PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. III.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

ΙΠΠΙΑΣ ΕΛΑΤΤΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΔΙΚΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΠΠΙΑΣ.

ARGUMENTUM.

Peculiaris hujus disputationis thesis (generalis enim eadem ac Euthydemi et Protagoræ) est De præpostero Sophistarum in disputando more, et in ipsa materia, et in illius explicandæ modo: sicuti instituta quæstione docet Plato. Hippiam enim quendam Sophistam loquentem inducit, nihil non sibi arrogantissime attribuentem, et in Homerica scripta omne jus omnemque auctoritatem sibi vendicantem, ineptas tamen quæstiunculas agitantem. Proponitur quæstio, Uter melior sit, Achilles an Ulysses. Socrates de industria, ut Sophistam irritaret, ait Achillem esse deteriorem Ulysse, et allatis quibusdam rationibus, et collatis ex Homero verbis, nascitur locus De mendacio: in quo varie explicando reliquam sermonis partem occupat. Ita autem agit Socrates, ut adversus inanissimum Sophistam, sophisticas strophas adhibeat, quo propriis armis illum confodiat, suisque laqueis intricet atque irretiat.

ΙΠΠΙΑΣ ΕΛΑΤΤΩΝ.*

§. 1. Σὺ δὲ δὴ τί σιγᾷς, ὦ Σώκρατες, Ἱππίου τοσαῦτα Steph. I. 363.
ἐπιδειξαμένου, καὶ οὐχὶ ἢ συνεπαινεῖς τι τῶν εἰρημένων ἢ
καὶ ἐλέγχεις, εἴ τί σοι μὴ καλῶς δοκεῖ εἰρηκέναι; ἄλ- Bek. I. ii. 199.
λως τε ἐπειδὴ καὶ[a] αὐτοὶ λελείμμεθα, οἳ μάλιστ'[b] ἂν ἀντιποιησαίμεθα μετεῖναι ἡμῖν τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβῆς.

ΣΩ. Καὶ μήν, ὦ Εὔδικε, ἔστι γ' ἃ ἡδέως ἂν πυθοίμην Ἱππίου ὧν νῦν δὴ ἔλεγε περὶ Ὁμήρου. καὶ γὰρ τοῦ σοῦ πατρὸς Ἀπημάντου[c] ἤκουον ὅτι ἡ Ἰλιὰς κάλλιον εἴη ποίημα τῷ Ὁμήρῳ ἢ ἡ Ὀδύσσεια, τοσούτῳ δὲ κάλλιον,[d] ὅσῳ[e] ἀμείνων Ἀχιλλεὺς Ὀδυσσέως εἴη· ἑκάτερον γὰρ τῶν[f] ποιημάτων, τὸ μὲν εἰς Ὀδυσσέα ἔφη πεποιῆσθαι,

CODICES UNDECIM,
ΓΘΗΞΒCΕFγδr.

[a] καὶ om υε.—[b] μάλλιστ' et corr κάλλιστ' υ.—[c] ἀμημάντου Θ.—[d] καλλίων Ξ.—
δ
[e] ὅσον ΓΘΕF et pr B.—[f] γὰρ τούτων τῶν Ξ.—[g] δοκῇ Γ.—[h] πότερον r, ὁπότερον υ.

* Ἱππίας ἢ περὶ τοῦ ψεύδους, ἀνατρεπτικὸς] Laudat sic hunc dialogum Laert. iii. 60. unde in libros Platonis transcriptum est a grammaticis. Bip.

Dialogum a Plat. scriptum esse negat Schleierm. et tribuit discipulo ejus cuidam, qui tamen magistri inventione et descriptione dialogi usus esse videatur. Etsi enim argumentum dialogi cum Phædro et Ione, consilium cum Protagora, conspiret: tamen naturam dialogi et orationem ita esse comparatam monet, ut a Plat. profectus non videatur; imitationis Protagoræ Platon. ejusque ineptæ adesse vestigia, neque satis recte omnia tractata. Beck.

§. 1. σὺ δὲ δὴ τί σιγᾷς] Bas. 2. Σὺ δὲ τί σιγᾷς. sed Ald. Bas. I. recte servant τὸ δή. Bip.

τὸ δ' εἰς Ἀχιλλέα. περὶ ἐκείνου οὖν ἡδέως ἄν, εἰ βουλομένῳ ἐστὶν Ἱππίᾳ, ἀναπυθοίμην, ὅπως αὐτῷ δοκεῖ[g] περὶ
1. ii. 200. τοῖν ἀνδροῖν τούτοιν, πότερον[h] ἀμείνω φησὶν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ παντοδαπὰ ἡμῖν ἐπιδέδεικται καὶ περὶ ποιητῶν τε ἄλλων καὶ[i] περὶ Ὁμήρου.

§. 2. ΕΥ. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι οὐ φθονήσει Ἱππίας, ἐάν τι αὐτὸν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνεσθαι.[j] Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, ἐάν τι ἐρωτᾷ σε Σωκράτης, ἀποκρινεῖ;[k] ἢ πῶς ποιήσεις;

ΙΠ. Καὶ γὰρ ἂν δεινὰ ποιοίην, ὦ Εὔδικε, εἰ Ὀλυμπίαζε μὲν εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν, ὅταν τὰ Ὀλύμπια ᾖ, ἀεὶ ἐπανιὼν οἴκοθεν ἐξ Ἤλιδος[l] εἰς τὸ ἱερὸν παρέχω ἐμαυτὸν καὶ λέγοντα ὅ τι ἂν τις βούληται ὧν ἄν μοι[m] εἰς ἐπίδειξιν παρεσκευασμένον ᾖ, καὶ ἀποκρινόμενον τῷ βουλομένῳ ὅ τι ἄν τις ἐρωτᾷ, νῦν δὲ τὴν Σωκράτους ἐρώτησιν φύγοιμι.

1. 364. ΣΩ. Μακάριόν γε, ὦ Ἱππία, πάθος πέπονθας, εἰ ἑκάστης Ὀλυμπιάδος οὕτως εὔελπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς εἰς σοφίαν ἀφικνεῖ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ θαυμάσαιμ' ἂν εἴ τις τῶν περὶ τὸ σῶμα ἀθλητῶν οὕτως ἀφόβως τε καὶ πιστευτικῶς[n] ἔχων τῷ σώματι ἔρχεται αὐτόσε ἀγωνιούμενος, ὥσπερ σὺ φῂς τῇ διανοίᾳ.

ΙΠ. Εἰκότως, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τοῦτο πέπονθα· ἐξ οὗ γὰρ[o] ἤργμαι Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίζεσθαι, οὐδενὶ πώποτε κρείττονι εἰς οὐδὲν ἐμαυτοῦ ἐνέτυχον.

1. ii. 201. §. 3. ΣΩ. Καλόν γε λέγεις, ὦ Ἱππία, καὶ τῇ Ἠλείων[p] πόλει τῆς σοφίας[q] ἀνάθημα τὴν δόξαν εἶναι τὴν σὴν καὶ τοῖς γονεῦσι τοῖς σοῖς. Ἀτὰρ τί δὴ λέγεις ἡμῖν περὶ τοῦ Ἀχιλλέως τε καὶ τοῦ[r] Ὀδυσσέως; πότερον

—i τε καὶ ἄλλων Ξ.—j ἀποκρίνασθαι Ξ.—k ἀποκρινεῖ r.—l Ἤλιδος y.—m ἐμοὶ ΙΞ. —n πυκτευτικῶς γρ BC.—o καὶ F.—p Ἠλίων Ξ.—q τῆς σῆς σοφίας rc Ξ.—r τοῦ

§. 2. πιστευτικῶς] Γράφεται πυκτευτικῶς. Steph.

πιστευτικῶς] Marg. Steph. γράφεται πυκτευτικῶς: nimirum sic exhibet Bas. 2. Serranus quoque in suis libris hanc lectionem invenisse videtur, cum vertat, corpore pugilice obfirmato. Bip.

Vulg. πιστευτικῶς. Steph. marg. γράφεται πυκτευτικῶς, (nempe in Bas. 2.) quod recepi: nam ἀφόβως et πιστευτ. non poterat commode per τε καὶ distingui, neque πιστευτ. ad σῶμα referri, et Hippias τῶν πυκτευόντων instar adierat Olympicos ludos, ibi de quavis re dicturus et cuivis responsurus. Etiam Serranus vertit pugilice. Beck.

ἀμείνω καὶ κατὰ τί φὴς εἶναι; ἡνίκα μὲν γὰρ πολλοὶ ἔνδον ἦμεν καὶ σὺ τὴν ἐπίδειξιν ἐποιοῦ, ἀπελείφθην[s] σου τῶν λεγομένων· ὤκνουν γὰρ ἐπανερέσθαι, διότι ὄχλος τε πολὺς ἔνδον ἦν καὶ μή σοι ἐμποδὼν εἴην[t] ἐρωτῶν τῇ ἐπιδείξει. νυνὶ δὲ ἐπειδὴ ἐλάττους τέ ἐσμεν καὶ Εὔδικος ὅδε κελεύει ἐρέσθαι, εἰπέ τε καὶ δίδαξον ἡμᾶς σαφῶς, τί ἔλεγες περὶ τούτοιν τοῖν ἀνδροῖν; πῶς διέκρινες αὐτούς;

ΙΠ. Ἀλλ' ἐγώ σοι, ὦ Σώκρατες, ἐθέλω ἔτι σαφέστερον[u] ἢ τότε διελθεῖν ἃ λέγω καὶ περὶ τούτων καὶ περὶ[v] ἄλλων. φημὶ γὰρ Ὅμηρον πεποιηκέναι ἄριστον μὲν ἄνδρα Ἀχιλλέα τῶν[w] εἰς[x] Τροίαν ἀφικομένων, σοφώτατον δὲ Νέστορα, πολυτροπώτατον δὲ Ὀδυσσέα.

ΣΩ. Βαβαί, ὦ Ἱππία! ἆρ' ἄν τί μοι χαρίσαιο τοιόνδε, μή μου καταγελᾷν, ἐὰν μόγις[y] μανθάνω τὰ λεγόμενα καὶ πολλάκις ἀνερωτῶ; ἀλλά μοι πειρῶ πράως τε καὶ εὐκόλως ἀποκρίνεσθαι.[z]

ΙΠ. Αἰσχρὸν γὰρ ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες, εἰ ἄλλους μὲν αὐτὰ ταῦτα παιδεύω καὶ ἀξιῶ διὰ ταῦτα χρήματα λαμβάνειν, αὐτὸς δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρωτώμενος μὴ συγγνώμην τ' ἔχοιμι καὶ πράως ἀποκρινοίμην. I. ii. 202.

§. 4. ΣΩ. Πάνυ καλῶς λέγεις. ἐγὼ γάρ τοι ἡνίκα μὲν ἄριστον τὸν Ἀχιλλέα ἔφησθα πεποιῆσθαι, ἐδόκουν σου μανθάνειν ὅ τι ἔλεγες,[a] καὶ ἡνίκα τὸν Νέστορα σοφώτατον· ἐπειδὴ δὲ τὸν Ὀδυσσέα εἶπες ὅτι πεποιηκὼς εἴη ὁ ποιητὴς πολυτροπώτατον, τοῦτο δ', ὥς γε πρὸς σὲ τἀληθῆ εἰρῆσθαι, παντάπασιν οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. καί μοι εἰπέ, ἄν τι ἐνθένδε μᾶλλον μάθω· ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ[b] πολύτροπος τῷ Ὁμήρῳ πεποίηται;

post καὶ om Πο.—[s] ἐπελείφθην s.—[t] εἴη Ε.—[u] σαφέστερον ἔτι ΗΣ.—[v] περὶ om ΓΘ BCEFyot.—[w] τὸν...ἀφικόμενον (ῶ ... ω suprascr.) F.—[x] ἐς ο.—[y] μόγις ΗΣ: μόλις *s.—[z] ἀποκρίνασθαι F.—[a] ὅτι καὶ ἔλεγες Γ.—[b] οὐ om οτ.—[c] ἁπλούστατος καὶ ἀληθέστατος ἐπεὶ Σ.

§. 3. ἐπελείφθην] Scribo ἀπελείφθην: id est, *assequi non potui quæ a te dicebantur*. Steph.

ἐπελείφθην σοῦ] Steph. emendandum censet ἀπελείφθην, h. sensu: *assequi non potui quæ a te dicebantur*. Jam Ficin. et Serran. *quædam me verba subterfugerunt*. Bip.

καὶ Εὔδικος ὅδε] Alc. καὶ ἄδικος· male. Quam tamen lectionem ita defendi posse putabat Steph. ut Ἄδικος pro Εὔδικος dictum sit, immutato per jocosam paronomasiam nomine. Bip. At joco tali hic locus non fuit. Beck

ΙΠ. Ἥκιστά γε, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἁπλούστατος,[c] ἐπεὶ καὶ ἐν Λιταῖς ἡνίκα πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ αὐτοὺς[d] διαλεγομένους, λέγει αὐτῷ[e] ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ὀδυσσέα,

I, 365. Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ[f] τὸν μῦθον ἀπηλεγέως[g] ἀποειπεῖν,
ὥς περ[h] δὴ κρανέω[i] τε καὶ ὡς[j] τελέεσθαι οἴω.[k]
ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς[l] Ἀΐδαο[m] πύλησιν,
ὅς χ'[n] ἕτερον μὲν κεύθῃ[o] ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
αὐτὰρ[p] ἐγὼν ἐρέω, ὡς[q] καὶ τετελεσμένον ἔσται.

I. ii. 203. ἐν τούτοις δηλοῖ τοῖς ἔπεσι τὸν τρόπον ἑκατέρου τοῦ ἀνδρός, ὡς ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς εἴη ἀληθής τε καὶ ἁπλοῦς, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πολύτροπός τε καὶ ψευδής. ποιεῖ γὰρ τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Ὀδυσσέα λέγοντα ταῦτα τὰ ἔπη.

ΣΩ. Νῦν ἤδη,[r] ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις τὸν πολύτροπον. ψευδῆ λέγεις, ὥς γε φαίνεται.

ΙΠ. Μάλιστ',[s] ὦ Σώκρατες· τοιοῦτον γὰρ πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα Ὅμηρος πολλαχοῦ καὶ ἐν Ἰλιάδι καὶ ἐν[t] Ὀδυσσείᾳ.

ΣΩ. Ἐδόκει ἄρα, ὡς ἔοικεν, Ὁμήρῳ ἕτερος[u] μὲν εἶναι ἀνὴρ[v] ἀληθής, ἕτερος δὲ[w] ψευδής, ἀλλ' οὐχ ὁ αὐτός.

ΙΠ. Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἦ καὶ σοὶ δοκεῖ αὐτῷ, ὦ Ἱππία;

ΙΠ. Πάντων μάλιστα· καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, εἰ μή.

§. 5. ΣΩ. Τὸν μὲν Ὅμηρον τοίνυν ἐάσωμεν, ἐπειδὴ καὶ ἀδύνατον ἐπανερέσθαι τί ποτε νοῶν[x] ταῦτα ἐποίησε τὰ ἔπη· σὺ δ' ἐπειδὴ φαίνει ἀναδεχόμενος τὴν αἰτίαν καί σοι συν-

—[d] αὐτοὺς om οr.—[e] αὐτὸ οr.—[f] δὴ om Γοr.—[g] ἀπηλαγέα E.—[h] ἧπερ Σ.—[i] κρανέω ΓΘΞΣBCEFy: φρονέω *s.—[j] ἣ γρ Σ.—[k] τετελέσθαι δίω οr, τετελεσμένον ἔσται ΞΣ. addit Ξ cum mg Σ ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.—[l] κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς οr.—[m] ἀΐδεω F.—[n] γ' ζ.—[o] κεύθει ΞΣEyοr.—[p] ἀτὰρ ο.—[q] ὥσπερ καὶ F.—[r] ἤδη ΓΣοr: δὴ *s.—[s] μάλιστ' Γ.—[t] ἐν ante ὀδυσσείᾳ om E.—[u] ἑκάτερος Σ.—[v] ἀνὴρ εἶναι ΞΣ.—[w] δὲ om F.—[x] ἐννοῶν Γ.—[y] δοκεῖ pr Ξ.—[z] λέγεις ο.—[a] κοινὸν

§. 4. ἁπλούστατος] In quodam vet. post ἁπλούστατος legitur καὶ ἀληθέστατος. Sic vero et paulo post copulantur ἀληθὴς et ἁπλοῦς: juxta illud dictum Euripidis, Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Steph.

ἀλλ' ἁπλούστατος] Sic etiam his duobus paulo post opponuntur, πολύτροπος et ψευδής. Neque tamen inde sequitur et hoc loco Platonem conjunxisse, immo ἀληθέστατος priori loco quam maxime glossema redolere videtur. Bip.

δοκεῖ[y] ταῦτα ἅ περ φὴς[z] Ὅμηρον λέγειν, ἀπόκριναι κοινῇ[a] ὑπὲρ Ὁμήρου τε καὶ σαυτοῦ.

ΙΠ. Ἔσται ταῦτα. ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ[b] ὅ τι βούλει.

ΣΩ. Τοὺς ψευδεῖς λέγεις οἷον ἀδυνάτους τι ποιεῖν, ὥς I. ii. 204.
περ τοὺς κάμνοντας, ἢ δυνατούς τι ποιεῖν;

ΙΠ. Δυνατοὺς ἔγωγε καὶ[c] μάλα σφόδρα, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἐξαπατᾷν ἀνθρώπους.

ΣΩ. Δυνατοὶ μὲν δή, ὡς ἔοικεν, εἰσὶ κατὰ τὸν σὸν λόγον καὶ πολύτροποι. ἦ γάρ;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Πολύτροποι δ' εἰσὶ καὶ ἀπατεῶνες ὑπὸ ἠλιθιότητος καὶ ἀφροσύνης, ἢ ὑπὸ πανουργίας καὶ φρονήσεώς τινος;

ΙΠ. Ὑπὸ πανουργίας πάντων μάλιστα καὶ φρονήσεως.

ΣΩ. Φρόνιμοι μὲν[d] ἄρα εἰσίν, ὡς ἔοικεν.

ΙΠ. Ναὶ μὰ Δία, λίαν γε.

ΣΩ. Φρόνιμοι δὲ ὄντες οὐκ ἐπίστανται ὅ τι ποιοῦσιν,[e] ἢ ἐπίστανται;

ΙΠ. Καὶ μάλα[f] σφόδρα ἐπίστανται· διὰ ταῦτα[g] καὶ κακουργοῦσιν.

ΣΩ. Ἐπιστάμενοι δὲ ταῦτα ἃ ἐπίστανται πότερον[h] ἀμαθεῖς εἰσὶν ἢ σοφοί;

ΙΠ. Σοφοὶ μὲν οὖν, αὐτά γε ταῦτα, ἐξαπατᾷν. I. 366.

§. 6. ΣΩ. Ἔχε δή· ἀναμνησθῶμεν τί ἐστιν ὃ λέγεις. τοὺς ψευδεῖς φὴς εἶναι δυνατοὺς καὶ φρονίμους καὶ ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς εἰς ἅ περ ψευδεῖς;

ΙΠ. Φημὶ γὰρ οὖν.[i] I. ii. 205.

F.—[b] ἐν βραχεῖ Σοτ.—[c] καὶ om ϙ.—[d] γὰρ F.—[e] ὅτι ποιοῦσιν ἢ ἐπίστανται om ΓΘBCEFyoτ.—[f] καὶ μάλιστα EF, καὶ μάλα καὶ ϛ.—[g] ταῦτα ΓΘΞΣBCyoτ: τοῦτο *ϛ.—[h] πρότερον F.—[i] γοῦν oτ.—[j] οἱ om oτ.—[k] δὲ ΘΞΣBCyoτ: ϛ δή. in Γ et hæc vox

§. 5. οὐκ ἐπίστανται ὅ, τι ποιοῦσιν; ἢ ἐπίστανται;] Sic Ald. Bas. 1. Ficinus quoque: *ignorantne quod faciunt, an sciunt?* cum in Bas. 2. verba ὅ, τι ποιοῦσιν; ἢ ἐπίστανται; omnino desint: quæ tamen per seriem disputationis requiruntur. Bip.

καὶ μάλα καὶ σφόδρα] Bas. 2. καὶ μάλα σφόδρα, omisso καί: male. Bip.

ΣΩ. Ἄλλους δὲ τοὺς ἀληθεῖς τε καὶ ψευδεῖς, καὶ ἐναντιωτάτους ἀλλήλοις;

ΙΠ. Λέγω ταῦτα.

ΣΩ. Φέρε δή, τῶν μὲν δυνατῶν τινὲς καὶ σοφῶν, ὡς ἔοικεν, εἰσὶν οἱ[j] ψευδεῖς κατὰ τὸν σὸν λόγον.

ΙΠ. Μάλιστά γε.

ΣΩ. Ὅταν δὲ[k] λέγῃς δυνατοὺς εἶναι καὶ σοφοὺς[l] τοὺς ψευδεῖς εἰς αὐτὰ ταῦτα, πότερον λέγεις δυνατοὺς εἶναι ψεύδεσθαι ἐὰν βούλωνται, ἢ ἀδυνάτους εἰς ταῦτα ἅ περ ψεύδονται;

ΙΠ. Δυνατοὺς ἔγωγε.

ΣΩ. Ὡς[m] ἐν κεφαλαίῳ ἄρα εἰρῆσθαι, οἱ ψευδεῖς εἰσὶ σοφοί[n] τε καὶ δυνατοὶ ψεύδεσθαι.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἀδύνατος ἄρα ψεύδεσθαι ἀνὴρ καὶ ἀμαθὴς οὐκ ἂν εἴη ψευδής.

ΙΠ. Ἔχει οὕτως.

ΣΩ. Δυνατὸς δέ γ'[o] ἐστὶν ἕκαστος ἄρα ὃς ἂν ποιῇ τότε ὃ[p] ἂν βούληται,[q] ὅταν βούληται. οὐχ ὑπὸ νόσου λέγω ἐξειργόμενον[r] οὐδὲ τῶν τοιούτων, ἀλλ'[s] ὥς περ σὺ δυνατὸς εἶ γράψαι τοὐμὸν ὄνομα ὅταν βούλῃ, οὕτω λέγω. ἆρ'[t] οὐχ ὃς ἂν οὕτως[u] ἔχῃ,[v] καλεῖς σὺ δυνατόν;

ΙΠ. Ναί.

I. ii. 206. §. 7. ΣΩ. Λέγε δή μοι,[w] ὦ Ἱππία, οὐ σὺ μέντοι ἔμπειρος[x] εἶ λογισμῶν καὶ λογιστικῆς;[y]

ΙΠ. Πάντων μάλιστ',[z] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ καί[a] τίς σε[b] ἔροιτο τὰ τρὶς ἑπτακόσια, ὁπόσος ἐστὶν ἀριθμός, εἰ βούλοιο, πάντων[c] τάχιστα καὶ μάλιστ'[d] ἂν εἴποις[e] τἀληθῆ[f] περὶ τούτου.[g]

et quæ præcedit evanuerunt.—[l] εἶναι καὶ σοφοὺς Θ: καὶ σοφοὺς εἶναι *s.—[m] ὡς om Θοτ.—[n] οἱ σοφοί Σ.—[o] δέ γ' ΞΣ: δ' *s.—[p] ὃ om pr Ξ.—[q] ὅταν βούληται om EF.—[r] ἐξειργόμενος Ξs.—[s] ἀλλ' Γ.—[t] ἢ ΘΒΕy, ἢ CFστ. hæc quoque vox et duæ deinceps in Γ evanidæ.—[u] οὕτως om Σ.—[v] ἔχοι Es.—[w] μοι om Σ.—[x] ἔμπειροι εἰ Σ.—[y] λογιστικοῖς pr Γ.—[z] μάλιστ' Γ.—[a] καὶ delet ο.—[b] σε om ΞΣ.—[c] πάντως Σ.—[d] μάλιστ' Γυοτ.—[e] εἴποις ΘΞ3Cyτ, λέγοις Σ: εἴπῃς *s.—[f] ἀληθῆ Σ.—[g] τούτων

§. 6. ἆρ' οὐχ ὃς ἂν οὕτως ἔχοι] Sic Ald. Bas. 1. sed in Bas. 2. ἆρα male omittitur. Pro ἔχοι Stephano videbatur scribi potius debere ἔχῃ· uti paulo post καὶ μάλ ... εἴπῃς in εἴποις, quia ἔροιτο et ... præcedant, mutat. Bip.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ'[h] ὅτι δυνατώτατός[i] τε εἶ καὶ σοφώτατος[j] κατὰ[k] ταῦτα;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Πότερον οὖν[l] σοφώτατος[m] εἶ[n] καὶ δυνατώτατος μόνον, ἢ καὶ ἄριστος ταῦτα ἅ περ[o] δυνατώτατός τε καὶ σοφώτατος, τὰ λογιστικά;

ΙΠ. Καὶ ἄριστος δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τὰ μὲν δὴ[p] ἀληθῆ σὺ ἂν δυνατώτατα εἴποις[q] περὶ τούτων. ἦ γάρ;

ΙΠ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δέ; τὰ ψευδῆ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων; καί μοι, ὥς περ τὰ πρότερα, γενναίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπόκριναι, ὦ Ἱππία. εἴ τίς σε ἔροιτο τὰ τρὶς ἑπτακόσια, πόσα ἐστί, πότερον σὺ ἂν μάλιστα ψεύδοιο καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ[r] ψευδῆ λέγοις[s] περὶ τούτων, βουλόμενος ψεύδεσθαι καὶ μηδέποτε ἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἢ ὁ ἀμαθὴς εἰς λογισ- r. ii. 207.
μοὺς δύναιτ' ἂν σοῦ μᾶλλον ψεύδεσθαι βουλομένου; ἢ ὁ μὲν ἀμαθὴς πολλάκις ἂν βουλόμενος ψευδῆ λέγειν r. 367.
τἀληθῆ ἂν εἴποι[t] ἄκων, εἰ τύχοι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι· σὺ δὲ ὁ σοφὸς εἴ περ βούλοιο ψεύδεσθαι, ἀεὶ ἂν κατὰ τὰ αὐτὰ ψεύδοιο;

ΙΠ. Ναί, οὕτως ἔχει ὡς σὺ λέγεις.

ΣΩ. Ὁ ψευδὴς οὖν πότερον[u] περὶ μὲν τἆλλα ψευδής ἐστιν, οὐ μέντοι περὶ ἀριθμόν,[v] οὐδὲ ἀριθμῶν[w] ἂν ψεύσαιτο;

ΙΠ. Καὶ ναὶ μὰ Δία περὶ ἀριθμόν.[x]

§. 8. ΣΩ. Θῶμεν ἄρα καὶ τοῦτο, ὦ Ἱππία, περὶ λογισμὸν[y] καὶ ἀριθμὸν εἶναί τινα ἄνθρωπον ψευδῆ;

Ε.—[h] ἄρ' Γ.—[i] δυνατός ο.—[j] καὶ σοφώτατός τε εἶ Θ.—[k] διὰ ο.—[l] οὖν καὶ Γ, om οτ.—[m] σοφώτατος Θ: σοφώτατός τε *ς.—[n] εἶ om Σ.—[o] ὥσπερ Γ.—[p] δὴ om Σ et pr Ξ.—[q] εἴπης Ε.—[r] κατὰ ταῦτα Σ.—[s] λέγεις οτ.—[t] εἴπη ἂν Γ.—[u] πότερα ς.—
ἂν

[v] ἀριθμῶν Ξ, ἀριθμῶν ΓΘΣΒCFyοτ et pr Ε.—[w] ἀριθμῶν Ξς: ceteri ἀριθμόν.—

§. 7. οὐδὲ ἀριθμῶν] Bas. 1. 2. ἀριθμόν. Ficinus quoque: *neque de numero mentietur*: quam lectionem cur Steph. in ἀριθμῶν immutaverit, causam nullam idoneam video. Bip.

Olim erat οὐδὲ ἀριθμὸν, quod recte mutavit Steph. Nempe est participium ἀριθμῶν, quod postulatur. Beck.

ΙΠ. Ναί.[z]

ΣΩ. Τίς οὖν ἂν εἴη οὗτος; οὐχὶ δεῖ ὑπάρχειν αὐτῷ,[a] εἴ πέρ μέλλει ψευδὴς ἔσεσθαι, ὡς σὺ ἄρτι ὡμολόγεις,[b] δυνατὸν[c] εἶναι ψεύδεσθαι; ὁ γὰρ ἀδύνατος ψεύδεσθαι, εἰ μέμνησαι, ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο ὅτι οὐκ ἄν ποτε ψευδὴς γένοιτο.

ΙΠ. Ἀλλὰ μέμνημαι καὶ ἐλέχθη οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι ἐφάνης σὺ δυνατώτατος ὢν ψεύδεσθαι περὶ λογισμῶν.[d]

ΙΠ. Ναί, ἐλέχθη γέ τοι καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ δυνατώτατος εἶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν;

I. ii. 208. ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς ψευδῆ καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν δυνατός.[e] [οὗτος δ' ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς περὶ τούτων, ὁ λογιστικός.]

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Τίς οὖν ψευδὴς περὶ λογισμῶν[f] γίγνεται, ὦ Ἱππία, ἄλλος ἢ ὁ[g] ἀγαθός; οὗτος[h] γὰρ καὶ[i] δυνατός· οὗτος δὲ καὶ ἀληθής.

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὅτι ὁ αὐτὸς ψευδής τε καὶ ἀληθὴς περὶ τούτων, καὶ οὐδὲν ἀμείνων ὁ ἀληθὴς τοῦ ψευδοῦς; ὁ αὐτὸς γὰρ δή πού ἐστι καὶ οὐκ ἐναντιώτατα[j] ἔχει, ὥς περ σὺ ᾤου ἄρτι.

ΙΠ. Οὐ φαίνεται ἐνταῦθά γε.

[x] ἀριθμῶν Γ.—[y] λογισμὸν ΓΘBCEFyϰ: λογισμόν τε *ϛ.—[z] καὶ qui supplevit Γ: om F.—[a] αὐτὸν ΓΘBCEFyor.—[b] ὁμολογεῖς Γ.—[c] ἀδύνατον F.—[d] λογισμῶν corr Γ: λογισμόν *ϛ.—[e] δυνατός ΓΘBCEFyor: δυνατώτατος *ϛ.—[f] λογισμὸν ΗΣ.—[g] ὁ om pr Η.—[h] οὗτος ΓΘBCEFyor: ὁ αὐτὸς *ϛ.—[i] καὶ om pr E.—[j] ἐναντιότητα ϛ.—[k] ἦ

§. 8. καὶ ἐλέχθη γέ τοι καὶ τοῦτο] Ald. Bas. 1. 2. ἐλέγχθη γέ τοι καὶ τοῦτο: recte vero mutatum a Steph. præeunte Ficin. *ita dictum fuit et istud*. Bip.

περὶ λογισμῶν] Mirum quod a form. περὶ λογισμὸν ad alteram structuram π. λογισμῶν transit. Neque tamen mutandum quidquam puto. Beck.

Steph. marg. 'Est captio ex ambiguo, quod ἀγαθὸς dicatur etiam, qui est peritus. Sed περὶ λογισμῶν interpretari malim, *in computationibus*, vel, *in ratiocinationibus*: et λογιστικὸς, *ratiocinator*, vel computator, s. ratiocinandi peritus.' Beck.

ΣΩ. Βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι;

ΙΠ. Εἰ[k] [ἄλλως] γε σὺ βούλει.

§. 9. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ γεωμετρίας ἔμπειρος εἶ.

ΙΠ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐ καὶ[l] ἐν γεωμετρίᾳ οὕτως ἔχει; ὁ αὐτὸς δυνατώτατος ψεύδεσθαι καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ τῶν διαγραμμάτων, ὁ γεωμετρικός;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Περὶ ταῦτα οὖν ἀγαθὸς ἄλλος τις ἢ οὗτος;

ΙΠ. Οὐκ ἄλλος.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεωμέτρης δυνατώτατός[m] γε[n] ἀμφότερα, καὶ εἴ πέρ τις ἄλλος ψευδὴς r. ii. 209.
περὶ[o] διαγράμματα, οὗτος ἂν εἴη, ὁ ἀγαθός· οὗτος γὰρ δυνατός. ὁ δὲ κακὸς ἀδύνατος ἦν ψεύδεσθαι, ὥστε[p] οὐκ ἂν γένοιτο ψευδὴς ὁ μὴ δυνάμενος ψεύδεσθαι, ὡς ὡμολόγηται.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τὸν τρίτον ἐπισκεψώμεθα, τὸν ἀστρονόμον· ἧς αὖ σὺ τέχνης ἔτι μᾶλλον ἐπιστήμων[q] οἴει εἶναι ἢ τῶν ἔμπροσθεν. ἦ γάρ, ὦ Ἱππία; r. 368.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ταὐτὰ ταῦτά ἐστιν.

ΙΠ. Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ἄρα εἴ πέρ τις καὶ ἄλλος ψευδής, ὁ ἀγαθὸς ἀστρονόμος[r] ψευδὴς ἔσται, ὁ δυνατὸς ψεύδεσθαι. οὐ γὰρ ὅ γε ἀδύνατος· ἀμαθὴς γάρ.

ΙΠ. Φαίνεται οὕτως.[s]

ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ἀληθής τε καὶ ψευδὴς ἔσται.

ΙΠ. Ἔοικεν.

§. 10. ΣΩ. Ἴθι δή, ὦ Ἱππία, ἀνέδην οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι[t] κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, εἴ πού ἐστιν ἄλλως

Σοτ.—[l] καὶ om Cy.—[m] δυνατός Cy.—[n] τε Ξ.—[o] περὶ om Θ.—[p] ὥστε...ψεύδεσθαι om Γ.—[q] ἐπιστήμην y.—[r] ὁ ἀγαθὸς ὁ ἀστρονόμος ο. ἐστιν Γ.—[s] οὗτος ο.—[t] ἀναί-

§. 9. τὸν τρίτον] τὸ τρίτον legi maluit Schl. quod astronomus vix distinctus a λογιστικῷ et γεωμέτρῃ fuerit. At hos h. l. Socrates separatim spectat. Beck.

ΙΠ. Ναί.[x]

ΣΩ. Τίς οὖν ἂν εἴη οὗτος; οὐχὶ δεῖ ὑπάρχειν αὐτῷ,[a] εἴ πέρ μέλλει ψευδὴς ἔσεσθαι, ὡς σὺ ἄρτι ὡμολόγεις,[b] δυνατὸν[c] εἶναι ψεύδεσθαι; ὁ γὰρ ἀδύνατος ψεύδεσθαι, εἰ μέμνησαι, ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο ὅτι οὐκ ἄν ποτε ψευδὴς γένοιτο.

ΙΠ. Ἀλλὰ μέμνημαι καὶ ἐλέχθη οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι ἐφάνης σὺ δυνατώτατος ὢν ψεύδεσθαι περὶ λογισμῶν.[d]

ΙΠ. Ναί, ἐλέχθη γέ τοι καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ δυνατώτατος εἶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν;

r. ii. 208. ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς ψευδῆ καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν δυνατός.[e] [οὗτος δ' ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς περὶ τούτων, ὁ λογιστικός.]

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Τίς οὖν ψευδὴς περὶ λογισμῶν[f] γίγνεται, ὦ Ἱππία, ἄλλος ἢ ὁ[g] ἀγαθός; οὗτος[h] γὰρ καὶ[i] δυνατός· οὗτος δὲ καὶ ἀληθής.

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὅτι ὁ αὐτὸς ψευδής τε καὶ ἀληθὴς περὶ τούτων, καὶ οὐδὲν ἀμείνων ὁ ἀληθὴς τοῦ ψευδοῦς; ὁ αὐτὸς γὰρ δή πού ἐστι καὶ οὐκ ἐναντιώτατα[j] ἔχει, ὥς περ σὺ ᾤου ἄρτι.

ΙΠ. Οὐ φαίνεται ἐνταῦθά γε.

[x] ἀριθμῶν Γ.—[y] λογισμὸν ΓΘΒCΕFyx : λογισμόν τε *ς.—[z] καὶ qui supplevit Γ : om F.—[a] αὐτὸν ΓΘΒCΕFyor.—[b] ὁμολογεῖς Γ.—[c] ἀδύνατον F.—[d] λογισμῶν co… λογισμόν *ς.—[e] δυνατός ΓΘΒCΕFyor : δυνατώτατος *ς.—[f] λογισμὸν ΗΣ … pr Ξ.—[h] οὗτος ΓΘΒCΕFyor : ὁ αὐτὸς *ς.—[i] καὶ om pr Ε.—[j] ἐναντιώτ…

§. 8. καὶ ἐλέχθη γέ τοι καὶ τοῦτο] Ald. Bas. 1. 2. ἐλέγχθη γέ τοι καὶ τοῦτο: recte vero mutatum a Steph. præeunte Ficin. ita dictum fuit et istud. Bip.

περὶ λογισμῶν] Mirum quod a form. περὶ λογισμὸν ad alteram structuram π. λογισμῶν transit. Neque tamen mutandum quidquam puto. Beck.

Steph. marg. ' Est… quod ἀγαθὸς dicat… tus. Sed περ… malim, in con… cinationib… vel com… Beck…

ΣΩ. Βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι;

ΙΠ. Εἰ[k] [ἄλλως] γε σὺ βούλει.

§. 9. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ γεωμετρίας ἔμπειρος εἶ.

ΙΠ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐ καὶ[l] ἐν γεωμετρίᾳ οὕτως ἔχει; ὁ αὐτὸς δυνατώτατος ψεύδεσθαι καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ τῶν διαγραμμάτων, ὁ γεωμετρικός;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Περὶ ταῦτα οὖν ἀγαθὸς ἄλλος τις ἢ οὗτος;

ΙΠ. Οὐκ ἄλλος.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεωμέτρης δυνατώτατός[m] γε[n] ἀμφότερα, καὶ εἴ πέρ τις ἄλλος ψευδὴς r. ii. 209.
περὶ[o] διαγράμματα, οὗτος ἂν εἴη, ὁ ἀγαθός· οὗτος γὰρ δυνατός. ὁ δὲ κακὸς ἀδύνατος ἦν ψεύδεσθαι, ὥστε[p] οὐκ ἂν γένοιτο ψευδὴς ὁ μὴ δυνάμενος ψεύδεσθαι, ὡς ὡμολόγηται.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τὸν τρίτον ἐπισκεψώμεθα, τὸν ἀστρονόμον· ἧς αὖ σὺ τέχνης ἔτι μᾶλλον ἐπιστήμων[q] οἴει εἶναι ἢ τῶν ἔμπροσθεν. ἦ γάρ, ὦ Ἱππία; r. 368.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ταὐτὰ ταῦτά ἐστιν.

ΙΠ. Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ἄρα εἴ [illegible] καὶ ἄλλος ψευδής, ὁ ἀγαθὸς ἀστρο[illegible] ψευ[illegible] ὁ δυνατὸς ψεύδεσθαι. οὐ γὰρ ὅ [illegible]ος· [illegible]ς.

ΙΠ. Φαίνεται οὔ[illegible]

ΣΩ. Ὁ αὐτὸς [illegible] ἀληθής τε καὶ ψευ[illegible]αι.

[illegible] ἀδην οὑτωσ[illegible] [illegible] ἔ πού ἐστ[illegible]

[illegible] περὶ οσσ ο.— [illegible]

[illegible]ς ο. ἐστ[illegible] [illegible]ι-

[illegible] At hos

[illegible]. Beck.

ἔχον ἢ[u] οὕτως. πάντως δὲ πλείστας τέχνας πάντων σοφώ-
τατος εἶ[v] ἀνθρώπων, ὡς ἐγώ ποτέ σου ἤκουον μεγαλαυ-
1. ii. 210. χουμένου, πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ διεξιόντος
ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. ἔφησθα δὲ ἀφικέσθαι ποτὲ
εἰς Ὀλυμπίαν, ἃ εἶχες περὶ τὸ σῶμα ἅπαντα σαυτοῦ
ἔργα ἔχων. πρῶτον μὲν δακτύλιον—ἐντεῦθεν γὰρ ἤρχου—
ὃν εἶχες, σαυτοῦ[w] ἔχειν ἔργον ὡς ἐπιστάμενος δακτυλίους
γλύφειν, καὶ ἄλλην σφραγῖδα σὸν ἔργον, καὶ στλεγγίδα
καὶ λήκυθον, ἃ αὐτὸς εἰργάσω. ἔπειτα[x] ὑποδήματα ἃ
εἶχες, ἔφησθα αὐτὸς σκυτοτομῆσαι, καὶ τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι
καὶ τὸν χιτωνίσκον· καὶ ὅ[y] γε πᾶσιν ἔδοξεν ἀτοπώτατον[z]
καὶ σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα, ἐπειδὴ τὴν ζώνην ἔφησθα[a]
τοῦ χιτωνίσκου ἣν εἶχες εἶναι μὲν οἷαι αἱ Περσικαὶ τῶν
πολυτελῶν, ταύτην δὲ αὐτὸς πλέξαι. πρὸς δὲ τούτοις
ποιήματα ἔχων ἐλθεῖν, καὶ ἔπη καὶ τραγῳδίας καὶ διθυ-
ράμβους, καὶ καταλογάδην πολλοὺς λόγους καὶ παν-
τοδαποὺς συγκειμένους. καὶ περὶ τῶν τεχνῶν δὴ ὧν ἄρτι
ἐγὼ[b] ἔλεγον ἐπιστήμων[c] ἀφικέσθαι διαφερόντως τῶν ἄλλων,
καὶ περὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων ὀρθότητος,

δην Ξ, ἀναίδην Σ. οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι om ο.—[u] ἢ ο.—[v] εἶ om Σ.—[w] αὑτοῦ Σ.—[x] ἔτι τὰ ΞΣ.—[y] ἢ pr Γ.—[z] αὐτοπότατον Θ.—[a] ζώνην ὃ ἔφησθα Σ.—[b] ἐγὼ om ο.—
a
[c] ἐπιστημῶν mei omnes, ἐπιστήμονα mg F.—[d] λαμπρότητος Ε, λαμπρότητος Γ.—

§. 10. *μεγαλαυχουμένου*] Locum de insigni ista Hippiæ ostentatione laudat Themist. Orat. xxix. p. 345. C. ubi Harduini correctionem, pro *καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους* legentis *κ. π. λ. κ. παντοδαπῶς σ.* ipse Platonis locus supervacuam esse ostendit. Similiter Polit. 290. A. *Οὓς γε ὁρῶμεν μισθωτοὺς καὶ θῆτας πᾶσιν ἑτοίμους ὑπηρετοῦντας.* Sed, quod apud Themistium deinceps p. 346. A. de eodem argumento dicitur, *εἰ δὲ σύ τινα οὕτως εὐδαίμονα τῶν ἡμετέρων πολιτῶν ὑπολαμβάνεις, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ· ἐγὼ μέντοι, ὦ μακάριε, τοῦ μακαρισμοῦ τούτου πόῤῥω ἀφέστηκα·* hoc omnino correctione indiget. Nec multum, credo, a germana loci lectione aberremus, si legamus:—*ὑπολαμβάνεις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ κ. τ. λ.* Quæ conjectura audax sane ac temeraria videretur, nisi auctoritate niteretur Platonis, Leg. iv. p. 711. E. *Εἰ δ' οὖν καὶ γέγονεν, ἢ καὶ γενήσεται τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῖν ἐστί τις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων·* quo sine dubio respexit Themistius. Heusd.

ἔπειτα] *γράφεται, ἔτι τὰ ὑποδ.* Steph.

ἔπειτα, ὑποδήματα] Marg. Steph. *γράφεται, ἔτι τὰ ὑποδήματα.* Ficin. *quin-etiam.* Serran. *præterea.* Sed *ἔπειτα* recte habet, cum præcedat *πρῶτον μέν.* Bip.

ἔτι δὴ] Vulgo *ἐπειδὴ*, quod ferri nequit. Reposui igitur h. l. *ἔτι δὲ*—. Beck.

ἐπιστήμων] In edit. præc. *ἐπιστημῶν* pro *ἐπιστήμων.* Steph.

γραμμάτων] *διαγραμμάτων ὀρθ.* legi voluit Corn. quia antea *διαγράμματα* memorantur. Beck.

καὶ ἄλλα ἔτι πρὸς τούτοις πάνυ πολλά, ὡς ἐγὼ δοκῶ μνημονεύειν. καί τοι τό γε μνημονικὸν ἐπελαθόμην σου, ὡς ἔοικε, τέχνημα, ἐν ᾧ σὺ οἴει λαμπρότατος[d] εἶναι. r. ii. 211.
οἶμαι δὲ καὶ ἄλλα πάμπολλα[e] ἐπιλελῆσθαι. [§. 11.] Ἀλλ' ὅ περ ἐγὼ λέγω, καὶ εἰς τὰς σαυτοῦ τέχνας βλέψας[f]—ἱκαναὶ δέ—καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων εἰπέ μοι, ἐάν που εὕρῃς ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἐμοί τε καὶ σοί, ὅπου ἐστὶν ὁ μὲν ἀληθής, ὁ δὲ ψευδὴς χωρὶς καὶ οὐχ ὁ αὐτός. ἐν ᾗ τινὶ βούλει σοφίᾳ τοῦτο σκέψαι ἢ πανουργίᾳ r. 369.
ἢ ὁτιοῦν χαίρεις[g] ὀνομάζων. ἀλλ' οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε· οὐ γάρ ἐστιν, ἐπεὶ σὺ εἰπέ.

ΙΠ. Ἀλλ' οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, νῦν γε οὕτως.[h]

ΣΩ. Οὐδέ γε ἕξεις,[i] ὡς ἐγῷμαι. εἰ δ' ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, μέμνησαι ὃ ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τοῦ λόγου, ὦ Ἱππία.

ΙΠ. Οὐ πάνυ τι[k] ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, ὃ λέγεις.

ΣΩ. Νυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρῇ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι· δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ οἴει δεῖν. ἀλλ' ἐγώ σε ὑπομνήσω. οἶσθ'[l] ὅτι τὸν μὲν Ἀχιλλέα ἔφησθα ἀληθῆ εἶναι,[m] τὸν δὲ Ὀδυσσέα ψευδῆ καὶ πολύτροπον;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Νῦν οὖν αἰσθάνει ὅτι ἀναπέφανται ὁ[n] αὐτὸς ὢν ψευδής τε καὶ ἀληθής, ὥστε εἰ ψευδὴς ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν,[o] r. ii. 212.
καὶ ἀληθὴς γίγνεται, καὶ εἰ ἀληθὴς ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ψευδής, καὶ οὐ διάφοροι ἀλλήλων οἱ ἄνδρες οὐδ' ἐναντίοι, ἀλλ' ὅμοιοι;

ΙΠ. Ὦ Σώκρατες, ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους, καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν ᾖ δυσχερέστατον τοῦ λόγου, τούτου[p] ἔχει[q] κατὰ σμικρὸν ἐφαπτόμενος, καὶ οὐχ ὅλῳ ἀγωνίζει τῷ πράγματι περὶ ὅτου ἂν ὁ λόγος ᾖ, ἐπεὶ καὶ νῦν, ἐὰν βούλῃ, ἐπὶ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδείξω σοι ἱκανῷ λόγῳ Ὅμηρον Ἀχιλλέα πεποιηκέναι ἀμείνω Ὀδυσσέως καὶ ἀψευδῆ, τὸν δὲ δολερόν τε καὶ πολλὰ ψευδόμενον[r] καὶ χείρω Ἀχιλλέως. εἰ δὲ βούλει, σὺ αὖ ἀντιπαράβαλε[s]

[e] πάνυ πολλά Γ.—[f] τέχνας βλέψας ΓΘΞΣΒCyoτ : βλέψας τέχνας *s.—[g] χαίροις Ξ.—[h] οὕτως ΓΞC : οὕτω *s.—[i] ἑξῆς ο.—[i] ἐγῷμαι Ξ.—[k] τοι οτ.—[l] οἶσθ' Γ.—[m] εἶναι om ΘΒ.—[n] ὅτι ὁ y.—[o] ἦν ὁ ὀδυσσεὺς Ξ.—[p] τοῦτ' Σ.—[q] ἔχει Σ et pr Γ.—[r] ψευδόμενον πολλὰ pr Σ.—[s] ἀντιπαράβαλε Ξy : ἀντιπαράβαλλε *s.—[t] τι om Σ.—[s] μέλει

λόγον παρὰ λόγον, ὡς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί· καὶ μᾶλλον εἴσονται οὗτοι ὁπότερος ἄμεινον λέγει.

§. 12. ΣΩ. Ὦ Ἱππία, ἐγώ τοι οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ· ἀλλ' ἀεὶ εἴωθα, ἐπειδάν τις λέγῃ τι,[t] προσέχειν τὸν νοῦν ἄλλως τε καὶ ἐπειδάν μοι δοκῇ σοφὸς εἶναι ὁ λέγων, καὶ ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὅ τι λέγει διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω· ἐὰν δὲ φαῦλος δοκῇ μοι εἶναι ὁ λέγων, οὔτε ἐπανερωτῶ οὔ τέ μοι μέλει ὧν[u] λέγει. καὶ γνώσει τού-
I. ii. 213. τῳ[v] οὓς ἂν[w] ἐγὼ ἡγῶμαι σοφοὺς εἶναι· εὑρήσεις γάρ με λιπαρῆ ὄντα περὶ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τούτου καὶ πυνθανόμενον παρ' αὐτοῦ, ἵνα μαθών τι ὠφεληθῶ. ἐπεὶ καὶ νῦν[x] ἐννενόηκα σοῦ λέγοντος,[y] ὅτι[z] ἐν τοῖς ἔπεσιν οἷς σὺ[a] ἄρτι ἔλεγες ἐνδεικνύμενος τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Ὀδυσσέα λέγειν ὡς ἀλαζόνα ὄντα, ἄτοπόν μοι δοκεῖ εἶναι εἰ σὺ ἀληθῆ
I. 370. λέγεις, ὅτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς οὐδαμοῦ φαίνεται ψευσάμενος, ὁ πολύτροπος, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς πολύτροπός τις φαίνεται κατὰ τὸν σὸν λόγον· ψεύδεται γοῦν. προειπὼν γὰρ ταῦτα τὰ ἔπη, ἅ περ καὶ σὺ εἶπες ἄρτι,

ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ[b] ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο[c] δὲ εἴπῃ,

ὀλίγον ὕστερον λέγει ὡς οὔτ'[d] ἂν ἀναπεισθείη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τε καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος οὔτε μένοι τὸ παράπαν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀλλ'

αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας,[e] φησί, καὶ πᾶσι θεοῖσι,[f]
νηήσας[g] εὖ νῆας, ἐπὴν[h] ἅλαδε προερύσσω,[i]
ὄψεαι, αἴ κ'[j] ἐθέλησθα καὶ αἴ κέν[k] τοι τὰ μεμήλῃ,
ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον[l] ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας

ὧν ΓΞΧBCFγοτ: μέλει περὶ ὧν *ς.—[v] τοῦτο Σοτ.—[w] ἂν οὓς Γ.—[x] καὶ νῦν ἐπεὶ Σ.—[y] σου καὶ νῦν λέγοντος Σ.—[z] ὄντι Σ.—[a] σὺ om Cγοτ.—[b] κεύθει ΞΕγοτ et corr Σ.—[c] ἄλλα ς.—[d] ὥστ' οὔτ' Θ.—[e] ῥέξας δὲ Γ.—[f] θεοῖς Ε.—[g] νοήσας Γ.—[h] ἐπὶ τὴν Γ.—[i] προερύσω Ξοτ.—[j] ἢν Σοτ et pr Ξ.—[k] μὲν F.—[l] ἐλλήσποντον F.—[m] ἐνοσίγαιος

§. 11. λέγειν] Steph. non post λέγειν sed post Ἀχιλλέα voluit interpungi. Id structuram non juvat, quæ non sibi constat. Debebat esse: ἐπεὶ καὶ νῦν ὡς ἐννεν. σοῦ λέγοντος, ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν— ἔλεγες ὁ Ἀχιλλεὺς ε. τ. Ο. λέγει ὡς ἀλ. ὄντα, ἄτοπον—aut σου ἐνδεικνυμένου τὸν Ἀχ. λέγειν—Retulit ἐνδεικνύμενος ad ἔλεγες. Beck.

νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας. I. ii. 214.
εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,[m]
ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.

ἔτι δὲ τούτων πρότερον[n] πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λοιδορούμενος εἶπε

νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολὺ λώϊόν[o] ἐστιν
οἴκαδ' ἴμεν σὺν[p] νηυσὶ κορωνίσιν. οὐδέ σ' ὀΐω
ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

ταῦτ'[q] εἰπὼν τοτὲ[r] μὲν ἐναντίον τῆς στρατιᾶς ἁπάσης,[s] τοτὲ δὲ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, οὐδαμοῦ φαίνεται οὔτε παρεσκευασμένος[t] οὔτ' ἐπιχειρήσας καθέλκειν τὰς ναῦς ὡς ἀποπλευσούμενος οἴκαδε, ἀλλὰ πάνυ γενναίως ὀλιγωρῶν τοῦ τἀληθῆ λέγειν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Ἱππία, καὶ ἐξ ἀρχῆς σε[u] ἠρόμην[v] ἀπορῶν ὁπότερος τούτοιν τοῖν ἀνδροῖν ἀμείνων πεποίηται τῷ ποιητῇ, καὶ ἡγούμενος ἀμφοτέρω ἀρίστω εἶναι καὶ δύσκριτον ὁπότερος ἀμείνων εἴη καὶ περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς· ἀμφοτέρω γὰρ καὶ κατὰ τοῦτο παραπλησίω ἐστόν.

§. 13. ΙΠ. Οὐ γὰρ καλῶς σκοπεῖς, ὦ Σώκρατες. ἃ μὲν γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς ψεύδεται, οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς φαίνεται ψευδόμενος ἀλλ' ἄκων, διὰ τὴν συμφορὰν τὴν τοῦ στρα- I. ii. 215.
τοπέδου ἀναγκασθεὶς καταμεῖναι καὶ βοηθῆσαι· ἃ δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, ἑκών τε καὶ ἐξ ἐπιβουλῆς.

ΣΩ. Ἐξαπατᾷς με, ὦ φίλτατε Ἱππία, καὶ αὐτὸς τὸν Ὀδυσσέα μιμεῖ.

ΙΠ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες. λέγεις δὲ[w] δὴ τί καὶ I. 371.
πρὸς τί;

ΣΩ. Ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς φῂς τὸν Ἀχιλλέα ψεύδεσθαι, ὃς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τῇ ἀλαζονείᾳ,[x] ὡς πεποίηκεν Ὅμηρος, ὥστε καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τοσοῦτον[y] φαίνεται φρονεῖν πλέον[z] πρὸς τὸ ῥᾳδίως λανθάνειν αὐτὸν ἀλαζονευόμενος, ὥστε ἐναντίον αὐτοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐτόλμα

y.—[n] τούτων πρότερον Θ, τορώτερον E: πρότερον τούτων [a]r.—[o] λῷον Ξ et pr Ξ.—[p] ἴμεν καὶ σὺν F.—[q] ταῦτ' Γ.—[r] τότε...τότε 0.—[s] ἁπάσης ΞΞ.—[t] παρεσκευασμένος ΘBCEFy: παρασκευασάμενος [a]r.—[u] σε om or.—[v] ἠρόμην Ξ.—[w] δὲ add ΞΞ.—
[x] libri τὴν ἀλαζονείαν.—[y] τοσούτω (ον superscript) y.—[z] πλέον ἢ Ξ.—[a] οὐδὲ ΘEF et pr B.—[b] ἀφ'

τὸ δ' εἰς Ἀχιλλέα. περὶ ἐκείνου οὖν ἡδέως ἄν, εἰ βουλομένῳ ἐστὶν Ἱππίᾳ, ἀναπυθοίμην, ὅπως αὐτῷ δοκεῖ[g] περὶ
1. ii. 200. τοῖν ἀνδροῖν τούτοιν, πότερον[h] ἀμείνω φησὶν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ παντοδαπὰ ἡμῖν ἐπιδέδεικται καὶ περί ποιητῶν τε ἄλλων καὶ[i] περὶ Ὁμήρου.

§. 2. ΕΥ. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι οὐ φθονήσει Ἱππίας, ἐάν τι αὐτὸν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνεσθαι.[j] Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, ἐάν τι ἐρωτᾷ σε Σωκράτης, ἀποκρινεῖ;[k] ἢ πῶς ποιήσεις;

ΙΠ. Καὶ γὰρ ἂν δεινὰ ποιοίην, ὦ Εὔδικε, εἰ Ὀλυμπίαζε μὲν εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν, ὅταν τὰ Ὀλύμπια ᾖ, ἀεὶ ἐπανιὼν οἴκοθεν ἐξ Ἤλιδος[l] εἰς τὸ ἱερὸν παρέχω ἐμαυτὸν καὶ λέγοντα ὅ τι ἂν τις βούληται ὧν ἄν μοι[m] εἰς ἐπίδειξιν παρεσκευασμένον ᾖ, καὶ ἀποκρινόμενον τῷ βουλομένῳ ὅ τι ἄν τις ἐρωτᾷ, νῦν δὲ τὴν Σωκράτους ἐρώτησιν φύγοιμι.

1. 364. ΣΩ. Μακάριόν γε, ὦ Ἱππία, πάθος πέπονθας, εἰ ἑκάστης Ὀλυμπιάδος οὕτως εὔελπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς εἰς σοφίαν ἀφικνεῖ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ θαυμάσαιμ' ἂν εἴ τις τῶν περὶ τὸ σῶμα ἀθλητῶν οὕτως ἀφόβως τε καὶ πιστευτικῶς[n] ἔχων τῷ σώματι ἔρχεται αὐτόσε ἀγωνιούμενος, ὥσπερ σὺ φῂς τῇ διανοίᾳ.

ΙΠ. Εἰκότως, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τοῦτο πέπονθα· ἐξ οὗ γάρ[o] ἤργμαι Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίζεσθαι, οὐδενὶ πώποτε κρείττονι εἰς οὐδὲν ἐμαυτοῦ ἐνέτυχον.

1. ii. 201. §. 3. ΣΩ. Καλόν γε λέγεις, ὦ Ἱππία, καὶ τῇ Ἠλείων[p] πόλει τῆς σοφίας[q] ἀνάθημα τὴν δόξαν εἶναι τὴν σὴν καὶ τοῖς γονεῦσι τοῖς σοῖς. Ἀτὰρ τί δὴ λέγεις ἡμῖν περὶ τοῦ Ἀχιλλέως τε καὶ τοῦ[r] Ὀδυσσέως; πότερον

—[i] τε καὶ ἄλλων Ξ.—[j] ἀποκρίνασθαι Ξ.—[k] ἀποκρινεῖ r.—[l] Ἤλιδος y.—[m] ἐμοὶ ΗΞ.—[n] πυκτευτικῶς γρ BC.—[o] καὶ F.—[p] Ἠλείων Ξ.—[q] τῆς σῆς σοφίας rc Ξ.—[r] τοῦ

§. 2. πιστευτικῶς] Γράφεται πυκτευτικῶς. Steph.

πιστευτικῶς] Marg. Steph. γράφεται πυκτευτικῶς: nimirum sic exhibet Bas. 2. Serranus quoque in suis libris hanc lectionem invenisse videtur, cum vertat, *corpore* pugilice *obfirmato*. Bip.

Vulg. πιστευτικῶς. Steph. marg. γράφεται πυκτευτικῶς, (nempe in Bas. 2.) quod recepi: nam ἀφόβως et πιστευτ. non poterat commode per τε καὶ distingui, neque πιστευτ. ad σῶμα referri, et Hippias τῶν πυκτευόντων instar adierat Olympicos ludos, ibi de quavis re dicturus et cuivis responsurus. Etiam Serranus vertit *pugilice*. Beck.

ἄλλα εἶπεν ἢ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἅ τε ἀληθῆ λέγει, ἐπιβουλεύσας ἀεὶ λέγει, καὶ ὅσα ψεύδεται, ὡσαύτως.

ΣΩ. Ἀμείνων ἄρ' ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλέως.

ΙΠ. Ἥκιστά γε[t] δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ;[u] οὐκ ἄρτι ἐφάνησαν οἱ ἑκόντες ψευδόμενοι βελτίους ἢ οἱ ἄκοντες;

ΙΠ. Καὶ πῶς ἄν, ὦ Σώκρατες, οἱ ἑκόντες ἀδικοῦντες I. ii. 217.
καὶ ἑκόντες ἐπιβουλεύσαντες[v] καὶ κακὰ ἐργασάμενοι βελ- I. 372.
τίους ἂν εἶεν τῶν ἀκόντων, οἷς πολλὴ δοκεῖ συγγνώμη εἶναι, ἐὰν μὴ εἰδώς τις ἀδικήσῃ ἢ ψεύσηται ἢ ἄλλο τι κακὸν ποιήσῃ; καὶ οἱ νόμοι δή που πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἑκοῦσι κακὰ ἐργαζομένοις καὶ ψευδομένοις ἢ τοῖς ἄκουσιν.

§. 15. ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ Ἱππία, ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, λέγων ὡς λιπαρής εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις[w] τῶν σοφῶν; καὶ κινδυνεύω ἓν μόνον ἔχειν τοῦτο ἀγαθόν, τἆλλα ἔχων πάνυ[x] φαῦλα. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων ᾗ ἔχει ἔσφαλμαι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐστί. τεκμήριον δέ μοι τούτου[y] ἱκανόν, ὅτι ἐπειδὰν συγγένωμαί τῳ ὑμῶν τῶν εὐδοκιμούντων ἐπὶ σοφίᾳ καὶ οἷς οἱ Ἕλληνες πάντες μάρτυρές εἰσι τῆς σοφίας, φαίνομαι οὐδὲν εἰδώς· οὐδὲν γάρ μοι δοκεῖ τῶν αὐτῶν καὶ ὑμῖν ὡς ἔπος εἰπεῖν. καί τοι τί[z] μεῖζον ἀμαθίας τεκμήριον ἢ ἐπειδάν τις σοφοῖς ἀνδράσι διαφέρηται; ἓν δὲ τοῦτο θαυμάσιον ἔχω ἀγαθόν, ὅ με σώζει· οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μανθάνων, ἀλλὰ πυνθάνομαι καὶ ἐρωτῶ καὶ χάριν πολλὴν ἔχω τῷ ἀποκρινομένῳ, καὶ οὐδένα πώποτε ἀπεστέρησα χάριτος. οὐ γὰρ πώποτε ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών I. ii. 218.
τι,[a] ἐμαυτοῦ[b] ποιούμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὕρημα· ἀλλ' ἐγκωμιάζω τὸν διδάξαντά με ὡς σοφὸν ὄντα, ἀποφαίνων ἃ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἃ σὺ λέγεις οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. καὶ τοῦτ'

βουλεύοντες pr E.—[w] εἰμὶ ἐπιμελητικὸς προσεδρευτικὸς πρὸς Ξ.—[x] post πάνυ omisi γε cum ΓΘBCEFyor.—[y] τοῦτο F.—[z] τί om ΘBCEy et pr Γ, ex τοι fecit F, qui nunc caret illo τοι.—[a] μαθόντι BCyo.—[b] ἑαυτοῦ o.—[c] πᾶν om Θ.—[d] τοὐναντία BC.—

ἐναντία λέγειν καὶ ἐλάνθανε τὸν Ὀδυσσέα· οὐδὲν[a] γοῦν φαίνεται εἰπὼν πρὸς αὐτὸν ὡς[b] αἰσθανόμενος αὐτοῦ ψευδομένου ὁ Ὀδυσσεύς.

ΙΠ. Ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθ'[c] ὅτι λέγων ὕστερόν πως[d] πρὸς[e] τὸν Ὀδυσσέα ἔφη ἅμα τῇ ἠοῖ ἀποπλευσεῖσθαι, πρὸς τὸν Αἴαντα δὲ[f] οὐκ αὖ[g] φησὶν ἀποπλευσεῖσθαι, ἀλλ' ἄλλα λέγει.

ΙΠ. Ποῦ δή;

ΣΩ. Ἐν οἷς λέγει

οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι[h] αἱματόεντος,
πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ι. ii. 216. Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι
κτείνοντ'[i] Ἀργείους, κατά τε φλέξαι[k] πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ μιν τῇ 'μῇ[l] κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα καὶ[m] μεμαῶτα[n] μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

[§. 14.] Σὺ δὴ οὖν, ὦ Ἱππία, πότερον οὕτως[o] ἐπιλήσμονα οἴει εἶναι τὸν τῆς Θέτιδός τε καὶ ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου Χείρωνος[p] πεπαιδευμένον, ὥστε ὀλίγον πρότερον λοιδοροῦντα τοὺς ἀλαζόνας τῇ ἐσχάτῃ λοιδορίᾳ αὐτὸν παραχρῆμα πρὸς μὲν τὸν Ὀδυσσέα φάναι ἀποπλευσεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα μενεῖν,[q] ἀλλ' οὐκ ἐπιβουλεύοντά τε καὶ ἡγούμενον ἀρχαῖον εἶναι τὸν Ὀδυσσέα καὶ αὐτοῦ αὐτῷ τούτῳ τῷ[r] τεχνάζειν τε καὶ ψεύδεσθαι περιέσεσθαι;

ΙΠ. Οὔκουν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὑπ'[s] εὐηθείας ἀναπεισθεὶς πρὸς τὸν Αἴαντα

Σ.—[c] οἶσθ' Γ.—[d] πως ΓΘBCEFy : ἢ ὡς *ς.—[e] πρὸς...ἀποπλευσεῖσθαι om Γ.—[f] δὲ om ΞΣBCFyoτ.—[g] ἂν o.—[h] μεθήσομαι E, μεθήσομαι Cς.—[i] ἐκτείνοντ' F.—[k] σμύξαι ΞΣ, σμῆξαι ς.—[l] ἐμῇ Σ.—[m] καὶ om y.—[n] μαιμαῶτα E.—[o] οὖν EF.—[p] χείρονος E.—[q] μένειν ΓΞΣBCEFyoτ.—[r] τὸ Σ.—[s] ὑπ' Γ.—[t] γε om o.—[u] δέ; ὅτι οὐκ Σ.—[v] ἐπι-

§. 13. ὡς αἰσθαν.] γράφεται, ὡς μὴ αἰσθανόμενος. Steph.

ὡς αἰσθανόμενος] ὡς μὴ αἰσθανόμενος Steph. in marg. Sic enim Ficinus, *utpote qui mendacium non animadvertit*. Ita quoque Serranus. Bip.

Quod a Fic. expressum recepi. Nam sensus esse debet: apparet nihil ad eum dixisse Ulyssem, utpote non sentientem eum mentiri. Beck.

ὕστερον ἢ] Mendosus esse hic locus videtur. Steph.

Verba quædam excidisse putat. Alii post ὕστερον interpungunt. Mihi verba ὕστερον—ἔφη spuria videntur, ex interpretamento margini adscripto textis illata. Respicitur autem ad Il. ix. 360. et 650. Beck.

ἄλλα εἶπεν ἢ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἅ τε ἀληθῆ λέγει, ἐπιβουλεύσας ἀεὶ λέγει, καὶ ὅσα ψεύδεται, ὡσαύτως.

ΣΩ. Ἀμείνων ἄρ' ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλέως.

ΙΠ. Ἥκιστά γε[t] δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ;[u] οὐκ ἄρτι ἐφάνησαν οἱ ἑκόντες ψευδόμενοι βελτίους ἢ οἱ ἄκοντες;

ΙΠ. Καὶ πῶς ἄν, ὦ Σώκρατες, οἱ ἑκόντες ἀδικοῦντες I. ii. 217.
καὶ ἑκόντες ἐπιβουλεύσαντες[v] καὶ κακὰ ἐργασάμενοι βελ- I. 372.
τίους ἂν εἶεν τῶν ἀκόντων, οἷς πολλὴ δοκεῖ συγγνώμη εἶναι, ἐὰν μὴ εἰδώς τις ἀδικήσῃ ἢ ψεύσηται ἢ ἄλλο τι κακὸν ποιήσῃ; καὶ οἱ νόμοι δή που πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἑκοῦσι κακὰ ἐργαζομένοις καὶ ψευδομένοις ἢ τοῖς ἄκουσιν.

§. 15. ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ Ἱππία, ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, λέγων ὡς λιπαρής εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις[w] τῶν σοφῶν; καὶ κινδυνεύω ἓν μόνον ἔχειν τοῦτο ἀγαθόν, τἆλλα ἔχων πάνυ[x] φαῦλα. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων ᾗ ἔχει ἔσφαλμαι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐστί. τεκμήριον δέ μοι τούτου[y] ἱκανόν, ὅτι ἐπειδὰν συγγένωμαί τῳ ὑμῶν τῶν εὐδοκιμούντων ἐπὶ σοφίᾳ καὶ οἷς οἱ Ἕλληνες πάντες μάρτυρές εἰσι τῆς σοφίας, φαίνομαι οὐδὲν εἰδώς· οὐδὲν γάρ μοι δοκεῖ τῶν αὐτῶν καὶ ὑμῖν ὡς ἔπος εἰπεῖν. καί τοι τί[z] μεῖζον ἀμαθίας τεκμήριον ἢ ἐπειδάν τις σοφοῖς ἀνδράσι διαφέρηται; ἓν δὲ τοῦτο θαυμάσιον ἔχω ἀγαθόν, ὅ με σώζει· οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μανθάνων, ἀλλὰ πυνθάνομαι καὶ ἐρωτῶ καὶ χάριν πολλὴν ἔχω τῷ ἀποκρινομένῳ, καὶ οὐδένα πώποτε ἀπεστέρησα χάριτος. οὐ γὰρ πώποτε ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών I. ii. 218.
τι,[a] ἐμαυτοῦ[b] ποιούμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὕρημα· ἀλλ' ἐγκωμιάζω τὸν διδάξαντά με ὡς σοφὸν ὄντα, ἀποφαίνων ἃ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἃ σὺ λέγεις οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. καὶ τοῦτ'

βουλεύοντες pr E.—[w] εἰμὶ ἐπιμελητικὸς προσεδρευτικὸς πρὸς Ξ.—[x] post πάνυ omisi γε cum ΓΘBCEFyor.—[y] τοῦτο F.—[z] τί om ΘBCEy et pr Γ, ex τοι fecit F, qui nunc caret illo τοι.—[a] μαθόντι BCyo.—[b] ἑαυτοῦ o.—[c] πᾶν om Θ.—[d] τοὐναντία BC.—

ΣΩ. Ἄλλους δὲ τοὺς ἀληθεῖς τε καὶ ψευδεῖς, καὶ ἐναντιωτάτους ἀλλήλοις;

ΙΠ. Λέγω ταῦτα.

ΣΩ. Φέρε δή, τῶν μὲν δυνατῶν τινὲς καὶ σοφῶν, ὡς ἔοικεν, εἰσὶν οἱ[j] ψευδεῖς κατὰ τὸν σὸν λόγον.

ΙΠ. Μάλιστά γε.

ΣΩ. Ὅταν δὲ[k] λέγῃς δυνατοὺς εἶναι καὶ σοφοὺς[l] τοὺς ψευδεῖς εἰς αὐτὰ ταῦτα, πότερον λέγεις δυνατοὺς εἶναι ψεύδεσθαι ἐὰν βούλωνται, ἢ ἀδυνάτους εἰς ταῦτα ἅ περ ψεύδονται;

ΙΠ. Δυνατοὺς ἔγωγε.

ΣΩ. Ὡς[m] ἐν κεφαλαίῳ ἄρα εἰρῆσθαι, οἱ ψευδεῖς εἰσὶ σοφοί[n] τε καὶ δυνατοὶ ψεύδεσθαι.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἀδύνατος ἄρα ψεύδεσθαι ἀνὴρ καὶ ἀμαθὴς οὐκ ἂν εἴη ψευδής.

ΙΠ. Ἔχει οὕτως.

ΣΩ. Δυνατὸς δέ γ'[o] ἐστὶν ἕκαστος ἄρα ὃς ἂν ποιῇ τότε ὃ[p] ἂν βούληται,[q] ὅταν βούληται. οὐχ ὑπὸ νόσου λέγω ἐξειργόμενον[r] οὐδὲ τῶν τοιούτων, ἀλλ'[s] ὥς περ σὺ δυνατὸς εἶ γράψαι τοὐμὸν ὄνομα ὅταν βούλῃ, οὕτω λέγω. ἆρ'[t] οὐχ ὃς ἂν οὕτως[u] ἔχῃ,[v] καλεῖς σὺ δυνατόν;

ΙΠ. Ναί.

r. ii. 206. §. 7. ΣΩ. Λέγε δή μοι,[w] ὦ Ἱππία, οὐ σὺ μέντοι ἔμπειρος[x] εἶ λογισμῶν καὶ λογιστικῆς;[y]

ΙΠ. Πάντων μάλιστ',[z] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ καί[a] τίς σε[b] ἔροιτο τὰ τρὶς ἑπτακόσια, ὁπόσος ἐστὶν ἀριθμός, εἰ βούλοιο, πάντων[c] τάχιστα καὶ μάλιστ'[d] ἂν εἴποις[e] τἀληθῆ[f] περὶ τούτου.[g]

et quæ præcedit evanuerunt.—[l] εἶναι καὶ σοφοὺς Θ: καὶ σοφοὺς εἶναι *s.—[m] ὡς om Θοτ.—[n] οἱ σοφοί Ξ.—[o] δέ γ' ΗΞ: δ' *s.—[p] ὃ om pr Η.—[q] ὅταν βούληται om ΕΓ.—[r] ἐξειργόμενος Ηs.—[s] ἀλλ' Γ.—[t] ἢ ΘΒΕγ, ἣ CFοτ. hæc quoque vox et duæ deinceps in Γ evanidæ.—[u] οὕτως om Ξ.—[v] ἔχοι Εs.—[w] μοι om Ξ.—[x] ἔμπειροι εἰ Ξ.—[y] λογιστικοῖς pr Γ.—[z] μάλιστ' Γ.—[a] καὶ delet ο.—[b] σε om ΗΞ.—[c] πάντως Ξ.—[d] μάλιστ' Γγοτ.—[e] εἴποις ΘΗϡCγτ, λέγοις Ξ: εἴπῃς *s.—[f] ἀληθῆ Ξ.—[g] τούτων

§. 6. ἆρ' οὐχ ὃς ἂν οὕτως ἔχοι] Sic Ald. Bas. 1. sed in Bas. 2. ἆρα male omittitur. Pro ἔχοι Stephano videbatur scribi potius debere ἔχῃ· uti paulo post καὶ μάλ[illegible] εἴπῃς in εἴποις, quia ἔροιτο et [illegible]cedant, mutat. Bip.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ'[h] ὅτι δυνατώτατός[i] τε εἶ καὶ σοφώτατος[j] κατὰ[k] ταῦτα;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Πότερον οὖν[l] σοφώτατος[m] εἶ[n] καὶ δυνατώτατος μόνον, ἢ καὶ ἄριστος ταῦτα ἅ περ[o] δυνατώτατός τε καὶ σοφώτατος, τὰ λογιστικά;

ΙΠ. Καὶ ἄριστος δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τὰ μὲν δὴ[p] ἀληθῆ σὺ ἂν δυνατώτατα εἴποις[q] περὶ τούτων. ἢ γάρ;

ΙΠ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δέ; τὰ ψευδῆ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων; καί μοι, ὥς περ τὰ πρότερα, γενναίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπόκριναι, ὦ Ἱππία. εἴ τίς σε ἔροιτο τὰ τρὶς ἑπτακόσια, πόσα ἐστί, πότερον σὺ ἂν μάλιστα ψεύδοιο καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ[r] ψευδῆ λέγοις[s] περὶ τούτων, βουλόμενος ψεύδεσθαι καὶ μηδέποτε ἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἢ ὁ ἀμαθὴς εἰς λογισ- s. ii. 367.
μοὺς δύναιτ' ἂν σοῦ μᾶλλον ψεύδεσθαι βουλομένου; ἢ ὁ μὲν ἀμαθὴς πολλάκις ἂν βουλόμενος ψευδῆ λέγειν s. 367.
τἀληθῆ ἂν εἴποι[t] ἄκων, εἰ τύχοι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι· σὺ δὲ ὁ σοφὸς εἴ περ βούλοιο ψεύδεσθαι, ἀεὶ ἂν κατὰ τὰ αὐτὰ ψεύδοιο;

ΙΠ. Ναί, οὕτως ἔχει ὡς σὺ λέγεις.

ΣΩ. Ὁ ψευδὴς οὖν πότερον[u] περὶ μὲν τἆλλα ψευδής ἐστιν, οὐ μέντοι περὶ ἀριθμόν,[v] οὐδὲ ἀριθμῶν[w] ἂν ψεύσαιτο;

ΙΠ. Καὶ ναὶ μὰ Δία περὶ ἀριθμόν.[x]

§. 8. ΣΩ. Θῶμεν ἄρα καὶ τοῦτο, ὦ Ἱππία, περὶ λογισμὸν[y] καὶ ἀριθμὸν εἶναί τινα ἄνθρωπον ψευδῆ;

E.—[h] ἄρ' Γ.—[i] δυνατός ο.—[j] καὶ σοφώτατός τε εἶ Θ.—[k] διὰ ο.—[l] οὖν καὶ Γ, om ϛτ.—[m] σοφώτατος Θ: σοφώτατός τε *ϛ.—[n] εἶ om Σ.—[o] ὥσπερ Γ.—[p] δὴ om Σ et pr Ξ.—[q] εἴπῃς E.—[r] κατὰ ταῦτα Σ.—[s] λέγεις ϛτ.—[t] εἴπῃ ἂν Γ.—[u] πότερα ϛ.—
[v] ἀριθμῶν Ξ, ἀριθμῶν ΓΘΣΒCFyϛτ et pr E.—[w] ἀριθμῶν Ξϛ: ceteri ἀριθμόν.—

§. 7. *οὐδὲ ἀριθμῶν*] Bas. 1. 2. *ἀριθμόν.* Ficinus quoque: *neque de numero mentietur:* quam lectionem cur Steph. in *ἀριθμῶν* immutaverit, causam nullam idoneam video. Bip.

Olim erat *οὐδὲ ἀριθμὸν*, quod recte mutavit Steph. Nempe est participium *ἀριθμῶν*, quod postulatur. Beck.

ΙΠ. Ναί.[z]

ΣΩ. Τίς οὖν ἂν εἴη οὗτος; οὐχὶ δεῖ ὑπάρχειν αὐτῷ,[a] εἴ πέρ μέλλει ψευδὴς ἔσεσθαι, ὡς σὺ ἄρτι ὡμολόγεις,[b] δυνατὸν[c] εἶναι ψεύδεσθαι; ὁ γὰρ ἀδύνατος ψεύδεσθαι, εἰ μέμνησαι, ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο ὅτι οὐκ ἄν ποτε ψευδὴς γένοιτο.

ΙΠ. Ἀλλὰ μέμνημαι καὶ ἐλέχθη οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι ἐφάνης σὺ δυνατώτατος ὢν ψεύδεσθαι περὶ λογισμῶν.[d]

ΙΠ. Ναί, ἐλέχθη γέ τοι καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ δυνατώτατος εἶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν;

I. ii. 208. ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς ψευδῆ καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν δυνατός.[e] [οὗτος δ' ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς περὶ τούτων, ὁ λογιστικός.]

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Τίς οὖν ψευδὴς περὶ λογισμῶν[f] γίγνεται, ὦ Ἱππία, ἄλλος ἢ ὁ[g] ἀγαθός; οὗτος[h] γὰρ καὶ[i] δυνατός· οὗτος δὲ καὶ ἀληθής.

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὅτι ὁ αὐτὸς ψευδής τε καὶ ἀληθὴς περὶ τούτων, καὶ οὐδὲν ἀμείνων ὁ ἀληθὴς τοῦ ψευδοῦς; ὁ αὐτὸς γὰρ δή πού ἐστι καὶ οὐκ ἐναντιώτατα[j] ἔχει, ὥς περ σὺ ᾤου ἄρτι.

ΙΠ. Οὐ φαίνεται ἐνταῦθά γε.

[x] ἀριθμῶν Γ.—[y] λογισμὸν ΓΘBCEFyx: λογισμόν τε *ς.—[z] καὶ qui supplevit Γ: om F.—[a] αὐτὸν ΓΘBCEFyoτ.—[b] ὁμολογεῖς Γ.—[c] ἀδύνατον F.—[d] λογισμῶν corr Γ: λογισμόν *ς.—[e] δυνατός ΓΘBCEFyoτ: δυνατώτατος *ς.—[f] λογισμὸν ΗΣ—[g] ὁ om pr Η.—[h] οὗτος ΓΘBCEFyoτ: ὁ αὐτὸς *ς.—[i] καὶ om pr E.—[j] ἐναντιότητα ς.—[k] ἢ

§. 8. καὶ ἐλέχθη γέ τοι καὶ τοῦτο] Ald. Bas. 1. 2. ἐλέγχθη γέ τοι καὶ τοῦτο: recte vero mutatum a Steph. præeunte Ficin. *ita dictum fuit et istud*. Bip.

περὶ λογισμῶν] Mirum quod a form. περὶ λογισμὸν ad alteram structuram π. λογισμῶν transit. Neque tamen mutandum quidquam puto. Beck.

Steph. marg. ' Est captio ex ambiguo, quod ἀγαθὸς dicatur etiam, qui est peritus. Sed περὶ λογισμῶν interpretari malim, *in computationibus*, vel, *in ratiocinationibus*: et λογιστικὸς, *ratiocinator*, vel computator, s. ratiocinandi peritus.' Beck.

ΣΩ. Βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι;

ΙΠ. Εἰ[k] [ἄλλως] γε σὺ βούλει.

§. 9. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ γεωμετρίας ἔμπειρος εἶ.

ΙΠ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐ καὶ[l] ἐν γεωμετρίᾳ οὕτως ἔχει; ὁ αὐτὸς δυνατώτατος ψεύδεσθαι καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ τῶν διαγραμμάτων, ὁ γεωμετρικός;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Περὶ ταῦτα οὖν ἀγαθὸς ἄλλος τις ἢ οὗτος;

ΙΠ. Οὐκ ἄλλος.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεωμέτρης δυνα-
τώτατός[m] γε[n] ἀμφότερα, καὶ εἴ πέρ τις ἄλλος ψευδὴς r. ii. 209.
περὶ[o] διαγράμματα, οὗτος ἂν εἴη, ὁ ἀγαθός· οὗτος γὰρ
δυνατός. ὁ δὲ κακὸς ἀδύνατος ἦν ψεύδεσθαι, ὥστε[p] οὐκ ἂν
γένοιτο ψευδὴς ὁ μὴ δυνάμενος ψεύδεσθαι, ὡς ὡμολόγηται.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τὸν τρίτον ἐπισκεψώμεθα, τὸν
ἀστρονόμον· ἧς αὖ σὺ τέχνης ἔτι μᾶλλον ἐπιστήμων[q] οἴει
εἶναι ἢ τῶν ἔμπροσθεν. ἦ γάρ, ὦ Ἱππία; r. 368.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ταὐτὰ ταῦτά ἐστιν.

ΙΠ. Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ἄρα εἴ πέρ τις καὶ ἄλλος ψευδής, ὁ ἀγαθὸς ἀστρονόμος[r] ψευδὴς ἔσται, ὁ δυνατὸς ψεύδεσθαι. οὐ γὰρ ὅ γε ἀδύνατος· ἀμαθὴς γάρ.

ΙΠ. Φαίνεται οὕτως.[s]

ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ἀληθής τε καὶ ψευδὴς ἔσται.

ΙΠ. Ἔοικεν.

§. 10. ΣΩ. Ἴθι δή, ὦ Ἱππία, ἀνέδην οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι[t] κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, εἴ πού ἐστιν ἄλλως

Σοτ.—[l] καὶ om Cy.—[m] δυνατός Cy.—[n] τε Ξ.—[o] περὶ om Θ.—[p] ὥστε...ψεύδεσθαι om Γ.—[q] ἐπιστήμην y.—[r] ὁ ἀγαθὸς ὁ ἀστρονόμος ο. ἐστιν Γ.—[s] οὗτος ο.—[t] ἀναί-

§. 9. τὸν τρίτον] τὸ τρίτον legi maluit Schl. quod astronomus vix distinctus a λογιστικῷ et γεωμέτρῃ fuerit. At hos h. l. Socrates separatim spectat. Beck.

ἔχον ἢ[u] οὕτως. πάντως δὲ πλείστας τέχνας πάντων σοφώτατος εἶ[v] ἀνθρώπων, ὡς ἐγώ ποτέ σου ἤκουον μεγαλαυ-
1. ii. 210. χουμένου, πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ διεξιόντος ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. ἔφησθα δὲ ἀφικέσθαι ποτὲ εἰς Ὀλυμπίαν, ἃ εἶχες περὶ τὸ σῶμα ἅπαντα σαυτοῦ ἔργα ἔχων. πρῶτον μὲν δακτύλιον—ἐντεῦθεν γὰρ ἤρχου—ὃν εἶχες, σαυτοῦ[w] ἔχειν ἔργον ὡς ἐπιστάμενος δακτυλίους γλύφειν, καὶ ἄλλην σφραγῖδα σὸν ἔργον, καὶ στλεγγίδα καὶ λήκυθον, ἃ αὐτὸς εἰργάσω. ἔπειτα[x] ὑποδήματα ἃ εἶχες, ἔφησθα αὐτὸς σκυτοτομῆσαι, καὶ τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον· καὶ ὅ[y] γε πᾶσιν ἔδοξεν ἀτοπώτατον[z] καὶ σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα, ἐπειδὴ τὴν ζώνην ἔφησθα[a] τοῦ χιτωνίσκου ἣν εἶχες εἶναι μὲν οἷαι αἱ Περσικαὶ τῶν πολυτελῶν, ταύτην δὲ αὐτὸς πλέξαι. πρὸς δὲ τούτοις ποιήματα ἔχων ἐλθεῖν, καὶ ἔπη καὶ τραγῳδίας καὶ διθυράμβους, καὶ καταλογάδην πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους. καὶ περὶ τῶν τεχνῶν δὴ ὧν ἄρτι ἐγὼ[b] ἔλεγον ἐπιστήμων[c] ἀφικέσθαι διαφερόντως τῶν ἄλλων, καὶ περὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων ὀρθότητος,

δην Ε, ἀναίδην Σ. οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι om ο.—[u] ἢ ο.—[v] εἰ om Σ.—[w] αὐτοῦ Σ.—[x] ἔτι τὰ ΕΣ.—[y] ἢ pr Γ.—[z] αὐτοπότατον Θ.—[a] ζώνην δ ἔφησθα Σ.—[b] ἐγὼ om ο.—
α
[c] ἐπιστημῶν mei omnes, ἐπιστήμονα mg F.—[d] λαμπρότητος Ε, λαμπρότητος Γ.—

§. 10. *μεγαλαυχουμένου*] Locum de insigni ista Hippiæ ostentatione laudat Themist. Orat. xxix. p. 345. C. ubi Harduini correctionem, pro *καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους* legentis *κ. π. λ. κ. παντοδαπῶς σ.* ipse Platonis locus supervacuam esse ostendit. Similiter Polit. 290. A. *Οὓς γε ὁρῶμεν μισθωτοὺς καὶ θῆτας πᾶσιν ἑτοίμους ὑπηρετοῦντας.* Sed, quod apud Themistium deinceps p. 346. A. de eodem argumento dicitur, *εἰ δὲ σύ τινα οὕτως εὐδαίμονα τῶν ἡμετέρων πολιτῶν ὑπολαμβάνεις, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ· ἐγὼ μέντοι, ὦ μακάριε, τοῦ μακαρισμοῦ τούτου πόῤῥω ἀφέστηκα·* hoc omnino correctione indiget. Nec multum, credo, a germana loci lectione aberremus, si legamus :—*ὑπολαμβάνεις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ κ. τ. λ.* Quæ conjectura audax sane ac temeraria videretur, nisi auctoritate niteretur Platonis, Leg. iv. p. 711. E. *Εἰ δ' οὖν καὶ γέγονεν, ἢ καὶ γενήσεται τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῶν ἐστί τις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων·* quo sine dubio respexit Themistius. Heusd.

ἔπειτα] *γράφεται, ἔτι τὰ ὑποδ.* Steph.

ἔπειτα, ὑποδήματα] Marg. Steph. *γράφεται, ἔτι τὰ ὑποδήματα.* Ficin. *quin-etiam.* Serran. *præterea.* Sed *ἔπειτα* recte habet, cum præcedat *πρῶτον μέν.* Bip.

ἔτι δὴ] Vulgo *ἐπειδὴ*, quod ferri nequit. Reposui igitur h. l. *ἔτι δὲ—.* Beck.

ἐπιστήμων] In edit. præc. *ἐπιστημῶν* pro *ἐπιστήμων.* Steph.

γραμμάτων] *διαγραμμάτων ὀρθ.* legi voluit Corn. quia antea *διαγράμματα* memorantur. Beck.

καὶ ἄλλα ἔτι πρὸς τούτοις πάνυ πολλά, ὡς ἐγὼ δοκῶ μνημονεύειν. καί τοι τό γε μνημονικὸν ἐπελαθόμην σου, ὡς ἔοικε, τέχνημα, ἐν ᾧ σὺ οἴει λαμπρότατος[d] εἶναι. 1. ii. 211. οἶμαι δὲ καὶ ἄλλα πάμπολλα[e] ἐπιλελῆσθαι. [§. 11.] Ἀλλ' ὅ περ ἐγὼ λέγω, καὶ εἰς τὰς σαυτοῦ τέχνας βλέψας[f]—ἱκαναὶ δέ—καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων εἰπέ μοι, ἐάν που εὕρῃς ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἐμοί τε καὶ σοί, ὅπου ἐστὶν ὁ μὲν ἀληθής, ὁ δὲ ψευδὴς χωρὶς καὶ οὐχ ὁ αὐτός. ἐν ᾗ τινὶ βούλει σοφίᾳ τοῦτο σκέψαι ἢ πανουργίᾳ 1. 369. ἢ ὁτιοῦν χαίρεις[g] ὀνομάζων. ἀλλ' οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε· οὐ γάρ ἐστιν, ἐπεὶ σὺ εἰπέ.

ΙΠ. Ἀλλ' οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, νῦν γε οὕτως.[h]

ΣΩ. Οὐδέ γε ἕξεις,[i] ὡς ἐγᾦμαι. εἰ δ' ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, μέμνησαι ὃ ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τοῦ λόγου, ὦ Ἱππία.

ΙΠ. Οὐ πάνυ τι[k] ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, ὃ λέγεις.

ΣΩ. Νυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρῇ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι· δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ οἴει δεῖν. ἀλλ' ἐγώ σε ὑπομνήσω. οἶσθ'[l] ὅτι τὸν μὲν Ἀχιλλέα ἔφησθα ἀληθῆ εἶναι,[m] τὸν δὲ Ὀδυσσέα ψευδῆ καὶ πολύτροπον;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Νῦν οὖν αἰσθάνει ὅτι ἀναπέφανται ὁ[n] αὐτὸς ὢν ψευδής τε καὶ ἀληθής, ὥστε εἰ ψευδὴς ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν,[o] 1. ii. 212. καὶ ἀληθὴς γίγνεται, καὶ εἰ ἀληθὴς ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ψευδής, καὶ οὐ διάφοροι ἀλλήλων οἱ ἄνδρες οὐδ' ἐναντίοι, ἀλλ' ὅμοιοι;

ΙΠ. Ὦ Σώκρατες, ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους, καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν ᾖ δυσχερέστατον τοῦ λόγου, τούτου[p] ἔχει[q] κατὰ σμικρὸν ἐφαπτόμενος, καὶ οὐχ ὅλῳ ἀγωνίζει τῷ πράγματι περὶ ὅτου ἂν ὁ λόγος ᾖ, ἐπεὶ καὶ νῦν, ἐὰν βούλῃ, ἐπὶ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδείξω σοι ἱκανῷ λόγῳ Ὅμηρον Ἀχιλλέα πεποιηκέναι ἀμείνω Ὀδυσσέως καὶ ἀψευδῆ, τὸν δὲ δολερόν τε καὶ πολλὰ ψευδόμενον[r] καὶ χείρω Ἀχιλλέως. εἰ δὲ βούλει, σὺ αὖ ἀντιπαράβαλε[s]

[e] πάνυ πολλά Γ.—[f] τέχνας βλέψας ΓΘΞΣΒCyot : βλέψας τέχνας *ς.—[g] χαίροις Ξ.—[h] οὕτως ΓΞC : οὕτω *ς.—[i] ἑξῆς ο.—[j] ἐγῷμαι Ξ.—[k] τοι οτ.—[l] οἶσθ' Γ.—[m] εἶναι om ΘΒ.—[n] ὅτι ὁ y.—[o] ἦν ὁ ὀδυσσεὺς Ξ.—[p] τοῦτ' Σ.—[q] ἔχει Σ οt pr Γ.—[r] ψευδόμενον πολλὰ pr Σ.—[s] ἀντιπαράβαλε Ξy : ἀντιπαράβαλλε *ς.—[t] τι om Σ.—[u] μέλει

λόγον παρὰ λόγον, ὡς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί· καὶ μᾶλλον εἴσονται οὗτοι ὁπότερος ἄμεινον λέγει.

§. 12. ΣΩ. Ὦ Ἱππία, ἐγώ τοι οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ· ἀλλ' ἀεὶ εἴωθα, ἐπειδάν τις λέγῃ τι,[t] προσέχειν τὸν νοῦν ἄλλως τε καὶ ἐπειδάν μοι δοκῇ σοφὸς εἶναι ὁ λέγων, καὶ ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὅ τι λέγει διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω· ἐὰν δὲ φαῦλος δοκῇ μοι εἶναι ὁ λέγων, οὔτε ἐπανερωτῶ οὔ τέ μοι μέλει ὧν[u] λέγει. καὶ γνώσει τούτῳ[v] οὓς ἂν[w] ἐγὼ ἡγῶμαι σοφοὺς εἶναι· εὑρήσεις γάρ με
I. ii. 213. λιπαρῆ ὄντα περὶ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τούτου καὶ πυνθανόμενον παρ' αὐτοῦ, ἵνα μαθών τι ὠφεληθῶ. ἐπεὶ καὶ νῦν[x] ἐννενόηκα σοῦ λέγοντος,[y] ὅτι[z] ἐν τοῖς ἔπεσιν οἷς σὺ[a] ἄρτι ἔλεγες ἐνδεικνύμενος τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Ὀδυσσέα λέγειν ὡς ἀλαζόνα ὄντα, ἄτοπόν μοι δοκεῖ εἶναι εἰ σὺ ἀληθῆ
I. 370. λέγεις, ὅτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς οὐδαμοῦ φαίνεται ψευσάμενος, ὁ πολύτροπος, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς πολύτροπός τις φαίνεται κατὰ τὸν σὸν λόγον· ψεύδεται γοῦν. προειπὼν γὰρ ταῦτα τὰ ἔπη, ἅ περ καὶ σὺ εἶπες ἄρτι,

ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ[b] ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο[c] δὲ εἴπῃ,

ὀλίγον ὕστερον λέγει ὡς οὔτ'[d] ἂν ἀναπεισθείη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τε καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος οὔτε μένοι τὸ παράπαν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀλλ'

αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας,[e] φησί, καὶ πᾶσι θεοῖσι,[f]
νηήσας[g] εὖ νῆας, ἐπὴν[h] ἅλαδε προερύσσω,[i]
ὄψεαι, αἴ κ'[j] ἐθέλησθα καὶ αἴ κέν[k] τοι τὰ μεμήλῃ,
ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον[l] ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας

ὧν ΓΞΣΒCFyοτ: μέλει περὶ ὧν *ς.—[v] τοῦτο Σοτ.—[w] ἂν οὓς Γ.—[x] καὶ νῦν ἐπεὶ Σ.—[y] σου καὶ νῦν λέγοντος Σ.—[z] ὄντι Σ.—[a] σὺ om Cyοτ.—[b] κεύθει ΞΕyοτ et corr Σ.—[c] ἄλλα ς.—[d] ὥστ' οὔτ' Θ.—[e] ῥέξας bis Γ.—[f] θεοῖς Ε.—[g] νοήσας Γ.—[h] ἐπὶ τὴν Γ.—[i] προερύσσῳ Ξοτ.—[j] ἢν Σοτ et pr Ξ.—[k] μὲν F.—[l] ἐλήσποντον F.—[m] ἐνοσίγαιος

§. 11. λέγειν] Steph. non post λέγειν sed post Ἀχιλλέα voluit interpungi. Id structuram non juvat, quæ non sibi constat. Debebat esse: ἐπεὶ καὶ νῦν ὡς ἐννενοήκα σοῦ λέγοντος, ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν—ἔλεγες ὁ Ἀχιλλεὺς ε. τ. Ο. λέγει ὡς ἀλ. ὄντα, ἄτοπον—aut σου ἐνδεικνυμένου τὸν Ἀχ. λέγειν—Retulit ἐνδεικνύμενος ad ἔλεγες. Beck.

νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας. I. ii. 214.
εἰ δέ κεν εὔπλοιην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,[m]
ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.

ἔτι δὲ τούτων πρότερον[n] πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λοιδορούμενος εἶπε

νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ λώϊόν[o] ἐστιν
οἴκαδ' ἴμεν σὺν[p] νηυσὶ κορωνίσιν. οὐδέ σ' ὀΐω
ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

ταῦτ'[q] εἰπὼν τοτὲ[r] μὲν ἐναντίον τῆς στρατιᾶς ἁπάσης,[s] τοτὲ δὲ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, οὐδαμοῦ φαίνεται οὔτε παρεσκευασμένος[t] οὔτ' ἐπιχειρήσας καθέλκειν τὰς ναῦς ὡς ἀποπλευσούμενος οἴκαδε, ἀλλὰ πάνυ γενναίως ὀλιγωρῶν τοῦ τἀληθῆ λέγειν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Ἱππία, καὶ ἐξ ἀρχῆς σε[u] ἠρόμην[v] ἀπορῶν ὁπότερος τούτοιν τοῖν ἀνδροῖν ἀμείνων πεποίηται τῷ ποιητῇ, καὶ ἡγούμενος ἀμφοτέρω ἀρίστω εἶναι καὶ δύσκριτον ὁπότερος ἀμείνων εἴη καὶ περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς· ἀμφοτέρω γὰρ καὶ κατὰ τοῦτο παραπλησίω ἐστόν.

§. 13. ΙΠ. Οὐ γὰρ καλῶς σκοπεῖς, ὦ Σώκρατες. ἃ μὲν γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς ψεύδεται, οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς φαίνεται ψευδόμενος ἀλλ' ἄκων, διὰ τὴν συμφορὰν τὴν τοῦ στρατοπέδου ἀναγκασθεὶς καταμεῖναι καὶ βοηθῆσαι· ἃ δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, ἑκών τε καὶ ἐξ ἐπιβουλῆς. I. ii. 215.

ΣΩ. Ἐξαπατᾷς με, ὦ φίλτατε Ἱππία, καὶ αὐτὸς τὸν Ὀδυσσέα μιμεῖ.

ΙΠ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες. λέγεις δὲ[w] δὴ τί καὶ πρὸς τί; I. 371.

ΣΩ. Ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς φῂς τὸν Ἀχιλλέα ψεύδεσθαι, ὃς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τῇ ἀλαζονείᾳ,[x] ὡς πεποίηκεν Ὅμηρος, ὥστε καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τοσοῦτον[y] φαίνεται φρονεῖν πλέον[z] πρὸς τὸ ῥᾳδίως λανθάνειν αὐτὸν ἀλαζονευόμενος, ὥστε ἐναντίον αὐτοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐτόλμα

y.—[n] τούτων πρότερον Θ, τοράτερον Ε: πρότερον τούτων [a]r.—[o] λῷον Ξ et pr Ε.—[p] ἴμεν καὶ σὺν F.—[q] ταῦτ' Γ.—[r] τότε..τότε ο.—[s] ἀπάσης ΕΞ.—[t] παρεσκευασμένος ΘΒCΞFy: παρασκευασάμενος [a]r.—[u] σε om ΘΣ.—[v] ἠρόμην Ε.—[w] δὲ add ΕΞ.—[x] libri τὴν ἀλαζονείαν.—[y] τοσοῦτω (ον) y.—[z] πλέον ἢ Ξ.—[a] οὐδὲ ΘΕF et pr Β.—[b] ἀφ'

ἐναντία λέγειν καὶ ἐλάνθανε τὸν Ὀδυσσέα· οὐδὲν[a] γοῦν φαίνεται εἰπὼν πρὸς αὐτὸν ὡς[b] αἰσθανόμενος αὐτοῦ ψευδομένου ὁ Ὀδυσσεύς.

ΙΠ. Ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθ'[c] ὅτι λέγων ὕστερόν πως[d] πρὸς[e] τὸν Ὀδυσσέα ἔφη ἅμα τῇ ἠοῖ ἀποπλευσεῖσθαι, πρὸς τὸν Αἴαντα δὲ[f] οὐκ αὖ[g] φησιν ἀποπλευσεῖσθαι, ἀλλ' ἄλλα λέγει.

ΙΠ. Ποῦ δή;

ΣΩ. Ἐν οἷς λέγει

οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι[h] αἱματόεντος,
πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
I. ii. 216. Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι
κτείνοντ'[i] Ἀργείους, κατά τε φλέξαι[k] πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ μιν τῇ 'μῇ[l] κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα καὶ[m] μεμαῶτα[n] μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

[§. 14.] Σὺ δὴ οὖν, ὦ Ἱππία, πότερον οὕτως[o] ἐπιλήσμονα οἴει εἶναι τὸν τῆς Θέτιδός τε καὶ ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου Χείρωνος[p] πεπαιδευμένον, ὥστε ὀλίγον πρότερον λοιδοροῦντα τοὺς ἀλαζόνας τῇ ἐσχάτῃ λοιδορίᾳ αὐτὸν παραχρῆμα πρὸς μὲν τὸν Ὀδυσσέα φάναι ἀποπλευσεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα μενεῖν,[q] ἀλλ' οὐκ ἐπιβουλεύοντά τε καὶ ἡγούμενον ἀρχαῖον εἶναι τὸν Ὀδυσσέα καὶ αὐτοῦ αὐτῷ τούτῳ τῷ[r] τεχνάζειν τε καὶ ψεύδεσθαι περιέσεσθαι;

ΙΠ. Οὐκοῦν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὑπ'[s] εὐηθείας ἀναπεισθεὶς πρὸς τὸν Αἴαντα

Σ.—[c] οἶσθ' Γ.—[d] πως ΓΘBCEFy δ: ἢ ὡς *ς.—[e] πρὸς...ἀποπλευσεῖσθαι om Γ.—[f] δὲ om ΞΣBCFyοτ.—[g] ἂν ο.—[h] μεθήσομαι E, μεθήσομαι Cς.—[i] ἐκτείνοντ' F.—[k] σμύξαι ΞΣ, σμῆξαι ς.—[l] ἐμῇ Σ.—[m] καὶ om y.—[n] μαιμαῶτα E.—[o] οὖν EF.—[p] χείρονος E.—[q] μένειν ΓΞΣBCEFyοτ.—[r] τὸ Σ.—[s] ὑπ' Γ.—[t] γε om ο.—[u] δέ; ὅτι οὐκ Σ.—[v] ἐπι-

§. 13. ὡς αἰσθαν.] γράφεται, ὡς μὴ αἰσθανόμενος. Steph.

ὡς αἰσθανόμενος] ὡς μὴ αἰσθανόμενος Steph. in marg. Sic enim Ficinus, *utpote qui mendacium non animadvertit.* Ita quoque Serranus. Bip.

Quod a Fic. expressum recepi. Nam sensus esse debet: apparet nihil ad eum dixisse Ulyssem, utpote non sentientem eum mentiri. Beck.

ὕστερον ἢ] Mendosus esse hic locus videtur. Steph.

Verba quædam excidisse putat. Alii post ὕστερον interpungunt. Mihi verba ὕστερον—ἔφη spuria videntur, ex interpretamento margini adscripto textis illata. Respicitur autem ad Il. ix. 360. et 650. Beck.

ἄλλα εἶπεν ἢ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἅ τε ἀληθῆ λέγει, ἐπιβουλεύσας ἀεὶ λέγει, καὶ ὅσα ψεύδεται, ὡσαύτως.

ΣΩ. Ἀμείνων ἄρ' ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλέως.

ΙΠ. Ἥκιστά γε[t] δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ;[u] οὐκ ἄρτι ἐφάνησαν οἱ ἑκόντες ψευδόμενοι βελτίους ἢ οἱ ἄκοντες;

ΙΠ. Καὶ πῶς ἄν, ὦ Σώκρατες, οἱ ἑκόντες ἀδικοῦντες I. ii. 217.
καὶ ἑκόντες ἐπιβουλεύσαντες[v] καὶ κακὰ ἐργασάμενοι βελ- I. 372.
τίους ἂν εἶεν τῶν ἀκόντων, οἷς πολλὴ δοκεῖ συγγνώμη εἶναι, ἐὰν μὴ εἰδώς τις ἀδικήσῃ ἢ ψεύσηται ἢ ἄλλο τι κακὸν ποιήσῃ; καὶ οἱ νόμοι δή που πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἑκοῦσι κακὰ ἐργαζομένοις καὶ ψευδομένοις ἢ τοῖς ἄκουσιν.

§. 15. ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ Ἱππία, ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, λέγων ὡς λιπαρής εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις[w] τῶν σοφῶν; καὶ κινδυνεύω ἓν μόνον ἔχειν τοῦτο ἀγαθόν, τἆλλα ἔχων πάνυ[x] φαῦλα. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων ᾗ ἔχει ἔσφαλμαι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐστί. τεκμήριον δέ μοι τούτου[y] ἱκανόν, ὅτι ἐπειδὰν συγγένωμαί τῳ ὑμῶν τῶν εὐδοκιμούντων ἐπὶ σοφίᾳ καὶ οἷς οἱ Ἕλληνες πάντες μάρτυρές εἰσι τῆς σοφίας, φαίνομαι οὐδὲν εἰδώς· οὐδὲν γάρ μοι δοκεῖ τῶν αὐτῶν καὶ ὑμῖν ὡς ἔπος εἰπεῖν. καί τοι τί[z] μεῖζον ἀμαθίας τεκμήριον ἢ ἐπειδάν τις σοφοῖς ἀνδράσι διαφέρηται; ἓν δὲ τοῦτο θαυμάσιον ἔχω ἀγαθόν, ὅ με σώζει· οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μανθάνων, ἀλλὰ πυνθάνομαι καὶ ἐρωτῶ καὶ χάριν πολλὴν ἔχω τῷ ἀποκρινομένῳ, καὶ οὐδένα πώποτε ἀπεστέρησα χάριτος. οὐ γὰρ πώποτε ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών I. ii. 218.
τι,[a] ἐμαυτοῦ[b] ποιούμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὕρημα· ἀλλ' ἐγκωμιάζω τὸν διδάξαντά με ὡς σοφὸν ὄντα, ἀποφαίνων ἃ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἃ σὺ λέγεις οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. καὶ τοῦτ'

βουλεύοντες pr E.—[w] εἰμὶ ἐπιμελητικὸς προσεδρευτικὸς πρὸς H.—[x] post πάνυ omisi γε cum ΓΘBCEFyor.—[y] τοῦτο F.—[z] τί om ΘBCEy et pr Γ, ex τοι fecit F, qui nunc caret illo τοι.—[a] μαθόντι BCyo.—[b] ἑαυτοῦ o.—[c] πᾶν om Θ.—[d] τοὐναντία BC.—

εὖ οἶδα ὅτι δι' ἐμὲ γίγνεται, ὅτι τοιοῦτός εἰμι οἷός περ
εἰμι, ἵνα μηδὲν ἐμαυτὸν μεῖζον εἴπω. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται,
ὦ Ἱππία, πᾶν[c] τοὐναντίον[d] ἢ ὃ σὺ λέγεις· οἱ βλάπτοντες
τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀδικοῦντες καὶ ψευδόμενοι καὶ ἐξα-
πατῶντες καὶ ἁμαρτάνοντες ἑκόντες, ἀλλὰ μὴ ἄκοντες,
βελτίους εἶναι ἢ οἱ[e] ἄκοντες. ἐνίοτε μέντοι καὶ τοὐναντίον
δοκεῖ μοι τούτων καὶ πλανῶμαι περὶ ταῦτα, δῆλον ὅτι διὰ
τὸ μὴ εἰδέναι. νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ὥς περ κατη-
βολὴ[f] περιελήλυθε, καὶ δοκοῦσί μοι οἱ ἑκόντες ἐξαμαρτά-
νοντες περί τι βελτίους εἶναι τῶν ἀκόντων. αἰτιῶμαι δὲ
τοῦ νῦν παρόντος παθήματος τοὺς ἔμπροσθεν λόγους αἰτίους
εἶναι, ὥστε φαίνεσθαι νῦν ἐν τῷ παρόντι τοὺς ἄκοντας τού-
των ἕκαστα ποιοῦντας πονηροτέρους ἢ τοὺς ἑκόντας. σὺ οὖν
χάρισαι καὶ μὴ φθονήσῃς ἰάσασθαι τὴν ψυχήν μου· πολὺ
I. 373. γάρ τοι μεῖζόν με ἀγαθὸν ἐργάσει ἀμαθίας παύσας τὴν
I. ii. 219. ψυχὴν ἢ νόσου τὸ σῶμα. μακρὸν μὲν οὖν λόγον εἰ[g] ἐθέ-
λεις[h] λέγειν,[i] προλέγω σοι ὅτι οὐκ ἄν με ἰάσαιο[j]—οὐ γὰρ
ἂν ἀκολουθήσαιμι—ὥσπερ δὲ ἄρτι εἰ θέλεις[k] μοι ἀπο-
κρίνεσθαι,[l] πάνυ ὀνήσεις, οἶμαι δὲ οὐδ' αὐτὸν σὲ[m] βλαβή-
σεσθαι. δικαίως δ'[n] ἂν καὶ σὲ παρακαλοίμην,[o] ὦ παῖ
Ἀπημάντου. σὺ[p] γάρ με ἐπῆρας[q] Ἱππίᾳ διαλέγεσθαι·
καὶ νῦν, ἐὰν μή μοι ἐθέλῃ Ἱππίας ἀποκρίνεσθαι, δέου αὐ-
τοῦ περὶ ἐμοῦ.

ΕΥ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οἶμαι οὐδὲν δεήσεσθαι Ἱπ-
πίαν τῆς ἡμετέρας δεήσεως. οὐ γὰρ τοιαῦτα αὐτῷ ἐστὶ τὰ

[e] οἱ om ο.—[f] καταβολὴ (η supra) Ξ, κατεβολὴ yοτ, καταβολὴ Σs.—[g] εἰ om Σοτ.—[h] θέλεις ΓΘΒCEFy.—[i] λέγειν om s.—[j] μὴ ἰάσαιο Σ, με ἰάσαις οτ.—[k] ἐθέλεις τ.—[l] ἀποκρίνασθαι ΞΣ.—[m] σε om EF.—[n] δ' om Σ.—[o] παρακαλοίμην Σοτ : παρακαλοίην *s.—[p] οὐ Σ.—[q] ἀπῆρας οτ.—[r] προειμένα C.—[s] φύγῃ Cy.—[t] οὗτοι Θ, ὅτι τ et pr ο : οὔτι

§. 15. *καταβολὴ*] *κατηβολὴ* pro vulg. *καταβολὴ* e Schol. legendum videri possit. Sed grammatici alii formam *καταβολὴ* tuentur (v. Ruhnk. ad Tim. p. 154.) quamquam *κατηβολὶς* dictum est (v. Foes. Œcon. Hipp. p. 326. Franz. ad Galen. gloss. p. 496.). Beck.

λόγον] Post *λέγων* [f. *λόγον*] excidit *λέγειν*, aut tale quoddam verbum, nisi velis *μακρῷ—λόγῳ* (scil. *ἰάσασθαι*) cum Schl. Beck.

περὶ ἐμοῦ] Requiritur omnino *ὑπὲρ ἐμοῦ*: nec dubito quin ita scripserit auctor: *υ* in *ὑπὲρ* a præcedenti *υ* facile intercipi potuit. Heusd.

ὑπὲρ ἐμοῦ scribendum censet Heusd. At Xenoph. Cyr. i. 2. 13. *ἤν τι δέῃ περὶ τοῦ κοινοῦ*, quod §. 9. erat *ἤν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ*. Beck.

προειρημένα,[r] ἀλλ' ὅτι οὐδενὸς ἂν φύγοι[s] ἀνδρὸς ἐρώτησιν. Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία; οὐ ταῦτα ἦν ἃ ἔλεγες;

ΙΠ. Ἔγωγε. ἀλλὰ Σωκράτης, ὦ Εὔδικε, ἀεὶ ταράττει ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἔοικεν ὥς περ κακουργοῦντι.

ΣΩ. Ὦ βέλτιστε Ἱππία, οὔ τοι[t] ἑκών γε ταῦτα ἐγὼ ποιῶ[u]—σοφὸς γὰρ ἂν[v] ἦ[w] καὶ δεινὸς κατὰ τὸν σὸν λόγον—; ἀλλ'[x] ἄκων, ὥς τέ μοι συγγνώμην ἔχε· φῂς γὰρ αὖ[y] δεῖν, ὃς ἂν κακουργῇ ἄκων, συγγνώμην ἔχειν.

ΕΥ. Καὶ μηδαμῶς γε, ὦ Ἱππία, ἄλλως ποίει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἕνεκα καὶ τῶν προειρημένων σοι λόγων ἀποκρίνου ἃ ἄν σε ἐρωτᾷ[z] Σωκράτης.

ΙΠ. Ἀλλ' ἀποκρινοῦμαι, σοῦ γε δεομένου. Ἀλλ' ἐρώτα ὅ τι βούλει. r. ii. 220.

§. 16. ΣΩ. Καὶ μὴν σφόδρα γε ἐπιθυμῶ, ὦ Ἱππία, διασκέψασθαι τὸ νῦν δὴ λεγόμενον, πότεροί ποτε ἀμείνους, οἱ ἑκόντες ἢ οἱ ἄκοντες ἁμαρτάνοντες. οἶμαι οὖν[a] ἐπὶ τὴν σκέψιν ὀρθότατ' ἂν ὧδε ἐλθεῖν. ἀλλ' ἀπόκριναι. καλεῖς τινὰ δρομέα ἀγαθόν;

ΙΠ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Καὶ[b] κακόν;[c]

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς μὲν ὁ εὖ θέων, κακὸς δ'[d] ὁ κακῶς.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ βραδέως θέων κακῶς θεῖ, ὁ δὲ ταχέως εὖ.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἐν δρόμῳ μὲν ἄρα καὶ τῷ[e] θεῖν τάχος μὲν ἀγαθόν, βραδυτὴς δὲ κακόν.

ΙΠ. Ἀλλὰ τί μέλλει;

ᵒς.—[u] ἐγὼ ποιῶ ΓΗΞ, ποιῶ ΘΒCyot et corr F : ποιῶν ᵒς.—[v] ἂν om ο.—[w] ἢ pr Ξ: ἦν ᵒς.—[x] ἀλλ' Γ.—[y] ἂν ο et corr Ξ.—[z] ἐρωτᾷ F.—[a] οἶμαι μὲν οὖν Ε.—[b] καὶ κακόν, ναί om ο.—[c] καλόν Ξ.—[d] δ' om ΘΒCy.—[e] τὸ ο.—[f] οὐκ F.—[g] ἂν Ξ.—[h] ὁ post ἢ

ταῦτα ποιῶν] γράφεται, ταῦτα ἐγὼ ποιῶ. Steph.
Non opus emendatione. Verbum ex anteced. repetendum est. Beck.
ταῦτα ποιῶν] Marg. Steph. γράφεται, ταῦτα ἐγὼ ποιῶ· nescimus ubi. Bip.

ΣΩ. Πότερος οὖν ἀμείνων δρομεύς, ὁ ἑκὼν βραδέως θέων ἢ ὁ ἄκων;

ΙΠ. Ὁ ἑκών.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ ποιεῖν τί ἐστι τὸ θεῖν;

ΙΠ. Ποιεῖν μὲν οὖν.

ΣΩ. Εἰ δὲ ποιεῖν, οὐ καὶ[f] ἐργάζεσθαί τι;

1. ii. 221. ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ κακῶς ἄρα θέων κακὸν καὶ αἰσχρὸν ἐν[g] δρόμῳ τοῦτο ἐργάζεται.

ΙΠ. Κακόν. πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Κακῶς δὲ θεῖ ὁ βραδέως θέων.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς ἑκὼν τὸ κακὸν τοῦτο ἐργάζεται καὶ τὸ αἰσχρόν, ὁ δὲ κακὸς ἄκων.

ΙΠ. Ἔοικέ γε.

ΣΩ. Ἐν δρόμῳ μὲν ἄρα πονηρότερος ὁ ἄκων κακὰ ἐργαζόμενος ἢ ὁ ἑκών.

ΙΠ. Ἐν δρόμῳ γε.

1. 374. ΣΩ. Τί δ' ἐν πάλῃ; πότερος παλαιστὴς ἀμείνων, ὁ ἑκὼν πίπτων ἢ ὁ[h] ἄκων;

ΙΠ. Ὁ ἑκών, ὡς[i] ἔοικεν.

ΣΩ. Πονηρότερον δὲ καὶ αἴσχιον ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν ἢ τὸ καταβάλλειν;[j]

ΙΠ. Τὸ πίπτειν.

ΣΩ. Καὶ ἐν πάλῃ ἄρα ὁ ἑκὼν τὰ πονηρὰ καὶ αἰσχρὰ ἐργαζόμενος βελτίων παλαιστὴς ἢ ὁ ἄκων.

ΙΠ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Τί δαὶ[k] ἐν τῇ ἄλλῃ πάσῃ [τῇ] τοῦ σώματος

1. ii. 222. χρείᾳ; οὐχ ὁ[l] βελτίων τὸ σῶμα δύναται ἀμφότερα ἐργά-

om F.—[i] ὡς add Σ.—[j] καβάλλειν Ε.—[k] δαὶ Γ.—[l] ὡς F, ὃς mg F.—[m] αἰσχρὰ F.—

§. 16. *ὁ ἑκὼν. ἔοικε*] Sic in Ald. Sed puto scribendum *ὁ ἑκὼν, ὡς ἔοικε*, vel *ὁ ἑκὼν ἔοικε*. ut subaud. *ἀμείνων εἶναι*. Steph.

οὐχ ὁ βελτίων] Et Ficini versio et ipsa loci ratio monet legendum esse, *οὐχ ὁ ἰσχυρότερος καὶ βελτίων τὸ σῶμα*. In reliquis major inest difficultas. Etenim persuadere mihi non possum, *ἔοικε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν* recte ab Hippia dici. Tantum enim in hoc sermone abest, ut, quod Socrates erat dicturus, ipse officiose dicat, ut non nisi quam brevissime ad singulas interrogationes respondeat. Et vero qualicunque ratione rem consideres, uni Socrati hæc verba

ζεσθαι, καὶ τὰ ἰσχυρὰ[m] καὶ τὰ ἀσθενῆ, καὶ τὰ αἰσχρὰ καὶ τὰ καλά; ὥστε ὅταν κατὰ τὸ σῶμα πονηρὰ ἐργάζηται, ἑκὼν ἐργάζεται ὁ βελτίων τὸ σῶμα, ὁ δὲ πονηρότερος ἄκων.

ΙΠ. Ἔοικε καὶ[n] κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Τί δὲ[o] κατ' εὐσχημοσύνην, ὦ Ἱππία; οὐ τοῦ βελτίονος σώματός ἐστιν ἑκόντος τὰ αἰσχρὰ καὶ πονηρὰ[p] σχήματα[q] σχηματίζειν, τοῦ δὲ πονηροτέρου ἄκοντος; ἢ πῶς σοι δοκεῖ;

ΙΠ. Οὕτως.

ΣΩ. Καὶ ἀσχημοσύνη ἄρα ἡ μὲν ἑκούσιος πρὸς ἀρετῆς ἐστίν, ἡ δὲ ἀκούσιος πρὸς πονηρίας[r] σώματος.

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τί δαὶ[s] φωνῆς πέρι λέγεις; ποτέραν[t] φῂς εἶναι βελτίω, τὴν ἑκουσίως ἀπᾴδουσαν ἢ τὴν ἀκουσίως;

ΙΠ. Τὴν ἑκουσίως.[u]

ΣΩ. Μοχθηροτέραν[v] δὲ τὴν ἀκουσίως;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Δέξαιο δ' ἂν πότερον τἀγαθὰ κεκτῆσθαι ἢ τὰ κακά;

ΙΠ. Τἀγαθά.

ΣΩ. Πότερον οὖν ἂν[w] δέξαιο πόδας κεκτῆσθαι ἑκουσίως χωλαίνοντας[x] ἢ ἀκουσίως;

ΙΠ. Ἑκουσίως.

ΣΩ. Χωλεία δὲ ποδῶν οὐχὶ[y] πονηρία καὶ ἀσχημοσύνη ἐστίν; I. ii. 228.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Τί[z] δαί;[a] ἀμβλυωπία οὐ πονηρια ὀφθαλμῶν;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ποτέρους οὖν ἂν βούλοιο[b] ὀφθαλμοὺς κεκτῆσθαι

[n] καὶ τὰ ΓΣΒC, om ΘF.—[o] δαὶ Γ.—[p] τὰ πονηρὰ καὶ αἰσχρὰ ον.—[q] σχήματα om Σ.—[r] πονηρίαν Θ.—[s] δαὶ ΓΞ.—[t] ποτέρ' ἂν Σ.—[u] τὴν ἑκουσίως...ἀκουσίως om pr F.—[v] χείρω F.—[w] ἂν οὖν Γ.—[x] χωλεύοντας Cy.—[y] οὐ ον.—[z] τί...ναί om pr Ξ.—[a] δαὶ

videntur propria. Equidem, addito γε post ἔοικε continuem Socratis orationem, sic legens:—ἄκων· ἔοικέ γε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν. ΙΠ. Ἔοικε. ΣΩ. Τί δὲ κ. τ. λ. HEUSD.

Videtur tamen βελτίων et τὰ ἰσχυρὰ et τὰ καλὰ complecti. BECK.

καὶ ποτέροις συνεῖναι, οἷς ἑκὼν ἄν τις ἀμβλυώττοι καὶ παροςῴη[c] ἢ οἷς ἄκων;

ΙΠ. Οἷς ἑκών.

ΣΩ. Βελτίω ἄρ'[d] ἥγησαι τῶν σαυτοῦ τὰ ἑκουσίως πονηρὰ ἐργαζόμενα ἢ τὰ ἀκουσίως.

ΙΠ. Τὰ[e] γοῦν τοιαῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν πάντα, οἷον καὶ ὦτα καὶ ῥῖνας καὶ στόμα καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις, εἷς λόγος συνέχει· τὰς μὲν ἀκόντως κακὰ ἐργαζομένας ἀκτήτους εἶναι ὡς πονηρὰς οὔσας, τὰς δὲ ἑκουσίως κτητὰς ὡς ἀγαθὰς[f] οὔσας.

ΙΠ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δαί;[g] ὀργάνων ποτέρων βελτίων ἡ κοινωνία, οἷς ἑκών τις κακὰ ἐργάζεται ἢ οἷς ἄκων; οἷον πηδάλιον ᾧ ἄκων κακῶς τις[h] κυβερνήσει, βέλτιον ἢ ᾧ[i] ἑκών;

ΙΠ. Ὧι ἑκών.[j]

I. ii. 224. ΣΩ. Οὐ καὶ τόξον ὡσαύτως καὶ λύρα καὶ αὐλοὶ καὶ τἆλλα ξύμπαντα;[k]

ΙΠ. Ἀληθῆ λέγεις.

I. 375. §. 17. ΣΩ. Τί δαί;[l] ψυχὴν κεκτῆσθαι ἵππου, ᾗ ἑκών τις κακῶς ἱππεύσει, ἄμεινον[m] ἢ ᾗ[n] ἄκων;

ΙΠ. Ἧι ἑκών.

ΣΩ. Ἀμείνων ἄρα ἐστίν.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Τῇ ἀμείνονι ἄρα ψυχῇ ἵππου τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα ταύτης τὰ πονηρὰ ἑκουσίως ἂν ποιοῖ, τῇ[o] δὲ τῆς πονηρᾶς[p] ἀκουσίως;

I.—[b] βούλει Ξ.—[c] παροράοιην Ξ.—[d] ἄρ' Γ.—[e] ναὶ τὰ Γ.—[f] καὶ ἀγαθὰς F.—[g] δαὶ ΓΞ.—[h] τις κακῶς Ξ.—[i] ἢ ὁ Σοτ.—[j] Ὧι ἑκὼν om pr Ξ.—[k] καὶ ξύμπαντα ἄλλα Θ, καὶ τἆλλα καὶ ξύμπαντα ο.—[l] δαὶ ΓΞ.—[m] ἄμεινον pr Σ: ἀμείνων *ς.—[n] ᾗ add Ξ et rc Γ.—[o] τῇ ΣΒΕγοτ: τὰ *ς.—[p] πονηρᾶς Σοτ: πονηρίας *ς.—[q] ἄλλων καὶ Ξ.—

§. 17. ἢ ἄκων;] For. ἢ ᾗ ἄκων; Steph.

ἀμείνων, ἢ ἄκων] Marg. Steph. 'forte ἀμείνων ἢ ᾗ ἄκων.' Jam Ficinus, *an qua* invitus. Bip.

Vulg. ἀμείνων, ἢ ἄκων. ἄμεινον legendum esse jam Corn. et Schl. viderunt. Nam animum esse meliorem postea demum colligitur. Beck.

τῇ δὲ πονηροτέρᾳ] Vulg. τὰ δὲ τῆς πονηρίας, ἀκ. Audacter mutavi, sed ad sensum accommodate. Non enim factorum genus, sed animorum natura contraria sibi in h. l. opponitur. Corn. censuit legendum, τῇ δὲ τῆς πονηρίας, quod idem ac τῇ δὲ πονηροτέρᾳ esse contendit, perperam. Schl. conjecit, τὰ αὐτὰ δὲ τῇ πονηρᾷ s. πονηροτέρᾳ ἀκ. Beck.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ κυνὸς καὶ τῶν ἄλλων[q] ζώων[r] πάντων.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Τί δὲ δή; ἀνθρώπου ψυχὴν ἐκτῆσθαι[s] τοξότου ἄμεινόν[t] ἐστιν, ἥ τις ἑκουσίως ἁμαρτάνει[u] τοῦ σκοποῦ, ἢ ἥ τις ἀκουσίως;

ΙΠ. Ἥ τις[v] ἑκουσίως.[w]

ΣΩ. Οὐκοῦν αὕτη[x] ἀμείνων εἰς τοξικήν ἐστιν.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ψυχὴ ἄρ'[y] ἀκουσίως ἁμαρτάνουσα πονηροτέρα ἢ ἑκουσίως.

ΙΠ. Ἐν τοξικῇ γε.

ΣΩ. Τί δ' ἐν ἰατρικῇ; οὐχὶ ἡ ἑκοῦσα κακὰ ἐργαζομένη περὶ τὰ σώματα ἰατρικωτέρα; I. ii. 226.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἀμείνων ἄρα αὕτη ἐν ταύτῃ[z] τῇ τέχνῃ τῆς μὴ ἰατρικῆς.

ΙΠ. Ἀμείνων.

ΣΩ. Τί δαί;[a] ἡ κιθαριστικωτέρα καὶ αὐλητικωτέρα[b] καὶ τἆλλα πάντα τὰ[c] κατὰ τὰς τέχνας τε[d] καὶ τὰς[e] ἐπιστήμας, οὐχὶ ἡ ἀμείνων ἑκοῦσα τὰ κακὰ ἐργάζεται καὶ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἐξαμαρτάνει, ἡ δὲ πονηροτέρα ἄκουσα;

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μήν[f] που τάς γε τῶν δούλων ψυχὰς κεκτῆσθαι δεξαίμεθ' ἂν μᾶλλον τὰς ἑκουσίως ἢ τὰς ἀκουσίως ἁμαρτανούσας τε καὶ κακουργούσας, ὡς ἀμείνους οὔσας εἰς ταῦτα.

ΙΠ. Ναί.

[r] ζώων om EF.—[s] et 24, 2. ἐκτῆσθαι ΓΘΞΣΒCyt: κεκτῆσθαι *s.—[t] ἄμεινόν corr Ξ: ἀμείνονος *s.—[u] ἁμαρτάνει...ἑκουσίως om Γ.—[v] εἴ τις Σ.—[w] ἥτις ἀκουσίως om O.—[x] οὐκοῦν καὶ αὕτη Σ.—[y] ἄρ' Γ.—[z] ἐν ταύτῃ om pr Ξ.—[a] δαὶ ΓΞ.—[b] καὶ αὐλητικωτέρα ΓΘΞΒCFyot: καὶ ἡ αὐλητικωτέρα *s.—[c] τὰ om F.—[d] τε om Σ.—[e] τὰς

ἀμείνονός ἐστιν] For. ἀμείνων ἐστὶν ἥτις ἑκ. etc. interpungendo post τοξότου: ut sit eadem sermonis forma quæ in præced. Steph.

Etiam hic verum viderat Corn. quem cum Schl. secutus sum. Beck.

ΣΩ. Τί δαί;[g] τὴν ἡμετέραν αὐτῶν οὐ βουλοίμεθ' ἂν ὡς βελτίστην ἐκτῆσθαι;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν βελτίων ἔσται ἐὰν ἑκοῦσα κακουργῇ τε καὶ ἐξαμαρτάνῃ, ἢ ἐὰν ἄκουσα.

I. ii. 226. ΙΠ. Δεινὸν μέντ' ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες, εἰ οἱ ἑκόντες ἀδικοῦντες βελτίους ἔσονται ἢ οἱ ἄκοντες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν φαίνεταί γε ἐκ τῶν εἰρημένων.

ΙΠ. Οὔκουν ἔμοιγε.

§. 18. ΣΩ. Ἐγὼ δ' ᾤμην, ὦ Ἱππία, καὶ σοὶ φανῆναι. πάλιν δ' ἀπόκριναι· ἡ[h] δικαιοσύνη οὐχὶ ἢ[i] δύναμίς τίς ἐστιν ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀμφότερα; ἢ οὐκ ἀνάγκη ἕν γέ τι[j] τούτων εἶναι τὴν δικαιοσύνην;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν δύναμίς ἐστι τῆς ψυχῆς ἡ δικαιοσύνη, ἡ δυνατωτέρα ψυχὴ δικαιοτέρα ἐστί· βελτίων γάρ που ἡμῖν ἐφάνη, ὦ ἄριστε, ἡ τοιαύτη.

ΙΠ. Ἐφάνη γάρ.

ΣΩ. Τί δ' εἰ ἐπιστήμη; οὐχ ἡ σοφωτέρα ψυχὴ δικαιοτέρα, ἡ δὲ[k] ἀμαθεστέρα ἀδικωτέρα;

ΙΠ. Ναί.[l]

ΣΩ. Τί δ' εἰ ἀμφότερα; οὐχ ἡ ἀμφοτέρας[m] ἔχουσα, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν, δικαιοτέρα, ἡ δὲ[n] ἀμαθεστέρα ἀδικωτέρα; οὐχ οὕτως ἀνάγκη ἔχειν;

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ δυνατωτέρα καὶ σοφωτέρα αὕτη ἀμείνων
I. ii. 227. οὖσα ἐφάνη καὶ ἀμφότερα μᾶλλον δυναμένη ποιεῖν, καὶ[o] τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρά, περὶ πᾶσαν ἐργασίαν;

I. 376. ΙΠ. Ναί.

om ϙΥ.—[f] μή ϙΥ.—[g] δαὶ ΓΞ.—[h] εἰ Σ.—[i] ἢ add ΓΘΞΣFyϙΥ : ἢ BC.—[j] τοι ο.—[k] δ' ο.—[l] ναί add rc ΓF.—[m] ἀμφότερα οὐχ ἡ om Σ.—[n] δ' ο.—[o] ποιεῖν ὁ καὶ Σ.—[p] ἄρ'

§. 18. τί δ' εἰ ἀμφότερα] Ante τί δ' εἰ ἀμφότερα; et loci postulante contextu et Ficini addicente libro, Hippiæ affirmatio ἔοικε vel ναὶ vel similis inserenda est. In sequentibus nemo non videt, post ἀμαθεστέρα excidisse καὶ ἀσθενεστέρα, ut ἡ ἀμαθεστέρα καὶ ἀσθενεστέρα bene opponatur anteriori ἡ ἀμφοτέρας ἔχουσα, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν. Heusd.

At mihi videtur omnis locus ἡ δὲ ἀμ. ἀδ. male ex antecedd. repetitus. Beck.

ΣΩ. Ὅταν ἄρα τὰ αἰσχρὰ ἐργάζηται, ἑκοῦσα ἐργάζεται διὰ δύναμιν καὶ τέχνην. ταῦτα δὲ δικαιοσύνης φαίνεται, ἤτοι ἀμφότερα ἢ τὸ ἕτερον.

ΙΠ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καὶ τὸ μέν γε ἀδικεῖν κακὰ ποιεῖν ἐστί, τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖν καλά.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ δυνατωτέρα καὶ ἀμείνων ψυχὴ ὅταν περ ἀδικῇ, ἑκοῦσα ἀδικήσει, ἡ δὲ πονηρὰ ἄκουσα.

ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ἀνὴρ ὁ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχων, κακὸς δὲ ὁ τὴν κακήν.

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἀγαθοῦ μὲν ἄρ'[p] ἀνδρός ἐστιν ἑκόντα ἀδικεῖν, κακοῦ δὲ ἄκοντα, εἴ περ ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχει.

ΙΠ. Ἀλλὰ μὴν ἔχει γε.

ΣΩ. Ὁ ἄρα ἑκὼν ἁμαρτάνων καὶ αἰσχρὰ καὶ ἄδικα ποιῶν, ὦ Ἱππία, εἴ πέρ τίς ἐστιν οὗτος, οὐκ ἂν ἄλλος εἴη ἢ ὁ ἀγαθός.

ΙΠ. Οὐκ ἔχω ὅπως[q] σοι συγχωρήσω, ὦ Σώκρατες, ι. ii. 228. ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδὲ[r] γὰρ ἐγὼ ἐμοί, ὦ Ἱππία· ἀλλ' ἀναγκαῖον οὕτω φαίνεσθαι[s] νῦν γε ἡμῖν ἐκ τοῦ λόγου. ὅ περ μέντοι πάλαι ἔλεγον, ἐγὼ περὶ ταῦτα ἄνω καὶ[t] κάτω πλανῶμαι καὶ οὐδέποτε ταὐτά μοι[u] δοκεῖ. καὶ ἐμὲ μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν πλανᾶσθαι οὐδὲ ἄλλον ἰδιώτην· εἰ δὲ[v] καὶ ὑμεῖς πλανήσεσθε οἱ σοφοί, τοῦτο ἤδη καὶ ἡμῖν δεινόν, εἰ μηδὲ παρ' ὑμᾶς ἀφικόμενοι παυσόμεθα τῆς πλάνης.

Γ.—[q] πῶς Ξ.—[r] οὐ Γ.—[s] φαίνεται suppletus Γ.—[t] ἄνω τε καὶ idem.—[u] ἐμοὶ Ξ.—[v] δὲ om Cy.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ.

ARGUMENTUM.

Socrates Hipparchum, male de lucri cupiditate sentientem, eamque non recte definientem, eo tandem adigit, ut non omnem vituperet, sed aliquam etiam esse, qua teneantur viri boni, concedat. Platonis igitur hoc in dialogo propositum est docere, omnibus hominibus a natura insitum esse lucri seu utilitatis amorem, ac proinde non omne lucrum universim et simpliciter esse damnandum; sed quodnam illud sit, diligenter esse definiendum.

Ι Π Π Α Ρ Χ Ο Σ.*

§. 1. Τί γὰρ τὸ φιλοκερδές; τί ποτέ[a] ἐστι; καὶ τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; Steph. II. 225.

ΕΤ. Ἐμοὶ μὲν δοκοῦσιν, οἳ ἂν κερδαίνειν ἀξιῶσιν[b] ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων. Bek. I. ii. 231.

ΣΩ. Πότερον οὖν σοι[c] δοκοῦσι γιγνώσκοντες ὅτι οὐδενός ἐστιν ἄξια, ἢ[d] ἀγνοοῦντες; εἰ γὰρ[e] ἀγνοοῦντες, ἀνοήτους λέγεις τοὺς φιλοκερδεῖς.

ΕΤ. Ἀλλ' οὐκ ἀνοήτους λέγω, ἀλλὰ πανούργους καὶ πονηροὺς καὶ ἥττους τοῦ κέρδους, γιγνώσκοντας ὅτι οὐδενὸς ἄξιά ἐστιν ἀφ' ὧν τολμῶσι κερδαίνειν, ὅμως τολμᾶν φιλοκερδεῖν δι' ἀναισχυντίαν.

CODICES QUATTUORDECIM,
ϪΓΔΞΠΣBCEFGwye.

[a] ποτ' w.—[b] ἀξιῶσιν ϪΔΠG, ἀξιώσουσιν Γ, ἀξιώσωσιν Ξ: ἀξιώσωσιν (ου supra) *s.—[c] οἱ (εἰ supra) G.—[d] ἢ F.—[e] εἰ γὰρ ἀγνοοῦντες om F.—[f] γεωργικὸς ϪΔΠG: γεωργὸς *s.—[g] ὑπέρ

* Ἵππαρχος ἢ φιλοκερδής· Ἠθικός] Transcripta et hæc inscriptio e Diog. Laert. iii. 59. Bip.

§. 1. Τί γὰρ τ. φ.] For. Τί γὰρ τὸ φιλοκερδές; ut geminetur interrogatio, ad vehementiam. Q. d. posteriore loco, *Quid, inquam, est?* Alioqui videri possit scribendum Τοίγαρ, non Τί γάρ. Steph.

τί γὰρ τὸ φιλοκερδὲς, τί ποτέ ἐστι;] Genus loquendi insolens male habuit etiam Stephanum, qui aut τοίγαρ scribendum censebat, aut post φιλοκερδὲς interrogationis signum ponendum. Illud plane absonum; in hoc duplex interrogatio offendit. Interpunxi igitur: Τί γάρ; τὸ φιλοκερδὲς τί ποτέ ἐστι, καὶ τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; Nomen rei τὸ φιλοκερδὲς anteponitur pronomini interrogativo, ut in Dial. de lege jam principio, ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστιν; Τί γὰρ autem non necesse est ut ad prægressa referatur, sed in ipso orationis initio statim post salutationem locum habet. Eryx. principio, προσελθὼν δ' ἔφη, Χαῖρε, ὦ Σώκρατες. Καὶ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ. τί γάρ; καλόν τι ἀπὸ Σικελίας ἔχεις λέγειν ἡμῖν; Boeckh.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν τοιόνδε λέγεις τὸν φιλοκερδῆ, οἷον ἐὰν φυτεύων γεωργικὸς[f] ἀνὴρ καὶ γιγνώσκων ὅτι οὐδενὸς ἄξιον τὸ φυτόν, ἀξιοῖ ἀπὸ τούτου ἐκτραφέντος κερδαίνειν; ἆρα τοιοῦτον αὐτὸν λέγεις;

ΕΤ. Ἀπὸ παντὸς ὅ γε φιλοκερδής, ὦ Σώκρατες, οἴεται δεῖν κερδαίνειν.

I. ii. 232. ΣΩ. Μή μοι οὕτως εἰκῇ, ὥς πέρ τι ἠδικημένος ὑπό[g] τινος, ἀλλὰ προσέχων ἐμοὶ τὸν νοῦν ἀπόκριναι, ὥς περ ἂν εἰ ἐξ ἀρχῆς πάλιν ἠρώτων. οὐχὶ[h] ὁμολογεῖς τὸν φιλοκερδῆ ἐπιστήμονα εἶναι περὶ τῆς ἀξίας τούτου ὅθεν κερδαίνειν ἀξιοῖ;

ΕΤ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τίς οὖν ἐπιστήμων περὶ φυτῶν τῆς ἀξίας,[i] ἐν ὁποίᾳ ἄξια φυτευθῆναι καὶ ὥρᾳ καὶ χώρᾳ;[j] ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν,[k] ἃ ἂν[l] οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται.

ΕΤ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι γεωργόν.

ΣΩ. Τὸ[m] οὖν ἀξιοῦν[n] κερδαίνειν ἄλλο τι λέγεις ἢ οἴεσθαι δεῖν κερδαίνειν;

ΕΤ. Τοῦτο λέγω.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν με ἐπιχείρει[o] ἐξαπατᾶν, ἄνδρα πρεσ-
II. 226. βύτερον ἤδη οὕτω νέος ὤν, ἀποκρινόμενος ὥς περ νῦν δή, ἃ οὐδ' αὐτὸς οἴει· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἰπέ· ἆρ'[p] ἔστιν ὅν τινα οἴει γεωργικὸν ἄνδρα γιγνόμενον καὶ γιγνώσκοντα ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει[q] τὸ φυτόν, οἴεσθαι ἀπὸ τούτου[r] κερδαίνειν;

G.—[h] οὐχ Γ.—[i] ἀξία CEFwye.—[j] ὥρα καὶ χώρα ℌΔΠG: χώρᾳ καὶ ὥρᾳ *s.—[k] ἐμβάλωμεν ΞF, ἐμβάλλωμεν ΓΣBCwye, ἐμβαλλομένων ΔΠ, ἐμβαλομένων ℌG: ἐκβάλωμεν *s.—[l] ἂν om ℌΔΠG.—[m] τὸ s: ℌ cum meis omnibus τόν.—[n] ἀξιοῦν Schleiermacherus: libri ἄξιον.—[o] με ἐπιχείρει ℌDG, μοι ἐπιχείρει Π: ἐπιχείρει με *s.—[p] εἰπέ· ἆρ' Boeckhius: libri εἴπερ.—[q] φυτεύειν ℌΓΔΞΠΣBCEFGwye: φυτεύει

τίς οὖν ἐπιστήμων—καλλιεποῦνται] His verbis illudit causidicis, qui similia et similiter cadentia verba affectant, velut Plato hoc loco usus est verbis καὶ χώρᾳ καὶ ὥρᾳ. Cornar.

ἄξιον] F. ἀξιοῦν. Etw.

ἀξιοῦν] Ita ex emendatione Schleiermacheri. Boeck.

εἴπερ ἐστιν] For. εἴπερ ἔστιν ὅντινα οἴει. ut sit pro εἴπερ τινὰ οἴει. ut pro τὶς dicitur ἔστιν ὅστις. Alioqui videri possent ita accipienda hæc, ac si dictum esset, εἴπέρ ἐστι γεωργικὸς ἀνὴρ ὅντινα οἴει. Steph.

ὡς ἀληθῶς εἰπέ· ἆρ' ἐστὶν] Hanc lectionem restitui in lib. in Plat. Min. et Legg. p. 121. Boeckh.

ΕΤ. Μὰ Δί' οὐκ[s] ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δαί;[t] ἱππικὸν ἄνδρα γιγνώσκοντα ὅτι οὐδενὸς ἄξια σιτία τῷ ἵππῳ παρέχει, ἀγνοεῖν αὐτὸν οἴει ὅτι τὸν ἵππον διαφθείρει;

ΕΤ. Οὐκ ἔγωγε. I. ii. 233.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἴεταί γε ἀπὸ τούτων κερδαίνειν τῶν σιτίων τῶν μηδενὸς ἀξίων.[u]

ΕΤ. Οὐχί.

ΣΩ. Τί δαί;[v] κυβερνήτην μηδενὸς ἄξια ἱστία καὶ πηδάλια[w] τῇ νηῒ παρεσκευασμένον[x] ἀγνοεῖν οἴει[y] ὅτι ζημιωθήσεται καὶ κινδυνεύσει καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι καὶ τὴν ναῦν ἀπολέσαι[z] καὶ ἃ ἂν ἄγῃ πάντα;

ΕΤ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἴεταί γε κερδαίνειν ἀπὸ τῶν σκευῶν τῶν μηδενὸς ἀξίων.

ΕΤ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Ἀλλὰ στρατηγὸς γιγνώσκων ὅτι ἡ στρατιὰ[a] αὐτῷ οὐδενὸς ἄξια ὅπλα ἔχει, οἴεται[b] ἀπὸ τούτων κερδαίνειν καὶ ἀξιοῖ κερδαίνειν;

ΕΤ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλ' αὐλητὴς αὐλοὺς οὐδενὸς ἀξίους ἔχων ἢ κιθαριστὴς λύραν ἢ τοξότης τόξον, ἢ ἄλλος ὁστισοῦν[c] συλλήβδην τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν μηδενὸς ἄξια ὄργανα ἢ ἄλλην παρασκευὴν ἡντιναοῦν ἔχων, ἀπὸ τούτων οἴεται κερδαίνειν;

ΕΤ. Οὔκουν φαίνεταί γε.

§. 2. ΣΩ. Τίνας οὖν ποτὲ λέγεις τοὺς φιλοκερδεῖς; οὐ γὰρ δή[d] που τούτους γε οὓς διεληλύθαμεν, οἵ τινες γιγνώσκοντες τὰ οὐδενὸς ἄξια[e] ἀπὸ τούτων οἴονται δεῖν[f] κερδαίνειν. I. ii. 234. ἀλλ' οὕτω μέν, ὦ[g] θαυμάσιε, ὡς σὺ λέγεις, οὐκ ἔστ' ἀνθρώπων οὐδεὶς φιλοκερδής.

ΕΤ. Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Σώκρατες, βούλομαι λέγειν τού-

*s.—[r] τοῦ Σε.—[s] οὐδ' w.—[t] δαὶ ΓΔ, δ' w.—[u] τῶν μηδενὸς ἀξίων om ΣCwye.—[v] δαὶ Δ.—[w] ἱστία καὶ πηδάλια ΧΓΔΠΣΒCGwye : πηδάλια καὶ ἱστία *s.—[x] παρεσκευασμένον ΧΓΔΞΠΣΒCFGywe : παρασκευασάμενον *s.—[y] εἴη e.—[z] καὶ τὴν ναῦν ἀπολέσαι om pr Ξ.—[a] στρατειὰ Χ, στρατεία ΠG.—[b] οἰόμενοι...οὖν om w.—[c] ὅστις (omisso οὖν) G.—[d] δὴ om ΧΔΠG.—[e] ἄξια om G.—[f] δεῖν om Σ.—[g] ὦ om Ξ.—

τους φιλοκερδεῖς[h] εἶναι, οἳ ἑκάστοτε ὑπὸ[i] ἀπληστίας[j] καὶ πάνυ σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια καὶ οὐδενὸς γλίχονται ὑπερφυῶς καὶ φιλοκερδοῦσιν.

ΣΩ. Οὐ δή που, ὦ βέλτιστε, γιγνώσκοντες ὅτι οὐδενὸς ἄξιά ἐστι. τοῦτο μὲν γὰρ ἤδη[k] ἡμᾶς αὐτοὺς τῷ λόγῳ ἐξηλέγξαμεν ὅτι ἀδύνατον.

ΕΤ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ γιγνώσκοντες, δῆλον ὅτι ἀγνοοῦντες, οἰόμενοι δὲ τὰ οὐδενὸς[l] ἄξια πολλοῦ ἄξια εἶναι.

ΕΤ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν οἵ[m] γε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ κέρδος;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Κέρδος[n] δὲ λέγεις ἐναντίον τῇ ζημίᾳ;

ii. 227. ΕΤ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν ὅτῳ ἀγαθόν ἐστι ζημιοῦσθαι;

ΕΤ. Οὐδενί.

ΣΩ. Ἀλλὰ κακόν;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Βλάπτονται ἄρα[o] ὑπὸ τῆς ζημίας ἄνθρωποι.

i. ii. 235. ΕΤ. Βλάπτονται.

ΣΩ. Κακὸν ἄρα ἡ ζημία.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ἐναντίον δὲ τῇ ζημίᾳ τὸ κέρδος.

ΕΤ. Ἐναντίον.

ΣΩ. Ἀγαθὸν ἄρα τὸ κέρδος.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τοὺς[p] οὖν τὸ ἀγαθὸν φιλοῦντας φιλοκερδεῖς καλεῖς.

ΕΤ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐ μανικούς γε,[q] ὦ ἑταῖρε, λέγεις τοὺς φιλοκερ-

[h] τούτους φίλους φιλοκερδεῖς Π.—[i] ἀπὸ Γ: ὑπὸ...γλίχονται om e.—[j] ἀπληστείας 𝔛.—[k] δὴ Γ.—[l] οὐδενὸς 𝔛ΓΔΠΣΒGye: μηδενὸς *s.—[m] οὖν ἢ rc Γ.—[n] κέρδος...ζημίᾳ] βλάπτονται ὑπὸ τῆς ζημίας ἄρα G.—[o] ἄρα post ζημίας ponunt 𝔛ΔΠG.—[p] τί w.—

§. 2. βλάπτονται] Hunc locum et sequentes etiam Fic. quoque interrogative legit. Sic autem et alibi ἄρα quoque in interrogatione invenitur. Steph.

δεῖς. ἀλλὰ σὺ αὐτὸς πότερον φιλεῖς ὃ ἂν ἀγαθὸν ᾖ, ἢ οὐ φιλεῖς;

ΕΤ. ῎Εγωγε.

ΣΩ. ῎Εστι δέ τι ἀγαθὸν ὃ οὐ φιλεῖς, ἀλλὰ κακόν;

ΕΤ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. 'Αλλὰ πάντα[r] τἀγαθὰ[s] ἴσως φιλεῖς.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. 'Ερου[t] δὴ καὶ ἐμὲ εἰ οὐ καὶ[u] ἐγώ· ὁμολογήσω γὰρ καὶ ἐγώ σοι φιλεῖν τἀγαθά.[v] ἀλλὰ πρὸς ἐμοὶ καὶ σοὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἅπαντες[w] οὐ δοκοῦσί σοι τἀγαθὰ φιλεῖν, τὰ δὲ κακὰ μισεῖν;

ΕΤ. ῎Εμοιγε φαίνεται.[x]

ΣΩ. Τὸ δὲ κέρδος ἀγαθὸν ὡμολογήσαμεν;[y]

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Πάντες αὖ[z] φιλοκερδεῖς φαίνονται[a] τοῦτον τὸν I. ii. 226.
τρόπον. ὃν δὲ τὸ[b] πρότερον ἐλέγομεν, οὐδεὶς ἦν φιλοκερδής. ποτέρῳ οὖν ἄν[c] τις τῷ λόγῳ χρώμενος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνοι;

ΕΤ. Εἴ τις, ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς[d] λαμβάνοι[f] τὸν φιλοκερδῆ. ὀρθῶς δ'[g] ἐστὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ, ὃς ἂν σπουδάζῃ[h] ἐπὶ τούτοις καὶ ἀξιοῖ κερδαίνειν ἀπ' αὐτῶν, ἀφ' ὧν οἱ χρηστοὶ οὐ τολμῶσι κερδαίνειν.

§. 3. ΣΩ. 'Αλλ' ὁρᾷς, ὦ γλυκύτατε, τὸ κερδαίνειν ἄρτι ὡμολογήσαμεν εἶναι[i] ὠφελεῖσθαι.

ΕΤ. Τί οὖν δὴ τοῦτο;

ΣΩ. ῞Οτι καὶ τόδε αὐτῷ[j] προσωμολογήσαμεν, βούλεσθαι τἀγαθὰ[k] πάντας[l] καὶ ἀεί.

ΕΤ. Ναί.

[q] γε 𝔄ΔΠG, om EF: δὲ *ς.—[r] πάντ' Γ.—[s] τὰ ἀγαθὰ 𝔄ΔΠG: ἀγαθὰ *ς.—[t] ἐροῦ ΓΞΠFG.—[u] οὖν καὶ Γe, οὐκ w.—[v] τἀγαθά Γ: τὰ ἀγαθὰ *ς.—[w] ἄνθρωποι ἅπαντες 𝔄ΔΠ, ἅπαντες ἄνθρωποι G: ἄνθρωποι πάντες *ς.—[x] φαίνεται...φιλοκερδεῖς om Ξ.—[y] ὡμολογήκαμεν Gy.—[z] ἂν G et pr Γ, οὖν e, ἄρα corr F.—[a] φαίνωνται G.—[b] τὸ om w.—[c] prius ἂν om Γ.—[d] ὀρθῶς...φιλοκερδῆ om Δ.—[f] λαμβάνει G.—[g] δ'...αὐτῶν om w.—[h] σπουδάζῃ 𝔄ΓΔΠΞBCGye: σπουδάζοι *ς.—[i] εἶναι...προσωμολογήσαμεν om ΠGw, in mg habet 𝔄.—[j] αὐτῷ Δ et mg 𝔄: αὐτὸ *ς.—[k] τἀγαθὰ Γ.—[l] πάν-

§. 3. τὸ κερδαίνειν] Ita vertit etiam cum interrog. Steph.
Fic. quasi legerit ὅτι τὸ κερδαίνειν: et

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ ἀγαθοὶ πάντα τὰ κέρδη βούλονται ἔχειν, εἴ περ ἀγαθά γε[m] ἐστιν.

ΕΤ. Οὐκ ἀφ' ὧν γε[n] μέλλουσιν, ὦ Σώκρατες, βλαβήσεσθαι τῶν κερδῶν.

ΣΩ. Βλαβήσεσθαι δὲ λέγεις ζημιώσεσθαι[o] ἢ ἄλλο τι;

ΕΤ. Οὔκ, ἀλλὰ ζημιώσεσθαι[p] λέγω.

ΣΩ. Ὑπὸ τοῦ κέρδους οὖν[q] ζημιοῦνται ἢ[r] ὑπὸ τῆς ζημίας ἄνθρωποι;

I. ii. 237. ΕΤ. Ὑπ' ἀμφοτέρων· καὶ γὰρ ὑπὸ τῆς ζημίας ζημιοῦνται καὶ ὑπὸ τοῦ κέρδους τοῦ πονηροῦ.

ΣΩ. Ἦ[s] δοκεῖ οὖν[t] τί σοι χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν πρᾶγμα πονηρὸν εἶναι;

ΕΤ. Οὐκ ἔμοιγε.

II. 228. ΣΩ. Οὐκοῦν ὡμολογήσαμεν ὀλίγον πρότερον τὸ κέρδος τῇ ζημίᾳ κακῷ ὄντι ἐναντίον εἶναι.

ΕΤ. Φημί.

ΣΩ. Ἐναντίον δὲ ὂν κακῷ ἀγαθὸν εἶναι.

ΕΤ. Ὡμολογήσαμεν γάρ.

§. 4. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ἐπιχειρεῖς με ἐξαπατᾶν, ἐπίτηδες ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὡμολογήσαμεν.

ΕΤ. Οὐ μὰ Δί', ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοὐναντίον σὺ ἐμὲ[u] ἐξαπατᾷς καὶ οὐκ οἶδα ὅπῃ[v] ἐν τοῖς λόγοις ἄνω καὶ κάτω στρέφεις.

ΣΩ. Εὐφήμει· οὐ μέντ' ἂν καλῶς ποιοίην, οὐ πειθόμενος ἀνδρὶ ἀγαθῷ καὶ σοφῷ.

ΕΤ. Τίνι τούτῳ; καὶ τί[w] μάλιστα;

ΣΩ. Πολίτῃ μὲν ἐμῷ τε καὶ σῷ, Πεισιστράτου δὲ υἱεῖ τοῦ ἐκ[x] Φιλαιδῶν,[y] Ἱππάρχῳ,[z] ὃς τῶν Πεισιστράτου παίδων ἦν πρεσβύτατος καὶ σοφώτατος, ὃς ἄλλα τε πολ-

-τας ΧΔΠG: ἅπαντας *s.—[m] γε om G.—[n] σε ΠG.—[o] ζημιωθήσεσθαι Σωε.—[p] ζημιώσεσθαι ΠGy: ζημιωθήσεσθαι *s.—[q] αὖ y.—[r] ἢ...ζημιοῦνται om ω.—[s] εἰ Cr.—[t] οὖν δοκεῖ ω.—[u] με ΧΔΠG.—[v] ὅποι Ζ.—[w] τίνι G.—[x] ἐν F.—[y] φιλαίδωνος s.—

εἰ δοκεῖ] Εἰ de conjectura delevi. Boeckh.

§. 4. ἄρτι] Vide Ruhnkenium in Timæi Lexicon Platonicum, in voce Ἄρτι. Etw.

Φιλαίδωνος] Schol. Plat. Ruhnk. p. 85. habet: Φιλαΐδων] Φιλαΐδαι, δῆμος Αἰγηΐδος. Scholia olim Augustana, nunc Monacensia: Φιλαίδων. Φιλαΐδαι δῆμος Αἰγηΐδος. De tribu hac vide Corsin. Fast. Att. tom. i. p. 246. Verus nominativus est Φιλαΐδαι, genitivus Φιλαϊδῶν, ut Ἀτρεῖδαι, Ἀτρειδῶν. Boeckh.

λὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο,[a] καὶ τὰ Ὁμήρου ἔπη[b] πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνί, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις[c] ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διιέναι, ὥς περ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσι. καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον πεντηκόντορον[d] στείλας ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν· Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον[e] ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε,[f] μεγάλοις μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. ταῦτα δ' ἐποίει[g] βουλόμενος παιδεύειν[h] τοὺς πολίτας, ἵν'[i] ὡς βελτίστων ὄντων αὐτῶν[j] ἄρχοι,[k] οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθονεῖν, ἅτε ὢν καλός[l] τε κἀγαθός. ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν καὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβουλεύων αὖ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι ἔστησεν αὐτοῖς[m] Ἑρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἑκάστων, κἄπειτα τῆς σοφίας[n] τῆς αὑτοῦ, ἥν τ' ἔμαθε καὶ ἣν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ἐκλεξάμενος ἃ[o] ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον, αὑτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα[p] τῆς[q] σοφίας ἐπέγραψεν, ἵνα πρῶτον μὲν τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαυμάζοιεν[r] οἱ πολῖται αὐτοῦ, τό τε Γνῶθι σαυτόν καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ Ἱππάρχου ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἡγοῖντο, ἔπειτα παριόντες[s] ἄνω καὶ κάτω καὶ ἀναγιγνώσκοντες καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας φοιτῷεν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι. ἐστὸν δὲ δύο[t] τὠπιγράμματε·[u] ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ[v] τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται[w] λέγων ὁ Ἑρμῆς ὅτι ἐν[x] μέσῳ τοῦ

(Margin references: "ἐφεξῆς" line: I. ii. 228.; "φοιτῷεν" line: I. ii. 229.; last line: II. 229.)

[a] ἱππάρχων EF.—[a] ὑπεδείξατο Γ, ἐπεδείξατο ε.—[b] ἔπη add 𝔄ΔΠG.—[c] παρ' ἀθηναίοις ΞCyε.—[d] πεντηκοντότερον G et fortasse pr 𝔄.—[e] κῖον Π, οἰκεῖον Δ, κίονα G.—[f] ἀεὶ περὶ αυτὸν εἶχε 𝔄ΓΔΠ, εἰ περὶ αὑτὸν εἶχε G, ἀεὶ εἶχε περὶ αὑτὸν Cy: περὶ αὑτὸν ἀεὶ εἶχε *s.—[g] ποιεῖ ΠG.—[h] παιδεύειν 𝔄ΔΠG: πείθειν *s.—[i] ἵν' Γ.—[j] ὄντων αὐτῶν 𝔄ΔΠG: αὐτῶν ὄντων *s.—[k] ἄρχῃ Es.—[l] ἀκόλαστος G.—[m] αὐτοὺς 𝔄G.—[n] τῆς σοφίας 𝔄Δ et pr Π: ὑπὸ σοφίας *s.—[o] ἃ om 𝔄ΔΠG.—[p] καὶ ἐπιδείγματα om w.—[q] τῆς om F et pr Ξ.—[r] θαυμάζοιμεν ε.—[s] περιόντες w.—[t] δύο γε: ceteri δύω.—[u] τὠπιγράμματε vel τὼ πιγράμματε 𝔄ΠBCGy, τοπιγράμματε Δ, τὼ ἐπιγράμματε ΓΗΞFwε: τοὐπιγράμματε *s.—[v] ἐπαριστερὰ ΠG: ἐπ' ἀριστερᾷ *s.—[w] ἑκάσ-

ἀπεδείξατο] Malim ἐπεδείξατο, quod verbum hujusmodi locis adhiberi potius solet. Atque adeo aliquanto post de ipso dicit itidem ἐπιδείγματα τῆς σοφίας. Steph.

πείθειν] Restituit Schleiermacher. παιδεύειν. Boeckh.

ὃ ἐπιγέγραπται] Vocula ὃ structuræ

ἄστεος[y] καὶ τοῦ δήμου ἕστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιά,[z]

μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε[a] δίκαια φρονῶν,

φησίν. ἔστι δὲ[b] τῶν ποιημάτων καὶ[c] ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα· ἔστι δὲ δὴ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ, ἐν ᾧ λέγει

μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα.[d]

ἐγὼ οὖν σὲ ἐμοὶ ὄντα φίλον οὐ δή που[e] τολμῴην ἂν ἐξαπατᾶν καὶ ἐκείνῳ τοιούτῳ ὄντι ἀπιστεῖν, οὗ καὶ ἀποθανόντος τρία ἔτη ἐτυραννεύθησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱππίου, καὶ πάντων ἂν τῶν παλαιῶν ἤκουσας ὅτι ταῦτα μόνον[f] τὰ ἔτη τυραννὶς ἐγένετο ἐν Ἀθήναις, τὸν δ' ἄλλον χρόνον[g] ἐγγύς τι ἔζων Ἀθηναῖοι ὥς[h] περ ἐπὶ Κρόνου[i] βασιλεύοντος. λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν χαριεστέρων ἀνθρώπων καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ γενέσθαι οὐ δι' ἃ οἱ[j] πολλοὶ ᾠήθησαν,[k] διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς κανηφορίας, ἐπεὶ τοῦτό γε εὔηθες, ἀλλὰ τὸν μὲν Ἁρμόδιον γεγονέναι παιδικὰ τοῦ Ἀριστογείτονος καὶ πεπαιδεῦσθαι ὑπ' ἐκείνου. μέγα δ' ἐφρόνει ἄρα καὶ ὁ[l] Ἀριστογείτων ἐπὶ τῷ[m] παι-
I. ii. 240. δεῦσαι ἄνθρωπον, καὶ ἀνταγωνιστὴν ἡγεῖτο εἶναι τὸν Ἱπ-

του ἐπιγέγραπται ΧΔΠG: ἑκάστου ὃ ἐπιγέγραπται *ς.—[z] ὅτι ὁ ἐν ΧΔΠG.—[y] ἄστεως w.—[z] ἐπιδεξιὰ Π: ἐπὶ δεξιᾷ *ς.—[a] στῖχε Χ.—[b] δὲ post ποιημάτων ponunt ΧΔΠ.—[c] καὶ om pr Ξ.—[d] ἐξαπατᾶν G.—[e] πω G.—[f] μόνον ΧΔΠG: μόνα *ς.
o o
—[g] τῶν δ' ἄλλων χρόνων w.—[h] ὡς ΞF.—[i] κούρου G.—[j] οἱ om G.—[k] ante δια omisi οὐ cum ΧΓΔΠG et γρ Cy.—[l] ὁ om Ξ.—[m] τὸ G.—[n] ἐρῶντα corr Χ, ἔρωτα G,

orationis impedimentum afferre videtur. At Fic. vertit, *in quo Mercurius lectorem* (sic enim inscribebatur) *monebat*. Quasi videlicet ista, ὃ ἐπιγέγραπται, per parenthesin interjiciantur: quum tamen si de ista appellatione aliquid interjicere Plato voluisset, id potius paulo ante facturus fuerit ubi primum fit τῶν Ἑρμῶν mentio. Steph.

διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς Κανηφορίας] Ad vocem τῆς ἀδελφῆς intelligendum est τοῦ Ἁρμοδίου, et ad vocem τῆς Κανηφορίας intelligenda est vox ἕνεκα, ut Κανηφορία sit canistri gestatio, substantiva voce non adjectiva, ad vocem ἀδελφῆς referenda; alioqui τῆς Κανηφόρου legendum esset. Nam et Plinius l. xxxvi. 5. Scopæ Canephorum habet. Minime vero proprium nomen sororis Harmodii Canephoria putanda est. Hipparchus enim occisus est ab Harmodio et Aristogitone, eo quod in Panathenaicis canistrum Deæ deferre, juxta patrium morem, non permisit sorori Harmodii, etiamsi fortassis digna illa esset, ut tradit Ælianus V. H. xi. cujus hæc sunt verba, Ἵππαρχος ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς κομίσαι κανοῦν τῇ Θεῷ, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώριον, οὐκ εἴασε τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἁρμοδίου, καὶ ἴσως ἀξίαν οὖσαν. Verum Plato hanc causam fuisse cædis Hipparchi negat, et aliam a *sincerioribus* ὑπὸ τῶν χαριεστέρων traditam producit. Cornar.

παρχον. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ χρόνῳ αὐτὸν τὸν Ἁρμόδιον τυγχάνειν ἐρῶντά[n] τινος τῶν νέων τε καὶ καλῶν καὶ γενναίων[o] τῶν τότε· καὶ λέγουσι τοὔνομα αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι. τὸν οὖν νεανίσκον τοῦτον τέως μὲν θαυμάζειν τόν τε Ἁρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα ὡς σοφούς, ἔπειτα συγγενόμενον[p] τῷ Ἱππάρχῳ καταφρονῆσαι ἐκείνων, καὶ τοὺς περιαλγήσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ οὕτως ἀποκτεῖναι τὸν Ἵππαρχον.

§. 5. ΕΤ. Κινδυνεύεις[q] τοίνυν, ὦ Σώκρατες, ἢ οὐ φίλον με ἡγεῖσθαι ἤ,[r] εἰ[s] ἡγεῖ[t] φίλον, οὐ πείθεσθαι Ἱππάρχῳ· ἐγὼ γὰρ ὅπως οὐ σὺ ἐμὲ[u] ἐξαπατᾷς οὐκ οἶδ᾽ ὅν τινα[v] μέντοι τρόπον ἐν τοῖς λόγοις, οὐ δύναμαι πεισθῆναι.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὥς περ πεττεύων ἐθέλω σοι[w] ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει τῶν εἰρημένων, ἵνα μὴ οἴῃ ἐξαπατᾶσθαι. πότερον γὰρ τοῦτό σοι ἀναθῶμαι, ὡς οὐχὶ τῶν ἀγαθῶν πάντες ἐπιθυμοῦσιν ἄνθρωποι;

ΕΤ. Μὴ ἔμοιγε.[x]

ΣΩ. Ἀλλ᾽ ὡς τὸ ζημιοῦσθαι καὶ ἡ ζημία οὐ κακόν;

ΕΤ. Μὴ ἔμοιγε.[x]

ΣΩ. Ἀλλ᾽ ὡς οὐ τῇ ζημίᾳ καὶ τῷ ζημιοῦσθαι[y] τὸ κέρδος καὶ τὸ κερδαίνειν ἐναντίον;

ΕΤ. Μηδὲ τοῦτο. I. ii. 241. II. 230.

ΣΩ. Ἀλλ᾽ ὡς ἐναντίον ὂν[z] τῷ κακῷ[a] οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ κερδαίνειν;

ΕΤ. Οὔτι πᾶν γε τουτί[b] μοι ἀνάθου.

ΣΩ. Δοκεῖ ἄρα σοι, ὡς ἔοικε, τοῦ κέρδους τὸ μέν τι[c] ἀγαθὸν εἶναι,[d] τὸ δέ τι κακόν.

ΕΤ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀνατίθεμαί τοίνυν σοὶ τοῦτο. ἔστω γὰρ δὴ κέρ-

ἐρωτῶντα Γ et pr F.—[o] καλῶν καὶ γενναίων ΧΔΠG: γενναίων καὶ καλῶν *ς.—[p] ἐγγενόμενον ω.—[q] κινδυνεύει ε.—[r] ἢ om Δ.—[s] εἰ om ΠBCGωγε et pr ΧΓ.—[t] ἡγεῖ pr ω, ἡγεῖσθαι G.—[u] ἐμὲ ΧΔΠ: μὲ *ς.—[v] ὅντινα μέντοι τρόπον ΧΔ, ὅντινα μὲν τὸν τρόπον Π, ὅντινα μὲν τρόπον G: ὅντινα τρόπον *ς.—[w] σοι τοῦτο G.—[x] μοι γε libri.—[y] ζημιοῦσθαι καὶ ἡ ζημία οὐ κακὸν καὶ Π.—[z] ὂν om ΧΔΠG.—[a] τὸ κακὸν ΠG et pr Χ.—[b] τοῦτό G.—[c] τοι Δ.—[d] εἶναι om Γ.—[e] αὐτὸ ς.—[f] ἢ om G.

γενναίων] Vide Ruhnken. in Timæi Lex. Platon. in voce Γενναῖος. Erw.

δος τι ἀγαθὸν καὶ ἕτερον κέρδος τι κακόν· κέρδος δέ γε οὐδὲν μᾶλλόν ἐστιν αὐτῶν[e] τὸ ἀγαθὸν ἢ[f] τὸ κακόν. ἢ γάρ;

ΕΤ. Πῶς με ἐρωτᾷς;

ΣΩ. Ἐγὼ φράσω. σιτίον[g] ἐστιν[h] ἀγαθόν τε καὶ κακόν;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν μᾶλλόν τι αὐτῶν ἐστὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου σιτίον, ἢ ὁμοίως τοῦτό[i] γε, σιτία ἐστὸν ἀμφότερα καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου, κατὰ τὸ σιτίον εἶναι, ἀλλὰ ᾗ[j] τὸ μὲν αὐτῶν ἀγαθόν,[k] τὸ δὲ κακόν;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ποτὸν καὶ τἆλλα[l] πάντα, ὅσα τῶν ὄντων ταὐτὰ[m] ὄντα τὰ μὲν πέπονθεν ἀγαθὰ εἶναι, τὰ δὲ κακά, οὐδὲν ἐκείνῃ γε διαφέρει τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου, ᾗ τὸ αὐτό ἐστιν; ὥσπερ ἄνθρωπος δή που ὁ μὲν χρηστός ἐστιν, ὁ δὲ πονηρός.

I. ii. 242. ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ἀλλ' ἄνθρωπός γε, οἶμαι, οὐδέτερος οὐδετέρου οὔτε μᾶλλον οὔθ'[n] ἧττόν ἐστιν, οὔτε ὁ[o] χρηστὸς τοῦ πονηροῦ οὔτε ὁ πονηρὸς τοῦ χρηστοῦ.

ΕΤ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω καὶ περὶ τοῦ κέρδους διανοώμεθα, ὡς κέρδος γε ὁμοίως ἐστὶ καὶ τὸ πονηρὸν καὶ τὸ χρηστόν;[p]

ΕΤ. Ἀνάγκη.[q]

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα μᾶλλον κερδαίνει ὁ τὸ χρηστὸν κέρδος ἔχων ἢ τὸ πονηρόν. οὔκουν[r] μᾶλλόν γε[s] κέρδος φαίνεται οὐδέτερον ὄν, ὡς ὁμολογοῦμεν.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδετέρῳ γὰρ αὐτῶν οὔτε[t] τὸ μᾶλλον οὔτε τὸ ἧττον πρόσεστιν.

—[g] ἐστιν...σιτίον om ꝛ.—[h] post ἐστιν omisi τι cum 𝔛ΔΠG.—[i] τοῦτό 𝔛ΠG : τούτῳ *ς.—[j] ἀλλὰ καὶ ᾗ pr E.—[k] ἀγαθὸν αὐτῶν G.—[l] πολλὰ F, ποτὰ mg F.—[m] ταὐτὰ ΔΠ, ταῦτὰ 𝔛, ταῦτα G : τὰ αὐτὰ *ς.—[n] οὐδ' Γ.—[o] ὁ om Γ.—[p] πονηρὸν καὶ τὸ χρηστόν 𝔛ΔΠG : χρηστὸν καὶ τὸ πονηρόν *ς.—[q] ἀνάγκη...πονηρόν om ꝛ.—[r] οὐκ-

§. 5. ἢ τὸ πονηρὸν] For. ἢ ὁ τὸ πονηρόν. Talis autem omissionis exempla alibi etiam extant. Steph.

οὐκοῦν] Οὔκουν postulabat usus sermonis. Boeckh.

ΕΤ. Οὐ γὰρ δή.

ΣΩ. Τῷ δὴ τοιούτῳ πράγματι πῶς ἄν τις μᾶλλον ἢ ἧττον ὁτιοῦν ἂν ποιοῖ ἢ πάσχοι, ᾧ μηδέτερον τούτων προσείη;[u]

ΕΤ. Ἀδύνατον.

§. 6. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν κέρδη μὲν ὁμοίως ἐστὶν ἀμφότερα καὶ κερδαλέα, τουτὶ[v] δὴ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκέψασθαι, διὰ τί ποτε ἀμφότερα[w] αὐτὰ κέρδος καλεῖς, τί ταὐτὸν[x] ἐν ἀμφοτέροις ὁρῶν; ὥς περ ἂν εἰ ἅ σύ με ἠρώτας τὰ νῦν δή, διὰ τί ποτε καὶ τὸ ἀγαθὸν σιτίον καὶ τὸ κακὸν σιτίον i. ii. 243.
ὁμοίως[y] ἀμφότερα σιτία καλῶ, εἶπον ἄν σοι, διότι[z] ἀμφότερα ξηρὰ τροφὴ σώματός ἐστι, διὰ τοῦτο ἔγωγε. τοῦτο γὰρ εἶναι σιτίον[a] κἂν σύ που ἡμῖν ὁμολογοῖς.[b] ἢ γάρ;

ΕΤ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Καὶ περὶ ποτοῦ οὖν[c] ὁ αὐτὸς ἂν[d] τρόπος εἴη τῆς ἀποκρίσεως, ὅτι τῇ τοῦ σώματος ὑγρᾷ τροφῇ, ἐάν τε χρηστὴ ἐάν τε πονηρὰ ᾖ, τοῦτο τὸ ὄνομά ἐστι, ποτόν· καὶ ii. 231.
τοῖς ἄλλοις ὡσαύτως. πειρῶ οὖν καὶ σὺ ἐμὲ μιμεῖσθαι οὕτως ἀποκρινόμενον. τὸ χρηστὸν κέρδος καὶ τὸ πονηρὸν κέρδος κέρδος[e] φῂς ἀμφότερον εἶναι τί τὸ αὐτὸ ἐν αὐτοῖς[f] ὁρῶν, ὅτι δὴ καὶ τοῦτο[g] κέρδος ἐστίν; εἰ δ᾽ αὖ μὴ αὐτὸς[h] ἔχεις ἀποκρίνασθαι,[i] ἀλλ᾽ ἐμοῦ λέγοντος σκόπει. ἆρα κέρδος λέγεις πᾶν κτῆμα ὃ ἄν τις κτήσηται ἢ μηδὲν ἀναλώσας, ἢ ἔλαττον ἀναλώσας[j] πλέον λάβῃ;

ΕΤ. Ἔμοιγε δοκῶ τοῦτο καλεῖν κέρδος.

ΣΩ. Ἆρα καὶ τὰ τοιάδε λέγεις; ἐάν τις[k] ἑστιαθείς, μηδὲν ἀναλώσας ἀλλ᾽[l] εὐωχηθείς, νόσον κτήσηται;

ΕΤ. Μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ὑγίειαν δὲ κτησάμενος[m] ἀπὸ ἑστιάσεως κέρδος ἂν κτήσαιτο[n] ἢ ζημίαν;

ΕΤ. Κέρδος.

οὖν ς.—[s] γε μᾶλλόν γε w.—[t] οὔτε...οὔτε 𝔛ΔΠG: οὐδὲ...οὐδὲ *ς.—[u] προσείη 𝔛Δ ΠG: προσῇ *ς.—[v] τουτὶ 𝔛ΔΠG: τοῦτ᾽ ἔτι *ς.—[w] ἀμφότερα om Γ.—[x] ταὐτὸν Δ et corr 𝔛, τὸ αὐτὸν ΠG: τὸ αὐτὸ *ς.—[y] ὅμως Π.—[z] διὰ τί w, ὅτι y.—[a] τοῦτο γὰρ εἶναι σιτίον om G.—[b] ὁμολογεῖς ΔΞΠ et corr 𝔛, ὁμολογῇς G.—[c] οὖν om G.—[d] ἂν om F.—[e] alteram κέρδος om CGy.—[f] ἐν αὐτοῖς 𝔛ΓΔΞΠBCFGψωε: ἐν τοῖς αὐτοῖς *ς.—[g] τούτων mg F.—[h] οὕτως Δ.—[i] ἀποκρίνεσθαι pr Ξ.—[j] ἢ ἔλαττον ἀναλώσας om Δ.—[k] τι G.—[l] ἀλλ᾽ om Ξ.—[m] κεκτημένος G.—[n] κτήσαιο ς.—[o] ἔτι ΞF.—

ΣΩ. Οὐκ ἄρα[o] τοῦτό[p] γ'[q] ἐστὶ κέρδος, τὸ ὁτιοῦν κτῆμα κτήσασθαι.[r]

I. ii. 244. ΕΤ. Οὐ μέντοι.

ΣΩ. Πότερον οὐκ ἐὰν κακὸν ἢ οὐδ' ἂν ἀγαθὸν ὁτιοῦν κτήσηται,[s] οὐ κέρδος κτήσεται;

ΕΤ. Φαίνεται, ἐάν γε[t] ἀγαθόν.

ΣΩ. Ἐὰν δὲ[u] κακόν, οὐ ζημίαν κτήσεται;[v]

ΕΤ. Ἔμοιγε[w] δοκεῖ.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὡς πάλιν αὖ περιτρέχεις[x] εἰς τὸ αὐτό; τὸ μὲν κέρδος ἀγαθὸν φαίνεται, ἡ δὲ[y] ζημία κακόν.

ΕΤ. Ἀπορῶ ἔγωγε ὅ τι εἴπω.

ΣΩ. Οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν. ἔτι δὲ καὶ τόδε ἀπόκριναι. ἐάν τις[z] ἔλαττον ἀναλώσας πλέον[a] κτήσηται,[b] φῂς κέρδος εἶναι;

ΕΤ. Οὔτι[c] κακόν γε λέγω, ἀλλ' ἐὰν χρυσίον ἢ ἀργύριον ἔλαττον ἀναλώσας πλέον λάβῃ.

ΣΩ. Καὶ ἐγὼ[d] τοῦτο μέλλω[e] ἐρήσεσθαι. φέρε γάρ, ἐάν τις χρυσίου σταθμὸν[f] ἥμισυν[g] ἀναλώσας διπλάσιον λάβῃ ἀργυρίου, κέρδος ἢ ζημίαν εἴληφεν;

ΕΤ. Ζημίαν δή που, ὦ Σώκρατες· ἀντὶ δωδεκαστασίου γὰρ διστάσιον[h] αὐτῷ καθίσταται[i] τὸ χρυσίον.

[p] τοῦτο post ἐστι ponit Γ.—[q] γε add ꝤΔΠ.—[r] κτήσεσθαι ΠG et pr Ꝥ.—[s] κτήσεται ΓΞΠΣCEFwye : κτήσηται *s.—[t] τε G.—[u] ἐάν τε w.—[v] κτήσηται ΔΠG et pr Ξ.—
η
[w] ἔμοιγε κακὸν δοκεῖ Γ.—[x] περιτρέχεις ꝤΔΠGe, περιτρέχει F : περιτρέχει *s.—[y] γὰρ ꝤΔΠ.—[z] τι G.—[a] πλέον om ꝤΔ.—[b] κτήσηται...πλέον om w.—[c] ὅτι Π, οὔτε G.—[d] ἔγωγε G.—[e] τοῦτο μέλλω ΓΞΣBCFwye : μέλλω τοῦτο *s.—[f] σταθμοῦ Π.—[g] ἥμισυν ꝤΓΔΞΣBCFwye et pr Π : ἥμισυ *s.—[h] διστάσιμον ΔΠ, διπλάσιμον G.—

§. 6. ἐὰν κακὸν, ἢ οὐδ' δ' ἂν ἀγαθὸν] Ἐάν τε κακὸν, ἐάν τε ἀγαθόν. Cornar.

Suspicor οὖν pro οὐκ reponendum esse, item κτήσεται, in posteriore loco: et esse hunc sensum, *utrum igitur lucrum non adipiscetur, quum malum, aut ne tum quidem quum quodlibet bonum adeptus fuerit?* Steph.

φέρε γὰρ ἐάν τις χρυσίου σταθμὸν ἥμισυ ἀναλώσας κ. τ. λ.] Et est utrinque ratio recta sed non pro nostræ ætatis accurata æstimatione. Hodie enim octo partes argenti æstimationis sunt unius partis auri, velut verbi gratia, moneta argentea uncialis valoris est aureæ monetæ drachmalis plus minus, pro regionum et locorum varietate. Unde etiam moneta illa argentea vulgo grossus aureus vel aurei appellatur, quia valoris est aurei unius. Habet autem uncia drachmas octo. Sed Platonis ævo duodecim partes argenti unius partis auri valoris fuerunt, et unus drachmalis aureus æstimatus est valore sequunciæ argenti, hoc est sesquigrossi aurei hodie dicti, qui est sesquuncialis, ut appareat aurum preciosius fuisse eo sæculo, quam est hodie dimidia parte. Cornar.

ΣΩ. Καὶ μὴν πλέον γ'[j] εἴληφεν. ἢ οὐ πλέον ἐστὶ τὸ διπλάσιον τοῦ ἡμίσεος;[k]

ΕΤ. Οὔτι τῇ ἀξίᾳ γε ἀργύριον χρυσίου.

ΣΩ. Δεῖ ἄρ',[l] ὡς ἔοικε, τῷ κέρδει τοῦτο[m] προσεῖναι,
τὴν ἀξίαν. νῦν γοῦν[n] τὸ μὲν ἀργύριον[o] πλέον ὂν τοῦ I. ii. 245.
χρυσίου οὐ[p] φῂς[q] ἄξιον εἶναι, τὸ δὲ χρυσίον ἔλαττον ὂν ἄξιον φῂς εἶναι.

ΕΤ. Σφόδρα· ἔχει γὰρ οὕτως.

ΣΩ. Τὸ μὲν ἄξιον ἄρα κερδαλέον ἐστίν, ἐάν τε σμικρὸν ἢ ἐάν τε μέγα, τὸ δὲ ἀνάξιον[r] ἀκερδές.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δὲ ἄξιον λέγεις ἄξιον εἶναι ἄλλο τι[s] κεκτῆσθαι;

ΕΤ. Ναί, κεκτῆσθαι.

ΣΩ. Τὸ[t] δὲ ἄξιον αὖ λέγεις κεκτῆσθαι τὸ ἀνωφελὲς ἢ τὸ ὠφέλιμον;

ΕΤ. Τὸ ὠφέλιμον δή που.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ ὠφέλιμον ἀγαθόν ἐστιν. II. 282.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ[u] ἀνδρειότατε πάντων, οὐ τὸ κερδαλέον ἀγαθὸν αὖ πάλιν[v] τρίτον ἢ τέταρτον ἥκει[w] ἡμῖν ὁμολογούμενον;

ΕΤ. Ἔοικεν.[x]

§. 7. ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν[y] ὅθεν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος γέγονεν;

ΕΤ. Οἶμαί γε.

ΣΩ. Εἰ δὲ μή, ἐγώ σε[z] ὑπομνήσω.[a] ἠμφισβήτησάς[b]

[i] καθίστανται Π.—[j] τ' w.—[k] ἡμίσεως Gς.—[l] ἄρ' Γ.—[m] τούτῳ Ge.—[n] οὖν G.—[o] ἀργύριον χρυσίου w.—[p] οὐ om ΓΣBCFwye et pr E, οὐ ꭓG.—[q] οὐ σὺ φῂς ꭓΔΠG.—[r] ἀνάξιον mg F et corr Γ.—[s] post ἄλλο τι omisi ἢ cum G.—[t] τὸ ꭓΓΔΞΠBCFGe: τί *ς.—[u] ὦ om F et pr Ξ.—[v] πάλιν om F et pr Ξ.—[w] ἥκειν Σw.—[x] ἔοικεν om w.—[y] οὖν ꭓΔΠG: γοῦν *ς.—[z] ἔγωγε e.—[a] post ὑπομνήσω omisi ἢ cum ΔΠG et corr Γ: ἢ ΞΣC, ἢ EF.—[b] ἀμφισβητήσας ΣBCEFwye et pr Γ.—[c] νῦν add ꭓΔΠG.—

ἥμισυ] Non dubito quin ἥμισυν hic scribere oporteat, quum σταθμὸν neminem neutro genere dixisse putem. STEPH.

χρυσίου] Al. interpung. ante χρυσίου: sed intelligo, οὔτι τῇ ἀξίᾳ γε, ἀργύριον διπλάσιον, ἐστὶ πλέον χρυσίου ἡμίσεος. STEPH.

ἄλλό τι] In præced. edit. ἀλλ' ὅτι, perperam. Explicandum autem fuerit ἄλλό τι, acsi adverbialiter poneretur: hoc sensu, *dignum illud, aliterne intelligis quam acquisitu dignum?* vel, *adeptu dignum*. STEPH.

μοι τοὺς ἀγαθοὺς μὴ πάντα τὰ κέρδη βούλεσθαι κερδαίνειν, ἀλλὰ τῶν κερδῶν τἀγαθά, τὰ δὲ πονηρὰ μή.

I. ii. 216. ΕΤ. Ναίχι.

ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν[c] πάντα τὰ κέρδη ὁ λόγος ἡμᾶς ἠνάγκακε[d] καὶ σμικρὰ καὶ μεγάλα ὁμολογεῖν ἀγαθὰ[e] εἶναι.

ΕΤ. Ἠνάγκακε γάρ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον ἐμέ γε ἢ πέπεικεν.[f]

ΣΩ. Ἀλλ' ἴσως μετὰ τοῦτο καὶ πείσειεν ἄν. νῦν δ' οὖν, εἴτε πέπεισαι[g] εἴτε ὅπωσδὴ[h] ἔχεις, σύμφης[i] γοῦν ἡμῖν πάντα τὰ κέρδη ἀγαθὰ εἶναι, καὶ σμικρὰ καὶ μεγάλα.

ΕΤ. Ὁμολογῶ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Τοὺς δὲ χρηστοὺς ἀνθρώπους βούλεσθαι τἀγαθὰ[j] ὁμολογεῖς[k] ἅπαντα ἅπαντας, ἢ οὔ;

ΕΤ. Ὁμολογῶ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δὴ τούς γε[l] πονηροὺς αὐτὸς[m] εἶπες ὅτι καὶ σμικρὰ καὶ μεγάλα κέρδη φιλοῦσιν.

ΕΤ. Εἶπον.

ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τὸν σὸν λόγον πάντες[n] ἄνθρωποι φιλοκερδεῖς ἂν εἶεν, καὶ οἱ χρηστοὶ καὶ οἱ πονηροί.

ΕΤ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὀρθῶς ὀνειδίζει εἴ τίς τῳ ὀνειδίζει[o] φιλοκερδεῖ εἶναι· τυγχάνει γὰρ καὶ ὁ ταῦτα ὀνειδίζων αὐτὸς τοιοῦτος ὤν.

[d] ἠνάγκακε ΧΓΔΠΞBCGye : ἠνάγκασε *s.—[e] ἀγαθὰ τὰ δὲ πονηρὰ μὴ w.—[f] πεπείκει ΧΔΠ, ἐπεπείκει G.—[g] εἴτι πέπεισαι e.—[h] μὴ Γ.—[i] συμφῆς ΓFGy, συμφῇς Ee.—[j] τἀγαθά ΧΔΠGw.—[k] ὁμολογεῖν w.—[l] γε om ΞF.—[m] αὐτοὺς ΧΓΔΠΞBEGwye : om *s.—[n] πάντες ΧΔΠG : ἅπαντες *s.—[o] εἴ τίς τῳ ὀνειδίζει om Γ.

ΜΙΝΩΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ.

ARGUMENTUM.

De lege, quid sit, quæ ejus origo, quis usus et finis, paucis disseritur: ut hic dialogus velut introductio in libros de Republica a Platone institutus fuisse videatur. Ideo autem Minois nomine inscriptus est, ut augusta memoria injiceretur gravissimi legislatoris: quem licet ipsum hic non inducat loquentem philosophus, sed cognominem quendam, sola tamen nominis appellatione voluit parare auctoritatem sanctissimæ doctrinæ rudimentis.

Μ Ι Ν Ω Σ.*

§. 1. Ὁ[a] νόμος ἡμῖν τί ἐστιν; Steph. II. 313.

ΕΤ. Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τῶν νόμων;[b] Bek. I. ii. 250.

CODICES OCTO,

ΑΞΚvzbcf.

[a] ὁ om A, cum mg abscissum.—[b] τῶν νόμων A: τὸν νόμον *s.—[c] κατὰ ταὐτὸ vs.

* Μίνως, ἢ περὶ Νόμου, πολιτικός] *De Lege.* In hoc† dialogo, quem et ipsum volunt quidam imperfectum ad nos pervenisse, præter disputationem de eo, quid sit *Lex,* continetur Apologia pro Minoe legislatore Cretensium, quem alii describunt tanquam τυραννικὸν, βίαιον καὶ δασμολόγον, τραγῳδοῦντες τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον καὶ τὸν λαβύρινθον, καὶ τὰ Θησεῖ συμβάντα καὶ Δαιδάλῳ, ut notat Strabo l. x. p. 476. qui addit, difficile dictu esse, utra sententia vera sit. Bip.

§. 1. ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον] Leid. τῶν νόμων, ut locum affert Alexander Aphrod. ad Aristot. El. Sophist. fol. 51. B. Sane exemplum non novi locutionis hujus ὁποῖον τὸν νόμον: sed similis plane est usitata illa ὁπότερον τὸν νόμον. De Just. c. 6. Ἔχεις εἰπεῖν, ὁπότερα τὰ δίκαια καὶ ὁπότερα τὰ ἄδικα. Menon. p. 87. B. διαφερέτω δὲ μηδὲν ἡμῖν, ὁποτέρῳ ἂν τῷ ὀνόματι χρώμεθα. Ita et πότερος ὁ dicitur. De Lucr. Cupid. c. 4. ποτέρῳ οὖν ἄν τις τῷ λόγῳ χρώμενος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνοι; cf. Legg. i. p. 629. D. Rep. ix. p. 585. B. Cratyl. p. 433. E. Καὶ similiter interjectum paullo post: ὁποῖον καὶ λέγω χρυσόν, et Euthyd. p. 271. A. ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; cf. Heindorf. ad Theæt. p. 290. Boeckh.

† [7] Quum subdititium esse Platonis hunc dialogum jam dudum Fr. Aug. Wolfius Proleg. ad Hom. p. lxviii. ac nuper vir de universo Platone meritissimus, et mihi‡ non uno nomine pie colendus, Fr. Schleiermacherus Vers. Opp. Plat. p. i. tom. ii. p. 343. censuerint; denuo ea de re disputari diu dubitavi an sit operæ pretium: attamen cogitans fieri posse, ut promptior aliquis perditarum patronus causarum, sicut in Xenophonte ac Cicerone, magnis fortasse nominibus, ut Bentleii et Ruhnkenii abusus, nulla suspicione dialogi mentionem facientium, aliquando defensionem moliretur: totam rem diligentius tractare constitui, ut plane et evidenter libellus νοθείας convincatur, et si qua etiam fieri possit, vero auctori suo reddatur. Dupliciter Dialogus a Platonis ingenio discrepat, partim quod parum, partim quod nimium similis ceteris ejusdem scriptis sit. Parum similis est in rebus permultis. Nam quum Plato adhuc vivos ac videntes aut nuper defunctos notosque homines,

‡ [*Mihi* i.e. Boeckhio; e cujus Commentario seorsim edito, sub nomine, ' In Platonis, qui vulgo fertur, Minoem, &c.' excerpta sunt omnia, quæ dari aliter non poterant, (adeo etenim tractatus particulæ continua serie se invicem sequuntur, ut divelli nequeunt,) neque debuerant omitti, nisi, quicquid sit frugis, dispendio hunc dialogum lecturis. N. B. Numeri Arabici lineis circumdati paginas libelli Boeckhiani indicant.]

ΣΩ. Τί δέ; ἔστιν ὅ τι διαφέρει νόμος νόμου κατ' αὐτὸ c
τοῦτο, κατὰ τὸ νόμος εἶναι; σκόπει γὰρ δὴ ὃ τυγχάνω

τί δέ ἐστιν] Malim, *τί δέ; ἔστιν ὅ, τι διαφέρει*, &c. Id est, *quid? estne aliquid quo differat lex*, etc. Altera autem lectio sonat, *quid autem est quo differat*. STEPH.

τί δέ; ἔστιν ὅ, τι διαφέρει] Ita interpungi jam Steph. volebat. Vulgo legitur, *τί δέ ἐστιν*, quod nemini nisi Bipontino tantundem fuerit. Est enim, *quanam vero re differt lex a lege?* Noster vero non illud quærit, quanam re differat, sed an omnino ulla re differat. Theætet. p. 204. B. *τί δὲ δή; τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ, τι διαφέρει;* Tetigi in lib. de Min. et Legg. p. 30. BOECKH.

κατ' αὐτὸ τοῦτο, κατὰ τὸ νόμος εἶναι] Sic Leid. vulgo male *κατὰ ταυτὸ τοῦτο*. Phileb. p. 12. E. *Καὶ γὰρ χρῶμα, ὦ δαιμόνιε, χρώματι κατά γε αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν διοίσει, τὸ χρῶμα εἶναι τὸ πᾶν*: quem locum nescio an in animo habuerit, qui hæc scripsit. Rep. iv. p. 435. A. *Καὶ δίκαιος ἄρα ἀνὴρ δικαίας πόλεως κατ' αὐτὸ τὸ τῆς δικαιοσύνης εἶδος οὐδὲν διοίσει, ἀλλ' ὅμοιος ἔσται*. BOECKH.

---

ut scenicus poeta actores, moribus ingeniisque accurate descriptis, nominatim producat in medium: in isto opusculo [8] cum Socrate colloquens persona plane incerta est nomineque carens: quippe quum imperitus scriptor esset artis illius colloquiis suis dulcissimas illas veneres inferendi, quæ ex peculiaribus personarum moribus pingendis redundant, atque a Platone ut flores per amplos dialogorum hortos sunt disseminatæ. Nam quod Cretensis Minos, a quo Dialogo nomen additum est, secundaria esse persona putetur, quam sit ineptum, tum per se apparet, tum liquido ostendit Bentleius, ineptiarum sagacissimus investigator, Resp. ad Boyl. p. 155. ed. Lennep. ipse tamen errabat, quum Atheniensem Minoem juvenem esse censeret. Nam juvenem quidem non esse, apparet ex Socratis verbis p. 321. D. *Τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖμεν* (ita leg.) *καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἡλικίας αὐτῶν* (vulg. *αὐτῶν*); iste vero *μακρὸς λόγος* p. 315. D. sophistam mihi significare videbatur coll. Hipp. min. p. 373. A. Protag. p. 334. C. ss. Gorg. p. 449. B. ss. Alcib. i. p. 106. B. cui tamen opinioni illud adversatur, quod p. 318. D. plane ut adolescentulus haud admodum peritus describitur: nihil ut reliquum sit, nisi incerto homini quidquid in buccam venisset, h. e. etiam diversissima ab incerto scriptore (neque enim talia apud Platonem reperies) tribui. Sin autem Minos aliquis collocutor est, cur, obsecro, nullo loco a Socrate hoc nomine appellatur? Sed ne Atticum quidem Minois nomen esse [9] plures ob causas censendum est, donec firmior testis afferatur Diodoro xiv. 35. p. 669. apud quem indubie Meno reponendus ex Eusebio: quæ etiam Corsini Fast. Att. tom. iii. p. 280. sententia videtur fuisse. Menones enim Athenienses novimus plures: notissimus Archon, de quo intelligenda arbitror verba Suidæ, *Μένων Ἀθηναῖος*, post quæ excidisse moneam, quæ de hoc homine Lexicographus compilaverat, et præterea novi capitis primas voces *Μένων Θεσσαλός*. Eodem tamen modo, quo Bentleius Minoem, etiam Hipparchum Io. Alb. Fabricius Atheniensem juvenem esse ait: quum tamen etiam in Hipparcho, de cujus *νοθείᾳ* post judicia Valckenarii in Herodot. Wessel. p. 398. Wolfii Proleg. ad Hom. p. cliv. et Schleiermacheri Vers. Opp. Plat. p. i. tom. ii. p. 323. nemo dubitabit, infinitus secundarius collocutor sit. Quid enim? Num in Hipparcho de vetere Hipparcho juvenis Hipparchus, in Minoe de prisco Minoe Minos juvenis colloquetur? Facetum Socratem fingitis, qui adolescentulos suos tam callide exquisierit; sed inficetum iidem redditis, non Platonicum, qui quum similitudines nominum variorum origo leporum jocorumque esse potuerint, quod ipse Plato Theætet. p. 147. C. Sophist. p. 218. B. Politic. p. 257. D. in juniore Socrate non aspernatus est, id prætermiserit tam frigide. Vera igitur unice ratio est, quæ etiam Bentleio in mentem venit, quum [10] colloquerentur inter se tantum Socrates *καὶ ὁ δεῖνα*, posthac inscriptionem Minois abiisse in nomen collocutoris. Sed ne inscriptio quidem dialogi *Μίνως* ab auctore profecta, sed ab aliquo Grammatico, qui in ordinandis Platonis scriptis operam posuit, indita est: quis enim ab homine obiter laudato inscribet librum aliquem? At vero et Hipparchi indicem esse spurium etiam apertius est: quippe in quo tota de tyranno disputatio nullam cum scriptoris proposito conjunctionem habeat, et meri sit orna-

ἐρωτῶν σε. ἐρωτῶ γάρ, ὥς περ εἰ ἀνηρόμην[d] τί ἐστι χρυσός, εἴ με[e] ὡσαύτως ἀνήρου[f] ὁποῖον καὶ λέγω χρυσὸν, οἴομαί[g]

—[d] ἀνερόμην b, ἀνενόμην v.—[e] εἰ μὲν Kuzbcf.—[f] ἂν ἤρου f, ἂν ἤρουν zb.—[g] οἴο-

tus causa composita. Accedit quod Minoi nomen suum ne constabat quidem: siquidem Græco indici codicis Paris. in ed. Bip. tom. vii. p. 341. qui Rhadamanthum vocat, aliquid tribuendum est. Videlicet genuina inscriptio est περὶ νόμου, ducta ab argumento; ut Hipparchi περὶ φιλοκερδοῦς, de quo mox dicetur: quibus qui Platonis opuscula esse putarent, ad reliquorum similitudinem librorum alterum nomen de suo adjecerunt. At Plato numquam ab argumento nomen scripti duxit, nisi in majoribus operibus de Republica et de Legibus: in reliquis conficti a grammaticis isti indices sunt. Ipse autem Dialogus quum post Politicum compositus sit, quod quædam in eo dicta rebus ibi expositis manifeste nitantur, ut paullo post ostendemus; quis est, qui artificiosissimum philosophum, postquam ibi accuratius de natura legis dixisset, de ea iterum adeo putet negligenter [11] egisse? Initium vero auctor facit ab ipsa quæstione, in qua colloquium versatur: quod semel Menonem Plato facientem induxit, idque consillo: quippe confidentiam adolescentuli expressurus atque arrogantiam; hic perabsurde ipse Socrates interrogando incipit: nimirum ut nostra ætate præceptoris statim in fronte quæstionem catechetæ collocant, qui scilicet Socraticam methodum nunc exercent. Et quid dicam de exitu? in quo ipse exitus desideratur adeo, ut jam diu sit quum pro imperfecto habuerint Franc. Patritius Discuss. Perip. p. 338. Tennemannus Hist. Plat. Philos. tom. i. p. 115. et alii: quibus tamen qui penitus sese in libelli familiaritatem insinuaverit, haud temere assentietur. Nec minus falsum est, ut hoc obiter addam, quod spurium Clitophontem plerique omnes mutilatum putant: quem ex auctoris manibus truncum excidisse inde intelligitur, quod ne vetusti quidem Platonici philosophi, quibus antiquissima exemplaria ad manum erant, habuerunt integriorem. Procl. in Tim. i. p. 7. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Πλατωνικὸς Κλειτοφῶντα αὐτὸν οἴεται εἶναι. τοῦτον γὰρ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ μηδ' ἀποκρίσεως ἠξιῶσθαι παρὰ Σωκράτους. Plane ut in Critia, quem ab ipso Platone non absolutum docet Plutarch. Solon. p. 96. E. a quo sua habet Commentator Ptolemæi Bibl. Coisl. p. 228. Sed in nostro dialogo, ne in alienis diutius commorer, orationis progressus citior modo, modo [12] tardior: exempla frustra cumulata et ad nauseam usque repetita: nihil plenum, nihil rotundum: ubique ossa dialectices, quibus Plato carnem inducere solet, in isto Minoe eminentia; immo vix ossibus hæret: adeo passim ipsa logica veritas sententiarum et constantia deest. Sed et dialecticorum peccatorum et inconstantiæ ex pluribus paucula exempla ponam. Sic postquam ex collocutore quæsierat, sitne lex αἴσθησις an δήλωσις an εὕρεσις; jam p. 314. B. Τί οὖν ἂν τούτων, insert, ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα; Quæ recte dicta forent, si τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα essent ἕν τι τῶν τούτων, αἴσθησις sive δήλωσις sive εὕρεσις: quum non sint, aut τούτων omitti, aut scribi debebat: τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; ἢ τούτων μὲν οὐδέν σοι δοκεῖ εἶναι, τὰ δόγματα δὲ ταῦτα καὶ ψηφίσματα; Parum etiam perspicua hæc sunt: Τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη ἂν νόμον εἶναι; Malis τὸν νόμον, ut paullo ante: est enim accusativus subjecti. Non uno vero nomine nobis reprehendenda est ista δόξα πολιτικὴ p. 314. C. Numquid enim Socrati, quum collocutor sibi legem dixit videri δόγμα πόλεως esse, protinus colligere licebat, δόξαν πολιτικὴν ab illo haberi? Minime profecto: quantum enim inter ἀκοὴν et ἀκουόμενα, id quo audimus atque id quod audimus, quæ differre scriptor ipse docuit; tantum interest inter δόξαν et δόγμα, id quo opinamur atque id quod opinamur. [13] Pariter autem πολιτικὴν δόξαν et δόξαν πόλεως confundit, quæ differunt magnopere: etenim δόξα πόλεως universæ civitatis est opinio; quæ optimo jure lex appellatur: at δόξαν πολιτικὴν singuli etiam cives habent, neque tamen singulorum est leges jubere. Itaque dicendum erat δόγμα πόλεως vel δόγμα πλήθους πολιτικόν. Plato Legg. i. p. 644. D. ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις λογισμὸς, ὅ,τι ποτ' αὐτῶν ἄμεινον ἢ χεῖρον, ὃς γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται. Scriptor Definit. p. 415. B. νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικὸν οὐκ εἰς τινα χρόνον ἀφωρισμένον: quamquam idem ψήφισμα vocat simpliciter δόγμα πολιτικόν. Demosth. adv. Aristog. p. 774. καὶ τοῦτ' ἔστι νόμος, ᾧ

σὲ οὐκ ἂν ὀρθῶς ἐρέσθαι.[h] οὐδὲν γάρ που διαφέρει οὔτε χρυσὸς χρυσοῦ οὔτε λίθος λίθου κατά γε τὸ λίθος εἶναι καὶ

μαί A: οἶμαί *ς.—[h] ἐρέσθαι K: ἔρεσθαι *ς.—[i] οὐδὲ om υ.—[j] τοῦ υ.—[k] εἶναι K,

---

πάντας προσήκει πείθεσθαι διὰ πολλὰ καὶ μάλισθ' ὅτι πᾶς ἐστὶ νόμος εὕρημα μὲν καὶ δῶρον θεοῦ, δόγμα δὲ ἀνθρώπων φρονίμων, ἐπανόρθωμα δὲ τῶν ἑκουσίων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινή, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν τῇ πόλει. Ubi lex εὕρημα appellatur, ut a Platone Protag. p. 326. D. ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὑρήματα: ab Nostro parum accurate εὕρεσις dicitur τοῦ ὄντος. P. 317. E. legitur: ὁ νομικώτατος ἄρα ἐν τούτοις, οὗτος αὐλητικώτατος; orationis series flagitabat: ὁ αὐλητικώτατος ἄρα καὶ ὁ κιθαριστικώτατος, οὗτοι ἐν τούτοις νομικώτατοι. P. 318. D. non solum Minoem sed et Rhadamanthum regem Cretæ dixit: tamen p. 320. B. non tam regem, quam regis Minois ministrum narrat fuisse. 'Ραδάμανθυς δὲ, ait, ἀγαθὸς [14] μὲν ἦν ἀνήρ· ἐπεπαίδευτο μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω· ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπιστατεῖν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Scripsi enim ὑπηρεσίαν p. ὑπηρεσίᾳ e Leid. cod. Usitata structura ὑπηρεσία, ὑπηρέτης, ὑπηρετικὴ τινι. V. Euthyphr. p. 13. D. E. p. 14. A. Apol. p. 30. A. Rep. vi. p. 498. B. Legg. iv. p. 716. C. p. 717. C. xii. p. 956. E. p. 968. A. Aristot. Polit. iii. 12. p. 208. Conr. Quidni autem et regem et judicem fuisse Rhadamanthum concedat, quum antiquissimis temporibus judicia exercere regis præcipuum munus esset? Scilicet quod ex Platonis Politico didicerat, judicia ad regiam artem non pertinere, eareque nec Minoi illa, nec hanc Rhadamantho convenire censebat. Ex toto enim loco apparet respici illius dialogi verba p. 305. C. καὶ τὴν τῶν δικαστῶν ἄρα ῥώμην ἀνευρίσκομεν οὐ βασιλικὴν οὖσαν ἀλλὰ νόμων φύλακα καὶ ὑπηρέτιν ἐκείνης. Quam vero inepte dixit: ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ! Quasi ὑπηρεσία τῇ βασιλικῇ pars esset ὅλης τῆς βασιλικῆς τέχνης. Et quid quod inconsideratus homo Minois sævitiam a tragicis poetis, Sophocle, credo, in Minoe ac Dædalo (v. Schol. Plat. Ruhnk. p. 145.) Euripide in Cretensibus, Rhadamantho et Theseo (v. Plutarch. Thes. p. 6. D.) et ab aliis traditam, ac prorsus confictam ab inimicis narrans p. 318. E. idem tamen p. 321. A. tributa ista juvenum ac puellarum crudelissima [15] exegisse eum concedit? An hæc mitis sunt ac justi regis, a Jove ipso regiam artem edocti? Sive enim, quæ vulgaris opinio est, Minotauro devorandos dedit, sive in Labyrintho vivos custodiri jussit, quod putant Aristoteles et Philochorus apud Plut. l. c. optimo jure ab Homero Od. Λ. 321. Minos ὀλοόφρων vocatus est. Itaque suo se scriptor gladio, vel scalpro potius (sutorem enim suspicamur esse) [confodit.] Eundem idem Homeri locum, ubi laudes Minoi a priscis vatibus tributas recenset, p. 319. B. callide dissimulavit: callide etiam, quam honorifica Rhadamanthi mentio fiat Il. Ξ. 322. Od. Δ. 564. Pindar. Olymp. ii. 137. ss. Pyth. ii. 133. ss. Jam vero, ut de usu sermonis dicam, in grammatica ratione quivis videt scriptorem, quisquis est, peccare non magis potuisse, quam ipsum Platonem, cujus, ni fallor, propemodum æqualis fuit; at poterit aliquis singulis in verbis non modo Græcus, sed Atticus, quin Platonicus esse, idemque tamen in compositione verborum ac totius orationis conformatione absurdissimus: omnes usurpet Atticorum formulas, Ὦ 'γαθὲ, καὶ μὲν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ 'τᾶν, Καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι: non tamen ex istis in superficie decerptis flosculis Platonicum dialogum construet: citius enim, ut Longinus ait apud Procl. in Tim. i. p. 19. mundus Epicuri corpusculorum concursu fortuito, [16] quam convenientibus temere nominibus ac verbis justus sermo conficietur. Itaque in nostro dialogo nihil contra grammaticas regulas, at multa perverse, obscure, inepte aut citra Platonis usum dicta sunt: quo ex genere, quum omnia enotare vix operæ pretium fuerit, recensebo paucula. Statim p. 313. A. pessima anacoluthia, Ἐρωτῷ γὰρ ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην, τί ἐστι χρυσὸς, εἴ με ὡσαύτως ἤρου, ὁποῖον καὶ λέγω χρυσὸν, οἶμαί σε οὐκ ἂν ὀρθῶς ἔρεσθαι, a Platonis usu discrepat. P. 316. B. legitur: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντα εἰπεῖν, τὰ ὄντα νομίζεται εἶναι οὐ τὰ μὴ ὄντα, καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν.—Ἔμοιγε δοκεῖ.—Ὃς ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἁμάρτῃ, τοῦ νομίμου ἁμαρτάνει: ubi, ut verbo moneam, e Leid. scribendum κατὰ πάντων, ut Menon. p. 88. E. Politic. p. 275. E. p. 276.

κατὰ τὸ χρυσός. οὕτω δὲ οὐδὲ[i] νόμος που[j] νόμου οὐδὲν διαφέρει, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ ταὐτόν. νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν

B. et ubivis *καθ' ὅλου*: item *ἁμαρτάνῃ* ex eodem: nam vett. edd. et cod. Paris. male *ἁμάρτοι*. Jam ut ad rem veniam, sensus quem sermonis series et finis requirit, unice hic est: *Ut generatim pronunciem, omnia id esse dicuntur, quod sunt; non vero, quod non sunt.—Ita videtur.—Itaque qui ab eo aberrat, quod vere est, ab legitimo aberrat.* Sed hoc obscurissime a scriptore expressum est; melius dixisset: *οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντων εἰπεῖν, ἓν ἕκαστον τοῦτο νομίζεται εἶναι ὅ ἐστιν, οὐχ ὃ μὴ ἐστίν*; Unde deinceps colligi debebat: *ὃς ἂν ἄρα τούτου ἁμαρτάνῃ, ὅ ἐστι τὸ νόμιμον, τοῦ νομίμου ἁμαρτάνει.* At caute scripsit *ὃς* [17] *ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἁμαρτάνῃ*: ne nimis apertus paralogismus esset, quem in tota hac argumentatione commissum, qui accuratius inquirat, reperiet. P. 316. C. *ἤδη ποτὲ ἐνέτυχες συγγράμματι περὶ ὑγιείας τῶν καμνόντων*, nescio an librarius omiserit *τινὶ* post vocem *συγγράμματι*: certe Fic. habet *librum aliquem*, et Plat. Sympos. p. 177. B. *ἔγωγ' ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ.* Theætet. p. 143. E. *εἰ δὴ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου.* Lucian. Hermotim. §. 36. *τί δαί; ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινί*—Ab ipso vero scriptore profecta est ista *ὑγίεια τῶν καμνόντων*, de qua, obsecro, qui loquitur, an tu eum censes *ὑγιαίνειν*? *οὐδὲν ὑγιὲς ὑγιείας τῶν καμνόντων.* Nimirum stultus sapiens noster dicere volebat *περὶ θεραπείας τῶν καμνόντων*, aut *ὑγιείας* simpliciter: aut *περὶ ὑγιείας σώμασι παρασκευῆς*, ut Plat. Legg. xii. p. 962. A. *περὶ τοῦ ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν οἱ κάμνοντες* Gorg. p. 449. E. *περὶ τοῦ ἰατρεῦσαι καὶ ποιῆσαι ὑγιᾶ τὸν κάμνοντα* Aristot. Polit. iii. 7. p. 176. *περὶ τοῦ ὑγιάσαι τοὺς κάμνοντας* ib. xii. p. 209. aut similiter. Mox D. dicitur: *ταυτὰ δή που πολλὴ ἀνάγκη ἐστὶ τοὺς εἰδότας αὐτοὺς αὑτοῖς συννομίζειν καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους.* Scribendum fuisse *αὐτούς τε αὑτοῖς καὶ ἀλλήλοις*, et orationis series ac sententia ostendit, et Alcib. pr. p. 111. C. *οὐκοῦν εἰς μὲν ταῦτα, ὥσπερ εἴπομεν, ἀλλήλοις τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ αὑτοῖς ἰδίᾳ.* E. *τί δὲ δὴ νῦν; περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων* (ita lib. Ven.) [18] *ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι ὁμολογεῖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις*; P. 316. E. pro illis *κηπουρικοὶ ἄρα οἱ νόμοι εἰσὶν οὗτοι*, dicendum erat *κηπ. ἄρα νόμ. ἐ. οὗτοι*: ut paullo ante, *ἰατρικὰ ἄρα καὶ ἰατρικοὶ νόμοι ταῦτα τὰ συγγράμματά ἐστι τὰ τῶν ἰατρῶν*, et, *ἆρ' οὖν καὶ τὰ γεωργικὰ συγγράμματα γεωργικοὶ νόμοι εἰσίν*; Ita enim pro vulgatis *γεωμετρικὰ, γεωμετρικοὶ*, quæ librarius usitato satis errore (v. Needham. Proleg. in Geopon. p. liv. ed. Nicl. Menag. ad Diog. l. ix. 48. Heindorf. ad Phædr. p. 257.) scripsit, ex codd. Paris. Leid. reponendum est propter medicorum viciniam. cf. de Just. p. 375. B. Leg. x. p. 889. D. p. 905. E. Mox p. 317. A. verba ista, *'Επίστανται δ', ὥς φασιν, οἱ μάγειροι*, dum qui librum Leid. scripsit, omittebat, dialogum corrumpendo emendabat. Ut enim unum commemorem, quam istud *ὥς φασιν* ineptum sit, num eget admonitione? Ex eodem cod. legendum p. 317. C. (qui locus nunc lacunosus est) *Τὸ μὲν ὀρθὸν νόμος ἐστὶ βασιλικὸς, τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν οὔ· ὃ δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς μὴ εἰδόσιν· ἔστι γὰρ ἄνομον.* At ne hoc quidem placet; multo, credo, melius fuisset: *τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν ἐστὶ μὲν οὐδαμῶς· ἄνομον γάρ· ὅμως δὲ δὴ ἐνίοτε δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς γε δὴ μὴ εἰδόσιν.* Quid vero magis potest ridiculum esse istis p. 318. A. *οὗτος τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην τοῦ σώματος νέμειν κράτιστος?* Quamquam enim minime offendit dictio *ποιμαίνειν σῶμα* apud Plat. Lysid. p. 209. A. tamen *ἀγέλη τοῦ σώματος* est absurdissima, [19] quum *ἀγέλη* non sit *quod pascitur*, sed *grex* sive congregata qualiscunque multitudo; ut dicendum saltem fuerit *τὴν ἀγέλην τῶν σωμάτων.* Nec bene scripsit *τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην τοῦ σώματος*; debebat *τὴν ἀγέλην τῶν ἀνθρωπείων σωμάτων.* Quam porro aliena est ab loco, quo posita est, ista translatio! Nam quæ nunc sequuntur, *Τίς δὲ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν; τί ὄνομα αὐτῷ;—Ποιμήν.—Οἱ τοῦ ποιμένος ἄρα νόμοι ἄριστοι τοῖς προβάτοις*—hæc si præcessissent, esset certe translatio tolerabilior: nunc vero prorsus est absona et quasi cœlo delapsa. Quorum nullo incommodorum laborant similes Platonici loci, ex quibus ridicule iste expressus est Politic. p. 268. B. *πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν*; p. 274. E. *ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης.* Quod in Minois modo recitatis verbis scripsi *τίς δὲ τὴν τῶν πρ.* est e Leid. cod. et Stob. Ecl. eth. xlii. p. 278. flagitante etiam sermonis usu. Min.

ἐστὶν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. τοῦτο δὴ αὐτὸ ἐρωτῶ τὸ πᾶν τί ἐστι νόμος. εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἰπέ.[k]

ὁμοίως] Male Bas. 2. *ὅμοιος*. Rep. vii. p. 523. C. *δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει*. Boeckh.

εἰπεῖν] Non *εἰπεῖν*, sed *εἰπὲ*, legit Fic. interpungens post *πρόχειρον*. Retinendum autem *εἰπεῖν*, vacabit *οὖν*. Steph.

εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἰπὲ] Sic edidi ex Par. Leid. Fic. *quod si in promptu nunc habes, explica.* Vulgata erat *εἰπεῖν*, absque virgula post *πρόχειρον*, quam tamen habent vett. edd. quasi *εἰπεῖν* editoribus visum fit imperativum. Nota formula *ἔστι μοι πρόχειρον*. Euthyphr. p. 7. D. *ἴσως οὐ πρόχειρόν σοί ἐστιν*. Sed infinitivum pro imperativo a prosæ scriptoribus exulare jure dixit Grævius ad Lucian. Solœc. 4. quamvis contra sentiente Heindorfio meo ad Plat. Lysid. p. 21. et alibi. Nempe ubicunque infinitivus imperandi vim habere videtur in Platonicis libris, ibi hoc ex quadam anacoluthiá sit, præsertim post futurum aut optativum, qui futuri locum tenet, et post *ἐὰν δὲ* cum conjunctivo. Lysid. p. 211. A. *Πειρῶ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπομνημονεῦσαι αὐτὰ ὅτιμάλιστα, ἵνα τούτῳ σαφῶς πάντα εἴπῃς· ἐὰν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθῃ, αὖθις με ἀνέρεσθαι ὅταν ἐντύχῃς πρῶτον. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα.* Cratyl. p. 426. B. *τούτων οὖν σοὶ μεταδώσω, ἂν βούλῃ· σὺ δ' ἄν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν, πειρᾶσθαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι. Ποιήσω ταῦτα.* Sophist. p. 218. A. *πρὸς δὲ σὲ ἤδη τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, γίγνοιτο ὁ λόγος· ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ, μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθαι τούτων.* p. 262. E. *λέξω τοίνυν σοι λόγον, συνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος· ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ᾖ, σὺ ἐμοὶ φράζειν. Ταῦτ' ἔσται κατὰ δύναμιν.* Boeckh.

---

p. 317. D. *τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεὺς καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι* (l. *νέμειν*, firmante Fic.); et E. *τίς δὲ* (ita Leid.) *τὴν τροφὴν ἐπὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα διανεῖμαι ἄριστος*; De Just. p. 375. B. *τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν οἷός τε*; unde corriges ib. A. *τίς οὖν* (ὁ) *ἐν τῷ δέοντι καιρῷ οἷός τε τέμνειν*—Parum concinne autem p. 319. B. *ἔστιν οὖν τοῦτο Ὁμήρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω διὰ βραχέων εἰρημένον οἷον οὐδ'* [20] *εἰς ἕνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος*, nomen Homeri repetitum est, præsertim quum paullo ante bis legatur et bis in proxime sequentibus. Sed delectasse homœophona Nostrum videntur; certe statim pergit, *ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη ἐστί*: cujusmodi repetitio semel obvia non offendit, iterum atque iterum recurrens est ingratissima. *Παγκάλη* scripsi pro voce nihili *παγκαλὴς* e Leid. et Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. Mox p. 319. D. illa, *τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου*, olim cum Schleiermachero interrogando putabam esse efferenda: nunc video *τὸ ἔχειν ὑπερβολὴν* Nostro significare *superari*, non *superare;* quum tamen apud probos scriptores tantum posteriorem sensum habeat, ut Aristot. Polit. vii. 14. p. 480. Volebat *ἐνδέχεται ὑπερβολὴν* vel simile. P. 321. B. post verba, *οὗτοι ἄρα τῶν παλαιῶν ἄριστοι νομοθέται γεγόνασι, νομεῖς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν*, hiat sententia sive librarii sive ipsius scriptoris culpa; inseri debebat, *βασιλεὺς γὰρ ὁ ἀγαθὸς ποιμήν ἐστιν ἀνδρῶν*: post quæ jam bene infertur, *ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν*. Quam autem prolixæ digressiones sunt de rebus ad Græciæ antiquitates pertinentibus, ut de Marsya et Olympo, et plurima de Minoe, Rhadamantho, Taloe ac de tragœdia exposita: quæ eo fere modo, quo apud Homerum comparationes et similitudines, ultra lineam [21] extenduntur: quodsi forte ad aliam, præsertim cognatam rem delapsus est, an conveniat necne parum curans, illam arripit nec quam absolverit, prius dimittit: eamque rationem etiam Hipparchi scriptor est secutus. Istiusmodi homo optimo jure ineptus vocabitur: 'nam qui aut tempus quid postulet,' ait Cicero de Or. ii. 4. 'non videt, aut plura loquitur aut se ostentat, aut eorum, quibuscum est, vel dignitatis vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus aut multus est, is ineptus dicitur. Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio.' Hæc Tullius. Ac sane si quis a genuinis Platonis scriptis ad hoc opusculum subito delatus fuerit, a Platone ad garrulum Athenæum, a philosopho ad Deipnosophistam, plenas doctrinæ dapes convivis offundentem, videbitur sibi devenisse. Atqui omnis iste ornatus habet quandam barbaram potius quam Græcam elegantiam, nedum

ΕΤ. Τί οὖν ἄλλο νόμος εἴη ἄν, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἢ τὰ νομιζόμενα;

Atticam: planissime in eo apparet studium a vulgari simplicique narratione deflectendi omnia ad artificiosas et contortas fabellas: ad quem finem Jupiter Sophista, Talos e monstro a Vulcano ære elaborato bonus vir æreis tabulis inscriptas Minois leges circumferens, postremo tragœdia multo Homero fit vetustior; de quibus singularibus plane commentis judicium tulit nobilissimum par Criticorum, Wolfius Proleg. ad Hom. p. lxviii. ac Bentleius [22] Resp. ad Boyl. p. 128. p. 155. ed. Lennep. Quoties vero eadem iisdem, aut saltem non multum diversis verbis insulsus scriptor nobis inculcavit! Sic quod p. 319. B. dixit, ἔστιν οὖν τοῦτο Ὁμήρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω διὰ βραχέων εἰρημένον, οἷον οὐδ' εἰς ἕνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος, iterum profert C. ὅτι οὖν τοῦτο τὸ γέρας οὐκ ἔστιν ὅτῳ ἀπένειμεν Ὅμηρος τῶν ἡρώων ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι ἄλλῳ ἢ Μίνῳ, τοῦτ' ἐστὶν ἔπαινος θαυμαστός. Ac tertium D. διὰ ταῦτά φημι' ἐγὼ Μίνω πάντων μάλιστα ὑπὸ Ὁμήρου ἐγκεκωμιάσθαι (ita Leid. Paris. Fic.) τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου. Similiter idem bis dixit p. 320. E. ὃ δὴ καὶ ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως πολεμήσας τῇδε τῇ πόλει, ac p. 321. A. τοῦτο οὖν ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως ἀπεχθόμενος ἡμῖν κ. τ. λ. Et sic per totam prope posteriorem opusculi partem, quæ in prægressis jam satis exposita erant, paucis interjectis, iterum atque iterum repetit: ut plane persuasum habeam imitari auctorem voluisse Protagoream orationem in cognomine dial. p. 320. C. deludendi Sophistæ causa ad illum modum compositam: quod quum venustum infelix scriptor noster putaret esse, Protagoreo Socratem modo fecit loquentem. Hæc et alia, quæ brevitatis studio prætermitto, inprimis autem perpetua Platonis imitatio, de qua dicetur paullo post, puerilem quendam scripto colorem inducunt, quem utpote colorem describere quidem haud licet, præsertim non videntibus: [23] at sentire et mentis oculo intueri. Platoni autem vel ludenti quædam dignitas adest, vel juveni gravitas: per omnes libros ejus diffusa quædam Gratiarum ac Musarum σεμνότης, non illa quidem ex Ægypto, ut quidam putant, nec Isidis et Osiridis adytis arcessita, sed nativa et quam scriptis tam vita conspicua; Græca, non barbara, Musarum, non Orientalium sacerdotum.

Jam pergamus ad alteram partem nostræ argumentationis, eamque etiam firmiorem, de nimia similitudine Platonicorum aliquot locorum, quæ imitationem doceat subesse. Nam de hoc quidem conveniet inter omnes doctos et indoctos, Platonem se ipsum haud posse imitari: ni forte quis dubitet de sana illius mente. At hæc de imitatione quæstio, ut in quoque libro est maxime necessaria, quippe qua neglecta aut omnino non, aut saltem tantum ex parte singula possis intelligere, et quæsitum arte atque affectatum, natura putes contigisse: veluti si quis adumbratam ad alterius exemplar imaginem, exemplar ipsum ignorans conspexerit: ita est adeo difficilis, vix ut in ullo sit quantum in hoc genere peccatum. Unum exemplum afferam, non quasi non alia suppetant, quæ certe sunt quam plurima, sed quod nunc primum in manus venit et ab egregio litteratore (quo quem enim magis suspicimus, eo si quid minus probabiliter pronunciantem deprehenderimus, [24] obloquimur libentius) desumptum est: illud inquam, quod summus Wyttenbachius in Eclog. Hist. ab Herodoto (iii. 80.) expressum locum putat e Medea Euripidis (v. 125.) quam scilicet, quum Herodotus scriberet, nondum constat fuisse editam. Quippe in imitationum investigatione, ut in gravissima quaque re, aliud est suspicione quadam levi aut specie verisimilitudinis contentum fuisse, aliud ad certam rem scientiam adduxisse: quod tum demum feceris, quum e libro quopiam vel unum aut plura verba, vel locutionem vel constructionem vel sententiam præstiteris, quæ alius auctoris certo loco peculiaris sit ac propria. Quamquam, an sit propria, plerumque altioris est indaginis, nec licet temere dijudicare. Quando vero semel certo expressos ex quodam scriptore et classicos locos novimus: quid jam obstat, quominus alia quoque, quæ liber illi communia aut similia habet, quamquam etiam aliunde peti poterant, ex illo censeamus desumpta? Etenim licet cordatus homo ex totius nationis atque ætatis, qua vivit, atque adeo omnium retro ævorum ac populorum, quin universæ rerum naturæ thesauro ac fonte hauriat; tamen ad certum quoddam exemplar potissimum ingenium, sermonem, vitæ rationem format ac componit. Quid vero dicam de humilioribus naturis? qui scientes magnorum

ΣΩ. Ἦ καὶ λόγος[1] σοι δοκεῖ εἶναι τὰ λεγόμενα; ἢ
I. ii. 250. ὄψις τὰ ὁρώμενα; ἢ ἀκοὴ τὰ ἀκουόμενα; ἢ ἄλλο μὲν

εἶπε vbf, εἴποι zc: εἰπεῖν *r.—[1] νομιζόμενα. ἢ καὶ λόγος (54, 1.)...νομιζόμενα

---

hominum sententias ac vocabula compilant, ipsas etiam periodorum [25] formas, ut pueri, ad eorum similitudinem laboriose fingunt: nimirum ut ista sibi via materiam scribendi et eloquentiam parent, quam ex propria animi virtute nequeant promere. Ita fit passim, ut parum instructi ab judicio imitatores, partim quæ ipse scriptor minime probabat, sed negligentia erat delere oblitus, aut joco confinxerat in aliorum ludibrium, ea potissimum consectentur: cujus rei supra exemplum attulimus: partim dictiones locis, ubi auctor usurparat, satis aptas, assignatis novis sedibus aut addita voce una et altera, veluti Noster Politici ἀνθρωπίνην ἀγέλην addito τοῦ σώματος, prorsus ineptas atque absurdas reddant. Jam vero in nostro colloquio Symposium, Euthyphronem, Protagoram, Politicum, Gorgiam, Cratylum, Philebum dialogos expressos ac tantum non compilatos reperio. Potissima indico Min. p. 318. B. Ἆρ' οὖν ὁ Μαρσύας λέγεται καὶ τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Ὄλυμπος ὁ Φρύξ;—Ἀληθῆ λέγεις.—Τούτων δὴ καὶ τὰ αὐλήματα θειότατά ἐστι, καὶ μόνα κινεῖ καὶ ἐμφαίνει τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρείᾳ ὄντας· καὶ ἔτι καὶ νῦν μόνα λοιπά ἐστιν, ὡς θεῖα ὄντα.—Ἔστι ταῦτα.=Sympos. p. 215. C. Ὁ μέν γε (ὁ Μαρσύας) δι' ὀργάνων ἐκήλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει, καὶ ἔτι νυνὶ ὃς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλῇ. ἃ γὰρ Ὄλυμπος ηὔλει, Μαρσύου λέγω τούτου διδάξαντος. τὰ οὖν ἐκείνου ἐάν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ, ἐάν τε φαύλη αὐλητρίς, μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους, διὰ τὸ θεῖα εἶναι. [26] Jam non opus refutare Cornarium in Minoe scribentem χορείᾳ p. χρείᾳ. Olympi harmonias etiam recentiore ætate superstites fuisse passim tradunt. V. Aristoph. Eqq. 9. et Schol. Eurip. Iph. A. 576. Aristot. Polit. viii. 5. p. 524. Plutarch. de Music. p. 1133. C. coll. p. 1143. B. Neque enim aliæ sunt quam notæ illæ Phrygiæ, ἐνθουσιασμῶν procreantes. V. Aristot. l. c. coll. p. 526. 7. p. 537. Procl. in Polit. p. 360. Cf. Burett. ad. Plut. de Mus. Mem. Ac. Inscr. tom. xi. p. 44. Amst.

Post hunc locum nescio an etiam illa πόλεων διακόσμησις p. 317. C. quamquam et aliunde esse poterat, fluxisse statuenda sit ex Sympos. p. 209. A. πολὺ δὲ μεγίστη εἶναι, ἔφη, καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακόσμησις (l. διακοσμήσεις): et formula φοιτᾷν μαθησόμενον p. 319. E. ex Sympos. p. 206. B. καὶ ἐφοίτων παρά σε αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Minois autem hæc p. 314. C. τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα ὧδε, ex Euthyphr. p. 9. E. τάχ' ὠ 'γαθὲ, βέλτιον εἰσόμεθα, cum Schleiermachero puto esse, licet non ignorem simile Gorg. p. 450. C. Inprimis vero contendenda hæc:

Min. p. 314. D. Οὐκοῦν κάλλιστον ἡ δικαιοσύνη τε καὶ ὁ νόμος;—Οὕτως.—Αἴσχιστον δὲ ἡ ἀδικία τε καὶ ἡ (ita Leid.) ἀνομία;—Ναί.—Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει;=Euthyphr. p. 14. B. Καὶ σώζει τὰ τοιαῦτα τούς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῆ, ἃ δὴ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν.

[27] De Protagoræ stulta imitatione jam supra dixi: similiter autem, quum in eodem Sophistam cognominem Plato contendentem induxerit, Sophisticen jam a Simonide, Homero aliisque veterum esse exercitam (v. p. 316. D. unde profecisse animadvertam Clementem Alex. Strom. v. p. 238. 12. Sylb.) atque ibidem Socrates, homo docilis et εἴρων, imitando Sophistam illusurus, vetustissimam omnium Cretensum et Laconicam philosophiam esse (p. 342. A.), atque etiam Prodici artem peculiares ac proprias verborum, quæ putabant, idem significantium potestates indagandi, multis retro seculis ad Simonidem usque atque ultra assurgere docuerit (p. 340. E.); eandem artem in tragœdia cascæ heroum ætati vindicanda expertus etiam Noster est; et Plato quidem ludens illas nugas finxit, hic vero scriptor rem agens seriam. Gemina inprimis mihi videntur hæc verba:

Min. p. 320. E. Ἡ δὲ τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε, οὐχ ὡς οἴονται, ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου· ἀλλ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι, πάνυ παλαιὸν αὐτὸ εὑρήσεις ὃν τῆσδε τῆς πόλεως εὕρημα.=Protag. p. 340. E. Κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρωταγόρα, ἡ Προδίκου σοφία θεία τις εἶναι πάλαι, ἤτοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη ἢ καὶ ἔτι παλαιοτέρα.

λόγος, ἄλλο δὲ τὰ λεγόμενα· καὶ[m] ἄλλο μὲν ὄψις, ἄλλο δὲ[n] τὰ ὁρώμενα· καὶ ἄλλο μὲν ἀκοή, ἄλλο δὲ[o] τὰ ἀκουό-

οὕτως vf.—[m] καὶ...ὁρώμενα om A.—[n] ἄλλο δὲ...ἄλλο δὲ] libri ἄλλα δὲ...ἄλλα δέ.—[o] ἄλλο δὲ A: ἄλλα δὲ *ς. item v. 4.—[p] ἄλλο μοι A, ἀλλ' οὐχ ὅμοιον K: ἀλλ'

ἄλλα δὲ] Legitur etiam, ἄλλο δὲ, τὰ λεγ. itidemque in iis quæ seqq. Steph.

ἄλλο] Pro inusitato ἄλλα quater rescripsi ἄλλο, ex Par. Leid. Fic. *aut aliud sermo, aliud pronunciata; aliud visus, aliud visa, et auditus similiter atque audita, nec non lex aliud, aliud lege mandata.* Easdem lectiones notavit jam Steph. quem Leidensi codice usum esse, alio loco demonstrabo. Quod recepi ἄλλο μοι pro vulgata ἀλλ' ὅμοιον, est ex Leid. unde et Steph. habet. Male Lindavius Epist. Crit. in Tim. p. 36. conjecit ἄλλο μοι ὄν. Boeckh.

Illud etiam Min. p. 315. E. *εἰ μὲν οὖν βούλει, πυθόμενός τι παρ' ἐμοῦ κοινῇ μετ' ἐμοῦ σκόπει· εἰ δ' αὖ βούλει, ἀποκρινόμενος*, nescio an sit conformatum ad exemplum Protag. p. 347. B. *νῦν δὲ δίκαιόν* [28] *ἐστιν, ἃ ὡμολογησάτην πρὸς ἀλλήλω Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι βούλεται ἐρωτᾷν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη· εἰ δὲ δὴ βούλεται Σωκράτει ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾷν τὸν ἕτερον.* p. 348. A. *κἂν μὲν βούλῃ ἔτι ἐρωτᾷν, ἕτοιμός εἰμί σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος· ἐὰν δὲ βούλῃ, σὺ ἐμοὶ πάρασχε.*—Mox *οἱ πολιτικοὶ καὶ βασιλικοὶ* p. 317. A. sunt ex Politico, unde etiam alia quædam desumpta esse supra dixi. Ecce loca. P. 259. C. *ταύτην δὲ εἴτε βασιλικὴν εἴτε πολιτικὴν εἴτε οἰκονομικήν τις ὀνομάζει, μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα.* D. *τὴν ἄρα πολιτικὴν καὶ πολιτικόν, καὶ βασιλικὴν καὶ βασιλικὸν εἰς ταυτὸν ὡς ἓν ταῦτα πάντα ξυνθήσομεν.* p. 266. E. *καὶ τότ' ἤδη τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης, φέροντα τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικόν, οἷον ἡνίοχον, εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα (λέγω δεῖν) παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἡνίας, ὡς οἰκείας αὐτῷ ταύτης οὔσης τῆς ἐπιστήμης.* p. 267. C. *τοῦτ' αὐτὸ ἔστιν ἤδη τὸ ζητηθέν, ἅμα βασιλικὸν ταυτὸν κληθὲν καὶ πολιτικόν.* p. 274. E. *ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν τε καὶ πολιτικὸν ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ* etc. Gorgiam autem expressum reperies collatis, quæ adscripsi, verbis.

Min. p. 319. D. *Καὶ Ὀδυσσείας ἐν Νεκυίᾳ δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα πεποίηκε τὸν Μίνω, οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν· τὸν Ῥαδάμανθυν δὲ* (ita Leid.) *οὔτ' ἐνταῦθα πεποίηκε δικάζοντα, οὔτε συγγιγνόμενον τῷ Διΐ οὐδαμοῦ.*=Gorg. p. 526. C. *Ἑκάτερος δὲ τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει· ὁ δὲ Μίνως ἐπισκοπῶν κάθηται μόνος ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, ὥς φησιν Ὀδυσσεὺς ὁ Ὁμήρου ἰδεῖν αὐτὸν Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν.*

[29] Gorgiæ locum nuper ab egregio viro in suspicionem vocatum et Noster tuetur et Procl. in Polit. p. 396. Ejusdem verba dial. p. 448. E. *καὶ αὐτῷ καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπεκρίνω*, nescio an respexerit quum scriberet Noster p. 321. C. *καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρινόμενοι.* Conf. præterea Cratyl. p. 430. C. *Ἆρ' οὖν αὗται αἱ διανομαὶ ἀμφότεραι ὀρθαί*; et Min. p. 317. D. *καὶ οἱ τούτου νόμοι καὶ διανομαὶ ἐπὶ ταῦτα ὀρθαί εἰσιν.* Illepide autem Platonem imitatur hæcce proferens p. 319. C. *ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη ἐστί, πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα*: quæ novo Platonico quopiam, ut aliquo Porphyrio vel Iamblicho, quibus hæc supra modum placebant, digniora sunt quam Socrate ac Platone. Certe dubites, quid magis mireris, quod ab Homero Jovem Sophistam existimari Plato serio pronunciet: an quod ab Iamblicho Platonicus Sophista *ὁ ὑπὸ σελήνην δημιουργὸς* censeatur esse. Scilicet Noster Protagoram secutus Platonicum, Homerum putabat Sophistam fuisse, at qui artis suæ *φοβούμενον τὸ ἐπαχθές, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι ποίησιν* didicisset (Protag. p. 316. D.); scilicet Plutonem, Amorem, Proteum, Heroas a Platone Sophistas appellari videbat, ideoque etiam Jovem inter illos referri fas ducebat: neque tamen ea hominis acies erat, ut Platonem non seriam rem agere, sed jocari in illis intelligeret. Ludebat enim, ut pleraque omnia, ita [30] hæc quoque Cratyli *φιλοσόφων ὁ εἰρωνικώτατος* p. 403. E. *οὕτω καλούς τινας, ὡς ἔοικεν, ἐπίσταται λέγειν λόγους ὁ Ἅιδης, καὶ ἔστιν, ὥσγε ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ὁ θεὸς οὗτος τέλεος σοφιστής τε καὶ μέγας εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ*—p. 398. D. *ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέγο-*

μενα· καὶ ἄλλο δὴ νόμος, ἄλλο δὲ τὰ νομιζόμενα; οὕτως ἢ πῶς σοι δοκεῖ;

μεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωϊκὸν φῦλον. Nec aliter est Sympos. p. 203. D. (ὁ Ἔρως) φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Et Euthyd. p. 288. B. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετον ἡμῖν ἐπιδείξασθαι σπουδάζοντες, ἀλλὰ τὸν Πρωτέα μιμεῖσθον τὸν Αἰγύπτιον σοφιστὴν, γοητεύοντε ἡμᾶς. Hæc loca respicit Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. ὅτι σοφιστὴν καλεῖ ὁ Πλάτων καὶ τὸν...καὶ τὸν Ἅιδην καὶ τὸν Δία, καὶ παγκάλην λέγει εἶναι τὴν τέχνην. Ubi lacunæ nota est, insere Ἔρωτα. Postremo ad Philebi verba p. 12. E. καὶ γὰρ χρῶμα, ὦ δαιμόνιε, χρώματι κατά γε αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν διοίσει, τὸ χρῶμα εἶναι τὸ πᾶν, adumbrata censeo hæc nostri dial. p. 313. A. τί δέ; ἔστιν ὅ,τι διαφέρει νόμος νόμου κατ' αὐτὸ τοῦτο, κατὰ τὸ νόμος εἶναι; nam scribendum esse κατ' αὐτὸ et Philebi locus evincit, et Leid. docet. Quod vero vulgo post voculas τί δὲ non interpungebatur, nemini nisi Bipontino ferendum videatur; neque enim nunc quærit quanam re, sed an omnino ulla re differat lex a lege. Theætet. p. 204. B. τί δὲ δή; τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ,τι διαφέρει; Ad eandem [31] autem normam etiam illa adegit scriptor Noster: οὐδὲν γάρ που διαφέρει οὔτε χρυσὸς χρυσοῦ οὔτε λίθος λίθου, κατά γε τὸ λίθος εἶναι καὶ κατὰ τὸ χρυσός. Jam interrogo, annon hæc ubique se prodens Platonis imitatio, etiamsi alia nulla argumenta subvenirent, vel sola tibi νοθείαν dialogi videatur coarguere? Quamquam, quantum ponderis aliunde accedat meæ causæ, post ea quæ supra disputavi, si denuo inculcarem, dum judicio diffiderem legentium, decentis minime adolescentem arrogantiæ subirem invidiam. Verum in tanto Platonicarum vocum, formarum, sententiarum studio memorabile inprimis est visum, quod operis de Legibus, quamvis argumento vicini, nullum certum vestigium apparet: quocirca existimes nondum fuisse editum, quum scriberetur Minos. Sed de editarum tempore Legum mox paullo viderimus: nostrum autem colloquium, si vera est, quam modo protulimus, conjectura, non poterit prooemium esse Platonicarum Legum: quod de genuino Cornarius putabat, alii etiam de spurio possent. Quamquam hoc ne tum quidem crederem, quum post libros illos Minoem scriptum scirem esse: nullam enim hujus cum illis video conjunctionem. Quare mihi non alius scripti finis videtur esse, quam Socratica expositio argumenti jam tum frequenter tractati, Lex quidnam sit et quænam civitates notionem legis quam sincerissime teneant: ita tamen, ut methodum philosophandi [32] exercere, quam rem ad exitum perducere fuerit potius propositum. At veteris esse et Attici scriptoris, probus sermo, antiqui mores, totus denique character spondent: Cebetis, quæ vulgo fertur Tabulam, aliquot ætatibus illam quidem Socrate recentiorem compares; totum dicendi ac sentiendi genus mutatum reperies. Accedit quod in Platonicis numeravit jam Byzantius Aristophanes, qui tertiam trilogiam suam confecit e Minoe, Legibus, Epinomide (v. Diog. lib. iii. 62. ubi legendum Μίνως, Νόμοι, Ἐπινομὶς): quod illi nonnisi in vetusto satis scripto accidere poterat. Idem tamen, quum ducentis prope annis abesset a Platone, γνησιότητος testis non modo locupletior sed ne tam locuples quidem haberi debet, quam in Cicerone Quintilianus, Pedianus, Servius: præsertim quum vel vivo ac videnti Platoni supposita esse quædam appareat ex Epist. ii. p. 314. C. Jam explosa summi grammatici auctoritate non opus erit monere aliquid contra reliquos scriptores, qui partim ad Platonem auctorem opusculum referunt, partim lecti continent vestigia: Thrasyllum, Diogenem, Plutarchum Opp. Philos. p. 776. E. ac Thes. p. 7. A. ubi compilavit Min. p. 319. D. usque ad p. 321. A. Albinum Isagog. C. 5. Maximum Tyrium, qui e Minoe, ni fallor, hausit Diss. xii. p. 137. Dav. Alexandrum Aphrodisiensem in Aristot. El. Soph. fol. 51. B. Clementem Alexandrinum, [33] qui multa inde hausit suppresso nomine, ut Strom. i. p. 151. 33. e Min. p. 318. B. Strom. ii. p. 158. 13. e Min. p. 314. C. et p. 317. B. Servium in Virg. Æn. vi. 432. Proclum in Tim. ii. p. 96. in Polit. p. 366. p. 399. Stobæum Eclog. Eth. xlii. p. 278. præter Scholiorum ac Lexicorum auctores, et si qui alii animadversionem nostram fugerunt.

Hæc sufficient ad Minoem Platoni abjudicandum: superest, ut auctori suo vindicetur atque addicatur; quod quo facilius fiat, spurii dialogi, qui vulgo habentur in Platonicis, videntur in classes redigendi esse et colligendi quasi in fasciculos.

ΕΤ. Ἄλλο μοι[p] νῦν ἐφάνη.

§. 2. ΣΩ. Οὐκ ἄρα νόμος ἐστὶ τὰ νομιζόμενα.

ἀλλ' ὅμοιον] Ἄλλο μοὶ νῦν ἐφάνη, est fortasse vera lectio. STEPH. qui sic in not. 'Pro ἀλλ' ὅμοιον νῦν ἐφάνη, legendo ἄλλο μοι νῦν ἐφάνη, (quæ adscripsi etiam margini) non magna cum mutatione habes valde diversum sensum, simulque multo aptiorem, meo quidem judicio. Neque vero diversum duntaxat tibi sensum exhibent illa verba, sed contrarium, quem tamen genuinum esse facile perspicies. Interrogaverat Socrates, an νόμος esset ἄλλο quam τὰ νομιζόμενα: respondet Minos, ἄλλο μοι νῦν ἐφάνη, id est, ἐφάνη ὁ νόμος ἄλλο ἢ τὰ νομιζόμενα. Ita autem esse legendum pariter et intelligendum hunc locum, ostendunt et quæ statim sequuntur.'

Illorum igitur præter Socratem omnibus communem, pars ceteros etiam collocutores nominibus, nonnulli et moribus propriis insignitos habent: pars et nominibus destitutos et reliquo ornatu. Atque ex illis quidem, in quibus numero Epinomidem, secundum Alcibiadem, Axiochum, Eryxiam, Clitophontem, Sisyphum, Demodocum, Erastas et Theagem, alius hominis est Alcibiades, alius Epinomis, reliqui aliorum: unius autem dixerim esse Erastas ac Theagem sibi simillimos, unius etiam Demodocum et Sisyphum: quorum alter est περὶ τοῦ συμβουλεύεσθαι, alter περὶ τοῦ βουλεύεσθαι; unde facile intelligitur, quod extremo Sisypho scriptor ait dignam esse rem, quæ iterum tractetur, impulisse eum ad componendum Demodocum. At hi dialogi cur sint habendi pro subdititiis, hic non est dicendi locus: unum tamen addam, propter quod præcipue fortasse jam veteres Critici Axiochum, cetera nothorum, quos illi noverant, facile principem, et Demodocum confixerunt obelis suis. Etenim quum apud Platonem duo reperiantur genera dialogorum, dramaticum et diegematicum, et, si volueris, tertium ex utroque compositum, quod apud Diog. l. iii. 50. vocatur mixtum, ut est in Symposio ac Phædone; hic etiam quartum reperitur, sed illud sane absurdum, nec tam compositum ex utroque, quam confusum: Axiochus namque incipit διηγηματικῶς, progreditur et finitur δραματικῶς; Demodocus vero etiam ineptius principio dramaticus, progressu vero et exitu est diegematicus. Jam ii dialogi, in quibus cum Socrate colloquens persona incerta est et nullo nomine distincta, sunt Hipparchus, Minos, dialogi de Justo ac de Virtute, quos ex unius opificis officina, sutrina arbitror, prodiisse censeo. Supervacaneam rem agerem, si Minoem et Hipparchum ostenderem ab eodem conscriptos esse, quippe quo nihil apertius est ei, qui se in eorum familiaritatem penitus insinuaverit; inter Minoem autem et dialogum de Justo tanta est similitudo, ut jam Cornarius Eclog. x. p. 139. Lips. 'hujus modum' dixerit 'ad exemplum Minois efformatum;' de Virtute tandem dialogus quamvis e Menone compilatus, quantam cum dialogo de Justo congruentiam [35] habet! Atqui si Minos et Hipparchus tam similes sunt, ut ab eodem homine profectos non neges, præterea vero Minos et colloquium de Justo, item de Justo ac de Virtute dialogi; quatuor omnes concesseris ejusdem auctoris esse. Attamen inter duo ista paria, Hipparchum ac Minoem et dialogos de Justo et de Virtute, discrimen hoc est, quod posterius caret omni ornatu, ac macie pene confectum est; prius autem et veste paullo elegantiore est indutum, et habet succum quendam ac sanguinem. Sed cave, obsecro, ne tibi externa species ac splendor illudat: neque enim genuinus iste ornatus, sed fucatus et adscititius, nec sanguis est per ipsum corpus diffusus et vitalis, sed succus veluti jus aliquod extrinsecus affusum; quem si etiam ceteris affundere voluisset (et fortasse etiam voluit, ac tantum casu prætermisit postea) facili negotio scriptor potuisset. Detracta ista ad ostentationem induta Hipparcho et Minoi quasi leonina pelle, utriusque membrorum et totius corporis structuram consideres: et eundem asinum agnosces, qui in dialogis de Justo ac de Virtute nudum sese prostituit. Veluti autem Plato in Republica moralem quandam arithmeticen instituit, ut conceptas apud mentem virtutis notiones infinitas determinaret ac definitis rationibus complecteretur: statuarii instar, obversantem animo divinæ pulchritudinis imaginem adspectabili formæ implicare gestientis: [36] ita criticum ratiocinium experiri licet, et singulos dialogos singulis componentem et comparantem subducere rationes similitudinum. Pridem novi haud æquales summas fore in quoque pari ex singulis æribus confectas:

ΕΤ. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δῆτ' ἂν εἴη νόμος; ἐπισκεψώμεθα αὐτὸ ὧδε.[q]

ὅμοιον °r.—[q] δὲ αὐτὸ K, αὐτοὶ v.—[r] καί Ξzt.—[s] ἂν ἤρετο c.—[t] τὰ om pr Ξ.—

§. 2. τί δῆτ' ἂν εἴη νόμος] Post vocem νόμος ponendum interrogationis signum. De Virt. p. 376. A. Ἆρα διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ ἢ οὐ διδακτὸν, ἀλλὰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται ἄνδρες ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ;—'Αλλὰ ὧδε σκεψώμεθα αὐτό. Boeckh.

νόμος] Cur post vocem νόμος signo interrogationis interpunxerim, v. de Min. et Legg. p. 50. Boeckh.

neque tamen eæ different tantum, quantum fortasse putabunt nonnulli. Quum tamen neque tam paucis paginis, quam in ea licet consumere, perfecte absolvi, nec prorsus prætermitti res possit, mediam inter utrumque viam tenebo, atque ex universa disputatione quædam delibabo. Primum igitur, ut supra dixi, anonymus in quatuor omnibus secundarius collocutor est, eareque etiam ἠθοποιΐᾳ plus minus omnes carent: omnibus præterea ab argumento inscriptus titulus est et ad unam regulam exactus. Nam duo etiamnum vocantur περὶ δικαίου et περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτόν; Minois autem antiqua inscriptio fuit περὶ νόμου, ut jam ostendimus; Hipparchi tandem nec hic ipse index, de quo ibidem diximus, nec alter φιλοκερδὴς, qui tamen agnoscitur a Diog. l. iii. 59. et Harpocr. v. ἀναθέσθαι, sed ille genuinus est, quem servavit Diogenis ed. Bas. περὶ φιλοκερδοῦς: quod demonstrare accurate possem, si lectoribus, quales mihi fingo, aliud quam admonitionem opus putarem esse. Quid vero quod in omnibus initium disputationis facit Socrates ipsa quæ tractatur quæstione? Min. ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν; Hipparch. τί γὰρ τὸ φιλοκερδές; τί ποτε ἐστὶ; καὶ τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; De Just. ἔχεις ἡμῖν εἰπεῖν ὅ, τι ἐστὶ τὸ δίκαιον; De Virt. ἆρα διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετή; Universum autem modum philosophandi eundem, orationem in difficilibus brevem, prolixam in vulgaribus, transitus ab alia ad aliam seriem argumentorum justo liberiores, nimiam exemplorum copiam nihil efficientium, quin gyrum exemplorum, in quo continuo versantur, eundem reperies in omnibus. Sic rei illustrandæ causa confugitur Min. p. 313. B. Just. p. 372. C. ad organa sensoria vocemque; Min. p. 317. D. ad γεωργὸν, αὐλητὴν, κιθαριστήν; Hipparch. p. 225. C. ad γεωργὸν, p. 226. C. ad αὐλητὴν, κιθαριστήν; de Just. p. 375. B. ad ἰατρὸν, γεωργόν; Min. p. 316. C. ad ἰατροὺς, γεωργικὰ, μαγείρους; de Virt. p. 376. B. ad μαγείρους, ἰατρόν; Hipparch. p. 226. A. ad ἱππικὸν; de Virt. p. 373. C. ad ἱππικὴν, κυνηγετικὴν, παιδοτρίβας; Min. p. 317. E. ad παιδοτρίβας; p. 316. A. ad βαρέα καὶ κοῦφα, ut de Just. p. 373. B. C. E. Quid vero dicam de universa via disserendi? quæ in omnibus adeo eadem est, ut totæ ῥήσεις ad eandem plane normam reperiantur compositæ: qua de re certior fies, ubi accurate et ab omni parte contenderis ea, quæ citabo, loca; nam ne integra adscribam, vetat brevitatis lex, quam mihi imposui. Itaque conf. de Virt. p. 376. A. ἀλλ' ὧδε σκεψώμεθα αὐτὸ, usque ad D. οὐκ ἔχομεν· οὐ γὰρ λέγεται: de Just. p. 373. A. ἀλλὰ πάλιν ὧδε, usque ad C. οὐκ ἔχω: Min. [38] p. 316. E. τίνων οὖν ἐστὶ τὰ περὶ κήπων ἐργασίας, usque ad p. 317. A. οὗτοι μὲν οὖν. Item Hipparch. p. 230. A. ἔστω γὰρ δὴ κέρδος τι ἀγαθὸν, usque ad p. 231. A. ὅτι δὴ καὶ τοῦτο κέρδος ἐστίν: Min. p. 313. A. σκόπει γὰρ δὴ ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, usque ad p. 314. B. τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι: de Just. p. 373. C. λέγοντες ἄρα ἡμᾶς διακρίνουσιν, usque ad E. τί ἕξομεν αὐτῷ ἀποκρίνεσθαι. Quibus locis quæ affinia leguntur Plat. Protag. p. 311. B—D. p. 312. C. D. p. 318. B. C. ea multo minus congruunt. Præterea conf. Min. p. 314. C. λέγεις τινὰς σοφοὺς, usque ad p. 315. A. ἔστι γάρ: de Just. p. 375. C. ὁ δέ γε ταῦτα ποιῶν, usque ad finem. Item de Just. p. 372. D. ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχ οὕτως ἔχεις, usque ad p. 373. B. εὖ γ' εὗρες: de Virt. p. 378. C. ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ διδακτόν ἐστιν usque ad E. Nonnullæ porro ad doctrinam moralem pertinentes sententiæ pluribus horum dialogorum communes sunt, ut bonum bono non invidere de Virt. p. 377. A. Hipparch. p. 228. C. damno afficere malum, juvare esse bonum de Virt. p. 376. E. de Just. p. 374. B. neminem mala diligere aut odisse bona Hipparch. p. 227. B. de Virt. p. 376. E. Mirum est etiam, in tribus mentionem fieri παιδικῶν Min. p. 318.

εἴ[r] τις ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ λεγόμενα ἀνήρετο,[s] Ἐπειδὴ ὄψει φατὲ τὰ[t] ὁρώμενα ὁρᾶσθαι, τίνι ὄντι τῇ ὄψει ὁρᾶται; II. 314.

B. Hipparch. p. 229. C. de Virt. p. 377. E. Jam hæc qui ea, quam res postulat, quaque ipse usus sum, diligentia comparaverit, nec tantum gustaverit primoribus labris, eundem in omnibus usum loquendi observatum animadvertet satis superque: quod, si omnia vellem singillatim persequi, accurate demonstrare possem; sed nihil prorsus lectori relinquere et quæ semel admonitus per se quisque invenire possit, longo sermone exponere, et inhumanum est et hominis typis chartisque intemperanter abutentis. Unum tantum addam, quod non alius in alio, sed iidem in omnibus dialogi expressi reperiantur, in eo quoque unum et eundem auctorem cerni. Ita quum in Minoe quædam ad Protagoræ modum conflata sint, ejusdem p. 345. C. in Hipparcho p. 229. A. vestigium acutissime reperit Schleiermacherus Vers. p. i. t. ii. p. 437. dialogi de Justo autem et periodus ista p. 372. C. Μή μοι οὕτως κ. τ. λ. ad Protag. p. 318. B. ἀλλὰ μὴ οὕτως κ. τ. λ. confecta, et præcipuum caput, quo docetur injustos invitos esse injustos versiculi ope falso scilicet interpretati, ductum videtur ex Protag. p. 345. D. ubi idem exponitur Simonidei versus usu. Ex Euthyphrone vero quid in Minoem venerit, jam ostendimus; ex eodem p. 7. B. desumpta sunt ista dialogi de Justo p. 372. D. φέρε τὰ μείζω καὶ τὰ ἐλάττω, usque ad p. 373. C. quod ultra modum verumque extulit Meiners Judic. de Socr. rell. p. xliii. ed. Æschin. Fischer. quemadmodum etiam illa Cornarii Eclog. x. p. 139. de compilata Republica dicta sunt. Dialogi de Virtute posteriorem partem e Menone fluxisse notum: attamen [40] accurata comparatio me edocuit, totum characterem scriptoris esse proprium, ac præter priorem partem etiam alia quædam in Menone non legi: ut quod p. 377. E. Periclis filii a collocutore secundario olim amati sed prima adolescentia dicuntur esse mortui. Sed et Hipparchi ἠθοποιΐα qualiscunque ad Menonis videtur exacta atque adumbrata. Quid enim, quod iste Pseudo-Hipparchus eandem quam Meno confidentiam et arrogantiam nisi habet, at certe simulat? quid quod uterque adolescens, in utroque Socrates senex est? quod hic a Socrate Anonymus, Socrates ab Anonymo, illic a Menone Socrates, ab eodem vero Meno falli se et circumveniri dicit? Cf. Hipparch. p. 225. D. p. 228. A. Menon. p. 76. A. p. 80. A. B. p. 81. E. Et omnino Menonis et personati Hipparchi color et habitus similis eatenus certe est, quatenus esse potest vivus color fucato et adscititio. Postremo Gorgiam in Minoe expressum esse demonstratum est: Hipparchi autem hæc p. 229. E. ἀλλὰ μὴν καὶ ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοὶ ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ, τι βούλει τῶν εἰρημένων, aperte sunt e Gorg. p. 461. D. καὶ ἐγώ σοι ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων, εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὡμολογῆσθαι, ἀναθέσθαι ὅ,τι ἂν σὺ βούλῃ: uti etiam Heindorfius notavit. Eundem Gorgiæ locum expressit Cicero Hortensio apud Non. ii. 781. 'Itaque tibi concedo, quod in duodecim scriptis solemus, ut calculum reducas, si te alicujus dati [41] pœnitet,' quæ ex Hipparcho translata perperam censet Muretus V. L. ii. 13. Plura enim videtur acerrimus Platonis imitator, qui Gorgiam diligentissime legerat (v. Orat. i. 11.) ex hoc in Hortensium suum transtulisse; uti namque in Gorgia rhetorice a Socrate accusatur, a Sophistis et Callicle defenditur, philosophia autem ab illis accusata purgatur a Socrate: ita in Hortensio orator hic eloquentiæ partes tuetur, quam, ut Cicero ibidem ait, ipse in cœlum sustulisset, ut cum ea simul ascenderet; sapientiæ studium autem adversus crimina illius vindicatur. Sed redeo ad libellos nostros; de quibus jam nihil restat monendum, quam etiam de Justo ac de Virtute dialogos nihil habere neque in singulis verbis, neque in totius orationis conformatione, neque in sententiis, quamobrem eorum opinioni accedam, qui eos ab recentioribus Sophistis confectos putant: certe hinc, quod in dial. de Virtute Plato tam impudenter compilatus sit, ex sequiore eum ævo oriundum esse haud effeceris: neque enim posterioris ætatis homo quam ipsius Platonis æqualis impunius hujus loca in suum usum poterat convertere. Sed de hoc mox paullo viderimus: at siquidem recentiores fuerint, non nimis esse recentes, fidem facit Stobæus, qui ex iis ut Platonicis quædam retulit in eclogas suas morales. Ceterum in tota causa judicanda rogandum est, ne singula unice momenta pensentur: quorum per [42] se quodque debet aliquam quidem vim habere, neque tamen tantam, ut aliis ne indigeat: dummodo cunctis una in trutina positis inclinabit, satisfactum mihi putabo esse.

ἀπεκρινάμεθ' ἂν αὐτῷ ὅτι αἰσθήσει ταύτῃ τῇ διὰ τῶν[u] ὀφθαλμῶν δηλούσῃ ἡμῖν[v] τὰ χρώματα.[w] εἰ δ' αὖ ἤρετο,[x]

[u] μῶν...τῶν om Ec.—[v] ἡμῖν om AKvzbf.—[w] πράγματα AKvzbf.—[x] αὖ ἤρετο AKvz

τῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δηλούσῃ ἡμῖν τὰ χρώματα κ. τ. λ.] Totus locus inde abs *τῇ διὰ τῶν ὀφθ.* usque ad verbum *ὤτων* omissus in Ald. est, relicto spatio. Bas. 2. sic expletum exhibet: *τῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. καὶ εἰ, τίνι τὰ ἀκουόμενα, τῇ διὰ τῶν ὤτων*, breviloquentius quam pro scriptoris more. Stephani textus totus est ex Cornarii emendatione; nisi quod ante illa *ὅτι αἰσθήσει τῇ διὰ τῶν ὤτων* adjectum est *αὐτῷ*, quod agnoscit Leid. Hæc vero textus constitutio, sive ab ipso Cornario, sive e libro profecta, maximam quidem partem bona est et codicum auctoritate firmata: quædam tamen ex his ipsis aliter a me edita sunt. Sed ordine de variis lectionibus exponam. Par. Leid. *πράγματα* habent, non *χρώματα*; sed *χρώματα* etiam Ficinus ante oculos habuit: nec visus ad res generatim, sed ad colores pertinet. V. Charmid. p. 35. D. Theætet. p. 156. B. Phileb. p. 51. B. Tim. p. 67. D. Pollux vi. 178. *Εὕρεσις πραγμάτων, ὄψις χρωμάτων.* In Definit. p. 411. C. est quidem *ὄψις διακριτικὴ σωμάτων*: sed aliud est *σῶμα*, aliud *πρᾶγμα*. Boeckh.

εἰ δὲ αὖθις ἀνήρετο τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται;] Ita Cornar. et Steph. Nos vero ex Par. Leid. revocavimus: *εἰ δ' αὖ ἤρετο ἡμᾶς, ἐπειδὴ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ;* Gorg. p. 457. A. *ὥσπερ ἂν εἴ τίς με ἔροιτο ὧν νῦν δὴ ἔλεγον περὶ ἡστινοσοῦν τῶν τεχνῶν, ὦ Σώκρατες, τίς ἐστιν ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη; εἴποιμ' ἂν αὐτῷ κ. τ. λ. εἰ δ' αὖ ἔροιτο, τὴν δὲ λογιστικὴν τίνα καλεῖς τέχνην; εἴποιμ' ἂν κ. τ. λ.* Alcib. pr. p. 126. A. *ἄμεινον δὲ διοικεῖται καὶ σώζεται τίνος παραγιγνομένου ἢ ἀπογιγνομένου; ὥσπερ ἂν* (ita cod. Ven.) *εἰ σύ μ' ἔροιο, ἄμεινον διοικεῖται σῶμα καὶ σώζεται τίνος παραγιγνομένου ἢ ἀπογιγνομένου; εἴποιμ' ἄν, ὅτι ὑγιείας μὲν παραγιγνομένης, νόσου δὲ ἀπογιγνομένης. οὐ καὶ σὺ οἴει οὕτω; Ἀλκ. Ναί. Σω. Καὶ εἴ μ' αὖ ἔροιο, τίνος δ' αὖ ἄμεινον ὄμματα; ὡσαύτως εἴποιμ' ἂν κ. τ. λ.* Boeckh.

Etenim nulla argumentorum divisione causa nequit cognosci: verum ut in jure civili non ex uno alteroque capite lis æstimatur, sed ex universa accusatione, ita in hoc litterario quoque judicio statuendum est: nec Platonem ex uno alteroque orationis membro agnoscimus, neque amicum ex pede vel manu, sed ex toto quemvis et consummato corpore vel saltem parte quadam eximia, sicuti hominem e vultu, et ex ungue leonem, quod aiunt. At si qui sunt, qui diffidant rationibus nostris, eos unice quæsumus, conferant singulos quosque istorum dialogorum cum proximo quoque cujuscunque scriptoris loco magnitudinis fere nec majoris nec minoris, exceptis a quibus sua Noster mutuatus est, et ne iis quidem, pene dixerim: ac videant, num tanta inter hos, quanta sit inter istos congruentia.

Hæc olim ex animi sententia commentatus eram, nullo ejusmodi præjudicio ductus, ut præceptæ alicui, quam foverem, sententiæ accommodarem, sed quod mihi probabilia maxime viderentur: fore unquam, ut homo reperiretur, qui nullis præterea conditionibus, nec addi quidquam nec detrahi pactis postulans, parentem tam bellæ prolis se sponte profiteretur, atque illius sustentandæ onus in se reciperet, [43] ambitiosa spes parumque modica videbatur esse. Ecce opportune oblatus est Simon Atheniensis, de quo hæc Diog. l. ii. 122. 123. *Σίμων Ἀθηναῖος, σκυτοτόμος. οὗτος ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ διαλεγομένου τινά, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο· ὅθεν σκυτικοὺς αὐτοῦ τοὺς διαλόγους καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ τριάκοντα ἐν ἑνὶ φερόμενοι βιβλίῳ.* Sequuntur indices, ex quibus hos tantum pono: *περὶ δικαίου πρῶτος, δεύτερος· περὶ ἀρετῆς, ὅτι οὐ διδακτόν, περὶ νόμου, περὶ φιλοκερδοῦς—οὗτος, φασί, πρῶτος. διελέχθη τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς· ἐπαγγειλαμένου δὲ Περικλέους θρέψειν αὐτόν, οὐκ ἄν, ἔφη, τὴν παῤῥησίαν ἀποδόσθαι.* Ejusdem fertur epistola ad Aristippum, quæ est Socraticarum xii. unde paucula habet Stob. Eclog. eth. xvii. p. 156. Sed hæc conficta est ab eodem homine, qui scripsit Aristippi ad Simonem litteras Socr. xiii. et reliquas, in quibus Simonis mentio fit, epistolas, Socr. ix. et xi. Aristippi, et xviii. Xenophontis. Ad quam Socraticarum epistolarum collectionem quum semel sim delatus,

Τί δαί; ἐπειδὴ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ;[y] ἀπεκρινάμεθ' ἂν αὐτῷ ὅτι αἰσθήσει ταύτῃ[z] τῇ διὰ

bf: αὖθις ἀνήρετο *ς.—[y] τί δαὶ ἐπειδὴ ἀκοῆι τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ A: τί δὲ ἐπειδὴ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ vzbf: ἡμᾶς ἐπειδὴ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ K: τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται Ecς.—[z] ὅτι αἰσθήσει ταύτηι in mg ponit A: ταύτῃ om *ς.—[a] τίνι...νομί-

ὅτι αἰσθήσει] Hæc verba etiam Leid. omittit ante illa τῇ διὰ τῶν ὤτων; sed agnoscit Par. Fic. *sensum, qui per aures vocem haurit.* Equidem additum malim ταύτῃ, ut supra αἰσθήσει ταύτῃ τῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δηλούσῃ ἡμῖν τὰ χρώματα. Boeckh.

---

hoc quoque annotem, quod Diog. L. iii. 61. et Suid. v. εὖ πράττειν xiii. Platonis epistolas numerent, inter quas iv. ad Dionysium, quum in edd. Platonis sint tantum xii. et quidem ad Dionysium iii. quæ res molestiam creabat Tennemanno Syst. Plat. Phil. t. i. p. 107. et p. 111. ei igitur rei lucem ex ista epistolarum farragine petendam esse: quippe [44] Laertius etiam illam epistolam, quæ est in Socraticis xxiv. ut ceteras pro genuina habens numeravit in Platonicis. De Simone cf. etiam Suid. v. Σωκράτης, Plutarch. Op. philos. p. 776. B. Ridicule autem vilium sutoris et σκυτικῶν διαλόγων jacturam deplorat Bruckerus Hist. crit. Philos. t. i. p. 577. ita scribens: 'Edidit vero dialogos triginta tres, quos tamen omnes tempus nobis invidit, nec eorum quidquam superest, quæ in litteras retulit.' At lepidum quam ridiculum potius dixerim Franc. Hemsterhusium, Tib. F. qui elegantissimum dialogum Simonis nostri nomine inscripsit et de vita ejus plura ingeniose finxit. Equidem quid sit, quod in tanto cum honore plerique omnes habuerint, adhuc requiro. Nam quod Leo Allatius de Simeonib. p. 197. e Phædonis dialogi inscriptione a Simonis nomine petita (v. Diog. L. ii. 105. Suid. v. Φαίδων) magnifice de eo æquales sensisse colligit, hoc est ejusmodi, ac si propter Euthyphronis indicem Platonici clarissimum virum Euthyphronem fuisse putes. Scilicet derisisse Simonis sapientias Phædonem in hoc dialogo, ut in Euthyphrone Plato fecit cum vate illo, intelligitur e principio epistolæ Aristippeæ xiii. οὐκ ἐγώ σε κωμῳδῶ ἀλλὰ Φαίδων κ. τ. λ. talia enim, qui epistolas istas confinxit, haud dubie acceperat a majoribus. Sed ut veniam ad rem, cui non dignum consideratione videatur, Simoni tribui apud Laert. [45] quatuor dialogos instructos iisdem titulis, quos genuinos nostrorum esse supra ostendimus; quod enim dial. περὶ ἀρετῆς hodie inscribitur περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτὸν, apud Diog. autem est accuratius ὅτι οὐ διδακτὸν, nullius est momenti: dialogos præterea ejusdem fere magnitudinis (erant enim xxxiii. uno volumine constipati): dialogos pariter indubie ineptos, ut quos per contemptum veteres σκυτικοὺς appellarint: dialogos denique in quibus, ut in nostris, indicibus ab argumento desumptis, cum Socrate colloquens persona nullo nomine videatur insignita fuisse? Quid quod talia argumenta, qualia sunt τὸ φιλοκερδὲς et περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτὸν, non ita frequenter tractabantur? quamquam posterius præter Platonem etiam Crito apud Diog. L. ii. 121. et Pythagoreus quidam apud Gal. opusc. myth. p. 726. et recentiores nonnulli sunt aggressi. Quid quod mirus casus ac vix casus esset, qui tam inter se congruentes duos scriptores creasset? Hæc magnopere mihi (et cuinam secus videbitur?) reddunt verisimile, non alios esse quatuor nostros dialogos atque illos, qui apud Diog. Simoni Socratico tribuuntur. Et nunc quidem jam possem finem imponere disputationi et peritorum judicia exspectare, nisi quem modo produxi et restitui, ejus tuendi etiam officium mihi injunctum putarem esse, eaque tela nonnulla, quæ in Simonem meum possent conjici, ante propositum esset profligare quam conjicerentur. [46] Quæ tela eo minus valent apud animum meum, quanto plus tribuo honorificentissimo Wolfii consensui, qui se in eadem qua ego sententia fuisse, declaravit in familiari sermone. Primum nescio an cui mirum videatur, quod hominem, qui jam Periclis temporibus media ætate videatur fuisse, auctorem faciam scriptorum, in quibus tam novorum Platonis dialogorum imitationes deprehendantur. Sed si nec plus multo nec minus triginta annis ante Platonem notum Simonem statuas, utrumque potest cadere in eum: ne-

τῶν ὤτων δηλούσῃ ἡμῖν τὰς φωνάς. οὕτω τοίνυν καὶ εἰ ἀνέροιτο ἡμᾶς, Ἐπειδὴ νόμῳ τὰ νομιζόμενα νομίζεται, τίνι[a]

[a] τίνι ὄντι τῷ νόμῳ νομίζεται] Hæc Stephanus et habent Par. Leid. ex quo quum abessent ab Ald. Bas. 2. adjecit præterea articulum τῷ revocavi. Boeckh.

---

que enim ex iis, quos dixi, dialogis ullus post Ol. C. editus videtur esse; sed Protagoras quidem, Euthyphron et Gorgias sunt inter juvenilia Philosophi scripta, Meno vero circiter Ol. xcvi. vel xcvii. videtur compositus esse, paullo post donatas a magno Rege Ismeniæ pecunias (cf. Menon. p. 90. A. cum Xenoph. Hellen. iii. 5. Plat. Rep. i. p. 336. A. Plutarch. Artax. p. 1021. D. Lysandr. p. 448. E. Pausan. iii. 9.) et Symposium Ol. xcix. (v. Wolf. Introd. p. lv.); nec multo post conscriptos ceteros dialogos putaverim in istis commentariolis expressos. Quod vero apud Diog. L. Simon tantum Socratis sermonum ὑποσημειώσεις dicitur fecisse, his autem colloquiis Platonis potissimum norma ac regula adhibita est: quid obstat quominus quatuor vel sex e xxxiii. non ex Socratis ore audita, sed ad Platonis modum conformata putes [47] fuisse? Quamquam in tanta Diogenis ἀκρισίᾳ ne illud quidem certum videtur, an omnino Socraticorum Simonei dialogi fuerint ὑποσημειώσεις: sane poterant hi ipsi, quos nos tractamus, quamvis ex Platone expressi, haberi pro talibus. Jam autem illa ætate utrum æquævus scriptor ejusmodi plagium potuerit committere, quale qui composuit dialogum de virtute, in Menone ausus est, requiris? Nimirum nisi pluribus id exemplis nossemus, multo id quam nunc impunius licuisse vel inde intelligeremus, quod tunc non quivis libellus omnibus innotesceret, nec referretur in censorias tabulas, in quibus hæ fraudes detegerentur. Atque etiam tum in tanta hominum otiosorum abundantia ineptissimus quisque scriptor habebat, a quibus studiose legeretur; nec Platonem attingebat cui Simon, nec Simonem cui Plato arrideret. Itaque quæ Philosophus elegantioribus et eruditioribus majori sapientiæ atque eloquentiæ apparatu in Menone disseruerat, ea sutor scilicet compendiosius et popularius, quod etiamnum solet fieri, recisis quæ ad geometriam et altiores philosophiæ quæstiones pertinerent, sodalibus suis, pro eorum parata sapore, poterat apponere. Atqui ut dialogi non infra Simonis dignitatem sunt: quænam enim dignitas est sutoris ultra crepidam sapientis, et quid exspectes de βαναύσῳ nuper philosophiam aggresso, quam, ut ipse Plato dicit accommodatissimo [48] ad rem nostram loco Rep. vi. p. 495. C. id genus homines, fortasse ipsum Simonem tangens, γεννήματα νόθα καὶ φαῦλα? ut igitur, inquam, non indigni Simone sunt, ita nec inepta doctrina per Hipparchum et Minoem sparsa deterrere debet quemquam ne a sutore progenitos putet: quippe et vetus et novum ævum et doctos tulit sutores et indoctos philosophos. Attamen quum Panætius, homo non ignobilis, apud Diog. L. ii. 64. genuinos nullos præter Xenophontis, Antisthenis et Æschinis dialogos Socraticorum agnoscat, eatenus tantum hæc opuscula Simoni tribuo, quatenus ea, quæ Laertius intelligit, ad eum poterant referri. Quamquam ne Panætio quidem temere credendum, quem cupidum nimis in critica facienda fuisse, declarat mira illa Platonici Phædonis ἀθέτησις; qua qui eum liberant, nituntur parum firma conjectura. Sed qui, inquit, factum est, quod videris statuere, ut Minos et Hipparchus a Diogene, Thrasyllo atque ipso Byzantio Aristophane inter Platonica haberentur, et tamen iidem, modo aliter inscripti, a Diogene numerarentur in Simoneis? Hoc quamvis sententiæ minime tenacem nondum tamen movit, ut ea decedam. Nam Diogenis mores quis est qui ignoret? quem dialogos Simonis nec habuisse verisimile est, nec si habuisset, gnaviter lecturum fuisse. Et Thrasyllum etiam ignobilis hominis commentarii, quod [49] illius ævi maximum incommodum fuit, latere poterant licet in vicina forsan domo servati. Et quid Critici Alexandrini? ex quibus qui Platoni dicitur operam dicasse apud Diog. L. iii. 61. Aristophanes Byzantius, is in ceteris suis gravioribus occupationibus vilissimi scriptoris fortasse tantum duos tres dialogos, qui primi occurrebant, curiose legit, mox frustratam sentiens spem bonæ frugis, rursus involucro condidit putidas chartas. Quid quod ne de hoc quidem satis constat, annon ætate Alexandrinorum Minos et Hipparchus Platonis an Simonis essent, fuerit ambiguum? Certe Æliani dubitatio de Hipparcho non est aliunde, quam ex tabulis veterum Criticorum derivanda. V. Wolf. Proleg. ad Hom. p. 154. Etenim sive fraude sive casu, nondum

ὄντι τῷ[b] νόμῳ νομίζεται; πότερον αἰσθήσει τινὶ ἢ[c] δηλώσει, ὥς περ τὰ μανθανόμενα μανθάνεται δηλούσῃ τῇ ἐπιστήμῃ, ἢ εὑρέσει[d] τινί, ὥς περ τὰ εὑρισκόμενα εὑρίσκεται, οἷον τὰ μὲν ὑγιεινὰ καὶ[e] νοσώδη ἰατρικῇ, ἃ δὲ οἱ θεοὶ διανοοῦνται, ὥς φασιν οἱ μάντεις, μαντικῇ;[f] ἢ[g] γάρ που τέχνη ἡμῖν εὑρεσίς ἐστι τῶν πραγμάτων. ἢ γάρ; s. ii. 251.

ζεται om Ξ.—[b] τῷ add AKυzbf.—[c] ἢ om f.—[d] εὑρήσει b.—[e] post καὶ omisi τὰ cum A.—[f] μαντικῇ om ΞKυzbcf.—[g] ἢ A: μαντικὴ *s.—[h] : τὰ AΞK.—[i] καὶ τὰ

ὥσπερ τὰ μανθαν.] Includenda parentheseos notis censuerim hæc verba, ὥσπερ τὰ μανθανόμενα μανθάνεται δηλούσῃ τῇ ἐπιστήμῃ. ut relicta parenthesi ita dicamus, τίνι ὄντι νόμῳ νομίζεται, πότερον αἰσθήσει τινὶ, ἢ δηλώσει ; ἢ εὑρέσει τινί ; Perinde ac si diceret, νόμος ᾧ νομίζεται, τί ἐστι ; πότερον αἴσθησίς τις, ἢ δήλωσις ; ἢ εὕρεσίς τις ; Atque ita fuerit ὄντι repetendum cum dativis sequentibus: hoc modo, τίνι ὄντι νόμῳ ; πότερον ὄντι αἰσθήσει τινὶ, ἢ ὄντι δηλώσει ; ἢ ὄντι εὑρέσει τινί ; Steph.

τὰ μὲν ὑγιεινὰ καὶ τὰ νοσώδη] Leid. καὶ νοσώδη. Non male. Charmid. p. 171. A. τούτῳ μὲν οὖν καὶ ἡ ἰατρικὴ δὴ ἑτέρα εἶναι τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ὡρίσθη, τῷ τοῦ ὑγιεινοῦ εἶναι καὶ νοσώδους ἐπιστήμη. B. ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς ἄρα καὶ νοσωδέσιν ἐπισκέψεται τὸν ἰατρόν. Lach. p. 195. C. τὸ ὑγιεινὸν εἰπεῖν οἷόν τε καὶ νοσῶδες. Rep. iv. p. 438. E. ὡς ἄρα καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσωδῶν ἡ ἐπιστήμη ὑγιεινὴ καὶ νοσώδης. Sed et contraria exempla sunt. Boeckh.

μαντικῇ. μαντικὴ] Ald. non habet μαντικῇ; quod quamquam non probabam, numquam tamen de vulgatæ lectionis veritate non dubitabam. Quid enim? Num ars divinandi simpliciter rerum potest inventio appellari? Annon etiam medica ars et coquinaria et poetica et tua fortasse propria, bone scriptor, sutoria rerum est inventio? An medicamina, an jura, an poemata, an calcei et caligæ nullæ res sunt? Ita Noster, quisquis est, minime censebat, qui modo ipse dixit, non universe rerum, sed divinarum rerum inventionem esse μαντικήν: eorum, inquit, ἃ οἱ θεοὶ διανοοῦνται. Sic ipse etiam Plato, ubicunque de arte divinandi loquitur, vel ad divina eam vel ad futura refert. V. Phædr. p. 244. C. Euthyphr. p. 3. C. Sympos. p. 188. B. Politic. p. 290. C. Lach. p. 195. E. Nec simpliciter εὕρεσιν πραγμάτων dixit τὴν μαντικὴν Scriptor Definit. p. 414. B. qui, μαντικὴ, inquit, ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος καὶ μέλλοντος ζώῳ θνητῷ. Hoc Marsilius, qui ut Platonicus, non ignarus fuit harum rerum, bene intellexit, ideoque expedire se e difficultate voluit hac interpretatione : *Vaticinium namque talium rerum inventio est.* Sed undenam illud

consummato operum Platonicorum corpore, Platonem auctorem mentientes dialogi in bibliothecam illati erant, qui pridem aliis nominibus inscripti in Simoneis extarent; non modo a diversis, sed ab eodem Critico πίνακας conficiente et in Platonicorum et in Simoneorum indicem iidem referri et poterant et debebant: quod incertum reddebat libri auctorem. Jam ut hujus conditionis scriptis adjecti obeli fuerint, quod tamen non est certum, quis nescit, qui ad Diogenis modum aliorum scrinia compilent et ex iis Bibliothecas congerant, criticorum vim telorum raro sentire et tantum non spernere ac deridere? Ecquis error tam frequens [50] est apud istos, quam ut ex uno auctore plures, ex pluribus unum faciant, aut eosdem libros diversis nominibus insignitos, bis ponant? Quod haud semel accidit Diogeni in Aristotele et aliis. Postremo nonne hodieque in magnis bibliothecis contingit, ut eadem opera contenta diversis codicibus non eosdem titulos præ se ferentibus, etiam a peritissimis habeantur pro diversis? Idem arbitror accidisse in quatuor his dialogis. Nimirum dum amplior erat optimorum scriptorum copia, nemo merito curabat magnopere istas sordes: at nunc in tanto nobis meliorum librorum naufragio etiam Simonis tabulæ servandæ et in Græcarum templi litterarum angulo quodam erunt reponendæ. Boeckh.

ΕΤ. Πάνυ γε.

§. 3. ΣΩ. Τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι;

ΕΤ. Τὰ[h] δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα,[i] ἔμοιγε[j] δοκεῖ. τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη νόμον εἶναι; ὥστε κινδυνεύει, ὃ σὺ ἐρωτᾷς, τὸ ὅλον τοῦτο, νόμος δόγμα πόλεως εἶναι.

ΣΩ. Δόξαν, ὡς ἔοικε, λέγεις πολιτικὴν τὸν νόμον.

ΕΤ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Καὶ ἴσως καλῶς λέγεις· τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα ὧδε.[k] λέγεις τινὰς σοφούς;

ΕΤ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ σοφοί εἰσι σοφίᾳ[l] σοφοί;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τί δέ;[m] οἱ δίκαιοι δικαιοσύνῃ δίκαιοι;

ΕΤ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ νόμιμοι νόμῳ νόμιμοι;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δὲ ἄνομοι[n] ἀνομίᾳ ἄνομοι;

ψηφ. K.—[j] hoc priori continuant ΑΞΚ.—[k] ὧδε ἄμεινον εἰσόμεθα ΑΚυzbcf.—[l] εἰ σοφοί εἰσι, σοφίᾳ εἰσι K.—[m] δαί corr A.—[n] ἄνομοι AKυb, qui sic et posthac : ἀνό-

talium in translationem venit? Scilicet ex studio vertendi, quæ debebant emendari. Ecce egregius Leid. liber egregiam lectionem suppeditat: μαντική. Ἡ γάρ που τέχνη—Hæc est unice vera scriptura. Postquam enim Socrates dixit se quærere, quid sit lex, αἴσθησις an δήλωσις an εὕρεσις, pertractatis prioribus duabus notionibus postremo loco εὕρεσιν aggreditur, suamque de ea sententiam exemplis conatur illustrare. Itaque medicorum et vatum artem in medium affert, et illam positam dicit in salubrium noxiarumque rerum inventione, hanc in eorum, quæ dii cogitant, indagatione. Quum igitur medicorum vatumque artem appellet inventionem rerum ad illos pertinentium, ipsam *artem* vides scriptori nihil aliud esse quam *rerum inventionem*: quod quum ex ipso hoc loco appareat, jam non opus est aliunde adstruere, veterum nonnullos artem ita definisse. Apte etiam εὕρεσιν ait ad artem pertinere, quum δήλωσιν dicat esse scientiæ. Postremo nescio an hinc Pollux vi. 178. duxerit verba εὕρεσις πραγμάτων. Boeckh. [p. 51.]

ἡ γάρ που τέχνη] Quod scripsi argumentis firmavi in lib. de Min. et Legg. p. 51. sqq. neque aliter codex Tubingensis apud Censorem in Ephem. litt. Lips. a. 1806. p. 890. Boeckh.

§. 3. ἀνόμιμοι] Et hic et paulo post invenitur scriptum ἄνομοι: quam lectionem esse genuinam puto. Interim tamen vulgaria lexica non alius quam hujus loci auctoritate nituntur ad nominis ἀνόμιμος assertionem. Steph.

οἱ δὲ ἀνόμιμοι ἀνομίᾳ ἀνόμιμοι] Et hic et paullo post ex codd. Paris. Leid. scribendum ἄνομοι. Nam ἀνόμιμος, quod unius hujus loci auctoritate H. Stephanus, quem secuti sunt reliqui, in Thes. tom. ii. p. 1030. E. retulit, addita nota: 'Sicut a νόμος fit ἄνομος, sic a νόμιμος fit ἀνόμιμος,' præfixo α privativo,' hæc

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δὲ νόμιμοι δίκαιοι;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δὲ ἄνομοι ἄδικοι; r. II. 282.

ΕΤ. Ἄδικοι.

ΣΩ. Οὐκοῦν κάλλιστον ἡ δικαιοσύνη τε καὶ ὁ νόμος;

ΕΤ. Οὕτως.

ΣΩ. Αἴσχιστον δὲ[o] ἡ ἀδικία τε[p] καὶ ἡ[q] ἀνομία;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τὸ μὲν[r] σώζει τὰς πόλεις καὶ τἆλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος[s] δεῖ[t] τοῦ νόμου διανοεῖσθαι, καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ[u] ζητεῖν.

ΕΤ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν δόγμα ἔφαμεν εἶναι πόλεως τὸν νόμον;

ΕΤ. Ἔφαμεν γάρ.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἔστι τὰ μὲν χρηστὰ[v] δόγματα, τὰ δὲ πονηρά;

ΕΤ. Ἔστι μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν[w] νόμος γε οὐκ ἦν πονηρός.

ΕΤ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὀρθῶς[x] ἔχει ἀποκρίνεσθαι οὕτως ἁπλῶς ὅτι νόμος ἐστὶ δόγμα[y] πόλεως.

ΕΤ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.

μιμοι [o] r.—[o] τε Ξxf.—[p] τε om Ξ.—[q] ἡ add Avb.—[r] μὲν om vb.—[s] ὄντως vb.— ποτε

[t] δὴ Ξxc.—[u] αὐτῷ zf et pr b.—[v] χρυσα vb, χρυσᾶ zcf.—[w] μὴ z.—[x] ὀρθῶς...ἔμοιγε om f.—[y] δόγματα v.—[z] αὐτό vzbfs.—[a] οὐχὶ f.—[b] ᾔδει c.—[c] οὐχὶ vzbf.—[d] ὁ...ἐξ-

igitur vox nihili est et prorsus barbara. Nam substantiva in ος desinentia, quae praefixo α privante faciunt negantia adjectiva, et mutato finali ος in terminationem ιμος affirmantia, non faciunt privativa composita ex affirmante adjectivo in ιμος et littera α. Ita λόγος, ἄλογος, λόγιμος: μόρος, ἄμορος, μόριμος: τρόφος, ἄτροφος, τρόφιμος: γόνος, ἄγονος, γόνιμος; sed ἀλόγιμος, ἀμόριμος etc. nusquam legitur. Nec ἀνόμιμος, sed unum ἄνομος agnoscitur a vett. lexicographis. Boeckh. [p. 58.]

Ternis locis expuli vocem barbaram ἀνόμιμον, auctoritate codd. Par. et Leid. assentiente cod. Tubing. V. ad Min. et Legg. p. 58. Boeckh.

ἡ ἀδικία τε καὶ ἡ ἀνομία] E Leid. reposui, ut sermo melius responderet praegressis ἡ δικαιοσύνη τε καὶ ὁ νόμος. Boeckh.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἁρμόττοι ἂν τὸ πονηρὸν δόγμα νόμος εἶναι.

ΕΤ. Οὐ δῆτα.

1. ii. 253. §. 4. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν δόξα γέ τις καὶ αὐτῷ[a] μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι. ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἡ[a] πονηρὰ δόξα, ἆρα οὐκ ἤδη[b] τοῦτο κατάδηλον ὡς ἡ χρηστή, εἴ περ δόξα νόμος ἐστί;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Δόξα δὲ χρηστὴ τίς ἐστιν; οὐχ ἡ[c] ἀληθής;

ΕΤ. Ναί.

ii. 315. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ ἀληθὴς δόξα τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξεύρεσις;

ΕΤ. Ἔστι γάρ.

ΣΩ. Ὁ[d] νόμος ἄρα βούλεται[e] τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις.

ΕΤ. Πῶς[f] οὖν,[g] ὦ Σώκρατες, εἰ ὁ νόμος τοῦ ὄντος ἐστὶν[h] ἐξεύρεσις, οὐκ ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρώμεθα περὶ τῶν αὐτῶν, εἰ τὰ ὄντα γε ἡμῖν ἐξεύρηται;

ΣΩ. Βούλεται μὲν[i] οὐδὲν ἧττον ὁ νόμος. εἶναι τοῦ ὄντος[j]

εὕρεσις om Ξ.—[e] ἄρα βούλεται...εἶναι AKυzbcf : οὖν...ἐστὶν °s.—[f] : ἔστι γάρ : πῶς Kzζ.—[g] δ' οὖν K.—[h] ἐστι τοῦ ὄντος A.—[i] μὴν Ξ.—[j] τοῦ ὄντος εἶναι f.—[k] ἐξεύρεσις

§. 4. αὐτό μοι] Vel αὐτός μοι, vel αὐτῷ μοι scribendum est. Atque hoc posterius malim. Totum autem locum sic interpretor: *Atqui lex mihi quoque ipsi opinio quædam esse videtur. Quum autem mala opinio non sit, nonne bonam esse perspicuum est? si quidem lex sit opinio?* Steph. qui sic in not. 'Malim αὐτῷ μοι quam αὐτός μοι. *Atqui* (inquit) *lex mihi quoque ipsi opinio quædam esse videtur. Quum autem lex non sit ea opinio quæ mala est, nonne perspicuum est eam esse quæ bona sit?* Ita enim exponenda hæc sunt ad exprimendam vim articulorum.'

αὐτό μοι] Leg. αὐτῷ μοι. Lach. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Rep. ii. p. 378. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτήδεια εἶναι λέγειν. iii. p. 398. B. καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη. Boeckh. [p. 53.]

νόμος εἶναι] Scribendum puto νόμον εἶναι: alioqui vereor ne sit solœcismus. Steph.

ὁ νόμος οὖν τοῦ ὄντος] Legitur etiam ὁ νόμος ἄρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις. In præced. autem edit. non leguntur quæ sunt inter ἔστι γάρ, et πῶς οὖν. Steph.

ὁ νόμος ἄρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις] Ita Par. Leid. Fic. *Lex itaque veritatis inventio esse vult.* Vulgata lectio, quæ parum auctoritatis habet contra tres optimos codd. hæc est: ὁ νόμος οὖν τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξεύρεσις, orta haud dubie ex sequentibus, πῶς οὖν, ὦ Σώκρατες, εἰ ὁ νόμος τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξεύρεσις. Equidem libros et plures et meliores sequendos censui. Βούλεται εἶναι idem fine est quod κινδυνεύει εἶναι et Homericum μέλλει εἶναι: v. Cratyl. p. 412. C. p. 422. D. p. 426. D. p. 436. B. Rep. x. p. 695. C. Legg. x. p. 892. C. Ita et ἐθέλει: v. Parmenid. p. 149. A. Legg. vi. p. 777. B. et sæpius. Alii tamen aliter explicant, ut Gregor. Cor. p. 56. Boeckh.

ἐξεύρεσις.[k] εἰ[l] δ' ἄρα μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ νόμοις χρῶνται[m] ἄνθρωποι, ὡς δοκοῦμεν,[n] οὐκ ἀεὶ δύνανται[o] ἐξευρίσκειν ὃ βούλεται ὁ νόμος, τὸ ὄν. ἐπεὶ φέρε ἴδωμεν[p] ἐὰν ἄρα ἡμῖν ἐνθένδε κατάδηλον γένηται εἴτε τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ νόμοις χρώμεθα ἢ ἄλλοτε ἄλλοις, καὶ εἰ ἅπαντες τοῖς αὐτοῖς ἢ ἄλλοι ἄλλοις.

§. 5. ΕΤ. Ἀλλὰ τοῦτό γε, ὦ Σώκρατες, οὐ χαλεπὸν γνῶναι, ὅτι οὔτε οἱ αὐτοὶ ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται r. ii. 254.
ἄλλοι τε[q] ἄλλοις, ἐπεὶ αὐτίκα ἡμῖν μὲν οὐ[r] νόμος ἐστὶν

A : εὕρεσις *ς.—[l] εἰ Κυzbc : οἱ *ς.—[m] χρῶνται K : χρώμενοι ς.—[n] δοκῶ K, δοκῶμεν z.—[o] δύνανται f.—[p] εἴδωμεν zc.—[q] ἄλλοι τε A, ἄλλοι γε υzb, ἀλλ' ἄλλοι γε f, καὶ ἄλλοι γε K, οὔτε ἄλλοι γε Ξc : οἵ τε ἄλλοι γε ς.—[r] ὁ f.—[s] καὶ τοὺς αὐτῶν add

οἱ δ' ἄρα—χρώμενοι] Verborum ordo satis importunus. Paris. Leid, χρῶνται. Scrib. εἰ δ' ἄρα μ. τ. α. ἀ. ν. χρῶνται ἄνθρ. Fic. *Quod si non iisdem, ut videtur, legibus homines utuntur.* Simili modo, opinor, corrigendus divinus locus, at nunc trifariam corruptus Legg. iv. p. 715. E. Ἄνδρες τοίνυν φῶμεν πρὸς αὐτοὺς, ὁ μὲν δὴ θεὸς, ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, ἀρχήν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἁπάντων ἔχων, εὐθεῖαν περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος. τῷ δ' ἀεὶ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός· ἧς ὁ μὲν εὐδαιμονήσειν μέλλων ἐχόμενος, ξυνέπεται ταπεινὸς κεκοσμημένος· ὁ δέ τις ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας ἢ χρήμασιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμαῖς ἢ καὶ σώματος εὐμορφίᾳ, ἅμα νεότητι καὶ ἀνοίᾳ, φλεγόμενος τὴν ψυχὴν μεθ' ὕβρεως, ὡς οὔτ' ἄρχοντος, οὔτε τινὸς ἡγεμόνος δεόμενος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις ἱκανὸς ὢν ἡγεῖσθαι, καταλείπεται ἔρημος θεοῦ. Theodoret. Græc. Affect. Cur. vi. p. 855. Hal. legit εἰ δέ τις et φλέγεται: cod. Leid. servat quidem vulgatum ὁ δὲ, at habet tamen φλέγεται: sed εἰ δέ τις Cedren. Hist. Comp. p. 159. manifeste agnoscit. Non dubito igitur de veritate lectionis Theodoreti. Sed pro illo εὐθεῖαν perpaucis, quos nunc prætermitto, testibus nixo, leg. εὐθείᾳ, e Leid. cod. Schol. h. l. libro Aristotelico de mundo c. 7. qui scriptor partim hinc, partim e Legg. v. p. 730. C. profecit; ex Plutarch. adv. Colot. p. 1124. F. et ad ind. princ. p. 781. F. in cod. Paull. Petavii: nam vulgo hic, ut apud Schol. Arat. Phænom. 14. male εὐθέα: e marg. Orig. c. Cels. vi. p. 285. Spenc. Theodoret. l. c. Procl. Theol. Plat. vi. 9. p. 362. Vers. Iren. adv. Hær. iii. 45. *recte perficit*, et genuino Fic. *recte peragit.* Postremo scrib. καὶ κεκοσμημένος e cod. Leid. Orig. Clem. Alex. Strom. ii. p. 180. Theodoret. Cedren. Fic. Ut vero hic ὁ δέ τις mutandum in εἰ δ. τ. ita Legg. v. p. 738. A. ὁ μὲν δὴ πᾶς εἰς πάντα πάσας τομὰς εἴληχεν corrigendum οὐ μὲν δή. Fic. *Neque enim omnis numerus omnes in omnia sectiones habet.* Boeckh.

§. 5. οἵτε ἄλλοι] Male mutatur οἵτε in οὔτε, sensu contrario alteri, et repugnante sententiæ ipsius Plat. intelligit enim et eosdem non iisdem semper legibus, et alios aliis uti, pro regionum diversitate: eademque postea verbis aliis repetit, allatis prius utriusque exemplis. Steph. qui sic in not. 'Quamvis uni οὔτε alterum οὔτε in altero membro sæpe reddatur (sicut et paulo post videre est) interdum tamen in posteriore sententiæ parte pro οὔτε ponitur vel καὶ vel τε, ut hic: οὔτε οἱ αὐτοὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ νόμοις χρῶνται, οἵτε ἄλλοι γε ἄλλοις. vel, ut in quibusdam vet. libris, ἄλλοι τε ἄλλοις. perinde ac si diceretur, οὐ μόνον οἱ αὐτοὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ νόμοις οὐ χρῶνται, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἄλλοις. Siquod igitur vetus exemplar habet hic, οὔτε ἄλλοι γε ἄλλοις, omnino fides ei deroganda est.'

οὔτε οἱ αὐτοὶ ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται, ἄλλοι τε ἄλλοις] Vulgo οἵ τε ἄλλοι γε ἄλλοις. Bas. 2. et Fic. οὔτε ἄλλοι, inepte: Bipontinus non male conjecit οὔτε ἄλλοι γε ἀλλήλοις. Veram autem lectionem Leid. servavit, quam in textum admisi. Sensus est: *Sed hoc saltem, o Socrates, haud difficile est demonstrare, neque eosdem iisdem semper*

ἀνθρώπους θύειν ἀλλ' ἀνόσιον, Καρχηδόνιοι δὲ θύουσιν ὡς ὅσιον ὂν καὶ νόμιμον αὐτοῖς, καὶ ταῦτα ἔνιοι αὐτῶν καὶ τοὺς αὐτῶν[s] υἱεῖς τῷ Κρόνῳ, ὡς ἴσως καὶ σὺ[t] ἀκήκοας.[u] καὶ μὴ ὅτι βάρβαροι ἄνθρωποι[v] ἡμῶν ἄλλοις νόμοις χρῶνται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῇ Λυκαίᾳ[w] οὗτοι καὶ οἱ τοῦ Ἀθά-

A.—[t] καὶ σὺ K et corr z, σὺ A, καὶ οὐκ vbcf et pr z, καὶ s.—[u] ἥκοας f.—[v] ἄνθρωποι βάρβαροι K.—[w] λυκαίᾳ Avb: Λυκίᾳ *s.—[x] ἀκούω K.—[y] χρώμεθα vbf.—[z] προσ-

legibus uti, alios vero aliis. Ita c. 4. καὶ εἰ ἅπαντες τοῖς αὐτοῖς, ἢ ἄλλοι ἄλλοις, ubi male Ald. omisit vocem ἄλλοι. c. 7. πότερον οὖν οἱ ἐπιστήμονες ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν νομίζουσιν, ἢ ἄλλα ἄλλοι; Errori ansam præbuit paullo ignotior structura, in qua particulæ οὔτε in priori membro positæ, in altero respondet τε: inde natum ἄλλοι γε ἄλλοις; mox additum οἵ τε. Structuræ, quam dixi, exempla bene multa leguntur apud Platonem. Legg. ii. p. 655. E. οὔτε χαίρειν δυνατὸν οὔτε ἐπαινεῖν, αἰσχρά τε προσαγορεύειν. iii. p. 694. D. μήτε αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι μηδένα εἰς μηδὲν, ἐπαινεῖν τε κ. τ. λ. p. 697. D. Apolog. p. 26. C. Politic. p. 307. C. Protag. p. 347. E. p. 361. E. Sympos. p. 228. D. Charmid. p. 179. C. et ubivis. BOECKH.

Καρχηδόνιοι δὲ θύουσιν—ἔνιοι αὐτῶν καὶ τοὺς αὐτῶν] Res nota est. V. Diod. Sic. xx. 14. et ibi Wessel. Clitarch. apud Suid. v. Σαρδάνιος γέλως et apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 145. Plutarch. de superstit. p. 171. C. Porphyr. de Abst. ii. 56. et Int. Var. apud Augustin. de C. D. vii. 19. Plin. Hist. xxx. 1. Justin. xviii. 7. et Intt. Derivandum ex Phœnicia morem esse, bene monuit Ubbo Emmius de Rep. Carth. Thes. A. Gr. tom. iv. p. 511. C. Verba καὶ τοὺς αὐτῶν supplevi e Leid. Istud autem τῷ Κρόνῳ prorsus vacat, et abesse mallem. BOECKH.

ἔνιοι αὐτῶν—υἱεῖς] Legitur etiam, ἔνιοι αὐτῶν καὶ τοὺς αὐτῶν υἱεῖς etc. sed in posteriore loco notandum fuerit pronomen spiritu aspero. Paullo post in eodem libro Λυκαίᾳ scriptum est: itidemque infra pro ἐν Καρχηδόνι καὶ ἐν Λυκίᾳ, ibi legitur ἐν Καρχηδόνι καὶ ἐν Λυκαίᾳ. STEPH.

ἴσως καὶ σὺ ἀκήκοας] Leid. ἴσως σὺ ἀκήκοας. Erat quum corrigerem, ἴσως καὶ σὺ ἀκήκοας, ut Legg. i. p. 629. B. ταῦτα γὰρ ἀκήκοάς που καὶ σὺ τὰ ποιήματα: nunc malim, ἴσως καὶ αὐτὸς ἀκήκοας. Fic. *Quod ipse forsitan audivisti.* BOECKH.

οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὗτοι] Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὗτοι sunt *noti illi in Lycia sacrorum antistites*, ut Phædon. p. 69. C. οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες. Male igitur Rutg. Rescius, Lovaniensis Minois editor, in notula exemplari suo Grynæanæ versionis, quod ante oculos habeo, manu adscripta interpungendum censebat, οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ, οὗτοι καὶ οἱ κ. τ. λ. secutus Ficinum: *hi siquidem et Athamantis successores.* At Lycios, qui alias ut Cares, Cilices, Pamphylii etc. barbaris adnumerantur, a Nostro inter Græcos referri mireris, ni noris verba Herodoti vii. 92. Λύκιοι δὲ Τερμίλαι ἐκαλέοντο, ἐκ Κρήτης γεγονότες, ἐπὶ δὲ Λύκου τοῦ Πανδίονος, ἀνδρὸς Ἀθηναίου, ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην. Pausan. vii. 3. Λυκίων μὲν κατὰ συγγένειαν τὴν Κρητῶν· καὶ γὰρ οἱ Λύκιοι τὸ ἀρχαῖόν εἰσιν ἐκ Κρήτης, οἳ Σαρπηδόνι ὁμοῦ ἔφυγον. Cic. Verr. Act. ii. iv. 10. 'Lycii illam, Græci homines, incolebant.' Quid vero quod, quamvis plurima de veterum humanis victimis apud varios scriptores legantur tradita, in Lyciis nihil ejusmodi usquam notatur? Quid si aliam quandam Græciæ ipsius regionem, in qua inhumanus humanas immolandi victimas mos (de hoc enim disseritur) obtinebat, quamque quum notissima res esset, prætermittere scriptor non poterat, ne unica quidem littera de sola conjectura mutata restituamus? Hoc si præstiterimus, nonne tu Lycios jam non ferendos, sed funditus evertendos, et in eorum sedem nostram coloniam putatis deducendam? Age igitur, faustissimis, ut speramus, auspiciis et secunda ave duce οἱ ἐν Λυκαίᾳ οὗτοι deducentur; etenim Leid. optimus liber et hic et p. 316. A. ubi iterum est Λυκίᾳ, exhibet Λοκαίᾳ: obscurum sane oraculum, nisi bono interpreti; at qui augurari didicerit, Λυκαίαν significari intelliget. Est quædam ἀνθρωποθυσία, quæ in Lycæo monte Lycæis diis, Jovi et Pani, ipsis Lycæis feriis fiebat: de qua nihil est quod dicam, quum ante me occupaverit

μαντος ἔκγονοι οἵας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες! ὥς περ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς οἶσθά που καὶ αὐτὸς ἀκούων,[x] οἵοις νόμοις ἐχρώμεθα[y] πρὸ τοῦ περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱερεῖά τε προσφάττοντες[z] πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ καὶ ἐγχυτριστρίας[a] μεταπεμπόμενοι· οἱ[b] δ' αὖ ἐκείνων ἔτι[c] πρότεροι αὐτοῦ καὶ

σφάττοντες vb.—[a] ἐγχυτιστρίας AKvzbf, ἐγχυτριστίας Hc.—[b] οἱ ου b, οὐ f.—[c] ἔτι om-

omnia doctissimus Böttiger in *Curt. Sprengelii sylloge Beytr. z. Gesch. d. Medic.* tom. i. p. 2. num. 1. Hoc exemplum, utpote tum, quum hæc scriberentur, Athenis vulgo notum, silentio prætermitti non poterat: notum enim fuisse apparet ex Platone id non tam exponente, quam leviter tangente Rep. viii. p. 565. D. *Ἦ δῆλον ὅτι ἐπειδὰν ταὐτὸν ἄρξηται δρᾶν ὁ προστάτης τῷ ἐν τῷ μύθῳ, ὃς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς, ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς ἐγκαταμεμιγμένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἔγωγε.* Jam vero ut mons, ubi hæc sacra fiebant *τὸ Λύκαιον*, et feriæ *τὰ Λύκαια*, et dii *οἱ Λύκαιοι* vocabantur, ita et oppido nomen fuit *τῇ Λυκαίᾳ*. Steph. Byz. *Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα μετὰ τοῦ θ. ὁ οἰκήτωρ Λύκαιος.* Pausan. viii. 27. *Δίπαια, Ἀλυκαία.* Legendum esse *Λύκαια* apparet ex viii. 30. *τήν τε Διπαιέων καὶ τὴν Λυκαιᾶτιν χώραν.* Vidit et Facius. Ex hac Lycæa sunt *Λυκαιᾶται* apud Pausan. viii. 27. quos an *Λυκοάτας* e Lycoa oriundos (v. Pausan. viii. 30. Steph. Byz. v.) eodem cap. pro *Λυκόταις* substituat, Fac. immerito dubitat. Etenim ibi locum non habere Lycæatas ostendit prægressa Lycæa. At *Λυκόται* non sunt a Lycoa, sed a Lyco, ut a *δήμῳ δημόται*: itaque reponendi *Λυκοᾶται* sunt. Boeckh. quo teste in præf. 'etiam Tub. cod. emendationes firmavit.'

ἐγχυτριστρίας] *Ἐγχυτριστρίας* Schol. h. l. Schol. Aristoph. Vesp. 288. Suid. Etym. M. Phavorin. qui ex se invicem emendari possunt, exponunt de mulieribus *τὰς χοὰς ἐπιχεούσαις*, quæ alias dicuntur *χοηφόροι*: assentitur Winkelmannus in Præfatione ad Monum. inedd. Sed qui possint hæ *χοηφόροι* appellari *ἐγχυτρίστριαι*, non assequor. Alii accipiunt de præficis: qui nec auctorem sententiæ producere, nec rationem possunt: immo prorsus iis contrarium est, quod etiam Platonis ætate carmina sive nænias in funeribus cani solitas esse intelligitur ex Plat. Legg. vii. p. 800. D. Cic. Legg. ii. 24. Equidem *ἐγχυτριστρίας* interpretor *mulieres ossilegium procurantes*; quæ significatio origini vocabuli unice convenit. Jam vero, ut prorsus sententiam scriptoris perspicias, Solon multa, quæ olim circa funera Athenis obtinebant, sustulit, v. c. lessum (Cic. Legg. ii. 23.): itaque eum etiam ossilegii consuetudinem censeo abolevisse. Quam conjecturam firmat, quod fuit in xii. Tabb. 'Homini mortuo ne ossa legito, quo post funus faciat' (Cic. ib. 24.); in xii. Tabb. inquam, quarum caput illud, quod versatur in funebribus, de legibus Solonis translatum est (Cic. ib. 23. 25. 26.). Schol. Aristoph. Etym. Phav. male habent *ἐγχυτρίας*. Fic. *Eosque qui urnas ducerent, advocantes.* An legit *ἐγχυτριέας*? Boeckh.

ἐκείνων πρότεροι] Invenitur et particula *ἔτι* ante *πρότεροι*. Male autem interpungitur post *αὐτοῦ* in superioribus edit. Sed quomodo convenire potest *ἐκείνων* cum pronomine primæ personæ *ἡμᾶς*, quod præcedit? Existimo subjungi *ἡμῶν* quod per *ἡμᾶς* intelligendum sit *τοὺς ἡμῶν προγόνους*: ita ut *ἐκείνων* videri possit referre *τῶν προγόνων*. Aliter vero postea prima persona utitur, quum dicit, *ἡμεῖς δὲ τούτων οὐδὲν ποιοῦμεν.* Steph.

ἔτι πρότεροι] Voculam *ἔτι* addidi e Leid. Menex. p. 239. B. *Εὐμόλπου μὲν οὖν καὶ Ἀμαζόνων ἐπιστρατευσάντων ἐπὶ τὴν χώραν καὶ τῶν ἔτι προτέρων.* Phædon. p. 117. D. *ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρότερος ἐμοῦ.* p. 95. C. *καὶ ὅτι ἦν ἔτι πρότερον, πρὶν ἡμᾶς γενέσθαι.* Lach. p. 185. A. *οὐκοῦν ἔτι πρότερον, τίνος ὄντος τούτου, οὗ ζητοῦμεν τοὺς διδασκάλους.* Legg. iii. p. 702. A. *καὶ τὰ τούτων ἔτι πρότερα.* vii. p. 789. A. *οὐδαμῶς γε ἀλλ' ἔτι καὶ πρότερον τοῖς ἐντὸς τῶν αὐτῶν μητέρων*

ἔθαπτον[d] ἐν τῇ οἰκίᾳ τοὺς ἀποθανόντας· ἡμεῖς δὲ τούτων οὐδὲν ποιοῦμεν. μυρία δ' ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα εἰπεῖν· πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ νομίζομεν οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι.

ΣΩ. Οὐδέν τοι[e] θαυμαστόν ἐστιν, ὦ βέλτιστε, εἰ σὺ μὲν ὀρθῶς λέγεις, ἐμὲ δὲ τοῦτο λέληθεν. ἀλλ' ἕως ἂν σύ τε κατὰ σαυτὸν λέγῃς ἃ σοι δοκεῖ μακρῷ λόγῳ καὶ πάλιν
I. ii. 255. ἐγώ, οὐδέν μή ποτε ξυμβῶμεν, ὡς ἐγᾦμαι· ἐὰν δὲ κοινὸν τεθῇ τὸ σκέμμα, τάχ'[g] ἂν ὁμολογήσαιμεν. εἰ μὲν οὖν βούλει, πυνθανόμενός[h] τι[i] παρ' ἐμοῦ κοινῇ μετ' ἐμοῦ σκόπει· εἰ δ' αὖ βούλει, ἀποκρινόμενος.

ΕΤ. Ἀλλὰ[j] ἐθέλω, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνεσθαι ὅ τι[k] ἂν βούλῃ.

§. 6. ΣΩ. Φέρε δή, σὺ πότερα[l] νομίζεις τὰ δίκαια ἄδικα[m] εἶναι καὶ τὰ ἄδικα δίκαια, ἢ τὰ μὲν δίκαια δίκαια, τὰ δὲ[n] ἄδικα ἄδικα;

ΕΤ. Ἐγὼ μὲν τά τε δίκαια δίκαια καὶ τὰ ἄδικα ἄδικα.

II. 316. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ παρὰ πᾶσιν οὕτως ὡς ἐνθάδε νομίζεται;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν Πέρσαις;

ς.—[d] ἐνέθαπτον vb.—[e] τοι Arb : τι *ς.—[f] ἐγᾦ Arb : ἔγωγ' *ς.—[g] τάχ' vzbcf.—[h] πυνθανόμενός AKvb, πιθανός zf : πυθόμενος *ς.—[i] τις vb.—[j] ἀλλ' f.—[k] τι om r.—[l] πότερα A : πότερον *ς.—[m] ἄδικα...ἄδικα δίκαια om vb.—[n] τὰ δὲ Avb : καὶ τὰ

τρεφομένοις. Tim. p. 20. C. ἐπειδὴ παρὰ Κριτίαν πρὸς τὸν ξενῶνα, οὗ καὶ καταλύομεν, ἀφικόμεθα, καὶ ἔτι πρότερον καθ' ὁδὸν αὖ ταῦτ' ἐσκοποῦμεν. Οἱ ἐκείνων ἔτι πρότεροι sunt Athenienses ante Solonem, qui primus interdixit sepultura in urbe: unde venit in xii. tabb. V. Cic. Legg. ii. 23. cf. Zoega de obelisc. p. 269. Boeckh.

οὐδέν τι θαυμαστὸν] Leid. οὐδέν τοι, non male. Gorg. p. 454. D. Καὶ ἐγώ τοι ὑπώπτευον ταύτην σε λέγειν τὴν πειθώ—ἀλλ' ἵνα μὴ θαυμάζῃς κ. τ. λ. Euthyd. p. 286. E. οὐ πάνυ τοι μανθάνω, ἀλλὰ ταχέως πως ἐννοῶ: et ubivis. Ac nusquam apud Platonem est οὐδέν τι θαυμαστὸν, præter Epist. vii. p. 325. B. habet tamen id similia bene multa. Lucianus Gallo, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν. Pausan. ix. 24. οἱ μὲν δὴ ἰχθῦς οἱ ἐν τῇ Κηφισίδι οὐδέν τι διάφορον ἐς ἄλλους ἰχθῦς τοὺς λιμναίους ἔχουσιν. Boeckh.

§. 6. φέρε δή. σὺ πότερον] Leg. φέρε δὴ σὺ, π. ν. quod jam dudum a me repositum firmavit nunc Leid. cod. Erast. p. 136. C. φέρε δὴ σὺ, ἦν δ' ἐγώ, εἰ τύχοις ἢ αὐτὸς ἀσθενήσας, ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, περὶ οὗ σὺ σπουδὴν μεγάλην ἔχεις, πότερον ὑγίειαν κτήσασθαι βουλόμενος, τὸν ὕπακρον ἐκεῖνον τὸν φιλόσοφον εἰσάγοις ἂν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ τὸν ἰατρὸν ἂν λάβοις; Gorg. p. 451. D. ἴθι δὴ καὶ σύ, ὦ Γοργία. Alcib. p. 108. C. ἴθι καὶ σύ. Boeckh.

ΕΤ. Καὶ ἐν Πέρσαις.[o]

ΣΩ. Ἀλλ'[p] ἀεὶ δή που;

ΕΤ. Ἀεί.

ΣΩ. Πότερον δὲ[q] τὰ πλεῖον[r] ἕλκοντα βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε, τὰ δὲ ἔλαττον κουφότερα, ἢ τοὐναντίον;

ΕΤ. Οὔκ, ἀλλὰ[s] τὰ πλεῖον[r] ἕλκοντα βαρύτερα,[t] τὰ δὲ ἔλαττον[u] κουφότερα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν Καρχηδόνι καὶ ἐν Λυκαίᾳ;[v]

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τὰ μὲν καλά, ὡς ἔοικε, πανταχοῦ νομίζεται καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ αἰσχρά, ἀλλ' οὐ τὰ αἰσχρὰ καλὰ οὐδὲ τὰ[w] καλὰ αἰσχρά.[x] s. ii. 256.

ΕΤ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντων[y] εἰπεῖν τὰ ὄντα νομίζεται εἶναι, οὐ τὰ μὴ ὄντα, καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν.

ΕΤ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ὃς ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἁμαρτάνῃ,[z] τοῦ νομίμου ἁμαρτάνει.

*s.—[o] καὶ ἐν Πέρσαις om AΞKvzbcf.—[p] : ἀλλά : A, καὶ K.—[q] δὲ add A.—[r] πλεῖον AK : πλείονα *s.—[s] ἄρα f.—[t] βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε τὰ A.—[u] ἐλάττονα f.—[v] λυκαίᾳ A : λυκίᾳ *s.—[w] τὰ om pr Ξ.—[x] αἰσχρὰ καλά c.—[y] πάντων A : πάντα *s.—[z] ἁμαρτάνῃ A, ἁμάρτοι ΞKvzbcf : ἁμάρτῃ s.—[a] καὶ φαίνεται ταῦτα A. ταῦτα

ἀλλ' ἀεὶ δήπου] Ante hæc verba Leid. non habet notam ΣΩ. Idem interpungit ἀλλ'· ἀεὶ δήπου, quæ prava distinctio fluxit, credo, ex annotatione quadam, qualis hæc est Scholiastæ: Ἀλλὰ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔστω, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅταν δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα δέ. Ultimum verum est. De lucro c. 2. Οὐκ ἄρα οἴεταί γε κερδαίνειν ἀπὸ τῶν σκευῶν τῶν μηδενὸς ἀξίων (ὁ κυβερνήτης). Οὐ γάρ. Ἀλλὰ στρατηγὸς γιγνώσκων ὅτι ἡ στρατιὰ αὐτῷ οὐδενὸς ἄξια ὅπλα ἔχει;—Ἀλλ' αὐλητὴς αὐλοὺς οὐδενὸς ἀξίους ἔχων κ. τ. λ. Auctor Epitaph. Lysiac. p. 126. Reisk. πῶς δ' αὐτοὺς χρὴ λῆξαι τῆς λύπης; πότερον ἐν ταῖς τῆς πόλεως συμφοραῖς; ἀλλὰ τότε αὐτῶν εἰκὸς καὶ τοὺς ἄλλους μεμνῆσθαι. Ἀλλ' ἐν ταῖς εὐτυχίαις ταῖς κοιναῖς; ἀλλὰ κ. τ. λ. Ἀλλ' ἐν τοῖς ἰδίοις κινδύνοις; κ. τ. λ. Cf. Neophytum ad Gaz. iv. p. 1165. qui laudat elegantem locum Chrysostomi Epist. ad Thess. i. 6. tom. vi. p. 311. A. Ἆρα νηστείας ἐργάζεταί τις ταῖς χερσὶν; ἀλλὰ παννυχίδας; ἀλλὰ χαμευνίας; Boeckh.

τὰ πλείονα] Malim et hic et in loco sequente πλεῖον, quod conveniat cum ἔλαττον. Steph.

Bis restitui πλεῖον e Fic. Leid. pro vulgato πλείονα cum Rescio ac Stephano. Boeckh.

κατὰ πάντα] Potius κατὰ πάντων scribendum esse videtur. Steph.

κατὰ πάντων] E Leid. reposui, volente etiam Steph. Menon. p. 88. κατὰ πάντων εἰπεῖν. Politic. p. 275. E. ὀνομάσασιν ὡς κατὰ πάντων. Sophist. p. 232. C. κατὰ πάντων λέγειν. Boeckh.

ἁμαρτάνῃ] Vulgo ἁμάρτῃ, quod male convenit illi ἁμαρτάνει. Recepi igitur lectionem Leid. Ἁμάρτοι est in Ald. Bas. 2. Par. Monui olim ad Min. et Legg. p. 16. Boeckh.

§. 7. ΕΤ. Οὕτω μέν, ὦ Σώκρατες, ὡς σὺ λέγεις, ταὐτὰ φαίνεται[a] νόμιμα καὶ[b] ἡμῖν ἀεὶ καὶ[c] τοῖς ἄλλοις· ἐπειδὰν δ' ἐννοήσω ὅτι οὐδὲν παυόμεθα ἄνω κάτω[d] μετατιθέμενοι τοὺς νόμους, οὐ δύναμαι πεισθῆναι.

ΣΩ. Ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταὐτά ἐστιν. ἀλλ' ὧδε μετ' ἐμοῦ αὐτὰ ἄθρει. ἤδη ποτὲ ἐνέτυχες ξυγγράμματι[e] περὶ ὑγιείας τῶν καμνόντων;

ΕΤ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν τίνος τέχνης τοῦτό ἐστι τὸ σύγγραμμα;

ΕΤ. Οἶδα ὅτι ἰατρικῆς.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἰατροὺς καλεῖς τοὺς ἐπιστήμονας περὶ τούτων;

s. ii. 257. ΕΤ. Φημί.

ΣΩ. Πότερον οὖν οἱ ἐπιστήμονες ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν νομίζουσιν ἢ ἄλλοι ἄλλα;[f]

ΕΤ. Ταὐτὰ ἔμοιγε δοκοῦσιν.

ΣΩ. Πότερον οἱ Ἕλληνες μόνοι τοῖς Ἕλλησιν ἢ καὶ οἱ βάρβαροι αὐτοῖς[g] τε καὶ τοῖς Ἕλλησι, περὶ ὧν ἂν εἰδῶσι,[h] ταὐτὰ νομίζουσιν;

ΕΤ. Ταὐτὰ δή που πολλὴ ἀνάγκη ἐστὶ τοὺς εἰδότας αὐτοὺς αὐτοῖς ξυννομίζειν[i] καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους.

ΣΩ. Καλῶς γε[j] ἀπεκρίνω. οὐκοῦν καὶ ἀεί;

ΕΤ. Ναὶ καὶ ἀεί.

etiam Ξ et hic et 14. et 16. et 18.—[b] καὶ νόμιμα Ξυzbcf.—[c] καὶ ante τοῖς om f.—[d] ἄνω καὶ κάτω f.—[e] ξ. A; συγγράμματα f.—[f] ἄλλο ἄλλα A, ἄλλα ἄλλοις K, ἄλλοι ἄλλοι z: ἄλλα ἄλλοι *ς.—[g] αὐτοί Ξυzbcf.—[h] ἴδωσι Kυzbcf.—[i] ξ. A.—[j] γε om

§. 7. *ταυτὰ φαίνεται νόμιμα*] Ita Bas. 2. Fic. Vulgo *ταῦτα*. Accuratius vero scripsisset *ταυτὸν φαίνεται τὸ νόμιμον*, vel certe *ταυτὰ τὰ νόμιμα*: neque enim illud demonstratum est, eadem omnibus legitima esse: sed tantum notionem legitimi omnibus eandem esse. Sed omnia scriptor hic confundit. Boeckh.

ἄνω κάτω] Usitatius *ἄνω καὶ κάτω*: sed et alterum legitur apud Platonem et alios. V. Heindorf. ad Gorg. p. 157. Solet vero hæc locutio *ἄνω καὶ κάτω* addi verbis ex vocula *μετὰ* compositis, ut hic *τῷ μετατίθεσθαι*; item *τῷ μεταβάλλειν* Sophist. p. 242. A. Phædon. p. 96. B. Rep. vi. p. 508. D. *τῷ μεταπίπτειν* Gorg. p. 495. A. *τῷ μεταφέρεσθαι* Tim. p. 58. B. *τῷ μεταβαίνειν* Epist. vii. p. 343. E. *τῷ μεταβουλεύεσθαι* Epinom. p. 982. D. Boeckh.

συγγράμματι] Malim *συγγράμματί τινι*. Fic. *librum aliquem*. Sympos. p. 177. B. *ἔγωγ' ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ*. Legg. i. p. 637. A. *οὐδ' ἔστιν ὅστις ἂν ἀπαντῶν κωμάζοντί τινι μετὰ μέθης*. Protag. p. 309. C. *ἀλλ' ἦ σοφῷ τινὶ ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, ἐντυχὼν πάρει*; Theætet. p. 144. E. *εἰ δὲ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου*. Lucian. Hermotim. 36. *τί δαί; ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινί*; Boeckh.

§. 8. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ[k] ἰατροὶ συγγράφουσι περὶ ὑγιείας ἅ περ καὶ νομίζουσιν εἶναι;

ΕΤ. Ναί.[l]

ΣΩ. Ἰατρικὰ ἄρα καὶ ἰατρικοὶ νόμοι ταῦτα τὰ συγγράμματα ἐστὶ τὰ[m] τῶν ἰατρῶν.

ΕΤ. Ἰατρικὰ μέντοι.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ τὰ γεωργικὰ[n] συγγράμματα γεωργικοὶ[o] νόμοι εἰσίν;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τίνων οὖν ἐστὶ τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα καὶ νόμιμα;

ΕΤ. Κηπουρῶν.[p]

ΣΩ. Κηπουρικοὶ[q] ἄρα[r] νόμοι[s] ἡμῖν[t] εἰσὶν οὗτοι.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τῶν ἐπισταμένων κήπων ἄρχειν; r. ii. 258.

ΕΤ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Ἐπίστανται δ' οἱ κηπουροί.[u]

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τίνων δὲ τὰ περὶ ὄψου σκευασίας συγγράμματά τε καὶ νόμιμα;

ΕΤ. Μαγείρων.

ΣΩ. Μαγειρικοὶ[v] ἄρα νόμοι[w] εἰσίν.

ΕΤ. Μαγειρικοί.

Ξ.—[k] οἱ add codex Voss.—[l] ναί AKυzbcf, om Ξ : τί μήν s.—[m] τὰ om f.—[n] γεωργικὰ AKτbf : γεωμετρικὰ *s.—[o] γεωργικοὶ Kυzbf, om A : γεωμετρικοὶ *s.—[p] κηπουρῶν Aτb : κηπωρῶν *s.—[q] κηπωρικοὶ K.—[r] ante νόμου omisi οἱ cum A.—[s] νόμιμοι υzbf.—[t] ἡμῖν add Kυzbf.—[u] κηπωροί Kf.—[v] μαγειρικοὶ...εἰσίν om τ.—[w] ἄρα

§. 8. οἱ ἰατροὶ] Ita Leid. Vulgo deest οἱ. Sic paullo post ταῦτα τὰ συγγράμματά ἐστι τὰ τῶν ἰατρῶν. Boeckh.

γεωργικὰ] Cur postposuerim γεωμετρικὰ et γεωμετρικοὶ, v. ad Min. et Legg. p. 18. Ac ne quis dubitet, hac ætate ejusmodi scriptores non defuisse, præter Hesiodi Opp. memoranda nobis sunt Democriti Γεωργικὰ Needham. Prolegg. in Geop. p. 54. Nicl. Antiphontis τὸ περὶ γεωργικῶν apud Athen. xiv. p. 650. E. Dorionis Isocrati æqualis Γεωργικὸν apud Athen. iii. p. 78. A. Charetis Parii et Apollodori Lemnii scripta περὶ γεωργίας καὶ ψιλῆς καὶ πεφυτευμένης jam Aristoteli citata Polit. i. 7. p. 41. Conf. Fabric. B. Gr. iii. 27. 7. Boeckh.

κηπουρῶν] Hoc pro scriptura κηπωρῶν dedi constantiæ causa, firmantibus Bas. 2. Leid. Eadem formæ diversitas est apud Polluc. vii. 140. ubi v. Intt. coll. ix. 13. Boeckh.

ἡμῖν] Addidi e Leid. nam tales voculæ facilius omittuntur a librariis quam adduntur. Boeckh.

ΣΩ. Τῶν ἐπισταμένων, ὡς ἔοικεν, ὄψου σκευασίας ἄρχειν.

II. 317. ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ἐπίστανται δ', ὥς φασιν, οἱ μάγειροι;

ΕΤ. Ἐπίστανται γάρ.

ΣΩ. Εἶεν. τίνων δὲ δὴ τὰ περὶ πόλεως[x] διοικήσεως ξυγγράμματά[y] τε καὶ νόμιμά ἐστιν; ἆρ' οὐ[z] τῶν ἐπισταμένων πόλεων ἄρχειν;[a]

ΕΤ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἐπίστανται δὲ ἄλλοι τινὲς ἢ οἱ πολιτικοί τε[b] καὶ οἱ βασιλικοί;

ΕΤ. Οὗτοι μὲν οὖν.

§. 9. ΣΩ. Πολιτικὰ ἄρα ταῦτα συγγράμματά[c] ἐστιν, οὓς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι,[d] βασιλέων τε καὶ ἀνδρῶν[e] ἀγαθῶν συγγράμματα.

ΕΤ. Ἀληθῆ λέγεις.

νόμοι A: ἄρα οὗτοι νόμοι *s.—[x] πόλεων f.—[y] ξ. A.—[z] οὖν vzbf.—[a] ἄρχειν πόλεων Ξs.—[b] τε add A.—[c] ταῦτα συγγράμματα A: τὰ συγγράμματα ταῦτα *s.—[d] οὓς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσιν A, οὓς ἄνθρωποι καλοῦσιν vb et pr z, ἃ ἄνθρωποι καλοῦσιν cf: ἃ οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι *s.—[e] ἀνδρῶν om A.—[f] ἀλλ' ὁτιοῦν ΞK.—[g] συγγράφου-

ὡς φασὶν] Quod ad Min. et Legg. p. 18. jure vituperavi, explicandum ex Plat. Gorg. p. 464. C. Boeckh.

ἢ] Ante ἢ non interpungo: quum potius sit sensus, *noruntne alii quam civiles et regii?* Steph.

§. 9. πολιτικὰ] In vet. exempl. extat lectio quæ nostræ longe videtur anteferenda, πολιτικὰ ἄρα ταῦτα συγγράμματα ἐστὶν, οὓς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι, βασιλέων τε etc. Steph.

οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι] Formula καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι usitato vulgarique rei alicujus nomini additur. Menon. p. 81. D. ἓν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι. At πολιτικῶν συγγραμμάτων vulgare nomen non est βασιλέων τε καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα, sed νόμοι. Phædr. p. 258. A. οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀνδρὸς πολιτικοῦ συγγράμματος πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται;—Πῶς;—Ἔδοξέ που, φησὶν, αὐτὸ τὸ σύγγραμμα κ. τ. λ. quod solenne legis initium est. P. 278. C. τρίτον δὲ Σόλωνι καὶ ὅστις ἐν πολιτικοῖς συλλόγοις νόμους ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν. P. 277. D. νόμους τιθεὶς, σύγγραμμα πολιτικὸν γράφων: licet suspectus locus sit. Scribendum igitur e Leid. ἐστὶν, οὓς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι, βασιλέων κ. τ. λ. Nam reliquæ ejusdem libri scripturæ varietates sunt incertæ. Boeckh.

ἃ οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι κ. τ. λ.] Ita locum restitui ad Min. et Legg. p. 58. Similiter esse in cod. Tub. videtur, ex quo affertur lectio οὓς νόμους. Mox turpem lacunam e Leid. supplevi, nec quidquam mutavi, nisi quod pro vocula οὐκ, quæ in cod. est, scripsi οὔ. ΣΩ. Ita plane cod. Tub. Per totum enim Platonem atque Atticos omnes scriptores, ubi post negationem οὐ plena interpunctio est, semper οὔ scribitur; sin autem imperfecta, οὐκ requiritur. Unde invicem intelligitur, quibus locis plene vel secus Græci interpunxerint. Ita, quod innumeris locis scribitur οὐκ· ἀλλὰ, prorsus falsum est, et semper distinguendum οὔκ, ἀλλά: ut Alcib. pr. p. 107. D. et sexcenties. Nostro loco librarius οὐκ scripsit, quod hæc et sequentia eidem personæ tribuebat. Boeckh.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν[f] οἱ γε ἐπιστάμενοι οὐκ ἄλλοτε ἄλλα r. ii. 259.
συγγράψουσι[g] περὶ τῶν αὐτῶν;

ΕΤ. Οὔ.[h]

ΣΩ. Οὐδὲ μεταθήσονταί ποτε περὶ τῶν αὐτῶν ἕτερα καὶ ἕτερα νόμιμα;

ΕΤ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἐὰν οὖν ὁρῶμέν τινας ὁπουοῦν[i] τοῦτο ποιοῦντας, πότερα φήσομεν ἐπιστήμονας εἶναι ἢ ἀνεπιστήμονας τοὺς τοῦτο ποιοῦντας;[j]

ΕΤ. Ἀνεπιστήμονας.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὃ μὲν ἂν[k] ὀρθὸν ᾖ, νόμιμον αὐτὸ φήσομεν ἑκάστῳ εἶναι, ἢ τὸ ἰατρικὸν[l] ἢ τὸ μαγειρικὸν ἢ τὸ κηπουρικόν;[m]

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ὃ δ' ἂν μὴ ὀρθὸν ᾖ,[n] οὐκέτι φήσομεν τοῦτο νόμιμον εἶναι;

ΕΤ. Οὐκέτι.

ΣΩ. Ἄνομον ἄρα γίγνεται.

ΕΤ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῖς περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων καὶ ὅλως περὶ πόλεως διακοσμήσεώς τε καὶ περὶ τοῦ ὡς χρὴ πόλιν διοικεῖν, τὸ μὲν ὀρθὸν νόμος ἐστὶ βασιλικός, τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν οὔ, ὃ[o] δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς[p] μὴ εἰδόσιν· ἔστι γὰρ ἄνομον.

ΕΤ. Ναί. r. ii. 260.

ΣΩ. Ὀρθῶς ἄρα ὡμολογήσαμεν νόμον εἶναι τοῦ ὄντος εὕρεσιν.

ΕΤ. Φαίνεται.

§. 10. ΣΩ. Ἔτι δὲ καὶ τόδε ἐν αὐτῷ θεασώμεθα.[q] τίς ἐπιστήμων διανεῖμαι ἐπὶ γῇ[r] τὰ σπέρματα;

[g] σι A: συγγράφουσι *s.—[h] οὔ: οὐδὲ μεταθήσονταί ποτε περὶ τῶν αὐτῶν add A.—[i] ὁπουοῦν A, ὁποιοῦν vzb: om *s.—[j] τοὺς τοῦτο ποιοῦντας ἢ ἀνεπιστήμονας K.—[k] ἂν om A.—[l] ἢ τὸ ἰατρικὸν vb.—[m] κηπωρικόν K.—[n] ὀρθὸν ᾖ om vb.—[o] ὃ add A.—[p] εἶναι τοῖς A: εἶναι βασιλικὸς τοῖς *s.—[q] διαθώμεθα A.—[r] ἐπὶ γῇ A, ἐπείγει

ὁπουοῦν] Adjeci e Leid. quod exciderat ante τοῦτο ποιοῦντα. Ex eodem codice et libro Tubingensi cetera in hoc capite emendavi. Boeckh.

§. 10. ἐπὶ γῇ] Hæc difficilior lectio est optimorum librorum, Stob. Serm. xlii. p.

ΕΤ. Γεωργός.

ΣΩ. Οὗτος δὲ τὰ ἄξια σπέρματα ἑκάστῃ γῇ διανέμει.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ γεωργὸς ἄρα νομεὺς ἀγαθὸς τούτων, καὶ οἱ τούτου νόμοι καὶ διανομαὶ[s] ἐπὶ ταῦτα ὀρθαί εἰσιν.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ[t] τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς, καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι; καὶ οἱ τίνος[u] νόμοι ὀρθοί εἰσιν;

ΕΤ. Οἱ[v] τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ.

ΣΩ. Ὁ νομικώτατος ἄρα ἐν τούτοις, οὗτος αὐλητικώτατος.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τίς δὲ[w] τὴν τροφὴν ἐπὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα διανεῖμαι ἄριστος; οὐχ ὅς περ[x] τὴν ἀξίαν;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Αἱ τούτου ἄρα διανομαὶ καὶ οἱ νόμοι βέλτιστοι· καὶ ὅς τις περὶ ταῦτα νομικώτατος, καὶ νομεὺς ἄριστος.

ΕΤ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τίς οὗτος;

I. ii. 261. ΕΤ. Παιδοτρίβης.

II. 318. ΣΩ. Οὗτος τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην[y] τοῦ σώματος νέμειν κράτιστος;

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Τίς δὲ[z] τὴν[a] τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν; τί ὄνομα αὐτῷ;

ΕΤ. Ποιμήν.

ΣΩ. Οἱ τοῦ ποιμένος ἄρα νόμοι ἄριστοι τοῖς προβάτοις.

vzbf: τῇ γῇ *s.—[s] καὶ αἱ διανομαὶ Kvzbf.—[t] κρουμάτων τῶν ἐπὶ K.—[u] οἱ τίνος A Kvzb, οἵ τινες Ecf: εἵτινες s.—[v] alterum οἱ om A.—[w] δὲ Kvb, δαὶ corr A: δὴ *s.—[x] ὅπερ zc.—[y] ἀγέμην b.—[z] δαὶ corr A.—[a] δὲ τὴν AKvzbcf: δὲ ὁ τὴν *s.—

278. Leid. Fic. *spargendorum in terram seminum.* Sic posthac ἐπὶ τὰ μέλη, ἐπὶ τὰ σώματα. Dativus pro accusativo facile fertur hoc loco, quum in ceteris exemplis locum habere non possit. Mox edidi δὴ, flagitante sensu et Fic. *utique.* Boeckh.

τὰ ἄξια νεῖμαι] Legitur etiam καὶ τὴν ἀξίαν νεῖμαι; Steph.

νέμει] Ex conjectura scripsi, addicente Ficino et postulante usu sermonis: nam νεῖμαι hic non potest pendere a voce ἀγαθός. Ceteras in hoc capite correctiones cum hac proposui ad Min. et Legg. p. 19. 59. Boeckh.

εἵτινες] Scribo οἱ τίνος, ut cum interrogatione conveniat responsum. Steph.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δὲ τοῦ βουκόλου τοῖς βουσίν.

ΕΤ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι ἄριστοι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων; οὐχ οἱ[b] τοῦ βασιλέως; φάθι.

ΕΤ. Φημὶ δή.

§. 11. ΣΩ. Καλῶς τοίνυν λέγεις. ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν, τίς τῶν παλαιῶν ἀγαθὸς γέγονεν ἐν[c] τοῖς αὐλητικοῖς νόμοις νομοθέτης; ἴσως οὐκ ἐννοεῖς, ἀλλ' ἐγὼ βούλει[d] σε ὑπομνήσω;

ΕΤ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὁ Μαρσύας λέγεται καὶ τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Ὄλυμπος ὁ Φρύξ;

ΕΤ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τούτων δὴ καὶ τὰ αὐλήματα[e] θειότατά ἐστι, καὶ μόνα κινεῖ καὶ ἐκφαίνει[f] τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρείᾳ ὄντας· καὶ ἔτι καὶ νῦν μόνα λοιπά,[g] ὡς θεῖα ὄντα. I. ii. 262.

ΕΤ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τίς δὲ[h] λέγεται τῶν παλαιῶν βασιλέων ἀγαθὸς νομοθέτης γεγονέναι, οὗ ἔτι καὶ νῦν τὰ νόμιμα μένει ὡς θεῖα ὄντα;

ΕΤ. Οὐκ ἐννοῶ.

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα τίνες παλαιοτάτοις νόμοις χρῶνται τῶν Ἑλλήνων;

[b] οὐχὶ Ξ.—[c] ἐν om A.—[d] ἐγὼ εἰ βούλει K.—[e] αὐλώματα b.—[f] ἐκφαίνει A : ἐμφαίνει °s.—[g] λοιπὰ ὡς A : λοιπά ἐστιν ὡς °s.—[h] δαὶ corr A.—[i] λέγοις ς.—[j] γ' om vb.

οὐχὶ τοῦ βασιλέως; φᾶθι] Leg. οὐχ οἱ τοῦ βασ. c Leid. et Stob. Ecl. eth. xlii. p. 278. ut supra οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ etc. Scribendum præterea φαθί: nam penultima brevis est. V. Suid. v. Boeckh. [p. 59.]

§. 11. ἆρ' οὖν ὁ Μαρσύας λέγεται καὶ τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Ὄλυμπος ὁ Φρύξ] Scripsi ἄρ' οὖν absque interrogatione, ut et Fic. legit: *Marsyas et quem ille amavit, Olympus Phrygius*. De significatione τοῦ ἄρ' οὖν v. Heindorf. ad Charmid. p. 78. Idem restituendum Phileb. p. 65. E. Legg. i. p. 646. A. ii. p. 657. C. p. 666. A. iii. p. 680. A. Hoc vero loco parum apta interrogatio erat; quanquam in talibus rebus nec omnibus idem sensus, nec libris fides est. Ceterum etiam ἄρ' οὖν dicitur pro vulgato ἆρ' οὖν οὐ: v. Heindorf. ad Theæt. p. 476. licet loca sint, ubi dubitari possit, quid potissimum legendum sit, quum libri varient: ut Alcib. pr. p. 114. C. cod. Venetus, Parmenid. p. 159. C. Proclus et Damascius, Tim. p. 17. C. et hic quidem non optime, Proclus addit οὐ. Boeckh.

παλαιοτάτοις νόμοις χρῶνται] Elegantius fuerat et hic et infra τοῖς νόμοις. Phædon. p. 66. A. εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος. Rep. v. p. 459. E. συχνῷ

ΕΤ. Ἆρα Λακεδαιμονίους λέγεις[i] καὶ Λυκοῦργον τὸν νομοθέτην;

ΣΩ. Ἀλλὰ ταῦτά γε οὐδέπω ἴσως ἔτη τριακόσια ἢ ὀλίγῳ τούτων πλείω. ἀλλὰ τούτων τῶν νομίμων τὰ βέλτιστα πόθεν ἥκει; οἶσθα;

ΕΤ. Φασί γ'[j] ἐκ Κρήτης.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτοι παλαιοτάτοις νόμοις χρῶνται τῶν Ἑλλήνων;

ΕΤ. Ναί.

§. 12. ΣΩ. Οἶσθα οὖν τίνες τούτων ἀγαθοὶ βασιλεῖς ἦσαν; Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, οἱ Διὸς καὶ Εὐρώπης παῖδες, ὧν οἵδε εἰσὶν οἱ νόμοι.

ΕΤ. Ῥαδάμανθύν γέ φασιν, ὦ Σώκρατες, δίκαιον ἄνδρα, τὸν δὲ Μίνων[k] ἄγριόν τινα καὶ χαλεπὸν καὶ ἄδικον.

z. ii. 263. ΣΩ. Ἀττικόν, ὦ βέλτιστε, λέγεις μῦθον καὶ[l] τραγικόν.

ΕΤ. Τί δαί;[m] οὐ ταῦτα λέγεται περὶ Μίνω;

ΣΩ. Οὔκουν ὑπό γε[n] Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου· καί τοί γε πιθανώτεροί εἰσιν ἢ σύμπαντες οἱ τραγῳδοποιοί,[o] ὧν σὺ ἀκούων ταῦτα λέγεις.

ΕΤ. Ἀλλὰ τί μὴν οὗτοι περὶ Μίνω λέγουσιν;

ΣΩ. Ἐγὼ δή σοι ἐρῶ, ἵνα μὴ καὶ σύ, ὥσπερ οἱ πολλοί,

—[k] μίνων A: Μίνω *ς.—[l] καὶ μῦθον K.—[m] τί δαί; οὐ ταῦτα A: οὐ ταῦτα δέ τι *ς.—[n] libri τε.—[o] τραγῳδιοποιοί Ac, τραγῳδοποιοί z.—[p] οὐδ' ὅ τι A: οὐδ' οὕτω *ς.

τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας. Epist. vii. p. 332. B. πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς. cf. Valcken. ad Chrysost. or. i. in Paul. p. iii. Sed et vulgata ferri potest. Boeckh.

§. 12. ταῦτα δὲ] Scriptura hæc mendosa esse videtur. Steph. qui sic in Not. 'Margini adscripseram, mendosam videri hanc scripturam, οὐ ταῦτα δέ τι λέγεται περὶ Μίνω; non immerito autem mihi fuisse erroris suspectam ostendit vetus liber, in quo longe aliter legitur: ita videlicet, τί δαί; οὐ ταῦτα λέγεται etc.'

Vulgata, οὐ ταῦτα δέ τι λέγεται, offenderat jam Stephanum, et elegantior sane lectio codicis Leidensis: τί δαί; οὐ ταῦτα λέγεται; sed verius, credo, correxi δ' ἔτι, *etiamnum*: ad quod respondet Socrates: *Sane nunc, non tamen olim ab Homero et Hesiodo*. Δέ τι tamen similiter invenies positum post τὰ μὲν Clitoph. p. 410. E. et post τοῦτον apud Herodot. v. 87. Scripsi ὅ, τι pro falso οὕτω, e Leid. jam Steph. jubente. Boeckh.

οὔκουν ὑπό τε Ὁμήρου] Jam dudum emendavi ὑπό γε, quod nunc Leid. exhibet. Lach. p. 195. A. Οὔκουν φησί γε Νικίας. Cratyl. p. 383. B. οὔκουν σοί γε, ἦ δ' ὅς, ὄνομα Ἑρμογένης. Gorg. p. 516. E. οὔκουν οἵ γε ἀγαθοὶ ἡνίοχοι— et singulis fere paginis. Non aliter οὔτι γε. Hipp. Min. p. 373. B. ὦ βέλτιστε Ἱππία, οὔτι ἑκών γε ταῦτα ποιῶν—Phædr. p. 242. E. λέγεταί γε δή.—Οὔτι ὑπό γε Λυσίου οὐδὲ ὑπὸ τοῦ σοῦ λόγου—ubi nihil mutandum. Boeckh.

ἀσεβής. οὐ γάρ ἐσθ' ὅ τι τούτου ἀσεβέστερόν ἐστιν οὐδ' ὅ τι[p] χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν· δεύτερον δὲ εἰς τοὺς θείους ἀνθρώπους. ἀλλὰ πάνυ πολλὴν χρὴ προμήθειαν ποιεῖσθαι ἀεί, ὅταν μέλλῃς ἄνδρα ψέξειν[q] ἢ ἐπαινέσεσθαι,[r] μὴ οὐκ ὀρ- II. 319.
θῶς εἴπῃς. τούτου καὶ ἕνεκα χρὴ μανθάνειν διαγιγνώσκειν χρηστοὺς καὶ πονηροὺς ἄνδρας. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα· ἔστι δ' οὗτος ὁ ἀγαθός. μὴ γάρ τοι[s] οἴου λίθους μὲν εἶναι ἱεροὺς καὶ ξύλα καὶ ὄρνεα καὶ ὄφεις, ἀνθρώπους δὲ μή· ἀλλὰ πάντων τούτων[t] ἱερώτατόν ἐστιν ἄνθρωπος ὁ[u] ἀγαθός, καὶ μιαρώτατον ὁ πονηρός. [§. 13.] Ἤδη οὖν καὶ περὶ Μίνω, ὡς[v] αὐτὸν[w] Ὅμηρός τε καὶ Ἡσίοδος ἐγκωμιάζουσι, τούτου ἕνεκα[x] φράσω, ἵνα μὴ ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπου εἰς ἥρω Διὸς υἱὸν λόγῳ[y] ἐξαμαρτάνῃς. Ὅμηρος γὰρ[z] I. ii. 264.
περὶ Κρήτης λέγων, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἐν αὐτῇ εἰσὶ[a] καὶ ἐννενήκοντα[b] πόληες,[c]

> τῇσι[d] δέ, φησίν, ἔνι Κνωσὸς[e] μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως
> ἐννέωρος[f] βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστής.[g]

ἔστιν οὖν τοῦτο Ὁμήρου ἐγκώμιον εἰς[h] Μίνων[i] διὰ βραχέων εἰρημένον, οἷον οὐδ' εἰς ἕνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὁμη-

—[q] ψέξειν AKvzbc: ψέξαι *s.—[r] ἐπαινέσεσθαι A, ἐπαινέσθαι vzb, ἐπαινέσειν K: ἐπαινέσαι *s.—[s] τι vzb, om f.—[t] τούτων add A.—[u] ὁ ante ἀγαθός add A.—[v] μίνω ὡς AK, μίνως v, μίνωνος f: μίνωος *s.—[w] ὃν f.—[x] τούτου δ' ἕνεκα s.—[y] λόγῳ om f.—[z] ὁ γὰρ ὅμηρος K.—[a] ἐν αὐτῇ εἰσὶ A: εἰσὶν ἐν αὐτῇ *s.—[b] scribe ἐνενήκοντα cum Avzbf.—[c] πόλιες ΞKzc.—[d] τῇσι Avb, τισὶ zcf: τοῖσι *s.—[e] κνωσσὸς AKvb.—[f] ἐννεωρὸς Ξzc, qui sic etiam 78, 15: ἐννέορος b.—[g] ὁ ἀριστίς pr Ξ, ὁ ἀριστύς vb et corr Ξ, Ξ quidem et infra (78, 15 et 17), ὁ ἀριστής f.—[h] εἰς om vb.—[i] μίνων A

οὐδ' οὕτω χρὴ] Puto scribendum, *οὐδ' ὅ,τι χρὴ μᾶλλον εὐλ.* Steph.

ἐστι δ' οὗτος] *γράφεται, ἔστι δ' ὅμοιος ὁ ἀγαθός.* Steph.

ὅμοιος ὁ ἀγαθὸς] Vulgo legitur, *ἔστι δ' οὗτος ὁ ἀγαθὸς*, quum esse debuisset *ἔστι δ' ἐκεῖνος*: neque enim hæc apud Græcos, ut apud Latinos, commutantur. *ὅμοιος* est ex correctione Cornarii. Fic. *Dei vero similis est*. Geminus locus Theætet. p. 176. A. *φυγὴ δὲ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ σωφροσύνης γενέσθαι.* Ante *γ. ἀγαθὸς* articulum habet Leid. unde reposui. Boeckh.

§. 13. *περὶ Μίνωος*] For. *περὶ Μίνω, ὡς αὐτὸν*, etc. Steph.

Μίνω, ὡς] Sic Leid. Fic. *Et nunc jam, quemadmodum Homerus Hesiodusque ipsum extollant, hac de causa referam.* Boeckh.

τοῖσι δὲ] Ex Odyss. *τ*. *Τοῖσιδ' ἔνι Κνωσὸς*, (sive *Κνωσσὸς*) sed ob interjectum verbum *φησὶ* scripsit *δέ*. Jungit autem Plato *ὀαριστὴς* cum *ἐννέωρος*, non interpungens post *βασίλευε*. Steph.

ρος. ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη[j] ἐστί, πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. λέγει[k] γὰρ τὸν Μίνων συγγίγνεσθαι[l] ἐνάτῳ[m] ἔτει τῷ Διὶ ἐν λόγοις καὶ φοιτᾷν παιδευθησόμενον ὡς ὑπὸ σοφιστοῦ ὄντος τοῦ Διός. ὅτι οὖν τοῦτο τὸ γέρας οὐκ ἔστιν ὅτῳ ἀπένειμεν Ὅμηρος τῶν ἡρώων, ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι, ἄλλῳ ἢ Μίνῳ,[n] τοῦτ' ἔστιν ἔπαινος θαυμαστός. καὶ Ὀδυσσείας ἐν Νεκυίᾳ δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα πεποίηκε τὸν Μίνων, οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν· Ῥαδάμανθυν[o] δὲ οὔτ' ἐνταῦθα δικάζοντα πεποίηκεν[p] οὔτε συγγιγνόμενον[q] τῷ Διὶ οὐδαμοῦ. διὰ ταῦτά φημ' ἐγὼ Μίνων[r] ἁπάντων[s] μάλιστα ὑπὸ Ὁμήρου ἐγκεκωμιάσθαι.[t] τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου. [§. 14.] Τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔπος τὸ

τ. ii. 265. ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστής,[u]

συνουσιαστὴν τοῦ[v] Διὸς εἶναι τὸν Μίνων.[w] οἱ γὰρ ὄαροι λόγοι εἰσί, καὶ ὀαριστὴς[x] συνουσιαστής ἐστιν ἐν λόγοις. ἐφοίτα οὖν δι' ἐνάτου[y] ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως, τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδειξόμενος, ἃ τῇ προτέρᾳ[z] ἐννεετηρίδι[a] μεμαθήκει[b] παρὰ τοῦ Διός. Εἰσὶ δὲ οἱ

et hic et 10 et ubique.—[j] παγκάλη AK : παγκαλῆς *ς.—[k] λέγοι A.—[l] συγγίγνεσθαι A : συγγενέσθαι *ς.—[m] ἐννάτῳ z.—[n] μίρω υ, μόνῳ ς.—[o] alterum Ῥαδάμανθυν add A.—[p] δικάζειν πεποίηκεν A : πεποίηκε δικάζειν *ς.—[q] συγγινομένου z.—[r] μίνων Aυzbc : μίνω *ς.—[s] ἁπάντων A : πάντων *ς.—[t] ἐγκωμιάζεσθαι Hς.—[u] ὁ ἀριστὴς υbf.—[v] συνουσίας τὴν τοῦ z, συνουσίας τῆς τοῦ HKc.—[w] μίνων Aυzb : ceteri μίνω[α].—[x] ὁ ἀριστὴς υb.—[y] ἐννάτου υb.—[z] προτεραίαι A.—[a] ἐννεετηρίδι Hzbc, ἐννεετηρίδι A, ἐννετηρίδι υ : ἐνναετηρίδι *ς.—[b] ἐμεμαθήκει A, μεμάθηκε Kυzbf : om Hcς.

παγκάλη] V. ad Min. et Legg. p. 20. De forma feminina ne dubites, v. Phædr. p. 276. D. Hipp. Maj. p. 288. C. D. Rep. i. p. 338. A. Legg. iv. p. 722. C. Suid. et Polluc. vi. 162. Boeckh.

μόνῳ] Suspicor scriptum fuisse Μίνῳ : sed qui dativum hunc ignoraverint, et Μίνωϊ tantum dici putaverint, in μόνῳ mutavisse : præsertim quum hæc etiam lectio sensum eundem efficiat, subaudiendo ἐκείνῳ. Steph.

Μίνῳ] Est ex Stephani et Schleiermacheri conjectura, et e Leid. ex quo libro etiam lacunam, quæ olim erat, explevi. Boeckh.

ἐγκεκωμιάσθαι] Præbebant Codd. Leid. Par. Fic. Boeckh.

§. 14. ἐνναετηρίδι] Post hæc verba, vel ἐμεμαθήκει (sive μεμαθήκει) vel παρειλήφει, vel tale quodpiam verbum deest. Illa autem verba δι' ἐνάτου ἔτους (sive ἐννάτου) non signif. *spatio novem annorum* (ut putavit etiam Fic.) sed *nono quoque anno*. Steph.

Steph. excidisse putabat ἐμεμαθήκει s. μεμαθήκει, vel παρειλήφει, hoc secutus Ficinum vertentem *acceperat*. Ἐμεμαθήκει tacitus addit Wessel. ad Diod. t. i. p. 394. Ego vero ante præpositionem παρὰ insero μεμαθήκη, neglecto augmento ut Apol. p. 20. A. Phædon. p. 89. A. Gorg. p. 516. A. Tim. p. 69. E. coll.

ὑπολαμβάνουσι τὸν ὀαριστὴν[c] συμπότην καὶ συμπαιστὴν εἶναι τοῦ Διός· ἀλλὰ τῷδε ἄν τις τεκμηρίῳ χρῷτο ὅτι οὐδὲν λέγουσιν οἱ οὕτως ὑπολαμβάνοντες. πολλῶν γὰρ ὄν- II. 320.
των ἀνθρώπων καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, οὐκ ἔστιν οἵτινες ἀπέχονται συμποσίων καὶ ταύτης τῆς παιδιᾶς οὗ[d] ἐστιν οἶνος,[e] ἄλλοι ἢ Κρῆτες καὶ Λακεδαιμόνιοι δεύτεροι, μαθόντες παρὰ Κρητῶν. ἐν Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν

—[c] δαριστὶν et corr δαριστὴν Ξ.—[d] οὔτ' ΞKvzbcf.—[e] ἄοινοι vb.—[f] ὅτι om K.—

Valcken. Ann. in N. F. p. 400. et terminatione facta in litteram η, ut in vetustissimis Platonis exemplis legebant Ponticus Heraclides et Panætius Stoicus apud Eustath. ad Od. Ψ. p. 1496. p. 813. Eo, quo posui, loco cod. Paris. habet μεμάθηκες, in quo latet vera lectio, firmanda illa ex Schol. Od. T. 178. (cujus verba ex parte Etym. M. v. Ἐννέωροι habet): Μυθολογεῖται τὸν Εὐρώπης καὶ Διὸς Μίνωα ἐν Κρήτῃ οἰκοῦντα δι' ἐνναετίας ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν πατέρα παιδευθησόμενον, καὶ ὡς παρὰ σοφιστοῦ μανθάνειν τὰ δέοντα· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ χρόνου τὰς ἀποδείξεις διδόναι ὧν μεμαθήκοι (l. μεμαθήκει) ἐν τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ Διὸς—ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Πλάτωνι. Quod restat, docti dissident, *novemne continuos annos* apud Jovem Minos versatus dicatur esse, an *nono quoque anno*: posterior sententiā est Stephani in Plat. tom. ii. p. 320. A. Casauboni ad Strab. x. p. 730. cujus argumentum facile est refutare ex Etym. M. et Apollon. Soph. v. Ἐννέωρος, Spanhemii ad Callim. H. in Dian. 193. et Clarkii ad Od. l. c. quibus tamen prorsus adversantur nostri scriptoris verba: ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι μεμαθήκῃ παρὰ τοῦ Διός. Et omnino falsa est omnis hæc opinio indeque orta, quod Plato Legg. i. p. 624. A. Heraclid. Pontic. p. 6. ed. Hal. Clem. Alex. Stromm. i. p. 152. 19. et Auctor Minois h. l. tempus illud definiunt locutione δι' ἐννάτου ἔτους, quam vulgo exponunt *nono quoque anno*. At vera formulæ significatio est *per novem annos*, ut jam Davis. in Max. Tyr. p. 630. monuit. Nam quum ex loco, ad quem scribimus, appareat, ex hujus scriptoris sententia per novennium ab Jove eruditum Minoem esse, etiam illis verbis δι' ἐννάτου ἔτους et ἐννάτῳ ἔτει (p. 319. C.) quibus idem in eadem re utitur, novennii spatium significari necesse est. Erat qui putaret huic interpretationi obesse qnod Legg. l. c. legatur: μῶν οὖν καθ' Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑκάστοτε συνουσίαν δι' ἐννάτου ἔτους: sed ibi ἑκάστοτε non tam ad illud δι' ἐννάτου ἔτους, quam ad τὴν τοῦ πατρὸς συνουσίαν pertinet, et est de singulis conventibus eorum intra novenne tempus: ut intellexisse videtur etiam Ge. Syncellus Chronogr. p. 163. Paris. Μίνως ἐθαλασσοκράτει, καὶ κρίσιν (l. Κρησὶν) ἐνομοθέτει, κομίζων τοὺς νόμους ἐξ ἄντρου τοῦ ἐν ἰδίᾳ (l. Ἴδᾳ) ἐνναετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις ἐλέγχει. Fallitur igitur Gallus quidam in Hist. Acad. Inscr. tom. ii. p. 70. Hag. duas de Minois Jovisque conciliis famas obtinuisse putans, alteram quæ nono quoque anno, alteram quæ per novennium eos una fuisse traderet. Boeckh. [p. 60.]

ἃ τῇ προτέρᾳ ἐννετηρίδι μεμαθήκει παρὰ τοῦ Διὸς] Ita locum emendaveram ad Min. et Legg. p. 60. Servavi tamen vulgatiorem formam μεμαθήκει, sed Atticam ἐννετηρίδι rescripsi. Cod. Tub. ἐμεμαθήκει habet. Ceterum sensum loci male olim explicui. Fama fuit *post novenos annos* sive *nono quoque anno* Minoem ad Jovem profectum esse: hoc est ἐννάτῳ ἔτει, huc ducit ἐννέωρος, huc refer ἐννετηρίδα. Et fallitur Davisius ad Max. Tyr. et ad Cic. Tusc. ii. 13. quum eam interpretationem formulæ δι' ἐννάτου ἔτους suppeditat, quam nos secuti sumus: potius est *post novem annos*. V. Periz. ad Ælian. xiii. 42. Viger. de Idiot. Ling. Gr. p. 586. et præsertim Gottleber. in Actis Erud. Nov. 1771. p. 532. Maximum Tyrium nihil moramur, qui Platonica loca male intellexit. Apud Homerum junge verba ἐννέωρος βασίλευε, quamquam noster scriptor vocabulum ἐννέωρος pro adjectivo vocis δαριστὴς habuit. Boeckh.

ἄλλων νόμων οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς
μέθην. καί τοι δῆλον ὅτι[f] ἃ ἐνόμιζε καλὰ εἶναι, ταῦτα
νόμιμα ἔθηκε καὶ τοῖς αὑτοῦ πολίταις. οὐ γάρ που, ὥσ-
περ γε φαῦλος ἄνθρωπος, ὁ Μίνως[g] ἐνόμιζε μὲν ἕτερα,
ἐποίει δὲ ἄλλα παρ' ἃ ἐνόμιζεν· ἀλλ' ἦν αὕτη ἡ συνουσία
ὥσπερ ἐγὼ[h] λέγω, διὰ λόγων ἐπὶ παιδείᾳ[i] εἰς[j] ἀρετήν.
ὅθεν δὴ καὶ τοὺς νόμους τούτους ἔθηκε τοῖς αὑτοῦ πολίταις,
δι' οὓς ἥ τε Κρήτη τὸν πάντα χρόνον εὐδαιμονεῖ καὶ Λα-
I. ii. 266. κεδαίμων,[k] ἀφ' οὗ ἤρξατο τούτοις χρῆσθαι, ἅτε θείοις οὖσι.
[§. 15.] Ῥαδάμανθυς δὲ ἀγαθὸς μὲν ἦν ἀνήρ· ἐπεπαίδευτο
γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω·[l] ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν
βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν[m] τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπι-
στατεῖν[n] ἐν τοῖς δικαστηρίοις. ὅθεν καὶ δικαστὴς ἀγαθὸς
ἐλέχθη εἶναι. νομοφύλακι γὰρ αὐτῷ ἐχρῆτο ὁ[o] Μίνως
κατὰ τὸ ἄστυ, τὰ δὲ κατὰ τὴν ἄλλην Κρήτην τῷ Τάλῳ.[p]
ὁ γὰρ Τάλως[q] τρὶς[r] περιῄει[s] τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώ-
μας, φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς, ἐν χαλκοῖς γραμ-
ματείοις[t] ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς
ἐκλήθη. Εἴρηκε δὲ καὶ Ἡσίοδος ἀδελφὰ τούτων εἰς τὸν
Μίνων.[u] μνησθεὶς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος φησὶν ὃς[v] βασι-
λεύτατος[w] γένετο[x] θνητῶν βασιλήων,[y]

g ὁμοίως vb.—h ἐγὼ add A.—i παιδείας Ξ, παιδείαις vzbcf.—j εἰς om pr Ξ.—k καὶ ἡ λακεδαίμων K.—l μίνως vzb.—m ὑπηρεσίᾳ ΞKs.—n ἐ τ τεῖν b.—o ὁ om f.—p τάλλῳ Ξzcf, τάλλῳ vb.—q τάλλως Ξzcf, τάλλως vb.—r τρεῖς f.—s περιῄρει zcf.—t γραμματίοις vb.—u μίνων Avb : μίνω *s.—v ὡς s.—w ὃς ἀνθρώπων βασ. K.—x γένετο A : γένοιτο *s.—y βασιλείων f, βασιλειῶν vzb.—z περικτυόνων ΞKzcf.—

ὥσπερ λέγω] Leid. ὥσπερ ἐγὼ λέγω. Differunt ὥσπερ ἐγὼ λέγω et ὥσπερ λέγω: illud est *ut ego arbitror, ut equidem sentio*; hoc et idem significans ὡς λέγω, ὅπερ λέγω, adjicitur sententiæ jam ante tractatæ et nunc repetitæ, quemadmodum nostrates aiunt *wie gesagt*. V. Sympos. p. 178. A. coll. p. 177. E. p. 186. E. coll. C. p. 192. E. coll. p. 189. A. sqq. Apol. p. 21. A. coll. p. 17. C. Lach. p. 182. D. coll. p. 181. E. Gorg. p. 465. A. coll. p. 464. D. Phædon. p. 58. C. coll. A. Cratyl. p. 396. B. coll. A; p. 426. D. coll. C. Protag. p. 316. E. coll. D. Recte igitur habet ὥσπερ λέγω, quum Minois ac Jovis conventus fuisse διὰ λόγων ἐπὶ παιδείᾳ εἰς ἀρετὴν satis jam c. 13. significatum sit. Bene Fic. *Ut dixi*. Ald. Bas. 2. ἐπὶ παιδείας, male. Rep. ii. p. 383. C. οὐδὲ τοὺς διδασκάλους ἐάσομεν ἐπὶ παιδείᾳ χρῆσθαι τῶν νέων. Boeckh.

§. 15. ὑπηρεσίᾳ τῇ βασιλικῇ] Fort. ὑπηρεσίαν τὴν βασιλικήν. Steph. Qui sic in not. 'In eodem vet. libro [vid. ad §. 12.] ὑπηρεσίαν quidem legitur, sed τῇ βασιλικῇ, non τὴν βασιλικήν.'

ὡς βασιλεύτατος γένοιτο] Fic. *Qui mortalibus regibus præstitit*. Legit igitur ὃς βασιλεύτατος, ut codd. Paris. Leid. quod probarem, si scriptum esset ἐγένετο: quum sit γένοιτο, etiam ὡς est retinendum, quamvis verisimiliter in Hesiodeis ὃς fuerit. Enallage modi ὡς γένοιτο καὶ ἤνασσε non inusitata est præsertim

καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων[z] ἀνθρώπων,
Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πολέων[a] βασίλευε.

καὶ οὗτος λέγει τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν παιδείαν τὴν τοῦ Διός, ᾗ εὔθυνε τὴν Κρήτην.

§. 16. ΕΤ. Διὰ τί οὖν ποτέ, ὦ Σώκρατες, αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω ὡς[b] ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος;

ΣΩ. Διὸ καὶ σύ, ὦ βέλτιστε, ἐὰν σωφρονῇς, εὐλαβήσει,[c] καὶ ἄλλος πᾶς ἀνὴρ ὅτῳ μέλει τοῦ εὐδόκιμον εἶναι, μηδέποτε ἀπεχθάνεσθαι ἀνδρὶ ποιητικῷ μηδενί. οἱ γὰρ I. ii. 267.

[a] plerique πόλεων.—[b] μίνος vb, μίνως zf.—[c] εὐλαβήσει A, εὐλαβὴς εἶ K, ceteri tali loco. Legg. i. p. 629. E. Οἳ μὴ τολμήσουσι μὲν ὁρᾶν φόνον αἱματόεντα, Καὶ δηΐων ὀρέγοιντ' ἔγγυθεν ἱστάμενοι. ii. p. 667. D. ὃ μήτε τινὰ ὠφέλειαν μήτε ἀλήθειαν μήτε ὁμοιότητα ἀπεργαζόμενον παρέχεται, μηδ' αὖ γε βλάβην· ἀλλ' αὐτοῦ τούτου μόνου ἕνεκα γίγνοιτο τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις, τῆς χάριτος. Euthyphr. extr. καὶ ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω οὐδὲ καινοτομῶ περὶ αὐτά, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι ἄμεινον βιωσοίμην. Tim. p. 18. D. ὅπως μηδείς ποτε τὸ γεγενημένον αὐτῷ ἰδίᾳ γνώσαιτο, νομίσουσι δὲ πάντες πάντας αὑτοὺς ὁμογενεῖς. Vulgo solœce νομίσωσι, ut passim apud Platonem peccatur in structura conjunctionis ὅπως. Ita Legg. i. p. 632. C. ὅπως πάντα ταῦτα ξυνδήσας ὁ νοῦς ἑπόμενα σωφροσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ ἀποφήνῃ, corrigendum ἀποφαίνῃ. Apud Xenoph. Mem. i. 1. 6. nunc legitur ὅπως ἀποβήσοιτο, contra usum linguæ: reducendum postliminio ὅπως ἄν. Cf. Wolf. ad Dem. adv. Lept. p. 266. Jam vero Hesiodi locus, qui ut plura apud Platonem ex poetis laudata, v. c. nobilis Orphei versus Legg. ii. p. 669. D. nondum inter fragmenta relatus est, indubie fuit ἐν ταῖς μεγάλαις 'Ηοίαις, et pristino nitori restituetur, opinor, ita scribendo: Μίνως, ὃς βασιλεύτατος ἦν θνητῶν βασιλήων, Καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων, Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πολέων βασίλευεν. Nomen Minois principio primi versus collocatum fuisse apparet ex Nostri scriptoris verbis, μνησθεὶς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος φησί—. Post σκῆπτρον pro commate majorem posui interpunctionem, et accentu mutato scripsi πολέων. Quid enim potest frigidius proferri hac sententia: *Permultis hominibus imperabat Jovis sceptrum tenens, quocum etiam civitates regebat?* Neque enim alii sunt permulti illi homines, aliæ hæ civitates: itaque et ingrata repetitio inest, et particula *etiam* non modo supervacanea, sed omnino est inepta. Nec memini me apud Homerum aut Hesiodum legisse formulam πόλεων βασιλεύειν ita absolute, ut hic, usurpatam; nec usquam apud illos est πόλεων, sed omnibus locis πολίων. Quid itaque? Litteramne mavis immutare, ne illepidum dictum tollatur; an accentum, ut multo melior et vatis sermoni convenientior evadat locus? Hoc enim efficitur ea, quam proposui, scriptura hunc fundente sensum: *Permultis hominibus imperabat, Jovis sceptrum tenens; quocirca etiam multos in ditione tenebat.* Nam qui summi dei, a quo omne imperium mortalibus regibus conceditur, sceptro utitur, propter id ipsum potens est. Ita nescio an apud Hom. Il. β, 100. latissimum Agamemnonis imperium inde derivetur, quod sceptrum Jovis habuerit. Usitatissima vero locutio est πολέεσσι s. ἐν πολέεσσιν ἀνάσσειν, a qua nihil differt πολέων βασιλεύειν. v. Il. ι. 73. ρ. 308. Od. ο. 240. τ. 110. ω. 26. Boeckh. [p. 62.]

§. 16. διὸ] Scribo δι' ὅ, ut ad διά τί apte respondeatur δι' ὅ. id est, δι' ἐκεῖνο δι' ὅ. mox pro εὐλαβὴς εἴης in eodem vet. exempl. [vid. §. 12.] est εὐλαβήσῃ, quod aptius est cum infinitivo. Steph.

E Leid. reposui conjunctivum εὐλαβήσῃ i. q. εὐλαβησάσθω, pro optativo εὐλαβὴς εἴης, cujus nullus usus est in admonitorio hoc sermone. Item scripsi δι' ὅ cum Steph. ut responderet interrogationi διὰ τί. Boeckh.

..ι μέγα δύνανται εἰς δόξαν, ἐφ' ὁπότερ' ἂν[d] ποιῶσιν τοὺς ἀνθρώπους, εὐλογοῦντες ἢ κατηγοροῦντες.[e] ὃ δὴ καὶ ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως, πολεμήσας τῇδε τῇ πόλει, ἐν ᾗ ἄλλη τε πολλὴ σοφία ἐστὶ καὶ ποιηταὶ παντοδαποὶ τῆς τε ἄλλης ποιήσεως καὶ τραγῳδίας. ἡ δὲ τραγῳδία ἐστὶ πα-
II. 321. λαιὸν[f] ἐνθάδε, οὐχ ὡς οἴονται[g] ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου, ἀλλ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι, πάνυ[h] παλαιὸν αὐτὸ εὑρήσεις ὂν τῆσδε[i] τῆς πόλεως[j] εὕρημα. [§. 17.] Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον[k] ἡ τραγῳδία· ἐν ᾗ δὴ καὶ ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων[l] τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε τοὺς δασμοὺς[m] τελεῖν ἐκείνους. τοῦτο οὖν ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως, ἀπεχθόμενος ἡμῖν, ὅθεν δή, ὃ σὺ[n] ἐρωτᾷς, κακοδοξότερος[o] γέγονεν. ἐπεὶ ὅτι γε ἀγαθὸς ἦν καὶ νόμιμος, ὅπερ καὶ[p] ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, νομεὺς ἀγαθός, τοῦτο μέγιστον σημεῖον, ὅτι ἀκί-

εὐλαβὴς ᾖ vel ᾖ: s εὐλάβὴς εἴης.—[d] ὁποτέραν (omisso ἂν) Ezbcf, non omisso K.—[e] κακηγυροῦντες vb, aptius, opinor.—[f] παλαιὰ K.—[g] οἷόν τε Ezbcf.—[h] πάλαι zcf.—[i] τόδε Ezcf.—[j] πόλεως...τῆς om v.—[k] ψυχαγωγιμώτατον Kvzbb.—[l] μίνων Arb: μίνω *s.—[m] δεσμοὺς Ezcf.—[n] ὃ σὺ AKvzbf: σὺ ὃ *s.—[o] κακοδοξώτερος s.—[p] καὶ

εὐλογοῦντες ἢ κατηγοροῦντες] Leid. ἢ εὐλογοῦντες, non male. De verbo εὐλογεῖν v. Hesych. Suid. Thom. M. et Intt. Schol. Aristoph. Eq. 559. Τῷ εὐλογεῖν oppositum βλασφημεῖν, λοιδορεῖν, κακολογεῖν, κακηγορεῖν: τῷ κατηγορεῖν autem ἀπολογεῖν. Itaque scriptum malim εὐλογοῦντες ἢ κακηγοροῦντες. Reponere tamen non ausus sum, considerans verba Pollucis v. 117. opposita dicentis ἐπαινεῖν, εὐλογεῖν, εὐφημεῖν, ἐγκωμιάζειν, καλῶς λέγειν, εὐστομεῖν, et ψέγειν, λοιδορεῖν, βλασφημεῖν, κατηγορεῖν, κακηγορεῖν, κακολογεῖν, κακίζειν. Ac sane si quis κατηγορεῖ, is non εὐλογεῖ, sed κακηγορεῖ. Boeckh.

§. 17. σὺ ὃ ἐρωτᾷς] Malim ὃ σὺ ἐρωτᾷς: quæ verba parentheseos notis includantur. Steph.

Alibi legimus ὃ σὺ ἐρωτᾷς, ut c. 3. et Euthyd. p. 271. C. atque ita Steph. h. l. malit et Leid. scriptum habet. Sed præfero durius σὺ ὃ ἐρωτᾷς. Boeckh.

ὅπερ] Ante ὅπερ deesse videtur vocula καί: (cujus omissionem et alibi notavi) per parenthesin autem posita sunt illa, ὅπερ ἐν τοῖς πρ. ἐλέγ. Alioqui ante νομεὺς illam copulam desiderari dicendum esset. Steph. qui sic in not. 'Particulam καὶ ante ὅπερ desiderari admonui in iis quæ margini adscripsi: ut legatur, καὶ (ὅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν) νομεὺς ἀγαθός, etc. Talem autem omnino formam orationis habes p. 344. tom. i. καὶ (ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον) τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ξυμφέρον etc.'

νόμιμος, ὅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, καὶ νομεὺς ἀγαθός] Post vocem ἐλέγομεν aberat particula καί: ut quæri potuerit, quo pertineat illud ὅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν. Sed νομέα ἀγαθὸν Minoem in præcedentibus nusquam appellavit: ἀγαθὸν autem et νόμιμον dixit c. 14. Οὐ γάρ που, ὥσπερ γε φαῦλος ἄνθρωπος, ὁ Μίνως ἐνόμιζε μὲν ἕτερα, ἐποίει δὲ ἄλλα παρ' ἃ ἐνόμιζεν. Itaque ad νόμιμον, non ad νομέα ἀγαθὸν pertinere illa verba puto. Qua de re etiam καί, quod sive ante ὅπερ, sive ante vocem νομεὺς necessario addendum jam Steph. censuerat, ante illud νομεὺς posui. Probat Fic. *Vir bonus atque legitimus, ut supra diximus, et excellens pastor populi.* Leid. ὅπερ καὶ ἐλέγομεν, quod firmat conjecturam nostram. Deinde εἰρηκέναι est e Leid. Boeckh.

νητοι αὐτοῦ οἱ νόμοι[q] εἰσίν, ἅτε τοῦ ὄντος περὶ πόλεως οἰκήσεως ἐξευρόντος εὖ τὴν ἀλήθειαν.

ΕΤ. Δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, εἰκότα τὸν λόγον εἰρηκέναι.[r]

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, δοκοῦσί[s] σοι παλαιοτάτοις Κρῆτες[t] οἱ Μίνωος καὶ[u] Ῥαδάμανθυος[v] πολῖται νόμοις χρῆσθαι;

ΕΤ. Φαίνονται. I. ii. 268.

ΣΩ. Οὗτοι ἄρα τῶν παλαιῶν ἄριστοι νομοθέται γεγόνασι, νομεῖς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν, ὥς πέρ[w] καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν[x] εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν.

ΕΤ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 18. ΣΩ. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς φιλίου, εἴ τις ἡμᾶς ἔροιτο,[y] ὁ τῷ σώματι ἀγαθὸς νομοθέτης[z] τε[a] καὶ νομεὺς τί ἐστι ταῦτα ἃ διανέμων ἐπὶ τὸ σῶμα βέλτιον αὐτὸ ποιεῖ; εἴποιμεν ἂν καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρινόμενοι, ὅτι τροφήν τε καὶ πόνους, τῇ μὲν αὔξων, τοῖς δὲ γυμνάζων καὶ συνιστὰς τὸ σῶμα αὐτό.[b]

ΕΤ. Ὀρθῶς γε.

ΣΩ. Εἰ οὖν δὴ μετὰ τοῦτο ἔροιτο ἡμᾶς, Τί δὲ[c] δή ποτε[d] ἐκεῖνά[e] ἐστιν,[f] ἃ[g] ὁ ἀγαθὸς νομοθέτης καὶ[h] νομεὺς διανέμων ἐπὶ τὴν ψυχὴν βελτίω[i] αὐτὴν ποιεῖ; τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖμεν[k] καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν[l] καὶ τῆς[m] ἡλικίας αὐτῶν;

post ὅπερ add A.—[q] νομεῖς zcf.—[r] εἰρηκέναι cod. Voss.: εὑρηκέναι *s.—[s] δοκῶσί Ξ.—[t] κριταῖς Ξυzbcf.—[u] ὁ μίνως καὶ ὁ ῥαδάμανθυς Ξc et (omisso altero ὁ) f, οἱ μίνως o.—[v] ῥαδάμανθυς υ. ῥαδάμανθυς etiam zb. pro Μίνωος utique scribendum Μίνω.—[w] ὥσπερ om υb.—[x] λαοῦ υb.—[y] εὕροιτο υb.—[z] ἀγαθὸς νομοθέτης A: νομοθέτης ἀγαθὸς *s.—[a] τε om K.—[b] αὐτῷ Ξ, αὐτῶν s.—[c] δαὶ corr A.—[d] ποτ' zf.—[e] ἐκεῖνός Ξzcf, ἐκεῖνο K.—[f] ἐστιν om f.—[g] ἃ om AΞυzbcf: ὃ K.—[h] νομοθέτης τε καὶ Kυz

εὑρηκέναι] In vet. exempl. scriptum est εἰρηκέναι: quæ lectio magis mihi placet. Steph.

§. 18. ἔροιτο] Post ἔροιτο interpungo, ut trajecta sint verba. Steph.

νομοθέτης] Post verbum νομοθέτης cum Steph. interpunxi, et auctoritate Leid. trajeci voces ἀγαθὸς et νομοθέτης, quum non solum ad νομοθέτην sed ad νομέα etiam adjectivum illud pertineat. Ita paullo post ὁ ἀγαθὸς νομοθέτης καὶ νομεύς. Rep. viii. p. 564. C. τὸν ἀγαθὸν ἰατρόν τε καὶ νομοθέτην. Legg. i. p. 628. A. ὁ τοιοῦτος δικαστής τε καὶ νομοθέτης. Boeckh.

τὸ σῶμα αὐτό] Ita Bas. 2. Par. Leid. Αὐτῶν, quod Stephaniana habet, et ex una Ald. Ficinus neutrum expressit, et sane alterum altero absurdius. Nos a codd. standum censuimus, nec conjecturis exagitandum miserum scriptorem putamus. Boeckh.

αὐτῶν] Vulgo ᾐσχύνθημεν et αὐτῶν. Quod nunc habetur, est e Leid. De

ΕΤ. Οὐκέτι τοῦτ' ἔχω εἰπεῖν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι αἰσχρόν γε τῇ ψυχῇ ἡμῶν ἐστὶν ἑκατέρου, τὰ μὲν ἐν αὐταῖς[n] φαίνεσθαι μὴ εἰδυίας, ἐν οἷς αὐταῖς ἔνεστι καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ φλαῦρον,[o] τὰ δὲ τοῦ σώματος καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐσκέφθαι.

bcf.—[i] βελτίον' f.—[k] αἰσχυνθεῖμεν A, αἰσχύνθημεν rb, αἰσχύνθημεν (ἠ) z : ἠσχύνθημεν *s.—[l] αὐτῶν om pr A.—[m] καὶ τῆς A : καὶ ὑπὲρ τῆς *s.—[n] ἐν αὐταῖς A, αὐτὰς K : ἑαυταῖς *s.—[o] φαῦρον rb.

forma αἰσχυνθεῖμεν v. Brunck. ad Soph. Œd. T. 1046. Αὐτῶν idem est quod ἡμῶν αὐτῶν ; v. Dorvill. ad Chariton. p. 296.

Lips. Ex eodem cod. scripsi ἐν αὐταῖς. Boeckh.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

ARGUMENTUM.

Alcibiadem ad sacrificium proficiscentem, et cogitabundum, qui tamen suarum cogitationum causam minime posset explicare, monet Socrates, quam difficile sit et periculosum, Deum precari, cum sæpe homines, dum arbitrantur se bona a Deo petere, mala petant, quia scilicet ignorant ea quæ nosse et necessarium est et utile. Hujus ignorantiæ quædam profert remedia, non ut doceat quæ sit legitima precatio, (fatetur enim se ignorare,) sed ut minus absurde, minorique cum periculo homines Deum precentur.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.*

§. 1. Ὦ Ἀλκιβιάδη, ἆρά γε πρὸς τὸν θεὸν προσευξόμενος πορεύει;[a] Steph. II. 138. Bek. I. ii. 271.

CODICES QUATTUORDECIM,
ℨΓΔΞΠΣΥBCEFGκυ.

[a] πορευόμενος προσεύξει ℨΔΠ, προσευχόμενος πορεύῃ ΣΥC.—[b] τοι ℨΓΔΞΠΣΥB

* Hunc dialogum Diogenes quidem Laertius sine ulla suspicionis nota inter genuina Platonis opera recensuit, laudantque ut Platonis Ælian. V. H. viii. 7. et grammatici e. g. Thom. M. v. εὔχομαι. Verum ex Athen. xi. p. 506. C. discimus fuisse jam inter antiquos qui Xenophonti tribuerent. Quæ opinio etsi nemini quod sciam e recentioribus criticis se probavit, in eo tamen omnes fere quibus hodie aliquid in hisce rebus auctoritatis est consentiunt, Platonis hunc librum non esse; quippe qui ab illius disserendi ratione multum dissideat et plurima tanquam certa ponat, quæ doctrinæ Socratis Platonici, qualem ex aliis libris cognovimus, plane adversentur; de qua re videatur qui uberius eam tractavit Schleiermacher. De antiquitate tamen libri nemo adhuc dubitarit; idemque res multas continet non sine vario fructu legendas, modo ne Platonem esse credas qui hæc doceat. Buttm.

Περὶ Προσευχῆς] Transcripta hæc inscriptio e Diog. Laert. iii. 59. a grammaticis, nisi quod ibi adjectum legatur μαιευτικός. Bip. Non addunt quidem editt. vett. Aldina, Basileensis 1. et 2. μαιευτικὸς, pertinet tamen Alcibiades secundus ad hoc genus dialogorum v. Laert. l. iii. p. 83. Utitur enim hic μαιευτικῇ: interrogando explorat Alcibiadem, eique dubitationes, tanquam dolores, partum præcedentes, movet, quibus eum liberat, et ad veritatem ducit. De hac arte v. Theæt. §. 6. Plutarch. Quæst. Plat. p. 999. Maxim. Tyr. Diss. 28. p. 290. Dav. et alios. Ad rem ipsam, quam Plato illustrat, προσευχὴν scilicet, cf. Stobæum Serm. 46. p. 339. Gottleb.

ἢ Περὶ Προσευχῆς] De secunda autem inscript. idem judico, quod ad initium Alcib. i. adnotavi. Nurnb.

§. 1. πρὸς τὸν θεὸν] Jovem intelligi censet Koëppen; Apollinem, Gottleb. De industria autem Plato non, quis fuerit, definire videtur, (infra c. 4. ὁ θεὸς, inquit, πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος) neque ad rem pertinebat, ut definiretur. Nurnb.

προσευξόμενος] Socraticarum precum summam et commemoravit Xenophon Memorab. i. §. 3. Precatum eum esse ait, a Diis, ut quæ scirent esse bona, darent. Quum Socrates atque Plato vero tam præclare dicta discipulis suis tradiderint, mirandum sane est, Maximum Tyrium, inventorum Platonis æmulum maximum, necessitatem precum auferre

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Φαίνει γέ τοι[b] ἐσκυθρωπακέναι τε[c] καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι[d] ξυννοούμενος.[e]

ΑΛ. Καὶ τί ἄν τις[f] ξυννοοῖτο, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Τὴν μεγίστην, ὦ Ἀλκιβιάδη, ξύννοιαν,[g] ὥς γ' ἐμοὶ[h] δοκεῖ. ἐπεὶ φέρε πρὸς Διός, οὐκ οἴει τοὺς θεούς, ἃ τυγχάνομεν εὐχόμενοι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἐνίοτε τούτων

ΟGυ: τι *ς.—[c] τε om F.—[d] τις Δς.—[e] ξ. ΧΔΠ.—[f] τι Π.—[g] ξ. ΧΔΠ.—[h] γ' ἐμοὶ

videri, et irrita sacrificia et preces Priami, Chrysæ aliorumque habere. (Dissert. xi. et xxx.) Falso autem ratiocinatur, quemque, si sit dignus, consecuturum hujus vitæ commoda, etiamsi non petat; sin sit indignus, non votorum compotem futurum, etiamsi petat: et, quæ precemur, vel ad providentiam vel ad fati necessitatem, vel ad artem humanam, vel cursum fortunæ esse referenda. Socratem quidem in Piræeum ivisse oratum, aliosque ad eandem rem sacram monuisse, idem Pythagoram Platonemque fecisse, opponit; sed Socratem, virtutem, vitæ tranquillitatem, mores inculpatos, plenam fiducia mortem petiisse; et hæc omnia Deos hominibus libenter largiri. Ergo videtur tradere, philosophiam legitimas preces docere, easque non omnino auferre, si discesseris ab ineptis ac stultis hominum precibus, quas elegantissime perstringunt Juvenalis, (Sat. x.) Persius, (Sat. ii.) Lucianus, (Icarom. p. 205. c. 25. et Navigium s. Vota p. 491. tom. ii. ed. Gr. c. 13.) et ipse Plato in hoc dialogo damnat. In fine quoque dissertationis Maximus ita disserit: 'quodsi e vita tollis philosophiam, fomitem ejus vivum tollis ac spirantem: tollis id, quod solum precari novit.' Sed, quod alii hanc rem tractarunt, confutatis simul Maximi Tyrii ejusque adseclarum levibus rationibus, nec nostri est instituti, huic rei diutius immorari; præfandi finem faciamus, et ad dialogum nostris qualibuscunque observationibus illustrandum nos accingamus. Secuti sumus textum Basileensis secundæ; quod monere non abs re nobis est visum. Gottleb.

προσευξ.] Notatu dignum est omnes pene philosophos de Deo disserentes, nunquam de eo aliquid dixisse, quod merito referri potuit ad fabulosa ista numina, quibus religio urbium, quas incoluerant, decreverat aras, templa, et solennia sacrificia. Thales affirmavit Deum id esse quod caret initio et fine. Æternum esse alii, segregatum a materia, ubique occurrentem mortalibus et implentem opus suum. Nec minus pura sunt præcepta aliorum de cultu, quem menti divinæ gratum esse affirmant. Cultus Dei optimus est, inquit Hierocles in Aurea Carmina, ut veneremur cum animo integro et incorrupto. Secundum Senecam Epist. 116. Deus non colitur corporibus taurorum trucidatis, non stipe infusa in thesauros, sed voluntate pia et recta. Quid mirum est Socratem eadem tradidisse de precando Deo, qui, ut mihi videtur, unum tantum Deum coluit? Summus iste Deus, ait Xenoph. Memor. l. iv. totum hoc universum creavit, suaque potestate unamquamque partem sustinet. Quæ quidem verba animadvertenda sunt; satis enim ostendunt Socratem credidisse modo unam esse mentem divinam et supremam, quæ omnia formavit. Etw.

ἐσκυθρωπακέναι] Ita Juvenal. Sat. 9. 'Scire velim quare toties mihi, Nævole, tristis Occurras fronte obducta.' Etw.

ἐσκυθρωπακέναι] Quam facile invenit Plato occasionem ordiendi sermonis; sed et quam apte! Τῆς περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας, ἴσθι ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὡς ὄντων καὶ διοικούντων τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως· καὶ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἴκειν πᾶσι τοῖς γενομένοις καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα, ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ ποτὲ τοῖς θεοῖς, οὔτε ἐγκαλέσεις, ὡς ἀμελούμενος. Epictet. c. 38. Nurnb.

ὥς τις] Potest etiam scribi ὥς τι. atque ita legit et Fic. Steph.

τὰ μὲν διδόναι, τὰ δ' οὔ, καὶ[i] ἔστιν οἷς μὲν αὐτῶν, ἔστι δὲ οἷς οὔ;[j]

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας[k] γε[l] προσδεῖσθαι, ὅπως μὴ λήσει τις αὐτὸν[m] εὐχόμενος μεγάλα κακά, δοκῶν δ' ἀγαθά, οἱ δὲ θεοὶ τύχωσιν ἐν ταύτῃ ὄντες τῇ ἕξει ἐν ᾗ διδόασιν αὐτοὶ ἅ τις εὐχόμενος τυγχάνει; ὥς i. ii. 272.
περ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι[n] χαλκῷ διελέσ-

εἰ

ΧΔΠ: γέ μοι *s.—[i] καὶ...οὐ om pr Ξ.—[j] δ' οὐ G.—[k] προμηθιας B.—[l] γε om EF.—[m] λήσεται αὐτὸν ΧΓΔΠΣΥBCFGuv, λήσηται αὐτὸν pr E, λήσεταί τις αὐτὸν Ξ: λήσῃ τις αὐτὸν *s.—[n] ἐπεύξασθαι Γ.—[o] τὰ πατρῷα τοὺς υἱεῖς ΧΔΠ: τοὺς υἱεῖς τὰ πατρῷα

ὅπως μὴ λήσεται] Aldina, Basil. 1. et Stephan. habent *λήσῃ τις*. Sed p. 231. ubi eadem verba repetuntur, habet Bas. 2. quoque *λήσῃ τις*. Nescio, an in veteribus editionibus pro *λήσεται* substitutum sit *λήσῃ*, propter *ὅπως*. Sed recte jungi potest *τῷ λήσεται*, si in aliis Mss. reperiatur. Docti viri enim dudum docuere, *ὅπως* eleganter futuro jungi. v. Ernest. ad Xenoph. Mem. ii. 4. 2. Idem valet de *μή*. cf. p. 175. *μὴ λήσεται—εὐχόμενος* i. e. ne quis *imprudens* precetur. Sic p. 228. occurrit, et in Gorgia p. 318. *ὅπως μὴ—λήσετε διαφθαρέντες*. Plutarch. de Puer. Educ. §. 7. *μὴ λάθωσιν—παραδόντες*. cf. Fisch. ad Veller. p. 401. s. Gottleb.

ὅπως μὴ λήσει] Vulgo cum Ven. Ξ, *ὅπως μὴ λήσῃ τις*: ceteri *λήσεται* omisso *τίς*. At §. 18. ubi eadem verba repetuntur in omnibus legitur *λήσῃ τις*. Istarum lectionum altera solœca, altera barbara. Nam *λήσεται* futurum est verbi *λανθάνομαι*, cui hic non est locus; *λήσῃ* autem conjunctivus esset aoristi primi, qualem de hoc verbo non formarunt antiqui. Legitimæ sunt tantum hæ duæ locutiones, altera per futurum *ὅπως μὴ λήσει*, altera per aoristum *ὅπως μὴ λάθῃ* (vid. Gram. §. 126. 4. cum not.) quarum hæc est §. 22. *ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθά*. Futurum autem *λήσει* corruptum hucusque latebat in *λήσῃ* hic et §. 18. quem posteriorem locum emendate jam posuit Steph. in Thes. v. *μάργος*. Cf. Plat. Gorg. p. 487. C. D. *ὅπως μὴ λήσετε διαφθαρέντες*. Altera vero nostri loci corruptela *λήσεται* nata e *λήσει τις*. In seqq. autem libenter carerem voce *αὐτοί*. Buttm.

μεγάλα κακὰ] Legendum omnino, *εὐχόμ. μὲν μεγ. κακά*. Sic enim iterum c. 18. ubi legitur, *ὅπως μὴ λήσῃ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθά*. Porro *ὅπως μὴ λήσῃ* non est *ἀττικόν*, sed *ὅπως μὴ λήσεται*. Nec dubito, a prima manu h. l. scriptum fuisse *λήσεται*. Et tamen c. 22. legitur *ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθά*. Hæc certe ad regulam aliquam æqualiter constituenda et emendanda sunt. Schneid.

τῇ ἕξει] Ficinus, *Dii autem in eo sint*. Putem potius, *Dii autem ea sint adfectione et sensu, vel ita sint adfecti, ut, in pœnæ loco scilicet, fieri compotes sinant votorum homines*. Juvenal. x. 7. ' Evertere domos totas optantibus ipsis Dii faciles.' Et v. 111. ' Magnaque numinibus vota exaudita malignis.' Gottleb.

τὸν Οἰδ.] Vid. Eurip. Phœn. 66. ubi Iocasta narrans filios inclusisse patrem domi suæ, ait: *πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας, Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε*. Buttm.

Quam accommodate hoc exemplo usus sit Plato, ostendit Epictet. Ench. c. 38. *καὶ Πολυνείκην* aiens *καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα*. Infra c. 6. *εἰ ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι*. Nurnb.

αὐτίκα] Ficinus omisit vertere *τὸ αὐτίκα*, item Dacierius. Interpretandum autem, *quemadmodum*, exempli gratia, *Œdipum precatum dicunt*. Qui usus particulæ Platoni et Xenophonti frequens est. Paullo post (p. 228.) *αὐτίκα τῶν σῶν ἡλικιωτῶν*. de Rep. i. 376. *ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρὸν καλεῖς*. p. 229. *εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη*. Dionys. Hal. iv. 272.

θαι τὰ πατρῷα τοὺς υἱεῖς·[o] ἐξὸν αὐτῷ[p] τῶν παρόντων αὐτῷ[q] κακῶν ἀποτροπήν τινα εὔξασθαι, ἕτερα πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηρᾶτο. τοιγαροῦν ταῦτά τε[r] ἐξετελέσθη καὶ ἐκ τούτων ἄλλα πολλὰ[s] καὶ δεινά, ἃ τί δεῖ καθ' ἕκαστα[t] λέγειν;

ΑΛ. Ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ Σώκρατες, μαινόμενον ἄνθρωπον εἴρηκας, ἐπεὶ τίς ἂν σοι δοκεῖ[u] τολμῆσαι ὑγιαίνων τοιαῦτ' εὔξασθαι;

§. 2. ΣΩ. Τὸ μαίνεσθαι ἆρά γε[v] ὑπεναντίον σοι δοκεῖ τῷ φρονεῖν;[w]

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἄφρονες δὲ καὶ φρόνιμοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι εἶναί τινές σοι;

ΑΛ. Εἶναι μέντοι.

ΣΩ. Φέρε δή, ἐπισκεψώμεθα τίνες ποτ' εἰσὶν οὗτοι. ὅτι μὲν γάρ εἰσί τινες, ὡμολόγηται, ἄφρονές τε καὶ φρόνιμοι, καὶ μαινόμενοι ἕτεροι.

[o] ς.—[p] αὐτῶν Γ.—[q] αὐτῷ add ϒΔΠ.—[r] τε om ϒΔΠ.—[s] πολλὰ om υ.—[t] ἕκαστον Γ.—[u] δοκεῖ ϒΔΠBGυ: δοκῇ [o]ς—[v] γε om ϒΔΠ.—[w] τῷ σωφρονεῖν Eς.—[x] ἔτι δὲ

Brutus de Tarquinii superbia: *αὐτίκα τὴν ἡγεμονίαν—πῶς παρέλαβεν.* De potestate huic particulæ subjecta, sed vulgo non animadversa v. Ernest. ad Xenoph. Mem. iv. 7. p. 220. Gottleb.

ἐξὸν αὐτῷ] For. *καὶ ἐξὸν αὐτῷ.* vel, *ἐξὸν οὖν αὐτῷ.* Steph.

Stephani conjecturam priorem Ficinus confirmat: *cumque debuisset præsentium malorum aversionem ponere.* Series orationis postulat ejusmodi quid. Mihi placet *οὖν*, quod facilius potuit excidere, propter similitudinem litterarum cum *ἐξὸν*, quam *καί*. Gottleb.

ἐξὸν] Ut hæc melius cohærere viderentur, viri docti legendum conjecerunt *ἐξὸν οὖν*, aut duce Ficino, *καὶ ἐξόν.* Neutro opus. Nam illud *ἐξὸν* cohæret quidem cum præcedentibus, sed, more prorsus Platonico, eidem mox ea ipsa quæ præcesserant, ut fortius illa animo inculcentur, paulo aliter enuntiata iterum subjiciuntur. Vid. ad Crit. 13. extr. Buttm.

§. 2. *τὸ μαίνεσθαι—ὑπεναντίον τῷ σωφρονεῖν κ. τ. λ.*] Locum totum de stultitia et variis stultitiæ generibus, ante oculos habuit Cicero Tusc. iii. 5. 'Omnes insipientes esse non sanos—sanitatem autem animorum positam in tranquillitate quadam constantiaque censebant,' etc. De stultorum insania v. Senec. de Benef. ii. 35. alios laudavit Davis. ad Ciceronis l. c. Gottleb.

τῷ φρονεῖν] Vulgo *τῷ σωφρονεῖν* quod est in solo Par. E. Et sane alias opponitur *ὁ σώφρων τῷ μαινομένῳ.* Xenoph. Mem. i. 1. 16. *τί δίκαιον, τί ἄδικον; τί σωφροσύνη, τί μανία*; Sed hic certe scripturam codicum *φρονεῖν* recte prælatam esse docent prima paragraphi 2. verba et tota disputatio. Buttm.

ἄφρονες δὲ καὶ φρόνιμοι] Videri possit legendum esse, *ἄφρονές τε καί*, ut mox sequitur: *ὡμολόγηται ἄφρ. τε καὶ φρόνιμοι.* Et Ficinus videtur expressisse nostram conjecturam: *num ex hominibus alii prudentes esse, alii imprudentes videntur?* Sed consentiunt in vulgata omnes vet. edit. unde, quod et locum habere potest *δὲ*, nil mutare ausim. Gottleb.

ΑΛ. Ὡμολόγηται γάρ.

ΣΩ. Ἔτι δὲ[x] ὑγιαίνοντές εἰσί τινες;[y]

ΑΛ. Εἰσίν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀσθενοῦντες ἕτεροι.

ΑΛ. Πάνυ γε. II. 139.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐχ οἱ αὐτοί.

ΑΛ. Οὐ γάρ. I. ii. 273.

ΣΩ. Ἆρ'[z] οὖν καὶ ἕτεροί τινές εἰσιν, οἳ μηδ' ἕτερα τούτων πεπόνθασιν;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἄνθρωπον ὄντα[a] ἢ[b] νοσεῖν ἢ μὴ νοσεῖν.

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δέ; περὶ φρονήσεως καὶ ἀφροσύνης ἆρά γε τὴν αὐτὴν ἔχεις γνώμην;[c]

ΑΛ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Εἰ δοκεῖ σοι[d] οἷόν τε εἶναι ἢ φρόνιμον ἢ ἄφρονα, ἢ ἔστι τι διὰ μέσου τρίτον πάθος, ὃ ποιεῖ[e] τὸν ἄνθρωπον μήτε φρόνιμον μήτε ἄφρονα;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀνάγκη ἄρα ἐστὶ τὸ ἕτερον τούτων πεπονθέναι.

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 3. ΣΩ. Οὐκοῦν μέμνησαι ὁμολογήσας ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσει;

ΑΛ. Ἔγωγε.

καὶ G, ἕτερον υ.—[y] εἰσί τινες om G.—[z] ἆρ' ϒΔΠ.—[a] ὄντα om G.—[b] ἢ om EFus.—[c] ἔχει συγγνώμην ϒΔΠ.—[d] εἰ δοκεῖ σοι ΞΣΥCG, εἰ δοκεῖς ϒΔΠ, δοκεῖ σοι εἰ υ: δοκεῖ σοι *s.—[e] ποιεῖ ϒΔΠ: ἐποίει *s.—[f] φαίνεται G.—[g] πάντες ΔΠ.—[h] ἂν om

δοκεῖ σοι οἷόν τε] H. l. idem valere videtur quod *ἀνάγκη*, sive explicandum *consentaneum*, *aptum*, tanquam dixisset, *Δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι (τὸν ἄνθρωπον) ἢ φρόνιμον εἶναι, ἢ ἄφρονα*. Ita certe in Phædon. c. 28. *ἢ οὐ δοκεῖ*, inquit Socr. *σοὶ τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν, τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι*. Nurnb.

δοκεῖ σοι οἷόντε] Sic tres opt. Alii *Εἰ δοκεῖ σοι οἷόντε*: alii *Δοκεῖ σοι οἷόντε*. Quæ omnia manifesto sunt corrupta. Nos autem melius quidquam afferre non possumus eo, quod olim proposuimus: *Εἰ δοκεῖ σοι ἀνάγκη, εἶναι ἢ φρόνιμον ἢ ἄφρονα*. Quanquam exemplum non suppetat ejus breviloquentiæ pro: *Εἰ δοκεῖ σοι ἀνάγκη εἶναι, ἄνθρωπον ὄντα εἶναι ἢ φρόνιμον ἢ ἄφρονα*. Vocem tamen *ἀνάγκη* requirere videntur præcedentia, et expressit eandem Ficinus, vertens: *Opinaris hominem aut prudentem aut imprudentem esse oportere?* et mox ipse Socr. repetit in his: *Ἀνάγκη ἄρα ἐστὶ* —. Buttm.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ μηδὲν εἶναι διὰ μέσου τρίτον πάθος, ὃ ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον μήτε φρόνιμον μήτε ἄφρονα εἶναι;

ΑΛ. Ὡμολόγησα γάρ.

ΣΩ. Καὶ μὴν δύο γε ὑπεναντία ἑνὶ πράγματι πῶς ἂν εἴη;

r. ii. 274. ΑΛ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀφροσύνη ἄρα καὶ μανία κινδυνεύει[f] ταὐτὸν εἶναι.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Πάντας[g] οὖν ἂν[h] φάντες,[i] ὦ Ἀλκιβιάδη, τοὺς ἄφρονας μαίνεσθαι ὀρθῶς ἂν φαίημεν.[j] αὐτίκα τῶν σῶν ἡλικιωτῶν εἴ τινες τυγχάνουσιν ἄφρονες ὄντες, ὥς περ εἰσί, καὶ τῶν ἔτι πρεσβυτέρων. ἐπεὶ φέρε πρὸς Διός, οὐκ οἴει[k] τῶν ἐν τῇ πόλει ὀλίγους μὲν εἶναι τοὺς φρονίμους, ἄφρονας δὲ δὴ[l] τοὺς πολλούς, οὓς δὴ σὺ μαινομένους καλεῖς;

G et pr Ξ.—[i] φανέντας F, φάσκοντες mg F.—[j] post φαίημεν omisi ναί cum ΞΓΔΙΠΤ BCEFGκυ.—[k] εἴη ν.—[l] δὴ post δὲ add ΞΔΠ.—[m] οἴει ΞΓΞΤFκυ: οἴῃ *s.—[n] ἂν om

§. 3. ἀφροσύνη ἄρα καὶ μανία] Respexit, opinor, Stobæus (Serm. iv. p. 61.) ad hunc locum: Ἐν ταὐτῷ (scil. Alcibiade Secundo; laudaverat enim ex hoc dialogo paullo ante locum) μικρῷ ἀνώτερον κατασκευάζει, ὅτι οὐ ταὐτὸν μανία καὶ ἀφροσύνη, ἀλλ' ἡ μὲν ὡς εἶδος, ἡ δ' ἀφροσύνη ὡς γένος. Gottleb.

οὐκ ἂν] Prius hoc ἂν ad φάντες proprie non pertinet, cum hoc sit pro εἰ φαίημεν: ita infra §. 14. ἆρ' οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιμεν, φάντες —. Verum hic, ubi primum locum habet φάντες, ne absolute id positum videatur, præcipitur statim vocula ἂν, quæ nihilominus suo loco repetitur. Sic etiam §. 8. οἱ δὲ πολλοὶ οὐδὲ ἂν τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντο ἄν. Struv.

τοὺς ἄφρονας] Sic Ald. et Steph. cum Bas. 2. At Bas. 1. τῷ ἄφρονας, ut int. εἶναι. Ficinus nostram tuetur lectionem: *Si ergo omnes imprudentes insanire dixerimus, recte dicemus, et ex tuis æqualibus.* Omisit vero ναί, nec αὐτίκα expressit. Gottleb.

πάντας] Cum hoc sit notum illud Stoicorum paradoxon (Cic. Parad. 4.) ὅτι πᾶς ἄφρων μαίνεται, tempore illius sectæ scriptus videri potest hic dialogus. Boeckh.

ὀρθ. ἂν φ.] Schleiermachero interrogative hæc videntur efferenda, quoniam, ut e seqq. patet, hæc non est ipsius Socratis sententia. Recte sane. Tamen veram interrogationem, signo etiam suo notandam, in talibus non agnosco, quale est etiam præcedens illud Ἀφροσύνη ἄρα κ. τ. λ. Quippe per voculas ἄρα et οὖν in tali colloquio nihil revera asseritur, sed enthymemata tantum proponuntur quæ alterius sive affirmationem sive exceptionem expectant. Quæ tamen in vulgatis Platonis exemplis hic post φαίημεν inseritur ejusmodi Alcibiadis affirmatio Ναί, ea præter Ven. ΞΣ in nullo codice comparet: neque expressit Ficinus. Quos sequimur. Melius enim vox αὐτίκα præcedenti sermoni statim subnectitur; quo facto Socrates affirmationem Alcibiadis præripit iterum, sermonem suum continuans illo ἐπεί. Tunc autem non amplius locus est illi affirmationi, quæ in superioribus jam continetur: quare sententiæ huic, ἄφρονας εἶναι τοὺς πολλούς, statim addit Socrates hæc, οὓς δὴ σὺ μαινομένους καλεῖς, ut eo citius eluceat illius assertionis paradoxia. Buttm.

ὀλίγους μὲν εἶναι τοὺς φρονίμους] Scribendum fuit, ni fallor, proprie, τοὺς

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οἴει[m] ἂν[n] οὖν χαίροντας ἡμᾶς εἶναι μετὰ τοσούτων μαινομένων πολιτευομένους, καὶ οὐκ ἂν παιομένους καὶ βαλλομένους καὶ ἅ περ εἰώθασιν οἱ μαινόμενοι διαπράττεσθαι, πάλαι[o] δὴ[p] δίκην δεδωκέναι; ἀλλ' ὅρα, ὦ μακάριε, μὴ οὐχ οὕτω ταῦτ'[q] ἔχει.[r]

ΑΛ. Πῶς ἂν οὖν ποτ' ἔχοι,[s] ὦ Σώκρατες; κινδυνεύει γὰρ οὐχ οὕτως ἔχειν ὥς περ ᾤηθην.[t]

ΣΩ. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ. ἀλλὰ τῇδέ πῃ ἀθρητέον.

ΑΛ. Πῇ ποτὲ λέγεις;

§. 4. ΣΩ. Ἐγὼ δή σοι ἐρῶ.[u] ὑπολαμβάνομέν γέ τινας εἶναι νοσοῦντας. ἢ οὔ;

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα I. H. 275.
ποδαγρᾶν[v] ἢ πυρέττειν ἢ ὀφθαλμιᾶν; ἢ οὐκ ἂν δοκεῖ[w] σοι καὶ μηδὲν τούτων πεπονθὼς ἑτέραν νόσον νοσεῖν;[x] πολλαὶ γὰρ δή πού γε[y] εἰσί, καὶ οὐχ αὗται μόναι.

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκοῦσιν.

ΣΩ. Ὀφθαλμία οὖν σοι[z] δοκεῖ πᾶσα νόσος εἶναι;

ΑΛ. Ναί.

Δ.—[o] πάλιν (αι) ΞΥΒCυ et pr u, πάλιν EF.—[p] δὴ add ꝤΔΠ.—[q] ταῦτ' om F.—[r] ἔχεις Π, ἔχη (οι) corr Γ, ἔχει F.—[s] ἔχει Δ et pr Γ.—[t] εἰώθειν Π.—[u] scribe δὴ σοί γε ἐρῶ: ita enim libri omnes. post ὑπολαμβάνομέν autem omitte γε cum ꝤΔΠG.—[v] ποδάγραν Ꝥ.—[w] δοκεῖ ꝤΔΠG, δοκοῖ corr Γ: δοκῇ *s.—[x] νόσον νοσεῖν ꝤΓΔΞΠΣΥΒCGuυ: νοσεῖν νόσον *s.—[y] τε ꝤΔΠ, om G.—[z] σοι ante οὖν ponunt ꝤΔΠ, post δοκεῖ ΞΣΥ.—

ὀλίγους εἶναι φρονίμους, deleto articulo in φρον. sequitur enim mox ἄφρονας δὲ τοὺς πολλούς. Ita p. 230. οὐκοῦν τοὺς μὲν πολλοὺς ἄφρονας, τοὺς δ' ὀλίγους φρονίμους; sed articulus et hic in φρονίμους locum habere potest. Consentiunt et in hac lectione omnes edit. vet. Ita in Phæd. §. 39. τοὺς μὲν χρηστοὺς—ὀλίγους εἶναι—τοὺς δὲ μεταξὺ, πλείστους, ubi Stobæus habet, τοὺς πλείστους. Gottleb. Non ita dici solent οἱ ὀλίγοι, sicut οἱ πολλοί. πολλοὶ sunt multi, οἱ πολλοὶ plerique. Biest.

μὴ—ἔχει] Indicativum particulæ μὴ additum, quando certum est loquenti quod verendum esse dicit, videre licet in Meno. §. 26. in aoristo: in præsenti lubrica res, cum tam facilis sit lapsus inter ἔχει et ἔχῃ; quare hic non tantum consensum omnium codicum memoramus, sed exemplum quoque simillimum, quod e Lachete ministravit Heindorfius (p. 196. C.) ἀλλ' ὁρῶμεν μὴ Νικίας οἴεταί τι λέγειν καὶ οὐ λόγου ἕνεκα ταῦτα λέγει. Nam alterum ib. 187. B. a codicum scriptura nunc non amplius certum, ubi Bekker reposuit κινδυνεύηται, Stephano et uno cod. dantibus —εται, et συμβαίνῃ cum Steph. codicibus tamen omnibus dantibus —ει. Buttm.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ πᾶσα νόσος ὀφθαλμία;

ΑΛ. Οὐ δῆτα ἔμοιγε· ἀπορῶ μέντοι πῶς[a] λέγω.

II. 140. ΣΩ. Ἀλλ' ἐὰν ἔμοιγε[b] προσέχῃς τὸν νοῦν, σύν τε δύο σκεπτομένω τυχὸν[c] εὑρήσομεν.

ΑΛ. Ἀλλὰ προσέχω, ὦ Σώκρατες, εἰς δύναμιν τὴν ἐμήν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡμολογήθη ἡμῖν ὀφθαλμία μὲν πᾶσα νόσος εἶναι, νόσος μέντοι οὐκ εἶναι πᾶσα ὀφθαλμία;

ΑΛ. Ὡμολογήθη.

ΣΩ. Καὶ[d] ὀρθῶς γέ[e] μοι δοκεῖ ὁμολογηθῆναι. καὶ γὰρ οἱ πυρέττοντες πάντες[f] νοσοῦσιν, οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν οὐδὲ ποδαγρῶσιν[g] οὐδέ γε[h] ὀφθαλμιῶσιν,[i] οἶμαι· ἀλλὰ νόσος μὲν πᾶν τὸ τοιοῦτόν ἐστι, διαφέρειν δέ[j] φασιν οὓς δὴ καλοῦμεν ἰατροὺς τὴν ἀπεργασίαν αὐτῶν. οὐ

a μέντοι πῶς ꝞΔΠ : μέντοιγε πῶς *s.—b ἐμοὶ G.—c τυχὸν ꝞΔΠ, σχεδὸν E : σχεδὸν (τυχὸν) *s.—d καὶ...ὁμολογηθῆναι] hæc Alcibiadi continuat Υ.—e γε om Γ.—f πάντες om F.—g ποδαγρῶσιν ꝞΔΠ : ποδαγριῶσιν *s.—h γε om F.—i ὀφθαλμῶσιν pr Π.—j δέ B et corr Γ : δή *s.—k πᾶσιν ꝞΔΠ.—l οὐθ' Γ : om G.—m ὅμοιοι ꝞΔΠ.—

§. 4. σύν τε δύο σκεπτομένω] Plato Poetarum sententias sermonibus suis incaute sæpius inserit. Ut verba hæc atque decus suum melius quis intelligat, eorum meminisse oportet quæ Homerus Diomedem loqui fecit, quum in Trojanorum castra speculatores quosdam vult dimittere. Apud Homerum Ιλ. κ. 224. verba leguntur, Σύν τε δύ' ἐρχομένω, *Duo una euntes*. Apud Platonem, Σύν τε δύο σκεπτομένω, *Duo se invicem consulentes*. Dacier.

σύν τε δύο σκεπτομένω] Ficinus pulchritudinem loci non expressit: *et ambo simul investigemus*. Nisi verbis Græcis interpretandis addatur aliquid, Latina lingua hanc venustatem non assequi potest. Unde Dacierius non male: *mais si vous voulez me suivre, je suis persuadé, que nous le trouverons à peu près*. Vous savez ce mot du Poete, *deux hommes qui vont ensemble*. Alludit et Plato ad hunc Homeri locum in Sympos. p. 176. σύν τε δύ' ἐρχομένω πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα. Ubi obiter notamus, hunc locum corrupte expressum esse. Pro ὁδοῦ legendum esse puto πρὸ ὁ τοῦ, quamquam Ald. Bass. et Steph. vulgatam habent. Πρὸ ὁ τοῦ ex interpretatione Scholiast. min. est: κοινῶς, ὁ ἕτερος πρὸ ἑτέρου, i. e. *alternis consultabimus*. Ficinus vertit πρὸ ὁδοῦ, *in itinere*, quod, si quid videmus, non significat πρὸ ὁδοῦ, dicendum enim fuisset: καθ' ὁδὸν, ut est in Timæo p. 20. Steph. Cæterum hunc locum Homericum, præter Aristotelem et Euripidem, et Cicero suum fecit, ad Divin. ix. 7. ad Attic. ix. 6. ut nota Clarkiana et Ernestiana quemque docere potest. Gottleb.

ποδαγρῶσιν] Ita optimi pro vulg. ποδαγριῶσιν, quæ non videtur esse legitima apud antiquiores forma. Nam formam in —ᾷν, quam amant hæc verba, propiorem præbet nomen ποδάγρα: quod secus est in ὕδερος, ὕδρωψ al. quæ mutuant formam in —ιᾷν ab illo ὀφθαλμιᾷν et similibus, derivatis a subst. in ία. Buttm.

δὴ] F. δὲ scribend. pro δή. Steph.

δὴ] Stephanus malit δὲ pro δή, nisi fallor, præeunte versione Ficini: *differre autem medici dicunt illorum curationem*. Contexta flagitant hanc particulam. Gottleb.

δὲ] Vulgo δή. Alterum, quod requirit series orationis et exprimit Ficini versio, non inventum tamen est nisi in Par. B. et e corr. in Coisl. Buttm.

γὰρ πᾶσαι[k] οὔθ'[l] ὅμοιαι[m] οὔτε ὁμοίως διαπράττονται, ἀλλὰ i. ii. 276.
κατὰ τὴν αὑτῆς δύναμιν ἑκάστη· νόσοι μέντοι πᾶσαί εἰσιν. ὥς περ δημιουργούς τινας ὑπολαμβάνομεν·[n] ἢ οὔ;

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 5. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς[o] σκυτοτόμους καὶ τέκτονας καὶ ἀνδριαντοποιοὺς καὶ ἑτέρους παμπληθεῖς,[p] οὓς τί[q] δεῖ καθ' ἕκαστα λέγειν; ἔχουσι δ' οὖν διειληφότες δημιουργίας μέρη, καὶ πάντες οὗτοί εἰσι δημιουργοί, οὐ μέντοι[r] εἰσὶ τέκτονές γε οὐδὲ σκυτοτόμοι οὐδὲ[s] ἀνδριαντοποιοί, οἳ[t] ξύμπαντές[u] εἰσι[v] δημιουργοί.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.[w]

ΣΩ. Οὕτω μὲν τοίνυν[x] καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσί, καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον αὐτῆς μέρος[y] ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους· οἱ δὲ[z] ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατονομάζειν οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις, ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς.[a] εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ ἀναζητῶν ὀνόματα. πάντα δὲ ταῦτα ἀφροσύνη ἐστί· διαφέρει δέ, ὥς περ τέχνη τέχνης ἡμῖν κατεφαίνετο καὶ νόσος[b] νόσου. ἢ πῶς σοι δοκεῖ;

[n] δημιουργοῦσιν ὡς ὑπολ. Π.—[o] τοὺς om ΞΣΥC.—[p] παμπληθεῖς ΔΞΠΣΥBCuv et corr Γ: παμπλήθεις °s.—[q] οὕσι Π.—[r] δῆτα Γ.—[s] καὶ σκ. 𝔄ΔΠ.—[t] οἱ ΣΥBC, om ΔΠ: οἱ °s.—[u] ξ. 𝔄ΔΞΠΣ.—[v] δέ εἰσι F.—[w] μέντοι Γ.—[x] τοίνυν 𝔄ΓΔΞΠΣΥBCGuv: οὖν °s.—[y] αὐτῆς μέρος 𝔄ΓΠG: μέρος αὐτῆς °s.—[z] δ' v.—[a] ἐνεούς 𝔄ΔΠΣΥBGuv:

διαπράττ.] Ficinum, et qui eum olim sequebamur, de curatione hæc intelligentes, Schneid. correxit in Lex. v. *διαπράττω* certissimam simul proponens emendationem *ὅμοια* pro *ὅμοιαι*. Nam istud *οὐχ ὅμοιαι* in superioribus jam satis superque comprehensum est: particula *γὰρ* autem, quæ spectat ad *διαφέρειν τὴν ἀπεργασίαν*, necessario introducere debet hunc sensum, morbos diversa diversimode operari. Codd. optimi *ὅμοιοι* quod eodem ducit: vid. Bast. App. ad Greg. Cor. p. 769. Buttm.

ὥσπερ] Non videntur hæc per interrog. dici. Sic pag. præced. circa finem, *ὑπολαμβάνομέν γε τινὰς εἶναι νοσοῦντας*. Steph.

§. 5. *οὐδὲ ἀνδρ.*] For. *οὐδὲ ἀνδριαντοποιοί, οἱ σύμπαντες* etc. hoc sensu, *neque tamen ii quibus simul omnibus generale est nomen opificum, sunt vel fabri, vel cerdones*. Steph.

Adsentior Stephano. Non enim articulum *οἱ* jungi hic *τῷ σύμπαντες* putem, antea quoque *πάντες*. Ficinus mutavit interpretationem; post *δημιουργίας μέρη* colo ponit: *ac omnes quidem opifices sunt, non tamen fabri omnes—at cuncti generatim opifices*. Quæ ratio non placet. Gottleb.

οὕτω μὲν τοίνυν] Excerpsit hunc locum Stobæus Serm. iv. p. 61. sed legitur: *οὕτω μὲν οὖν καὶ τὴν ἀφροσύνην*, contra veteres editiones; reliqua cum contextis accuratissime consentiunt. Gottleb.

ἐν εὐφημοτάτοις] De particula *ἐν* hoc modo usurpata vide Cl. Blackwall Class. Sacr. tom. i. p. 22. ed. 12mo. Etw.

ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν οὕτως.

1. ii. 277. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀπ' ἐκείνου πάλιν ἐπανέλθωμεν. ἦν γάρ δή που καὶ[c] ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου σκεπτέον εἶναι τοὺς ἄφρονάς τε καὶ φρονίμους, τίνες ποτ' εἰσίν. ὡμολόγητο[d] γὰρ εἶναί τινας· ἢ γὰρ οὔ;[e]

ΑΛ. Ναί, ὡμολόγηται.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν τούτους[f] φρονίμους ὑπολαμβάνεις,[g] οἳ ἂν εἰδῶσιν ἅττα δεῖ πράττειν καὶ λέγειν;

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἄφρονας δὲ ποτέρους; ἆρά γε τοὺς μηδ' ἕτερα τούτων εἰδότας;

ΑΛ. Τούτους.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἵ γε μὴ εἰδότες μηδ' ἕτερα τούτων λήσουσιν αὐτοὺς καὶ λέγοντες[h] καὶ πράττοντες ἅττα μὴ δεῖ;

ΑΛ. Φαίνεται.

§. 6. ΣΩ. Τούτων μέντοι ἔλεγον, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ

II. 141. τὸν Οἰδίπουν[i] εἶναι τῶν ἀνθρώπων. εὑρήσεις δὲ[j] καὶ τῶν νῦν ἔτι[k] πολλοὺς οὐκ ὀργῇ κεχρημένους ὥς περ ἐκεῖνον,[l] οὐδ' οἰομένους κακά σφισιν εὔχεσθαι, ἀλλ' ἀγαθά. ἐκεῖνος μὲν ὥς περ οὐδ' ηὔχετο, οὐδ' ᾤετο· ἕτεροι δέ τινές εἰσιν οἳ τά-

ἐννεούς *s.—[b] νόσοι G.—[c] καὶ add 𝔛ΔΠ.—[d] ὡμολόγηται G.—[e] ἢ οὐ rc Γ.—[f] τοὺς Γ.—[g] ὑπολαμβάνοις 𝔛.—[h] λέγοντες...πράττοντες Ξ, λέγοντας...πράττοντας F: λέγοντας...πράττοντας *s.—[i] οἰδίποδα G.—[j] δέ τι ΔΠ, δέτι 𝔛.—[k] ἔτι om 𝔛ΔΠ.—[l] κεῖνον

ἦ γὰρ οὔ;] Insolita formula: cum alias subjici soleat ἦ γάρ; possit etiam ἢ οὔ. Quare multum faveo manui corrigenti in Coisl. ἦ γάρ; ἢ οὔ; Buttm.

ὡμολόγηται] For. ὡμολόγητο, ut dixit Socr. Steph.

Stephani quidem ratio mihi levis videtur. Non enim scriptores optimi tam diligentes sunt in temporibus ponendis. v. Fischer. ad Phædon. §. 58. Gottleb.

Steph. vult ὡμολόγητο, quod Socrates interrogans hoc tempore utatur. Sed nimia hæc esset diligentia in respondendo. Socrates ob nexum sui sermonis interrogare debuit ita, *Conveneratne* (tum) *inter nos?* Responderi potest absolute tempore perfecto *Convenit.* Buttm.

ἆρ' οὖν τούτους] Excerpsit hunc locum Stobæus Serm. iv. p. 60. usque ad verba ἅττα μὴ δεῖ. φαίνεται. Gottleb.

λήσουσιν αὐτοὺς] Stobæus, δηλοῦσιν αὐτοὺς καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες ἅττα μὴ δεῖ. Sed in margine notata est vera lectio, λήσουσιν. Locus, ut legitur in editionibus veteribus, sanus est. Antea jam usus est hac forma. Gottleb.

λέγοντας καὶ πράττοντας] Legendum certissime καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες. Schneid. Ita nunc recte editur e Stob. p. 60. et cod. Ven. Ξ. Conf. supra 1. et infra 9. Buttm.

§. 6. οὐδ' ηὔχετο] Stephanus, 'For. οὐκ ηὔχετο.' Forsan ex Ficini versione: *ille siquidem, ut non optabat, ita nec putabat.* Gottleb.

ηὔχετο] Intell. ἀγαθά. Prius autem οὐδὲ, quod habent libri omnes, nunc restitui loco ejus quod suadente Stephano olim reposueram, οὐκ. Etiamsi enim

ναντία τούτων πεπόνθασιν. ἐγὼ μὲν[m] γὰρ οἶμαι σε[n] πρῶτον,[o] εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος, ἐρωτήσειε, πρὶν ὁτιοῦν εὔξασθαί σε, εἰ[p] ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι τῆς Ἀθηναίων πόλεως· εἰ δὲ[q] τοῦτο φαῦλον ἡγήσαιο καὶ μὴ μέγα τι, προσθείη καὶ πάντων I. ii. 278.
τῶν Ἑλλήνων· εἰ δέ σε[r] ὁρῴη[s] ἔτι ἔλαττον δοκοῦντα ἔχειν, εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης ὑποσταίη σοι,[t] καὶ τοῦτο μὴ[u] μόνον ὑποσταίη, αὐθημερόν[v] σου[w] βουλομένου ὡς πάντας αἰσθέσθαι[x] ὅτι Ἀλκιβιάδης ὁ[y] Κλεινίου[z] τύραννός ἐστιν·[a] αὐτὸν οἶμαι ἄν σε ἀπιέναι περιχαρῆ γενόμενον, ὡς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν[b] κεκυρηκότα.[c]

ΑΛ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὦ Σώκρατες, κἂν ἄλλον ὁντινοῦν, εἴ περ τοιαῦτα ξυμβαίη[d] αὐτῷ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι ἀντί γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ' ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων καὶ[e] βαρβάρων χώραν τε καὶ τυραννίδα βουληθείης[f] σοι γενέσθαι.

ΧΔΠ.—[m] μὲν om ΞΣ.—[n] γε υ.—[o] πρῶτον add ΧΓΔΞΠΣΥΒCG.—[p] εἰ om G.—[q] δὲ om υ.—[r] γε Σ.—[s] ἐρῴη pr υ et γρ ΣΥΒCu.—[t] καταστήσοι G.—[u] μὴ om ΣΥ.—[v] αὐθήμερον ΔΠ.—[w] σοι G.—[x] αἰσθήσεσθαι ΧΔΠ.—[y] ὁ om Σ et pr Ξ.—[z] κλινίου υ.—[a] ἐστιν om G.—[b] ἀγαθῶν om F.—[c] κεκυριευκότα Ξ.—[d] ξυμβαίη ΔΠ, συμβῆη G : συμβαίη °s.—[e] ἑλλήνων τε καὶ ΧΔΠ.—[f] βουληθείη G.—[g] οἶμαι ΧΔΠ : οἴομαι

ratio hoc poscere videtur, est tamen in his aliquid reciproci, quod in affirmativa sententia certe ita enuntiaret Atticus sermo : ὥσπερ καὶ ηὔχετο, οὕτω καὶ —. Buttm.

ἐγὼ μὲν κ. τ. λ.] Eadem fere quæ hinc sequuntur leguntur etiam in Alc. i. 4. vixque dubium esse potest quin ex horum locorum altero in alterum hæc transumpta sint. Sed cum neuter dialogus legitimus Platonis fetus habendus sit, lubricum est quidquam ulterius statuere. Id tamen Schleiermachero concedendum puto, hic melius quam illic hæc cum ceteris cohærere. Buttm.

οἶμαί σε πρῶτον] Deest τὸ πρῶτον in Ald. Bas. 1. et Steph. Unde Stephanus, 'γράφεται οἶμαί σε πρῶτον' scilicet ad Bas. 2. respexit. Ficinus : *Reor equidem te* primum. Nisi Grynæus hoc correxit. Mihi quidem displicet τὸ πρῶτον. Gottleb.

ὑποσταίη σοι] Cod. Par. G. καταστήσοι, unde si feceris καταστήσεις sc. τύραννον, melius cohæreat oratio. Buttm.

μὴ μόνον κ. τ. λ.] Paulo implicatior est structura horum verborum, ita tamen ut diligentem lectorem ratio eorum fugere non possit. Quare duo tantum monebo. Nam primum verba μὴ μόνον ὑποσταίη carent suo ἀλλὰ καὶ, ideo quod e sequentibus his αὐθημερόν σου βουλομένου—mente illud facile suppleatur ; ut si quis dicat 'togam non modo concessi, cum ille tunicam quoque peteret.' Deinde vocula ὡς ante πάντας structuram impedit, cum neque βούλομαι ὡς αἰσθέσθαι usu firmetur (quamquam conferri tamen possit illa codicum scriptura, δόξω ὡς ἀμελῆσαι in Crit. 3.) neque ὡς πάντας pro simplici πάντας. Nam Thucydideum illud ὡς ἕκαστοι huc trahere nolim, cum nonnisi nominativo casu usurpetur, quod manifestum est ellipsis indicium, de qua vid. Abresch. Diluc. Thucyd. ad iv. 93. neque locutiones alias, de quibus egit Heindorf. ad Cratyl. §. 27. Phædo. §. 90. ὡς δεινὸν, ὡς ὠμὰ, et similes, quas nemo non videt natas esse exclamatione ; omnium autem minime superlativos ὡς τάχιστα etc. Codicum trium scripturam αἰσθήσεσθαι merum sphalma esse arbitror. Buttm.

ΑΛ. Οὐκ οἶμαι[g] ἔγωγε. πῶς γὰρ ἄν, μηδέν[h] γέ τι μέλλων αὐτοῖς χρήσεσθαι;[i]

ΣΩ. Τί δ' εἰ μέλλοις[k] κακῶς τε καὶ βλαβερῶς χρῆσθαι; οὐδ' ἂν οὕτως;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

§. 7. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὡς οὐκ ἀσφαλὲς οὔτε[l] τὰ διδόμενα εἰκῇ δέχεσθαί [σε][m] οὔτε[n] αὐτὸν εὔχεσθαι γενέσθαι, εἴ γέ τις βλάπτεσθαι μέλλοι[o] διὰ ταῦτα ἢ τὸ παράπαν τοῦ βίου ἀπαλλαγῆναι. πολλοὺς δ' ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν ὅσοι
I. ii. 279. τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες ἤδη καὶ σπουδάσαντες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι, ὡς ἀγαθόν τι πράξαντες,[p] διὰ τὴν τυραννίδα ἐπιβουλευθέντες τὸν βίον[q] ἀφηρέθησαν. οἶμαι δέ[r] σε οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἔνιά γε[s] χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ γεγε-

*s.—[h] μηδέν Δ : μηθὲν *s.—[i] χρήσεσθαι ꝄΔΠ : χρῆσθαι *s.—[k] μέλλοις ꝄΔΠ : μέλλεις *s.—[l] οὐδὲ ꝄΔΠ.—[m] τε ꝄΔΞΠΥBCFGuv, γε corr Γ.—[n] οὐδὲ Π.—[o] μέλλει Es.—[p] πράξαντες ꝄΓΔΠΕFGuv et pr Ξ : πράξοντες *s—[q] τοῦ βίου EF.—[r] γάρ Γ.—[s] τε ΓΞΣCF.—[t] γενόμενα ΞΣ.—[u] οὔτε F.—[v] τῶν Γ.—[w] οὐδὲν ΠΣ : οὐθὲν *s.

§. 7. σε] Illud σε admodum importunum h. l. et delendum. Deinde fortasse μέλλοι. Schneid.

Schneidero importunum videbatur σέ, quo tamen non offendor magnopere. Certe nihil impedit, quo minus pronomini definito subjiciatur communius τίς. Ceterum in solis Codd. Par. E, Ven. Σ, hæc est scriptura, in reliquis omnibus prorsus mendose τε. Buttm.

μέλλεις] Stephanus 'For. μέλλοις.' Ficinus enim: *Quid si usurus quidem sis.* Gottleb.

μέλλει] Indicativus ille nititur quidem solo cod. E, sed vindicare eum non dubito contra optativum ceterorum omnium. Nam εἰ μέλλοι hypotheticum est, ut in superioribus illis εἰ μέλλοις, quod idem est ac si dixisset, *si scias cum tuo malo te illis usurum esse, non tibi ea appreceris.* Contra hic εἴ γε, ut plerumque, valet *siquidem, quandoquidem,* remque respicit superius demonstratam. Sensus est: *Non tutum tibi est, temere accipere ne illa quidem quæ offeruntur—si quidem fieri potest ut damno aliquis inde afficiatur.* Istud *fieri potest* Græce hic est μέλλει. Sane alias id fere, quod certe eventurum esse putat qui loquitur, indicat verbum μέλλειν; verum hanc certitudinem si tollere voluisset auctor, ita opinor scripsisset, εἴ γε μέλλοις ἂν (vid. Meno. 12.): solo autem optativo ponendo, hypotheticam, etiam cum illo γε, orationem reddidisset, quæ hinc aliena est. Maluit autem scriptor ipsum verbum μέλλειν ob vim quam habet futuri, per se incerti, usurpare de eo quod fieri potest, ut fecit etiam infra 8. in his, ἢ μέλλων δι' εὐχῆς τεύξεσθαι: quod in periculis præmonendis gravius esse nemo non sentit. Buttm.

ἤδη] Est insolentius quid in positu maxime hujus ἤδη, quod fecit ut insolentem etiam significationem olim ei tribuerem: nunc non dubito quin ita intelligendum sit ac si scriptum esset hic quidem ita: πολλοὺς ἔχοιμεν ἂν εἰπεῖν γεγονότας ἤδη, οἳ —ἐπιθυμήσαντες —— ἀφῃρέθησαν: et simili ratione etiam mox §. 8. Buttm.

πράξοντες] Cl. Vat. Ven. πράξαντες, quod adoptavit Bekk. ego illud sine ἂν hic stare posse non putem. Et tantum non sollemnis est in hac forma lapsus librariorum. Buttm.

χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ] Homerica locutio. Il. β. 303. Χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο. Attici χθὲς καὶ πρώην. Usurpant autem de re cujus recens memoria est. Sic in Gorgia p. 470. D. de eodem Archelao per scelera regnum adepto, τὰ ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα. Buttm.

νημένα,[t] ὅτε[u] Ἀρχέλαον τὸν[v] Μακεδόνων τύραννον τὰ παιδικά, ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος οὐδὲν[w] ἧττον ἤ περ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὡς[x] τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος, κατασχὼν δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ᾽ ἑτέρων τινῶν ἐτελεύτησεν. ὁρᾷς δὴ καὶ τῶν ἡμετέρων πολιτῶν —ταῦτα γὰρ οὐκ ἄλλων ἀκηκόαμεν, ἀλλ᾽ αὐτοὶ παρόντες
οἴδαμεν—ὅσοι στρατηγίας ἐπιθυμήσαντες ἤδη καὶ τυχόν- II. 142.
τες αὐτῆς οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν φυγάδες τῆσδε τῆς πόλεώς εἰσιν, οἱ δὲ τὸν βίον ἐτελεύτησαν· οἱ δὲ ἄριστα δοκοῦντες αὐτῶν πράττειν, διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ φόβων οὐ μόνον ἐν ταύτῃ τῇ στρατηγίᾳ, ἀλλ᾽ ἐπεὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν

—[x] ὁ Γ.—[y] πολιορκίᾳ ΧΣΕG et pr Γ et corr ΥΒ.—[z] εἰς τὴν ὠφέλειαν Δ.—[a] εἶχον

τὰ παιδικὰ—ἐραστὴν] Ficinus: *Cum Archelaum, Macedonum tyrannum, tyrannidis amantem delicias, aliquis hujuscemodi delicias, non minus quam ille sitiens, interfecit.* Male. Non intellexit verba *παιδικὰ* et *ἐραστής*. *Παιδικά τινος*, ut valde notum, sunt *deliciæ, amasius, amor, pullus alicujus*, qui dicitur aliis locis *ἐρώμενος*; ut Alcibiades dicitur Socratis fuisse amasius, apud Ælian. V. H. iv. 21. *παιδικὰ ἐγένετο Σωκράτους Ἀλκιβιάδης.* Qui amabat *ἐραστὴς* vocabatur, ut ex eodem Æliano (iii. 4.) ex Platonis Symposio (p. 179.) et aliis elucet. Sensus loci itaque est: *Quum Archelaum, Macedonum tyrannum, amasius, non minus tyrannidem amans quam ille* sc. Rex *amasium, interfecisset amatorem, ut tyrannus et felix esset futurus.* Optimus hujus loci interpres est Ælianus, qui V. H. l. viii. 9. rem ex hoc Platonis loco excerpsit. *Ἀρχέλαον τὸν Μακεδονίας τύραννον (οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐ βασιλέα) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Κρατεύας, ἐρασθεὶς τῆς τυραννίδος, οὐδὲν ἧττον ἥπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠράσθη, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὁ Κρατεύας Ἀρχέλαον.* Ex quo loco intelligitur nomen amasii, qui apud Diodorum Sic. lxiv. p. 671. Craterus vocatur. Wesselingius probat Kuhnii sententiam, qui nomen Crateri et Crateuæ unum idemque esse tradit. Hic Archelaus, apud quem Plato gratiosus fuit, (v. Athen. xi. 115. p. 384.) auctore Diodoro, l. c. ab hoc amasio in venatione imprudenter sauciatus, post eumque regnasse dicitur Orestes filius. Sed Aristoteli l. v. 10. Polit. [=v. 8. 11. Schneid.] major fides habenda est, qui Craterum conjurasse dicit in amatoris caput una cum Hellanocrate, et tres aut quatuor dies, ut ait cum Platone Ælianus, l. c. imperium tenuisse. Hunc Crateuam fuisse pathicum, ex Aristotelis loco constat. Archelaum vero tyrannum fuisse propter crudelitatem in patruum, filium aliosque admissam, Platonis Gorgias docet p. 312. quem locum et Stobæus excerpsit Serm. 102. p. 559. Lectu dignissima est observatio Wesselingii ad locum Diodori laudatum. Notatu dignum est, Athenæum l. xi. 115. p. 384. Archelai obiter meminisse, ut Platonem, quod ejus genus spurium et tyrannidem notasset, *δυσμενείας* accusare posset. Notanda etiam synesis h. l. *τὰ παιδικὰ—εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος.* Latet in *παιδικὰ* vel nomen Crateuæ, quod addidit Ælianus, vel *ἐρωμένου*. Gottleb.

Interiit Archelaus Ol. 95. 1. post mortem Socratis, Alcibiade jam iv. annos antea anno ætatis circiter quadragesimo mortuo, quem tamen etiam in hoc dialogo juvenem admodum fingi satis apparet. Neque enim anachronismos in scriptionibus hoc genus refugiebant veteres. Quanquam hunc quidem nimium et ignorantiæ potius scriptoris ætate ab his temporibus remoti tribuendum esse censet Schleiermacher. Buttm.

ἐν ταύτῃ τῇ στρατηγίᾳ] Fuit quum putarem: *ἐν αὐτῇ τῇ στρατηγίᾳ*, et videtur Ficinus mecum facere: *in ipso exercitu*, quæ versio vero falsa, vult enim

κατῆλθον, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πολιορκούμενοι πολιορκίαν[y] οὐδὲν ἐλάττω τῆς ὑπὸ τῶν πολεμίων διετέλεσαν, ὥστε ἐνίους αὐτῶν εὔχεσθαι ἀστρατηγήτους εἶναι μᾶλλον ἢ ἐστρατηγηκέναι. [§. 8.] Εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ κίνδυνοί τε καὶ πόνοι
I. ii. 280. φέροντες εἰς ὠφέλειαν,[z] εἶχεν[a] ἄν τινα λόγον· νῦν δὲ καὶ πολὺ τοὐναντίον. εὑρήσεις δὲ καὶ περὶ τέκνων τὸν αὐτὸν τρόπον εὐξαμένους τινὰς ἤδη γενέσθαι καὶ γενομένων εἰς ξυμφοράς τε καὶ λύπας τὰς μεγίστας καταστάντας. οἱ μὲν γὰρ μοχθηρῶν διὰ τέλους ὄντων τῶν τέκνων ὅλον τὸν βίον λυπούμενοι διήγαγον· τοὺς δὲ χρηστῶν μὲν γενομένων, συμφοραῖς δὲ χρησαμένων ὥστε στερηθῆναι, καὶ τούτους οὐδὲν εἰς[b] ἐλάττους[c] δυστυχίας καθεστηκότας ἤ περ ἐκείνους καὶ[d] βουλομένους ἂν ἀγένητα[e] μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι. ἀλλ' ὅμως τούτων τε[f] καὶ ἑτέρων πολλῶν ὁμοιοτρόπων τούτοις οὕτω σφόδρα καταδήλων ὄντων, σπάνιον εὑρεῖν ὅς τις ἂν ἢ διδομένων ἀπόσχοιτο ἢ μέλλων[g] δι' εὐχῆς τεύξεσθαι παύσαιτ'[h] ἂν εὐχόμενος. οἱ δὲ πολλοὶ οὔτε ἂν τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντ'[i] ἂν οὔτε στρατηγίας οὔθ'[j] ἑτέρων πολλῶν, ἃ παρόντα βλάπτει[k] μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ· ἀλλὰ κἂν εὔξαιντ'[l] ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ

v.—[b] εἰς οὐδὲν εἰς Π.—[c] ἐλάττους Γ: ἐλάττονας °ς.—[d] καὶ om 𝔛ΔΠ.—[e] ἀγέννητα 𝔛 FG, ἀναγέννητα (omisso ἂν) ΔΠ.—[f] γε F.—[g] μέλλον 𝔛.—[h] παύσαιτ' Γ.—[i] ἀπόσχοιντ' Γ.—[j] libri οὐδ'.—[k] βάπτει pr Ξ.—[l] εὔξαιντ' Γ.—[m] τυγχάνειν F.—[n] πάλιν ὀδοῦσιν

Plato: *quum præessent exercitui.* Sed retracto sententiam. Potest enim ἀπὸ κοινοῦ repeti: in hoc imperatorio munere, *quod sibi exoptaverant.* Antea dixerat, στρατηγίας ἐπιθυμήσαντες. Consentiunt quoque in vulgata lectione veteres editiones. Gottleb.

ἀστρατηγήτους εἶναι] I. e. *ignaros artis imperatoriæ esse.* Non recte Ficinus cepit: *ut optaverint se privatos vixisse potius quam in privato munere.* Qua potestate sit hoc verbum patet ex Epp. Cicer. ad Attic. vii. 13. 'Quorum dux, quam ἀστρατήγητος, cui ne Picena quidem nota fuerint.' Gottleb.

ἀστρατήγητοι h. l. sunt qui nunquam ἐστρατήγησαν, ut docet analogia τῶν ἀγενήτων §. seq. Buttm.

§. 8. λόγον] I. e. ὄφελος, *pretium,* quod verbum vertebat Nero *respectum,* nove. v. Suet. in Ner. c. 20. et Casaub. p. 272. Gottleb.

περὶ τέκνων] Quisque facile videt, quam accommodate sint personæ Alcibiadis exempla, a tyrannide et imperio desumta. Quod ad hoc ultimum de miseriis e filiis parentibus natis, attinet, nescio, an Plato alluserit ad Alcibiadis cum Agidis uxore, Timæa, familiaritatem, quam ut Plutarchus refert, a se quæsitam esse dicebat, ut liberos, qui deinde Lacedæmoniorum reges futuri essent, procrearet. Agis enim, ut idem Plutarch. testatur, tum ob invidiam, tum ob violatæ uxoris injuriam, dies noctesque nihil aliud agitare videbatur, nisi ut ruina Alcibiadis odium suum restingueret. Nurnb.

τοὺς δὲ] Est ἀνακόλουθος oratio: et fortasse subauditur εὑρήσεις, ex præced. cum accus. τούς: et partic. τυχόντας cum illis genitivis. Posset et infin. τυχεῖν subaudiri, sed malo participium. Steph.

μὴ παρόντα τυγχάνει.[m] ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλιν-
ῳδοῦσιν,[n] ἀνευχόμενοι[o] ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὔξωνται. ἐγὼ
μὲν οὖν ἀπορῶ μὴ ὡς ἀληθῶς μάτην θεοὺς[p] ἄνθρωποι αἰ-
τιῶνται, ἐξ ἐκείνων φάμενοι κακὰ σφισιν εἶναι· οἱ[q] δὲ[r] καὶ
αὐτοὶ[s] σφῇσιν[t] εἴτε ἀτασθαλίαισιν[u] εἴτε ἀφροσύναις[v] χρὴ
εἰπεῖν, ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. [§. 9.] Κινδυνεύει γοῦν,[w] I. ii. 281.
ὦ Ἀλκιβιάδη, φρόνιμός τις[x] εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητής, ὅς δο-
κεῖ μοι φίλοις ἀνοήτοις τισὶ χρησάμενος, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ
πράττοντας καὶ εὐχομένους ἅ[y] περ οὐ βέλτιον ἦν, ἐκείνοις
δὲ ἐδόκει, κοινῇ ὑπὲρ ἁπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι.
λέγει[z] δέ πως ὡδί,

> Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά, φησί, καὶ εὐχομένοις[a] II. 143.
> καὶ ἀνεύκτοις[b]
> ἄμμι[c] δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν[d]

Ϗ, πάλιν ᾠδοῦσιν Π, πάλιν ᾠδοῦσιν Δ.—[o] ἂν εὐχόμενοι ΔΠ.—[p] μάτην τοὺς θεοὺς G.—[q] εἰ Π, om EF.—[r] δὲ om EF.—[s] αὐτοῖς ϏΔΠ.—[t] σφίσιν ΓΣΥBCEFGuv, φησὶν ϏΔΠ.—[u] ἀσθαλίαισιν Γ.—[v] ἀφρονίαισιν ϏΔΠ, εὐφρυσύναις pr Γ.—[w] γοῦν ϏΓΔΠΕ, γὰρ ΞΣΥCv: γ' ἂν *s.—[x] τι Υ, τοι v.—[y] ὅσ Σ.—[z] λέγε G.—[a] εὐχομένοισι v.—[b] ἀνευκτ' Ϗ.—[c] ἄμμι Ϗ.—[d] ἀπαλλάξειν E, ἀπαλλαξειν (ε superscr.) F.—[e] ἐν ᾧ Π.—[f] ὅσον κακὸν

ἐνίοτε παλινῳδοῦσιν] Imitatus sine dubio Max. Tyr. Diss. 30. p. 318. de Mida: *Μίδας ὀδύρεται τὸν πλοῦτον, καὶ ποιεῖται παλινῳδίαν τῆς εὐχῆς.* Gottleb.

μάτην θεοὺς ἄνθρωποι] Locus est desumtus ex Od. α. 32. *οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.* Conferri etiam cum his possunt verba Euripidis, in fragmentis fabulæ, Archelaus inscriptæ, quæ laudavit Plutarchus de aud. poet. p. 26. Krebs. *Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί. Τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.* Alter versus est responsio prioris. Gottleb.

ὑπὲρ μόρον] H. e. *ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον*, ut explicat Pseudo-Didymus, *præter fatum, quod hominibus non est destinatum.* Ejusmodi mala iis non eventura erant. Sic interpretatur Ernesti ad l. d. Homeri. Cæterum sententia vetustatis superstitiosæ, cuique esse sua fata, satis nota est. v. Hom. Il. χ. 210. Quod fit satis convenienter, fit *fataliter*. Sic *fataliter mori*, h. e. *νοσήσαντα τελευτᾷν* Eutr. i. 10. Dionys. v. 314. sive *sua morte defungi*, ut est apud Suet. Cæs. 89. quæ mors dicitur fatalis et naturalis, (v. Casaub. ad Suet. p. 64.) et opponitur violentæ. v. Virg. Æn. iv. 696: et Donat. Unde ‘ male mori’ Plin. Ep. iii. 16. de Arria: ‘ nihil agitis, potestis enim efficere, ut male moriar.’ Quæ forma, ut Ernesti, in epist. Gesneri Plinio adjecta, observat, et in eos cadit, qui in aqua, aut turpi imbellique bestia perierunt. Impiam interim sententiam, facta hominum a necessitate naturæ quadam proficisci inevitabili, Claudianus, Proserpinæ Parcas et fatum subjiciens, rejecit, ut præclare monet Gesnerus ad l. ii. Rapt. Pros. v. 305. Gottleb.

§. 9. *κινδυνεύει*] For. *κινδυνεύοι.* Steph.

τὰ δὲ δεινὰ] In Antholog. Epigram. legitur, *τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.* Plato autem fortasse legit *ἀπαλέξοις* apud ipsum poetam: ideoque dicit (tanquam sententiam duntaxat commemorans) *ἀπαλέξειν κελεύει.* Sic infra, de eodem, *τὰ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν ἐκέλευσεν.* Steph.

τὰ δὲ δεινὰ] Leguntur hi duo versus in Antholog. Gr. (Brunck. Ἀδεσπ. 466.) cum hac varietate, *τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων*

κελεύει. ἐμοὶ μὲν οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν ὁ ποιητής· σὺ δ' εἴ τι ἐν νῷ[e] ἔχεις πρὸς ταῦτα, μὴ σιώπα.

ΑΛ. Χαλεπόν, ὦ Σώκρατες, ἐστὶν ἀντιλέγειν πρὸς τὰ καλῶς εἰρημένα. ἐκεῖνο δ' οὖν ἐννοῶ, ὅσων κακῶν[f] αἰτία ἡ ἄγνοια τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόθ',[g] ὡς ἔοικε, λελήθαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ ταύτην καὶ πράττοντες καὶ τό γε[h] ἔσχατον εὐχόμενοι ἡμῖν αὐτοῖς τὰ κάκιστα.[i] ὅ περ οὖν οὐδεὶς ἂν[j] οἰηθείη, ἀλλὰ τοῦτό γε πᾶς ἂν οἴοιτο ἱκανὸς[k] εἶναι,[l] αὐτὸς αὑτῷ τὰ βέλτιστα εὔξασθαι ἀλλ' οὐ τὰ κάκιστα. τοῦτο μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς κατάρᾳ τινὶ ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον ἂν εἴη.

s. ii. 282. ΣΩ. Ἀλλ' ἴσως, ὦ βέλτιστε, φαίη ἄν τις ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ τε καὶ σοῦ σοφώτερος ὢν τυγχάνοι,[m] οὐκ ὀρθῶς ἡμᾶς λέγειν, οὕτως εἰκῇ ψέγοντας ἄγνοιαν, εἰ γε μὴ προσθείημεν τὴν ἔστιν ὧν τε ἄγνοιαν καὶ ἔστιν οἷς καὶ ἔχουσί πως ἀγαθόν, ὥσπερ ἐκείνοις κακόν.

ΑΛ. Πῶς λέγεις; ἔστι γὰρ ὁτιοῦν πρᾶγμα ὁτῳδὴ[n] ὁπωσοῦν ἔχοντι ἄμεινον ἀγνοεῖν[o] ἢ γιγνώσκειν;

ΣΩ. Ἔμοιγε δοκεῖ· σοὶ δ' οὔ;

ΑΛ. Οὐ μέντοι μὰ Δία.

ΧΔΠΒ et pr Γ.—[g] ὁπόθ' Γ.—[h] τότε Δυ.—[i] κάλλιστα υ.—[j] ἂν post οὐδεὶς add Priscianus.—[k] ἱκανῶς ΣΥΒCκυ et pr Γ.—[l] εἶναι om E.—[m] τυγχάνοι Stephanus: libri
ἡ
τυγχάνει.—[n] ὅτῳ δεῖ F, ὅτῳ δεῖ ΧΓΔΠΣΥΒCG.—[o] ἀγνοεῖν om G.—[p] ἐὰν ΧΓΔΠΣ

ἀπερύκοις. In utraque scriptura prælatam vides ob metricas rationes (vid. Herm. Doctr. Metr. p. 350.) Imperativo in ε graviorem vel optativi vel infinitivi formam. Vix enim dubito quin noster scriptor hoc ἀπαλέξειν tanquam ipsius poetæ protulerit; etsi maluit idem sermoni suo illud intexere ope verbi κελεύει. De voce δεινὰ hoc sensu in heroico versu usurpata dubitare me dixi in Lexil. i. 32. 5. et in nota suspicatus sum legendum hic forsitan esse δειλά: quam suspicionem tantum non confirmatam nunc invenio a codd. opt. qui infra §. 18. ubi hæc verba repetuntur, exhibent δῆλα. Buttm.

κελεύει] Ficinus vertit hæc verba: *Mala autem poscentibus quoque abesse jube:* tanquam habuerit in libris suis, κέλευε. Sed leges metri et hoc non permittunt. Gottleb.

ὅπερ οὖν] Partic. οὖν per pleonasmum, ut in ὥσπερ οὖν, sive ὡσπεροῦν, pro ὥσπερ. *Quod quidem* (inquit) *nemo putarit: sed quilibet hanc ad rem se idoneum esse existimet, ad precandum nimirum ea quæ sibi optima, non quæ pessima sint.* Steph.

ἂν] Particula ἂν addita e Prisciano locum laudante p. 1148. Ibidem mox additur καὶ ante κατάρα. Buttm.

τυγχάνει] For. τυγχάνοι. Steph.

ὧν τε] For. ὧν γε, ut infra, ubi eadem repetuntur; eodemque modo legitur etiam καὶ ἔχουσί πως. quum tamen hic aptius scriptum iri videatur ἔχουσι πῶς, id est, πῶς ἔχουσι. Steph.

§. 10. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό σου καταγνώσομαι, ἐθέλειν ἄν[p] σε πρὸς τὴν σαυτοῦ[q] μητέρα διαπεπρᾶχθαι ἅ περ Ὀρέστην φασὶ καὶ τὸν Ἀλκμαίωνα[r] καὶ εἰ δή τινες ἄλλοι ἐκείνοις τυγχάνουσι ταὐτὰ διαπεπραγμένοι.

ΑΛ. Εὐφήμει πρὸς Διός, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὔτοι τὸν λέγοντα, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὡς οὐκ ἂν ἐθέλοις[s] σοι[t] ταῦτα πεπρᾶχθαι,[u] εὐφημεῖν δεῖ σε κελεύειν, ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ εἴ τις τἀναντία[v] λέγοι,[w] ἐπειδὴ οὕτω σοι δοκεῖ[x] σφόδρα δεινὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὥστ'[y] οὐδὲ ῥητέον εἶναι οὕτως εἰκῇ. δοκεῖς[z] δ' ἂν τὸν Ὀρέστην, εἰ ἐτύγχανε φρόνιμος ὢν καὶ εἰδὼς ὅ τι βέλτιστον ἦν αὐτῷ πράττειν, τολμῆσαι ἄν τι τούτων διαπράξασθαι;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδέ γε ἄλλον οἶμαι οὐδένα.

ΑΛ. Οὐ μέντοι. I. ii. 283.

ΣΩ. Κακὸν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν ἡ τοῦ βελτίστου ἄγνοια καὶ τὸ ἀγνοεῖν τὸ βέλτιστον.

ΥBCGεcv.—[q] σαυτοῦ F: ἑαυτοῦ *s.—[r] ἀλκμεωνα 𝔛, ἀλκμεῶνα Δ, ἀλκμέωνα ΠG, ἀλκέμεωνα Γ, ἀλκαίωνα E.—[s] ἐθέλοι 𝔛ΓΣΥBCEFGεcv, ἐθέλη[οι] Π.—[t] σου ΣΥv.—[u] διαπεπρᾶχθαι F.—[v] τἀναντία F: τὰ ἐναντία *s.—[w] λέγει F.—[x] δοκεῖ om pr Γ, post εἶναι ponit rc.—[y] τ' om Π.—[z] δοκῇς Es.—[a] τάδε Π.—[b] ἐπισκεψόμεθα 𝔛ΔG.—

§. 10. ἑαυτοῦ] Bekk. ex solo Paris. F. reposuit σαυτοῦ, quod in re nondum satis explorata factum nollem. Buttm.

Ὀρέστην] Quænam insania Orestis fuerit, explicat Cicero l. iii. Tusc. 5. 'Quem nos furorem, illi (Græci) μελαγχολίαν vocant. Quasi vero atra bili solum mens, ac non sæpe vel iracundia graviore vel timore vel dolore moveatur. Quo genere Athamantem, Alcmæonem, Ajacem, Orestem furere dicimus.' Gottleb.

ἐπειδὴ] Cum vocem ἐπειδὴ nulla alia conjunctio hic comitetur, Schleiermacher atque Bekker, omnia hæc, ἐπειδὴ—— εἰκῇ, superioribus adhuc continuant. Male: etiam in hoc scriptore. Nam prorsus ἀσύστατον est dicere, eum, cui *ne pronuntiandum quidem* hoc videatur, ferre debere si quis dicat, se *hoc fecisse nolle*. Contra qui vel negando hoc de se pronuntiari vetat, is recte censetur dicere, ne pronuntiandum quidem esse temere. Atqui hoc, quod solum recte incedere Ficinus quoque sensit, revera dicit Socrates, si post ἐπειδὴ inseris δέ. Nihilominus autem servandum est alterum quoque δὲ in apodosi, quoniam duæ hæ propositiones extra protaseos et apodoseos formam oppositæ sibi sunt. Vid. Exc. ad Demosth. Mid. Buttm.

δοκεῖς] Mendose vulgo δοκῇς. Vid. ad Alcib. i. 4. 2. Particula ἂν pertinet ad infinitivum τολμῆσαι, ubi ob interjectum sermonem repetita est. Buttm.

ἡ τοῦ βελτίστου ἄγνοια καὶ τὸ ἀγνοεῖν τὸ βέλτιστον] Ficinus: *Malum, ut videtur, ignorantia optimi, et quod optimum est ignorare.* Quodsi hæc versio vera, Plato ταυτολόγως rem elocutus est. Nam ignorantia optimi, et ignorare quod optimum est, mea sententia non differunt. Sed et leges linguæ non permittunt hanc versionem; abesse enim debebat articulus. Τὸ ἀγνοεῖν est ἄγνοια. Sensusque, ni fallor, hic est: *Ignorantia alicujus rei, prout incidunt scilicet tempora, est optimum quid.* Invertit priorem enun-

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐκείνῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν.

ΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τόδε[a] ἐπισκεψώμεθα.[b] εἴ σοι αὐ-
τίκα μάλα[c] παρασταίη,[d] οἰηθέντι βέλτιον εἶναι, Περικλέα
τὸν σεαυτοῦ ἐπίτροπόν τε καὶ φίλον, ἐγχειρίδιον λαβόντα,
II. 144. ἐλθόντα ἐπὶ τὰς θύρας, εἰπεῖν εἰ ἔνδον ἐστί, βουλόμενον[e]
ἀποκτεῖναι αὐτὸν ἐκεῖνον, ἄλλον δὲ μηδένα· οἱ δὲ φαῖεν
ἔνδον[f] εἶναι. [§. 11.] Καὶ οὐ λέγω ἐθέλειν[g] ἄν σε τούτων
τι πράττειν· ἀλλ' εἰ,[h] οἶμαι, δόξει σοι ὅ περ οὐδὲν κω-

[c] αὐτίκα καὶ μάλα Δ.—[d] παρεσταίη ΧΔΠG.—[e] βουλόμενος F.—[f] ἔνδοθεν F.—[g] οὐ θέλειν Π.—[h] εἰ om F.—[i] βέλτιον Δ.—[j] οὐδ' G.—[k] δοκεῖ ΧΔΞΠΣΥΒCGwv : δοκῇ

tiationem: *Igitur malum quid optimi ignorantia, et ignorantia optimum quid esse potest.* Subjecta exempla favent huic interpretationi. Fingit enim Orestem, matri a se non agnitæ, nunquam manus illaturum fuisse. Unde intelligi potest, ignorantiam quandam hominibus, quodam modo affectis, bonum quid esse posse. Quam sententiam paullo ante attulerat, et in sequentibus, planiorem facit: τὸ κάκιστόν ποτε βέλτιστον εἶναι p. 230. item ἀγνοεῖν—τοιαῦτα βέλτιον etc. Gottleb.

Tautologia illa, cujus posterior pars scholio non quidem absimilis, non tamen ideo expungenda, cum ipsi scriptores sua interdum verba ita explicent. Buttm.

εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη κ. τ. λ.] *Si in mentem tibi subito venerit, melius id esse putanti, Periclem tutorem atque amicum tuum interficere;* ita interpretes, qui Platonem errori obnoxium se reddere minime intelligunt: ex iis enim constat Periclem adhuc vivere, affirmat autem Plato Archelaum Macedoniæ Regem fuisse interfectum, ac Periclem annos antea viginti mortuum fuisse pro certo habemus. Quo pacto igitur convenit hæc opinionum varietas, quoniam in Gorgia etiam ac Theage his contraria affirmat? Dacier.

εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη] Ficinus: *Si tibi in mentem subito veniat.* Male. Dacierius: *Si autre fois il vous eut monté d'un coup dans la tête*— non melius. Hanc interpretationem observatione longa tuetur. Sed hi motus animorum atque hæc certamina tanta pulveris exiguo jactu compressa quiescent. Αὐτίκα non est *illico*, nec *olim*, sed *exempli gratia*. Castigatus jam est Dacierius super hac interpretatione ab Ernestio ad Xenoph. Mem. iv. 7. p. 221. ubi simul monetur, τὸ *veniret*, neminem perturbare debere, quod in exemplis non tam scrupulose versandum sit. Gottleb.

Περικλ.] Junge Περικλέα εἰπεῖν εἰ ἔνδον ἐστὶ pro εἰπεῖν h. e. ἐρέσθαι, εἰ ἔνδον ἐστὶ Περικλῆς. De qua structura vid. Gram. §. 138. i. 6. Hic autem, ut bene monet Struvius, prælata est hæc structura ideo ut accusativus Περικλέα cum pondere præmitti posset, cum in animo haberet Socrates dicere, Περικλέα τὸν σεαυτοῦ ἐπίτροπον ἀποκτεῖναι. Mox post verba ἔνδον εἶναι abrumpitur sermo, et paulo inferius resumitur verbis εἰ οὖν. Buttm.

§. 11. δόξειε] Libri omnes δόξει: et supra quidem ad Alc. i. §. 26. Futurum in hypothesi tuebamur, quoniam id quod ibi a Socrate ponebatur ex iis erat quæ fieri solent. Verum in tali qualem hic habemus fictione futurum indicativi absonum plane et inurbanum foret. Itaque scripsimus δόξειε, ut paulo ante εἴ σοι— παρασταίη. In seqq. autem est Anacoluthia nata Epexegesi. Nam dicere volebat εἰ δόξειέ σοι, ὅπερ οὐδὲν κωλύει (sc. δοκεῖν) τῷ γε ἀγνοοῦντι τὸ β. tum ad explicationem pronominis ὅπερ, adjicit hoc παραστῆναί ποτε δόξαν etc. plane ut in Meno. §. 13. ad pronomen τοιοῦτόν τι additur per epexegesin ναρκᾶν. Ita ut sejungere possis verbum παραστῆναι a superioribus, et Latine vertere addito nimirum. Buttm.

λύει δή που, τῷ γε ἀγνοοῦντι τὸ βέλτιστον παραστῆναι ποτὲ δόξαν ὥστε οἰηθῆναι καὶ τὸ κάκιστόν ποτε βέλτιστον[i] εἶναι. ἢ οὐκ[j] ἄν δοκεῖ[k] σοι;

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Εἰ οὖν παρελθὼν εἴσω καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐκεῖνον ἀγνοήσαις τε καὶ οἰηθείης ἂν ἄλλον εἶναί τινα, ἆρ' ἔτι ἂν αὐτὸν τολμήσαις ἀποκτεῖναι;

ΑΛ. Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐκ[l] ἄν μοι δοκῶ.

ΣΩ. Οὐ γάρ δή που τὸν ἐντυχόντα, ἀλλ'[m] αὐτὸν[n] ἐκεῖνον [ὃν] ἠβούλου. ἦ γάρ;

ΑΛ. Ναί. I. ii. 284.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ πολλάκις ἐγχειροῖς,[o] αἰεὶ δὲ[p] ἀγνοοῖς[q] τὸν Περικλέα, ὁπότε μέλλοις[r] τοῦτο πράττειν, οὔ ποτε[s] ἂν ἐπίθοιο αὐτῷ.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τί δέ; τὸν Ὀρέστην δοκεῖς[t] ἄν ποτε τῇ μητρὶ ἐπιθέσθαι, εἴ γε[u] ὡσαύτως ἠγνόησεν;

ΑΛ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε.

*ς.—[j] οὐκ...δοκῶ om 𝔛ΔΠG.—[m] ἀλλ' om G.—[n] τὸν Π.—[o] ἐγχειρεῖς EFς.—[p] γὰρ Γ.—[q] ἀγνοοῖς 𝔛ΓΔΠBω: ἀγνοεῖς *ς.—[r] μέλλεις Eυς.—[s] ποτ' υ.—[t] δοκῇς EFς.—[u] δὲ 𝔛ΔΠG.—[v] προτυχοῦσαν pr E.—[w] ἀλλὰ om Π.—[x] τοιαῦτα τάγε Γ, om F.—

ὅπερ οὐδὲν κωλύει] Stephanus, 'For. *ὅτι περ οὐδὲν κωλύει.*' Ficin. *quod quidem nihil prohibet.* Gottleb.

δοκῇ] Lege *δοκεῖ*. Ita sæpius in his duobus dialogis peccatur. Schneid.

δοκεῖ] Editum e mss. pro vulg. *δοκῇ*. Infinitivus ad quem spectat particula *ἂν* (v. ad Alc. i. 4. 2.) e proximis hic repetendus est, *οἰηθῆναι*. Buttm.

οἰηθείης ἂν] Soli huic optativo e tot aliis qui a conjunctione *εἰ* hic pendent, additum est *ἂν*, contra morem: quare Struvio delenda videbatur particula quæ facile sane hic ante *ἄλλον* irrepere potuit. Sed vid. ad Men. §. 40. Nimirum in hoc *οἰηθῆναι ἄλλον τινὰ εἶναι*, quod tam parum credibile erat, imprimis inculcandum erat, poni hoc ideo, quoniam *fieri* tamen *possit*. Buttm.

ὃν] Non amplius assentior Schleiermachero *ὃν* istud delenti: nam primum non ita dura est, quam mihi videbatur olim repetitio, quæ mente facienda est e superioribus ad illud *ἐκεῖνον*, sc. *τολμήσαις ἂν ἀποκτεῖναι*. Deinde, non primaria illa positio, velle Alcibiadem interficere Periclem, hic repetenda erat; quod quam inepte fieret addito *ἦ γάρ*; et ineptius etiam inserto *δήπου*, vix monere opus est: sed ponendum erat aliquid quod inde sequitur. *Non enim* (illa nimirum hypothesi) *quem sors offerret obtruncare sustineres, sed illum ipsum quem ab initio voluisses.*' Buttm.

ἐγχειρεῖς ἀεὶ δὲ ἀγνοεῖς] Stephanus, 'For. *ἐγχειροῖς* et *ἀγνοοῖς*, item *μέλλοις*, et paullo post *δοκοῖς*.' Sic series orationis flagitat. Ita Ficinus: *nam etsi frequenter facinus aggrediare, semper autem ignorares, Periclem esse, unquam in eum irrueres?* Gottleb.

ἐπίθοιο] Atticam hanc formam et habet Dionys. Hal. vii. 427. ubi est *ἐπίθοιτο*. Polybius habet *πρόθοιτο* (V. S. 109.) alia exempla collegit Fischerus in Veller. p. 227. Gottleb.

ΣΩ. Οὐ γὰρ δή που οὐδ' ἐκεῖνος τὴν προστυχοῦσαν[v] γυναῖκα οὐδὲ τὴν ὁτουοῦν μητέρα διενοεῖτο ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ[w] τὴν αὐτὸς αὑτοῦ.

ΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἀγνοεῖν ἄρα τά γε τοιαῦτα[x] βέλτιον τοῖς οὕτω διακειμένοις καὶ τοιαύτας δόξας ἔχουσιν.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὅτι ἡ[y] ἔστιν ἅν τε[z] ἄγνοια καὶ ἔστιν[a] οἷς καὶ ἔχουσί πως ἀγαθόν, ἀλλ' οὐ κακόν, ὥς περ ἄρτι σοι ἐδόκει;

ΑΛ. Ἔοικεν.

§. 12. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν[b] εἰ βούλει τὸ μετὰ τοῦτο ἐπισκοπεῖν, ἄτοπον ἂν ἴσως[c] σοι[d] δόξειεν εἶναι.

ΑΛ. Τί μάλιστ',[e] ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ὅτι ὡς ἔπος εἰπεῖν κινδυνεύει τό γε τῶν ἄλλων

y εἰ F.— z τε XΔΕΠΣΥGυ : γε *s.— a καὶ ἔστιν om G.— b τοίνυν om Σ et pr Ε.— c ἂν ἴσως Δ, ἂν ἴσως ἂν XΠG ; ἂν ἴσως ἂν *s.— d σοι om Δ.— e μάλιστ' Γ.— f ἦν υυ.

§. 12. *ἴσως ἂν σοι δόξειεν εἶναι*] Suspicor legendum esse *ἴσως οὐκ ἂν σοι δόξειεν εἶναι.* Omnino enim negativa particula opus esse videtur: quam etiam agnoscit Ficinus. Steph.

Provocat Stephanus ad Ficini versionem, quæ ita: *præterea si volueris, quod deinceps in medium afferretur, mirabile dictu discutere, forte probabile tibi videbitur.* Consimiliter Dacierius: *quelque extraordinaire qu'il vous paroisse, peut-être que vous en conviendrés.* Sed hic locus a Grynæo correctus videtur in Ficiniana versione, quod *ἄτοπον* non junctum est cum ultimis verbis, ut vult Stephanus, sed separatum. Et ita non opus esse putem, inserere τὸ οὐ. Verba: *ἴσως ἂν σοι*—non referunt se ad *ἄτοπον*, sed sunt capienda, ut interpretes verterunt, vel: *fortasse tibi ita esse videatur*, sc. *οὕτως ὡς λέγω.* Gottleb.

Hanc vulgatam et plurimorum codd. scripturam adhucdum servo equidem, quia de emendanda ea nondum liquet. Quippe e tribus optimis Clark. et Ven. cum Par. G. (qui in hoc dialogo tribus illis plerumque se associat) habent *ἄτοπον ἂν ἴσως ἂν σοι δόξειεν*: Vat. *ἄτ. ἂν ἴσως δόξειεν*: et hanc quidem lectionem, servato tamen σοὶ, adoptavit Bekker, approbavit Schleierm. Cui rationi si sensus quoque ab omni parte satisfaceret, et ego accederem. Sed nunc, quantumvis ἄτοπος hæc sententia videri debeat, omnes omnino scientias plerumque nocere, admodum tamen minuitur ἀτοπία illa, cum adjicitur, *siquidem sine cognitione optimi illas adeptus sis.* Jam cum eo jam adductus sit Alcibiades, ut superiora illa concedat, quomodo quæso fieri potest ut hoc potissimum etiamnum ἄτοπον ei videri debeat? Immo post illa Ὁρᾷς οὖν—, hoc transitu Ἔτι τοίνυν—, nihil aliud introduci potest, quam quod ἄτοπον quidem per se, nunc tamen probabile Alcibiadi videri debet. Atque sic plane Ficinus: *Præterea si volueris, quod deinceps in medium afferetur mirabile dictu discutere, forte probabile tibi videbitur.* Unde Ficino istud *probabile?* Quod si ad sensum complendum ab eo insertum esse putas; ego eandem necessitatem sentio, atque excidisse hic aliquid suspicor. Verum hoc quoque suspicari licet, pleniore illum textu usum esse, in quo fuerit: *ἄτοπον ὄν, ἴσως εἰκὸς ἂν σοι δόξειεν εἶναι.* Buttm.

ἐπιστημῶν κτῆμα, ἐάν τις ἄνευ τοῦ βελτίστου κεκτημένος I. ii. 285.
ᾖ,[f] ὀλιγάκις μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτό.[g] σκόπει δὲ ὧδε. ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ εἶναι, ὅταν τι μέλλωμεν[h] ἤτοι πράττειν ἢ λέγειν, ἢ οἰηθῆναι δεῖν πρῶτον ἡμᾶς[i] εἰδέναι ἢ τῷ ὄντι[j] εἰδέναι τοῦτο[k] ὃ ἂν προχειροτέρως μέλλωμεν[l] ἢ λέγειν ἢ πράττειν;

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ ῥήτορες αὐτίκα ἤτοι[m] εἰδότες ξυμβουλεύειν[n] ἢ[o] οἰηθέντες εἰδέναι ξυμβουλεύουσιν[n] ἡμῖν ἑκάστοτε, οἱ μὲν περὶ πολέμου τε καὶ εἰρήνης, οἱ δὲ περὶ τειχῶν οἰκοδομίας[p] ἢ λιμένων[q] κατασκευῆς· ἑνὶ δὲ λόγῳ, ὅσα δή ποτε ἡ πόλις πράττει πρὸς ἄλλην πόλιν ἢ[r] αὐτὴ καθ' αὑτήν, ἀπὸ τῆς τῶν ῥητόρων ξυμβουλῆς[n] ἅπαντα[s] γίγνεται. II. 145.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὅρα τοίνυν καὶ τὰ[t] ἐπὶ τούτοις, ἂν δυνηθῶ. καλεῖς γὰρ δή που φρονίμους τε καὶ ἄφρονας;

[g] αὐτόν EF: αὐτά *s.—[h] μέλλων μὲν Ⅺ. ἢ ante οἰηθῆναι add ΓΞΣΥBCEFuv.—[i] ἡμᾶς πρῶτον Γ.—[j] τὸ ὄν, τι G.—[k] τοῦτ' Ⅺ.—[l] μέλλωμεν ἢ ⅪΔΠG: μέλλωμέν τι ἢ *s.—[m] εἴτι F.—[n] ξ. ⅪΔΠG.—[o] ἢ om ΔΠ, supra ponit Ⅺ.—[p] οἰκονομίας Γ.—[q] ἢ λιμένων ⅪΔΠG: ἢ καὶ λιμένων *s.—[r] ἢ Υ.—[s] ἅπαντα ΔG: πάντα *s.—[t] τὰ om

ἄνευ τοῦ] Schleierm. monet legendum esse ἄνευ τῆς τοῦ βελτίστου, et in fine sententiæ Schneider αὐτὸ pro αὐτά. Recte uterque. Vid. §. 15. D. Buttm.

μέλλωμέν τι] Vocula τὶ abundat, et vix pleonasmus hic ferri posse videtur. Ac certe infra, ubi hæc ipsa repetuntur, non ponitur: et προχείρως ibidem legitur. Steph.

Quamquam hæc repetitio non satis conjecturam Stephani probat; (non eadem enim verba repetunt, sed mutant scriptores, ut intelligitur ex verbis ὀλίγους μὲν εἶναι τοὺς φρονίμους, quæ repetit: p. 230. τοὺς δ' ὀλίγους φρονίμους) tamen mihi valde arridet Stephani ratio. Ficinus quoque non expressit τί. Gottleb.

Est transpositio, sed cujus exemplum aliud in Platone reperiri, vix credo. Quare malim conjunctim: τοῦτο ὅ τι ἂν προχ. μέλλωμεν ἢ λέγειν ἢ πρ. Schneid.

οὐκοῦν οἱ ῥήτορες] Isocr. in Areop. in princ. Ἔστι γὰρ ψυχὴ πόλεως οὐδὲν ἄλλο, ἢ πολίτεια τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσηνπερ ἐν σώματι φρόνησις. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ βουλευομένη περὶ ἁπάντων, καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ διαφυλάττουσα, τὰς δὲ συμφορὰς διαφεύγουσα. ταύτῃ καὶ τοὺς νόμους, καὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τοὺς ἰδιώτας ἀναγκαῖόν ἐστιν ὁμοιοῦσθαι καὶ πράττειν οὕτως ἑκάστους, οἵανπερ ἂν αὐτὴν ἔχωσιν. Nurnb.

ἂν δυνηθῶ· καλεῖς γὰρ] Ficinus vertendo omisit ἂν δυνηθῶ, quod sane adeo est a Socratis oratione alienum, ut ineptum facile atque expungendum videri possit. Sed blandiorem adhibere medicinam licet. Scribe:—τούτοις. ΑΛ. Ἂν δυνηθῇ. ΣΩ. Καλεῖς γὰρ κ. λ. Utriusque nomen excidisse videtur propter vicinarum literarum similitudinem. Eadem usurpanda corrigendi ratio Rep. v. 460. D.—ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν— Scribe:—γίγνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν— Quam correctionem Ficini confirmat versio. Levi hujusmodi distinctionis immutatione expediendum censebat Heilm. difficilem Thucydidis locum l. iii. c. 15. —οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπειδὴ ἤκουσαν, προσδεξάμενοι τοὺς λόγους, ξυμμάχους τε τοὺς Λεσβίους ἐποιή-

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς μὲν πολλοὺς ἄφρονας, τοὺς δ' ὀλίγους φρονίμους;

ΑΛ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν πρός τι ἀποβλέπων ἀμφοτέρους;

ΑΛ. Ναί.

s. ii. 286. §. 13. ΣΩ. Ἆρ' οὖν τὸν τοιοῦτον,[u] ξυμβουλεύειν[v] εἰδότα χωρὶς τοῦ πότερον βέλτιον καὶ ὅτε[w] βέλτιον, φρόνιμον καλεῖς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδέ γε, οἶμαι, ὅς τις τὸ πολεμεῖν αὐτὸ οἶδε χωρὶς τοῦ ὁπότε βέλτιον καὶ[x] τοσοῦτον χρόνον ὅσον βέλτιον. ἦ γάρ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδὲ εἴ τίς τινα ἀποκτιννύναι[y] οἶδεν οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι καὶ φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος,[z] χωρὶς τοῦ ὁπότε βέλτιον καὶ ὅν τινα βέλτιον.

ΑΛ. Οὐ[a] μέντοι.

ΣΩ. Ὅς τις ἄρα τι τῶν τοιούτων οἶδεν, ἐὰν μὲν παρέπηται αὐτῷ[b] ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη,—αὕτη δ' ἦν ἡ αὐτὴ δή που ἥ περ καὶ ἡ τοῦ ὠφελίμου· ἦ γάρ;

ΕF.—[u] τοιοῦτον ΔΠ : τοιοῦτο *s.—[v] ξ. ΔΠG.—[w] ὅτε rc Ξ : ceteri ὃ.—[x] βέλτιον καὶ ὃ βέλτιον φρόνιμον καλεῖς καὶ G.—[y] ἀποκτεινύναι F.—[z] τῆς πατρίδος om G.—[a] τοῦ G.—[b] αὐτῷ add ℵΔΠG.—[c] δέ γε ℵΓΔΞΒGu, δεῖ v, δὲ ΣΤC, γε *s.—[d] καὶ

σαντο, καὶ (τὴν) ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν. τοῖς τε ξυμμάχοις παροῦσι κατὰ τάχος ἔφραζον ἰέναι ἐς τὸν ἰσθμὸν τοῖς δύο μέρεσιν, ὡς ποιησόμενοι. καὶ αὐτοὶ πρῶτοι ἀφίκοντο—distinguens : ἐσβολήν,—ποιησόμενοι, καὶ αὐτοί.—Sed, me quidem judice, frustra. Scribendum videtur :—ἐποιήσαντο, τοῖς τε ξυμμάχοις—ποιησόμενοι ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν· καὶ αὐτοὶ κ. τ. λ. Heusd.

Non omisit Ficinus sed vertit, *si fieri potest*. Mihi videtur pro δυνηθῇς urbanius dictum esse δυνηθῶ intell. σαφῶς διηγεῖσθαι. Buttm.

§. 13. ὅτε βέλτιον] Ficinus legisse videtur ὅ, τι, vertit enim : *et quid melius*. Sed vulgata recte se habet. Sequitur et mox : ὁπότε βέλτιον. Gottleb.

ὅτε] Solus Ven. Ξ habet a manu rec. ceteri omnes ὅ : Fic. *utrum melius et quid melius*. Mihi de toto nondum liquet. Buttm.

τὸ πολεμεῖν αὐτὸ] Ad bellum contra Syracusanos alludere videtur Plato, quod Alcibiadis consilio atque auctoritate ab Atheniensibus susceptum est. Nurnb.

φυγάδα ποιεῖν] Quod cum in multis aliis tum vero in Alcibiade e civitate expellendo fecere. Sic enim populo, inquit Nepos, (Alcib. vi.) erat persuasum, et adversas superiores et præsentes secundas accidisse ejus opera. Neque id sine caussa arbitrari videbantur. Nurnb.

παρέπηται ἡ] Clark. Vat. Ven. Paris. G. inserunt αὐτῷ, quod mihi quidem videtur esse ex interpretatione. Cf. 15. Buttm.

αὕτη δ' ἦν] Hæc verba, αὕτη δ' ἦν

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Φρόνιμόν γε[c] αὐτὸν φήσομεν καὶ ἀποχρῶντα ξύμβουλον καὶ τῇ πόλει καὶ αὐτὸν αὑτῷ·[d] τὸν δὲ μὴ[e] ποιοῦντα τἀναντία τούτων. ἢ πῶς δοκεῖ;

ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν οὕτως.[f]

ΣΩ. Τί δ'[h] εἴ τις ἱππεύειν ἢ[g] τοξεύειν οἶδεν; ἢ αὖ παλαίειν ἢ πυκτεύειν[h] ἢ τι τῆς ἄλλης ἀγωνίας ἢ καὶ ἄλλο
τι τῶν τοιούτων ὅσα τέχνῃ[i] οἴδαμεν, τί καλεῖς ὃς ἂν εἰδῇ I. ii. 287.
τὸ κατὰ ταύτην τὴν τέχνην βέλτιον γιγνόμενον; ἆρ'[j] οὐ τὸν[k] κατὰ τὴν ἱππικὴν ἱππικόν;

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τὸν δέ γε, οἶμαι, κατὰ τὴν πυκτικὴν πυκτικόν, τὸν δὲ κατ' αὐλητικὴν[l] αὐλητικόν, καὶ τἆλλα[m] δή που ἀνάλογον τούτοις. ἢ ἄλλως πως;

ΑΛ. Οὔκ, ἀλλ' οὕτως.[n]

ΣΩ. Δοκεῖ οὖν σοι[o] ἀναγκαῖον εἶναι τὸν[p] περὶ τούτων τι[q] ἐπιστήμονα ὄντα[r] ἄρα καὶ ἄνδρα φρόνιμον εἶναι; ἢ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν;

ΑΛ. Πολλοῦ μέντοι νὴ Δία.

§. 14. ΣΩ. Ποίαν οὖν οἴει πολιτείαν εἶναι τοξοτῶν[s] τε

τῇ πόλει καὶ αὐτὸν αὑτῷ ƛΔΠG: καὶ αὐτὸν αὑτῷ καὶ τῇ πόλει *ς.—[e] μὴ δὲ G.—[f] οὕτως C: οὕτω *ς.—[g] ἢ om Π.—[h] πυκτεύειν ἢ παλαίειν ΔΠG, πυκτεύειν παλαίειν ƛ.—[i] τέχνην ƛΔΠG.—[j] ἆρ' om ƛΔΠG.—[k] τὸν om FG.—[l] κατὰ τὴν αὐλητικὴν G.—[m] τἆλλα ƛΓΔΠG et pr Ξ: κατ' ἄλλα *ς.—[n] οὕτως C.—[o] σοι οὖν G.—[p] τῶν Δ.—[q] τι om ƛΔΠG et pr Σ.—[r] ἐπιστήμονα εἶναι ὄντα ƛΔΠG.—[s] τοξῶν Σ.—[t] δὲ om

etc. usque ad φρόνιμον, per parenthesin ponuntur: et intelligendum, φρόνιμον φήσομεν ὅστις τὶ τῶν τ. οἶδεν, etc. Steph.

φρόνιμόν γε] Sic soli Par. E F, et Ven. Π. Plerique, et in his Clark. et Vat. δέ γε, alii δὲ solum. Et vide ne δὲ abjectum sit ab iis qui apodosin reddere vellent suæ protasi; cum tamen δὲ post sermonem interruptum, neglecta protasi sermonem simpliciter continuet. Buttm.

τούτων] Schleiermacher distinguendum putat τὸν δὲ μή, ποιοῦντα τἀναντία τούτων: quod per se durum durius etiam foret eo quod ποιεῖν sic esset loco horum, ἀποχρῶντα ξυμβουλεύειν, quæ latent in his ἀποχρῶντα ξύμβουλον. Quare nihildum melius video Schneideri emendatione τοιοῦτον. Buttm.

ταύτην] Non displicet facilis anacoluthia quæ est in his εἴ τις ἱππεύειν—οἶδε—, τί καλεῖς ὃς ἂν εἰδῇ τὸ—βέλτιον γιγνόμενον. Sed ταύτην pro ἑκάστην τούτων nimiæ quidem negligentiæ, neque tamen emendandum esse videtur. Buttm.

§. 14. ποίαν οὖν οἴει πολιτείαν] Exstat hic locus apud Stobæum, in Eclogis Ethicis p. 158. Quantum sit pretium variis lectionibus, quas excerpsimus, statuendum, facile intelligitur; etenim Stobæus ἔτι τε ἀθλητῶν, mox deest δ' ante ἐν, mox pro τοιούτοις est τούτοις, et pro τῶν τε est τῶν τό, τε, et pro εἰδότων est εἰδόντων, et pro πολιτικῶν, ῥητορικῶν pro βέλτιον, βέλτιστον, et pro χρῆσθαι, χρήσασθαι. Gottleb.

πολιτείαν] Plato carpit Atheniensium

ἀγαθῶν καὶ αὐλητῶν, ἔτι[t] δὲ[u] ἀθλητῶν[v] καὶ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν, ἀναμεμιγμένων[w] δ' ἐν τοιούτοις οἷς ἄρτι εἰρήκαμεν τῶν τε αὐτὸ τὸ[x] πολεμεῖν εἰδότων καὶ αὐτὸ τὸ ἀποκτιννύναι,[y] πρὸς δὲ καὶ ἀνδρῶν ῥητορικῶν[z] πολιτικὸν[a] φύσημα φυσώντων,[b] ἁπάντων δὲ τούτων ὄντων ἄνευ τῆς τοῦ[c] βελτίστου ἐπιστήμης καὶ[d] τοῦ εἰδότος ὁπότε βέλτιον ἐνὶ
II. 146. ἑκάστῳ τούτων χρῆσθαι καὶ πρὸς τίνα;

ΑΛ. Φαύλην τινὰ[e] ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Φαίης γε ἄν, οἶμαι, ὁπόταν ὁρῴης ἕνα ἕκαστον[f] αὐτῶν φιλοτιμούμενόν τε καὶ νέμοντα τὸ πλεῖστον τῆς πολιτείας τούτῳ μέρος,[g]

I. ii. 288. ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει[h] κράτιστος ὤν·

λέγω δὲ τὸ[i] κατ' αὐτὴν τὴν τέχνην βέλτιστον γιγνόμενον·

Σ et pr Ε.—[u] δὲ ἀθλητῶν ΧΔΠFG : δὲ καὶ ἀθλητῶν *s.—[v] post ἀθλ. omisi τε cum ΧΔΠG.—[w] ἀναμεμιγμένον ΣF.—[x] τὸ om G.—[y] ἀποκτεινύναι F.—[z] ῥητορικῶν ΧΔ
ὂν
ΠG : πολιτικῶν *s.—[a] πολιτικῶν ΔΠ.—[b] φυσόντων F.—[c] τοῦ om G.—[d] τε καὶ G.—[e] τινὰ add ΧΔΠG.—[f] ἕνα καὶ ἕκαστον ΧΔΠG.—[g] τούτῳ τὸ μέρος Γ.—[h] τυγχάνει Γ : τυγχάνῃ *s.—[i] τὸν corr. Γ.—[j] πολιτεία F.—[k] αὑτὸν αὑτὸν αὑτῷ Δ, αὑτῷ

Remp. in qua floruerunt artes, sed absque illa scientia ejus, quod est in rebus humanis optimum. Dacier.

φαύλην ἔγωγε] Stobæus: *φαύλην τινὰ ἔγωγε*. Memorabilis locus in Protagora est, (p. 287.) ubi corripere videtur Atheniensium rempublicam, quod in consilio publico sutores, fabri etc. sententiam dicant, quamquam sint imperiti, curam ædificiorum autem tradant architecto etc. Gottleb.

ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ] Hæc verba sumpta sunt ex Euripidis Antiopa et quidem e sermone Zethi ad fratrem Amphionem, ut docet Scholiastes ad Gorgiam p. 484. E. ubi pleniora ea posuit Plato in hunc modum: *Συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρός τέ ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν· ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν φεύγει καὶ λοιδορεῖ τοῦτο.* In quibus verbis nexus sententiarum et particula *ὅπου* docuit viros doctos voculam *ἵνα* itidem valere *ubi* h. e. *ἐν ᾧ*, et scribendum esse proinde *τυγχάνει*. Vid. Heindorf. ad locum. Accedit Aristoteles eosdem versus respiciens Problem. 18. *Ἐν οἷς οἴεται ἕκαστος κρατιστεύειν, ταῦτα προαιρεῖται, ὃ δ' αἱρεῖται ἐπὶ τοῦτ' ἐπείξεται, νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῷ.* In nostro loco paulo aliter hæc in usum suum deflexit scriptor; recte autem hic quoque nos scripsisse *τυγχάνει* (quod et habet Coisl.) pro vulgato *τυγχάνῃ*, monstrant verba hæc *λέγω δὲ τὸ—γιγνόμενον*, quæ non haberent quo referrentur, nisi *τούτῳ, ἵνα*—dictum esset pro *τούτῳ, ἐν ᾧ*. Tum pro *κράτιστος* hic quoque scriptum fuisse olim *βέλτιστος* e proximis, opinor, apparet. Illa autem *αὐτὸς αὑτοῦ βέλτιστος* non confundenda sunt cum eo, quod dicere solemus ‘ se ipsum superasse aliquem,’ quando uno quodam opere cetera, quæ fecit, omnia superavit: res enim ipsa et Aristotelis verba docent, intelligi hic eam artem, qua quis præ ceteris, quarum itidem gnarus est, excellit. In eam igitur solam quisque horum politicorum omnia sua *πολιτεύματα* et quantum in eo est totam remp. confert. Buttm.

λέγω δὲ] Observent tirones, verbis *λέγω δὲ—γιγνόμενον* parenthetice insertis continuari accusativos pendentes ab *ὁρῴην*. Buttm.

τοῦ δὲ τῇ πόλει[j] τε καὶ αὐτὸν αὑτῷ[k] βελτίστου ὄντος[l] τὰ πολλὰ διημαρτηκότα, ἅτε, οἶμαι, ἄνευ νοῦ δόξῃ πεπιστευκότα. οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, ἆρ' οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιμεν φάντες πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστὴν εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν;

ΑΛ. Ὀρθῶς μέντοι νὴ Δία.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀναγκαῖον ἡμῖν ἐδόκει, οἰηθῆναι[m] δεῖν πρῶτον ἡμᾶς εἰδέναι ἢ τῷ ὄντι εἰδέναι τοῦτο ὃ ἂν προχείρως μέλλωμεν ἢ πράττειν ἢ λέγειν;

ΑΛ. Ἐδόκει.

§. 15. ΣΩ. Οὐκοῦν κἂν μὲν πράττῃ ἅ τις οἶδεν ἢ[n] δοκεῖ εἰδέναι, παρέπηται[o] δὲ[p] τὸ ὠφελίμως καὶ λυσιτελούντως ἡμᾶς ἕξειν[q] καὶ[r] τῇ πόλει καὶ αὐτὸν αὑτῷ;

αὐτὸν Γ.—[l] ὄντος cum ς corr ϑ: ceteri οὕτως.—[m] ἡμῖν ἐδόκει οἰηθῆναι ꝐΔΠG: ἐδόκει ἡμῖν εἶναι οἰηθῆναι *ς.—[n] ἢ ἃ ꝐΔΠG.—[o] παρέπηται ꝐΔΠG: παρέπεται *ς. —[p] δὲ ΓꝐΥBCEFuv, om ꝐΔΠG: δὴ ς.—[q] ἕξει G, ἐρεῖν Γ.—[r] καὶ post πόλει om υ.

αὐτὸν αὑτῷ] Stephanus, ' For. αὖ τοῦ αὐτῷ.' Ficinus: *in eo vero, quod sibi et reipublicæ optimum est, crebro hallucinantem.* Ingeniosa est conjectura, et potest abesse αὐτόν. Sed consentiunt in vulgata omnes editt. veteres, et jungi potest τῷ ἀφρόνι—διημαρτηκότα. Sequitur et bis αὐτὸν αὑτῷ paullo post. GOTTLEB.

αὐτὸν] Audacius hyperbaton, accusativo αὐτὸν pertinente ad διημαρτηκότα, quem more Attico præmisit scriptor respondenti αὑτῷ. Conf. Gramm. §. 138. iii. 1. et supra §. 11. ubi paulo facilius quidem par tamen hoc exemplum habes οὐ γὰρ τὴν ὑπονοοῦν μητέρα διενοεῖτο, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὑτοῦ· huic enim simillimum est hoc: διαμαρτάνει τοῦ αὐτὸς αὑτῷ βελτίστου ὄντος. Ceterum notatu dignum videtur, vocem ὄντος quam habent impressi omnes, in nullo codicum nostrorum inveniri nisi per correctionem in uno ex Angelicis (v). Ceteri omnes sine sensu οὕτως. BUTTM.

δόξῃ] Δόξα est opinio, qua δοκοῦμεν εἰδέναι τι. Theætet. §. 30. ed. Fisch. ἐπειδὴ ψευδὴς ἡ δόξα—opponiturque τῇ ἐπιστήμῃ. vid. et Menon. p. 344. cf. Rep. v. 423. 24. Sext. Empir. adv. Log. vii. 402. Fabric. ἣν ἐπιστήμην μὲν εἶναι τὴν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν καὶ ἀμετάθετον ὑπὸ λόγου κατάληψιν, δόξαν δὲ τὴν ἀσθενῆ καὶ ψευδῆ—ἄνευ νοῦ est h. l. ἄνευ ἐπιστήμης. Opponitur δόξῃ, τὸ ἀδόξαστον, h. e. ἀληθὲς, θεῖον. v. Phædon. §. 34. ed. Fisch. GOTTLEB.

§. 15. παρέπεται κ. τ. λ.] Falsa hæc esse et superius demonstratis plane contraria quilibet sentit. Sed adsunt manifesta veræ scripturæ vestigia. Apparet enim breviter hic repeti aliqua e superioribus. Hæc autem non possunt esse alia quam quæ leguntur §. 13. ubi inter alia ita Socrates: Ὅστις ἄρα τι τῶν τοιούτων οἶδεν, ἐὰν μὲν παρέπηται ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη· αὕτη δ' ἦν ἡ αὐτὴ δήπου ἥπερ καὶ ἡ τοῦ ὠφελίμου·—φρόνιμόν γε αὐτὸν φήσομεν καὶ ἀποχρῶντα ξύμβουλον κ. τ. λ. Jam vero codd. opt. in nostro loco pro παρέπεται exhibent παρέπηται, omisso δὴ, quod est in uno Ven. Ꝑ. ceteris dantibus δέ. His indiciis sermo restaurandus mihi videtur ita: Οὐκοῦν κἂν μὲν πράττῃ ἅ τις οἶδεν ἢ δοκεῖ εἰδέναι, παρέπηται δ' ἡ τοῦ ὠφελίμου ἐπιστήμη, ὠφελίμως καὶ λυσιτελούντως ἡμᾶς ἕξειν κ. τ. λ. Sic apparet oculum librarii aberrasse ab ὠφελίμου ad ὠφελίμως, quo facto duabus vocibus omissis cetera leviter in aliquem, qui quidem videretur, sensum mutata sunt. Ficinus locum vertit ita: *Nonne si quis agit quidem quod novit aut nosse existimat, addit autem scientiam optimi, sequitur ut utiliter agat ad seipsum et ad remp.* Vides eum dare sensum verum

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἐὰν δέ γ', οἶμαι, τἀναντία τούτων, οὔτε τῇ πόλει οὔτ' αὐτὸν αὑτῷ.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τί δέ; καὶ[s] νῦν ἔτι ὡσαύτως σοι δοκεῖ ἢ ἄλλως πως;

ΑΛ. Οὔκ, ἀλλ' οὕτως.[t]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔφησθα καλεῖν τοὺς μὲν πολλοὺς ἄφρονας, τοὺς δ' ὀλίγους φρονίμους;

r. ii. 289. ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν φαμὲν πάλιν τοὺς πολλοὺς διημαρτηκέναι τοῦ βελτίστου, ὡς τὰ πολλά γε, οἶμαι, ἄνευ νοῦ δόξῃ πεπιστευκότας.

ΑΛ. Φαμὲν γάρ.

ΣΩ. Λυσιτελεῖ ἄρα τοῖς πολλοῖς μήτε εἰδέναι μηδὲν μήτε οἴεσθαι εἰδέναι, εἴ πέρ γε μᾶλλον προθυμήσονται[u] πράττειν μὲν[v] ταῦτα ἅττ' ἂν εἰδῶσιν ἢ οἰηθῶσιν εἰδέναι, πράττοντες δὲ βλάπτεσθαι τὰ πλείω μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι.

ΑΛ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ὅτε[w] γ'[x] ἔφην κινδυνεύειν[y] τό γε τῶν

—[s] καὶ om Εσ.—[t] οὕτως 𝔄ΥC —[u] προθυμήσεται pr Γ, προμυθυμήσονται ΣΥ.—[v] πράττειν μὲν 𝔄ΔΠG : μὲν πράττειν *ς.—[w] ὅτι υ.—[x] γ' om 𝔄ΔΠG.—[y] κινδυ-

et integrum, ita tamen ut locum aliter quam a nobis est constitutus legisse videatur. Et, quod maxime miror, verbum Ficini *sequitur* reddere videtur vulgatum παρέπεται; quo tamen non moveor, cum manifestissimum sit, respici hoc verbo superiorem sermonem, ubi alio sensu idem verbum usurpatur. Nisi ad Ficini sensum sic forte sarciendum esse locum credis: παρέπηται δ' ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη, παρέπεται καὶ τὸ ὠφ. κ. λ. ἡμᾶς ἕξειν κ. τ. λ. Vel sic tamen displiceret indicativus παρέπεται pro παρέπεσθαι, quod requirit præcedens ἐδόκει et repetitum mox δοκεῖ. Quare verius statuas, Ficinum quoque mutilatum legisse locum, cujus sententiam collatis superioribus ipse expleverit. Schleiermacher majorem mutationem refugiens post παρέπηται δὲ τὸ ὠφελίμως commate posito, apodosin incipit cum his καὶ λυσιτελούντως: quod tamen non uno nomine mihi quidem displicet. Buttm.

οὐκοῦν φαμὲν πάλιν] Excerpsit hunc locum Stobæus Serm. iii. p. 49. Gottl.

εἴπερ γε μᾶλλον προθυμήσονται μὲν] Stobæus: εἴπερ γε προθυμ. μᾶλλον et μὲν omissum. Mox habet κινδυνεύειν, et pro δὲ, τε. Gottleb.

πράττειν μὲν] Levi inversione vocum, quam præiverunt codd. optimi, πράττειν μὲν pro μὲν πράττειν, locum hunc emendavit Bekk. Antea enim illi ἐπιθυμήσονται μὲν male respondebant hæc πράττοντες δὲ βλάπτεσθαι, cum oporteret βλαβήσονται. Nunc hoc ipsum βλάπτεσθαι per oxymoron pendet ab illo ἐπιθυμήσονται. Buttm.

ἄλλων ἐπιστημῶν κτῆμα, ἐάν τις ἄνευ τῆς τοῦ βελτίστου[z] ἐπιστήμης κεκτημένος ᾖ, ὀλιγάκις μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντ'[a] αὐτό, ἆρ' οὐχὶ τῷ ὄντι ὀρθῶς ἐφαινόμην λέγων;

ΑΛ. Καὶ εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ νῦν μοι[b] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

§. 16. ΣΩ. Δεῖ ἄρα καὶ πόλιν καὶ ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ὀρθῶς βιώσεσθαι ταύτης τῆς ἐπιστήμης ἀντέχεσθαι, ἀτεχνῶς ὥς περ ἀσθενοῦντα[c] ἰατροῦ ἢ τινος κυβερνήτου τὸν ἀσφαλῶς μέλλοντα πλεῖν. ἄνευ γὰρ[d] ταύτης ὅσῳ περ[e] ἂν μὴ[f] πρότερον ἐπουρίσῃ[g] τὸ τῆς ψυχῆς ἢ περὶ χρημάτων II. 147.

νεύειν corr F: κινδυνεύει *ς.—[z] τοῦ βελτίστου τῆς E.—[a] ἔχοντ' Γ.—[b] μοι om G.—[c] ἀσθενοῦντας F.—[d] ἄνευ γὰρ ταύτης libri post ψυχῆς ponunt: transposuit Jo. Gottl. Schneiderus. γὰρ erasit Γ.—[e] γὰρ corr Γ.—[f] μὴ πρότερον om ΣΥCυ cum Schneidero.—[g] ἐπουρήσῃ ΧΔΠG.—[h] ἢ om Γ.—[i] καὶ om E.—[j] ἁμάρτημα G, ἁμάρ-

§. 16. *ὅσῳπερ ἂν*] For. scripserat Plato, ὡς ὥσπερ ἂν, et quædam post ψυχῆς, ad claudendam hanc sententiam, addiderat: ita ut hæc sint tantum ejus principium. Steph.

ὅσῳπερ ἂν μὴ πρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς] Hic locus Platonis difficillimus est; Marsilius Ficinus ac Serranus male explicuerunt, atque obscurum magis reddiderunt, quam recte verterunt. Μὲν potius quam μὴ legendum censeo, ac γὲ quam γάρ. Nec jam finis; præcipuus quippe error ψυχῆς constat. Affirmare videtur Plato sine honesti scientia, quo magis anima quævis vel civitas fortunæ muneribus potiuntur, eo magis ad impetus animi allevandos criminibus excitantur. Ex voce ψυχὴν, quam supra legimus, exorsus est error. Plato autem non de anima potius, quam de civitate loquitur, nec opus erat, ut vocem ψυχῆς denuo describeret. Scripsit forsan τύχης, qui loquendi modus, ἐπουρίσῃ τὸ τῆς τύχης, *quo magis fortuna afflaverit*, apprime est elegans. Sententiæ hujusce decus, ac veritas quam secum affert, restitutionem istam necessariam esse reddunt. Quo plus fortunæ habent impii, eo plus flagitiorum in se admittunt. Dacier. Codex Ms. voces duas μὴ πρότερον non habet et legit ὅσῳπερ ἂν ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς, hoc est, *quanto magis impetu fertur animæ navigium*. Intelligendum est enim in articulo τὸ, vel πλοῖον vel ἀκάτιον. Ἐπουρίζειν autem est *impetu ferri vento secundo inspirante*. Codicis igitur Ms. lectionem secuti sumus, donec dies meliorem exhibebit. Cornar.

Sensit et hujus loci difficultatem Dacierius, qui pro μὴ vult legi μὲν, et γε pro γὰρ, pro ψυχῆς autem τύχης. Cum non locutus sit Plato amplius de civitate et animo, non potuisse vocem solam ψυχῆς repeti putat. Sed quæ tandem ratio! Ergo si de duabus rebus scriptor disserit, non de una potest aliquid separatim dicere? Verba autem: ἐπουρίσῃ τὸ τῆς τύχης, vel ut in Bas. 2. est, ἐπουριάσῃ, explicat: *quo magis fortuna afflaverit*. Sed miscuit hic Dacierius hanc sententiam cum sequentibus, nec rationem habet τοῦ γὰρ post ἄνευ, sed temere mutat in γε; eundemque male fecisse puto quod hæc verba a superioribus sejunxerit: τὸ τῆς ψυχῆς recte se habet. Si ante ὅσῳπερ intelligatur τοσούτῳ μᾶλλον, et ultima periodi verba cum superioribus jungantur, hic sensus loci videtur esse: *idque eo magis* sc. quærenda hæc scientia, *quo magis animus non ante vento quasi secundo adspirat studio recte vivendi, quam scientiam illam consecutus sit*. Τὸ ἐπουρίσῃ eleganter convenit verbis κυβερνήτου, et πλεῖν. Ficiniana versio quoque cum Dacieriana ima supremis miscet: *Nam quo majora animus sine hac scientia circa divitias vel corporis robur, aut aliud tale conabitur; eo majora ex iis peccata committi necesse est*. Cæterum

I. ii. 290. κτῆσιν ἢ σώματος ῥώμην ἢ[h] καὶ[i] ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα[j] ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν,

non differunt inter se *ἐπουρίσῃ*, quod Ald. Bas. 1. et Stephaniana habent, ab *ἐπουριάσῃ* in Bas. 2. Gottleb.

Cornar. in Cod. Msto Hassisteniano verba *μὴ πρότερον* omissa invenit, ideoque delenda censet. Ipse interpretatur hunc locum: *quanto magis impetu fertur animæ navigium*, et subintelligit *πλοῖον* vel *ἀκάτιον*. *ἐπουρίζειν* autem dicit esse *impetu ferri, vento secundo spirante*. False. *ἐπουρίζειν* semper dicitur de vento, quando secundus spirat et afflat; deinde metaphorice de anima seu ejus cupiditatibus, quando hominem quasi vento vehementi et secundo ferunt in aliquam rem, ut h. l. in *κτῆσιν χρημάτων κ. τ. λ.* Miror neminem vidisse, vitium hærere in eo quod *ὅσῳπερ* et *τοσούτῳ* periodi membris dispuncta fuerunt culpa librarii, quod non debebat fieri. Quare facili opera, omissis verbis illis omnino superfluis *μὴ πρότερον*, locum justo tractui membrorum et motui repono, scribendo: *μέλλοντα πλεῖν ἄνευ γὰρ ταύτης, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν ἢ σώματος ῥώμην ἢ καὶ ἄλλό τι τῶν τοιούτων, ὅσῳπερ ἂν ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίγνεσθαι.* Abreschius, qui hunc l. explicare voluit (Diluc. Thucyd. i. 217.) vide, num rem tetigerit. Schneid.

Koeppen quidem nullum vitium textus agnoscit, sed locum, retenta Gottleberi interpunctione, ita explicat: *τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳπερ μὴ πρότερον ἐπουρίσῃ (πρὸς τὸ ὀρθῶς βιώσεσθαι) τὸ τῆς ψυχῆς* h. e. *ἡ ψυχὴ* l. *οἱ ἄνθρωποι*. Sed ex mea quidem sententia locus est incorruptus et Platonis cogitandi rationi accommodatissimum sensum fundit, dummodo verba *ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς* recte interpreteris. Quum scil. Plato exemplo a navigatione desumpto usus esset, jam ad animum transiens metaphorice de eo loquitur, neque est cum Cornar. *πλοῖον* sive *ἀκάτιον* subintelligendum, sed *πνεῦμα*. Ita Lucianus, cujus opera non ad manus habeo: *δεήσει ποτε*, inquit, *ποιητικοῦ τινος ἀνέμου καὶ ἐπουριάζοντος τὰ ἀκάτια*. Τὸ *τῆς ψυχῆς* autem *πνεῦμα* explicandum puto *adflatum numinis, instinctum divinum* et locum ita intelligo: *Eo magis opus est animo illa optimi scientia, quo minus adflatus numinis adflat obsecundatque.* Hanc autem explicationem Platonis sentiendi rationi maxime consentaneam esse, vel ea, quæ in Menone dicit, docent. Ibi enim Themistoclem, Aristidem aliosque bonos viros quidem fuisse dicit, sed addit: *οὐκ ἄρα σοφίᾳ τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὅδε ἔλεγε. διὸ καὶ οὐχ οἷοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιούτους οἷοι αὐτοί εἰσιν, ἅτ' οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι—οὐκοῦν, εἰ μὴ ἐπιστήμῃ εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται. ᾗ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι, τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν, ἢ οἱ χρησμῳδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις. καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι—οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον τούτους θείους καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες, πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσι—καὶ λέγουσι;—Ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν θείους τε οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις, καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας, καὶ τοὺς πολιτικοὺς οὐχ ἥκιστα τούτων φαῖμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσιν λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες, ὧν λέγουσι.* Men. c. 25. 26. Cf. Cic. de Nat. Deor. ii. 66. et Off. iii. 4. Ex quibus quidem videmus, Platonem duplicem reipublicæ bene administrandæ rationem agnovisse, alteram, quæ sine scientia quidem optimi locum haberet, sed adflatui numinis cuidam tribuenda esset, alteram, quæ scientiam optimi sequeretur; hancque scientiam eo magis necessariam esse, quo minus divino instinctui in animo locus daretur, i. e. quo minus quis jam natura ipsa atque ingenio ad bonum amandum adque recte faciendum ferretur. Atque non est, quod moneam, quantopere hic locus, si explicatur, ut dixi, et argumento dialogi et consilio Platonis in illo scribendo sit consentaneus. Objicere enim quis potuisset, alios bonos viros Atheniensium rempublicam optime administrasse, qui tamen sine scientia optimi fuissent. Quod quidem Plato concedit; sed ita, ut dicat, illos quidem natura atque ingenio, ad id quod bonum atque justum esset, latos esse, in coævis autem Alcibiadis tale quid frustra quæri. Atque hæc habui dicere de hoc loco. Viri docti judident. Nurnb.

In superiore editione animadvertebam,

ὡς ἔοικε, γίγνεσθαι. ὁ δὲ δὴ τὴν καλουμένην πολυμάθειάν[k] τε καὶ πολυτεχνίαν[l] κεκτημένος, ὀρφανὸς δὲ ὢν ταύτης τῆς ἐπιστήμης, ἀγόμενος δὲ ὑπὸ μιᾶς ἑκάστης τῶν ἄλλων, ἆρ' οὐχὶ τῷ ὄντι δικαίως πολλῷ χειμῶνι χρήσεται, ἅτ', οἶμαι,

τημα 𝔛.—[k] φιλομαθίαν ΔΠG, φιλεμαθιαν (ει supra) 𝔛, πολυμαθίαν ΓΞ𝔖ΤBCκυ.—[l] φιλοτεχνίαν (πο, υ supra)

trajectorum hic quaqua tandem de causa verborum hoc etiam indicium esse, quod verba ἄνευ γὰρ ταύτης male et ambigue dicta essent præcedente illo τῆς ψυχῆς. Deinde Bekker, pulchre videns tam magna trajectione opus non esse, in editione sua sola verba ἄνευ γὰρ ταύτης posuit ante ὅσῳπερ. Sed aliam rationem aperuit mihi codex Coisl. ab eodem collatus. In hoc enim pro ὅσῳπερ a manu corrigente scriptum ὅσῳ γὰρ, alterum autem γὰρ post ἄνευ erasum est. Unde hæc fit oratio: ὅσῳ γὰρ ἂν—ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς ἄνευ ταύτης ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν κ. τ. ε. τοσούτῳ μείζω κ. τ. λ. In quam rationem sponte pervenit etiam Ullrichius: qui tamen minus feliciter vulgata illa μὴ πρότερον servare tentat. Dicas sane, antiquiorem etiam illum codicis Coisl. correctorem ex conjectura ita emendasse. Sed, utut de eo statuas, id quod mihi ut veram fere hanc lectionem commendat, est mutatio illius ὅσῳπερ, quæ forma alteri τοσούτῳ præmissa vereor ut satis ex usu sit, cum non meminerim me aliter usquam legere quam ὅσῳ—τοσούτῳ. Verba quidem ἄνευ ταύτης, fateor, neque in hac loci constitutione satis commode collocati sunt: sed ambiguitas tamen cum illo γὰρ sublata est. Quod si non satisfacit, trajectionem verborum nunc ad minimum fere redigas scribendo, ὅσῳ γὰρ ἂν ἄνευ ταύτης—ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς ἢ περὶ χρ. κτῆσιν κ. τ. λ. Ubi lacunam signavi loco illorum μὴ πρότερον, quorum simpliciter expellendorum ratio nemini facile probabitur, eo minus, quod ut olim jam animadvertebam, dativus ὅσῳ vel ὅσῳπερ solus relinqui non potest, sententia ὅσῳ μᾶλλον ἐπουρίσῃ requirente: unde Ficinus quoque non simpliciter omisit, sed dedit *quo magis*. Non quidem ignoro ὅσῳ interdum solum etiam poni: ut in hoc Thucydidis v. 108. τοὺς κινδύνους ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτοὺς, ὅσῳ πρὸς τὰ ἔργα τῆς Πελοποννήσου ἐγγὺς κείμεθα. Verum non recte in talibus μᾶλλον post ὅσῳ supplent, sed sensus comparativus in priori tantùm membro est, et μᾶλλον ὅσῳ hic est pro τοσούτῳ μᾶλλον, ὅτι (ἐγγὺς κείμεθα): neque diversa res est quando in priori membro expressum est τοσούτῳ, ut apud Herod. viii. 13. νὺξ πολλὸν ἦν ἀγριωτέρη τοσούτῳ ὅσῳ ἐν πελάγεϊ φερομένοισι αὐτοῖς ἐπέπιπτε: unde plerumque ὅσῳ in tali sermone reddi potest *quatenus*, *quoniam*, ut in omnibus illis locis quos apposuit Duker ad Thuc. vi. 89. In nostro autem loco sensum comparativum utrumque membrum sibi exposcit; *quo magis—eo magis*—h. e. *si multum —*, *multum —; si minus —*, *minus*. In quali sententia prosam quidem orationem ὅσῳ sine comparativo non admittere arbitror. Ita hoc pro comperto, opinor, esse potest, latere in corruptis illis μὴ πρότερον comparativum aliquem qui vim vocis μᾶλλον significantiori modo reddat. Neque me pænitet ejus quod olim conjeceram ὅσῳπερ ἂν λαβρότερον. Il. β. 148. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Verbo ἐπουρίσῃ quidem formam quam Ed. Bas. 2. exhibet ἐπουριάσῃ præferendam olim putabam: sed veriora me docuit Schneider in Appendice ad Lexicon h. v. et tenent illud Mss. omnes. Verum, quo diutius locum Homericum contemplor, eo similius vero mihi videtur, integram dictionem eleganter huc transtulisse scriptorem ita: ὅσῳ γὰρ ἂν λαβρότερον ἐπαιγίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς. Quid quod verbum ἐπουρίζειν, quod propter disertiorem navigantis significationem Homerico ἐπαιγίζειν substitutum a nostro olim putabam, aptum prorsus non esse confidenter hodie pronuntio? Quippe notionem *venti secundi*, quæ verbo illi sua natura inest, scriptor philosophus nullo modo conjungere poterat cum notione impetus animi per cupiditates in deteriora ruentis: absolute autem, de *impetu venti*, verbo ἐπουρίζειν Atticus scriptor nunquam abusus esset, sed vel prosarie posuisset ἐφορμήσῃ, vel poetice ἐπαιγίσῃ. Buttm.

ἄνευ κυβερνήτου διατελῶν ἐν πελάγει, χρόνον οὐ μακρὸν βίον θέων;[m] ὥστε ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅ λέγει κατηγορῶν πού τινος, ὡς ἄρα πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δέ, φησίν, ἠπίστατο πάντα.[n]

ΑΛ. Καὶ τί δή ποτε ξυμβαίνει τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὦ

ΣΤΒCF.—[m] θέων G, θέῶν E: accentu caret 𝔄: θεῶν s.—[n] πάντα ante ἔργα ponit

ἄνευ κυβερνήτου] Bene se habere locum existimo. *βίον* enim *θεῶν* interpretor vitam ex voto fluentem et *τὸ διατελῶν* refero et ad *ἐν πελάγει* et ad *βίον*, ut sit: *ἅτε διατελῶν ἐν πελάγει ἄνευ κυβερνήτου, χρόνον οὐ μακ.* (*διατελῶν* scil.) *βίον θεῶν*. Verba videntur cujusdam esse poetæ. Nurnb.

βίον θεῶν] For. *βίου* et *θέων*. licet hoc duriuscule dictum iri videatur. Steph.

βίον θεῶν] Sic Aldina Bas. 1. et Stephaniana, vitiose sine dubio. Ficinus: *quippe cum oberret in pelago brevi tempore periturus.* Dacierius: *il n'est pas possible qu'il aille bien loin, et sa perte est prochaine.* Locus est male affectus, nec sine Mss. certi quid afferri potest. Gottleb.

βίον θέων] Quid si legatur *χρ. οὐ μακρὸν ἥλιον θεώμενος, non diu solem adspiciens* h. e. *vivens*, uti sæpissime poetæ. Bip.

βίον θέων] Sic Par. G, cui accensendus Clark. qui sine accentu habet *θεων*. Ceteri omnes *θεῶν*. Stephani conjectura *βίου* necessaria non videtur. Voculam *οὐ* non immerito damnaverat olim Schleierm. nunc tamen in eadem servanda acquiescendum putat. Buttm.

κακῶς δὲ] Ex Homeri Margite, et quidem de ipso Margite loquentis, ut paulo post scribit ipse Plato. Videtur autem finis versus fuisse, *κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα*. Steph.

Depromti sunt hi versus ex deperdito aliquo poematio Homeri, quod *Μαργίτης* inscriptum est, de quo dixit: *ὡς ἄρα πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα*, quos versus et Homero tribuit Aristoteles de poet. S. 4. p. 375. Casaubon. Margites insignem significat stupidum, quem Homerus ita describit, laudante Aristotele hos versus, de Morib. vi. 7. *Τὸν οὔτ' ἄρα σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα, Οὐδ' ἄλλως τι σοφόν.* v. Erasm. Adag. p. 398. Unde Hesychius: *Μαργίτης· μωρός τις, ἢ μὴ εἰδὼς μίξιν γυναικὸς, καὶ γυνὴ προτρέπεται αὐτόν.* Plura vid. apud Fabric. B. G. lib. ii. 2. p. 283. Gottleb.

De eo quæ hic annotaverat Gottleber, ea plus falsi fere quam veri continebant. Statim versum ita refictum, *Ὃς μὲν ἐπίστατο πολλὰ κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα*, non modo ut antiquum ipsius poetæ proposuit, sed ab Aristotele quoque Poetic. cap. 4. hunc ipsum versum Homero tribui dixit. Verum Aristoteles ipsum poema quidem Homero tribuit ibi, hunc autem versum non apposuit, qui neque apud alium quemquam præter hunc nostrum invenitur. Ceterum longe aptius hunc suis numeris restitueris ita: *Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.* Alios de eodem Margite versus hosce *Τὸν δ' οὔτ' ἂρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὐδ' ἀροτῆρα, Οὔτ' ἄλλως τι σοφόν. πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.* integros solus Clemens Alex. Strom. i. p. 281. apposuit, Aristoteles autem Eth. Nicom. vi. 7. nonnisi dimidiato versu altero. Diserte autem hos quidem Homero Aristoteles tribuit. Certum itaque est, fuisse illis temporibus Homericum, hoc est ex antiquissimis epicæ poesis temporibus propagatum, carmen ludicri et satirici argumenti, quo homo fatuus et stultus Margites nomine (vid. de v. *μάργος* infra ad 18.) risui propositus erat. Cf. Hesych. Suid. Apostol. in v. Eustath. ad Od. *κ.* p. 413. Bas. Inprimis autem legatur Wassenbergh in nott. ad Vitas Hom. p. 11. sqq. qui simul de eo Margite qui, heroicis et iambicis versibus alternis conscriptus, a posterioris ævi scriptoribus non immerito Homero abjudicabatur, et ad Pigretem aliquem referebatur, admodum probabilem sententiam edidit hanc: Pigretem, qui ut e Suida notum Iliadem versibus pentametris interpolatam edidit, eodem modo Margiten quoque illum Homericum iambicis versibus simulque novis jocis permultis ita permiscuisse, ut interpolatus iste Margites solus postea vulgi manibus tereretur. Buttm.

τὸ τοῦ ποιητοῦ] Plato salsius crimini accusatoris Socratis respondet, hunc cla-

Σώκρατες; ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδ' ὁτιοῦν δοκεῖ πρὸς λόγον εἰρηκέναι.

§. 17. ΣΩ. Καὶ μάλα γε πρὸς λόγον· ἀλλ' αἰνίττεται, ὦ βέλτιστε, καὶ[o] οὗτος[p] καὶ οἱ[q] ἄλλοι δὲ[r] ποιηταὶ σχεδόν τι πάντες. ἔστι τε γὰρ[s] φύσει ποιητικὴ ἡ[t] ξύμπασα[u] αἰνιγματώδης καὶ οὐ τοῦ προστυχόντος ἀνδρὸς γνωρίσαι· ἔτι δὲ[v] πρὸς τῷ[w] φύσει τοιαύτη[x] εἶναι, ὅταν λάβηται ἀνδρὸς φθονεροῦ τε[y] καὶ μὴ βουλομένου ἡμῖν ἐνδείκνυσθαι ἀλλ' ἀποκρύπτεσθαι[z] ὅτι μάλιστα τὴν αὑτοῦ σοφίαν, ὑπερφυῶς δὴ[a] τὸ χρῆμα ὡς δύσγνωστον[b] φαίνεται, ὅ τί ποτε νοοῦσιν[c] ἕκαστος αὐτῶν. οὐ γὰρ δή που Ὅμηρόν γε τὸν θειότατόν τε καὶ σοφώτατον[d] ποιητὴν ἀγνοεῖν δοκεῖς 1. ii. 291.
ὅτι[e] οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπίστασθαι[f] κακῶς. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ λέγων τὸν Μαργίτην[g] πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δέ, φησί, πάντα ἠπίστατο.[h] ἀλλ' αἰνίττεται, οἶμαι, παράγων τὸ κακῶς μὲν ἀντὶ τοῦ κακοῦ, τὸ δὲ ἠπίστατο ἀντὶ τοῦ ἐπίστασθαι. γίγνεται οὖν συντεθὲν ἔξω μὲν[i] τοῦ μέτρου, ἔστι δ' ὅ γε[j] βούλεται, ὡς πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακὸν δὲ ἦν ἐπίστασθαι αὐτῷ πάντα ταῦτα.[k] δῆλον οὖν

Δ.—[o] καὶ om Γυ.—[p] οὕτως Γ.—[q] οἱ om 𝔄ΔΠG.—[r] δὲ om G.—[s] γὰρ om ΞΣς.—[t] ἡ om E.—[u] ξ. 𝔄ΔΠG.—[v] τε 𝔄ΔΠG —[w] τὸ F.—[x] τοιαύτην 𝔄ΔΠG.—[y] γε Γ.—[z] ὑποκρύπτεσθαι υ.—[a] δὲ 𝔄ΔΠ.—[b] δύσγνωτον ΔΠ.—[c] νομίζεται 𝔄ΔΠG.—[d] τὸν θειότατόν γε καὶ σοφώτατον 𝔄ΓΔΞΠΥBCFGκυ, τὸν θειότατόν γε καὶ σοφώτατον Σ: τὸν σοφώτατόν τε καὶ θειότατον *ς.—[e] ὡς ΔΠG, om 𝔄.—[f] ἐπίστασθαι καλῶς ΥC, καλῶς ἐπίστασθαι Γ.—[g] μαργείτην 𝔄ΔΠG, μαργαρίτην Υυ.—[h] ἐπίστατο Γ, ἐπίσταται ΣΥBCEFκυ: ἐπίστασθαι *ς.—[i] μὲν om G.—[j] ὅ γε rc F, ὅτε ΔΠG et pr ΣF: ὅ τι *ς.—[k] ἐπίστασθαι αὐτῷ πάντα ταῦτα 𝔄ΓΔΠG: αὐτῷ ἐπίστασθαι ταῦτα πάντα *ς—[l] πισ-

rissimorum poetarum sententias pessimas elegisse iisque tanquam testimoniis usum esse. Homerum enim τὸν σοφώτατόν τε καὶ θειότατον ποιητὴν testem adducit, Athenienses esse Margitas! Quod quidem Alcibiades, qui antea: ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδ' ὁτιοῦν δοκεῖ πρὸς λόγον εἰρηκέναι dixerat, tam clare denique perspicit, ut χαλεπῶς γ' ἄν, inquiat, ἄλλοις τισὶ πιστεύσαιμι λόγοις, εἴπερ μὴ τούτοις. Socrates enim ἀνὴρ οὐ προστυχὼν Homeri (ἀνδρὸς φθονεροῦ τε καὶ μὴ βουλομένου ἡμῖν —) invidiam elusit ejusque tectam aperuit rationem. Nurnb.

§. 17. ἠπίστατο] Vulgo ἐπίστασθαι, quod habent codd. alias optimi; ceteri ἐπίσταται: solus Coisl. ἐπίστατο, quod cum augm. recte adoptavit Bekk. Nam nonnisi huic scripturæ recte aptantur proxime sequentia; et mutatæ ob id ipsum structuræ indicium est illud φησὶ hic quoque insertum. Buttm.

κακοῦ] Genitivum aurium gratia juncturæ verborum accommodavit, loco nominativi κακὸν materialiter, quod dicunt, ponendi (ἀντὶ τοῦ κακόν). — Verba proxima sic vertas: *Hinc conficitur, extra metrum quidem, est tamen quod sentit poeta, hoc:* — Ad nostrum autem scriptores interpretandi morem suam mentem Socrates ita explicasset, ut diceret, verbum κακῶς h. l. valere εἰς τὸ ἑαυτοῦ κακόν. Buttm.

ὅτι εἴ περ ἦν αὐτῷ κακὸν τὸ πολλὰ εἰδέναι, φαῦλός τις ἂν ἐτύγχανεν, εἴ πέρ γε πιστεύειν δέοι[l] τοῖς προειρημένοις λόγοις.

ΑΛ. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν[m] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ἦ χαλεπῶς γ' ἂν ἄλλοις τισὶ πιστεύσαιμι[n] λόγοις, εἴ περ μηδὲ τούτοις.

ΣΩ. Καὶ[o] ὀρθῶς γέ σοι δοκεῖ.

ΑΛ. Πάλιν αὖ μοι δοκεῖ.[p]

ΣΩ. Ἀλλὰ φέρε πρὸς Διός. ὁρᾷς γὰρ δή[q] που τὴν ἀπορίαν ὅση τε καὶ οἵα· ταύτης δὲ καὶ σύ μοι δοκεῖς[r] κεκοινωνηκέναι· μεταβαλλόμενος γέ τοι[s] ἄνω καὶ κάτω οὐδ' ὁτιοῦν παύει,[t] ἀλλ' ὅ περ[u] ἂν μάλιστά σοι δόξῃ, τοῦτο καὶ ἐκδεδυκέναι[w] αὖ καὶ[x] οὐκέτι[y] ὡσαύτως δοκεῖν.[z]

τεύειν δέοι ϗΔΠG, δεῖ πιστεύειν Γ: πιστεύειν δεῖ *s.—[m] ἐμοὶ Fv, ἔμοιγε Es.—[n] πιστεύοιμι E.—[o] καὶ om F.—[p] : πάλιν αὖ μοι δοκεῖ: add ϗΓΔΠΥCEFGuv.—[q] δὴ om G.—[r] δὴ καὶ σύ μοι δοκεῖς ϗΔΠG: δὲ μοι δοκεῖς καὶ σὺ *s.—[s] τι F.—[t] παύει ϗΓG: παύῃ *s.—[u] ὅτι ϗΔΠG.—[v] ἐκδεδοκέναι Δ, ἐκδεδωκέναι Γ.—[x] καὶ om Γ.—[y] οὐκ ἔστιν Γ.—[z] δοκεῖ Ξ.—[a] σύ F.—[t] γ' ἔτι Ξ: γέ τι *s.—[a] ἐξαρκέσεις ΔΠG.—[b] γίγνεσθαι v.—

πάλιν αὖ μοι δοκεῖ] Hæc verba in Bas. 2. tribuuntur Alcibiadi, sed desunt in Ald. Bas. 1. et Steph. Ficinus ea habuit in suis libris: *et mihi rursus eodem modo*. Sed tribuit rectius Socrati. Serranus ea quoque expressit: *et rursus mihi quidem, id recte a te dici*. Gottl.

πάλιν αὖ μοι δοκεῖ] Hæc verba desunt in vulgatis et in codd. Ven. ΞΣ, Paris. B. In ceteris omnibus, teste Be. tribuuntur alteri interlocutori, Alcibiadi ergo, cujus etiam nomen præfixum iis est in Ed. Bas. 2. In cod. Ven. tamen, qui est Bekk. Π, Nurnberger asserit Socrati hæc continuari; atque in Clarkiano nulla certe inter ea et seqq. ἀλλὰ φέρε—est distinctio: Ficinus denique Socrati diserte hæc continuat. Itaque eidem ego quoque affigere malui. Recte enim Schleiermacher, quanquam Alcibiadi tribuens, inservire hæc verba censet nonnisi adducendæ illi quæ statim exponitur hæsitationi (ἀπορίᾳ). Sed ob id ipsum Socrates potius verba sua repetere putandus est, non altera persona, cui hoc convenire minus videtur. Buttm.

ἀλλὰ φέρε] Ficinus: *Sed age per Jovem, videsne quanta qualisque in hoc sit ambiguitas?* Sed in Græcis nulla est interrogatio. Mihi aliquid omissum videtur, ἐπισκεψώμεθα, aut ejusmodi quid. *Age per Jovem, intueamur ulterius hanc rem;* sequitur enim: ὁρᾷς γὰρ τὴν ἀπορίαν. Et sic video Dacierium vertisse (p. 397.) *au nom de Dieu, tachons de nous assurer de la verité, vous voiez combien de doutes*. Gottleb.

φέρε] Mente supplendum ἐπισκεψώμεθα aut ejusmodi quid. Abruptus sermo ob parenthesin ὁρᾷς — ὡσαύτως δοκεῖν. Buttm.

ἐκδεδοκέναι] Ita quoque Bas. 1. præfixa asterisci nota. Sed melior lectio extat in Aldina et Stephaniana: ἐκδεδυκέναι. Quid sit τὸ ἐκδεδοκέναι nescio. Ficinus hunc locum vertit: *Sursum enim deorsumque jactatus, nusquam sane consistis: sed quod olim asseverabas, nunc damnas*. Stephanus ad h. l. notavit: 'Quid si vero ἐκδεδοκέναι fictum putemus, ut dicatur aliquid ἐκδεδοκέναι ei, cui δοκεῖν, ut antea, desierit? Sic vero ἀνευχόμενος paullo post videri possit fictum; quamvis et alio utatur, si recte memini.' Sed ἐκδεδυκέναι, sententiam deponere, probum videtur, ut non opiner opus esse Stephani conjectura. Gottl.

ἐκδεδυκέναι δοκεῖν] Horum infinitivorum nondum vidi qui rationem idoneam afferret. Ad partes igitur vocanda ana-

[§. 18.] Εἰ οὖν[s] σοί γ' ἔτι[t].καὶ νῦν ἐμφανὴς γενόμενος ὁ II. 148.
θεός, πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος, ἐρωτήσειε, πρὶν ὁτιοῦν I. ii. 292.
εὔξασθαί σε, εἰ ἐξαρκέσει[a] σοι ἐκείνων τι γενέσθαι[b] ὧν περ[c] καὶ ἐν ἀρχῇ ἐλέγετο,[d] εἴτε[e] καὶ[f] αὐτῷ σοι ἐπιτρέψειεν εὔξασθαι, τί ποτ' ἂν οἴει ἢ τῶν παρ' ἐκείνου διδομένων λαμβάνων ἢ αὐτὸς εὐξάμενος γενέσθαι τοῦ καιροῦ τυχεῖν;

ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν[g] ἔχοιμί σοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, οὕτως·[h] ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει[i] τις αὑτὸν εὐχόμενος μὲν κακά, δοκῶν δὲ τὰ[j] ἀγαθά, ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχών, ὅ περ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινῳδῇ, ἀνευχόμενος[k] ἅττ' ἂν[l] τὸ πρῶτον εὔξηται.[m]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐχὶ εἰδώς τι πλέον[n] ἡμῶν ὁ ποιητής, οὗ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἐπεμνήσθην, τὰ δεινὰ[o] καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν[p] ἐκέλευεν;[q]

[c] ὅπερ Γ.—[d] ἀρχῇ τι ἐλέγετο ΔΠG.—[e] εἰ G.—[f] καὶ om 𝔛ΔΠG.—[g] οὐδὲν ἂν ΔΠG, οὐδὲν ἂν 𝔛, ἂν οὐδὲν F.—[h] οὕτως add 𝔛ΓΔΠΤΒCGuv.—[i] λήσει Buttmannus : libri λήσῃ.—[j] τὰ add 𝔛ΔΠG.—[k] παλινωδεῖ ἀνευχόμενος mg F, παλινῳδίαν εὐχόμενος 𝔛ΓΣΤΒCE FGuv et pr Ξ, πάλιν ᾠδίαν εὐχόμενος Π, παλινοδίαν εὐχόμενος Δ.—[l] ἂν add 𝔛Δ ΠG—[m] εὔξεται ΣΤΒCFuv, εὔξεται (η) E.—[n] πλέον 𝔛ΔΠG, πλείων ΣΤΒC et pr Γ, πλείω E : πλεῖον °s.—[o] δῆλα 𝔛ΔΠG.—[p] ἀπαλλάξειν F.—[q] ἐκέλευσεν EFs.—[r] ἔμοιγε

coluthia, ut significavimus ad Crit. 5. Quod si cui, ut mihi certe, minus hic placet, facili negotio emendari poterit *ἐκδέδυκεν* ab *καὶ—δοκεῖ*. BUTTM.

§. 18. *σοί γε τι*] F. *σοί γ' ἔτι*. STEPH.

Σώκρατες] Post *Σώκρατες* quidam vet. habent *οὕτως*. STEPH.

Scil. Bas. 2. GOTTLEB.

μάργον] Absona videtur vox *μάργος*, quippe quæ si Homerum sequaris *amentem, insanum* significat, sin alios, *libidinosum, protervum*, quorum neutrum huc facit. Sensum enim hujus loci probe perspexerat Budæus cum, improbante quidem Stephano in Thes. positum videri diceret *μάργον* pro *difficili* et *moroso*. Quod cum a propria vocis vi diversissimum videretur: non sine causa suspicio est nata, corruptam esse vocem *μάργον* ex alia quæ illum fere sensum præberet. Neque aptius quidquam excogitari posse puto quam, quod conjecit Heindorfius, *μέρμερον*, quæ vox et Platonica est et huic loco aptissima. In Hipp. Maj. enim (p. 290.) de homine usurpatur *difficili et moroso*, et a scholio explicatur *φροντίδος ἄξιος, ἢ χαλεπός*. Plutarchus autem in Gryllo cap. 4. p. 988. A. Telmisiam vulpem *μέρμερον χρῆμα* h. e. *grave, molestum*, appellat. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 178. et Schneid. in Lexico. Sed non temere profecto hoc quoque objiciat nobis aliquis, difficile esse fines statuere intra quos hic scriptor verbo aliquo uti sive abuti potuerit. *Μάργον, insanum* dixit Homerus eum quoque qui cæco impetu mortem alicui struit (Od. π. 421.) : *γαστέρα μάργην* (Od. σ. 2.), quæ ad omnia perpetienda adigit : eleganter fortasse et efficaciter loqui sibi visus est noster, cum rem *periculosam* appellaret *insanam*. BUTTM.

ἅττα] Valkenaer, qui (ad Herodot. viii. p. 647.) hujus loci meminit, legit : *ἅττ' ἄν*. Deinde comparat *ἀνεύχεσθαι* cum *ἀναρᾶσθαι*, i. e. *διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν*, et lat. *resacrare*, vel, ut alii malunt, *resecrare*, dirarum precum palinodiam canere. *ἀνεύχεσθαι* igitur est, *retractare vota*. GOTTLEB.

ΑΛ. Ἔμοιγε[r] δοκεῖ.

ΣΩ. Τοῦτον μὲν τοίνυν, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν[s] ποιητὴν ἐζηλωκότες, εἴτε καὶ αὐτοὶ[t] οὕτως ἐπεσκεμμένοι, καὶ[u] ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἑκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς θεοὺς διδόναι κελεύοντες αὖ σφίσιν[v] αὐτοῖς· πλεῖον[w] δ' οὐδεὶς ἂν ἐκείνων εὐξαμένων ἀκούσειε. τοιγαροῦν εἰς τὸ παρῆκον τοῦ
i. ii. 293. χρόνου[x] οὐδενῶν[y] ἧττον εὐτυχεῖς εἰσὶν ἄνθρωποι. εἰ δ' ἄρα καὶ ξυμβέβηκεν[z] αὐτοῖς ὥστε[a] μὴ πάντα εὐτυχεῖν, ἀλλ' οὐ[b] διὰ τὴν ἐκείνων εὐχήν· ἐπὶ τοῖς θεοῖς δ'[c] ἐστίν, οἶμαι, ὥστε[d] καὶ διδόναι ἅττ' ἄν τις εὐχόμενος τυγχάνῃ[e] καὶ τἀναντία τούτων. [§. 19.] Βούλομαι δέ σοι καὶ ἕτερόν τι διηγήσασθαι, ὅ ποτε[f] ἤκουσα τῶν[g] πρεσβυτέρων τινῶν,[h] ὡς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις διαφορᾶς γενομένης ξυνέβαινεν[i] ἀεὶ τῇ πόλει ἡμῶν ὥστε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὁπότε[j] μάχη γένοιτο, δυστυχεῖν καὶ μηδέποτε δύνασθαι κρατῆσαι. τοὺς οὖν Ἀθηναίους ἀγανακτοῦντας τῷ πράγματι καὶ ἀπορουμένους τίνι χρὴ μηχανῇ τῶν παρόντων κακῶν ἀποτροπὴν εὑρεῖν, βουλευομένοις[k] αὐτοῖς δοκεῖν κράτιστον εἶναι πέμψαντας πρὸς Ἄμμωνα ἐκεῖνον

𝔄ΔΠG: Ἐγοὶ μέντοι *ς.—[s] οἱ τὸν 𝔄ΔΠG.—[t] αὐτὸν Γ.—[u] καὶ ante ἰδίᾳ om 𝔄ΔΠG.—[v] φησὶν G.—[w] πλείων 𝔄 et pr Γ.—[x] post χρόνου omisi καὶ cum 𝔄ΓΔΗΠΣΤΒ FGuv et corr C.—[y] οὐδὲν ὧν 𝔄, οὐδὲν ἂν G.—[z] ξ. 𝔄ΔΠG.—[a] ὥσγε G.—[b] οὖν 𝔄Γ ΠΣΤΒCEGuv et pr Δ.—[c] δ' om Γ.—[d] ὥστε οἶμαι ΔΠG.—[e] τυγχάνοι G.—[f] ὅ πότε 𝔄.—[g] τῶν add 𝔄ΔΠG.—[h] ἤ τινων 𝔄ΔΠG.—[i] ξ. 𝔄ΔΠG.—[j] ὁπότε 𝔄ΔΠG; ὁπότεν *ς—[k] βουλομένοις ΓCG.—[l] τί 𝔄ΔΠG.—[m] τούτους G.—[n] τὰ δεῖ 𝔄ΔΠG.—[o] ποτὲ

αὖ] Particulæ *αὖ* locus hic esse non videtur, etiamsi dure admodum ad *καλὰ* mente retrahas. Conjicerem *ἂν*, de eo quod solet fieri quoties occasio fert (v. Gram. §. 126. Obs. 5.) sed exempla non suppetunt nisi cum præteritis: quanquam non apparet quid impediat quo minus etiam in tempore præsente vel potius infinito ita usurpetur particula. Quod si tamen non videtur, reponendum censeo *ἀεί*, qua particula superius *ἑκάστοτε* repetatur. Buttm.

πλεῖον] Val. Max. vii. 2. 'Socrates nihil ultra petendum a diis immortalibus arbitrabatur, quam ut bona tribuerent; quia ii demum scirent, quid unicuique esset utile; nos autem id plerumque votis expetere, quod non impetrasse melius foret.' Add. Juvenal. x. 346. Buttm.

καί] Sic cum vulg. Par. F, et a prima manu C: ceteri omnes *καί* non habent: servavi tamen, quoniam fortiorem reddit negationem. Buttm.

§. 19. *Ἀθηναίους—βουλευομένοις αὐτοῖς δοκεῖν*] Oratio hæc est *ἀνακόλουθος*. *Athenienses igitur, indignatos hac re, dubiosque quibus artibus uterentur, ut hæc mala præsentia a se averterent;* *βουλευομ. αὐτοῖς δοκεῖν*, quæ verba non conveniunt cum superioribus. Itaque absolute sunt capiendi hi accusativi. Quod attinet ad Athenienses etc. *βουλεύεσθαι* est *deliberare inter se.* v. Kust. de V. M. i. 37. Similis fere nostro loco est Terentianus, Hecyr. iii. 1. 6. 'Nam nos omnes, quibus alicunde objectus est aliquis

ἐπερωτᾶν· ἔτι[l] δὲ πρὸς τούτοις[m] τάδε,[n] καὶ ἀνθ᾽ ὅτου ποτὲ[o]
Λακεδαιμονίοις οἱ θεοὶ[p] μᾶλλον νίκην[q] διδόασιν ἢ σφίσιν
αὐτοῖς, οἳ πλείστας, φάναι, μὲν[r] θυσίας καὶ καλλίστας
τῶν Ἑλλήνων ἄγομεν, ἀναθήμασί[s] τε κεκοσμήκαμεν τὰ
ἱερὰ αὐτῶν ὡς οὐδένες ἄλλοι, πομπάς τε πολυτελεστάτας
καὶ σεμνοτάτας ἐδωρούμεθα τοῖς θεοῖς ἀν᾽ ἕκαστον ἔτος,
καὶ ἐτελοῦμεν χρήματα ὅσα οὐδ᾽ οἱ[t] ἄλλοι ξύμπαντες II. 149.
Ἕλληνες. Λακεδαιμονίοις δέ, φάναι, οὐδεπώποτ᾽[u] ἐμέλη-
σεν οὐδὲν τούτων,[v] ἀλλ᾽ οὕτως ὀλιγώρως διάκεινται πρὸς I. ii. 294.
τοὺς θεούς, ὥστε καὶ ἀνάπηρα[w] θύουσιν ἑκάστοτε καὶ
τἆλλα πάντα οὐκ ὀλίγῳ[x] ἐνδεεστέρως τιμῶσιν ἢ περ[y]
ἡμεῖς, χρήματα οὐδὲν ἐλάττω[z] κεκτημένοι τῆς ἡμετέρας
πόλεως. [§. 20.] Ἐπειδὴ εἰρηκέναι ταῦτά τε[a] καὶ ἐπερω-
τῆσαι τί χρὴ πράττοντας αὐτοὺς τῶν παρόντων κακῶν[b]
ἀπαλλαγὴν εὑρεῖν, ἄλλο μὲν οὐδὲν[c] ἀποκριθῆναι τὸν προ-
φήτην—τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἐᾶν δῆλον ὅτι—καλέσαντα δὲ
αὐτόν, Ἀθηναίοις, φάναι,[d] τάδε λέγει Ἄμμων· φησὶν ἂν

om 𝔛ΔΠG.—[p] ὁ θεὸς...δίδωσιν E.—[q] δίκην F.—[r] φάναι μὲν om ΥCυ et pr ΗΣ.—[s] ἀναθέμασί 𝔛ΠG.—[t] οἱ om 𝔛ΔΠG.—[u] οὐδέποτε ΣEs.—[v] τούτων οὐδὲν Γ.—[w] ἀνάπυρα F.—[x] ὀλίγῳ Buttmannus: libri ὀλίγως.—[y] ἤπερ cum ς κ: ceteri ἢ εἴπερ.—[z] χρήματα οὐδὲν ἐλάττω 𝔛ΔΠG: οὐδὲν ἐλάττω χρήματα *ς.—[a] τε om 𝔛ΔΠG.—[b] κακῶν om pr Ε.—[c] οὐθὲν 𝔛ΔΠG.—[d] φάναι ἀθηναίοις ΔΠG.—[e] λακεδαιμόνων F.—

labos, Omne quod interea est tempus, priusquam id rescitum est, lucro est.' Ubi 'lucro est' et 'nos omnes' non conjungi possunt. v. Davis. ad Cic. l. iii. Tusc. Qu. 8. Gottleb.

σφίσιν αὐτοῖς—οἱ θυσίας ἄγομεν] Lector exspectat: *offerent*, in qua persona et Ficinus convertit: *cum ipsi tamen sacrificia tum plura tum decentiora, quam reliqui Græcorum, offerrent.* Item Dacierus: *qui leur offroient.*—Narrat Alcibiadi hanc rem Socrates, et repente Athenienses loquentes inducit. Faciunt id scriptores optimi, ut in media narratione suas loquendi partes relinquant, eas commutent, et ipsum illum, de quo agant, loquentem inducant. cf. Longin. §. 27. ubi Intt. exempla laudarunt. Huc pertinere videtur Philonis illud in Flacc. p. 978. qui de se et sua gente: *πότε γὰρ εἰς ἀπόστασιν ὑπωπτεύθημεν, πότε δ᾽ οὐκ εἰρηνικοὶ πᾶσιν ἐνομίσθησαν*; pro —*θημεν*. Sui oblitus, narrantis partes suscipit. v. Fisch. ad Euthyph. §. 4. Gottleb.

οὐδένες ἄλλοι] Xenoph. Rep. Ath. iii. 8. Athenienses ait *ἑορτάσαι ἑορτὰς, ὅσας οὐδεμία τῶν Ἑλληνίδων πόλεων.* Mem. Socr. iii. 3. 12. *ὅταν γε χορὸς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται.* Conf. Act. Apost. xvii. 23. Koeppen.

ὀλίγῳ] Hanc meam vulgati *ὀλίγως* emendationem, etsi a nullo codice confirmatam, servare tamen non dubito. Voci *ὀλίγως*, cujus parcissimus est veteribus usus (apud Hippocr. Aphor. ii. 7. valet *brevi* et opponitur voci *νώθρως, lente*), nullus omnino hic locus est. Buttm.

§. 20. *τὸν προφήτην*] Sacerdotes Ammonis prophetas dictos esse, apparet ex Diod. xvii. 51. p. 199. ubi simul de sede oraculi, luco, et regione exponitur. cf. Curt. iv. 7. Marsham. Can. Chron. p. 31. Huet. Dem. Evang. 265. Gottleb.

προφήτας appellatos fuisse, divinorum oraculorum Delphis, Dodonæ et alibi

βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων[e] εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον ἢ τὰ ξύμπαντα[f] τῶν Ἑλλήνων ἱερά. τοσαῦτα εἰπεῖν, οὐκέτι περαιτέρω.[g] τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν· ἔστι[h] γὰρ τῷ ὄντι πολὺ διαφέρουσα τῶν ἄλλων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἕλληνες οἱ μὲν χρυσόκερως βοῦς παραστησάμενοι, ἕτεροι δ' ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεοὺς εὔχονται[i] ἅττ' ἂν τύχῃ ταῦτα, ἐάν τε ἀγαθὰ ἐάν τε κακά· βλασφημούντων οὖν αὐτῶν ἀκούοντες οἱ θεοὶ οὐκ ἀποδέχονται τὰς πολυτελεῖς ταυτασὶ[k] πομπάς τε καὶ θυσίας. ἀλλὰ δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δεῖσθαι καὶ σκέψεως, ὅ τί ποτε ῥητέον ἐστὶ καὶ μή. εὑρήσεις δὲ καὶ[l] παρ' Ὁμήρῳ ἕτερα παραπλήσια[m] τούτοις
I. ii. 295. εἰρημένα. [§. 21.] Φησὶ γὰρ τοὺς Τρῶας[n] ἔπαυλιν[o] ποιουμένους

> ἕρδειν ἀθανάτοισι τεληέσσας[p] ἑκατόμβας·
> τὴν δὲ κνίσσαν[q] ἐκ τοῦ πεδίου τοὺς ἀνέμους φέρειν

[f] ξ. 𝔛ΔΠG.—[g] περαιτέρωι 𝔛.—[h] ἔτι ΔΠG.—[i] εὔχωνται 𝔛.—[j] ἂν...ἂν 𝔛ΔΠG.—[k] ταυτασὶ 𝔛ΔΠG: ταύτας *s.—[l] καὶ om F.—[m] πλήσια Δ.—[n] πρώτους F.—[o] ἔμπαλιν G.—[p] τελειέσσας s.—[q] κνῖσαν 𝔛Δ, κνῖσσαν Π.—[r] σφίσιν Δ.—[s] οὐδὲν ΓΤΒ

interpretes notum: vid. Valck. ad Herod. vii. 111. Ad eorum instar igitur antistitem oraculi Ammoniaci eodem nomine appellabant: vid. Diod. xvii. 51. Plut. Alex. p. 680. D. Hujus itaque formula in eloquendo oraculo sollemnis hic expressa videtur. Conf. Arrian. 7. p. 305. *οἱ δὲ ὡς ἥρωΐ ἔφησαν ὅτι θύειν θέμις ὁ Ἄμμων λέγει.* Et ad verbum sane conveniunt hæc Τάδε λέγει Ἄμμων cum formula e Vet. Test. notissima. Non minus autem apte jungitur his dativus Ἀθηναίοις, ut post Bekkerum distinctione nunc significavimus. Eum enim verborum ordinem qui est in Vat. Ven. Par. G, φάναι, Ἀθηναίοις τάδε λ. Α. eo securius negleximus quod e Clark. non enotatus est. Sed est aliquid insoliti in absoluto illo *καλέσαντα*; propter quod ne nunc quidem alienus sum a facillima Hemsterhusii (ad Luc. Dial. Mort. xiii. 2.) correctione; *καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους, φάναι, τάδε λέγει* Α. nimirum ut vox prophetæ fuerit hæc, Ὦ Ἀθηναῖοι, τάδε λ. Α. Sic enim et alibi talia proferunt scriptores e. g. Xen. Symp. ii. 12. *Καὶ ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντισθένην εἶπεν, οὗτοι—οἴομαι.* Buttm.

τάδε λέγει Ἄμμων] Hæc dicit Ammon: *placere sibi magis Lacedæmoniorum bona verba, quam omnia Græcorum sacra.* Τάδε λέγει Ἄμμων formulam continent, qua vates, responsa daturus, utebatur. vid. Diodor. xviii. 51. Wesselingius ad verba Diodori *ὁ μὲν ἀνεῖπεν*, scite conjicit, veteratores illos sacerdotes, æmulatos esse vocem, divinis vatibus Judæorum sollemnem: כה אמר יה, et hunc locum Platonis non prætermittit. Locus hic longe pulcherrimus plane conspirat cum sacris, veluti Ps. xl. 7. 1 Sam. v. 22. Præclare dicta quoque super hac re habet Isocrates. Orat. ad Nicocl. ii. 6. Gottleb.

χρυσόκερως βοῦς] Plin. xxiii. 3. 'Deorum vero honori in sacris nihil aliud excogitatum est, quam ut auratis cornibus hostiæ, majores duntaxat, immolarentur.' Gottleb.

§. 21. *φησὶ γὰρ*] Locus in hunc modum nullus exstabat apud Homerum. Esse debebat Il. θ. post v. 548: ubi post Barnesium Wolfius (quem v. in Proleg. p. 37.) versus hos ex h. l. in contextum nunc recepit. Buttm.

κνίσσαν ἐκ τοῦ πεδίου] Odorem sua-

οὐρανὸν εἴσω,
ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔ τι θεοὺς μάκαρας δατέεσθαι,
οὐδ' ἐθέλειν· μάλα γάρ σφιν[r] ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

ὥστε οὐδὲν[s] αὐτοῖς ἦν προὔργου[t] θύειν τε καὶ δῶρα τελεῖν
μάτην, θεοῖς ἀπηχθημένους. οὐ γάρ, οἶμαι, τοιοῦτόν ἐστι
τὸ τῶν θεῶν, ὥστε ὑπὸ δώρων παράγεσθαι οἷον κακὸν τοκι-
στήν· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς εὐήθη λόγον λέγομεν, ἀξιοῦντες
Λακεδαιμονίων ταύτῃ περιεῖναι. καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, εἰ
πρὸς τὰ δῶρα καὶ τὰς θυσίας ἀποβλέπουσιν ἡμῶν οἱ θεοί,
ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν ψυχήν, ἄν τις ὅσιος καὶ δίκαιος ὢν II. 150.
τυγχάνῃ. πολλῷ γε[u] μᾶλλον, οἶμαι, ἢ πρὸς τὰς πολυτε-
λεῖς ταύτας πομπάς τε καὶ θυσίας, ἃς οὐδὲν κωλύει πολ-
λὰ μὲν εἰς θεούς, πολλὰ δ' εἰς ἀνθρώπους ἡμαρτηκότας καὶ
ἰδιώτην καὶ πόλιν ἔχειν ἀν' ἕκαστον[v] ἔτος τελεῖν. οἱ δέ, ἅτε
οὐ δωροδόκοι ὄντες, καταφρονοῦσιν ἁπάντων τούτων,[w] ὥς
φησιν ὁ θεὸς καὶ θεῶν προφήτης.[x] [§. 22.] Κινδυνεύει γοῦν I. ii. 296.
καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι δικαιο-
σύνη τε καὶ φρόνησις διαφερόντως τετιμῆσθαι. φρόνιμοι δὲ
καὶ δίκαιοι οὐκ ἄλλοι τινές εἰσιν ἢ τῶν εἰδότων ἃ δεῖ πράτ-
τειν καὶ[y] λέγειν καὶ[z] πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους. βου-
λοίμην δ' ἂν καὶ σοῦ πυθέσθαι ὅ τί ποτε ἐν νῷ ἔχεις πρὸς
ταῦτα.

Cᴏᴅ.—[s] ἦν προὔργου ꝸΔΑΠG: προὔργου ἦν *ѕ.—[u] γε add ꝸΔΑΠG.—[v] ἀνέκαστον ꝸ, ἀν' ἕκαστον ΥCG: ἂν ἕκαστον ѕ.—[w] ἁπάντων τῶν τούτων G, τούτων ἁπάντων Γ.—[x] προφήταις ꝸΛΠ.—[y] πράττειν τε καὶ Γ.—[z] καὶ post λέγειν om ꝸΔΑΠG.—[a] μὲν om

vem odoratur Deus, quando benignitatem et iræ sedationem declarat, vel ut Schol. ad l. c. Genes. viii. 21. ait: ὄσφρησιν καλεῖ τὴν τὸ εὐσεβὲς ἀποδεξαμένην κρίσιν. Rem ipsam ridet Lucian. Icarom. 207. Gᴏᴛᴛʟᴇʙ.

τοκιστὴν] Mallem equidem δικαστήν. Gᴇᴅɪᴋᴇ.

ἂν ἕκαστον] For. ἀν' ἕκαστον. Sᴛᴇᴘʜ.

καὶ θεῶν] Leg. vid. καὶ ὁ θ. Bᴜᴛᴛᴍ.

προφήτης] Vox προφήτης, sicut ex Gatakero de Stylo N. T. p. 80. deprehendimus, Luciano apud Græcos elegantes inusitata videretur. Noster autem in hoc Dialogo plus semel usurpare non dubitavit. Vide Cl. Blackwall Class. Sacr. t. i. p. 19. Eᴛᴡ.

§. 22. ἢ] For. expungenda vocula ἤ. ut οὐκ ἄλλοι τινὲς τῶν εἰδότων sint, *non alii quam qui norunt*: pro οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ εἰδότες. Sᴛᴇᴘʜ.

Ficinus: *prudentes autem justique sunt, qui sciunt quæ—*. Sed οὐκ ἄλλοι τινες postulat τὸ ἤ. Quod si servatur, incommodum erit τῶν εἰδότων, nisi τό τινες repetatur. Gᴏᴛᴛʟᴇʙ.

ἄλλοι ἢ] Habes hic eundem in voce ἄλλος usum, quem in comparativis dudum notarunt viri docti (v. Fisch. ad Well. iii. a. pag. 351. Matth. Gr. §. 450. Obs. 2.) Nam cum ratio posceret vel ἄλλοι ἢ οἱ εἰδότες, vel ἄλλοι τῶν εἰδότων (v. Ind. in ἄλλος), utrumque interdum simul admiscerunt Græci. Bᴜᴛᴛᴍ.

ΑΛ. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν,[a] ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄλλῃ πῃ δοκεῖ ἢ ᾗ περ[b] σοί τε[c] καὶ τῷ θεῷ· οὐδὲ γὰρ ἂν εἰκὸς εἴη ἀντίψηφον ἐμὲ[d] τῷ θεῷ γενέσθαι.[e]

ΣΩ. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ φάσκων εἶναι, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος κακά, δοκῶν δὲ ἀγαθά;

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὡς[f] οὐκ ἀσφαλές σοί ἐστιν ἐλθεῖν πρὸς τὸν θεὸν εὐξομένῳ,[g] ἵνα μηδ' ἂν οὕτω τύχῃ, βλασφημοῦντός σου ἀκούων οὐδὲν[h] ἀποδέξηται τῆς θυσίας ταύτης, τυχὸν δὲ καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσῃς.[i] ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ κράτιστον[j] εἶναι ἡσυχίαν ἔχειν. τῇ μὲν γὰρ Λακεδαιμονίων εὐχῇ διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν—τοῦτο γὰρ κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ γε[k] ὀνομάτων—οὐκ ἂν οἶμαί σε ἐθέλειν χρῆσθαι. ἀναγκαῖον οὖν ἐστὶ περιμένειν ἕως ἄν τις μάθῃ ὡς δεῖ πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους διακεῖσθαι.

s. ii. 297. §. 23. ΑΛ. Πότε οὖν παρέσται ὁ χρόνος οὗτος, ὦ Σώκρατες; καὶ τίς ὁ παιδεύσων; ἥδιστα γὰρ ἄν μοι δοκῶ ἰδεῖν τοῦτον τὸν ἄνθρωπον τίς ἐστιν.

ΣΩ. Οὗτός[l] ἐστιν[m] ᾧ μέλει περὶ σοῦ. ἀλλὰ δοκεῖ[n]

𝔛ΔΠG.—[b] εἴπερ 𝔛ΔΠΣΥBCEGuv.—[c] τε om G.—[d] μὲν v.—[e] γενέσθαι 𝔛ΔΠG: γίγνεσθαι *s.—[f] οὖν ὡς om Γ.—[g] εὐχομένῳ 𝔛ΔΠG, εὐξαμένῳ ΓΣΥBC.—[h] οὐδὲν ΞΣ: οὐθὲν *s.—[i] προσαπολαύσεις v.—[j] βέλτιον Δ, βέλτιστον 𝔛ΠG.—[k] γε om 𝔛ΔΠG.—[l] οὗτός τις ΣΥ.—[m] ἐστιν om 𝔛ΓΔΞΠG.—[n] δοκῶ G.—[o] σοὶ 𝔛ΔΠG: σοῦ *s.

οὐκ ἀσφαλές σοι ἐστὶν ἐλθεῖν πρὸς τὸν θεὸν εὐξομένῳ] Nec male Alcibiadem admonuit Socrates; cum enim manifestum ei satis reddiderat, nescire illum precibus idoneis Deum supplicare, ad orandum omnino pergere sibi non tutum esse jam affirmat; sed necessarium esse, quod Præceptorem quendam Divinum expectaret, qui tam erga Deos quam Homines officia sua illum edoceret. Necessarium porro esse ostendit, quod Deus tenebras, quæ animam suam obumbrarent, dissiparet, quo honesti ac mali naturam melius dijudicaret. Vide Leland de Scriptoribus Deist. t. i. p. 10. et Iamblichum in Vita Pythag. c. 28. Etw.

διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν] Stobæus S. iv. p. 61. ad h. l. respiciens: *καὶ ἐν τῷ τέλει σχεδὸν τοῦ λόγου τούτου, τὴν μεγαλοψυχίαν κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ γε ὀνομάτων λέγει.* Gottleb.

§. 23. *πότε οὖν παρέσται ὁ χρόνος οὗτος, καὶ τίς ὁ παιδεύσων;*] Cum Socrates ostenderit ignorantiam nostram rerum a Deo petendarum, venturum, qui nos ista omnia doceat, innuere videtur. Quibusdam hoc ad Jesum Christum referendum visum est, et arbitrati sunt Philosophum nostrum quasi Vatem inter Athenienses extitisse. Vide Auctorem libri *Revelation Candidly Investigated*, t. iii. Hoc solum dolendum est, Socratem non tantum audaciæ in asserendo Deum unum ostendisse, quantum in morte iniqua toleranda; adeo ut verendum est equidem, ne quæ mendaciter agebat, sic ageret, ut eum populus veracem esse existimaret. Confer D. Augustin. de Civitate Dei l. 6. c. 10. Etw.

οὗτος τίς ἐστιν] Deest *τὶς* in Ald. Bas.

μοι, ὥσπερ τῷ Διομήδει φησὶ τὴν Ἀθηνᾶν Ὅμηρος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφελεῖν τὴν ἀχλύν,

ὄφρ' εὖ γιγνώσκοι ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα,

οὕτω καὶ σοί[o] δεῖν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πρῶτον τὴν ἀχλὺν ἀφελόντα,[p] ἣ νῦν παροῦσα τυγχάνει, τὸ τηνικαῦτ' ἤδη[q] προσφέρειν δι'[r] ὧν μέλλεις[s] γνώσεσθαι ἠμὲν κακὸν[t] ἠδὲ καὶ[u] ἐσθλόν. νῦν μὲν γὰρ οὐκ ἄν μοι δοκεῖς[v] δυνηθῆναι.

ΑΛ. Ἀφαιρείτω, εἴτε βούλεται[w] τὴν ἀχλὺν εἴτε ἄλλο τι. ὡς ἐγὼ παρεσκεύασμαι μηδὲν[x] ἂν φυγεῖν[y] τῶν ὑπ' ἐκείνου προσταττομένων,[z] ὅς τίς ποτ' ἐστὶν ὁ[a] ἄνθρωπος, εἴ γε μέλλοιμι[b] βελτίων γενέσθαι.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνος[c] θαυμαστὴν ὅσην περὶ σὲ II. 151.
προθυμίαν ἔχει.

ΑΛ. Εἰς τότε τοίνυν καὶ τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι[d] κράτιστον εἶναί μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γέ σοι δοκεῖ· ἀσφαλέστερον γάρ ἐστιν ἢ παρακινδυνεύειν τοσοῦτον κίνδυνον.

§. 24. ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Σώκρατες; καὶ μὴν τουτονὶ τὸν στέφανον, ἐπειδή μοι δοκεῖς[e] καλῶς ξυμβεβουλευ-

—[p] τὴν ἀχλὺν ἀφελόντα ΧΔΠG : ἀφελόντα τὴν ἀχλὺν ς.—[q] τηνικαῦτά τ' ἤδη Υ.—[r] διὸ Γ.—[s] μέλλει ΞΥBCEιω, μέλλῃ F, μέλειν G.—[t] καλὸν F.—[u] καὶ om EF.—[v] δοκεῖς ΧΔΠBCιω et corr Γ, δοκοῖς F : δοκῇς *ς.—[w] βούλοιτο G.—[x] μηθὲν ΧΔΠG.—[y] φυγεῖν ΧΔΠG : φεύγειν *ς.—[z] πραττομένων ΧΔΠG.—[a] ὁ om ΓΔΠG.—[b] μέλλοι μὴ ΧΠG et pr Δ.—[c] ἐκεῖνος ΧΔΠG.—[d] ἀναβαλλέσθαι Ξ.—[e] δοκεῖς ante

1. et Stephaniana; unde Stephanus 'γράφεται, οὗτος τίς ἐστιν.' Scilicet Bas. 2. in mente habuit. Gottleb.

ᾧ μέλει σοι] Alcib. i. c. 17. τῆς δὲ σῆς - - - παιδείας - - - ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδένι μέλει, εἰ μὴ εἴ τις ἐραστὴς σοῦ τυγχάνει ὤν. cf. c. 26. sub fin. Nurnb.

γιγνώσκοι] Il. E. 127. ubi legitur γιγνώσκοις, pers. secunda: quia Minerva ipsum Diomedem alloquitur. Steph.

In Homeri verbis ἕλον patet positum esse pro perfecto, quod philosophice consideratum pertinet ad præsens tempus: hinc est quod particulæ ὄφρα, γιγνώσκῃς conjunctivus ibi additus est. Eum tamen noster scriptor, qui sermone obliquo hæc profert, in optativum vertere debuit. Vid. Dawes. p. 88. Buttm.

σοῦ] Habes hic ὀρθοτονούμενον, quoque genitivum σοῦ pendentem a nomine (ψυχῆς) sequenti usurpatumque loco dativi qui dicitur commodi. Nunquam enim genitivus primæ et secundæ personæ ὀρθοτονούμενος est loco meri possessivi, quod in oppositione semper aut ipsum ponitur (τῆς σῆς), aut pron. compos. (σαυτοῦ). Dativo ipsi tamen, σοί, quem ex optimis sane reposuit Be. equidem diffido. Buttm.

ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀφελόντα τὴν ἀχλὺν] Imitatus hanc Homericam formam Lucian. Icaromen. tom. ii. 196. Apul. Flor. p. m. 218. Gottleb.

ἂν δοκεῖς] V. ad Alcib. i. 4. Buttm.

§. 24. ἀλλὰ πῶς—καὶ μὴν] Mira mihique nondum observata transeundi formula: 'Αλλὰ πῶς sequente καὶ μὴν, quam aliis sive explicandam sive emendandam relinquo. Buttm.

τουτονὶ τὸν στέφανον] Scil. ἱερατικὸν, ut vocatur a Plutarcho, de aud. poet. §. 11. Sacrificantes ipsos et coronatos fuisse,

r. ii. 298. κέναι,[f] σοὶ περιθήσω·[g] τοῖς θεοῖς δὲ καὶ στεφάνους καὶ τἄλλα πάντα[h] τὰ νομιζόμενα[i] τότε δώσομεν, ὅταν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐλθοῦσαν ἴδω. ἥξει δ' οὐ διὰ μακροῦ τούτων θελόντων.

ΣΩ. Ἀλλὰ δέχομαι καὶ τοῦτο, καὶ ἄλλο δὲ ἄν τι[j] τῶν παρὰ σοῦ δοθέντων ἡδέως ἴδοιμι δεξάμενον ἐμαυτόν. ὥς περ δὲ καὶ ὁ Κρέων Εὐριπίδῃ[k] πεποίηται τὸν Τειρεσίαν ἰδὼν ἔχοντα τὰ στέφη καὶ ἀκούσας ἀπὸ[l] τῶν πολεμίων ἀπαρχὰς αὐτὸν[m] εἰληφέναι διὰ τὴν τέχνην, Οἰωνὸν ἐθέμην, φησί, καλλίνικα σὰ[n] στέφη· ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθα,[o] ὥς περ οἶσθα σύ· οὕτω δὲ κἀγὼ παρὰ σοῦ τὴν δόξαν ταύτην οἰωνὸν τίθεμαι. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἐν ἐλάττονι κλύδωνι τοῦ Κρέοντος εἶναι, καὶ βουλοίμην ἂν[p] καλλίνικος γενέσθαι τῶν σῶν ἐραστῶν.

σοὶ ponit Ξ.—[f] ξ. ϪΔΠG: σεσυμβουλεῦσθαι pr Γ.—[g] θήσω Π.—[h] πάντα τἄλλα ΞΣ.—[i] τὰ μὴ νομιζόμενα G.—[j] ἀντὶ ϪΥBCEG et pr Γ.—[k] εὐριπίδου F.—[l] ὑπὸ ϪΔΠG.—[m] αὐτῶν Γ.—[n] σὰ add Euripid. Phœn. 865.—[o] κείμεθα ϪΔΠG: διακείμεθα *s.—[p] ἂν om ϪΔ.

valde notum. v. Ælian. V. H. iii. 8. Xenoph. Cyrop. iii. p. 65. Liv. xiii. 11. Gottleb.

ἀντὶ τῶν] Legendum sine dubio: ἄν τι. Sic Ficinus: *Accipio et hoc, et quodcunque mihi datum abs te præterea fuerit*. Lectionem hanc firmat Stephanus, qui ad marginem notat 'in præced. edit. male ἀντὶ τῶν, pro ἄν τι.' Scilicet in Ald. Bas. 1. et 2. Inest huic dicto suavitas, quam Terentius habet, Eun. iii. 1. init. 'ain' tu, læta est?' non tam ipso quidem dono, quam abs te datum esse.' Gottleb.

τὰ] Cave articulum sollicites, qui in memoriam audienti vocat scenam e fabula notissima. In versibus ipsis, qui sunt e Phœn. 865. legitur ibi καλλίνικα σὰ στέφη, unde pronomen σὰ inserendum censeo textui nostro. Buttm.

οὕτω δὲ] Repetitum est in apodosi δὲ (οὕτω δὲ—) ob longiorem sermonem intercedentem. Sed hæreo in voce δόξαν. Schleiermacher vertit *dieses dein Urtheil*, quoniam scilicet coronam Socrati Alcibiades obtulerat verbis ἐπειδή μοι δοκεῖς καλῶς συμβεβουλευκέναι. Sed cum coronam Tiresiæ manifesto ideo tantum memoraverit Socrates ut simile donum sibi oblatum cum illa componeret, non potuit non hic etiam eo respicere. Quare suspicor natum δόξαν e δόσιν. Quæ vox hic ob id ipsum prælata videtur quod poetica magis est quam prosaria. Hom. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Eurip. Herc. Fur. 471. (de clava Herculis) Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν. Buttm.

ἐραστῶν] Socrates fuit amator Alcibiadis primus et ultimus. Reliquerant enim Alcibiadem omnes amatores fastus caussa. vid. Alcib. pr. p. 215. cf. Plutarch. Alcib. t. i. p. 193. Gottleb.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ,
ΓΟΡΓΙΑΣ, ΠΩΛΟΣ.

ARGUMENTUM.

De Rhetorica hic agitur, tum ut Sophistarum commenta in hanc artem invecta refutentur, tum etiam, ut quænam sit ejus natura doceatur. Vox igitur *ἀνατρεπτικοῦ*, inscriptioni subjuncta, ostendit, quatenus de Rhetorica hic potissimum agere instituat Plato: nempe ut doceat, quam perperam Sophistæ Rhetorica abutantur: quippe qui nec veram ejus definitionem, nec verum usum intelligerent: id est, nec naturam, nec subjectum, in quo proprie versetur, nec finem, ad quem debeat referri. Quibus duobus capitibus hæc refutatio continetur. Hactenus igitur damnat Rhetoricam Plato, non simpliciter quidem omnem Rhetoricam, sed eam, quæ a Sophistis traderetur, et a maxima illorum hominum qui in republica versabantur parte, usurparetur. Quamvis autem minime tradat præcepta Rhetorices veluti ab incunabulis artis repetita: nihilominus tamen veram germanamque docet rationem orationis bene constituendæ: usum videlicet Rhetorices, sine quo constare illa nullo modo potest. Itaque disputationis istius duplex est thesis: ut nimirum evertat Sophistarum simulacra; qui dum Rhetorum nomen ementirentur, et specioso illo titulo fumos suos populo venderent, veram tamen Rhetorices naturam, et verum usum plane perverterent. Altera disputationis pars in docendo versatur, et illius naturam ex contrario docet. quantum enim adimit adulatrici illi Rhetoricæ, tantum tribuit ei, quam veram et genuinam appellat.

ΓΟΡΓΙΑΣ.*

§. 1. Πολέμου καὶ μάχης φασὶ[a] χρῆναι, ὦ Σώκρατες, [c]οὕτω μεταλαγχάνειν.[b] Steph. I. 447. Bek. II. i. 3.

CODICES QUATTUORDECIM,

ΧΓΔΗΣΥΦBCEFIVW et ab initio m.

[a] φησὶ ΣΥ et pr Δ.—[b] οὕτω καὶ μεταλ. ΣΥ et pr Φ.—[c] ἄρα γρ BF.—[d] ὀλίγω V.

* Sic laudatur hic dialogus apud veteres a persona principe, et quidem, ut a Græcis incipiamus, ab Aristotele de Sophist. Elench. §. 12. ed. Buhl. p. 570. tom. iii. a Sexto Empir. adversus Mathematt. p. 288. ed. Fabric. Πλάτων—ἐν τῷ Γοργίᾳ· ab Athenæo xi. 15. ὁ δὲ Γοργίας, οὐ μόνον ἀφ' οὗ τὸ ἐπίγραμμα κ. τ. λ. a Theodoreto Ἑλλην. Παθημ. Θεραπ. p. 18. ὁ Πλάτωνος Σωκράτης ἐν τῷ Γοργίᾳ· add. p. 89. 155. Commel. a Clemente Alexandr. Strom. iii. p. 433. Sylb. τῷ ἐν Γοργίᾳ Σωκράτει· ab Olympiodoro vit. Platon. a Fischero editioni suæ quatuor dialogorum Platonis majori inserta p. 81. Διὸ καὶ ἐν τῷ Γοργίᾳ κ. τ. λ. add. Albini Isagog. ibid. p. 128. a Thoma Mag. v. Ἀμφιγνοεῖ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ add. Ἀμφίεσμα. El. Ζευγνύασι. Κατόπιν. Μεθύσῃ. Μιμοῦμαι. Φέρε. Φοιτᾷν. E Latinis autem scriptoribus a Cicerone, ut de Orat. i. 11. 'diligentius legi Gorgiam.' et iii. 31. 'ut ille in Gorgia Socrates.' a Quinctiliano Instit. Orator. ii. 15. 'ex Gorgia Platonis.' et ibid. 'Apud Platonem quoque Gorgias in libro, qui nomine ejus inscriptus est, idem fere dicit.' a Gellio vi. 14. 'et noster Taurus in primo commentariorum, quos in Gorgiam Platonis composuit.' et 'Verba sunt hæc Platonis in Gorgia.' add. x. 22. et Macrob. in Somn. Scip. i. 1. In Codice M.† titulus dialogo præfixus erat, sed scriptura aqua deleta et pars chartæ abscissa. Codd. autem A. R. exhibebant indicem hunce: Πλάτωνος Γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς, omisso vocabulo ἀνατρεπτικὸς, quod in editis libris additum legitur. FIND.

Γοργίας ἢ περὶ Ῥητορικῆς, ἀνατρεπτικὸς] Fluxere hæc verba in libros Platonis e Diogene Laert. iii. 60. cum alii simpliciter Gorgiæ nomine huncce dialogum insigniant, e. g. Porphyr. de Antro p. 71. Harpocrat. v. διὰ μέσου τείχους. Philophon. ad Aristot. de anim. 10. Suidas v. ἐγκράτεια et alibi. Sext. Empiric. adv. Grammat. ii. p. 288. BIP.

Dialogus a vett. plerisque simpliciter Gorgiæ nomine laudatur, et verba ἢ περὶ ῥητ. serius adjecta esse monet Schleierm. tom. ii. p. i. p. 5. neque enim ad solam dicendi artem spectare hunc dialogum. BECK.

Post Socratis mortem, et Gorgia vivo,

† Codices August. Meerm. et Reg. hic designantur literis A. M. et R.

ΣΩ. Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς[c] ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν;

ΚΑΛ. Καὶ μάλα γε ἀστείας ἑορτῆς· πολλὰ γὰρ καὶ καλὰ Γοργίας ἡμῖν ὀλίγον[d] πρότερον ἐπεδείξατο.

hunc dialogum scripsisse Platonem colligo, quod Socratem, tanquam vatem de judicio suo disserentem induxerit. Quam longe autem post, haud facile dici poterit, quoniam, etsi vivo Gorgia hæc scripta fuisse ex Athenæo xi. p. 505. constet, is tamen Socrati, uti testatur Quinctilianus, superstes, 'beneficio longissimæ ætatis cum multis simul floruit,' (De Inst. Orat. iii. 1.) neque annos quot vixerit, inter auctores convenit. At tempus vero, quo habita est disputatio, certum esse atque evidens videtur, quoniam ait Socrates se anno præterito nescivisse sententias rogare; ad condemnationem, ut videtur, ducum, qui ad Arginusas vicerant, respiciens; quod evenisse constat, uti ostendit cl. Dodwellus Chronol. Xenophontea, p. 8. anno tertio Olymp. 93. circiter sex annos ante damnatum Socratem. ROUTH.

§. 1. φασὶ] Mendose habet Codex Bodleianus* φησί. ROUTH. φησὶ quoque Cod. A. teste FIND.

μεταλαγχάνειν] Schol. Ἐλλειπτικῶς εἴρηται τῷ Πλάτωνι. Λείπει γὰρ τῇ διανοίᾳ τὸ, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἐν λόγοις ἡδονῆς, οἵαν δὴ νῦν παρέσχετο Γοργίας. Proverbium hoc, dictum in *eos, qui serius post rem peractam demum adveniunt*, similibus illis, μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν, comparavit Hemsterhusius apud Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 178. Nam μεταλαγχάνειν hic, ut semper alias, est *participem esse*, non ἀφυστερεῖν, ut interpretatur Timæus et accepit, qui alterum illud scholion h. l. adscripsit: Πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις, πρὸς τὸν ἀπολειπόμενον τῆς θυσίας καὶ ὑστερήσαντα. Socratem autem cum Chærephonte Calliclis ædes petentem, ut Gorgiam ibi disputantem audiant, Callicles videtur non longe ab ædibus suis his verbis appellare. Ibi pauca inter se locuti deinde domum ingrediuntur, ubi colloquium cum Gorgia instituitur mox §. 3. Εἰπέ μοι, ὦ Γοργία, etc. Ita abrupti equidem in dialogi hujus exordio nihil video. Conf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 3. HEIND. Negat tamen Schleierm. in ædibus Calliclis Gorgiam fuisse, sed publico quodam loco colloquium habitum esse ait. BECK.

ἀλλ' ἦ] Ita Ms. Reg. sed margo ejus habet ἄρα ut Bas. 2. quæ interim explicatio est τοῦ ἀλλ' ἦ, quod legunt Ms. Bodl. et Suidas in Ἀλλ' ἦ.——Πλάτων· Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, καὶ ὑστεροῦμεν. Ἀντὶ τοῦ ἄρα. Verum magis placet ἀλλ' ἦ interrogativum, quam ἀλλ' ἦ affirmativum. ROUTH.

ΣΩ. ἀλλ'] In Cod. A. omittuntur nomina personarum loquentium ubique, quod idem factum est in Cod. M. ita tamen, ut inter interrogationes atque responsiones spatii nonnihil relictum esset. In eodem Codice charta erat abrupta, ita ut vocativi Σώκρατες primæ tantum litteræ apparerent, nec verba, quæ sequuntur, usque ad responsionem Calliclis ibi legerentur. FIND.

Cod. A. B. R. ἀλλ' ἦ: male: ἀλλ' ἦ enim habet vim interrogandi, quemadmodum Valkenar. ad Hippol. 932. monuit; ἀλλ' ἦ autem est *at, sed, immo*, ut in Hippol. 297. οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον, Ἀλλ' ἦ μ' ἐλέγχειν. Vid. Fischer. ad Apolog. 22. Sed sæpius particulas has inter se permutari solere docuit Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. i. p. 332. ed. Bip. vol. iii. ubi et nostri loci mentionem facit. FIND.

ἀλλ' ἦ] Bas. 2. ἄρα, imo ἆρα, ex interpretamento τοῦ ἀλλ' ἦ. V. Suid. v. ἀλλ' ἦ.—κατόπιν ἑορτῆς. Schol. ἐπὶ τῶν ἐπί τινι καλῷ πράγματι ἀπολιμπανομένων. HEIND.

κατόπιν ἑορτῆς] Hæc verba etiam proverbium esse, patet ex præmisso τὸ λεγόμενον. Laudatur hic locus a Thom. Magistro v. Κατόπιν. FIND.

Γοργίας—αἴτιος Χαιρεφῶν ὅδε] Deerant hæc verba in Cod. M. FIND.

Γοργίας] Gorgias Leontinus, cujus nomine inscribitur dialogus, rhetor fuit Siculus. Rhetoricam inventis suis plurimum excoluit, imo etiam, auctore Suida, primus in artem redegit. Extemporali facultate ita calluit, ut universa Græcia, præcipue autem Athenæ, in qua urbe, cum patriæ suæ legatus venisset, multos annos commoratus est, magnos ei contulerit honores. Vide Platonis Hip. Maj. p. 282. B. Cic. de Orat. iii. 33. Val. Max. viii. 15. Diodorum Sic. l. i. c. 53.

* Codex Bodl. mox designabitur per B. vel Cod. B.

ΣΩ. Τούτων μέντοι, ὦ Καλλίκλεις, αἴτιος Χαιρεφῶν ὅδε, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρῖψαι.

ΧΑΙ. Οὐδὲν πρᾶγμα, ὦ Σώκρατες· ἐγὼ γὰρ καὶ ἰάσομαι. φίλος γάρ μοι Γοργίας, ὥστ' ἐπιδείξεται[e] ἡμῖν,[f] εἰ μὲν δοκεῖ, νῦν, ἐὰν δὲ βούλῃ, ἐσαῦθις.

—[e] ἐπιδεῖξαι Φ.—[f] ὑμῖν m.—[g] ἆρα γὰρ ἆρα I.—[h] γοργίου ἀκοῦσαι Φ.—[i] αὐτὸ V.—

p. 514. Philostratum l. i. Vit. Sophist. p. 487. Ed. Morel. Troilum Sophistam in Prolegom. Rhetor. MS. a Langbænio ad Longin. §. 3. citatum, et Dorvillii Sicula, c. ix. p. 169. Neque tamen Gorgiana oratio rhetorum evitavit reprehensiones, quas videas cum apud alios, tum apud Aristot. de Rhet. l. iii. c. 1. et 3. Auctorem libelli de Elocutione, Demetrio Phalereo vulgo ascripti, §. 12. 15. 29. et Longin. §. 3. In genere ἐπιδεικτικῷ, sive laudatione atque vituperatione, plurimum versatus fuit, ut ex Cicerone in Bruto patet, c. 47. Ita duo sunt ejus orationes, Helenæ Encomium et Palamedis Defensio, qui nunc supersunt. Discipulos habuit multos viros insignes, quorum nonnulli dicendi ratione magistrum prosequebantur. Aliique imitatores ejus fuere, inter quos maxime celebres, Thucydides, Isocrates, Æschines Socraticus, atque noster etiam Plato, qui sæpe Γοργιάζειν dicitur. Demetr. Phal. §. xii. 29. Laertius Vit. Æschin. Philostrati Epist. ad Juliam Aug. p. 887. et Dion. Hal. Ep. ad Cn. Pompeium, p. 204. Ed. Hudson. Artis sophistarum pater a Philostrato appellatur. Vit. Sophist. l. i. p. 496. Athenis καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος (Platonis verba sunt in Hip. Maj. l. c.) καὶ συνὼν τοῖς νέοις, χρήματα πολλὰ εἰργάσατο. A singulis enim discipulis centum minas exegit, ut referunt Diodorus Sic. loc. jam citato, et Suidas. Longissima et valentissima ætate fruebatur, nam ultra annum centesimum, uti omnes consentiunt, singulari sua temperantia produxit vitam. Vide Cic. De Senectute, c. 5. Val. Max. viii. 12. et Athen. l. xii. c. 12. p. 948. quo teste, l. xi. p. 505. Gorgias, lecto hoc dialogo, dixit, se nihil hujusmodi vel audivisse a Platone, (a Socrate potius) vel apud Platonem locutum esse. Dubitare quoque videtur Cicero, an sermo hic verus sit. De Oratore iii. 32. Dixit porro Gorgias, teste eodem Athenæo, Platonem optime scire ἰαμβίζειν: et Nostrum vocabat νέον Ἀρχίλοχον. Rei posterioris Hermippum ἐν τῷ περὶ Γοργίου testem citat Athenæus; ibidemque multa alia hujusmodi contra Platonem congessit. ROUTH.

Χαιρεφῶν] Hic Atheniensis fuit, Socrati familiaris a pueritia, uti testatur ipse philosophus in Apologia §. 5. sed vita eum functum esse ibidem ostenditur, antequam in jus vocaretur Socrates. A Comico in Nub. 500. alibique una cum magistro suo ridetur. ROUTH.

ἐν ἀγορᾷ—διατρίψαι] Frustra hunc locum, ut plurima veterum alia, tentavit Piersonus ad Moer. Att. p. 70. verba, ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι, e glossemate fluxisse suspicatus loco Ἀττικωτέρου illius ἀγοράζειν. Quam suspicionem per se levissimam ipsa in his, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι, verborum collocatio prorsus convincit. Simile ejusdem commentum videbimus ad §. 61. quæ silentio prætermittere viri eximii auctoritas vetabat. HEIND.

οὐδὲν πρᾶγμα—φίλος γάρ μοι Γοργίας] In Cod. M. verba hæc deerant, utpote etiam abrupta, quemadmodum statim verba ἐὰν δὲ βούλῃ—ἐπιθυμεῖ Σωκράτης. et paullo post τοῦτο πάρεσμεν. FIND.

οὐδὲν πρᾶγμα] Schol. οὐδὲν ἐργῶδες ἢ δυσχερές. Imo potius, *nihil refert*. Vide, si tanti est, not. ad Charmid. §. 25. HEIND.

ἐγὼ—ἰάσομαι] Schol. Παροιμιακὸν τοῦτο, ἀπὸ Τηλέφου καὶ τοῦ τρώσαντος Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χρηστηρίου ἀνελόντος, ὅτι ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται. De quo vid. Hemsterhus. ad. Lucian. Nigrin. extr. et Casaub. ad Sueton. Claud. c. 43. Hæc tamen, admodum dubito, num trahere ad illud proverbium oporteat, quum ἰᾶσθαι, ἀκεῖσθαι, φάρμακόν του τέμνειν et similia adhiberi constet de *quovis remedio, quo damnum vel incommodum aliquod levatur aut tollitur*. Velut Lucian. de Saltat. 8. Bip. T. v. p. 122. Καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμο-

§. 2. ΚΑΛ. Τί δέ,[g] ὦ Χαιρεφῶν; ἐπιθυμεῖ Σωκράτης ἀκοῦσαι Γοργίου;[h]

ΧΑΙ. Ἐπ' αὐτό[i] γέ τοι[j] τοῦτο[k] πάρεσμεν.

ΚΑΛ. Οὐκοῦν ὅταν[l] βούλησθε[m] παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε· παρ' ἐμοὶ[n] γὰρ[o] Γοργίας καταλύει καὶ ἐπιδείξεται ὑμῖν.[p]

II. i. 4. ΣΩ. Εὖ λέγεις, ὦ Καλλίκλεις. ἀλλ' ἆρα ἐθελήσειεν ἂν[q] ἡμῖν διαλεχθῆναι; βούλομαι γὰρ πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρός, καὶ τί ἐστιν ὃ ἐπαγγέλλεταί τε καὶ διδάσκει. τὴν δὲ ἄλλην ἐπίδειξιν ἐσαῦθις,[r] ὥς περ σὺ λέγεις, ποιησάσθω.

ΚΑΛ. Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες. καὶ

j τοι om I.—k τοῦτο V, τούτῳ I.—l ἔτι E.—m βούλῃ m, βουλήσεσθε EF, βούλεσθε r.—n ἡμῖν W.—o γὰρ add ΧΔΦ et rc E.—p ὑμῖν ΧΓΔΒCIVWm: ἡμῖν *r.—q ἂν

λογεῖν τὸ τοιοῦτον παρανομῆσθαί σοι. Eurip. Orest. 651.—Ἀγαμέμνων—ἦλθ' εἰς Ἴλιον Οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν Τῆς σῆς γυναικὸς ἀδικίαν τ' ἰώμενος. Inde τὴν βλάβην ἐξιᾶσθαι Plato de legg. xi. p. 936. E. et sexcenta hujusmodi alia. Heind.

ἐπιδείξεται] Pro ἐπίδειξιν ποιήσεται positum h. l. sine casu, ut apud Aristoph. Ran. v. 772. Ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, Ἐπεδείκνυτο τοῖς λωποδύταις etc. Heind.

εἰσαῦθις] Bas. 1. 2. ut paullo post legitur, more solemni, quo in libris, cum scriptis, tum editis, forma Attica solet permutari cum forma communi. Vid. Schweigh. ad Appian. Præf. p. 110. vol. iii. Find.

εἰσαῦθις] Ex Bas. 1. 2. recepi pro ἐσαῦθις, constantiæ causa; nam ita hoc scriptum in Platone ubivis alias. Heind.

§. 2. ἐπ' αὐτό γε τοι τοῦτο πάρεσμεν] Leguntur etiam hæc verba Euthyd. t. i. p. 274. A. et Theag. t. i. p. 122. A. ἥκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα. Sic ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται apud Xenoph. Cyrop. i. 2. 6. Alias jungitur sic præpositioni ἐπὶ dativus. Vid. Reitz. ad Lucian. Alexandr. p. 435. vol. v. et Bach. ad Xenoph. Œcon. xx. 18. Find.

ὅταν βούλησθε] Edd. vitiose βούλεσθε, Thom. Mag. v. Εἰ, βουλήσεσθε, unde prodiit nobilissima illa Hemsterhusii correctio, ὦ τᾶν, βούλεσθε, unice probata Ruhnkenio ad Tim. Lex. p. 281. Huic tamen ego non cunctanter prætuli Codd. R. B. A. M. scripturam βούλησθε, quam si in contextu reperisset Hemsterhusius, nunquam, opinor, in illam conjecturam incidisset. Nimirum post verba hæc Chærephontis, Ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν, quibus is venisse se huc ad Calliclem cum Socrate Gorgiæ audiendi causa declaravit, jam non erat, cur eos ad se invitaret Callicles, neque quidquam hic aptius inferre poterat tali sententia: *Ergo quando ad me domum ire vultis, ibi Gorgias, is enim apud me diversatur, ἐπίδειξιν vobis exhibebit.* Atque Scholiastes in dialogi hujus initio imprimis accuratus et disertus, si h. l. Hemsterhusianum ὦ τᾶν plurali numero junctum legisset, vix id annotare neglexisset. Cf. Schol. Plat. ad Apolog. Socr. p. 6. et Schol. Aristoph. Plut. 66. Heind.

ὑμῖν] E Cod. A. edidi pro ἡμῖν. Heind. Favet etiam huic mutationi Ficinus, qui vertit: *qui aperiet quod cupitis et explicabit.* Serranus: *explicationem instituet in vestram gratiam.* Find.

ἄλλην] H. e. τῶν ἄλλων. Cf. Euthydem. t. i. p. 275. A. ubi est τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν, ἔφην, εἰσαῦθις ἀποδείξετον. Ficinus: *Ceterarum vero rerum, quemadmodum dicis (ostendis), expositionem nobis alias afferat.* Cæterum in A. M. εἰσαῦθις post verba ὥσπερ σὺ λέγεις scriptum extabat. Find.

οὐδὲν οἷον—ἐρωτᾶν] *Optimum erit, ipsum interrogare.* Formulam hanc, Cornario adeo non intellectam, ut corrigeret

γὰρ αὐτῷ[s] ἓν τοῦτ' ἦν τῆς ἐπιδείξεως· ἐκέλευε[t] γοῦν νῦν[u] δὴ ἐρωτᾷν[v] ὅ τί τις βούλοιτο τῶν ἔνδον ὄντων, καὶ πρὸς ἅπαντα ἔφη ἀποκρινεῖσθαι.

§. 3. ΣΩ. Ἦ καλῶς λέγεις.[w] Ὦ Χαιρεφῶν, ἐροῦ αὐτόν.

ΧΑΙ. Τί ἔρωμαι;[x]

ΣΩ. Ὅς τις ἐστίν.

ΧΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὥς περ ἂν[y] εἰ ἐτύγχανεν ὢν ὑποδημάτων δημιουργός, ἀπεκρίνατο ἂν δή πού σοι ὅτι σκυτοτόμος. ἢ οὐ μανθάνεις ὡς[z] λέγω;

om BEF et pr C.—[r] ἐσαῦθις ΞΣΥΠ: εἰς αὖθις *r.—[s] αὐτὸ EFr.—[t] ἐκέλευε...ἅπαντα om m.—[u] νῦν om ΞΣΥ.—[v] διερωτᾷν I.—[w] λέγει ΔΙ.—[x] ἔρομαι ΞΦΓ.—[y] ἂν om Γ.

οὐδὲν δεινὸν et hic et infra §. 81. toties deinde interpretes explicuerunt, ut exemplis eam illustrare non attineat. Heind.

οὐδὲν οἷον] Cornarius οὐδὲν δεινὸν pro οὐδὲν οἷον, hoc sensu, *nihil grave fuerit ipsum interrogare.* Verterat quidem Ficinus: *Haud molesta erit interrogatio,* et infra similiter. Nihil movendum. Routh.

αὐτὸ] Codd. B. et M. αὐτῷ, ut hoc Atticorum more positum pro αὐτοῦ trahi debeat ad seq. τῆς ἐπιδείξεως. Sed præstat, opinor, vulgatum αὐτὸ τοῦτο, *id ipsum, quod dixi,* sc. τὸ ἐρωτᾷν κελεύειν. De Gorgiæ autem hac professione satis jam ex Cicerone nota conf. Plat. Meno p. 70. C. Philostrat. Vit. Soph. p. 487. Quintilian. ii. 21. ibiq. Spalding. Heind.

ἐκέλευε γοῦν νῦν δὴ ἐρωτᾷν ὅ, τι τὶς βούλοιτο] Deest νῦν in B. [et M.] Gorgiæ, uti hic refertur, *poscere quæstionem* mos fuit, i. e. jubere auditores, qua de re quisque vellet audire, dicere. Idem facere consuevit Hippias Eleus in ludis Olympiacis, ut narrat Plato in Hipp. Min. p. 363 E. Hac de re autem ita Cicero de Fin. ii. 1. 'Audax negotium; dicerem, impudens, nisi hoc institutum postea translatum ad philosophos nostros esset.' Socrates vero, pergit dicere Tullius, 'percunctando atque interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum disserebat, ut ad hæc quæ hi respondissent, si quid videretur, diceret.' Nunquam fere, nisi coactus, perpetua oratione utebatur, sed ita disserere solebat, ut ipse συζητητὴς veritatis, discipulus autem ἀπὸ ἑαυτοῦ edoctus videretur. Alterius autem moris causa et origo Gorgias fuisse perhibetur, quia ille, cum Athenas legatus veniret, et ingenii specimen in theatro edere vellet, edixerit, προβάλλετε, *proponite quod vultis.* Philostratus l. l. Vit. Sophist. p. 487. Routh.

πρὸς ἅπαντα] Editori Bipontino interrogandi nota, in Aldina, cui Basileens. 1. addi potest, post infinitivum ἀποκρινεῖσθαι posita, suspicionem movit, ante verba καὶ πρὸς ἅπαντα ἔφη (Ald. ἔφη) ἀποκρινεῖσθαι excidisse nomen Socratis, quemadmodum ante Ἦ nomen Calliclis, ita ut verbis demum καλῶς λέγεις, ὦ Χαιρεφῶν, ἔρου αὐτὸν nomen Socratis deberet præmitti. Favet huic conjecturæ quodammodo Bas. 2. ubi pro λέγεις habetur λέγει. Find.

§. 3. ἔρου αὐτὸν] Schol. Ταῦτα διελέγοντο εἰς τὸν τοῦ Καλλικλέους εἰσιόντες οἶκον· εἶτα ἔσωθεν αὐτῷ Γοργίᾳ ἐντυγχάνουσι. Heind.

ἐστὶ] Sic Codd. A. B. M. Vulgo ἐστίν. Heind.

πῶς λέγεις;] Desunt hæc in A. B. M. usque ad vocem μανθάνω. Find.

ἀπεκρίνατο] Vulgatum ἀπεκρίνατο, quod et in utroque Codice erat, ausus sum mutare in ἀπεκρίνετο· nam ἀπεκρίνατο ἂν, est *respondisset*, ut §. 72. ἐνέπεσεν ἂν, *incidisset, conjectus fuisset.* Sed ἀπεκρίνετο ἂν s. ἀπεκρίνετο ἂν est *responderet*, quod contexta efflagitant. Ficinus et Serranus: *responderet.* Find.

ἀπεκρίνετο] Findeisenius, homo in mutando contextu ubivis audacissimus, cujus pueriles errores in sequenti sermone satius erit silentio plerumque transmittere, h. l. fidenter edidit ἀπεκρίνετο, alte-

ΧΑΙ. Μανθάνω καὶ[a] ἐρήσομαι. Εἰπέ μοι, ὦ Γοργία, ἀληθῆ λέγει Καλλικλῆς ὅδε, ὅτι ἐπαγγέλλει[b] ἀποκρίνεσθαι[c] ὅ τι ἄν τίς σε[d] ἐρωτᾷ;

I. 448. ΓΟΡ. Ἀληθῆ, ὦ Χαιρεφῶν· καὶ γὰρ νῦν δὴ[e] αὐτὰ ταῦτα ἐπηγγελλόμην,[f] καὶ λέγω ὅτι οὐδείς μέ[g] πω ἠρώτηκε[h] καινὸν οὐδὲν πολλῶν ἐτῶν.

II. i. 5. ΧΑΙ. Ἦ που ἄρα ῥαδίως ἀποκρίνει,[i] ὦ Γοργία.

ΓΟΡ. Πάρεστι τούτου πεῖραν, ὦ Χαιρεφῶν, λαμβάνειν.

ΠΩΛ. Νὴ Δία· ἂν δέ[j] γε βούλῃ, ὦ Χαιρεφῶν, ἐμοῦ. Γοργίας μὲν γὰρ καὶ ἀπειρηκέναι μοι δοκεῖ· πολλὰ γὰρ ἄρτι διελήλυθεν.[k]

— ὃ EFς.—[a] καὶ εἰ Υ.—[b] ἐπαγγέλῃ ΔFI, ἐπαγγέλλει (η) W.—[c] ἀποκρίνασθαι Γ, ἀποκρινεῖσθαι I.—[d] ἄν σοί τις Δ.—[e] δὴ νῦν EFς.—[f] ἐπηγγελόμην ΔI.—[g] μή V.—[h] ἠρώτησε I.—[i] ἀποκρίνει I, ἀποκρίνει (η) W, ἀποκρινεῖ Χ, ἀποκρινῇ Δ et rc EV: ἀποκρίνῃ *ς.—[j] δέ om I.—[k] διεληλύθαμεν Φ.—[j] δαὶ corr Χ.—[m] γοργίου κάλλιον ἂν Φ.

rum illud ἀπεκρίνατο opinatus sonare *respondisset*. Saltem post ἐτύγχανεν legitima structuræ hujus ratio flagitabat ἀπεκρίνετο, sed idem prorsus est illud. Plato Meno p. 72. B. Εἰ—ἔλεγες,—τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἠρόμην etc. Protag. p. 311. B. ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις,—εἴ τίς σε ἤρετο,—τί ἂν ἀπεκρίνω; Theag. p. 123. B. φέρε γάρ, εἰ ἐπεθύμεις ταύτης (τῆς σοφίας)—καὶ ἐγώ σε ἐτύγχανον ἐρωτῶν,—τί ἄν μοι ἀπεκρίνω; Par est ratio in verbo σκέψασθαι, de quo dicemus ad §. 149. Heind.

ὃ λέγω] Bas. 2. ὡς λέγω. Routh.

ἐπαγγέλλῃ ἀποκρίνεσθαι] Bas. 2. ἀποκρινεῖσθαι, ut Xenoph. Mem. Socr. iii. 1. 1. ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. Heind.

καὶ γὰρ δὴ νῦν] In his δὴ manifesto pertinet ad particulas καὶ γάρ, νῦν autem positum est pro νῦν δή, quod post δὴ inferri non poterat. Nec raro omnino νῦν adhibetur pro νῦν δή. Ita intelligi velim quæ adscripsi ad Charmid. §. 9. Heind.

οὐδεὶς—πω] Schol. Τὸ οὐδείς πω, ἀντὶ τοῦ, οὐ πώποτε (imo, οὐδεὶς πώποτε.) Καὶ Θουκυδίδης· οὐδεὶς πω καταγνούς. Nimirum sicut et Latino et quovis fere sermone utrumvis dicitur, *nondum quisquam* et *nondum unquam quisquam*, ita non tantum οὐδεὶς πώποτε obvium est, sed alterum quoque οὐδεὶς πω pervulgatum. Plato de Rep. ii. p. 358. D. Οὐδενός πω ἀκήκοα, ὡς βούλομαι. Demosth. t. i. ed. Reisk. p. 11. Οὐδείς πω βασιλεύς. Cf. Xenoph. Mem. iv. 8. 2. Thucyd. i. 32. 37. 76. aliisque locis. Interim hoc Scholio firmatur particula πω, in Codd. B. et M. omissa. Heind.

πω] Particulam neglectam versio Ficini ignorat. Καινὸν autem h. l. dicitur *id, quod aliquem fugit et ad quod interrogatus respondere non potest*. Find.

πολλῶν ἐτῶν] Schol. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Tritum itidem dicendi genus, velut τοσούτων ἐτῶν Alcib. i. p. 103. A. et alia quam plurima, in quibus suppleri potest ἐντός. Hinc in corrupto illo Menexeni loco p. 244. D. Οὐ γὰρ πάλαι οὐδὲ πολλῶν ἀνθρώπων γεγονότα λέγοιμ' ἂν τὰ μετὰ ταῦτα, vide an probabiliter conjecerim, οὐδὲ πολλῶν ἄνω γενεῶν γεγονότα. Ficinus: *neque multis retro seculis gesta*. Heind.

ἤπου ἄρα] ἦ που ἄρου Ald. ἦ που ἄρα Basileenses. Sed Ficinus vertit *ergo*. Unde ἄρα συλλογιστικὸν Stephanus. quod extat quoque in B. sed cum interrogatione. Routh.

πάρεστι] Hæc verba perperam Chærephonti tribuuntur in Bas. 2. Find.

λαμβάνειν] λαθεῖν (for. λαβεῖν) Bas. 2. Routh.

διελήλυθε] Bas. 2. διεξελήλυθε: bene. Find.

§. 4. ΧΑΙ. Τί δέ,[l] ὦ Πῶλε; οἴει σὺ κάλλιον ἂν Γοργίου[m] ἀποκρίνασθαι;[n]

ΠΩΛ. Τί δὲ[o] τοῦτο,[p] ἐὰν σοί γε[q] ἱκανῶς;[r]

ΧΑΙ. Οὐδέν· ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ βούλει, ἀποκρίνου.

ΠΩΛ. Ἐρώτα.

ΧΑΙ. Ἐρωτῶ δή. εἰ ἐτύγχανε Γοργίας ἐπιστήμων ὢν τῆς τέχνης ἧς περ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἡρόδικος, τίνα ἂν αὐτὸν ὠνομάζομεν δικαίως; οὐχ ὅ περ ἐκεῖνον;

εἶ

—[n] ἀποκρίνασθαι V.—[o] δαὶ corr 𝔛.—[p] τοῦτο om I.—[q] lacuna in I.—[r] ἱκανός m et

§. 4. ὦ Πῶλε] Πῶλος, Ἀκραγαντῖνος, ῥήτωρ, μᾶλλον δὲ σοφιστὴς τῶν πάλαι. Suidas. Gorgiæ auditor fuit, qui ob institutionem præmio amplo, ut refert Philostratus, donatus est, quippe cum Polus fuerit ditissimus. L. i. Vit. Sophist. p. 500. Meminit ejus cum aliis inclytis sophistis in Theage quoque Plato p. 128. A. et in Phædro p. 267. C. Nonnulla scripsit, de quibus Suidam consulas. Hunc autem tanquam in affectata oratione sibi placentem risit Noster infr. aliisque, ni fallor, locis. Ita vide quæ jam mox sequuntur. Polum adhuc juvenem, ut et socium ejus Calliclem, partes tam insignes in dialogo sustinere facit Plato, ut Gorgiam minus aperte lacessere videatur, dum per istorum latera, ut ita loquar, primarium illum magnique nominis sophistam ob eloquentiam fucatam falsasque opiniones clam et occulte petit. Routh.

τί δὲ τοῦτο] Sc. διαφέρει. Formula frequens. V. ad Charmid. §. 25. Heind.

ἀλλ'] Gregorius de Dial. p. 36. Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν sc. Ἀττικοί. ad quem locum consule Koenium, et Fischer. ad Phæd. xxxvii. 10. et Loesner. ad Act. x. 20. Sic *At* usurpatur a Livio i. 41. 'Si tua re subita consilia torpent, at tu mea sequere.' Statim σύγε pro σὺ Cod. *M*. et B. Find.

Ἡρόδικος] Πρόδικος Bas. 2. ἠρόδικος B. falsus uterque. Medicus illustris, magni Hippocratis præceptor, qui et fratrem Herodici Gorgiam in rhetorica audivisse dicitur. Vide Sorani Vit. Hippocr. inter ipsius Hippocratis Opera, Ed. Vander Linden, tom. ii. p. 951. Selymbrianum Herodicum fuisse refert Plato in Protagora, p. 316. E. olim vero Megarensem. Ab eo διαιτητική, pars illa scientiæ medicæ, quæ victum præscribit ægris, cum ad artis gymnasticæ magistros omne hujusmodi pertinuisset, ad medicos traducta est, teste Platone in l. iii. de Rep. p. 406. A. Τῇ παιδαγωγικῇ, inquit, τῶν νοσημάτων, ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ, πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο, ὥς φασι, πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι. Ἡρόδικος γὰρ, παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Lethali nempe morbo affectum fuisse Herodicum ibidem dicitur, ad senectutem tamen artis suæ opera pervenisse. Quod respicit Aristoteles, in Rhet. l. i. c. 5. §. 9. Thrasymachum, atque Polum nostrum, sophistas, et Draconem legislatorem, medicus iste hoc modo jocatus est, ut ex eodem libro Aristotelis constat. Θρασύμαχον (compellabat) 'αἰεὶ θρασύμαχος εἶ·' καὶ Πῶλον, 'αἰεὶ σὺ πῶλος εἶ·' (i. e. *petulans*, vertente interprete) καὶ Δράκοντα τὸν νομοθέτην, 'ὅτι οὐκ ἀνθρώπου οἱ νόμοι, ἀλλὰ δράκοντος·' χαλεποὶ γάρ. l. ii. c. 25. §. 1. p. 374. Quod attinet ad Poli nomen, πῶλος *pullus* sive *juvenis* est, unde *pueriliter*, sive *petulanter*, *Polum semper se gerere*, vult sarcasmus. Nos etiam Britanni dicimus, *Thou art young*, or *childish*, pro *petulans es et ineptus*. Confirmat hanc interpretationem Aristidis locus in Communi Apologia, p. 291. οὐδὲν οὖν ἄλλο ἢ σοφίζεται, κατ' ἐπωνυμίαν, ὥσπερ παῖδα, Σωκράτης τὸν Πῶλον. Routh. qui sic in Addend. 'Refert Cornarius in Eclogis in Platonis Polit. iii. Prodicum falso legi pro Herodico apud Hippocratem et Galenum; quod ideo noto, quia hic in Gorgia in Ed. Bas. 2. similis recipiatur error. Ait porro Cornarius, 'Herodicos fuisse duos, alterum Sophistam Selymbrianum, cujus me-

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΧΑΙ. Ἰατρὸν ἄρα φάσκοντες αὐτὸν[s] εἶναι καλῶς ἂν ἐλέγομεν.

ΠΩΛ. Ναί.

ΧΑΙ. Εἰ δέ γε ἧς περ Ἀριστοφῶν ὁ Ἀγλαοφῶντος ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔμπειρος ἦν τέχνης, τίνα ἂν αὐτὸν ὀρθῶς ἐκαλοῦμεν;

ΠΩΛ. Δῆλον ὅτι ζωγράφον.

ΧΑΙ. Νῦν δ' ἐπειδὴ τίνος τέχνης[t] ἐπιστήμων ἐστί, τίνα ἂν καλοῦντες[u] αὐτὸν ὀρθῶς καλοῖμεν;[v]

γρ C.—[s] ἂν αὐτὸν I, ἐκεῖνον (omisso εἶναι) Φ.—[t] τέχνης τίνος ἐστὶν ἐπιστήμων Φ.—[u] καλοῦντες om Γ.—[v] καλοῦμεν ΞΥV et pr E, ἂν καλοῦμεν I.—[w] ἂν om m.—

minit Plato in Protagora: alterum hunc Gorgiæ fratrem Leontinum.' Sed verior ipse mihimet videor, qui de Herodico locum illum Platonis accepi; quia ibi Herodicus Selymbrianus gymnasticam coluisse dicatur, quod idem de Herodico Gorgiæ fratre in l. iii. Polit. liquido asseritur. Locum Politiæ ante descripsi. Ille Protagoræ his verbis constat: ἐνίους δέ τινας ᾔσθημαι καὶ γυμναστικήν (πρόσχημα ποιεῖσθαι τῇ σοφιστικῇ)· οἷον Ἴκκος τε ὁ Ταραντῖνος, καὶ ὁ νῦν ἔτι ὢν οὐδενὸς ἥττων σοφιστὴς Ἡρόδικος ὁ Σηλυμβριανός, τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγαρεύς. p. 316. D.'

Ἡρόδικος] Schol. Οὗτος οὐχ ὁ Σηλυμβριανός ἐστιν Ἡρόδικος, ἀλλ' ὁ Λεοντῖνος, Γοργίου ἀδελφός. Confundit utrumque hunc Herodicum Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 50. Vide ad Plat. Phædr. §. 2. Heind.

ὅπερ] Fortasse legi debet ὅνπερ, ut respondeat accusativo τίνα, præsertim cum hoc quidem in dialogo Plato semper jungat verbis καλεῖν et ὀνομάζειν accusativum pronominum masculini generis. Alias tamen et addit pronomen neutrius generis, ut Theag. t. i. p. 122. D. τί αὐτὸν προσαγορεύομεν seu, ut rectius cum Stephano legendum videtur, προσαγορεύωμεν? Find.

οὐχ ὅπερ ἐκεῖνον] Ne quis ex verbis §. 6. ἀλλὰ τίς, καὶ ὅντινα δέοι καλεῖν τὸν Γοργίαν, scribendum suspicetur ὅνπερ, eadem generis mutatio est Cratyl. §. 86. καὶ τί ἂν φαίης τὸν τοῦτο δυνάμενον, ὥσπερ τοὺς προτέρους τὸν μὲν μουσικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικόν· τοῦτον δὲ τίνα; Aristophontis hujus, Aglaophontis filii, (v. Plin. Hist. Nat. xxxv. 11.) frater fuit Polygnotus, (v. Schol. h. l. Plat. Ion. p. 532. E.) statuaria et pictura clarus, sed magis tamen pictura. Plin. Hist. N. xxxv. 35. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 3. Heind.

Vulgatam scripturam, quam tuetur Heindorfius, corruptelæ, si possim, nihilominus convincam. Verba ibi hæc leguntur: τίνα ἂν αὐτὸν ὀνομάζομεν δικαίως; οὐχ ὅπερ ἐκεῖνον; Ad quæ vir doctissimus locum e Cratylo attulit, in quo etsi similis quædam mutatio generis est, dispar tamen omnino illius loci est ratio. Non enim perinde ibi continua oratio est neque de duobus illis, τί et τίνα, alterum ad alterum perinde refertur, atque in his, τίνα —; οὐχ ὅπερ —. Adde, quod ibi in Cratylo generalis quædam notio præmittitur, neutrius generis pronomine τί commode expressa, quæ mox post illata personarum nomina illa μουσικόν, γραφικόν, ipsa recte in formam personis his aptam, τίνα, mutatur. Itaque hic quoque corrigendum arbitror τί ἂν, quod facile in τίνα ἂν abire potuit, præsertim quum in iis, quæ proxima sequuntur, formulam τίνα ἂν bis repetitam librarius conspiceret. Buttm.

ἐκαλοῦμεν] Cod. B. καλοίμεθα (sic). Routh.

τίνος] Vulgo τινὸς, quo mendo simillimum locum Stephanus liberavit Alcib. i. §. 7. ὦ Ἀλκιβιάδη, ἐπειδὴ περὶ τίνος Ἀθηναῖοι διανοοῦνται βουλεύεσθαι, ἀνίστασαι συμβουλεύσων; similiterque de Rep. i. p. 332. C. et D. bis scribendum, ἡ—τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη etc. Conf. ad Hipp. Maj. §. 18. Heind.

ποις, ἀλλ' ἡ ἐμή. εἰ οὖν αὐτὸν ἐγὼ ἐροίμην Σὺ δὲ τίς ὢν ταῦτα λέγεις; εἴποι ἂν ἴσως ὅτι Ἰατρός.[o] Τί οὖν λέγεις; ἦ[p] τὸ τῆς σῆς τέχνης ἔργον[q] μέγιστόν ἐστιν ἀγαθόν; Πῶς γὰρ οὔ, φαίη ἂν ἴσως, ὦ Σώκρατες,[r] ὑγίεια; τί δ' ἐστὶ μεῖζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὑγιείας; Εἰ δ' αὖ μετὰ τοῦτον ὁ παιδοτρίβης εἴποι ὅτι Θαυμάζοιμί γ'[s] ἄν, ὦ Σώκρατες, καὶ αὐτός, εἴ σοι ἔχει Γοργίας[t] μεῖζον ἀγαθὸν ἐπιδεῖξαι τῆς αὑτοῦ τέχνης ἢ ἐγὼ τῆς ἐμῆς· εἴποιμ' ἂν αὖ καὶ πρὸς τοῦτον Σὺ δὲ δὴ τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε; καὶ τί τὸ σὸν ἔργον; Παιδοτρίβης, φαίη ἄν, τὸ δ' ἔργον μού ἐστι καλούς τε[u] καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα. [§. 16.] Μετὰ δὲ[w] τὸν παιδοτρίβην εἴποι ἂν ὁ χρηματιστής, ὡς ἐγῷμαι, πάνυ καταφρονῶν ἁπάντων, Σκόπει δῆτα, ὦ Σώκρατες, ἐάν σοι πλούτου[x] φανῇ[y] τι[z] μεῖζον ἀγαθὸν ὂν ἢ παρὰ Γοργίᾳ ἢ παρ' ἄλλῳ ὁτῳοῦν. φαῖμεν[a] ἂν οὖν[b] πρὸς αὐτὸν Τί δὲ[c] δή;[d] ἦ[e] σὺ τούτου δημιουργός; Φαίη ἄν.[f] Τίς ὤν; Χρηματιστής. Τί οὖν; κρίνεις σὺ[g] μέγιστον ἀνθρώποις[h] ἀ-

[q] ἔργον om Φ.—[r] ὦ Σώκρατες om I.—[s] γ' ΓV, τ' E, om CI: τ' (γ' superscr.) *s.—[t] ἔχοι γοργίας ϒΓBCFV et rc Δ, γοργίας ἔχοι I.—[u] τε om W.—[w] δὲ ΔΞΣϒ: δὴ *s.—[x] τούτου ΣΥ.—[y] φανείη I.—[z] τι om ΣΥ et pr Ξ.—[a] φαμὲν F.—[b] οὖν ante ἂν ponunt ΣΥ, om ΞΦ.—[c] δαὶ I.—[d] ἢ I, ἂν ϒΦ et γρ B.—[e] ἢ add ϒΔΣΥΦBCV et pr Ξ.—[f] φαίην C.—

ἢ] ὅτι pro ἢ Bas. 2. Routh.

ὑγίεια; τί δ' ἐστὶ—ὑγιείας;] Commode careas alterutro, ὑγίεια aut ὑγιείας, sed ferri utrumque potest in stilo familiarem sermonem imitato. Heind.

μετὰ τοῦτον] Ficinus: *posthæc*. Legit μετὰ τοῦτο. Find.

τ'] Particula τε hic redundat. Indicativum autem ἔχει sponte mutavi in ἔχοι, quia præcedunt optativi. Find.

θαυμάζοιμί τ' ἂν] Accipiendum hoc τ' pro τοι, non pro τε, ut putabat Findeis. quanquam aliis locis Plato scribere solet θαυμάζοιμ' ἄν, atque diphthongus in μέντοι ἂν sexcenties eliditur, in simplici τοι non item, ut literula hæc delenda videatur: ἔχει autem pessime ab eodem editore mutatum est in ἔχοι. Protag. p. 312. C. ὅ, τι δέ ποτε ὁ σοφιστής ἐστι, θαυμάζοιμ' ἄν, εἰ οἶσθα. de Rep. ix. p. 584. E. θαυμάζοις ἂν οὖν, εἰ καὶ ἄπειροι ἀληθείας—μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι, πρός τε ἡδονὴν οὕτω διάκεινται. Sed nolo congerere, quæ singulis fere paginis reperias. Heind.

ὦ ἄνθρωπε] Habet hoc lenem quandam *contemptus* significationem, in quo facile intelligitur quam mirificum sit ἦθος, quum Gorgiæ æmulum et quasi quendam adversarium ita appellet Socrates. Heind.

§. 16. μετὰ δὲ] Ita Cod. M. Vulgo δή. Heind.

φανῇ τι] Codd. A. B. M. τι φανῇ. Genitivus πλούτου etiam ab iis aberat. Mox Cod. A. M. οὖν ἄν. Statim ante σὺ in A. B. M. R. ἢ præmissum erat. Find.

φαίη ἄν. Τίς ὤν; Χρηματιστής] Omnia conjuncta in Ald. Bass. et B. unde τὶς indefinitum Bass. et Ms. Recte divisit post Ficini versionem Stephanus. Similis est Aristoph. in Nub. ubi Justus Sermo, Ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν; ΑΔΙΚ. Λόγος. v. 890. Routh.

Codd. A. M. ὤν τις ἂν χρηματιστής: omni distinctione omissa. Interrogandi etiam signa post Τί οὖν—πλούτου—Πῶς γὰρ οὐκ frustra quæres in Ald. et Bas. utraque. Find.

II. i. 15. γαθὸν εἶναι[i] πλοῦτον; φήσομεν. Πῶς γὰρ οὔκ; ἐρεῖ. Καὶ μὴν ἀμφισβητεῖ[k] γε[l] Γοργίας ὅδε τὴν παρ' αὑτῷ[m] τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι ἢ[n] τὴν σήν,[o] φαῖμεν ἂν ἡμεῖς. δῆλον οὖν ὅτι τὸ μετὰ τοῦτο ἔροιτ' ἄν Καὶ τί ἐστι τοῦτο τὸ ἀγαθόν; ἀποκρινάσθω[p] Γοργίας. Ἴθι οὖν νομίσας, ὦ Γοργία, ἐρωτᾶσθαι καὶ ὑπ' ἐκείνων[q] καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ἀπόκριναι τί ἐστι τοῦτο[r] ὃ φῂς σὺ[s] μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ.

ΓΟΡ. Ὅ περ ἐστιν, ὦ Σώκρατες, τῇ ἀληθείᾳ μέγιστον ἀγαθὸν[t] καὶ αἴτιον ἅμα[u] μὲν ἐλευθερίας αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις, ἅμα δὲ τοῦ[v] ἄλλων ἄρχειν ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει ἑκάστῳ.

§. 17. ΣΩ. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγεις;

ΓΟΡ. Τὸ πείθειν[w] ἔγωγ' οἷόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστὰς καὶ ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ παντί, ὅς τις ἂν πολιτικὸς ξύλλογος[x] γίγνηται.[y] καί τοι ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον μὲν ἕξεις τὸν ἰατρόν, δοῦλον δὲ τὸν παιδοτρίβην· ὁ δὲ χρηματιστὴς οὗτος ἄλλῳ ἀναφανή-

[g] σὺ κρίνεις I.—[h] ἀνθρώποις om W.—[i] ἦ Δ, om ΞΣΥ.—[j] φήσει I et rc Γ.—[k] ἀμφισβητεῖται F.—[l] γε om ΦF.—[m] αὐτῷ V, αὐτῶν F, αὐτοῦ mg F: αὑτῷ °s.—[n] ἢ om ΣΥ.—[o] τῆς σῆς rc Σ.—[p] ἀποκρινέσθω Φ.—[q] ἐκείνου ΞΣΥV.—[r] τοῦτο τί ἐστιν ΞΣΥ.—[s] σὺ φῂς C.—[t] ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ΣΥ.—[u] ἅμα om I.—[v] τῶν I.—[w] πείθειν δ' ἔγωγ' I.—[x] ξ. ΧΦW.—[y] γένηται Φ.—[z] ἀεὶ I.—[a] νῦν μέν W.—[b] δοκεῖς

ἀγαθὸν πλοῦτον] Omisso εἶναι, Codd. iidem. Heind.

ἐκείνων] Cod. A. B. M. ἐκείνου. Perperam. Find.

μέγιστον ἀγαθὸν] Post haec verba scribitur in B. [et A.] εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ex vitiosa vocum antecedentium repetitione. Routh.

μέγιστον ἀγαθὸν] Phileb. p. 58. A. Ἤκουον μὲν ἔγωγε ἑκάστοτε Γοργίου πολλάκις, ὡς ἡ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέροι πασῶν τεχνῶν, πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἑκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο, καὶ μακρῷ πασῶν ἀρίστη εἴη τῶν τεχνῶν. Heind.

τοῦ ἄλλων] Cod. B. τῶν ἄλλων ἀρχ. Velut Cratyl. §. 71. Τί οἴει σὺ εἶναι τὸ αἴτιον κληθῆναι ἑκάστῳ τῶν ὄντων, ubi vid. not. Nisi Plato scripserat: τοῦ τῶν ἄλλων ἄρχειν. Nam articulus τῶν in hac sententia abesse non debet. Heind.

§. 17. παντὶ] Desideratur hic accusativus, qui, ut accusativi δικαστὰς, βουλευτὰς, ἐκκλησιαστὰς, a verbo πείθειν pendeat. Videri igitur possit, παντὶ in πάντας s. πάντας mutari debere. Find.

παντὶ] Supplendum post haec, si quid omnino supplere opus est, τοὺς συλλεγέντας ἀνθρώπους. Nam Findeisenium, παντὶ in πάντα vel πάντας mutare jubentem, refellere non attinet. Heind.

ξύλλογος] Ita Cod. B. pro vulgato σύλλογος. Heind.

γίγνηται] Bas. 2. γένηται. Mox eadem habet χρηματιζόμενον. Find.

οὗτος ἄλλῳ] Perperam olim conjectavi ἄλλως, frustra. Similiter Plato in Menexen. p. 246. E. ἄλλῳ γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ καὶ οὐχ ἑαυτῷ, ac ne quem offendat iteratus ille dativus σοὶ post ἄλλῳ, eadem est ratio infra §. 163. οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους, οὓς λέγω

σεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὑτῷ, ἀλλὰ σοὶ[z] τῷ δυναμένῳ λέγειν καὶ πείθειν τὰ πλήθη.

ΣΩ. Νῦν[a] μοι δοκεῖς[b] δηλῶσαι, ὦ Γοργία,[c] ἐγγύτατα II. i. 16.
τὴν ῥητορικὴν ἥν τινα τέχνην ἡγεῖ[d] εἶναι, καὶ εἴ τι ἐγὼ I. 453.
συνίημι, λέγεις ὅτι[e] πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορική, καὶ ἡ[f] πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ. ἢ ἔχεις τι λέγειν[g] ἐπὶ[h] πλέον[i] τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ πειθὼ τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖν;[j]

ΓΟΡ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλά μοι δοκεῖς ἱκανῶς ὁρίζεσθαι· ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς.

§. 18. ΣΩ. Ἄκουσον δή, ὦ Γοργία. ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθ'[k] ὅτι, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, εἴ πέρ τις ἄλλος[l] ἄλλῳ διαλέγεται

om I.—[c] ὦ γοργία δηλῶσαι ΞΣΥ.—[d] ἡγεῖ V.—[e] ἤτοι F.—[f] ἢ F.—[g] λέγειν ante δύνασθαι ponit Φ.—[h] ἔτι IV.—[i] πλεῖον I.—[j] ποιεῖν ἐν τῇ ψυχῇ I.—[k] ἴσθ' Ж.—

ἑκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον. Vitiose autem vulgo hic scriptum ἀλλά σοι. Bas. 2. ἀλλὰ εἰ. Heind.

νῦν μοι δοκεῖς κ. τ. λ.] Citantur hæc a Stobæo in Eclogis Physicis l. ii. c. 1. ubi ita variatur; ἔτι ἐγὼ σύνειμι corrupte pro εἴ τι ἐγὼ συνίημι: ἐστι pro ἐστιν: ἢ pro ἡ: ἐπιπλέον pro ἐπὶ πλέον: ita et Gorgiæ Cod. B. [et M.] ἔτι πλεῖον [*quidquam amplius*, Ficinus] Bas. 2. δοκεῖ pro δοκεῖς. Routh.

ῥητορική] Sextus Empir. adv. Mathem. ii. p. 288. ex hoc loco hanc rhetorices fecit definitionem: Ῥητορική ἐστι πειθοῦς δημιουργὸς διὰ λόγων, ἐν αὐτοῖς τοῖς λόγοις τὸ κῦρος ἔχουσα, πειστική, οὐ διδασκαλική. Find.

ἐπὶ πλέον] Mendose Bas. 2. ἔτι πλέον. Politic. p. 305. B. Ἆρ' οὖν ἐπὶ πλέον τι δύναται τοῦ περὶ τὰ ξυμβόλαια—κρίνειν (ἡ τῶν δικαστῶν δύναμις); Euthyd. §. 45. Οὐδεμία—τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν, ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. de Legg. vii. p. 822. D. κινδυνεύει δὴ νομοθέτῃ τὸ προσταττόμενον ἐπὶ μεῖζον εἶναι τοῦ νόμους θέντα ἀπηλλάχθαι. Quo in genere erravit Morus ad Isocrat. Paneg. c. 26. Heind.

πειθὼ—ποιεῖν] Ficinus: *quam ut persuasionem audientium animis afferat*: bene. Dativus enim τοῖς ἀκούουσι est loco genitivi. Sic infr. πρὸς τοῦτο ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχων, ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πολίταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται. Isocrat. ad Demon. p. 2. ed. min. Wolf. οἷς ἂν ἀκιβδήλως ἐν ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ. Find.

§. 18. *ἐγὼ γὰρ*] Nisi ἐγὼ nominativus absolutus est, per *quod ad me attinet* interpretandus, cum verbis ὡς ἐμαυτὸν πείθω conjungi et verba ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πείθω, quæ fortasse librariorum culpa suo loco mota sunt, inseri debent post participium βουλόμενος. Cæterum particulam ὅτι a Græcis non raro accusativo cum infinitivo præmitti, monuit Fischer. ad Phæd. 8. Find.

ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι, ὡς] Cornarius: *Audi itaque, o Gorgia, et probe scias, me mihi persuadere, si quidem quis alius, qui cum alio disputat, hoc ipsum cognoscere cupit, de quo s.rmo est, etiam me ex horum numero esse*. Parum accurate, quasi non legisset illud ὡς, quod in Cod. R. signo quodam tanquam suspectum notari testatur Routhius. Sed salva omnino est res. Trita hæc est loquendi formula, ὡς ἐμαυτὸν πείθω. V. Meno p. 76. E. Phædo. p. 92. E. Demosth. Reisk. tom. i. p. 701. Æschin. p. 70. Andocid. p. 34. Structuræ autem anacoluthon hoc: Ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι—καὶ ἐμὲ εἶναι, pro, εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι καὶ ἐγώ εἰμι τούτων εἷς, neminem offenderit non prorsus imperitum. Nam Findeisenii nugas afferre huc piget. Sententiæ igitur vim momentumque contineri patet verbis βουλόμενος εἰδέναι, eamque totam ita quoque efferri potuisse: Ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι, ὡς ἐμαυ-

ΓΟΡ. Εἰσὶ μέν, ὦ Σώκρατες, ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι· οὐ μὴν ἀλλὰ πειράσομαί γε ὡς[d] διὰ βραχυτάτων. καὶ γὰρ αὖ[e] καὶ τοῦτο ἕν ἐστιν[f] ὧν φημί, μηδένα ἂν ἐν βραχυτέροις ἐμοῦ ταὐτὰ[g] εἰπεῖν.

§. 8. ΣΩ. Τούτου μὴν[h] δεῖ,[i] ὦ Γοργία, καί μοι ἐπίδειξιν[j] αὐτοῦ τούτου ποίησαι,[k] τῆς βραχυλογίας· μακρολογίας δὲ εἰσαῦθις.

ΓΟΡ. Ἀλλὰ ποιήσω, καὶ οὐδενὸς φήσεις βραχυλογωτέρου ἀκοῦσαι.

ΣΩ. Φέρε δή· ῥητορικῆς γὰρ φῂς ἐπιστήμων τέχνης[l] εἶναι καὶ ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον ῥήτορα· ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα, ὥς περ ἡ ὑφαντικὴ περὶ τὴν[m] τῶν ἱματίων ἐργασίαν. ἦ γάρ;

νεσθαι Εs.—[d] ὡς om m.—[e] αὖ ἂν ΞΥ.—[f] ἔνεστιν l.—[g] ταὐτὰ ΞΙ, ταῦτα ΞΥ: τὰ αὐτὰ °s.—[h] μὴν (οι) Ε, μὲν Im.—[i] δὴ m.—[j] ἀπόδειξιν ΞΥ.—[k] ποιῆσαι ΞΥΦBCEF.—[l] τέχνης ἐπιστήμων ΦΙ.—[m] τῆς l.—[n] γε ΞΓΔΥΦBCEFIVWm, σε Ξ: σου °s.—

toritati præferatur. Neque obstat, opinor, Gorgiæ responsio illa mox illata: οὐ μὴν ἀλλὰ πειράσομαι etc. quæ repetitionem quandam continet post interposita hæc, Ἀλλ', ὅπερ ὑπισχνῇ—ποιεῖσθαι, minime meo quidem judicio supervacaneam. Buttm.

ἐθέλησον] Codd. A. B. M. θέλησον, et statim pro ἀποκρίνασθαι in Cod. A. erat ἀποκρίνεσθαι. Find.

εἰσὶ μὲν—ποιεῖσθαι] Hæc verba plane aberant a Cod. A. librarius etiam Cod. M. omiserat, et post σθαι scripserat οὐ μὴν ἀλλὰ πειράσομαι ὡς διὰ βρα. Sed errore agnito ipse verba illa delevit et post ποιεῖσθαι posuit. Find.

ἀναγκαῖαι] Illud insolitum, quod verbum ἀναγκαῖος h. l. accommodatur ad ἀποκρίσεις, pro ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἐνίας τῶν ἀποκρ.—τοὺς λόγ. ποιεῖσθαι, cujus structuræ non aliud nobis in promptu est exemplum. An in hoc quoque dictionem Gorgiæ Siculi imitatum Platonem putemus, ut infra §. 10. in verbis χειρούργημα et κύρωσις? Satis tamen hoc ἄκυρον, si quid est, analogia in verbo δίκαιος tuetur. Heind.

τὰ αὐτὰ] Codd. A. B. M. ταῦτα: male: ut ibidem ante inter particulas αὖ et καὶ insertum legebatur ἄν. Statim post Ald. et Bas. utraque duo ἔν ἐστιν conflarunt in unum ἔνεστιν, [quod mendum Conarius notat.] Find.

§. 8. τῆς βραχυλογίας· μακρολογίας δὲ] In utroque orationis genere peritiam sibi Gorgias arrogabat. Unde in Phædro: Τισίαν τε Γοργίαν τε ἐάσομεν εὕδειν, οἳ—συντομίαν τε λόγων καὶ ἄπειρα μήκη περὶ πάντων ἀνεῦρον. p. 267 A. Uterque item Protagoræ tribuitur in cognomine dialogo, p. 334. E. et 335. B. Routh.

φήσεις] Bas. 2. φαίης δεῖν. Routh.

περὶ τί τῶν ὄντων] Legendum τὶ, vertente Ficino, circa aliquid. Habet τὶ etiam Cod. B. similiter vero paulo supra ubi non oportet. Apud Thom. Mag. in v. Φέρε hæc verba citantem, vulgo sic editur, περὶ τῶν ὄντων; sed in uno Thomæ codice articulus servatur. Routh.

περὶ τί τῶν ὄντων] Ficinum secutus Routhius e Cod. B. rescribere jubet περί τι, quod si editum fuisset, alterum illud statim reposuissem. Nimirum vir doctus non animadvertit, illa ἦ γὰρ et καὶ tantummodo ad verba hæc, ὥσπερ ἡ ὑφαντικὴ—ἐργασίαν referri, præmissam autem hanc interrogationem, ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα, Platonici sermonis more iterari mox a Socrate §. 9. Ἴθι

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ μουσικὴ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποίησιν;

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Νὴ τὴν Ἥραν, ὦ Γοργία, ἄγαμαί γε[n] τὰς ἀποκρίσεις, ὅτι ἀποκρίνει ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων.

ΓΟΡ. Πάνυ γὰρ οἶμαι, ὦ Σώκρατες, ἐπιεικῶς τοῦτο ποιεῖν.

§. 9. ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι[o] δή μοι ἀπόκριναι[p] οὕτω[q] καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς, περὶ τί τῶν ὄντων ἐστὶν ἐπιστήμη; II. i. 9.

ΓΟΡ. Περὶ λόγους.

ΣΩ. Ποίους τούτους, ὦ Γοργία; ἆρα οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν;

ΓΟΡ. Οὔ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ πάντας γε τοὺς λόγους ἡ ῥητορική ἐστιν.

ΓΟΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν λέγειν γε ποιεῖ[r] δυνατούς.

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν περὶ ὧν περ λέγειν,[s] καὶ φρονεῖν;

ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

[o] ἴσθι V.—[p] ἀπόστοιναι I.—[q] οὕτω ΔΞΣΥIV: οὕτως *s.—[r] ποιεῖν ΓΔBCFW.—

δή μοι ἀπόκριναι οὕτω καὶ etc. Nam ibi οὕτω est in Bas. 2. et Codd. A. B. M. Vulgo οὕτως. Heind.

νὴ τὴν Ἥραν] Habet quidem vetus Ficini versio *Jovem* pro *Junone;* sed jurat per Junonem alibi apud Platonem Socrates. Ita in Apologia §. 12. Theæteto p. 154. D. et Hip. Maj. 287. A. In Lachete quoque Lysimachus p. 181. A. Vide Xenophontem quoque, Mem. Socr. iii. 10. aliisque locis. Feminæ vero plerumque apud Græcos, non viri, per Junonem jurare solebant. Extant etiam apud auctores virorum per alias Deas jurajuranda. Ita in Aristophanis Pluto Cererem testatur Chremylus, 64. et in Nubibus Strepsiades, 453. Routh.

ἄγαμαί σου] Codd. R. B. A. M. et Bas. 2. ἄγαμαί γε. An ἄγαμαί γέ σου? Heind.

ὅτι] Ficinus: *quando eas (responsiones) quam brevissimis absolvis.* An pro ὅτι legerit ὅτε, nescio. Find.

ἐπιεικῶς—ποιεῖν] Intelligenter Ficinus: *spero, me tibi in hoc voto satisfacturum tuo.* ποιεῖν enim est forma futuri contracta, et ἐπιεικῶς idem esse quod ἱκανῶς, docuit Fischer. ad Criton. 1. et ad Phæd. 66. Find.

§. 9. ἆρα] Cod. Aug. ἆραγε, particula γε, quæ statim sequitur, servata. Ald. πάντα pro πάντας. Find.

ἀλλὰ μὴν] Ficinus: *Veruntamen circa eos (sermones) qui dicendi facultatem præstant;* tanquam legisset Ἀλλὰ μὴν (rep. ἡ ῥητορική ἐστι περὶ τοὺς λόγους) τοὺς λέγειν ποιεῖν δυνατούς. Cæterum post δυνατοὺς in Bas. utraque est nota interrogantis; quod secutus sum. Mox inter οὐκοῦν et περὶ in Cod. A. insertum erat γε. Find.

βουλόμενος εἰδέναι αὐτὸ τοῦτο περὶ ὅτου ὁ[m] λόγος ἐστί, καὶ ἐμὲ εἶναι[n] τούτων[o] ἵνα· ἀξιῶ δὲ[p] καὶ σέ.

ΓΟΡ. Τί οὖν δή, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγὼ[q] ἐρῶ νῦν. ἐγὼ[r] τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς πειθώ, ἥ τίς ποτ' ἐστὶν ἣν σὺ λέγεις καὶ περὶ ὧν[s] τινῶν πραγμάτων ἐστὶ πειθώ, σαφῶς μὲν εὖ ἴσθ' ὅτι οὐκ οἶδα, οὐ μὴν ἀλλ' ὑποπτεύω γε ἣν οἶμαί σε λέγειν καὶ περὶ ὧν·[s] οὐδὲν[t] μέντοι ἧττον ἐρήσομαί σε τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι. τοῦ οὖν[u] ἕνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων σὲ ἐρήσομαι, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς[v]

[l] καὶ ἄλλος I.—[m] ὁ om ΔΣΥ et pr Ξ.—[n] εἶναι om W.—[o] τοῦτον Δ.—[p] δ' ἔγωγε W.—[q] prius ἐγὼ add ΧΓΦBCFIW.—[r] alterum ἐγὼ om I.—[s] καὶ περὶ ὧν om L.—[t] οὐδὲ ΣΥ.—[u] οὖν om ΓΦEFW et pr F.—[v] αὐτὰ F.—[w] καὶ Γ.—[x] ποιεῖ I, ποιῇ ΔΞΣ

τὴν πειθώ, εἴπερ τις ἄλλος, καὶ αὐτὸς βουλόμενος εἰδέναι διαλέγομαι αὐτὸ τοῦτο (*hoc unum*) etc. nam *hoc unice sibi, si cui alii, propositum esse* ait *in disputando, ut id ipsum cognoscat, de quo sit sermo*. Illud ἄλλος, quo carent Codd. A. B. M. etsi abesse potest (v. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 537.) multo id tamen frequentius in hac loquendi forma additum reperias, ut de Legg. ii. p. 663. D. Νομοθέτης—εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἔστιν ὅ,τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε etc. Demosth. in Timocrat. tom i. p. 701. Reisk. Ἐγὼ δὲ, εἴπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἄλλῳ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω κἀμοὶ νῦν ἁρμόττειν εἰπεῖν. Quanquam exemplis plena sunt omnia. HEIND.

ὅτι ὡς ἐμαυτὸν πείθω] In Cod. R. notatur signo quodam ὡς quasi suspectum. Sed ἀνακολουθία hæc servanda est. ROUTH.

δ' ἔγωγε καὶ σέ] Lectio, a Stephano in margine allata, extat in Bas. 2. ROUTH.

ἐρῶ νῦν] Bas. 2. Ἐγὼ ἐρῶ νῦν, ut §. 92. et plerumque alias. HEIND.

καὶ περὶ ὧν] Deest καὶ in Cod. B. ROUTH.

ὧν] Superscripsit alia manus liquore rubro τίνων, ut paullo post legitur. Ficinus mire hæc verba reddidit: *et quamvis suspicer, quam et de quibus ipse dicere constitueris*, cum sint vertenda: *conjecto vero, te intelligere talem, qualem et quæ tractantem a te puto intelligi*. FIND.

τοῦ οὖν ἕνεκα δή] Restitui ex Aldina interrogandi notam post λέγω, quæ sine corruptela sensus abesse non potest. Hujus mendi primus origo videtur Grynæus, qui Ficini versionem corrigebat, et editionem primam Basileensem curabat; quem secuti sunt Cornarius et Serranus, et, quod miror, Stephanus, exemplar Aldinum, quo usi esse videntur operarii ejus, hic certe in pejus mutans. Cum iis facit quidem Cod. B. Sed infra quoque similiter habes, τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς σὺ etc. ROUTH.

τοῦ] Articulus τοῦ h. e. τούτου, in Cod. M. ab alia manu superscriptum habebat τίνος. Sed tum scribi debuisset του s. οὗ s. ὅτου: et fortasse Plato ita scripsit. FIND.

τοῦ οὖν ἕνεκα κ. τ. λ.] Impeditam sententiam levi negotio plane expediveris, posito post λέγω interrogandi signo. Dictio hæc, cum apud alios auctores, tum inprimis apud Platonem frequens. Infra p. 457. E. Τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς κ. τ. λ. Protag. p. 343. B. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας. Meno p. 97. E. Πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς κ. λ. Legg. iv. p. 722. D. Τί δὲ ταῦτ' εἴρηκα; τόδ' εἰπεῖν βουληθεὶς ὅτι κ. λ. Plura dabit D. Heinsius in notis ad Max. Tyr. p. 65. Hanc formam restituere voluit Stephanus Cratylo p. 423. D.—λέγω δέ τι τοῦτο. ἔστι τις πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἑκάστῳ—; Sed positive dicitur λέγω δέ τι τοῦτο, atque eodem sensu, quo infra ibid. p.

λέγω; οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου, ἵνα οὕτω προΐῃ, ὥς[w] μάλιστ᾽ ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ[x] περὶ ὅτου λέγεται. II. i. 17.
[§. 19.] Σκόπει γὰρ εἴ σοι[y] δοκῶ δικαίως[z] ἀνερωτᾶν σε. ὥς περ ἂν εἰ ἐτύγχανόν σε ἐρωτῶν τίς[a] ἐστι τῶν ζωγράφων Ζεῦξις; εἴ μοι εἶπες ὅτι[b] ὁ[c] τὰ ζῶα[d] γράφων, ἆρ᾽ οὐκ ἂν δικαίως σε ἠρόμην ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων καὶ ποῦ;

ΓΟΡ. Πάνυ γε.

ΤΦ.—[y] οἶσει I, εἴ τι Σ, εἶστι Υ.—[z] δίκαιος I.—[a] τίς δέ I.—[b] ὅτι om Φ.—[c] ὁ om Δ.

430. E. Τοῦτο δὴ λέγω· ἆρ᾽ οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν —; et p. 431. A. Ὧδε δὲ λέγω· ἆρα ποτ᾽ ἄν τις —; Rectius eam restituamus Menoni p. 79. B. Οὐκοῦν συμβαίνει, ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅ, τι ἂν πράττοις, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι· τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῂς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. MEN. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν δεῖ σ᾽ εἰπεῖν ὅ, τι ἐστί. ubi τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; uti ineptissime a Menone dicitur, ita unice Socratis esse proprium videtur: et Politico p. 264. C. Τοῦδ᾽ ἕνεκά τι πάντα ἠρώτησα ταῦτα, διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ἔνυδρόν, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν. Lege τοῦ δ᾽ ἕνεκα πάντα ἠρώτησα ταῦτα; διότι τ. τ. αγ.—τι ex vicino π ortum. HEUSD.

τοῦ οὖν ἕνεκα—λέγω; Οὐ σοῦ] Sic vere distinctum in Ald. Cf. §. 8. init. et vid. not. ad Phædr. §. 30. HEIND.

ἡμῖν καταφανὲς] Cod. B. καταφανὲς ἡμῶν, ibidemque et in Codd. A. M. vitiose ποιῇ pro ποιοῖ. Xenoph. Œcon. xx. 7. διὰ πολεμίας πορευομένους βέλτιόν ἐστι, τεταγμένους πορεύεσθαι οὕτως, ὡς ἂν ἄριστα μάχοιντο etc. Dial. Eryxias p. 392. C. ὑπὸ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο οὕτως, ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. HEIND.

§. 19. εἴ σοι] εἶτι A. B. M. FIND.

ἂν] Codd. M. B. ἂν aberat. Ibidem statim articulo τῶν, et post ante genitivum ζώων superscriptum erat ἐκ, ut particulæ ποῦ, ὧν γράφοι. Sed ποῦ h. l. idem est quod πῶς. Thom. Mag. Ποῦ καὶ τοπικὸν καὶ ἐρωτηματικόν ἐστι. FIND.

Ζεῦξις] Is inter pictores clarissimos clarus erat; florebat enim circa primarium veteris picturæ tempus. In Olympiade 89. a quibusdam ponitur; quorum sententiæ magis favet Perizonius ad Ælian. V. H. 14. 17. quam Plinii, qui lib. xxxv. Nat. Hist. c. 9. eam reprehendit, et Zeuxidem in Olympiadis 95. anno quarto 'artis fores intravisse' dicit. Zeuxidem vero, cum ex illo Æliani, tum ex hoc ipso Platonis loco, Socratis tempore floruisse constat, qui anno primo Olymp. 95. e vita decessit. Vide etiam Baylium in voce. Ex Heraclea originem duxit, at quæ ea Heraclea fuerit, ut notat Harduinus ad Plinium, non liquet. De ejus operibus videndi sunt inter alios Aristot. de Poetica, c. 6. Cicero lib. ii. de Invent. Quinctil. Inst. Orat. xii. 10. Val. Max. iii. 7. et Suid. in voce. ROUTH.

ποῦ] Ficinus vertit, *quo pacto*, quasi legisset πῶς, quem secutus est Serranus. ROUTH.

ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων καὶ ποῦ] In his duplici utique quæstione opus fuit, ut oratio responderet prægressis illis, τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι; quæ mox §. 20. ita repetuntur: δικαίως, ὥσπερ περὶ τοῦ ζωγράφου, μετὰ τοῦτο ἐπανεροίμεθ᾽ ἂν τὸν λέγοντα, ποίας δὴ πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ ῥητορική ἐστι τέχνη; Sed quid hoc est καὶ ποῦ? Subaudiendumne γράφων an ὤν, id quod superscriptum huic in Cod. M.? At de loco quidem, ubi esset seu pingeret Zeuxis, quæri in his non potest; quod vidit, opinor, Ficinus, qui vertit *quo pacto*, unde eum legisse πῶς conjecit Routhius. Quidni potius πῇ? Sed ne hoc quidem aptum h. l. Mihi nondum probabilius quidquam succurrit, quam πόσου, velut de Eveno Sophista quæritur in Apolog. Socr. p. 20. B. Τίς καὶ ποδαπὸς καὶ πόσου διδάσκει; HEIND.

ΓΟΡ. Πάνυ μὲν οὖν καλῶς ὑπολαμβάνεις,[n] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἕτεραι δέ γ'[o] εἰσὶ τῶν τεχνῶν αἳ διὰ λόγου πᾶν περαίνουσι, καὶ ἔργου ὡς[p] ἔπος εἰπεῖν ἢ[q] οὐδενὸς προσδέονται ἢ βραχέος πάνυ, οἷον ἡ[r] ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ[s] καὶ γεωμετρικὴ καὶ πεττευτική[t] γε[u] καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι, ὧν ἔνιαι σχεδόν τι[v] ἴσους τοὺς λόγους ἔχουσι ταῖς πράξεσιν, αἱ δὲ πολλαὶ πλείους καὶ τὸ παράπαν πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ κῦρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. τῶν τοιούτων τινά μοι δοκεῖς λέγειν τὴν[w] ῥητορικήν.

§. 12. ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' οὔ τοι[x] τούτων γε οὐδεμίαν οἶμαί σε βούλεσθαι ῥητορικὴν καλεῖν, οὐχ ὅτι[y] τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες,

ὑπολαμβάνεις om Σ.—[o] γε om I.—[p] καὶ ὡς Φ.—[q] ἢ om F.—[r] ἡ om Γ.—[s] καὶ ἡ λογιστικὴ ΦΕs.—[t] καὶ ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἡ πεττευτικὴ Es.—[u] τε Φ.—[v] τε F, γε Es.—[w] λέγειν καὶ τὴν Ξs.—[x] οὔτοι I: οὔτι *s.—[y] διότι C et corr B.—[z] ἡ om Φ.—

περὶ ἃ σὺ οὐ φῄς. Beck.

ἡ ἀριθμητικὴ] Articulo ἡ ante hæc tria λογιστικὴ, γεωμ., πεττευτ. carent Codd. R. B. A. M. Illud γε post πεττευτικὴ illatum attigi ad Hipp. Maj. §. 47. Heind.

ἡ πεττευτικὴ] Πεττία, (sive Πεττεία, ut Mœris Lex.) ἡ διὰ ψήφων παιδιά. ἔστιν δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει. Hoc vero Platonis loco *astronomica* potius designari videntur. De astronomia quædam statim post sequuntur ad p. 107. l. i. Plato in Phædro p. 274. C. τοῦτον δὲ (Θεῦθ) (ἤκουσα) πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα. Ubi Rhunkenius 'veteres commentatores erudite observant, non illam vulgarem apud Græcos πεττείαν a Platone designari, sed philosophicam Ægyptiorum; quæ tabula erat, duodecim lineis conscripta, cursum Solis per duodecim Zodiaci signa ostendens. Cujus rei notitiam soli debemus Eustath. ad Odyss. α. p. 28. Ed. Bas. qui Platonis locum citat. Verumtamen Hermias Philosophus commentario in Phædrum πεττείαν de *vulgari calculorum ludo* accepit.' Idem quoque fecit Sallierius, quum ibi πεττεία cum κυβείᾳ, quæ certe ludus est, a Platone conjungitur. Vide eum in Mœridem l. c. Citatur autem ab eodem viro docto e Politico Platonis locus, in quo, uti hic apud Gorgiam, cum *artibus* et *scientiis* nullam habentibus cum ludis affinitatem πεττεία memoratur, videlicet ad p. 299. E. In loco Phædri (ut obiter hoc notem) innuere mihi videtur Plato, historiam de Ægyptiacis inventis a Socrate pro libitu confingi; dum veritate tamen aliquatenus fortasse innititur. Routh.

σχεδόν τι] Ita pro γε restitui ex Codd. B. A. M. Heind.

καὶ] Particulam καὶ ignorabant Codd. A. B. Ficinus: *talem aliquam videris mihi rhetoricam dicere.* Find.

§. 12. οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι] *Quanquam verbis ita dixisti.* De particulis his οὐχ ὅτι vide nostra ad Lysid. §. 37. τὸ ῥῆμα autem opponitur h. l., ut sexcenties, τῷ ἀληθεῖ. de Rep. i. p. 340. D. οἶμαι, λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής· τόδ', οἶμαι, ἕκαστος τούτων, καθόσον τοῦτ' ἔστιν, ὃ προσαγορεύομεν αὐτὸν, οὐδέποτε ἁμαρτάνει. Phædon. p. 102. B. Ἀλλὰ γὰρ—ὁμολογεῖς, τὸ τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους, οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν; cf. Theætet. §. 62. init., similiterque λόγον opponi constat τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ἔργῳ. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 319. Monui propter Findeisenium, qui τῷ ῥήματι in Indice imperite vertit *diserte.* Heind.

ὅτι ἡ[z] διὰ λόγου τὸ κῦρος ἔχουσα ῥητορική ἐστιν, καὶ ὑπο-
λάβοι ἄν τις, εἰ βούλοιτο δυσχεραίνειν τοῖς[a] λόγοις, Τὴν
ἀριθμητικὴν ἄρα ῥητορικήν, ὦ Γοργία, λέγεις;[b] ἀλλ' οὐκ
οἶμαί σε οὔτε τὴν ἀριθμητικὴν οὔτε τὴν γεωμετρίαν ῥητο-
ρικὴν λέγειν.

ΓΟΡ. Ὀρθῶς γὰρ οἴει, ὦ Σώκρατες, καὶ δικαίως ὑπο- I. 451.
λαμβάνεις.

ΣΩ. Ἴθι οὖν,[c] καὶ σὺ τὴν ἀπόκρισιν ἣν ἠρόμην διαπέ- II. i. 12.
ρανον. ἐπεὶ γὰρ ἡ[d] ῥητορικὴ τυγχάνει μὲν οὖσα τούτων τις
τῶν τεχνῶν τῶν τὸ[e] πολὺ λόγῳ[f] χρωμένων, τυγχάνουσι δὲ
καὶ ἄλλαι τοιαῦται οὖσαι, πειρῶ εἰπεῖν ἡ περὶ τί ἐν λόγοις
τὸ κῦρος ἔχουσα ῥητορική ἐστιν. [§. 13.] Ὥς περ ἂν εἴ
τίς με ἔροιτο ὧν[g] νῦν[h] δὴ[i] ἔλεγον περὶ ἡστινοσοῦν τῶν τεχ-
νῶν, Ὦ Σώκρατες, τίς ἐστιν ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη; εἴποιμ'
ἂν αὐτῷ, ὥς περ σὺ ἄρτι, ὅτι τῶν[j] διὰ λόγου τις τὸ κῦρος
ἐχουσῶν. καὶ εἴ με ἐπανέροιτο Τῶν περὶ τί; εἴποιμ' ἂν ὅτι

[a] ἐν τοῖς I.—[b] καλεῖς Φ.—[c] οὖν I, δὴ W: νῦν °s.—[d] ἡ om ΓΦΕF et pr B.—[e] τῷ T.—[f] τῶν λόγων I.—[g] $\overset{\delta}{\text{ὧν}}$ V, τῶν I.—[h] νῦν om Ξ.—[i] δὴ om W.—[j] τῶν...ὅτι om

ῥητορική ἐστι καὶ ὑπολάβοι ἄν τις] *ῥητορική ἐστιν. φ ὑπολάβοι ἄν τις.* Ita Ald. ubi litera φ mendose forsan pro compendio aliquo imprimitur. Abest *καὶ* Bas. 1. et vertit Ficinus, *Nam siquis cavillari vellet, sic argumentationem susciperet.* Quasi legisset *ὡς* vel *ὥστε*. Sed *καὶ* habent Bas. 2. et B. et *ἐστι* pro *ἐστιν*. Routh.

ῥητορ. ἐστι, καὶ] Ita Codd. R. B. et Bas. 2. Vulgo *ἐστιν*. Heind.

δυσχεραίνειν τοῖς λόγοις] Verbum *δυσχεραίνειν* a Platone quidem quarto semper casu jungitur (Politic. p. 293. E. p. 301. C. de Rep. ii. p. 366. C. Meno p. 89. D. de Legg. viii. p. 828. D. x. p. 900. C. p. 908. B. et al. Cf. Mattar. de Diall. p. 83.) ut *τοῖς λόγοις* dictum accipi debeat pro *ἐν τοῖς λόγοις, περὶ τοὺς λόγους*, quæ duriuscula est ratio. Corrigendum opinor *δυσχερ. ἐν τοῖς λόγοις*, cui simile illud §. 85. *κακουργεῖν ἐν τοῖς λόγοις*, pro quo dixit de Rep. i. p. 338. D. *κακουργεῖν τὸν λόγον*. Ibid. v. p. 475. B. *Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα—οὐ φήσομεν φιλομαθῆ—εἶναι.* Heind.

Ἴθι νῦν] Id. qu. *Ἴθι δή*, mox iterumque *ἴθι οὖν*, ut hic Bas. 2. habet. Unde sine accentu edendum curavi. Vid. Thom. Mag. in Νῦν et ibi Lamb. Bos. Find.

τυγχάν.] Cod. A. *τυγχάνουσαι*: æque male, atque ante articulus *τῶν* post genitivum *τῶν τεχνῶν* in Bas. 2. non repetitur. Find.

πειρῶ εἰπεῖν κ. τ. λ.] Ordo horum verborum est *πειρῶ εἰπεῖν περὶ τί ἡ ῥητορικὴ ἐν λόγοις τὸ κῦρος ἔχουσα ἐστίν.* Solet enim hoc modo Plato articulum a suo nomine distrahere, ut *ὁ τὰ ζῶα γράφων*, et inter illum et hoc interrogationem inserere, ut *τῆς περὶ τί πειθοῦς*, et *ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων*. Quo et hic locus pertinet, et in Theag. t. i. p. 125. A. *καὶ διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς ἂν γένοιτο τύραννος*; et paullo post *τῶν τί σοφῶν συνουσίᾳ φῂς σοφοὺς εἶναι τοὺς τυράννους*; Ficinus: *quænam ars et circa quid in dicendo vim præcipuam habeat rhetorica.* Videtur pro *ἡ* legisse *ἣ*, h. e. *τίς*, atque duas interrogationes existimasse his verbis inesse. Find.

§. 13. *περὶ τί*] Codd. B. A. M. *ἡ περὶ τί.* Non male. Heind.

τῶν περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττὸν [γνῶσις], ὅσα ἂν ἑκάτερα τυγχάνῃ[k] ὄντα. εἰ δ' αὖ ἔροιτο, Τὴν δὲ λογιστικὴν[l] τίνα καλεῖς τέχνην; εἴποιμ' ἂν ὅτι καὶ αὕτη[m] ἐστὶ τῶν λόγῳ τὸ πᾶν κυρουμένων. καὶ εἰ ἐπανέροιτο Ἡ[n] περὶ τί; εἴποιμ' ἂν ὥς περ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα καθά περ ἡ ἀριθμητικὴ ἡ λογιστικὴ[o] ἔχει· περὶ τὸ αὐτὸ γάρ ἐστι, τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν· διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι καὶ πρὸς αὑτὰ[p] καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική. [§. 14.] Καὶ εἴ τις τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο,[q]

pr W.—[k] scribe τυγχάνει cum VW: τυγχάνει C, τυγχάνοντα (omisso ὄντα) I.—[l] λογικὴν pr Δ.—[m] αὐτή ΥΦ.—[n] ἡ add ΧΓΔΥΦBCEFVW.—[o] καὶ ἡ λόγ. EFs.—

ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι] Videtur eorum scribendi rationem, sicut geometrarum postea imitari hic Socrates, qui *scripto cavebant*. Nam συγγραφὴ est *stipulatio* et *cautio*. Pollux: Συγγραφή, συνάλλαγμα, συμβόλαιον, γραμματεῖον, συνθήκη ἔγγραφος, ὁμολογία ἔγγραφος· ἀπὸ δὲ τῆς συγγραφῆς, τὸ συνεγράψατο. viii. 11. 140. Verba autem hæc Socratis Cornarius accipit de viris sibi a populo caventibus, sive cum cautione, et, ut vulgo dicitur, cum protestatione loquentibus, quomodo a se dicta accipi velint, ne quis postea aliter interpretetur; quod solent hi facere, qui apud populum agunt aut dicunt; idque Socratem hoc loco et velle et facere existimat. Routh.

ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι] Hæc perperam ab intpp. explicata unice illustrat Scholiastes ad h. l. Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων ἢ νόμων εἰσηγήσει ὁ κῆρυξ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ψηφίσματος ἢ νόμου τό τε ὄνομα τοῦ ψηφιζομένου καὶ τιθέντος τὸν νόμον καὶ δὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου ἔλεγεν, οἷον, Δημοσθένης, Δημοσθένους, Παιανιεὺς, ψηφίζεται τάδε. Εἰ δὲ ἔμελλε πάλιν ὁ αὐτὸς ψηφίζεσθαι, ἔλεγεν ὁ κῆρυξ, ἵνα μὴ περιττολογῇ· τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὰ αὐτὰ, ψηφίζεται δὲ καὶ τάδε. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦδε, τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ, ἡ λογιστικὴ ἔχει. Unde illa quoque lucem mutuantur Phædon. p. 102. D. Ἔοικα, ἔφη, καὶ συγγραφικῶς ἐρεῖν. Mox τὰ μὲν ἄλλα i. e. κατὰ μὲν τἄλλα. Heind.

καὶ] Istud καὶ ante ἡ λογιστικὴ, quod omittit Schol. abest etiam a Codd. R. B. A. M. et Ald. Heind.

διαφέρει] Plato etiam hic Socratem uti jubet illa disserendi ratione, quæ ἔφοδος διοριστικὴ dicitur, et qua sæpius eum usum esse constat, ut docendo, quo res ab aliis, quæ aliquid cum ea habeant commune, differat, sibi viam muniat atque pandat ad eam ita definiendam, ut ambiguitas omnis tollatur. Vid. Sext. Empir. adv. Mathemm. ii. p. 288. Fabric. Find.

πρὸς αὑτὰ] Schol. Ὡς ὅταν ἄρτιος πρὸς ἄρτιον ἢ περιττὸς πρὸς περιττὸν πολλαπλασιασθῇ· πρὸς ἄλληλα δὲ, ὅταν περιττὸς καὶ ἄρτιος ἢ ἀνάπαλιν. Conf. Charmid. §. 29. ubi itidem, ut h. l. scripsi αὑτὰ pro αὐτά. Heind.

τὸ ἄρτιον καὶ τὸ περιττὸν] Inverso ordine Codd. A. et M. ut paullo ante περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττὸν, et τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν. Cf. Theæt. §. 105. Sed eodem modo Charmid. §. 29. τοῦ ἀρτίου καὶ τοῦ περιττοῦ et paullo post τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου. de Rep. vi. p. 510. C. τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον. Heind.

§. 14. τὴν ἀστρονομίαν] Est accusativus absolutus, pro περὶ τῆς ἀστρονομίας positus. Eodem modo Cicero utitur accusativo de Offic. ii. 13. 13. 'ut Demosthenem accepimus.' Sic certe Heusingerus edidit pro 'ut de Demosthene accepimus.' Ante genitivos autem ἐμοῦ λέγοντος puto excidisse particulam καὶ, qua verba καὶ εἴ τις τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο conjungerentur cum verbis εἰ φαίη, ἐμοῦ λέγοντος, ὅτι κ. τ. λ. Find.

τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο] Repetuntur hæc statim post explicatius verbis, οἱ δὲ λόγοι, εἰ φαίη, περὶ τί εἰσιν, ὦ Σώκρ. ne quis Findeisenio credat, καὶ ante ἐμοῦ λέγοντος excidisse. Heind.

ἐμοῦ λέγοντος ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα, Οἱ δὲ λόγοι οἱ[r] τῆς ἀστρονομίας, εἰ φαίη, περὶ τί εἰσιν, ὦ Σώ- II. i. 13. κρατες; εἴποιμ' ἂν ὅτι[s] περὶ τὴν τῶν ἄστρων φορὰν καὶ ἡλίου καὶ σελήνης, πῶς[t] πρὸς ἄλληλα τάχους ἔχει.

ΓΟΡ. Ὀρθῶς γε[u] λέγων σύ,[v] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἴθι δὴ[w] καὶ σύ, ὦ Γοργία. τυγχάνει μὲν γὰρ δὴ ἡ ῥητορικὴ οὖσα[x] τῶν λόγῳ[y] τὰ πάντα διαπραττομένων τε καὶ κυρουμένων τις.[z] ἢ γάρ;

ΓΟΡ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Λέγε δὴ τῶν περὶ τί;[a] τί ἐστι τοῦτο τῶν ὄντων, περὶ οὗ οὗτοι οἱ λόγοι εἰσὶν οἷς ἡ ῥητορικὴ χρῆται;

ΓΟΡ. Τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων[b] πραγμάτων, ω Σώκρατες, καὶ ἄριστα.[c]

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Γοργία, ἀμφισβητήσιμον καὶ τοῦτο λέγεις καὶ οὐδέν πω σαφές. οἴομαι[d] γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν

ε

[p] αὐτὸ F.—[q] ἀναιροῖτο 𝔛, ἀναιροῖτο γρ Δ, ἔροιτο ΣΙ et pr Ξ, ἔροιτ' ἂν Γ.—[r] οἱ om Φ.—[s] ὅτι om W.—[t] ὅπως Γ.—[u] γε om I et pr Ξ.—[v] σύ om Γ.—[w] δὴ om Φ.—

εχ

[x] οὖσα ἡ ῥητορικὴ ΞΣΥς.—[y] λόγων Υ.—[z] τινῶν 𝔛ΦFW, τινῶν E.—[a] alterum τί add Heindorfius.—[b] ἀνθρωπίνων Φ.—[c] καὶ τὰ ἄριστα Φ.—[d] οἶμαι ΞΣΥΙ.—[e] δὲ om

οἱ τῆς ἀστρονομίας] Codd. B. A. M. *οἱ περὶ τῆς ἀστρονομίας*. Male. *Οἱ λόγοι τῆς ἀστρον.* sunt *οἱ λόγοι, οἷς χρῆται ἡ ἀστρονομία*. Ita vulgatum defendere debebat Findeis. Heind.

Sic infr. *οἱ λόγοι οἱ τοῦ ἀρτίου καὶ περιττοῦ* et *οἱ λόγοι οἱ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου*, ut adeo non sit necesse, cum Codd. A. B. M. ante genitivum *ἀστρονομίας* inserere *περί*. Find.

πῶς] Ante *πῶς* Bas. 2. addit *καί*. Eadem pro *ἔχει* habet *ἔχουσιν*: bene. Find.

ὀρθῶς γε λέγων σὺ] Leguntur et hæc verba Menon. t. ii. p. 73. E. Intelligi debet verbum, quod cum participio alius verbi periphrasin facit et non raro omitti solet, ut *ἐτύγχανες ἄν, ἦν ἄν*. Charmid. t. ii. p. 162. E. *Καλῶς γε σὺ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶν*. Find.

τῶν πέρι· τί] Sejunxi verba *τί ἐστὶ τοῦτο τῶν ὄντων* a verbis *Λέγε δὴ τῶν πέρι*. Vulgo legitur *Λέγε δὴ τῶν περὶ τί ἐστὶ τοῦτο τῶν ὄντων*. Tum autem alteruter genitivorum *τῶν*, nisi prior, certe posterior, ejici deberet. Sed non placet, quæ paullo ante monui, huc referri, quoniam contexta non admittere videantur. Mutationi a me factæ favet etiam versio Ficini, quæ habet: *Dic ergo, quid ex omnibus id sit potissimum, de quo hi sermones habentur, quibus utitur rhetorica*. Find.

λέγε δή, τῶν περὶ τί; τί ἐστὶ τοῦτο] Vulgo *Λέγε δὴ τῶν περὶ τί ἐστι τοῦτο* etc. structura sensuque impeditissimo vel potius nullo. Alterum *τί* in his intercidisse, adeo certum et manifestum est, ut id vel sine librorum suffragiis in textum admittere non dubitarim. Sic supra §. 13. *Καὶ εἴ με ἐπανέροιτο, τῶν περὶ τί* —; atque jam commode infertur a Gorgia *Τὰ μέγιστα* etc. Heind.

τῶν περὶ τί κ. τ. λ.] Nullum habet usum *τῶν* ante *περὶ τί ἐστι τ. τ.* ac delendum videtur. Forte natum est ex antecedentibus, uti non semel est obvium. Deinde, ut bene se habeat atque intelligi possit Gorgiæ responsio, ante *τὰ μέγιστα* ponendum est *περί*. Utramque correctionem confirmat p. 452. A. *Οὐ γάρ ἐστιν ἡ τούτου τέχνη περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἡ ἐμή*. Heusd.

οἴομαι γὰρ] Codd. A. M. B. et Bas.

τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκολιὸν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ[e] δεύτερον καλὸν γενέσθαι,[f] τρίτον δέ, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ[g] σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως.[h]

ΓΟΡ. Ἀκήκοα γάρ· ἀλλὰ πρὸς[i] τί τοῦτο λέγεις;[j]

I. 452. §. 15. ΣΩ. Ὅτι σοι[k] αὐτίκ' ἂν[l] παρασταῖεν οἱ δημιουργοὶ τούτων ὧν ἐπῄνεσεν[m] ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας, ἰατρός τε
II. i. 14. καὶ παιδοτρίβης καὶ χρηματιστής, καὶ εἴποι πρῶτον μὲν ὁ ἰατρὸς ὅτι Ὦ Σώκρατες, ἐξαπατᾷ σε Γοργίας· οὐ γάρ ἐστιν ἡ τούτου τέχνη[n] περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώ-

W.—[f] γενέσθαι τὸ τρίτον Φ.—[g] τοῦ σκολιοῦ om EF et pr B.—[h] ἀδίκως I.—[i] πρὸς om W.—[j] λέγεις τοῦτο EFs.—[k] ὅσοι F, εἴ σοι I et mg F.—[l] ἂν om ΧΦEFIW.—[m] ἠπαίνεσεν mg Φ, ἐποίησεν Φ.—[n] τέχνη τούτου I.—[o] ὅτι ὁ ἰατρός Φ.—[p] ὅτι I.—

2. οἶμαι γ. Heind.

τὸ σκολιὸν] Legitur ita hoc σκόλιον apud Athenæum xv. p. 694. Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ· Δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γένεσθαι· Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· Καὶ τὸ τέταρτον δὲ συνηβᾷν μετὰ τῶν φιλῶν. Mali ordinis hoc carmen arcessit Anaxandrides comicus in Thesauro, cujus versus ab Athenæo citantur, quia sententia secunda prave, prout is voluit, præposita sit tertiæ. Hoc viderit ipse carminis auctor. Illud autem, καλὸν γένεσθαι, alias corporis virtutes præter εὐμορφίαν denotare videtur. Postea enim ostendit Plato corpus dici καλὸν, ἤτοι κατὰ τὴν χρείαν—ἢ κατὰ ἡδονήν τινα, ἐὰν ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν ποιῇ τοὺς θεωροῦντας. Quod secutus est Aristoteles in præclara sua pulchritudinis descriptione, apud Rhet. i. 5. 9. Cum præterea statim post a Platone dicatur, τοῦ παιδοτρίβου fuisse munus, qui boni secundo loco hic positi effector est, ut hominum corpora καλὰ καὶ ἰσχυρὰ efficeret, ita intelligendus locus sit, ut vocibus καλὸν γένεσθαι etiam τὸ ἰσχυρὸν concludatur. In libr. ii. de Legg. ita effertur hæc bonorum enumeratio: Λέγεται ὡς ἄριστον μὲν, ὑγιαίνειν· δεύτερον δὲ, κάλλος· τρίτον δὲ, ἰσχύς· τέταρτον δὲ, πλοῦτος. p. 661. A. Ubi vox κάλλος minus generalis est, quam in scolio, quod affert Plato. Routh.

σκόλιον] H. e. scolion, quod Simonidi Ceo tribuit Clemens Alexandr. Strom. lib. iv. p. 483. Sylb. legitur apud Theodoretum Θεραπ. Ἑλλην. Παθ. xi. p. 153. Commel et Lucianum pro Lapsu inter salutandum §. 6. Transtulit etiam Stobæus in Eclog. Eth. p. 550. Gesn. ubi habetur sic: Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ· (Athen. et Theodor. θνητῷ, sed Clem. Alex. non habet) δεύτερον δὲ φυὰν (Clem. Alex. εὐφυᾶ καὶ) καλὸν γενέσθαι· τρίτον (Athen. et Theodor. τὸ τρίτον) δὲ πλουτεῖν ἀδόλως. Addit Stob. τέταρτον ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων. Find.

τὸ σκολιὸν] Schol. Τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου (V. Clem. Alex. Strom. l. c.) φασὶν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου· ἔστι δὲ τοιοῦτον· ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ· δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι· τὸ δὲ τρίτον, πλουτεῖν ἀδόλως· τέταρτον δὲ ἡβᾷν μετὰ φίλων. Τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον παραλέλειπται, ὡς μὴ, πρὸς ὃ βούλεται Πλάτων, χρήσιμον ὄν. Cf. Brunck. Anal. Poet. Gr. tom. i. p. 122. Heind.

σκολιὸν] In margine Codd. B. et M. notatum τὸ σκόλιον, προπαροξυτόνως, adstipulante Eustathio ad Odyss. η. p. 276. Heind.

πρὸς τί το. λέ.] Codd. A. M. πρὸς τί τοῦτο λέγεις; ordine meliore, certe alias in hac formula consueto. Heind.

§. 15. ἰατρός τε] Præfixo forsan articulo legendum ὁ ἰατρ. Heind.

ἰατρός τε καὶ παιδοτρ.] Persuasi jam viro doctissimo, quod verbo ἰατρὸς articulum præfigendum conjecerit, huic conjecturæ obstare hunc positum voculæ τε, quæ tum ita poni debebat: ὅ τε ἰατρὸς καὶ etc. Contra si scripseris ὁ ἰατρός τε καὶ παιδοτρίβης, eundem hominem et medicum et pædotribam feceris. Buttm.

ποις, ἀλλ' ἡ ἐμή. εἰ οὖν αὐτὸν ἐγὼ ἐροίμην Σὺ δὲ τίς ὢν ταῦτα λέγεις; εἴποι ἂν ἴσως ὅτι Ἰατρός.[o] Τί οὖν λέγεις; ἦ[p] τὸ τῆς σῆς τέχνης ἔργον[q] μέγιστόν ἐστιν ἀγαθόν; Πῶς γὰρ οὔ, φαίη ἂν ἴσως, ὦ Σώκρατες,[r] ὑγίεια; τί δ' ἐστὶ μεῖζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὑγιείας; Εἰ δ' αὖ μετὰ τοῦτον ὁ παιδοτρίβης εἴποι ὅτι Θαυμάζοιμί γ'[s] ἄν, ὦ Σώκρατες, καὶ αὐτός, εἴ σοι ἔχει Γοργίας[t] μεῖζον ἀγαθὸν ἐπιδεῖξαι τῆς αὑτοῦ τέχνης ἢ ἐγὼ τῆς ἐμῆς· εἴποιμ' ἂν αὖ καὶ πρὸς τοῦτον Σὺ δὲ δὴ τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε; καὶ τί τὸ σὸν ἔργον; Παιδοτρίβης, φαίη ἄν, τὸ δ' ἔργον μού ἐστι καλούς τε[u] καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα. [§. 16.] Μετὰ δὲ[w] τὸν παιδοτρίβην εἴποι ἂν ὁ χρηματιστής, ὡς ἐγῷμαι, πάνυ καταφρονῶν ἁπάντων, Σκόπει δῆτα, ὦ Σώκρατες, ἐάν σοι πλούτου[x] φανῇ[y] τι[z] μεῖζον ἀγαθὸν ὂν ἢ παρὰ Γοργίᾳ ἢ παρ' ἄλλῳ ὁτῳοῦν. φαῖμεν[a] ἂν οὖν[b] πρὸς αὐτὸν Τί δὲ[c] δή;[d] ἦ[e] σὺ τούτου δημιουργός; Φαίη ἄν.[f] Τίς ὤν; Χρηματιστής. Τί οὖν; κρίνεις σὺ[g] μέγιστον ἀνθρώποις[h] ἀ-

[q] ἔργον om Φ.—[r] ὦ Σώκρατες om I.—[s] γ' ΓV, τ' E, om CI: τ' (γ' superscr.) *s.—[t] ἔχοι γοργίας ΧΓBCFV et rc Δ, γοργίας ἔχοι I.—[u] τε om W.—[w] δὲ ΔΞΣΥ: δὴ *s.—[x] τούτου ΣΥ.—[y] φανείη I.—[z] τι om ΣΥ et pr Ξ.—[a] φαμὲν F.—[b] οὖν ante ἂν ponunt ΣΥ, om ΞΦ.—[c] δαὶ I.—[d] ἢ I, ἂν ΧΦ et γρ B.—[e] ἢ add ΧΔΣΥΦBCV et pr Ξ.—[f] φαίην C.—

ἦ] ὅτι pro ἢ Bas. 2. Routh.

ὑγίεια; τί δ' ἐστὶ—ὑγιείας;] Commode careas alterutro, ὑγίεια aut ὑγιείας, sed ferri utrumque potest in stilo familiarem sermonem imitato. Heind.

μετὰ τοῦτον] Ficinus: *posthæc*. Legit μετὰ τοῦτο. Find.

τ'] Particula τε hic redundat. Indicativum autem ἔχει sponte mutavi in ἔχοι, quia præcedunt optativi. Find.

θαυμάζοιμί τ' ἂν] Accipiendum hoc τ' pro τοι, non pro τε, ut putabat Findeis. quanquam aliis locis Plato scribere solet θαυμάζοιμ' ἄν, atque diphthongus in μέντοι ἂν sexcenties eliditur, in simplici τοι non item, ut literula hæc delenda videatur: ἔχει autem pessime ab eodem editore mutatum est in ἔχοι. Protag. p. 312. C. ὅ, τι δέ ποτε ὁ σοφιστής ἐστι, θαυμάζοιμ' ἄν, εἰ οἶσθα. de Rep. ix. p. 584. E. θαυμάζοις ἂν οὖν, εἰ καὶ ἄπειροι ἀληθείας—μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι, πρός τε ἡδονὴν οὕτω διάκεινται. Sed nolo congerere, quæ singulis fere paginis reperias. Heind.

ὦ ἄνθρωπε] Habet hoc lenem quandam *contemptus* significationem, in quo facile intelligitur quam mirificum sit ἦθος, quum Gorgiæ æmulum et quasi quendam adversarium ita appellet Socrates. Heind.

§. 16. μετὰ δὲ] Ita Cod. M. Vulgo δή. Heind.

φανῇ τι] Codd. A. B. M. τι φανῇ. Genitivus πλούτου etiam ab iis aberat. Mox Cod. A. M. οὖν ἄν. Statim ante σὺ in A. B. M. R. ἢ præmissum erat. Find.

φαίη ἄν. Τίς ὤν; Χρηματιστής] Omnia conjuncta in Ald. Bass. et B. unde τὶς indefinitum Bass. et Ms. Recte divisit post Ficini versionem Stephanus. Similis est Aristoph. in Nub. ubi Justus Sermo, Ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν; ΑΔΙΚ. Λόγος. v. 890. Routh.

Codd. A. M. ὢν τις ἂν χρηματιστής: omni distinctione omissa. Interrogandi etiam signa post Τί οὖν—πλοῦτον—Πῶς γὰρ οὐκ frustra quæres in Ald. et Bas. utraque. Find.

II. i. 15. γαθὸν εἶναι[i] πλοῦτον; φήσομεν. Πῶς γὰρ οὔκ; ἐρεῖ. Καὶ μὴν ἀμφισβητεῖ[k] γε[l] Γοργίας ὅδε τὴν παρ' αὑτῷ[m] τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι ἢ[n] τὴν σήν,[o] φαῖμεν ἂν ἡμεῖς. δῆλον οὖν ὅτι τὸ μετὰ τοῦτο ἔροιτ' ἄν· Καὶ τί ἐστι τοῦτο τὸ ἀγαθόν; ἀποκρινάσθω[p] Γοργίας. Ἴθι οὖν νομίσας, ὦ Γοργία, ἐρωτᾶσθαι καὶ ὑπ' ἐκείνων[q] καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ἀπόκριναι τί ἐστι τοῦτο[r] ὃ φὴς σὺ[s] μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ.

ΓΟΡ. Ὅ περ ἐστίν, ὦ Σώκρατες, τῇ ἀληθείᾳ μέγιστον ἀγαθὸν[t] καὶ αἴτιον ἅμα[u] μὲν ἐλευθερίας αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις, ἅμα δὲ τοῦ[v] ἄλλων ἄρχειν ἐν τῇ αὑτοῦ πόλει ἑκάστῳ.

§. 17. ΣΩ. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγεις;

ΓΟΡ. Τὸ πείθειν[w] ἔγωγ' οἷόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστὰς καὶ ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ παντί, ὅς τις ἂν πολιτικὸς ξύλλογος[x] γίγνηται.[y] καί τοι ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον μὲν ἕξεις τὸν ἰατρόν, δοῦλον δὲ τὸν παιδοτρίβην· ὁ δὲ χρηματιστὴς οὗτος ἄλλῳ ἀναφανή-

[g] σὺ κρίνεις I.—[h] ἀνθρώποις om W.—[i] ἢ Δ, om ΞΣΥ.—[j] φήσει I et rc Γ.—[k] ἀμφισβητεῖται F.—[l] γε om ΦF.—[m] αὐτῷ V, αὐτῶν F, αὐτοῦ mg F: αὐτῷ [a]ς.—[n] ἢ om ΣΥ.—[o] τῆς σῆς rc Σ.—[p] ἀποκρινέσθω Φ.—[q] ἐκείνου ΞΣΥV.—[r] τοῦτο τί ἐστιν ΞΣΥ.—[s] σὺ φῇς C.—[t] ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ΣΥ.—[u] ἅμα om L.—[v] τῶν I.—[w] πείθειν δ' ἔγωγ' I.—[x] ξ. ΧΦW.—[y] γένηται Φ.—[z] ἀεὶ I.—[a] νῦν μέν W.—[b] δοκεῖς

ἀγαθὸν πλοῦτον] Omisso εἶναι, Codd. iidem. Heind.

ἐκείνων] Cod. A. B. M. ἐκείνου. Perperam. Find.

μέγιστον ἀγαθὸν] Post hæc verba scribitur in B. [et A.] εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ex vitiosa vocum antecedentium repetitione. Routh.

μέγιστον ἀγαθὸν] Phileb. p. 58. A. Ἤκουον μὲν ἔγωγε ἑκάστοτε Γοργίου πολλάκις, ὡς ἡ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέροι πασῶν τεχνῶν, πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἑκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο, καὶ μακρῷ πασῶν ἀρίστη εἴη τῶν τεχνῶν. Heind.

τοῦ ἄλλων] Cod. B. τῶν ἄλλων ἀρχ. Velut Cratyl. §. 71. Τί οἴει σὺ εἶναι τὸ αἴτιον κληθῆναι ἑκάστῳ τῶν ὄντων, ubi vid. not. Nisi Plato scripserat: τοῦ τῶν ἄλλων ἄρχειν. Nam articulus τῶν in hac sententia abesse non debet. Heind.

§. 17. παντί] Desideratur hic accusativus, qui, ut accusativi δικαστὰς, βουλευτὰς, ἐκκλησιαστὰς, a verbo πείθειν pendeat. Videri igitur possit, παντὶ in πάντας s. πάντας mutari debere. Find.

παντί] Supplendum post hæc, si quid omnino supplere opus est, τοὺς συλλεγέντας ἀνθρώπους. Nam Findeisenium, παντὶ in πάντα vel πάντας mutare jubentem, refellere non attinet. Heind.

ξύλλογος] Ita Cod. B. pro vulgato σύλλογος. Heind.

γίγνηται] Bas. 2. γένηται. Mox eadem habet χρηματιζόμενον. Find.

οὗτος ἄλλῳ] Perperam olim conjectavi ἄλλοις, frustra. Similiter Plato in Menexen. p. 246. E. ἄλλῳ γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ καὶ οὐχ ἑαυτῷ, ac ne quem offendat iteratus ille dativus σοὶ post ἄλλῳ, eadem est ratio infra §. 163. οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους, οὓς λέγω

σεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὑτῷ, ἀλλὰ σοὶ[z] τῷ δυναμένῳ λέγειν καὶ πείθειν τὰ πλήθη.

ΣΩ. Νῦν[a] μοι δοκεῖς[b] δηλῶσαι, ὦ Γοργία,[c] ἐγγύτατα II. i. 16.
τὴν ῥητορικὴν ἥν τινα τέχνην ἡγεῖ[d] εἶναι, καὶ εἴ τι ἐγὼ I. 453.
συνίημι, λέγεις ὅτι[e] πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορική, καὶ ἡ[f] πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ. ἢ ἔχεις τι λέγειν[g] ἐπὶ[h] πλέον[i] τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ πειθὼ τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖν;[j]

ΓΟΡ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλά μοι δοκεῖς ἱκανῶς ὁρίζεσθαι· ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς.

§. 18. ΣΩ. Ἄκουσον δή, ὦ Γοργία. ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθ'[k] ὅτι, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, εἴ πέρ τις ἄλλος[l] ἄλλῳ διαλέγεται

om I.—[c] ὦ γοργία δηλῶσαι ΗΣΥ.—[d] ἡγεῖ V.—[e] ἤτοι F.—[f] ἡ F.—[g] λέγειν ante δύνασθαι ponit Φ.—[h] ἔτι IV.—[i] πλεῖον I.—[j] ποιεῖν ἐν τῇ ψυχῇ I.—[k] ἴσθ' Χ.—

ἑκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον. Vitiose autem vulgo hic scriptum ἀλλά σοι. Bas. 2. ἀλλὰ εἰ. Heind.

νῦν μοι δοκεῖς κ. τ. λ.] Citantur hæc a Stobæo in Eclogis Physicis l. ii. c. 1. ubi ita variatur; ἔτι ἐγὼ σύνειμι corrupte pro εἴ τι ἐγὼ συνίημι: ἐστι pro ἐστιν: ἡ pro ἡ: ἐπιπλέον pro ἐπὶ πλέον: ita et Gorgiæ Cod. B. [et M.] ἔτι πλεῖον [*quidquam amplius*, Ficinus] Bas. 2. δοκεῖ pro δοκεῖς. Routh.

ῥητορική] Sextus Empir. adv. Mathem. ii. p. 288. ex hoc loco hanc rhetorices fecit definitionem: Ῥητορική ἐστι πειθοῦς δημιουργὸς διὰ λόγων, ἐν αὐτοῖς τοῖς λόγοις τὸ κῦρος ἔχουσα, πειστική, οὐ διδασκαλική. Find.

ἐπὶ πλέον] Mendose Bas. 2. ἔτι πλέον. Politic. p. 305. B. Ἆρ' οὖν ἐπὶ πλέον τι δύναται τοῦ περὶ τὰ ξυμβόλαια—κρίνειν (ἡ τῶν δικαστῶν δύναμις); Euthyd. §. 45. Οὐδεμία—τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν, ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. de Legg. vii. p. 822. D. κινδυνεύει δὴ νομοθέτῃ τὸ προστραττόμενον ἐπὶ μεῖζον εἶναι τοῦ νόμους θέντα ἀπηλλάχθαι. Quo in genere erravit Morus ad Isocrat. Paneg. c. 26. Heind.

πειθὼ—ποιεῖν] Ficinus: *quam ut persuasionem audientium animis afferat:* bene. Dativus enim τοῖς ἀκούουσι est loco genitivi. Sic infr. πρὸς τοῦτο ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχων, ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πολίταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται. Isocrat. ad Demon. p. 2. ed. min. Wolf. εἰς ἂν ἀκριβῶς ἤλεως ἐν ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ. Find.

§. 18. *ἐγὼ γὰρ*] Nisi ἐγὼ nominativus absolutus est, per *quod ad me attinet* interpretandus, cum verbis ὡς ἐμαυτὸν πείθω conjungi et verba ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πείθω, quæ fortasse librariorum culpa suo loco mota sunt, inseri debent post participium βουλόμενος. Cæterum particulam ὅτι a Græcis non raro accusativo cum infinitivo præmitti, monuit Fischer. ad Phæd. 8. Find.

ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι, ὡς] Cornarius: *Audi itaque, o Gorgia, et probe scias, me mihi persuadere, si quidem quis alius, qui cum alio disputat, hoc ipsum cognoscere cupit, de quo sermo est, etiam me ex horum numero esse.* Parum accurate, quasi non legisset illud ὡς, quod in Cod. R. signo quodam tanquam suspectum notari testatur Routhius. Sed salva omnino est res. Trita hæc est loquendi formula, ὡς ἐμαυτὸν πείθω. V. Meno p. 76. E. Phædo. p. 92. E. Demosth. Reisk. tom. i. p. 701. Æschin. p. 70. Andocid. p. 34. Structuræ autem anacoluthon hoc: Ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι—καὶ ἐμὲ εἶναι, pro, εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι καὶ ἐγώ εἰμι τούτων εἷς, neminem offenderit non prorsus imperitum. Nam Findeisenii nugas afferre huc piget. Sententiæ igitur vim momentumque contineri patet verbis βουλόμενος εἰδέναι, eamque totam ita quoque efferri potuisse: Ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι, ὡς ἐμαυ-

βουλόμενος εἰδέναι αὐτὸ τοῦτο περὶ ὅτου ὁ[m] λόγος ἐστί, καὶ ἐμὲ εἶναι[n] τούτων[o] ἕνα· ἀξιῶ δὲ[p] καὶ σέ.

ΓΟΡ. Τί οὖν δή, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγὼ[q] ἐρῶ νῦν. ἐγὼ[r] τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς πειθώ, ἥ τίς ποτ' ἐστὶν ἣν σὺ λέγεις καὶ περὶ ὧν[s] τινῶν πραγμάτων ἐστὶ πειθώ, σαφῶς μὲν εὖ ἴσθ' ὅτι οὐκ οἶδα, οὐ μὴν ἀλλ' ὑποπτεύω γε ἣν οἶμαί σε λέγειν καὶ περὶ ὧν·[s] οὐδὲν[t] μέντοι ἧττον ἐρήσομαί σε τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι. τοῦ οὖν[u] ἕνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων σὲ ἐρήσομαι, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς[v]

[l] καὶ ἄλλος I.—[m] ὁ om ΔΣΥ et pr Ξ.—[n] εἶναι om W.—[o] τοῦτον Δ.—[p] δ' ἔγωγε W.—[q] prius ἐγὼ add ΧΓΦΒCFIW.—[r] alterum ἐγὼ om I.—[s] καὶ περὶ ὧν om I.—[t] οὐδὲ ΣΥ.—[u] οὖν om ΓΦΕFW et pr F.—[v] αὐτὰ F.—[w] καὶ Γ.—[x] ποιεῖ I, ποιῇ ΔΞΣ

τὴν πειθώ, εἴπερ τις ἄλλος, καὶ αὐτὸς βουλόμενος εἰδέναι διαλέγομαι αὐτὸ τοῦτο (*hoc unum*) etc. nam *hoc unice sibi, si cui alii, propositum esse* ait *in disputando, ut id ipsum cognoscat, de quo sit sermo*. Illud ἄλλος, quo carent Codd. A. B. M. etsi abesse potest (v. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 587.) multo id tamen frequentius in hac loquendi forma additum reperias, ut de Legg. ii. p. 663. D. Νομοθέτης—εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἔστιν ὅ,τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε etc. Demosth. in Timocrat. tom i. p. 701. Reisk. Ἐγὼ δὲ, εἴπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἄλλῳ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω κἀμοὶ νῦν ἁρμόττειν εἰπεῖν. Quanquam exemplis plena sunt omnia. Heind.

ὅτι ὡς ἐμαυτὸν πείθω] In Cod. R. notatur signo quodam ὡς quasi suspectum. Sed ἀνακολουθία hæc servanda est. Routh.

δ' ἔγωγε καὶ σέ] Lectio, a Stephano in margine allata, extat in Bas. 2. Routh.

ἐρῶ νῦν] Bas. 2. Ἐγὼ ἐρῶ νῦν, ut §. 92. et plerumque alias. Heind.

καὶ περὶ ὧν] Deest καὶ in Cod. B. Routh.

ὧν] Superscripsit alia manus liquore rubro τίνων, ut paullo post legitur. Ficinus mire hæc verba reddidit: *et quamvis suspicer, quam et de quibus ipse dicere constitueris*, cum sint vertenda: *conjecto vero, te intelligere talem, qualem et quæ tractantem a te puto intelligi.* Find.

τοῦ οὖν ἕνεκα δὴ] Restitui ex Aldina interrogandi notam post λέγω, quæ sine corruptela sensus abesse non potest. Hujus mendi primus origo videtur Grynæus, qui Ficini versionem corrigebat, et editionem primam Basileensem curabat; quem secuti sunt Cornarius et Serranus, et, quod miror, Stephanus, exemplar Aldinum, quo usi esse videntur operarii ejus, hic certe in pejus mutans. Cum iis facit quidem Cod. B. Sed infra quoque similiter habes, τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς σὺ etc. Routh.

τοῦ] Articulus τοῦ h. e. τούτου, in Cod. M. ab alia manu superscriptum habebat τίνος. Sed tum scribi debuisset του s. οὗ s. ὅτου: et fortasse Plato ita scripsit. Find.

τοῦ οὖν ἕνεκα κ. τ. λ.] Impeditam sententiam levi negotio plane expediveris, posito post λέγω interrogandi signo. Dictio hæc, cum apud alios auctores, tum inprimis apud Platonem frequens. Infra p. 457. E. Τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς κ. τ. λ. Protag. p. 343. B. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας. Meno p. 97. E. Πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς κ. λ. Legg. iv. p. 722. D. Τί δὲ ταῦτ' εἴρηκα; τόδ' εἰπεῖν βουληθεὶς ὅτι κ. λ. Plura dabit D. Heinsius in notis ad Max. Tyr. p. 65. Hanc formam restituere voluit Stephanus Cratylo p. 423. D.—λέγω δέ τι τοῦτο. ἔστι τις πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἑκάστῳ —; Sed positive dicitur λέγω δέ τι τοῦτο, atque eodem sensu, quo infra ibid. p.

λέγω; οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου, ἵνα οὕτω προΐῃ, ὡς[w] μάλιστ' ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ[x] περὶ ὅτου λέγεται. II. i. 17.
[§. 19.] Σκόπει γὰρ εἴ σοι[y] δοκῶ δικαίως[z] ἀνερωτᾶν σε. ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύγχανόν σε ἐρωτῶν τίς[a] ἐστι τῶν ζωγράφων Ζεῦξις; εἴ μοι εἶπες ὅτι[b] ὁ[c] τὰ ζῶα[d] γράφων, ἆρ' οὐκ ἂν δικαίως σε ἠρόμην ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων καὶ ποῦ;

ΓΟΡ. Πάνυ γε.

ΥΦ.—[y] οἴσει I, εἴ τι Σ, εἴστι Υ.—[z] δίκαιος I.—[a] τίς δέ I.—[b] ὅτι om Φ.—[c] ὁ om Δ.

430. E. Τοῦτο δὴ λέγω· ἆρ' οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν —; et p. 431. A. Ὧδε δὲ λέγω ἆρα ποτ' ἄν τις —; Rectius eam restituamus Menoni p. 79. B. Οὐκοῦν συμβαίνει, ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅ, τι ἂν πράττοις, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι· τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῂς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. MEN. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν δεῖ σ' εἰπεῖν ὅ, τι ἐστί. ubi τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; uti ineptissime a Menone dicitur, ita unice Socratis esse proprium videtur: et Politico p. 264. C. Τοῦδ' ἕνεκά τι πάντα ἠρώτησα ταῦτα, διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ἔνυδρόν, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν. Lege τοῦ δ' ἕνεκα πάντα ἠρώτησα ταῦτα; διότι τ. τ. αγ.—τι ex vicino π ortum. Heusd.

τοῦ οὖν ἕνεκα—λέγω; Οὐ σοῦ] Sic vere distinctum in Ald. Cf. §. 3. init. et vid. not. ad Phædr. §. 30. Heind.

ἡμῖν καταφανὲς] Cod. B. καταφανὲς ἡμῖν, ibidemque et in Codd. A. M. vitiose ποιῇ pro ποιοῖ. Xenoph. Œcon. xx. 7. διὰ πολεμίας πορευομένους βέλτιόν ἐστι, τεταγμένους πορεύεσθαι οὕτως, ὡς ἂν ἄριστα μάχοιντο etc. Dial. Eryxias p. 392. C. ὑπὸ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο οὕτως, ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. Heind.

§. 19. εἴ σοι] εἴτι A. B. M. Find.

ἂν] Codd. M. B. ἂν aberat. Ibidem statim articulo τῶν, et post ante genitivum ζώων superscriptum erat ἐκ, ut particulæ ποῦ, ἐν γράφοι. Sed ποῦ h. l. idem est quod πῶς. Thom. Mag. Ποῦ καὶ τοπικὸν καὶ ἐρωτηματικόν ἐστι. Find.

Ζεῦξις] Is inter pictores clarissimos clarus erat; florebat enim circa primarium veteris picturæ tempus. In Olympiade 89. a quibusdam ponitur; quorum sententiæ magis favet Perizonius ad Ælian. V. H. 14. 17. quam Plinii, qui lib. xxxv. Nat. Hist. c. 9. eam reprehendit, et Zeuxidem in Olympiadis 95. anno quarto 'artis fores intravisse' dicit. Zeuxidem vero, cum ex illo Æliani, tum ex hoc ipso Platonis loco, Socratis tempore floruisse constat, qui anno primo Olymp. 95. e vita decessit. Vide etiam Baylium in voce. Ex Heraclea originem duxit, at quæ ea Heraclea fuerit, ut notat Harduinus ad Plinium, non liquet. De ejus operibus videndi sunt inter alios Aristot. de Poetica, c. 6. Cicero lib. ii. de Invent. Quinctil. Inst. Orat. xii. 10. Val. Max. iii. 7. et Suid. in voce. Routh.

ποῦ] Ficinus vertit, *quo pacto*, quasi legisset πῶς, quem secutus est Serranus. Routh.

ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων καὶ ποῦ] In his duplici utique quæstione opus fuit, ut oratio responderet prægressis illis, τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι; quæ mox §. 20. ita repetuntur: δικαίως, ὥσπερ περὶ τοῦ ζωγράφου, μετὰ τοῦτο ἐπανεροίμεθ' ἂν τὸν λέγοντα, ποίας δὴ πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ ῥητορική ἐστι τέχνη; Sed quid hoc est καὶ ποῦ? Subaudiendumne γράφων an ὤν, id quod superscriptum huic in Cod. M.? At de loco quidem, ubi esset seu pingeret Zeuxis, quæri in his non potest; quod vidit, opinor, Ficinus, qui vertit *quo pacto*, unde eum legisse πῶς conjecit Routhius. Quidni potius πῇ? Sed ne hoc quidem aptum h. l. Mihi nondum probabilius quidquam succurrit, quam πόσου, velut de Eveno Sophista quæritur in Apolog. Socr. p. 20. B. Τίς καὶ ποδαπὸς καὶ πόσου διδάσκει; Heind.

ΣΩ. Ἆρα διὰ τοῦτο ὅτι[e] καὶ ἄλλοι εἰσὶ ζωγράφοι γράφοντες ἄλλα πολλὰ ζῶα;

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μηδεὶς ἄλλος ἢ Ζεῦξις ἔγραφε, καλῶς ἄν σοι ἀπεκέκριτο.[f]

ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς εἰπέ. πότερόν σοι δοκεῖ πειθὼ ποιεῖν ἡ[g] ῥητορικὴ μόνη ἢ καὶ ἄλλαι τέχναι; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε.[h] ὅς τις[i] διδάσκει ὁτιοῦν πρᾶγμα, πότερον ὃ[j] διδάσκει πείθει ἢ οὔ;

ΓΟΡ. Οὐ δῆτα, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ πάντων μάλιστα πείθει.

ΣΩ. Πάλιν δ᾽ εἰ[k] ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν[l] ὧνπερ νῦν δή,[m] ἡ ἀριθμητικὴ οὐ διδάσκει ἡμᾶς ὅσα ἐστὶ τὰ τοῦ ἀριθμοῦ,[n] καὶ[a] ὁ ἀριθμητικὸς ἄνθρωπος;

ΓΟΡ. Πάνυ γε.

§. 20. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ πείθει;

ΓΟΡ. Ναί.

II. i. 18. ΣΩ. Πειθοῦς ἄρα δημιουργός ἐστι καὶ ἡ ἀριθμητική.

ΓΟΡ. Φαίνεται.

—[d] ζῷα ΧF pro more suo.—[e] διότι W, om Σ.—[f] ἀπεκρίνατο ΓΔV.—[g] ἡ om I. αἱ ἄλλαι W.—[h] τοιοῦτόνδε ΔΣΥ.—[i] ὅς τις I.—[j] ἃ I.—[k] δὴ ΧΔΗΣΥΙ et rc Γ.—[l] λέγωμεν W et rc Γ, ἐλέγομεν Υ.—[m] δὴ om pr Ξ.—[n] ἀριθμητικοῦ ΔΣΥΦV.—[a] καὶ om Δ.

ἀπεκέκριτο] ἀπεκρίνατο Bas. 2. ἀπέκριτο Cod. B. mendose. Routh.

καλῶς ἄν σοι ἀπεκέκριτο;] Ut Theæt. §. 108. καί μοι τοῦτο ἀποκεκρίσθω. Meno §. 8. Τί ἂν οἴει σοι ἀποκεκρίσθαι; Cf. de Legg. ii. p. 655. B. Activa vi Hipp. Maj. §. 21. Εἴ μοι, ἅπερ νῦν, ἀπεκρίνω, ἆρα οὐκ ἂν ὀρθῶς ἀπεκέκρισο; de Legg. ii. p. 678. B. Ἀποκεκρίσθαι ἔγωγε ἄν σε φαίην σχεδὸν ταῦτ᾽ ἐρόμενον σαφῶς, καὶ μανθάνω, ὡς ἐρώτησις οὖσα αὕτη τανῦν ἀπόκρισίς ἐστιν. Heind.

ἢ οὔ; ΓΟΡ. οὐ δῆτα] Clausulæ ἢ οὔ; ἀποφατικῶς respondet Gorgias. Simile est illud infr. σὺ δὲ δὴ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῄς; Οὐκ ἔγωγε, ἀλλὰ συγχωρῶ. Vide et lib. iii. de Rep. p. 405. C. Routh.

πείθει, ἢ οὔ; ΓΟΡΓ. Οὐ δῆτα] Negatur τὸ οὐ πείθειν. Parmenid. p. 128. A. ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Οὔκ, ἀλλά, φάναι τὸν Ζήνωνα, καλῶς συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα ὃ βούλεται. Et conf. Cratyl. §. 5. Heind.

πάλιν δ᾽ εἰ] πάλιν δὴ Cod. B. Vertit etiam Ficinus, quasi legisset, Πάλιν δὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγωμεν. Routh.

δὴ] Sic Codd. A. M. Consentit Ficinus, qui vertit: *Rursus autem in eisdem artibus, quas paulo ante commemorabamus, ita consideremus.* Insuper etiam legit λέγωμεν pro λέγομεν. Find.

ὧνπερ νῦν δὴ] Quamvis ἐφ᾽ ὧν accurata ratio requirat, obvia tamen hæc est præpositionis in altero orationis membro omissio. Cod. M. δὴ νῦν. Heind.

ἀριθμοῦ] Codd. A. B. M. ἀριθμητικοῦ, et in Cod. M. nomini ἀριθμητικὸς superscriptum erat πεῖος. Find.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐάν τις ἐρωτᾷ ἡμᾶς ποίας πειθοῦς καὶ περὶ τί, ἀποκρινούμεθά που[b] αὐτῷ ὅτι τῆς διδασκαλικῆς τῆς περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ τὸ[o] περιττὸν ὅσον ἐστί. καὶ τὰς I. 454.
ἄλλας ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν[p] τέχνας ἁπάσας ἕξομεν ἀποδεῖξαι πειθοῦς δημιουργοὺς οὔσας καὶ ἧς τινὸς καὶ περὶ ὅ τι.[q] ἢ οὔ;

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ῥητορικὴ[r] μόνη πειθοῦς ἐστὶ[s] δημιουργός.

ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν οὐ μόνη ἀπεργάζεται τοῦτο τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι, δικαίως ὥς περ περὶ[t] τοῦ ζωγράφου μετὰ τοῦτο[u] ἐπανεροίμεθ' ἂν τὸν λέγοντα, ποίας δὴ πειθοῦς[v] καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ[w] ῥητορικὴ ἐστὶ τέχνη; ἢ οὐ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι ἐπανερέσθαι;

ΓΟΡ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀπόκριναι δή, ὦ Γοργία, ἐπειδή γε[x] καὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως.[y]

§. 21. ΓΟΡ. Ταύτης τοίνυν[z] τῆς πειθοῦς λέγω, ὦ Σώκρατες, τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχ- II. i. 19.
λοις, ὥς περ καὶ ἄρτι ἔλεγον, καὶ περὶ τούτων ἅ ἐστι δίκαιά τε καὶ ἄδικα.

ΣΩ. Καὶ ἐγώ τοι ὑπώπτευον ταύτην σε λέγειν[a] τὴν πειθὼ καὶ περὶ τούτων, ὦ Γοργία· ἀλλ' ἵνα μὴ θαυμάζῃς[b] ἐὰν[c] ὀλίγον ὕστερον τοιοῦτόν τί[d] σε ἀνέρωμαι, ὃ δοκεῖ μὲν

—[b] πω ΣΥ.—[o] τὸ post καὶ om ΦΙ.—[p] εἴπομεν V.—[q] ὅτου I.—[r] ἄρα ἡ ῥητορικὴ ΦΙ.—[s] ἐστι om Φ.—[t] ἐπὶ ΦW.—[u] μετὰ τοῦτο om ΦV.—[v] πειθοῦς δὴ Γ.—[w] πειθούσης I.—[x] γε om Ες.—[y] οὕτω ὅτι καὶ ἄλλων τεχνῶν ἡ πειθώ Γ.—[z] δὴ ΔΣΥV, δὴ τοίνυν rc F.—[a] λέγειν σε I.—[b] θαυμάζοις ℨΓΒCΙ et rc V.—[c] ἐὰν καὶ Iς.—[d] τι om F et pr

§. 20. ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν] Bas. 2. εἴπομεν, et mox περὶ ὅτου, minus bene. HEIND.

περὶ ὅ,τι] Vertit Ficinus, *circa quid maxime*. Legebat forsan περὶ ὅ,τι μάλιστα. ROUTH.

τὸν λέγοντα] Apud animum suppleas τοῦτο αὐτῆς εἶναι τὸ ἔργον. HEIND.

ἢ οὔ] Vulgo ἢ οὔ. HEIND.

εἶναι] Abest a Codd. B. A. M. In iisdemque statim scriptum ἐπειδή γε καὶ σοί. Vulgo καί σοι. HEIND.

§. 21. τοίνυν δὲ] Codd. M. B. τοίνυν δή. FIND.

τῆς ἐν τοῖς] Omittunt articulum τοῖς Codd. B. A. M. velut is infra omittitur §. 22. ἐν δικαστηρίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. HEIND.

λέγειν] Bas. 2. ante λέγειν inserit καί. Verba καὶ περὶ τούτων, ὦ Γοργία in versione Ficini non expressa sunt. Cæterum ante ἵνα μὴ θαυμάζῃς intelligi debet ὅρα s. φυλάττου s. σκόπει. FIND.

λέγειν] Bas. 2. καὶ λέγ. ut Theæt. §. 61. ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφὸν etc. HEIND.

δῆλον εἶναι, ἐγὼ δ' ἐπανερωτῶ.[e] ὅ περ[f] γὰρ[g] λέγω, τοῦ ἑξῆς ἕνεκα περαίνεσθαι τὸν λόγον[h] ἐρωτῶ, οὐ σοῦ ἕνεκα,[i] ἀλλ' ἵνα μὴ ἐθιζώμεθα ὑπονοοῦντες προαρπάζειν[j] ἀλλήλων τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ σὺ τὰ σαυτοῦ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅπως ἂν βούλῃ περαίνῃς.[k]

ΓΟΡ. Καὶ ὀρθῶς γέ μοι[l] δοκεῖς ποιεῖν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἴθι δὴ[m] καὶ τόδε ἐπισκεψώμεθα. καλεῖς τι μεμαθηκέναι;

ΓΟΡ. Καλῶ.

ΣΩ. Τί δέ;[n] πεπιστευκέναι;

ΓΟΡ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Πότερον οὖν ταὐτὸν δοκεῖ[o] σοι εἶναι μεμαθηκέναι καὶ πεπιστευκέναι,[p] καὶ μάθησις καὶ πίστις, ἢ ἄλλο τι;

ΓΟΡ. Οἴομαι[q] μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἄλλο.

§. 22. ΣΩ. Καλῶς γὰρ οἴει· γνώσει δὲ ἐνθένδε.[r] εἰ γάρ[s] τίς σε ἔροιτο· Ἆρ' ἔστι τις, ὦ Γοργία, πίστις ψευδὴς καὶ ἀληθής; φαίης[t] ἄν, ὡς ἐγῷμαι;

Ξ.—[e] ἕτερον ἐπανέρωμαι I.—[f] ὅπερ...ἐρωτῶ om ΣF.—[g] γὰρ καὶ Δ.—[h] τὸν λόγον περαίνεσθαι Υ.—[i] οὐ σοῦ ἕνεκα om pr W.—[j] ἁρπάζειν (sup. αι) W.—[k] περαίνεις C, περαίνοις (sup. οις) EIW, περαίνῃς F.—[l] μέγα F.—[m] δὲ Υ.—[n] δὲ ΧΔ.—[o] δοκεῖ post σοι ponit I, post εἶναι Γ.—[p] πεπιστευκέναι καὶ μεμαθηκέναι Φ.—[q] οἶμαι I.—[r] ἐνθάδε V.—[s] καὶ γὰρ

ἀλλ' ἵνα μὴ θαυμάζῃς—ἐρωτῶ] *Sed ut ne mirere* etc. *scito, me interrogare* etc. Ita hæc cohærent, in quibus perperam vulgo τελείᾳ στιγμῇ post ἐπανερωτῶ interpungitur. Æschin. de Fals. Leg. p. 207. Reisk. Ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶ, τὴν τούτου διεξιὼν ὑπερηφανίαν, ὡς τάχιστα ἥκομεν εἰς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν etc. Nam quod ante ἵνα intelligere Findeisenius jubet ὅρα s. φυλάττου, particula ὅπως sic centies adhibetur, ἵνα, quod sciam, non item. HEIND.

τοιούτων τί σε] Bas. 2. τοιούτων τί σε ἕτερον: et καὶ ante ὀλίγον abest a Codd. R. B. A. M. et Ald. HEIND.

καὶ] Ficinus: *si deinceps tale aliquid te rursus interrogaverim.* Bas. 2. post σὲ inserit ἕτερον h. e. *altera vice, iterum.* Sed id jam verbo ἀνέρωμαι inest. FIND.

περαίν. τ. λό.] Codd. A. M. τὸν λόγον περαίνεσθαι. Bas. 2. περαίνασθαι. An vero Ficinus, cum verba ὅπερ γὰρ λέγω verterit per *nam, ut dixi*, pro ὅπερ legerit ὥσπερ, nescio. FIND.

ὑπονοοῦντες] Andocid. de Myster. Reisk. p. 5. ὑμῶν δέομαι,—μήτε μοι ἀντιδίκους καταστῆναι, μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ῥήματα θηρεύειν. Scilicet ὑπονοῶν προαρπάζει τὰ λεγόμενα τοῦ ἑτέρου, *qui, quæ ab altero dicuntur, ex mera conjectura et suspicione interpretans non exspectat, dum alter accurate riteque sententiam suam explicuerit.* Paullo aliter συνυπονοεῖν Aristot. de Repreh. Soph. ii. 2. ἃ δὲ συνυπονοοῦντες τίθεμεν, οἷον ὅσα μὴ σαφῶς ἀλλὰ κολοβῶς ἐρωτᾶται, παρὰ τοῦτο συμβαίνει ὁ ἔλεγχος etc. HEIND.

ὅπως ἂν βούλῃ] Cod. A. ὅπως βούλῃ. Codd. B. M. ὅπως βούλει. HEIND.

ἴθι δὴ κ. τ. ἑ.] Hæc verba laudantur a Thoma Mag. in Φέρε. Pro δὴ in Codd. B. M. legebatur δὲ, et post καλεῖς in Cod. A. M. τί. FIND.

§. 22. τις] Cod. Aug. τι. deinde γὰρ et ἐνθένδε in A. B. M. desiderabantur, et ibidem pro δὲ erat γάρ. FIND.

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;[u] ἐπιστήμη ἐστὶ ψευδὴς[v] καὶ ἀληθής; II. i. 20.

ΓΟΡ. Οὐδαμῶς.[w]

ΣΩ. Δῆλον γὰρ οὖν[x] ὅτι οὐ ταὐτόν ἐστιν.

ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οἵ τέ γε[y] μεμαθηκότες πεπεισμένοι εἰσὶ καὶ οἱ πεπιστευκότες.

ΓΟΡ. Ἔστι ταῦτα.[z]

ΣΩ. Βούλει οὖν δύο εἴδη[a] θῶμεν πειθοῦς, τὸ μὲν πίστιν παρεχόμενον ἄνευ τοῦ εἰδέναι, τὸ δ' ἐπιστήμην;

ΓΟΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ποτέραν οὖν ἡ ῥητορικὴ πειθὼ ποιεῖ ἐν δικαστηρίοις τε[b] καὶ τοῖς ἄλλοις ὄχλοις περὶ τῶν δικαίων τε καὶ ἀδίκων; ἐξ ἧς τὸ[c] πιστεύειν γίγνεται ἄνευ τοῦ εἰδέναι ἢ ἐξ[d] ἧς τὸ εἰδέναι;

ΓΟΡ. Δῆλον δή που,[e] ὦ Σώκρατες, ὅτι ἐξ ἧς τὸ πιστεύειν.

ΣΩ. Ἡ ῥητορικὴ ἄρα,[f] ὡς ἔοικε, πειθοῦς δημιουργός ἐστι πιστευτικῆς, ἀλλ' οὐ διδασκαλικῆς περὶ τὸ[g] δίκαιόν τε καὶ ἄδικον.[h] I. 455.

εἴ Γ.—[t] φαίης...ἀληθής om Σ.—[u] δαὶ I : δ' *ς.—[v] ψευδὴς τε καὶ Γ.—[w] οὐ δῆτα Eς.—[x] ἂν Δ, αὖ ᾼΓΞΣΥΦBCFIVW.—[y] οἵ τέ γε ᾼΓΔΣΥΦBCFVW et pr E, οἵ γε I : οἵ τε *ς.—[z] ἔστι δὴ ταῦτα ΞΣ.—[a] εἴδη ante δύο ponit Φ, post πειθοῦς I.—[b] τε δικαστηρίοις Φ.—[c] τὸ om ΓΦEFIW et pr B.—[d] ἢ καὶ ἐξ ΞΣΥ.—[e] οὖν ΞΣΥ.—[f] ἄρα ὦ γοργία ΞΣ, ἄρα ὦ σώκρατες Υ.—[g] τοῦ W.—[h] καὶ τὸ ἄδικον F.—[i] ὁ om Γ.—[k] καὶ

ἐπιστήμη] Quid sit id, de eo disputantem facit Plato Socratem in Theæteto. Find.

οὐ δῆτα] Codd. A. B. M. cum Bas. 2. Οὐδαμῶς, quod idem est, et pro interpretamento particularum οὐ δῆτα potest agnosci. Statim pro οὖν in Codd. A. B. M. legebatur αὖ. Find.

ἀλλὰ μὴν] Bas. 2. ἀλλὰ μὲν εἴγε : perperam : Codd. A. B. et M. tuebantur vulgatum, addita autem post τε particula γε. Find.

οἵ τέ γε] Voculam γε ex Codd. B. A. M. recepi. Heind.

ὄχλοις] Idem prorsus est ὄχλος, quod σύλλογος §. 17. ut Xenoph. Mem. iii. 7. 5. Αἰδῶ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, οὐχ ὁρᾷς ἔμφυτά τε ἀνθρώποις ὄντα καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παριστάμενα, ubi vide Schneider. Heind.

ἢ καὶ ἐξ ἧς τὸ εἰδ.] Codd. B. A. M. Vellem, ἢ ἐξ ἧς καὶ τὸ εἰδ. Heind.

δήπου] Codd. A. B. M. οὖν. Find.

ἄρα] Post particulam ἄρα Codd. A. B. M. insertum habebant ὦ γοργία. Cæterum Aristides Orat. Platon. i. p. 47. discriminis a Platone hic inter πειθὼ πιστευτικὴν et διδασκαλικὴν facti mentionem facit. Reiskius ibi malebat e Cod. Barocc. legi πιστικῆς. Find.

ἡ ῥητορικὴ ἄρα, ὡς ἔοικε, πειθοῦς δημιουργός ἐστι] Gorgias hoc dialogo, velut coactus a Socrate, statuit rhetoricam *vim esse dicendo* (λόγῳ, vid. §. 2.) *persuadendi.* Ita Quinctilianus, de Inst. Orat. ii. 15. ubi maxime illustres philosophorum definitiones enumerantur; id

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα διδασκαλικὸς ὁ[i] ῥήτωρ ἐστὶ δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων δικαίων τε πέρι καὶ[k] ἀδίκων,
II. i. 21. ἀλλὰ πιστικὸς[l] μόνον. οὐ γὰρ δή που ὄχλον γ'[m] ἂν δύναιτο τοσοῦτον ἐν[n] ὀλίγῳ χρόνῳ διδάξαι οὕτω μεγάλα πράγματα.

ΓΟΡ. Οὐ δῆτα.

§. 23. ΣΩ. Φέρε δή,[o] ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν[p]

περὶ Δ.—[l] πειστικὸς ΓBCFVW et pr E.—[m] γ' om I.—[n] τοσοῦτον μὲν ἐν Δ.—[o] δέ

quod fecit Sextus Empiricus in lib. ii. adv. Mathematicos, Platonis nostri præcipue hac de re sententiam exponens. Hanc autem opinionem Plato non sibi, si Quinctilianum audias, sed Gorgiæ, ascribi voluit. Ab Aristotele vero in Rhet. i. 1. 4. dicitur, τὸ πεῖσαι οὐκ ἔργον ῥητορικῆς εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἰδεῖν τὰ ὑπάρχοντα πιθανὰ περὶ ἕκαστον. Quod adversus Platonem apud Gorgiam dirigi, notat Muretus Var. Lect. xi. 18. Routh.

ὦ Γοργία] Ex Codd. B. A. M. vocativum ὦ Γοργία, quo carent Edd. revocare non dubitavi. De sententia conf. Muret. l. c. Heind.

πιστικὸς] Non dubito quin scribendum sit πειστικὸς, sicut dixit δημιουργὸς πειθοῦς: addens tamen πιστευτικῆς. Steph. Sextus quidem Empiricus in init. l. 2. advs. Mathemat. de hoc loco Platonis agens hæc scribit: ἀλλ' ὅταν σὺν τούτοις μὴ διδασκαλικὴν, ὥσπερ Γεωμετρία, ἀλλὰ πειστικὴν ποιεῖται τὴν πειθώ· ὅπερ ἦν ἴδιον Ῥητορικῆς. p. 65. C. Sed nulla idonea videtur causa, cur cum Stephano rejiciatur πιστικός: quod Ficinus etiam legisse videtur. Routh.

Stephanus maluit πειστικὸς, quod illi etiam præfert Fabricius ad Sext. Empir. adv. Mathem. ii. 75. qui in Codd. Sexti Empir. rhetorices definitionem ante commemoratam laudantis atque Platoni tribuentis scriptum reperit πειστικὸς pro edito πιστικός. Dubitavit tamen Stephanus de conjecturæ suæ veritate. Find.

πιστικὸς] Ita constanter h. l. libri scripti editique, quam alias inter utrumque πιστικὸς et πειστικὸς Codices fere fluctuent, velut §. 104. Xenoph. Cyrop. i. 6. 10. Sext. Emp. l. c. ubi vid. Fabric. πειστικὸν in sententia simillima scriptum Politic. p. 304. C. Τίνι τὸ πειστικὸν οὖν ἀποδώσομεν ἐπιστήμῃ πλήθους τε καὶ ὄχλου διὰ μυθολογίας, ἀλλὰ μὴ διὰ διδαχῆς; Σ. Φανερὸν οἶμαι καὶ τοῦτο ῥητορικῇ δοτέον ὄν. Neque dubito quin aliis quoque locis, ubi editum πιστικὸς, ut Aristot. Rhet. i. 2. init. Laërt iv. 37. et alibi, libri meliores aliquando alteram formam πειστικὸς præbituri sint, quam recte h. l. Stephanus vulgatæ præferebat. Heind.

πιστικὸς] Quum Socrates duplex τῆς πειθοῦς genus posuerit, alterum τῆς διδασκαλικῆς, alterum τῆς πιστευτικῆς, illiusque effectorem appellarit διδασκαλικὸν, hujus auctorem crederes appellandum fuisse πιστευτικόν. Cujus tamen vocis alia est ratio. Nam quum ducta sit a verbo passivæ significationis πιστεύω, auditoribus ea conveniebat, non ipsi rhetori. Itaque consulto h. l. Platonem vocem πιστικὸν adhibuisse olim putabam, quasi πίστεως παρεκτικὸν, non alteram illam πειστικὸν, quæ ad utrumque illud τῆς πειθοῦς genus pertinere videretur. Sed quum nullum usquam formæ hujus πιστικὸς exemplum occurrat, ubi non idem prorsus ea valeat, quod altera πειστικός: facile mihi persuadet Heindorfius, ubique πειστικὸς scribendum esse pro πιστικὸς, quippe quæ forma vix potuerit per analogiæ legem a vocabulo feminini generis in ις exeunte (πίστις) derivari. Reponendum igitur hic quoque πειστικὸς, cui illud μόνον i. e. ἁπλῶς ideo addidit Plato, ut justa quædam existeret inter generalem hanc vocem alteramque illam διδασκαλικὸν oppositio. Buttm.

οὐ γὰρ δήπου ὄχλον] Cf. Theætet. §. 138. Heind.

§. 23. λέγομεν] Fortasse λέγωμεν. Steph. Neque hæc mihi placet Stephani immutatio, qui in Hippia quoque Majori ad p. 296. A. et in Theæteto p. 161. D. similes locos similiter sollicitat. Φέρε δὴ,

περὶ τῆς ῥητορικῆς· ἐγὼ μὲν γάρ τοι[q] οὐδ' αὐτός πω δύναμαι κατανοῆσαι ὅ τι λέγω. ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ᾖ τῇ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν ἢ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους, ἄλλο[r] τι[s] τότε[t] ὁ ῥητορικὸς οὐ συμβουλεύσει; δῆλον γὰρ ὅτι[u] ἐν ἑκάστῃ αἱρέσει τὸν τεχνικώτατον δεῖ αἱρεῖσθαι. οὐδ' ὅταν τειχῶν[v] πέρι οἰκοδομήσεως ἢ λιμένων κατασκευῆς ἢ νεωρίων, ἀλλ' οἱ ἀρχιτέκτονες· οὐδ' αὖ ὅταν[w] στρατηγῶν αἱρέσεως πέρι[x] ἢ τάξεώς τινος πρὸς πολεμίους ἢ χωρίων καταλήψεως συμβουλὴ ᾖ, ἀλλ' οἱ στρατηγικοὶ[y] τότε συμβουλεύσουσιν,[z] οἱ ῥητορικοὶ δὲ οὔ. ἢ[a] πῶς λέγεις, ὦ Γοργία, τὰ τοιαῦτα; ἐπειδὴ γὰρ αὐτός τε[b] φῂς ῥήτωρ εἶναι καὶ ἄλλους ποιεῖν ῥητορικούς,[c] εὖ ἔχει τὰ τῆς σῆς[d] τέχνης παρὰ σοῦ πυνθάνεσθαι. καὶ ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν. ἴσως γὰρ καὶ τυγχάνει τις τῶν ἔνδον ὄντων μαθητής σου βουλόμενος γενέσθαι, ὡς ἐγώ τινας σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι, οἳ ἴσως αἰσχύνοιντ' ἂν σε ἀνερέσθαι.[e] [§. 24.] Ὑπ' ἐμοῦ οὖν[f] II. i. 22.
ἀνερωτώμενος νόμισον καὶ[g] ὑπ' ἐκείνων ἀνερωτᾶσθαι, Τί ἡμῖν, ὦ Γοργία, ἔσται ἐάν σοι συνῶμεν; περὶ[h] τίνων τῇ πόλει συμβουλεύειν οἷοί τ' ἐσόμεθα; πότερον περὶ δικαίου

V.—[p] λέγωμεν ΞΣ.—[q] τοι om ΞΣΥV et pr Δ.—[r] ἀλλ' ὅτι Ϫ.—[s] ante τότε omisi ἢ cum FW et pr ΓΒ.—[t] ποτε B.—[u] ὅτε EF.—[v] τυχὸν ΣΥ et pr Ξ.—[w] ὅτε E.—[x] πέρι αἱρέσεως I.—[y] στρατηγοὶ ΣΥV et pr Ξ.—[z] συμβουλεύουσιν ΦIV, συμβουλεύσωσιν ΞΣΥ.—[a] οὐ. ἢ om Υ.—[b] αὐτὸς F et pr Γ, αὖ τοῦτο W.—[c] ῥητορικὸς F.—[d] σῆς om V.—[e] ἀνερέσθαι Ξ: ἀνέρεσθαι *s.—[f] ἂν FW.—[g] δὴ καὶ I, om F.—[h] ἢ περὶ I.—

...[illegible]ομεν τί λέγομεν, formula est loquendi, quæ de quæstione adhuc sub judice frequenter adhibetur. Routh.

Particula καὶ ante λέγωμεν redundat. Suadente autem Stephano mutavi λέγομεν in λέγωμεν. Libri editi cum Codd. A. M. indicativum tuentur. Mox particula γὰρ comitem suum τοι in Codd. A. B. M. omiserat. Find.

λέγομεν] Stephanum, corrigentem λέγωμεν, refutavimus ad Plat. Hipp. Maj. §. 36. Heind.

ἰατρῶν αἱρέσεως] Inde οἱ βουλόμενοι παρὰ τῆς πόλεως ἰατρικὸν ἔργον λαβεῖν, Xenoph. Mem. iv. 2. 5. Conf. Casaubon. ad Strab. iv. p. 181. a Routhio h. l. laudatus. Heind.

δημιουργικοῦ] Cod. Aug. δημιουργοῦ: male. Find.

τειχῶν πέρι] Codd. A. B. M. τυχὸν πέρι: vitiose. Find.

στρατηγικοὶ] Codd. A. B. M. στρατηγοί: bene. Sic ante ὁ ῥητορικὸς idem erat atque ῥήτωρ. Find.

τὸ σὸν σπεύδειν] *Tuis consulere commodis.* Similiter infra §. 164. πράττω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο. Et vid. Valcken. ad Hippol. 48. Suppleri potest ἀγαθὸν, ξυμφέρον, βέλτιστον. Heind.

τινὰς καὶ συχνοὺς] Illud loquendi genus illustravit, hoc quoque loco adhibito, Wyttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 125. Heind.

ἀνερέσθαι] Codd. B. M. ἀναιρέσθαι: vitiose. Ante vero pro ὡς legendum est fortasse ὧν. Ficinus: *quales ego quosdam et quidem frequentes sentio.* Videtur legisse οἵους. Find.

μόνου καὶ ἀδίκου[i] ἢ καὶ[j] περὶ ὧν νῦν δὴ Σωκράτης ἔλεγε; πειρῶ οὖν αὐτοῖς ἀποκρίνεσθαι.

ΓΟΡ. Ἀλλ' ἐγώ σοι πειράσομαι, ὦ Σώκρατες, σαφῶς[k] ἀποκαλύψαι τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν ἅπασαν· αὐτὸς γὰρ καλῶς ὑφηγήσω.[l] οἶσθα γὰρ δή που ὅτι τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τείχη τὰ Ἀθηναίων[m] καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τῆς Περικλέους, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν δημιουργῶν.

ΣΩ. Λέγεται ταῦτα, ὦ Γοργία, περὶ Θεμιστοκλέους· Περικλέους δὲ καὶ αὐτὸς ἤκουον ὅτε συνεβούλευεν ἡμῖν περὶ τοῦ διὰ μέσου[n] τείχους.

I. 456. ΓΟΡ. Καὶ ὅταν γέ τις αἵρεσις ᾖ ὧν δὴ[o] σὺ ἔλεγες, ὦ

[i] *μόνου* ΣΥ et pr Ξ: *μόνον καὶ ἀδίκου* om pr Δ.—[j] *καὶ* om V et pr Ξ.—[k] *σαφῶς* ante *πειράσομαι* ponit I.—[l] *αὐτὸς γὰρ καλῶς ὑφηγήσω* om ΣΥV cum pr Δ.—[m] *τὰ ἀθηναίων* 𝔄ΓΔBCVW: *τῶν ἀθηναίων* *s.—[n] *διὰ μέσου* ΔΞΦBCFV: *διαμέσου* *s.—

§. 24. *καλῶς*] Cod. Aug. habebat *καὶ ὡς*. Fortasse scribere librarius debuit *καλῶς ὡς*, ut Ficinus legisse videtur, qui vertit: *ipse enim perbelle ad id nos deduxisti*. Mox *ὅτι* a Codd. A. B. M. aberat. Find.

τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων] Cod. R. *τὰ τείχη τὰ Ἀθηναίων*. Bas. 2. *τείχη τὰ τῶν Ἀθηναίων*. Heind.

ἐκ τῆς Θεμ.] Ficinus: *partim Themistoclis, partim Periclis*, tanquam legisset *τὰ μὲν ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους*. bene: sequitur enim *τὰ δέ*. Find.

ἐκ τῆς Θεμιστοκλ.] Ne opus quidem subaudire *τὰ μὲν*, nedum inserere, quod placuit Findeisenio. Cratyl. §. 35. *πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες*. Heind.

ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους] Atheniensibus post bellum Persicum, ut urbem, atque Piræum, muris cingerent, auctor fuit Themistocles; qui et navalia ad Piræum transtulit, cum Phalereo portu antea Athenienses usi essent. Vide Corn. Nepot. in Vit. Themistoclis c. 6. Justinum quoque, ii. 15. Et celebres sunt illi muri, a Socrate statim post nominati, qui *τὸ μακρὸν τεῖχος*, seu *μακρὰ τείχη*, et *σκέλη*, appellabantur, utrinque jungentes Piræo urbem. Eorum alter *τὸ βόρειον* vocabatur, alter autem *τὸ νότιον*. Fundamenta jecisse perhibetur Cimon, uti ostendit e Plutarchi Cimone Meursius, de Piræo, c. 2. opus vero perfecisse Pericles opera Callicratis architecti. *Τὸ δὲ μακρὸν τεῖχος*, inquit Plutarchus in Pericle c. 13. *περὶ οὗ Σωκράτης ἀκοῦσαί φησιν αὐτὸς εἰσηγουμένου γνώμην Περικλέους, ἠργολάβησε Καλλικράτης*. p. 160. A. *Τὸ διαμέσου τεῖχος* hic murus a Socrate vocatur, quod nomen utrumque murum indifferenter designat; uterque enim murus, sive *τὸ μακρὸν τεῖχος*, judice Valesio ad Harpocrat. *τὸ τεῖχος διὰ μέσου* appellabatur, quia medius erat is murus inter oppidum et portum. Sed Harpocrationi, et exscriptori ejus Suidæ, placuit, murum australem *τὸ διὰ μέσου τεῖχος* vocari, quia inter borealem murum et murum Phalericum situs est. v. *Διὰ μέσου τείχους*. Certe vero Dio Chrysostomus a Valesio citatus *τῶν διὰ μέσου τειχῶν*, quæ Athenis erant, meminit Orat. vi. de Tyrannide, sub init. Routh.

ἐκ τῶν δημιουργῶν] Dictum hoc pro *ἐκ τῆς τῶν δημ.*, cujusmodi brevitatis exemplum aliud non memini. Ad seqq. Schol. *Διὰ μέσου τεῖχος λέγει, ὃ καὶ ἄχρι νῦν ἔστιν ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῇ Μουνυχίᾳ γὰρ ἐποίησε καὶ τὸ μέσον τεῖχος, τὸ μὲν βάλλον ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ, τὸ δὲ ἐπὶ Φάληρα, ἵν', εἰ τὸ ἓν καταβληθῇ, τὸ ἄλλο ὑπηρετοίη ἄχρι πολλοῦ*. Cf. Valesius ad Harpocrat. v. *Διὰ μέσ. τεῖχος*. et Meurs. Athen. Att. iii. 12. Heind.

Περικλέους δὲ καὶ αὐτὸς] Mortuus est Pericles, quum Socrates circiter quadraginta annos natus esset. Routh.

ὧν δὴ σὺ ἔλεγες] Bas. 2. *ὧν νῦν αὖ*

Σώκρατες, ὁρᾷς ὅτι οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων.

§. 25. ΣΩ. Ταῦτα καὶ θαυμάζων, ὦ Γοργία, πάλαι ἐρωτῶ ἥ τίς[p] ποτε ἡ[q] δύναμίς ἐστι τῆς ῥητορικῆς.[r] δαιμονία γάρ τις ἔμοιγε καταφαίνεται τὸ μέγεθος οὕτω σκοποῦντι.

ΓΟΡ. Εἰ πάντα[s] γε εἰδείης, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὡς ἔπος II. i. 23.
εἰπεῖν ἁπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ᾽ αὑτῇ[t] ἔχει! μέγα δέ σοι τεκμήριον ἐρῶ· πολλάκις γὰρ ἤδη ἔγωγε[u] μετὰ[v] τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἰατρῶν εἰσελθὼν παρά τινα τῶν καμνόντων οὐχὶ[w] ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν[x] ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν[y] τῷ ἰατρῷ, οὐ[z] δυναμένου τοῦ ἰατροῦ πεῖσαι, ἐγὼ ἔπεισα, οὐκ ἄλλῃ τέχνῃ ἢ τῇ[a] ῥητορικῇ. φημὶ δὲ[b] καὶ εἰς πόλιν ὅποι[c] βούλει ἐλθόντα ῥητορικὸν ἄνδρα καὶ ἰατρόν, εἰ δέοι λόγῳ[d] διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὁπότερον[e] δεῖ αἱρεθῆναι, ῥήτορα[f] ἢ ἰατρόν, οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρόν,

[o] νῦν αὖ I.—[p] τίς I.—[q] ἡ om Φ.—[r] ἐστι ante ἡ ponit I, post ῥητορικῆς Φ.—[s] πάντων F.—[t] αὐτὴν (ῇ) W.—[u] ἔγωγε ἤδη Γ.—[v] μετὰ ante τῶν om ΦF.—[w] ούκ CV et rc B.—[x] ποιεῖν I.—[y] παρασχεῖν καῦσαι ἢ τεμεῖν Φ.—[z] μὴ W.—[a] τῇ om I.—[b] δὴ W.—[c] ὅποι IW, ὅπου Φ: ὅπῃ *s.—[d] λόγων I.—[e] πότερον F.—[f] ῥήτορα ἢ om ϪΦEFW

σὺ ἔλ. Ficin. *quas tu modo referebas.* Legendum haud dubie: ὧν νῦν δὴ σύ. Heind.

οἱ νικῶντες τὰς γνώμας] Aristoph. Nub. 432. Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Vesp. 594. Κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πωπότ᾽ ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ Εἴπῃ. Heind.

§. 25. *ἐστι*] Abest a Codd. B. M. Find.

εἰ πάντα γε εἰδείης] Quæ Routhius h. l. tanquam similia attulit ex Aristoph. Nub. 154. Τί δῆτ᾽ ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους Φρόντισμα; et 1447. Τί δ᾽, ἢν ἔχων τὸν ἥττω Λόγον σὲ νικήσω λέγων; ea alius longe sunt generis. Supplendum potius ex prægressis, quod commode in sermone concitatiore omitti potuit, τοιαύτη σοι ἔτι μᾶλλον ἂν καταφαίνοιτο, vel tale aliquid; nisi quis malit εἰ pro *utinam* accipere, ut Soph. Œd. C. 644. εἴ μοι θέμις γ᾽ ἦν. Cf. Valcken. ad Phœn. 761. Quanquam vereor, ne hoc sit a prosæ orationis scriptoribus alienum. Heind.

εἰδείης] Codd. A. B. M. εἰδοίης. Find.

μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ] Herodico. V. §. 4. Heind.

πιεῖν] Codd. A. B. M. ποιεῖν. Find.

ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν] Sc. ἑαυτόν, quæ creberrima est ellipsis. §. 69. γενναίως τῷ λόγῳ, ὥσπερ ἰατρῷ, παρέχων ἀποκρίνου, ubi miror Stephanum offendisse. Conf. §. 79. Theætet. §. 116. Protag. p. 348. A. ἕτοιμός εἰμί σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος. Quanquam exempla ubivis in promptu sunt. Plene Apolog. p. 33. B. καὶ πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἐμαυτὸν ἐρωτᾷν. Utrumque autem hoc τέμνειν et καίειν, *urere et secare*, de medicorum curatione semper conjungitur. V. Pierson. ad Mœr. p. 231. et conf. Perizon. ad Ælian. V. H. xi. 11. Heind.

οὐκ ἄλλῃ τέχνῃ] Codd. B. A. M. οὐκ ἄλλῃ τινὶ τέχ. Heind.

ὅπῃ] Malim εἰς πόλιν ὅποι βούλει, i. e. εἰς ἣν, neque enim h. l. ferri posset ἐν ᾗ βούλ. Heind.

ἄλλῳ τινὶ] Abest τινὶ a Codd. A. B. M. Find.

οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι] *Fore, ut nullo loco medicus numeretur,* quod infra §. 45.

ἀλλ' αἱρεθῆναι ἂν τὸν εἰπεῖν δυνατόν,[g] εἰ βούλοιτο. [§. 26.] Καὶ εἰ πρὸς[h] ἄλλον γε δημιουργὸν ὁντινοῦν ἀγωνίζοιτο,[i] πείσειεν ἂν αὐτὸν ἑλέσθαι ὁ ῥητορικὸς μᾶλλον ἢ ἄλλος ὁστισοῦν· οὐ[j] γάρ ἐστι περὶ ὅτου οὐκ ἂν πιθανώτερον εἴποι[k] ὁ ῥητορικὸς ἢ ἄλλος ὁστισοῦν τῶν δημιουργῶν ἐν πλήθει. Ἡ μὲν οὖν δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥς περ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. καὶ γὰρ τῇ[l] ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους, ὅτι[m] ἔμαθέ τις[n] πυκτεύειν τε καὶ παγκρατιάζειν καὶ ἐν ὅπλοις[o]

II. i. 24. μάχεσθαι, ὥστε κρείττων εἶναι καὶ φίλων καὶ ἐχθρῶν·

et pr B, ἢ om I.—g δυνάμενον Γ.—h παρὰ Γ.—i ὅντινα συναγωνίζοιτο I: ὁντινα-οῦν ἀγωνίζοιτο *s.—j οὐ...ὁστισοῦν om ΣΥC.—k εἴπῃ Γ.—l καὶ τῇ CV et rc ΓΒ.—π
m ὅστις I.—n τις om ΧΓΞΦΕFIW.—o ὅπλοις ΗΥΦCIVW et mg F, ὄχλοις E: ὄχλοις

ita expressit: λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν. Demosth. pro Coron. Reisk. p. 328. ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ, γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν. Cf. Bergler. ad Aristoph. Conc. 144. Pari modo dicitur μηδαμοῦ εἶναι, μηδαμοῦ τιθέναι, quod explicuit Ruhnk. ad Xenoph. Mem. i. 2. 52. Heind.

§. 26. γε] Codd. A. M. δέ. Mox verba οὐ γάρ ἐστι—ἢ ἄλλος ὁστισοῦν desiderabantur in Codd. A. B. M. Find.

ἐν πλήθει] I. e. ἐν τοῖς πολλοῖς. Heind.

§. 26. τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη] Vulgarius sane fuerit, τοιαύτη καὶ τοσαύτη, *talis tantaque*. Sed eodem modo de Legg. iii. p. 686. B. τηλικοῦτον καὶ τοιοῦτον σύστημα. Protag. p. 328. D. Πρωταγόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδειξάμενος ἀπεπαύσατο τοῦ λόγου. Similiterque de Rep. iii. p. 388. B. ὅσα καὶ οἷα· ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσ. ἀγων. Cod. R. ὥσπερ καὶ τῇ ἀλ. Bene. Heind.

δεῖ μέντοι—χρῆσθαι ἀνθρώπους] Thom. Mag. laudat v. Ἀγών. Sed pro ὥσπερ ibi est καθάπερ. Codd. A. B. M. cum voce πάσῃ, tum verbis καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ carebat, nec Ficinus verba τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ expressit. Find.

τούτου ἕνεκα] Verba hæc videntur ejicienda, et huc e sequentibus translata esse, ubi bis recurrunt; etiam in Ficini versione bis tantum leguntur. Find.

ὅτι ἔμαθέ τις] Quia verbis hisce continetur exemplum, quo Gorgias ante dicta illustrare velit, ante ὅτι debet intelligi οἷον s. αὐτίκα vel aliquid simile, quod Latinorum *ut hoc utar*, respondeat. Find.

τις] Ab Ald. abest τις, quod ceteri tamen libri tuentur. Nam alias hoc frequenter supplendum, ut Euthyd. §. 43. ἐν ᾗ συμπέπτωκεν ἅμα τό τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ, ὃ ἂν ποιῇ. Meno p. 97. A. Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ᾖ, τοῦτο ὁμοίως ἐσμεν οὐκ ὀρθῶς ὡμολογηκόσι. Theæt. §. 85. τούτων χάριν τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὔ, ἵνα δὴ μὴ κακὸς καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῇ εἶναι. Heind.

ἐν ὄχλοις μάχεσθαι] In Vulgatis ὄχλοις pro ὅπλοις habetur. Cornarius. Legerat ὅπλοις Ficinus, quam verissimam lectionem exhibet quoque Cod. B. Statim post habes τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι. Routh.

ἐν ὅπλοις μάχεσθαι] Sic Cod. B. M. et Ficin. ut jam rescripserat pro vitioso ἐν ὄχλοις Cornarius, quod miror a Stephano in textu relictum. ἐν ὅπλοις μάχεσθαι est *veris armis certare*, quum vulgo *juventus non veris armis se exerceret, sed rudibus aut pilis præpilatis*, ἐσφαιρωμένοις ἀκοντίοις. V. Casaub. ad Theophr. Char. v. ed. Fisch. p. 79. et conf. Lorella ad Xenoph. Ephes. p. 127. Sententia simili Aristot. Rhet. i. 1. Εἰ δ', ὅτι μεγάλα βλάψειεν ἂν ὁ χρώμενος ἀδίκως τῇ τοιαύτῃ δυνάμει τῶν λόγων, τοῦτό τε κοινόν ἐστι κατὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν πλὴν ἀρετῆς, καὶ μάλιστα κατὰ τῶν χρησιμωτάτων, οἷον ἰσχύος, ὑγιείας, πλού-

οὐδὲ[p] τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους δεῖ τύπτειν οὐδὲ κεντεῖν τε καὶ ἀποκτιννύναι.[q] [§. 27.] Οὐδέ γε μὰ Δί' ἐάν τις εἰς παλαίστραν φοιτήσας, εὖ ἔχων τὸ σῶμα καὶ πυκτικὸς γενόμενος, ἔπειτα τὸν πατέρα τύπτῃ καὶ τὴν μητέρα ἢ ἄλλον τινὰ τῶν οἰκείων ἢ τῶν[r] φίλων, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παιδοτρίβας καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ[s] τῶν πόλεων. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ παρέδοσαν ἐπὶ τῷ[t] δικαίως[u] χρῆσθαι τούτοις[v] πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας· οἱ δὲ μεταστρέψαντες χρῶνται τῇ ἰσχύϊ καὶ I. 457. τῇ τέχνῃ οὐκ ὀρθῶς.[w] οὔκουν οἱ διδάξαντες πονηροί, οὐδὲ ἡ τέχνη οὔτε αἰτία οὔτε πονηρὰ τούτου ἕνεκά ἐστιν, ἀλλ' οἱ μὴ χρώμενοι, οἶμαι, ὀρθῶς. [§. 28.] Ὁ αὐτὸς δὴ λόγος καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς. δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντάς ἐστιν ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ παντὸς λέγειν, ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν[x] ἔμβραχυ[y] περὶ ὅτου ἂν βούληται·

°s.—[p] οὐδὲ ΔΞΣΥBCIV: οὐ *s.—[q] κτιννύναι EF.—[r] τῶν post ἢ om Φ.—[s] ἐκ om Φ.—[t] τὸ I.—[u] δικαίῳ pr Ξ.—[v] τούτοις post πολεμίους ponit Φ.—[w] οὐκ ὀρθῶς καὶ τῇ τέχνῃ Φ.—[x] τοῖς οὖσι πλήθεσιν W.—[y] ἐν βραχεῖ Φ.—[z] δύναιτο I: δύναιντο *s.

του, στρατηγίας. Τούτοις γὰρ ἄν τις ὠφελήσειε τὰ μέγιστα, χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειεν, ἀδίκως. Heind.

οὐ] Cod. A. B. M. cum Bas. 2. οὐδέ. Find.

§. 27. ἐὰν τις—τὸ σῶμα] Laudantur a Thoma Magistro v. Φοιτᾷν. Find.

ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι] Codd. B. A. M. ἐπὶ τὸ δικ. χρ. Male. §. 28. ἐκεῖνος—ἐπὶ δικαίᾳ χρείᾳ παρέδωκεν. §. 79. ἐπὶ τούτῳ χρώμενον τῇ ῥητορικῇ, ὅπως ἂν—ἀπαλλάττωνται—ἀδικίας. de Rep. i. p. 341. D. Οὐ καὶ ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν; Heind.

ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας] De loquendi hoc genere vid. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 538. Heind.

οὔτε αἰτία] αἰτιατέα pro οὔτε αἰτία habebat Cornarii liber scriptus. Routh.

§. 28. ὁ αὐτὸς δὴ λόγος] Meminit hujus argumenti, quo rhetorices patroni utuntur ad amovendam atque defendendam ab ea invidiam, in quam ab aliis adducta male audire et accusari cœpit ars dicendi, quod sit civitati inutilis, et ridet Sextus Empir. adv. Rhett. §. 44. Find.

ἔμβραχυ] In margine Cod. B. extat glossa, quæ eadem est atque illa ex Scholiasta ἀνεκδότῳ ab Heinsio ad Hesych. v. Ἔμβραχει allata. Mutuam sibi invicem opem ferunt, unde scholium istud sic edo. συντόμως ἢ εὐχερῶς εἶπεν ἢ ἁπλῶς. καὶ ἄλλως. ἔμβραχυ συντόμως καὶ ἁπλῶς. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφῶντος· οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν, ὅ,τι ἂν ἔμβραχυ βούληται. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Πῶς δ' οὐχὶ διαβέβληκεν, ὅπου περ ἔμβραχυ Εἰσὶ θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροί; Κρατῖνος ἐν Ὥραις· Ἔδει παρέχειν ὃ τις εὔξαιτο ἔμβραχυ. Heinsius pro Ἀριστοφῶντος conjicit Ἀριστογείτονος. Certe nulla Hyperidis oratio contra Aristophontem a Fabricio in Biblioth. Gr. memoratur. Locus Aristophanis est in Thesmoph. v. 397. ubi aliter quidem legitur. Vox interim ἔμβραχυ apud Platonem summatim significat, cumque illis ὅτου ἂν βούληται construenda est. Routh.

ἔμβραχυ] Vox ἔμβραχυ, quam veteres συντόμως vel ἁπλῶς explicant, eodem fere modo, quo formula illa ὡς ἔπος εἰπεῖν (vid. not. ad Plat. Hipp. Maj. §. 11.) orationi modeste restringendæ inservit, nisi quod illa fere ante οὐδὲν et

ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα δεῖ οὔτε τοὺς ἰατροὺς τὴν δόξαν ἀφαιρεῖσθαι, ὅτι δύναιτο[1] ἂν τοῦτο ποιῆσαι, οὔτε τοὺς ἄλλους δημιουργούς, ἀλλὰ δικαίως καὶ τῇ[a] ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥς περ καὶ τῇ ἀγωνίᾳ. ἐὰν δέ, οἶμαι, ῥητορικὸς
II. i. 25. γενόμενός τις[b] κᾆτα[c] ταύτῃ τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ, οὐ τὸν διδάξαντα δεῖ[d] μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐπὶ δικαίᾳ[e] χρείᾳ παρέδωκεν, ὁ δ' ἐναντίως χρῆται. τὸν οὖν οὐκ ὀρθῶς χρώμενον μισεῖν δίκαιον καὶ ἐκβάλλειν καὶ ἀποκτιννύναι,[f] ἀλλ' οὐ τὸν διδάξαντα.[g]

§. 29. ΣΩ. Οἶμαι, ὦ Γοργία, καὶ σὲ ἔμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων καὶ καθεωρακέναι ἐν αὐτοῖς τὸ τοιόνδε, ὅτι οὐ ῥᾳδίως δύνανται[h] περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες

—[a] τῇ om ΔΣΥ.—[b] τις γενόμενος W.—[c] κατὰ ΧΙ, καὶ ΦΓ.—[d] δείξαντα I.—[e] δικαίᾳ ΔΞΣΥV: δικαίου. *5.—[f] ἀποκτεινύναι Χ.—[g] διδάσκοντα I.—[h] δύναται Γ, δύ-

πάντες inferri solet, hoc ante ὅστις ἂν, ὅστις βούλει, ὁπουπερ, et talia. V. Tim. Lex. v. ἔμβραχυ ibiq. Ruhnk. imprimisque Schol. Plat. ad Theag. p. 88. Heind.

ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον] Deficit hic Ficini versio usque ad verba ἐὰν δὲ οἶμαι. Routh.

ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον] Cornarius vertit: *Sed eapropter nihilo magis neque medicis existimationem detrahere oportet, neque aliis opificibus, quod hoc facere possint* etc. At quidnam facere? Verba τοῦτο ποιῆσαι quum ad illa, δυνατὸς μὲν—λέγειν etc. referri non possint, dure admodum intelligendum est ἰᾶσθαι, quo intellecto, quid poterat his verbis frigidius ineptiusque intrudi? Repone ὅτι δύναιτο ἂν sc. ὁ ῥήτωρ. Jam illa τοῦτο ποιῆσαι unusquisque ad facultatem illam oratoris τοῦ πρὸς ἅπαντας καὶ περὶ παντὸς λέγειν etc. retulerit, optimeque hæc respondent superioribus verbis §. 26. Καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους, ὅτι ἔμαθέ τις πυκτεύειν etc. Nam ad hæc, δεῖ—ἀφαιρεῖσθαι, subaudiendum liquet, αὐτὸν, τὸν ῥήτορα. Heind.

τῇ ῥητορ.] Articulus τῇ aberat a Codd. A. B. M. Cæterum Ficinus verba ὅτι δύναιντο ἂν τοῦτο ποιῆσαι vertit *qui hoc præstare possunt*, tanquam hæc verba ad rhetores referri deberent, atque οἳ s. οἵτινες pro ὅτι scriptum reperisset. Mihi videtur aut particula negandi exeidisse, aut pro ὅτι scribendum esse ὅ, τι, ita ut cum eo ἂν conjungatur, hoc sensu: *quocunque modo hoc facere possint*. Prius tamen magis placet. Serranus: *quasi suorum munerum operis præstandis pares esse non possint*. Find.

κᾆτα] H. l. pro εἶτα positum nollem nuper a viro quodam eruditissimo tentatum. Aristoph. Equit. 391. Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον Κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. Nub. 623. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος Τῆτες ἱερομνημονεῖν κᾄπειθ' ὑφ' ὑμῶν τῶν θεῶν Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Heind.

ἐκ τῶν πόλεων] Ficinus: *atque urbe expellere*, an legerit ἐκ τῆς πόλεως, incertum est. Find.

ἐπὶ δικαίου χρείᾳ] ἐπὶ δικαίᾳ χρείᾳ Ms. quam veram lectionem esse puto; *ad justum usum*, Ficinus habet. Routh.

δικαίᾳ] Codd. B. A. M. quod revocavi pro vulgato δικαίου. Heind.

Posset quoque legi δικαίῳ, unde forte vulgata lectio δικαίου nata est: nam masculina adjectivorum etiam pro femininis poni solent. Sic ὠφέλεια βέβαιος Theag. t. i. p. 129. E. χώρα ἀργὸς *agri inculti* apud Isocrat. Archid. p. 314. Vid. Gregor. de Dial. p. 25. ibique Koenius. Find.

διδάξαντα] διδάσκοντα Bas. 2. Routh.

§. 29. οἶμαι, ὦ Γοργ. καὶ σὲ] *Arbitror, Gorgia, te quoque multis interfuisse sermonibus*. Male vulgo καί σε. Heind.

οἱ ἄνθρωποι] In Codd. A. B. M. desiderabantur. Find.

Σώκρατες, ὁρᾷς ὅτι οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων.

§. 25. ΣΩ. Ταῦτα καὶ θαυμάζων, ὦ Γοργία, πάλαι ἐρωτῶ ἥ τίς[p] ποτε ἡ[q] δύναμίς ἐστι τῆς ῥητορικῆς.[r] δαιμονία γάρ τις ἔμοιγε καταφαίνεται τὸ μέγεθος οὕτω σκοποῦντι.

ΓΟΡ. Εἰ πάντα[s] γε εἰδείης, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὡς ἔπος II. i. 23.
εἰπεῖν ἁπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὑτῇ[t] ἔχει! μέγα δέ σοι τεκμήριον ἐρῶ· πολλάκις γὰρ ἤδη ἔγωγε[u] μετὰ[v] τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἰατρῶν εἰσελθὼν παρά τινα τῶν καμνόντων οὐχὶ[w] ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν[x] ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν[y] τῷ ἰατρῷ, οὐ[z] δυναμένου τοῦ ἰατροῦ πεῖσαι, ἐγὼ ἔπεισα, οὐκ ἄλλῃ τέχνῃ ἢ τῇ[a] ῥητορικῇ. φημὶ δὲ[b] καὶ εἰς πόλιν ὅποι[c] βούλει ἐλθόντα ῥητορικὸν ἄνδρα καὶ ἰατρόν, εἰ δέοι λόγῳ[d] διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὁπότερον[e] δεῖ αἱρεθῆναι, ῥήτορα[f] ἢ ἰατρόν, οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρόν,

[o] νῦν αὖ I.—[p] τίς I.—[q] ἡ om Φ.—[r] ἐστι ante ἡ ponit I, post ῥητορικῆς Φ.—[s] πάντων (ἦ) F.—[t] αὐτὴν W.—[u] ἔγωγε ἤδη Γ.—[v] μετὰ ante τῶν om ΦF.—[w] οὐκ CV et rc B.—[x] ποιεῖν I.—[y] παρασχεῖν καῦσαι ἢ τεμεῖν Φ.—[z] μὴ W.—[a] τῇ om I.—[b] δὴ W.—[c] ὅποι IW, ὅπου Φ: ὅπῃ *s.—[d] λόγων I.—[e] πότερον F.—[f] ῥήτορα ἢ om ΧΦEFW

σὺ ἔλ. Ficin. *quas tu modo referebas.* Legendum haud dubie: ὧν νῦν δὴ σύ. Heind.

οἱ νικῶντες τὰς γνώμας] Aristoph. Nub. 432. Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Vesp. 594. Κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ Εἴπῃ. Heind.

§. 25. ἐστι] Abest a Codd. B. M. Find.

εἰ πάντα γε εἰδείης] Quæ Routhius h. l. tanquam similia attulit ex Aristoph. Nub. 154. Τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους Φρόντισμα; et 1447. Τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω Λόγον σὲ νικήσω λέγων; ea alius longe sunt generis. Supplendum potius ex prægressis, quod commode in sermone concitatiore omitti potuit, τοιαύτη σοι ἔτι μᾶλλον ἂν καταφαίνοιτο, vel tale aliquid; nisi quis malit εἰ pro *utinam* accipere, ut Soph. Œd. C. 644. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. Cf. Valcken. ad Phœn. 761. Quanquam vereor, ne hoc sit a prosæ orationis scriptoribus alienum. Heind.

εἰδείης] Codd. A. B. M. εἰδοίης. Find.

μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ] Herodico. V. §. 4. Heind.

πιεῖν] Codd. A. B. M. ποιεῖν. Find.

ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν] Sc. ἑαυτὸν, quæ creberrima est ellipsis. §. 69. γενναίως τῷ λόγῳ, ὥσπερ ἰατρῷ, παρέχων ἀποκρίνου, ubi miror Stephanum offendisse. Conf. §. 79. Theætet. §. 116. Protag. p. 348. A. ἕτοιμός εἰμί σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος. Quanquam exempla ubivis in promptu sunt. Plene Apolog. p. 33. B. καὶ πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἐμαυτὸν ἐρωτᾷν. Utrumque autem hoc τέμνειν et καίειν, *urere et secare*, de medicorum curatione semper conjungitur. V. Pierson. ad Mœr. p. 231. et conf. Perizon. ad Ælian. V. H. xi. 11. Heind.

οὐκ ἄλλῃ τέχνῃ] Codd. B. A. M. οὐκ ἄλλῃ τινὶ τέχ. Heind.

ὅπῃ] Malim εἰς πόλιν ὅποι βούλει, i. e. εἰς ἣν, neque enim h. l. ferri posset ἐν ᾗ βούλ. Heind.

ἄλλῳ τινὶ] Abest τινὶ a Codd. A. B. M. Find.

οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι] *Fore, ut nullo loco medicus numeretur,* quod infra §. 45.

ρικῆς. φοβοῦμαι οὖν διελέγχειν σε, μή με ὑπολάβῃς οὐ
II. i. 26. πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικοῦντα λέγειν, τοῦ[n] καταφανὲς
γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς σέ. ἐγὼ οὖν, εἰ μὲν καὶ σὺ εἶ τῶν ἀν-
I. 458. θρώπων ὧν περ καὶ ἐγώ, ἡδέως ἄν σε διερωτῴην· εἰ δὲ μή,
ἐῴην[o] ἄν. ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέν-
των,[p] εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω,[q] ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων, εἴ
τίς τι[r] μὴ ἀληθὲς λέγοι,[s] οὐκ ἀηδέστερον μέντ' ἂν ἐλεγχ-
θέντων ἢ ἐλεγξάντων· μεῖζον γὰρ αὐτὸ ἀγαθὸν[t] ἡγοῦμαι,
ὅσῳ περ[u] μεῖζον ἀγαθόν ἐστιν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ[v]
τοῦ[w] μεγίστου ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. οὐδὲν γὰρ οἶμαι το-
σοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπῳ, ὅσον δόξα ψευδὴς[x] περὶ ὧν
τυγχάνει νῦν ἡμῖν ὁ λόγος ὤν. εἰ μὲν οὖν καὶ σὺ φῂς τοιοῦ-
τος[y] εἶναι, διαλεγώμεθα· [§. 31.] εἰ δὲ καὶ δοκεῖ χρῆ-
ναι ἐᾶν, ἐῶμεν ἤδη χαίρειν καὶ διαλύωμεν τὸν λόγον.

—[q] λέγω 𝔄ΓΔΞΣΥΦBCFIVW et rc E : λέγοιμι s.—[r] τι om W.—[s] λέγει I.—[t] ἀγαθὸν αὐτὸ Φ.—[u] ὅσονπερ Φ.—[v] κἀμοῦ pr C.—[w] τοῦ 𝔄 : του s.—[x] δόξα ψευδὴς V. (superscr. αν, ῆ)

dem, ut Ficinus bene vertit. Vid. Thom. Mag. v. τελευτῶν. Find.

§. 30. διελέγχειν] F. legendum est διελέγχων. Ante pro οὖν Cod. A. δὲ. Find.

τοῦ καταφανὲς γενέσθαι] Sc. ἕνεκα. Thucyd. i. 23. ἔγραψα—τὰς διαφορὰς, τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοιοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη. Xenoph. Cyrop. i. p. 36. B. Sylb. τοῦ δὲ μηδ' ἐντεῦθεν διαφεύγειν, σκοποὺς τοῦ γιγνομένου καθίστης. Isocrat. Æginet. p. 390. A. Steph. οὐδὲ γὰρ ἀπελθεῖν οἷόντ' ἦν μοι, τοῦ μὴ δοκεῖν ἀμελεῖν. Eandem in Latinis scriptoribus ellipsin multi multis illustrarunt. V. Drakenborch. ad Liv. xxxi. 12. 4. Heind.

ἐῴην] Cod. A. B. M. ἔφην pro ἐῴην. Sed alia manus superscripserat ἤγουν ὧδε. Find.

εἴ τι—λέγοιμι] Ficinus: *si quid falsum ineptumve dicant.* Legit igitur εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιεν: bene. Verba λέγοιμι· ἡδέως—ἀληθὲς aberant a Codd. A. B. M. Find.

κακοῦ τοῦ μεγίστου] Prætuleram hic τοῦ articulum, cum propter alias causas, tum propter verba, quæ sequuntur; atque ita legi in Bas. 2. et B. [A. M.] nunc compertum habeo. Routh.

ὅσον δόξα ψευδὴς] Sc. ἐστί. Magis tamen placeret hic nominativus, omisso illo, quod prægreditur, εἶναι: nunc accusativum potius exspectabam δόξαν ψευδῆ. Heind.

§. 31. καὶ δοκεῖ] Abest hoc καὶ a Bas. utraque, non male. Heind.

τὸν λόγον] τὸν σύλλογον Ms. ad cujus tamen oram lectio altera affertur. Ficinus videtur legisse σύλλογον, qui vertit, *cœtumque solvamus*; idque mavult Cornarius. Sed sana est recepta lectio. Legitur infra, μεταξὺ τὸν λόγον καταλύσομεν; Routh.

διαλύωμεν τὸν σύλλογον] Quod pro vulgato διαλ. τὸν λόγον scribere jubebat Cornarius, præstant Codd. B. M. altero tamen in margine apposito. Ficinus itidem: *cœtumque solvamus.* In Codd. A. σύλλογον vulgato superscriptum. Neque hoc dubitavi contextui reddere. Lucian. Icarom. extr. Bip. tom. vii. p. 46. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον. Nimirum τὸν λόγον διαλύειν, *disputationi finem facere*, dubito an usitata sit dictio; aperte διαλῦσαι τοὺς λόγους alio longe sensu usurpavit Isocrat. Archidam. Steph. p. 122. C. ὧν ἕκαστός ἐστιν ἱκανὸν διαλῦσαι τοὺς λόγους τῶν κατηγορεῖν τολμώντων. Contra Plato Lysid. §. 43. ἡττηθέντες οὖν αὐτῶν διελύσαμεν τὴν συνουσίαν, et sic paullo ante §. 29. διαλύεσθαι τὰς συνουσίας. Lucian. Solœcist. fin. νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Heind.

οὐδὲ[p] τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους δεῖ τύπτειν οὐδὲ κεντεῖν τε καὶ ἀποκτιννύναι.[q] [§. 27.] Οὐδέ γε μὰ Δί' ἐάν τις εἰς παλαίστραν φοιτήσας, εὖ ἔχων τὸ σῶμα καὶ πυκτικὸς γενόμενος, ἔπειτα τὸν πατέρα τύπτῃ καὶ τὴν μητέρα ἢ ἄλλον τινὰ τῶν οἰκείων ἢ τῶν[r] φίλων, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παιδοτρίβας καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ[s] τῶν πόλεων. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ παρέδοσαν ἐπὶ τῷ[t] δικαίως[u] χρῆσθαι τούτοις[v] πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας· οἱ δὲ μεταστρέψαντες χρῶνται τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ τέχνῃ οὐκ ὀρθῶς.[w] οὔκουν οἱ διδάξαντες πονηροί, οὐδὲ ἡ τέχνη οὔτε αἰτία οὔτε πονηρὰ τούτου ἕνεκά ἐστιν, ἀλλ' οἱ μὴ χρώμενοι, οἶμαι, ὀρθῶς. [§. 28.] Ὁ αὐτὸς δὴ λόγος καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς. δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντάς ἐστιν ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ παντὸς λέγειν, ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν[x] ἔμβραχυ[y] περὶ ὅτου ἂν βούληται· I. 457.

°ς.—[p] οὐδὲ ΔΞΣΥΒCIV: οὐ °ς.—[q] κτιννύναι EF.—[r] τῶν post ἢ om Φ.—[s] ἐκ om Φ.—[t] τὸ I.—[u] δικαίῳ pr Ξ.—[v] τούτοις post πολεμίους ponit Φ.—[w] οὐκ ὀρθῶς καὶ τῇ τέχνῃ Φ.—[x] τοῖς οὖσι πλήθεσιν W.—[y] ἐν βραχεῖ Φ.—[z] δύναιτο I: δύναιντο °ς.

του, στρατηγίας. Τούτοις γὰρ ἄν τις ὠφελήσειε τὰ μέγιστα, χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειεν, ἀδίκως. Heind.

οὐ] Cod. A. B. M. cum Bas. 2. οὐδέ. Find.

§. 27. ἐὰν τις—τὸ σῶμα] Laudantur a Thoma Magistro v. Φοιτᾷν. Find.

ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι] Codd. B. A. M. ἐπὶ τὸ δικ. χρ. Male. §. 28. ἐκεῖνος—ἐπὶ δικαίᾳ χρείᾳ παρέδωκεν. §. 79. ἐπὶ τούτῳ χρώμενον τῇ ῥητορικῇ, ὅπως ἂν—ἀπαλλάττωνται—ἀδικίας. de Rep. i. p. 341. D. Οὐ καὶ ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν; Heind.

ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας] De loquendi hoc genere vid. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 538. Heind.

οὔτε αἰτία] αἰτιατέα pro οὔτε αἰτία habebat Cornarii liber scriptus. Routh.

§. 28. ὁ αὐτὸς δὴ λόγος] Meminit hujus argumenti, quo rhetorices patroni utuntur ad amovendam atque defendendam ab ea invidiam, in quam ab aliis adducta male audire et accusari cœpit ars dicendi, quod sit civitati inutilis, et ridet Sextus Empir. adv. Rhett. §. 44. Find.

ἔμβραχυ] In margine Cod. B. extat glossa, quæ eadem est atque illa ex Scholiasta ἀνεκδότῳ ab Heinsio ad Hesych. v. Ἔμβραχει allata. Mutuam sibi invicem opem ferunt, unde scholium istud sic edo. συντόμως ἢ εὐχερῶς εἶπεν ἢ ἁπλῶς. καὶ ἄλλως. ἔμβραχυ συντόμως καὶ ἁπλῶς. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφῶντος· οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν, ὅ,τι ἂν ἔμβραχυ βούληται. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Πῶς δ' οὐχὶ διαβέβληκεν, ὅπου περ ἔμβραχυ Εἰσὶ θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροί; Κρατῖνος ἐν Ὥραις· Ἔδει παρέχειν ὃ τὶς εὔξαιτο ἔμβραχυ. Heinsius pro Ἀριστοφῶντος conjicit Ἀριστογείτονος. Certe nulla Hyperidis oratio contra Aristophontem a Fabricio in Biblioth. Gr. memoratur. Locus Aristophanis est in Thesmoph. v. 397. ubi aliter quidem legitur. Vox interim ἔμβραχυ apud Platonem summatim significat, cumque illis ὅτου ἂν βούληται construenda est. Routh.

ἔμβραχυ] Vox ἔμβραχυ, quam veteres συντόμως vel ἁπλῶς explicant, eodem fere modo, quo formula illa ὡς ἔπος εἰπεῖν (vid. not. ad Plat. Hipp. Maj. §. 11.) orationi modeste restringendæ inservit, nisi quod illa fere ante οὐδὲν et

ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα δεῖ οὔτε τοὺς ἰατροὺς τὴν δόξαν ἀφαιρεῖσθαι, ὅτι δύναιτο[a] ἂν τοῦτο ποιῆσαι, οὔτε τοὺς ἄλλους δημιουργούς, ἀλλὰ δικαίως καὶ τῇ[a] ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥς περ καὶ τῇ ἀγωνίᾳ. ἐὰν δέ, οἶμαι, ῥητορικὸς
II. i. 25. γενόμενός τις[b] κᾆτα[c] ταύτῃ τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ, οὐ τὸν διδάξαντα δεῖ[d] μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐπὶ δικαίᾳ[e] χρείᾳ παρέδωκεν, ὁ δ' ἐναντίως χρῆται. τὸν οὖν οὐκ ὀρθῶς χρώμενον μισεῖν δίκαιον καὶ ἐκβάλλειν καὶ ἀποκτιννύναι,[f] ἀλλ' οὐ τὸν διδάξαντα.[g]

§. 29. ΣΩ. Οἶμαι, ὦ Γοργία, καὶ σὲ ἔμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων καὶ καθεωρακέναι ἐν αὐτοῖς τὸ τοιόνδε, ὅτι οὐ ῥᾳδίως δύνανται[h] περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες

—[a] τῇ om ΔΣΥ.—[b] τις γενόμενος W.—[c] κατὰ ℵI, καὶ ΦΓ.—[d] δείξαντα I.—[e] δικαίῳ ΔΞΣΥV : δικαίου *s.—[f] ἀποκτεινύναι ℵ.—[g] διδάσκοντα I.—[h] δύναται Γ, δύ-

πάντες inferri solet, hoc ante ὅστις ἄν, ὅστις βούλει, ὅπουπερ, et talia. V. Tim. Lex. v. ἔμβραχυ ibiq. Ruhnk. imprimisque Schol. Plat. ad Theag. p. 88. Heind.

ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον] Deficit hic Ficini versio usque ad verba ἐὰν δὲ οἶμαι. Routh.

ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον] Cornarius vertit: *Sed eapropter nihilo magis neque medicis existimationem detrahere oportet, neque aliis opificibus, quod hoc facere possint* etc. At quidnam facere? Verba τοῦτο ποιῆσαι quum ad illa, δυνατὸς μὲν—λέγειν etc. referri non possint, dure admodum intelligendum est ἰᾶσθαι, quo intellecto, quid poterat his verbis frigidius ineptiusque intrudi? Repone ὅτι δύναιτο ἂν sc. ὁ ῥήτωρ. Jam illa τοῦτο ποιῆσαι unusquisque ad facultatem illam oratoris τοῦ πρὸς ἅπαντας καὶ περὶ παντὸς λέγειν etc. retulerit, optimeque hæc respondent superioribus verbis §. 26. Καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους, ὅτι ἔμαθέ τις πυκτεύειν etc. Nam ad hæc, δεῖ—ἀφαιρεῖσθαι, subaudiendum liquet, αὐτὸν, τὸν ῥήτορα. Heind.

τῇ ῥητορ.] Articulus τῇ aberat a Codd. A. B. M. Cæterum Ficinus verba ὅτι δύναιντο ἂν τοῦτο ποιῆσαι vertit *qui hoc præstare possunt*, tanquam hæc verba ad rhetores referri deberent, atque οἳ s. οἵτινες pro ὅτι scriptum reperisset. Mihi videtur aut particula negandi excidisse, aut pro ὅτι scribendum esse ὅ, τι, ita ut cum eo ἂν conjungatur, hoc sensu: *quocunque modo hoc facere possint*. Prius tamen magis placet. Serranus: *quasi suorum munerum operis præstandis pares esse non possint*. Find.

κᾆτα] H. l. pro εἶτα positum nollem nuper a viro quodam eruditissimo tentatum. Aristoph. Equit. 391. Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον Κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. Nub. 623. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος Τῆτες ἱερομνημονεῖν κᾄπειθ' ὑφ' ὑμῶν τῶν θεῶν Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Heind.

ἐκ τῶν πόλεων] Ficinus: *atque urbe expellere*, an legerit ἐκ τῆς πόλεως, incertum est. Find.

ἐπὶ δικαίου χρείᾳ] ἐπὶ δικαίᾳ χρείᾳ Ms. quam veram lectionem esse puto; *ad justum usum*, Ficinus habet. Routh.

δικαίᾳ] Codd. B. A. M. quod revocavi pro vulgato δικαίου. Heind.

Posset quoque legi δικαίῳ, unde forte vulgata lectio δικαίου nata est: nam masculina adjectivorum etiam pro femininis poni solent. Sic ὠφέλεια βέβαιος Theag. t. i. p. 129. E. χώρα ἀργὸς *agri inculti* apud Isocrat. Archid. p. 314. Vid. Gregor. de Dial. p. 25. ibique Koenius. Find.

διδάξαντα] διδάσκοντα Bas. 2. Routh.

§. 29. οἶμαι, ὦ Γοργ. καὶ σὲ] *Arbitror, Gorgia, te quoque multis interfuisse sermonibus*. Male vulgo καί σε. Heind.

οἱ ἄνθρωποι] In Codd. A. B. M. desiderabantur. Find.

ἑαυτούς, οὕτω[i] διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, ἀλλ' ἐὰν περί του ἀμφισβητήσωσι[j] καὶ μὴ φῇ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν ἢ μὴ σαφῶς, χαλεπαίνουσί τε καὶ κατὰ φθόνον οἴονται τὸν ἑαυτῶν λέγειν, φιλονεικοῦντας[k] ἀλλ' οὐ ζητοῦντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. καὶ ἔνιοί γε τελευτῶντες αἴσχιστα ἀπαλλάττονται, λοιδορηθέντες τε καὶ εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες περὶ σφῶν αὐτῶν τοιαῦτα, οἷα καὶ τοὺς παρόντας ἄχθεσθαι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν, ὅτι τοιούτων ἀνθρώπων ἠξίωσαν[l] ἀκροαταὶ γενέσθαι. [§. 30.] Τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς σὺ οὐ πάνυ ἀκόλουθα λέγειν οὐδὲ σύμφωνα οἷς[m] τὸ πρῶτον ἔλεγες περὶ τῆς ῥητο-

νονται οἱ ἄνθρωποι rc E cum s.—[i] ὅτω Φ.—[j] ἀμφισβητῶσι I.—[k] φιλονικοῦντας ΔI.—[l] ἠξίωσαν ἀνθρώπων W.—[m] οἷον F.—[n] τοῦ om F.—[o] ἔφην Σ.—[p] ἐλεγχέντων I.

διορισάμενοι] I. e. *ὁμολογίᾳ θέμενοι ὅρον*, ut ait eadem de re loquens in Phædro §. 29. Heind.

διορισάμενοι] Codd. A. B. M. *διωρισάμενοι*. vitiose. Ficinus: *eos videlicet, qui inter se disputant, haud facile posse, cum discrepare cœperint, sic abire, ut rem ipsam definientes* etc. Unde conjicio, eum duas lectiones simul expressisse, et præter vulgatum *διορισάμενοι*, vel reperisse, vel legendum existimasse *διερισάμενοι* h. e. *coorta inter eos contentione*: qua in re libenter Ficino assentior. Find.

καὶ μὴ φῇ ὁ ἕτερος] Mira est Findeisenii ratio, particulam *μὴ* non ad *φῇ* pertinere, sed cum *ὀρθῶς* conjungendam putantis. Imo e verbis *μὴ φῇ* mente repetendum *φῇ* ad illa *ἢ μὴ σαφῶς*, ratione utriusque sermonis scriptoribus familiari. Euthyd. §. 9. *Τόδε δέ μοι εἴπετον, πότερον πεπεισμένον ἤδη, ὡς χρὴ παρ' ὑμῶν μανθάνειν, δύναισθ' ἂν ἀγαθὸν ποιῆσαι ἄνδρα μόνον, ἢ καὶ ἐκεῖνον τὸν μήπω πεπεισμένον διὰ τὸ μὴ οἴεσθαι ὅλως τὸ πρᾶγμα, τὴν ἀρετὴν μαθητὸν εἶναι, ἢ μὴ σφὼ εἶναι αὐτῆς διδασκάλω*. Similiter de Rep. ii. p. 366. D. *τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας ἢ γήρως ἤ τινος ἄλλης ἀσθενείας ψέγει τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾷν*, in quibus ex illo *οὐδεὶς* ad *ψέγει* supplendum *ἕκαστος*, ut Horat. Serm. i. 1. Latine hæc ad verbum expresseris: *quando—negat alter alterum recte dicere, aut non perspicue*. Vid. Gronov. Observ. iv. 2. ed. Lips. p. 535. Sed hoc levius. In proximis his, *κατὰ φθόνον οἴονται τὸν ἑαυτῶν λέγειν*, mirabar olim articulum *τὸν* ita positum pro *κατὰ τὸν φθόνον—τὸν ἑαυτῶν* vel potius *κατὰ τὸν ἑαυτῶν φθόνον*, ut aut omnino hoc *τὸν* ejiciendum aut scribendum *τῶν* videretur, ut Phædr. §. 87. *τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων ὁ συγγραφεύς*, ubi vid. not. Nunc in viam reduxit simillimum illud infra §. 90. *εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ*. Jam ad *οἴονται* facile apud animum repetitur *ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον*, unde accusativi inferuntur *φιλονεικοῦντας* et *ζητοῦντας*, q. d. *οἴεται ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον κατὰ φθόνον τὸν ἑαυτοῦ λέγειν φιλονεικοῦντα, ἀλλ' οὐ ζητοῦντα τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ*. Nam lectioni Cod. A. *φιλονεικοῦντες* et *ζητοῦντες*, quæ itidem in Cod. M. vulgatæ superscripta reperitur, non conveniunt seqq. §. 30. *μή με ὑπολάβῃς οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικοῦντα λέγειν—ἀλλὰ πρὸς σέ*.—*φιλονεικεῖν* quid sit, declarant illa in Phædone p. 91. A. *κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνυ ἀπαίδευτοι, φιλονείκως. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περί του ἀμφισβητῶσιν, ὅπῃ μὲν ἔχει, περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ᾖ, οὐ φροντίζουσιν· ὅπως δὲ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται*.—*οἷα καὶ τοὺς παρόντας ἄχθ*. Aristoph. Lysistr. 10. *πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι, Ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα Εἶναι πανοῦργοι*. Heind.

μὴ—ὀρθῶς λέγειν, ἢ μὴ σαφῶς] Glossa marg. in Cod. R. *ὀρθῶς, περὶ τῆς διανοίας, σαφῶς, περὶ τῆς φράσεως*. Routh.

τελευτῶντες] In Cod. M. alia manus superscripserat *εἰς τέλος τοῦ λόγου ἐλθόντες*. Sed *τελευτῶντες* h. l. est *tan-*

θὸν ἢ τί κακόν ἐστιν ἢ τί καλὸν ἢ τί αἰσχρὸν ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, πειθὼ δὲ περὶ αὐτῶν[p] μεμηχανημένος, ὥστε δοκεῖν εἰδέναι οὐκ εἰδὼς ἐν οὐκ εἰδόσι μᾶλλον τοῦ εἰδότος; ἢ ἀνάγκη εἰδέναι, καὶ δεῖ προεπιστάμενον ταῦτα ἀφικέσθαι παρὰ σὲ τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ῥητορικήν; εἰ δὲ μή,[q] σὺ ὁ τῆς ῥητορικῆς διδάσκαλος τούτων μὲν οὐδὲν διδάξεις[r] τὸν ἀφικνούμενον—οὐ γὰρ σὸν ἔργον—, ποιήσεις δ' ἐν τοῖς πολλοῖς δοκεῖν εἰδέναι[s] αὐτὸν τὰ τοιαῦτα οὐκ εἰδότα
ii. l. 30. καὶ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι οὐκ ὄντα; ἢ[t] τὸ παράπαν οὐχ[u] οἷός τε ἔσει[v] διδάξαι αὐτὸν[w] τὴν ῥητορικήν, ἐὰν μὴ προειδῇ[x] περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν; ἢ πῶς τὰ τοιαῦτα ἔχει, ὦ Γορ-
i. 460. γία; καὶ πρὸς Διός, ὥσπερ ἄρτι εἶπες, ἀποκαλύψας τῆς ῥητορικῆς εἰπὲ τίς ποθ' ἡ δύναμίς ἐστιν.

§. 35. ΓΟΡ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν οἶμαι,[y] ὦ Σώκρατες, ἐὰν τύχῃ μὴ εἰδώς, καὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθήσεται.[z]

ΣΩ. Ἔχε δή· καλῶς γὰρ λέγεις. ἐάν περ ῥητορικὸν σύ

γρ in mg apposito) Ξ, καὶ in litura Γ.—[r] διδάξεις οὐδὲν I.—[s] εἰδέναι δοκεῖν Φ.—[t] ἢ (η) om ΞΣ.—[u] καὶ οὐχ Ξ.—[v] ἔσει W.—[w] διδάξαι αὐτὸν ΔΞΣΥΦVW : αὐτὸν διδάξαι *ς.—[x] προϊδῇ Ξ.—[y] οἶμαι om EF.—[z] μαθήσεσθαι Iς.—[a] ποιήσας Δ.—[b] ἀνάγκη ἔσται

de aliarum artium studiosis. Statim pro αὐτὰ videtur Ficinus legisse αὐτός· vertit enim: *ut ipse quidem bonumne an malum sit quippiam ignoret.* Find.

ὥστε] Conjunctio postponitur verbis αὐτὰ μὲν—μεμηχανημένος, cum iis præponi debuisset, et tum repetitione verborum οὐκ εἰδὼς supersedere potuisset Plato. Cod. M. τί ante καλὸν ignorabat. Find.

παρά σε] Vulgo editur inclinato perperam pronominis tono, nam αἱ προθέσεις ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας. Quo vitio plurima deinceps loca in his dialogis tacitus liberavi. Heind.

οὐ γὰρ σὸν ἔργον] *Non enim tui hoc muneris.* Formulam hanc σὸν ἔργον et σὸν τὸ ἔργον, infinitivo vel addito vel suppresso, accurate explicuit Valcken. ad Phœn. p. 165. Heind.

διδάξαι αὐτὸν] Ita Codd. A. M.—ὥσπερ ἄρτι εἶπες. §. 24. Heind.

§. 35. μαθήσεσθαι] Codd. R. B. A. Ald. μαθήσεται, quod placeret, verbo οἶμαι absolute sic posito, Ἀλλ' ἐὰν τύχῃ—, καὶ ταῦτα, οἶμαι, παρ' ἐμοῦ μαθήσεται. Heind.

ἔχε δή] ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή. ἢ ὅρα δή. πρόσεχε. ἤ τι τοιοῦτο. Photius. Ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ ἄγε δή. ἢ ἄρα δή. πρόσεχε. ἤ τι τοιοῦτο. Suidas, et ex eo Phavorinus; Cyrilli etiam Lex. ined. in Biblioth. Bodleiana. Iis tamen reponendum ὅρα δή, pro ἄρα δή. Huic Suidæ e Photio emendationi, postquam hæc scripseram, favere vidi cl. Alberti in Miscell. Crit. p. 277. Routh.

ἔχε δή] Formula in Platone creberrima, quam vim habeat, veteribus grammaticis parum intellectum fuisse, docet Suidæ explicatio: ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ ἄγε δή, ἢ ὅρα δή, ἢ πρόσεχε, ἤ τι τοιοῦτο. Suo quisque hinc eligat arbitratu; mihi vox ἔχειν in hac quoque formula, ut sæpe alias, *inhibendi* et *subsistendi* vi accipienda videtur. Inde §. 99. Ἔχε δὴ αὐτοῦ· τί ποτε αὖ νῦν λέγεις; Cratyl. §. 36. Εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα· δοκῶ γάρ μοί τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου etc. Ejusdemque generis sunt illa satis obvia, ἔχ' ἀτρέμας, ἔχ' ἥσυχος vel ἡσύχως. Heind.

ἔχε δή] Aristides Orat. ii. Platon. p. 167. addit καὶ σκόπει. Find.

ΓΟΡ. Ἀλλὰ φημὶ μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, καὶ αὐτὸς τοιοῦτος εἶναι οἷον σὺ ὑφηγεῖ·[z] ἴσως μέντοι χρῆν[a] ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων. πάλαι γάρ τοι, πρὶν καὶ ὑμᾶς ἐλθεῖν, ἐγὼ τοῖς παροῦσι πολλὰ ἐπεδειξάμην, καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν,[b] ἢν[c] διαλεγώμεθα. σκοπεῖν οὖν χρὴ καὶ τὸ τούτων, μή τινας αὐτῶν κατέχωμεν[d] βουλομένους τι καὶ ἄλλο πράττειν.

ΧΑΙ. Τοῦ μὲν θορύβου, ὦ Γοργία τε καὶ Σώκρατες, αὐτοὶ ἀκούετε τούτων[e] τῶν ἀνδρῶν, βουλομένων ἀκούειν ἐάν τι λέγητε·[f] ἐμοὶ δ᾽ οὖν καὶ αὐτῷ μὴ γένοιτο τοσαύτη ἀσχολία, ὥστε τοιούτων λόγων καὶ οὕτω λεγομένων ἀφεμένῳ προὐργιαίτερόν τι γενέσθαι ἄλλο πράττειν. II. i. 27.

§. 32. ΚΑΛ. Νὴ τοὺς θεούς, ὦ Χαιρεφῶν. καὶ μὲν[g] δὴ καὶ αὐτὸς πολλοῖς ἤδη λόγοις παραγενόμενος οὐκ οἶδ᾽ εἰ πώποτε ἥσθην οὕτως[h] ὥς περ νυνί,[i] ὥστ᾽ ἔμοιγε, κἂν τὴν ἡμέραν ὅλην ἐθέλητε[j] διαλέγεσθαι, χαριεῖσθε.[a]

ΣΩ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Καλλίκλεις, τό γ᾽ ἐμὸν οὐδὲν κωλύει, εἴ περ ἐθέλει[k] Γοργίας.

—[y] τοιοῦτον V.—[z] ὑφηγεῖ (ῇ) W, φῂς I.—[a] χρῆν 𝔛, χρὴ ΔΞΣΤV, ἔδει mg 𝔛C, ἔδει χρῆν Γ.—[b] ἀποτελοῦμεν V.—[c] εἴγε rc F, μὴν 𝔛.—[d] κατέχομεν 𝔛ΓΞΣΥ.—[e] τοῦτο (αι) I, τούτων καὶ Γ.—[f] ἐάν τι λέγητε W, ἀντιλέγετε I.—[g] μὴ F.—[h] οὕτως om I.—[i] νῦν I.—[j] ἐθέλητε ΦCI: ἐθέλοιτε *ς.—[a] χαριεῖσθαι 𝔛.—[k] ἐθέλοι ΕFς.—[l] καὶ

ἔγωγε, ὦ] Cod. M. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ὦ. In Cod. A. deerant verba καὶ αὐτὸς. Statim pro ὑφηγεῖ in Ald. Bas. 1. est ὑφηστῇ: vitiose. Find.

χρῆν] Codd. B. A. M. χρή. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 221. Schol. ad hæc, ἴσως μέντοι χρῆν etc. Δέδοικεν ὁ Γοργίας καὶ φεύγει τὴν διάλεξιν, αἰτιᾶται δὲ τοὺς παρόντας πανούργως, ὡς οὐκ ἀνεξομένους. Heind.

θορύβου] Thomas Mag. p. 453. Θόρυβος οὐ μόνον ἐπὶ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστου ἐπαίνου. Ubi Stœber. hunc nostrum locum laudare non neglexit. Unde conjunguntur θόρυβος et ἔπαινος Protag. p. 146. vol. iii. Find.

ἐμοὶ δ᾽ οὖν καὶ αὐτῷ μὴ γέν.] Simillima sententia Phædr. §. 1. Οὐκ ἂν οἴει με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὸ σήν τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι;—Προὐργιαίτερον. Schol. προτιμότερον. Heind.

§. 32. νὴ τοὺς θεοὺς] *Per Jovem*, habet Ficinus. Routh.

οὐκ οἶδ᾽ εἰ πώποτε] *Nescio an nunquam.* In qua formula discrepat Græci sermonis ratio a Latino. Cf. Sympos. p. 216. E. Isocrat. Panath. p. 234. E. Demosth. Mid. p. 5. ed. Spald. Xenoph. Mem. i. 3. 5. et innumera alia. Heind.

ὥστ᾽ ἔμοιγε—χαριεῖσθε] Citat Priscian. lib. xviii. p. 707. Sed ibi pro χαριεῖσθε est χαριεῖσθαι. Find.

ἐθέλοιτε] Vertit Ficinus, *si diem totum disputare velint, erit mihi pergratum*; quasi legisset ἐθελοίτην, et χαριεῖσθον pro χαριεῖσθε. Routh.

ἐθέλοιτε] Est in editis libris; e Codd. A. B. M. reposui conjunctivum ἐθέλητε, quem particula κἂν requirit. Find.

κἂν—ἐθέλητε] Recte Codd. A. M. B. Vulgo ἐθέλοιτε. Tum iidem libri εἴπερ ἐθέλει Γοργ. quod verum puto. Heind.

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὁ ῥητορικὸς ἀδικεῖν.[n]

ΓΟΡ. Οὐ φαίνεταί γε.

§. 36. ΣΩ. Μέμνησαι οὖν λέγων ὀλίγῳ[o] πρότερον ὅτι οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρίβαις ἐγκαλεῖν οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, ἐὰν ὁ πύκτης τῇ[p] πυκτικῇ μὴ[q] καλῶς χρῆται[r] καὶ ἀδικῇ; ὡσαύτως δὲ οὕτω[s] καὶ ἐὰν ὁ ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ ἀδίκως χρῆται, μὴ τῷ διδάξαντι ἐγκαλεῖν μηδὲ ἐξελαύνειν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ οὐκ ὀρθῶς χρωμένῳ τῇ ῥητορικῇ; ἐρρήθη[t] ταῦτα ἢ οὔ;

ΓΟΡ. Ἐρρήθη.

ΣΩ. Νῦν δέ γε ὁ αὐτὸς οὗτος φαίνεται,[u] ὁ ῥητορικός,[v] οὐκ ἄν ποτε ἀδικήσας. ἢ οὔ;[w]

τορικὸς Φ.—[o] ὀλίγον I.—[p] πυκτικῇ χρῆται γε καὶ ἀδίκως χρῆται καὶ ἀδικῇ I.—[q] μὴ om C: μὴ καλῶς om ᚷΦBEFW et pr Γ suffectoque κακῶς V et rc B.—[r] χρῶται EF. quod addebatur τε, omisi cum ΔΞΣΥ.—[s] καὶ οὕτως Φ, om W.—[t] ἐρρέθη bis ΔΣΤV et (?) ᚷ.—[u] φαίνεται ὁ αὐτὸς οὗτος Φ.—[v] ὁ ante ῥητορικός add ᚷΓΔΞΦBCIVẂ.—

οὐκ ἀνάγκη ἐκ τοῦ σοῦ λόγου, ut sit interrogatio. Steph. Habet quidem ἐκ τοῦ σοῦ λόγου Bas. 2. Apud quem vero auctorem, qui hanc ῥῆσιν citaverit, οὐκ ἀνάγκη pro ἀνάγκη invenerit Stephanus, ignoro. Routh.

ῥητορικὸν] Bas. 2. inter verba ῥητορικὸν et ἀνάγκη indit οὐκ, et ante λόγου pronomen σοῦ, ita ut his verbis interrogatio insit. Stephanus contendit, se in codice quodam sic etiam scriptum offendisse. Editt. Bip. σοῦ volunt in ordinem recipi, aut legi ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Sed τοῦ est pro τούτου. Find.

E Bas. 2. ἐκ τοῦ σοῦ λόγου, quod in textum revocandum aut legendum ἐκ τούτου τοῦ λόγου editor Bipontinus imperite judicavit. Quasi non singulis fere paginis ὁ λόγος sic adhiberetur de *ea, quæ cum maxime tractatur, argumentatione*. Parmenid. p. 147. B. κινδυνεύει φαίνεσθαι ἔκ γε τοῦ λόγου. Nam plura afferre piget. Heind.

§. 36. μὴ καλῶς χρῆταί τε, καὶ ἀδικῇ·] Scribitur μὴ καλῶς χρῆταί γε, καὶ ἀδικῶς χρῆται, καὶ ἀδικῇ. Steph. Neque hujus mihi lectionis patet origo, neque illarum, quas mox affert Stephanus. Deest τε in Cod. B. [A. M.] Routh.

Lectionem suam ex iis, quæ in Platone sequuntur, sublegisse videtur Steph. Subjungitur enim: καὶ ἐὰν ὁ ῥ. τ. ῥ. ἀδίκως χρῆται—ἀλλὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ οὐκ ὀρθῶς χρωμένῳ. Quæ tamen mox sequuntur τὸν ῥ. ἀδίκως χρῆσθαι τ. ῥ. καὶ ἐθέλειν ἀδικεῖν, vulgatam satis, puto, tuentur, et verba καὶ ἀδίκως χρῆται glossema τοῦ μὴ καλῶς χρ. sapere videntur. Bip.

μὴ καλῶς χρῆται καὶ ἀδικῇ;] Particulam τε, vulgo post χρῆται inculcatam, expunxi auctoritate Codd. B. A. M. quum καὶ h. l. vim explicandi habeat. Heind.

οὕτω] Cod. A. M. οὕτως: male. Quemadmodum vero hic ὡσαύτως et οὕτω καὶ conjunguntur, sic supra οὕτω et κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον conjungebantur. Find.

ἐγκαλεῖν—ἐξελαύνειν] Verba ἐγκαλεῖν et ἐξελαύνειν, quemadmodum ante ἐγκαλεῖν et ἐκβάλλειν, conjunguntur, quorum illud dativum, hoc accusativum requirit. Sic supra τῶν μὲν ἐργασία τὸ πολύ ἐστι, καὶ λόγου βραχέως δέονται. Similiter Theag. t. i. p. 126. B. καὶ οἷς εἰσί τε ἵπποι, καὶ χρῶνται ἑκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς. et Sophist. t. i. p. 217. C. οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὤν. Find.

ἐρρήθη. Νῦν δέ γε—ἢ οὔ;] In Cod. Aug. hæc verba desiderabantur. Find.

ἐρρήθη] Codd. B. A. M. ἐρρέθη, ut de Rep. v. p. 450. A. ὡς τότε ἐρρέθη. Cf. Po-

ΓΟΡ. Τοῦτο ἐνταῦθά γε[d] συμβαίνει.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἁπάσας τέχνας ὡσαύτως ἔχει ὁ ῥήτωρ καὶ ἡ ῥητορική· αὐτὰ[e] μὲν τὰ πράγματα οὐδὲν δεῖ αὐτὴν εἰδέναι ὅπως ἔχει, μηχανὴν δέ τινα πειθοῦς II. I. 29. εὑρηκέναι, ὥστε φαίνεσθαι τοῖς οὐκ εἰδόσι μᾶλλον εἰδέναι τῶν εἰδότων.

ΓΟΡ. Οὐκοῦν πολλὴ ῥαστώνη, ὦ Σώκρατες, γίγνεται, μὴ μαθόντα[f] τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ[g] μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν.[h]

§. 34. ΣΩ. Εἰ μὲν ἐλαττοῦται ἢ μὴ ἐλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων διὰ τὸ[i] οὕτως ἔχειν, αὐτίκα[j] ἐπισκεψόμεθα,[k] ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ᾖ· νῦν δὲ τόδε πρότερον σκεψώμεθα, ἆρα[l] τυγχάνει περὶ[m] τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν οὕτως ἔχων ὁ ῥητορικὸς ὡς περὶ[m] τὸ ὑγιεινὸν[n] καὶ περὶ τὰ ἄλλα ὧν[o] αἱ ἄλλαι τέχναι, αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδώς, τί ἀγα-

om I.—[d] γε ἐνταῦθα Γ.—[e] ταῦτα Γ.—[f] μαθόντας C.—[g] ἀλλὰ γὰρ Γ.—[h] ἄλλων BCE et rc Γ.—[i] δι' αὐτὸ τὸ V.—[j] lacuna in Φ.—[k] ἐπισκεψόμεθα W, ἐπισκεψώμεθα ΓΔΣΥFI et pr Ξ.—[l] παρὰ Γ.—[m] περ ΓΔΥ et (rc supra positis ὁ ἰατρὸς περὶ) Σ.—[n] τοῦ ὑγιαίνειν I, καὶ τὸ ὑγιεινόν Γ.—[o] οὖν Γ.—[p] αὐτὸν F.—[q] εἰ δὲ (μὴ tanquam

ἐνταῦθα] I. e. *ἐν τῷ περὶ τοῦ ὑγιεινοῦ λέγειν*, unde statim infert Socr. *οὐκοῦν καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἁπάσας τέχνας* etc. Heind.

αὐτὰ μὲν τὰ πράγματα] Conf. Phædr. §. 128. Heind.

αὐτὴν] Bas. utraque *αὐτοῖν*: bene. Sed tum δεῖ valet *opus est* et ante nomen *ὁ ῥήτωρ* potest retineri, quod vero pro glossemate agnoscendum atque cum particula *καὶ* ejiciendum esse videtur, servata lectione *αὐτὴν*, quæ est in Ald. et inde in Stephan. venit, quæque etiam Codd. A. et M. auctoritate confirmatur. Tum autem *ῥητορικὴ* eo sensu capi debet, quo nomina artium usurpari solent, de *eo, qui iis deditus est*. Sic infra *κυβερνητικὴ* ponitur de ipso gubernatore. Find.

τῶν δημιουργῶν] *τῶν ἄλλων* Ms. R. quam lectionem Ficinus quoque invenisse videtur. Routh.

τῶν δημιουργῶν] Cod. R. *τῶν ἄλλων*, librarii errore oculis ad proxima aberrantis. *Οἱ δημιουργοὶ* h. l. sunt *οἱ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἐπιστήμονες*, opponunturque *rhetoribus*, ut Apolog. Socr. p. 23. E. *Μέλιτος μὲν (μοὶ ἐπέθετο) ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος. Ἄνυτος δὲ ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν· Λύκων δὲ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων*, multisque aliis locis. Heind.

§. 34. *διὰ τὸ οὕτως ἔχειν*] H. e. *qua rhetor, quod hanc artem tenet*. Ficinus: *ob hanc unam facultatem*. Fortasse vero legi debet *καὶ διὰ τί οὕτως ἔχει*. Cæterum *αὐτίκα*, quia ei opponitur *νῦν*, notat h. l. *postea, paullo post*, quemadmodum Ficinus vertit. Suidas etiam inter alia explicat per *μετ' οὐ πολύ*. Ruhnkenius et hic accepit pro *statim*. Find.

διὰ τὸ οὕτως ἔχειν] I. e. *διὰ τὸ μίαν ταύτην τέχνην μαθεῖν*. Nam ne hocquidem intellexit Findeisenius. Heind.

αὐτίκα] Schol. *εὐθέως καὶ παραχρῆμα· νῦν δὲ, μικρὸν ὕστερον*. Heind.

πρότερον] *πρότεροι* Ald. bene: sed *πρότερον* Codd. B. R. Bas. 2. Vertit *prius* Ficinus. Routh.

ὧν αἱ ἄλλαι] Ficinus: *quæ ad alias artes attinent, ceteri*. Sed in textis non est, quod respondeat nomini *ceteri*, et Socrates loquitur de rhetore solum, non

θὸν ἢ τί κακόν ἐστιν ἢ τί καλὸν ἢ τί αἰσχρὸν ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, πειθὼ δὲ περὶ αὐτῶν[p] μεμηχανημένος, ὥστε δοκεῖν εἰδέναι οὐκ εἰδὼς ἐν οὐκ εἰδόσι μᾶλλον τοῦ εἰδότος; ἢ ἀνάγκη εἰδέναι, καὶ δεῖ προεπιστάμενον ταῦτα ἀφικέσθαι παρὰ σὲ τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ῥητορικήν; εἰ δὲ μή,[q] σὺ ὁ τῆς ῥητορικῆς διδάσκαλος τούτων μὲν οὐδὲν διδάξεις[r] τὸν ἀφικνούμενον—οὐ γὰρ σὸν ἔργον—, ποιήσεις δ' ἐν τοῖς πολλοῖς δοκεῖν εἰδέναι[s] αὐτὸν τὰ τοιαῦτα οὐκ εἰδότα
II. I. 30. καὶ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι οὐκ ὄντα; ἢ[t] τὸ παράπαν οὐχ[u] οἷός τε ἔσει[v] διδάξαι αὐτὸν[w] τὴν ῥητορικήν, ἐὰν μὴ προειδῇ[x] περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν; ἢ πῶς τὰ τοιαῦτα ἔχει, ὦ Γορ-
I. 460. γία; καὶ πρὸς Διός, ὥσπερ ἄρτι εἶπες, ἀποκαλύψας τῆς ῥητορικῆς εἰπὲ τίς ποθ' ἡ δύναμίς ἐστιν.

§. 35. ΓΟΡ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν οἶμαι,[y] ὦ Σώκρατες, ἐὰν τύχῃ μὴ εἰδώς, καὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθήσεται.[z]

ΣΩ. Ἔχε δή· καλῶς γὰρ λέγεις. ἐάν περ ῥητορικὸν σύ

γρ in mg apposito) Ἅ, καὶ in litura Γ.—[r] διδάξεις οὐδὲν Ι.—[s] εἰδέναι δοκεῖν Φ.—[t] ἢ om ΚΣ.—[u] καὶ οὐχ Η.—[v] ἔσει (η) W.—[w] διδάξαι αὐτὸν ΔΗΣΥΦVW : αὐτὸν διδάξαι °ϛ.—[x] προϊδῇ Η.—[y] οἶμαι om ΕΓ.—[z] μαθήσεσθαι Ιϛ.—[a] ποιήσαις Δ.—[b] ἀνάγκη ἔσται

de aliarum artium studiosis. Statim pro αὐτὰ videtur Ficinus legisse αὐτός· vertit enim: *ut ipse quidem bonumne an malum sit quippiam ignoret*. Find.

ὥστε] Conjunctio postponitur verbis αὐτὰ μὲν—μεμηχανημένος, cum iis præponi debuisset, et tum repetitione verborum οὐκ εἰδὼς supersedere potuisset Plato. Cod. M. τί ante καλὸν ignorabat. Find.

παρά σε] Vulgo editur inclinato perperam pronominis tono, nam αἱ προθέσεις ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας. Quo vitio plurima deinceps loca in his dialogis tacitus liberavi. Heind.

οὐ γὰρ σὸν ἔργον] *Non enim tui hoc muneris*. Formulam hanc σὸν ἔργον et σὸν τὸ ἔργον, infinitivo vel addito vel suppresso, accurate explicuit Valcken. ad Phœn. p. 165. Heind.

διδάξαι αὐτὸν] Ita Codd. A. M.—ὥσπερ ἄρτι εἶπες. §. 24. Heind.

§. 35. μαθήσεσθαι] Codd. R. B. A. Ald. μαθήσεται, quod placeret, verbo οἶμαι absolute sic posito, Ἀλλ' ἐὰν τύχῃ—, καὶ ταῦτα, οἶμαι, παρ' ἐμοῦ μαθήσεται. Heind.

ἔχε δή] ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή. ἢ ὅρα δή. πρόσεχε. ἤ τι τοιοῦτο. Photius. Ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ ἄγε δή. ἢ ἄρα δή. πρόσεχε. ἤ τι τοιοῦτο. Suidas, et ex eo Phavorinus; Cyrilli etiam Lex. ined. in Biblioth. Bodleiana. Iis tamen reponendum ὅρα δή, pro ἄρα δή. Huic Suidæ e Photio emendationi, postquam hæc scripseram, favere vidi cl. Alberti in Miscell. Crit. p. 277. Routh.

ἔχε δή] Formula in Platone creberrima, quam vim habeat, veteribus grammaticis parum intellectum fuisse, docet Suidæ explicatio: ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ ἄγε δή, ἢ ὅρα δή, ἢ πρόσεχε, ἤ τι τοιοῦτο. Suo quisque hinc eligat arbitratu; mihi vox ἔχειν in hac quoque formula, ut sæpe alias, *inhibendi* et *subsistendi* vi accipienda videtur. Inde §. 99. Ἔχε δὴ αὐτοῦ· τί ποτε αὖ νῦν λέγεις; Cratyl. §. 36. Εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα· δοκῶ γάρ μοί τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου etc. Ejusdemque generis sunt illa satis obvia, ἔχ' ἀτρέμας, ἔχ' ἥσυχος vel ἡσύχως. Heind.

ἔχε δή] Aristides Orat. ii. Platon. p. 167. addit καὶ σκόπει. Find.

τινα ποιήσης,[a] ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι[b] τὰ[c] δίκαια καὶ τὰ ἄδικα ἤτοι[d] πρότερόν γε ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ.

ΓΟΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί οὖν; ὁ τὰ τεκτονικὰ μεμαθηκὼς τεκτονικὸς ἢ οὔ;

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὁ τὰ μουσικὰ μουσικός;

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὁ τὰ ἰατρικὰ ἰατρικός;[e] καὶ τἆλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὁ μεμαθηκὼς ἕκαστα τοιοῦτός ἐστιν οἷον ἡ ἐπιστήμη[f] ἕκαστον ἀπεργάζεται;

ΓΟΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τοῦτον τὸν[g] λόγον καὶ ὁ τὰ[h] δίκαια μεμαθηκὼς δίκαιος.

ΓΟΡ. Πάντως δή που.

ΣΩ. Ὁ δὲ δίκαιος δίκαιά που πράττει; II. i. 31.

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι, τὸν[i] δὲ δίκαιον δίκαια[j] πράττειν.

ΓΟΡ. Φαίνεταί γε.

ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὅ γε δίκαιος ἀδικεῖν.[k]

ΓΟΡ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τὸν[l] δὲ ῥητορικὸν ἀνάγκη ἐκ τοῦ λόγου δίκαιον εἶναι.[m]

εἰδέναι I.—[c] καὶ τὰ Γ.—[d] ἢ τὸ I.—[e] ἰατρικὰ καὶ ἰατρικός pr B.—[f] ἡ ἐπιστήμη ἕκαστον ΧΓΔΞΣΤΦCVW, ἐπιστήμη ἕκαστον I: ἕκαστον ἡ ἐπιστήμη *ς.—[g] κατὰ τὸν αὐτὸν Ξ.—[h] ὅσα I.—[i] εἶναι οὕτως τὸν rc Φ.—[j] δίκαιον βούλεσθαι δίκαια mei cum ς.—[k] ἀδικῶν I.—[l] τὸν...ἀδικεῖν om W.—[m] ἐκ τοῦ λόγου οὐκ ἀνάγκη I.—[n] ἀδικεῖν ὁ ῥη-

ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα] 'Adhuc autem in Phædro' (uti dicit Quinctilianus contra illos, qui Gorgiam Platonis male interpretantur, tanquam si in eo vera improbetur rhetorica) 'manifestius facit hanc artem consummari citra justitiæ quoque scientiam non posse.' De Inst. Orat. ii. 15. 'Veteres intelligebant' (inquit auctor Dialogi de Oratoribus, Tacito vulgo tributi) 'opus esse—ut his artibus pectus implerent, in quibus de bonis ac malis, de honesto ac turpi, de justo et injusto disputatur. Hæc enim est oratori subjecta ad dicendum materia.' c. 31. p. 857. ed. Gronov. Conf. et Cic. de Orat. i. 15. Routh.

ἰατρικὸς] Cod. A. ἰατρὸς: bene. Mox pro ἕκαστα in Cod. eodem vitiose erat scriptum ἔσται. Find.

οὐκοῦν ἀνάγκη] Hæc verba Socratis laudat Quinctil. Instit. Orat. l. ii. 15. ubi est πράσσειν pro πράττειν, et ante πράσσειν inseritur καί. A Codd. A. B. M. aberat βούλεσθαι. Find.

βούλεσθαι] Abest βούλεσθαι a Codd. A. M. B. Libri aliquot Quintiliani, hæc laudantis l. c. inserunt καί, quod tamen nulla aliunde auctoritas firmat. Heind.

ἀνάγκη ἐκ τοῦ λόγου] In vet. libro

ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὁ ῥητορικὸς ἀδικεῖν.[n]

ΓΟΡ. Οὐ φαίνεταί γε.

§. 36. ΣΩ. Μέμνησαι οὖν λέγων ὀλίγῳ[o] πρότερον ὅτι οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρίβαις ἐγκαλεῖν οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, ἐὰν ὁ πύκτης τῇ[p] πυκτικῇ μὴ[q] καλῶς χρῆται[r] καὶ ἀδικῇ; ὡσαύτως δὲ οὕτω[s] καὶ ἐὰν ὁ ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ ἀδίκως χρῆται, μὴ τῷ διδάξαντι ἐγκαλεῖν μηδὲ ἐξελαύνειν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ οὐκ ὀρθῶς χρωμένῳ τῇ ῥητορικῇ; ἐῤῥήθη[t] ταῦτα ἢ οὔ;

ΓΟΡ. Ἐῤῥήθη.

ΣΩ. Νῦν δέ γε ὁ αὐτὸς οὗτος φαίνεται,[u] ὁ ῥητορικός,[v] οὐκ ἄν ποτε ἀδικήσας. ἢ οὔ;[w]

τορικὸς Φ.—[o] ὀλίγον I.—[p] πυκτικῇ χρῆται γε καὶ ἀδίκως χρῆται καὶ ἀδικῇ I.—[q] μὴ om C: μὴ καλῶς om ℵΦBEFW et pr Γ suffectoque κακῶς V et rc B.—[r] χρῶται EF. quod addebatur τε, omisi cum ΔΞΣΥ.—[s] καὶ οὕτως Φ, om W.—[t] ἐῤῥέθη bis ΔΣΥV et (?) ℵ.—[u] φαίνεται ὁ αὐτὸς οὗτος Φ.—[v] ὁ ante ῥητορικός add ℵΓΔΞΦBCIVW.—

οὐκ ἀνάγκη ἐκ τοῦ σοῦ λόγου, ut sit interrogatio. Steph. Habet quidem ἐκ τοῦ σοῦ λόγου Bas. 2. Apud quem vero auctorem, qui hanc ῥῆσιν citaverit, οὐκ ἀνάγκη pro ἀνάγκη invenerit Stephanus, ignoro. Routh.

ῥητορικὸν] Bas. 2. inter verba ῥητορικὸν et ἀνάγκη indit οὐκ, et ante λόγου pronomen σοῦ, ita ut his verbis interrogatio insit. Stephanus contendit, se in codice quodam sic etiam scriptum offendisse. Editt. Bip. σοῦ volunt in ordinem recipi, aut legi ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Sed τοῦ est pro τούτου. Find.

E Bas. 2. ἐκ τοῦ σοῦ λόγου, quod in textum revocandum aut legendum ἐκ τούτου τοῦ λόγου editor Bipontinus imperite judicavit. Quasi non singulis fere paginis ὁ λόγος sic adhiberetur de *ea, quæ cum maxime tractatur, argumentatione*. Parmenid. p. 147. B. κινδυνεύει φαίνεσθαι ἔκ γε τοῦ λόγου. Nam plura afferre piget. Heind.

§. 36. μὴ καλῶς χρῆταί τε, καὶ ἀδικῇ] Scribitur μὴ καλῶς χρῆταί γε, καὶ ἀδικῶς χρῆται, καὶ ἀδικῇ. Steph. Neque hujus mihi lectionis patet origo, neque illarum, quas mox affert Stephanus. Deest τε in Cod. B. [A. M.] Routh.

Lectionem suam ex iis, quæ in Platone sequuntur, sublegisse videtur Steph. Subjungitur enim: καὶ ἐὰν ὁ ῥ. τ. ῥ. ἀδίκως χρῆται—ἀλλὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ οὐκ ὀρθῶς χρωμένῳ. Quæ tamen mox sequuntur τὸν ῥ. ἀδίκως χρῆσθαι τ. ῥ. καὶ ἐθέλειν ἀδικεῖν, vulgatam satis, puto, tuentur, et verba καὶ ἀδίκως χρῆται glossema τοῦ μὴ καλῶς χρ. sapere videntur. Bip.

μὴ καλῶς χρῆται καὶ ἀδικῇ ;] Particulam τε, vulgo post χρῆται inculcatam, expunxi auctoritate Codd. B. A. M. quum καὶ h. l. vim explicandi habeat. Heind.

οὕτω] Cod. A. M. οὕτως : male. Quemadmodum vero hic ὡσαύτως et οὕτω καὶ conjunguntur, sic supra οὕτω et κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον conjungebantur. Find.

ἐγκαλεῖν—ἐξελαύνειν] Verba ἐγκαλεῖν et ἐξελαύνειν, quemadmodum ante ἐγκαλεῖν et ἐκβάλλειν, conjunguntur, quorum illud dativum, hoc accusativum requirit. Sic supra τῶν μὲν ἐργασία τὸ πολύ ἐστι, καὶ λόγου βραχέως δέονται. Similiter Theag. t. i. p. 126. B. καὶ οἷς εἰσί τε ἵπποι, καὶ χρῶνται ἑκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς. et Sophist. t. i. p. 217. C. οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὤν. Find.

ἐῤῥήθη. Νῦν δέ γε—ἢ οὔ ;] In Cod. Aug. hæc verba desiderabantur. Find.

ἐῤῥήθη] Codd. B. A. M. ἐῤῥέθη, ut de Rep. v. p. 450. A. ὡς τότε ἐῤῥέθη. Cf. Pu-

ΓΟΡ. Φαίνεται.

ΣΩ. Καὶ ἐν τοῖς πρώτοις γε, ὦ Γοργία, λόγοις ἐλέγετο[x] II. i. 32.
ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγους εἴη οὐ τοὺς τοῦ ἀρτίου καὶ πε-
ριττοῦ, ἀλλὰ τοὺς τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου.[y] ἢ γάρ;[z]

§. 37. ΓΟΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἐγὼ τοίνυν σου τότε[a] ταῦτα λέγοντος ὑπέλαβον[b] ὡς οὐδέποτ᾽ ἂν εἴη ἡ[c] ῥητορικὴ ἄδικον πρᾶγμα, ὅ[d] γ᾽ ἀεὶ[e] περὶ δικαιοσύνης[f] τοὺς λόγους ποιεῖται· ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον[g] ὕστερον ἔλεγες ὅτι ὁ[h] ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ κἂν ἀδίκως χρῷ-
το, οὕτω θαυμάσας καὶ ἡγησάμενος οὐ συνᾴδειν τὰ λεγό- I. 461.
μενα ἐκείνους εἶπον τοὺς λόγους, ὅτι εἰ μὲν κέρδος ἡγοῖο εἶναι τὸ ἐλέγχεσθαι ὥσπερ ἐγώ, ἄξιον εἴη διαλέγεσθαι, εἰ δὲ μή, ἐᾶν χαίρειν. ὕστερον δὴ ἡμῶν ἐπισκοπουμένων ὁρᾷς δὴ καὶ αὐτὸς ὅτι αὖ[i] ὁμολογεῖται τὸν ῥητορικὸν ἀδύνατον εἶναι ἀδίκως[j] χρῆσθαι τῇ ῥητορικῇ καὶ ἐθέλειν ἀδικεῖν.

[w] οὐ φαίνεται I.—[x] ἐλέγετο λόγοις Φ.—[y] καὶ τοῦ ἀδίκου ΔΞΣΥ.—[z] οὐ EFϛ.—[a] τότε om W.—[b] ὑπελάμβανον Φ.—[c] ἡ om I.—[d] ἣ F, εἴ I.—[e] γ᾽ ἂν ἀεὶ F.—[f] δικαίου F.—[g] ὀλίγῳ F.—[h] ὁ om ϛ.—[i] ὅτι πάλιν αὖ I.—[j] ἀδίκως om E et pr F.—

litic. p. 258. E. de Legg. ii. p. 664. D. Theæt. §. 65. Utrumque hoc a veteribus agnosci, e Phavorino et Etym. M. v. Ἐῤῥέθη monuit Routh. Heind.

ὁ ῥητορικὸς] Articulum ὁ ante ῥητορικὸς sermonis lege inserere non dubitavi. Heind.

καὶ περιττοῦ] Codd. A. M. B. καὶ τοῦ περιττοῦ, ac deinde M. et B. τοῦ ἀδίκου. Cui quod statim additur ἢ οὔ; pro eo in Codd. R. B. A. M. scriptum est ἢ γάρ; Neque tamen in Platone offendere debet formula ἢ οὔ; sic continuo ter repetita. Cf. §. 47. Heind.

ἢ οὔ;] Scribitur ἢ οὔ σοι φαίνεται; Steph. Nescio, unde hauserit lectionem hanc Stephanus. Routh.

§. 37. τότε] Abest a B. [A. M.] Mox ὅ γ᾽ ἀεὶ scribitur εἴγ᾽ ἀεὶ teste Stephano; nescio ubi. Routh.

ὅ γ᾽ ἀεὶ περὶ δικ.] §. 42. Ταύτης μοι δοκεῖ τῆς ἐπιτηδεύσεως πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα μόρια εἶναι, ἓν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιϊκή, ὃ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη etc. de Legg. xi. p. 937. D. Καὶ δὴ καὶ δίκη ἐν ἀνθρώποις πῶς οὐ καλόν, ὃ πάντα ἡμέρωκε τὰ ἀνθρώπινα; Nihili igitur est, quod Stephanus affert, εἴ γε, aut Bipontini istud ἢ γε. Heind.

ὁ ῥήτωρ] Articulus ὁ in Steph. vitio omissus est, quem errorem editores ceteri propagarunt. Heind.

ἄξιον εἴη διαλέγεσθαι] Exspectabas ἄξιον ἂν εἴη, sed ἂν hoc sæpe omitti, jam Hemsterhusius monuit ad Lucian. Contempl. ed. Bip. t. iii. p. 373. nuper Hermannus ad Aristoph. Nub. 1344. luculenter demonstravit. Plurimis certe illud in Platone locis desideratur, ubi ego sine libris intrudere non ausim. Conf. §. 144. §. 148. Theæt. §. 58. §. 60. Cratyl. §. 30. Charmid. §. 48. de Rep. v. p. 450. D. Heind.

ἐπισκοπουμένων] Legendum conjicio ἔτι σκοπουμένων. Find.

ὅτι αὖ ὁμολογεῖται] Scribitur ὅτι πάλιν αὖ ὁμολογεῖται. Steph. ὅτι αὖ πάλιν ὁμολογεῖται Bas. 2. Routh.

ὅτι αὖ πάλιν ὁμολογεῖται] Ex Bas. 2. πάλιν revocavi pro Platonis more. Cf. §. 57. Apol. Socr. p. 27. D. Cratyl. §. 115. Euthyd. §. 21. §. 62. Alcib. i. p. 116. B. de Legg. ii. p. 667. A. ut sexcenta alia omittam. Illud ὁμολογεῖται Ficinus vertit, *in confesso fuit*, neque displiceret ὡμολόγηται, quamquam et alterum ferri potest. Vid. not. ad Hipp. Maj. §. 53. Heind.

ταῦτα οὖν ὅπῃ ποτὲ ἔχει, μὰ τὸν κύνα, ὦ Γοργία, οὐκ ὀλίγης συνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκέψασθαι.

§. 38. ΠΩΛ. Τί δαί,[k] ὦ Σώκρατες; οὕτω καὶ σὺ περὶ τῆς ῥητορικῆς δοξάζεις ὥσπερ νῦν λέγεις, ἢ[l] οἴει ὅτι Γοργίας ᾐσχύνθη σοι μὴ[m] προσομολογῆσαι τὸν ῥητορικὸν ἄνδρα μὴ οὐχὶ καὶ τὰ δίκαια εἰδέναι καὶ τὰ καλὰ καὶ
II. i. 33. τἀγαθά,[n] καὶ ἐὰν[n] μὴ ἔλθῃ ταῦτα εἰδὼς παρ' αὐτόν, αὐτὸς διδάξειν,[o] ἔπειτα[p] ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβη[q] ἐν τοῖς λόγοις· τοῦθ' ὃ[r] δὴ ἀγαπᾷς, αὐτὸς

[k] δαί ΓBW et corr 𝔛: δὲ *ς.—[l] καὶ Φ.—[m] μὴ om Ε.—[n] τἀγαθὰ Ι: τὰ ἀγαθὰ *ς. κἂν Ι.—[o] δοξάζειν Φ.—[p] post ἔπειτα interpungit Ε cum ς.—[q] συμβαίνειν F.—

μὰ τὸν κύνα] Jusjurandum hoc, quo, ut infra liquet, Deum Ægyptium testabatur Socrates, apud Platonem sæpe alibi occurrit. Ita l. iii. de Rep. p. 399. E. Lysid. p. 211. E. Phædr. p. 228. B. Apol. Socr. §. 7. aliosque cum Nostri tum Xenophontis locos. Quid autem eo voluerit Socrates, haud æque cum luce clarum est, nam variæ diversæque in hac re sunt sententiæ. Consulendi de hujusmodi jurandi formulis auctores, quos ad Apol. Socr. §. 7. p. 341. indicavit Forsterus. Quibus addas L. Allat. ad Pseudo-Socrat. Epist. p. 208. et Bryant. *Ancient Mythol. Analys.* vol. i. p. 345. cap. de voce *Cahen.* Routh.

§. 38. τί δὲ κ. τ. λ.] Quinctilianus loco supr. laudato: 'Ad quod ille (sc. Gorgias) quidem conticescit, sed sermonem suscipit Polus, juvenili calore inconsideratior.' Find.

ἢ οἴει, ὅτι Γοργίας ᾐσχύνθη] *An (quod res est,) pudore deterritum Gorgiam putas, quo minus tibi negaret, dicendi peritum etiam justa honestaque et bona cognita habere?* Hunc loci sensum esse, et ipsa ratio arguit, et Calliclis infra oratio §. 84. Poli hæc verba repetentis: Ἔφη γάρ που (Πῶλος), Γοργίαν ἐρωτώμενον ὑπὸ σοῦ, ἐὰν ἀφίκηται παρ' αὐτὸν μὴ ἐπιστάμενος τὰ δίκαια ὁ τὴν ῥητορικὴν βουλόμενος μαθεῖν, εἰ διδάξει αὐτὸν ὁ Γοργίας, αἰσχυνθῆναι αὐτόν, καὶ φάναι διδάξειν, διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἀγανακτοῖεν ἄν, εἴ τις μὴ φαίη· διὰ δὴ ταύτην τὴν ὁμολογίαν ἀναγκασθῆναι ἐναντία αὐτὸν αὑτῷ εἰπεῖν, σὲ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν. Nimirum μὴ προσομολογῆσαι quum idem pronus sit quod ἀπαρνήσασθαι illud in seqq. ἐπεὶ τίνα οἴει ἀπαρνήσεσθαι, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν ἐπίστασθαι τὰ δίκαια, negatio μὴ οὐχὶ post illud illata est ex constanti Græcorum usu, ad Latini nostrive sermonis rationem abundanter. V. not. ad Plat. Lysid. §. 4. Quod quum falleret Cornarium, temere οὐκ ante ᾐσχύνθη inculcari volebat. Heind.

καὶ ἐὰν μὴ ἔλθῃ] Sc. τις. Cf. not. ad §. 26. Heind.

ἔπειτα] Vocem ἔπειτα ab illis αὐτὸς διδάξειν separandam, et sequentibus jungendam, confirmant nobis Codex Bodl. et Ficini interpretatio: *eum se esse docturum? Ex qua forsitan concessione deinde contrarium aliquid in disputando secutum est.* Routh.

ἔπειτα] Non sane ad explendam sententiam hoc ἔπειτα requiritur neque male abesset omnino, sed minus tamen in hac offendit verborum distinctione, quam si trahatur ad seqq. ut factum est a Ficino in versione hac: *Ex qua forsitan concessione deinde* etc. et distinctam in Codd. R. et B. Nempe intolerabilis fuerit in his languor, ἔπειτα ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογ. etc. in quibus hæc vox ita potius poni debebat: ἐκ ταύτης τῆς ὁμολογ. ἐναντ. τι ἔπειτα συνέβη etc. Heind.

τοῦθ' ὃ] Ficinus legit τοῦτο pro τοῦθ' ὃ· vertit enim: *Hoc tu quidem nimium studiose captas, o Socrates.* Cf. infr. ubi est σὲ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν. Find.

τοῦθ' ὃ δὴ ἀγαπᾷς] Cave corrigas τοῦτο δή. de Rep. v. p. 462. D. ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη, (λόγος) καί, τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Theæt. §. 76. Ἦ τοι σμὲν τοῦτο ὃ σὺ εἶπες, ἀεὶ πάρεστι σχολή. Heind.

αὐτὸς] Vulgo prægresso ἀγαπᾷς junctum pertinet ad seq. ἄγων, pro quo Codd.

ἀγαγὼν[s] ἐπὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα. ἐπεὶ τίνα οἴει ἀπαρνήσεσθαι[t] μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν ἐπίστασθαι τὰ δίκαια καὶ ἄλλους διδάξειν; ἀλλ' εἰς τὰ[u] τοιαῦτα ἄγειν[v] πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους.[w]

ΣΩ. Ὦ κάλλιστε Πῶλε, ἀλλά τοι[x] ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἑταίρους καὶ υἱεῖς,[y] ἵνα ἐπειδὰν αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι σφαλλώμεθα,[z] παρόντες ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθῶτε[a] ἡμῶν τὸν βίον καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. καὶ νῦν εἴ τι[b] ἐγὼ καὶ Γοργίας ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα,[c] σὺ παρὼν ἐπανόρθου· δίκαιος δ' εἶ. καὶ ἐγὼ[d] ἐθέλω τῶν

[r] ὁ om ΧΦΕΓΙW et pr ΓΒ.—[s] ἀγαγὼν ΧΔΣΥΦΕΓΙW et pr ΓΒ: ἄγων °ς.—[t] ἀπαρνήσασθαι ΦCFV.—[u] γε I.—[v] λέγειν Φ.—[w] τοὺς λόγους ἐστιν Φ.—[x] τι C.—[y] ἑταίρους υἱεῖς V, ἑτέρους καὶ υἱεῖς I, ἑτέρους υἱεῖς ΧΔΣΥΦ et pr B.—[z] σφαλώμεθα FI.—[a] ἐπανορθοιετε (ῶ) V, ἐπανορθῶνται I: ἐπανορθοῖτε °ς.—[b] τε ς.—[c] σφαλόμεθα F.—

B. A. M. et Bas. 2. ἀγαγὼν exhibent; male, opinor, quum tempore h. l. opus sit consuetudinem quandam significante, non præteritam actionem. Heind.

ἀγαγὼν ἐπὶ τ.] Ita Bas. 2. et tres Codd. quod recepi: postquam perduxit ad tales quæstiones, amat (solet) ita facere. Postea præsens ἄγειν erat necessarium. Beck.

ἐπεὶ τίνα οἴει] Ficinus: *Nam quem arbitraris negaturum fuisse tibi, justa se scire, aliosque esse docturum.* αὐτὸν accepit pro αὑτὸν et ad τίνα retulit, cum de Gorgia sit intelligendum, et pronomen αὐτὸς constet in ore discipuli esse *magistrum*, cujus disciplina utatur. In eo autem Ficinus recte fecit, quod negandi particulas μὴ οὐχὶ non expresserit, quas, præeuntibus verbis, quibus notio negandi subjecta est, redundare docuit Kypkius ad Luc. xx. 27. et xxii. 34. Find.

ἀγροικία ἐστὶ] Deest ἐστὶ B. [A. M.] ubi hæc cum verbis sequentibus conjungantur, ut a Socrate dicantur. Sed minus commode. Routh.

κτώμεθα] Cod. Aug. χρώμεθα ἑτέρους υἱεῖς. Codd. B. M. κτώμεθα ἑτέρους υἱεῖς. Statim ante pro τοι in Bas. 1. 2. est τι: vitiose. Find.

ἐπανορθοῖτε] Bas. 2. ἐπανορθῶτε: bene. Fortasse vero pro ἐπανορθοῖτε legendum est ἐπανορθοῖσθε, et paullo post ἐπανορθοῦ, quod facile potuit mutari in ἐπανόρθου. Postea enim legitur ἐπανορθώσασθαι. Thom. Mag. Ἐπανορθοῦμαι κάλλιον, ἢ ἐπανορθῶ. Sed vid. ibi Interpretes. Sic Theæt. t. i. p. 146. C. est ἐπανορθώσετε pro ἐπανορθώσεσθε. Find.

ἵνα—ἐπανορθῶτε] Sic recte Bas. 2. Vulgo ἐπανορθοῖτε, quod solœce infertur post prægressum præsens tempus κτώμεθα. V. Dawes. Misc. Crit. p. 85. Heind.

εἴ τι ἐγὼ σφαλλόμεθα] Pro εἴτε scripsi [post Routh. et Find.] εἴ τι e Codd. A. B. M. R. et Ficino, qui vertit: *Et nunc si quid me et Gorgiam in disputando fefellit.* De Rep. ii. p. 360. E. Ἐὰν ἄρα σφαλῇ καί τι, ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶναι. Euthyd. §. 57. Ἀλλ' ὅπως μή τι ἡμᾶς σφάλῃ τὸ ἀεὶ τοῦτο. Xenoph. Cyrop. iii. extr. μὴ—ὀλίγοι ὄντες ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖέν τι. Heind.

καὶ ἐγώ σοι ἐθέλω] Abest σοι tam a libris ante Stephanum editis, quam ex Codd. B. [A. M.] Forte Ficini versioni debebat Stephanus illud σοι, quæ sic se habet, *atque ego tibi permitto, ut siquid.* Routh.

καὶ ἐγὼ] A Stephano post ἐγὼ additum σοι, nulla prorsus auctoritate. Abest enim a Codd. B. A. M. Ald. Bas. 1. 2. nam in Cod. R. etiam pron. ἐγὼ desideratur. Itaque ejeci. Loquendi formam hinc ductum suspicor ab auctore dialogi, qui Hipparchus inscribitur, p. 229. E. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ, τι βούλει τῶν εἰρημένων, ἵνα μὴ οἴῃ ἐξαπατᾶσθαι. H. l. igitur Socrates Polo promittit, se ipsum de iis, quæ concessa sint, si quid illi non bene concessum videatur, retractaturum,

ὡμολογημένων εἴ τί[e] σοι δοκεῖ μὴ[f] καλῶς ὡμολογῆσθαι,[g] ἀναθέσθαι ὅ τι ἂν σὺ βούλῃ, ἐάν μοι[h] ἓν μόνον φυλάττῃς.

ΠΩΛ. Τί τοῦτο λέγεις;

§. 39. ΣΩ. Τὴν μακρολογίαν, ὦ Πῶλε,[i] ἣν καθείρξῃς,[j] ᾗ τὸ πρῶτον ἐπεχείρησας χρῆσθαι.

ΠΩΛ. Τί δέ;[k] οὐκ ἐξέσται[l] μοι λέγειν ὁπόσα ἂν βούλωμαι;

ΣΩ. Δεινὰ μέντ' ἂν πάθοις, ὦ βέλτιστε, εἰ Ἀθήναζε
II. i. 34. ἀφικόμενος, οὗ τῆς Ἑλλάδος πλείστη ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν, ἔπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου[m] μόνος[n] ἀτυχήσαις.[o] ἀλλὰ ἀντίθες[p] τοι· σοῦ μακρὰ λέγοντος καὶ μὴ ἐθέλοντος

[e] ἐγώ σοι Is.—[e] ὅτι I.—[f] μὴ om pr F.—[g] ὁμολογεῖσθαι Φ, ὡμολογεῖσθαι CI.—[h] μὴ I.—[i] πῶλος Σ.—[j] καθείρξῃς ΔΣΥ et rc Γ, καθέρξῃς ℵΞBCEFW et pr Γ, καθέξεις V: καθέξῃς *s.—[k] δαί corr ℵ.—[l] ἔξεστι EFs.—[m] τοῦτο F.—[n] μόνον F, μόνου I.—[o] ἀ[ε]τυχήσαις Δ, ἀποτυχήσας I.—[p] ἀντιθές τοι ℵΓΞBFIVW cum pr E et corr Δ,

quidquid ille velit. Quod quis putet serio promitti a viro constanti suæque sententiæ certo? Sed utut dicta hæc acceperis, mihi quidem multo magis illa placet sententia, quam expressit Ficinus: *atque ego lubens tibi permitto, ut, si quid eorum, quæ concessa sunt, non recte concessa putes, id tuo arbitratu permutes etc.* Atque hujusmodi sensum h. l. requirere propemodum videntur ea, quæ mox dicit Socrates §. seq. huc referenda, *ἀλλ' εἴ τι κήδῃ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου καὶ ἐπανορθώσασθαι αὐτὸν βούλει, ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον, ἀναθέμενος ὅ, τι σοι δοκεῖ, ἐν τῷ μέρει ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμενος— ἔλεγχέ τε καὶ ἐλέγχου*, ut, si quis codex post *ἐθέλω* interjectum præstaret *δοῦναι*, id libenter amplecterer. Nunc in re incerta nihil affirmare ausim. Heind.

βούλῃ] Reponebat Stephanus, quod exhibet Cod. B. Routh.

μόνον] In Codd. A. B. M. post *μόνον* additum erat *τοῦτο*. Cæterum sponte mutavi vulgatum *φυλάττῃς* in *φυλάττῃ*. Accusativus enim, qui sequitur, *τὴν μακρολογίαν*, verbum efflagitat, quod *vitare* valet, quemadmodum etiam Ficinus vidit, qui vertit: *dummodo unum quidpiam devites*, et pro *devites* Serranus habet *caveas*. Find.

φυλάττῃς] Findeisenius sponte, ut ait, h. e. temere, in *φυλάττῃ* mutavit. Nam ut mittam, *φυλάττειν* proxime accedere ad vim vocis *κατέχειν*, ut loquendi hoc genus *φυλάττειν τὴν μακρολογίαν* nihil insoliti habere videatur, potest utique *φυλάττῃς* dictum accipi pro *φυλάττῃ*, cujus generis luculentum est exemplum in Theætet. §. 29. *Ἐὰν ἀποκρίνωμαι— φυλάττων, μὴ ἐναντία εἴπω.* Schol. ad Eurip. Med. 320. *φυλάσσειν ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. Τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς.* De quo præcepto parum caute videtur disputasse Dawes. Misc. Crit. p. 99. Heind.

§. 39. *ὦ Πῶλε, ἣν καθέξῃς*] *ὦ Πῶλος εἰ καθείρξει* Cod. B. *καθέρξῃς* Bas. 2. *ἣν* mendose Bas. uterque. Ficinus vertit, quasi non omnino legisset *ἣν καθέξῃς*. Routh.

Πῶλος εἰ καθείρξεις Codd. A. M. Find.

ἐξέσται] Sic Codd. R. B. A. M. et Ficinus. Vulgo *ἔξεστι*. Heind.

οὗ τῆς Ἑλλάδος πλείστη] Demosth. Philipp. iii. ed. Reisk. p. 111. *ὑμεῖς τὴν παῤῥησίαν ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων οὕτω κοινὴν οἴεσθε δεῖν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει, ὥστε καὶ τοῖς ξένοις καὶ τοῖς δούλοις αὐτῆς μεταδεδώκατε, καὶ πολλοὺς ἄν τις οἰκέτας ἴδοι παρ' ἡμῖν μετὰ πλείονος ἐξουσίας, ὅ, τι βούλονται, λέγοντας, ἢ πολίτας ἐν ἐνίαις τῶν ἄλλων πόλεων.* Heind.

ἀτυχήσαις] Bas. 2. *ἀποτυχήσαις*: bene. Find.

ἀλλὰ ἀντίθες, τὸ σοῦ μακρὰ λέγ.] *Sed oppone hoc meum dictum: te prolixe loquente*; art. *τὸ* abest a Codd. B. M. vitiose. Demosth. in Aristocrat. extr.

νεσθαι, πυνθανέσθω· οὐ γάρ πω πέπυσται ὁποῖόν φημι ἐγὼ[v] τῆς κολακείας μόριον εἶναι τὴν ῥητορικήν,[w] ἀλλ' αὐτὸν λέληθα οὔπω[x] ἀποκεκριμένος,[y] ὁ δὲ ἐπανερωτᾷ εἰ οὐ καλὸν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ αὐτῷ οὐκ ἀποκρινοῦμαι πρότερον εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ῥητορικήν, πρὶν[z] ἂν πρῶτον ἀποκρίνωμαι[a] ὅ τί ἐστιν. οὐ γὰρ δίκαιον, ὦ Πῶλε· ἀλλ' εἴ περ βούλει πυθέσθαι, ἐρώτα ὁποῖον μόριον τῆς κολακείας φημὶ εἶναι τὴν ῥητορικήν.

ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δή, καὶ ἀπόκριναι,[b] ὁποῖον μόριον.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἂν μάθοις ἀποκριναμένου;[c] ἔστι γὰρ ἡ ῥητορικὴ κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον πολιτικῆς μορίου εἴδωλον.

ΠΩΛ. Τί οὖν; καλὸν ἢ αἰσχρὸν λέγεις αὐτὴν εἶναι;

ΣΩ. Αἰσχρὸν ἔγωγε· τὰ γὰρ κακὰ αἰσχρὰ ἐγὼ[d] καλῶ· ἐπειδὴ δεῖ σοι[e] ἀποκρίνασθαι[f] ὡς ἤδη εἰδότι ἃ[g] ἐγὼ[h] λέγω.

Σ.—[t] κωμμωτικὴν ΞV, κωμωτικὴν FI.—[u] μόνα Δ.—[v] ἐγώ φημι F.—[w] τὴν ῥητορικὴν κολακείας μόριον εἶναι (omisso τῆς) ΞΣΥ.—[x] οὔπω ΓΔCIV et corr 𝔄B, οὕτω 𝔄Ξ ΣΥΦF: οὕτως *s.—[y] ἀποκρινόμενος FI.—[z] πρὶν...ῥητορικὴν om I.—[a] ἀποκρίνωμαι πρῶτον E.—[b] ἀποκρίνου I.—[c] ἀποκρινομένου F.—[d] ἐγὼ om 𝔄ΓΦEFIW et pr B.—[e] μοι EF.—[f] ἀποκρίνεσθαι I.—[g] ἃ om pr Ξ.—[h] ἐγὼ om Φ et pr B.—[i] ὅτι καὶ λέγεις

ἐγὼ τῆς κολ.] Codd. A. M. ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν κολακείας μόριον εἶναι. Atque τῆς abest etiam a B. et Cod. Aristid. Heind.

οὔπω] Vulgo οὕτως. Sed οὔπω, quæ verissima est lectio, fide versionis Ficini, Bas. 2. et Aristidis, recepi. Notavit etiam Stephanus, 'In vet. l. οὔπω, quam lectionem sequitur Ficinus.' οὕτω Ms. B. [A. M.] οὕτω et π superscript. Ms. R. quæ duplex lectio. Routh.

οὔπω] Ita Bas. 2. Aristid. et Ficinus. Vulgo manifesto vitio οὕτως. Conf. Theætet. §. 100. Heind.

εἶναι] Non agnoscit Aristidis Ms. Coisl. Routh.

εἴτε καλὸν] Ficinus: *utrum pulchrum aliquid vel turpe rhetoricam esse reor.* Insertum existimo eum offendisse pronomen τί. Find.

εἶναι] Deest apud Aristidem. Routh.

ὅ, τι ἐστίν] ὅ ἐστιν Aristides: mox idem πυνθάνεσθαι. Routh.

ἀπόκριναι] ἀπόκριναί μοι Aristides. Sed abest μοὶ ab ejusdem Ms. Coisl. In Mss. Barocc. et Coll. Nov. insertum est. Routh.

μάθοις ἀποκριναμένου] μάθῃς Aristides vulgo. Sed μάθοις ejusdem Mss. Coll. Nov. et Barocc. ἀποκρινομένου Barocc. Routh.

πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Sequitur celebris illa adulterinæ rhetoricæ naturæ explicatio, quam fuse tractaverunt Quinctilianus de Inst. Orat. ii. 15. Sopater Proleg. in Aristidem, duo Platonis Interpretes, scilicet Ficinus et Serranus Argumentis in Gorgiam, quorum hic Ciceronis errorem, qui in libro suo de Oratore nulla facta distinctione omnem rhetoricam a Platone apud Gorgiam derideri voluit, optime e dialogo ipso, Quinctiliani ope usus, refutavit. Routh.

πολιτ. μορ. εἴδωλ.] Citat hæc verba Lucian. in Bis Accusat. §. 34. Reddit Apuleius de Habitud. Doct. Plat. ii. p. 16. Elmenh. exprimit per *civilis particulæ umbram, id est, imaginem.* Ammianus Marcellinus l. xxi. p. 691. ed. Vales. poster. per *civilitatis particulæ umbram.* Find.

ἐγὼ] In Cod. R. ut in Aristide, ἐγὼ non scriptum erat, sed supra tamen additum est alia manu. Routh.

ἐγὼ λέγω] Omissum ἐγὼ in Cod. Reg. ὃ λέγω Aristid. Heind.

ΣΩ. Ἐμπειρίαν ἔγωγέ τινα.

ΠΩΛ. Ἐμπειρία ἄρα σοι[h] δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ[i] εἶναι;

ΣΩ. Ἔμοιγε, εἰ μή τι σὺ ἄλλο[j] λέγεις.

ΠΩΛ. Τίνος ἐμπειρία;

ΣΩ. Χάριτός τινος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας.

ΠΩΛ. Οὐκοῦν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ[k] εἶναι, χαρίζεσθαι[l] οἷόν τ' εἶναι[m] ἀνθρώποις;

ΣΩ. Τί[n] δέ, ὦ Πῶλε; ἤδη πέπυσαι[o] παρ' ἐμοῦ ὅ τι φημι αὐτὴν εἶναι, ὥστε[p] τὸ μετὰ τοῦτο ἐρωτᾷς εἰ οὐ[q] καλή[r] μοι[s] δοκεῖ εἶναι;

ΠΩΛ. Οὐ γὰρ πέπυσμαι ὅτι ἐμπειρίαν τινὰ αὐτὴν φῂς εἶναι;[t]

ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ τιμᾷς τὸ χαρίζεσθαι,[u] σμικρόν τί μοι χαρίσασθαι;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

§. 41. ΣΩ. Ἐροῦ[v] νῦν με, ὀψοποιία ἥ τίς[w] μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι.[x]

ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δή,[y] τίς τέχνη ὀψοποιία;[z]

ΣΩ. Οὐδεμία, ὦ Πῶλε.

II. i. 86. ΠΩΛ. Ἀλλὰ τί; φάθι.

δοκεῖ F.—[j] ἕτερον F.—[k] ἡ ῥητορικὴ δοκεῖ ΞΣ.—[l] εἰ χαρίζεσθαι rc F.—[m] εἶναι om Ξ.—[n] τί...εἶναι om I.—[o] πέπυσαι ἤδη EFIς.—[p] ὥστε mg F.—[q] ἢ EF, ἦ W.—[r] καλὴ corr Γ, οὐκ ἄλλη Υ et pr Σ.—[s] σοι I.—[t] φῂς αὐτὴν Φ.—[u] χαρίσασθαι I.—[v] ἔρου ΔΦV, ἐροῦ BC.—[w] ἥ τις ΔΞΣΥCIV et corr BE: εἴ τις *ς.—[x] τέχνη τις εἶναι ΞΥ, εἶναι τέχνη I.—[y] δὴ om W.—[z] τέχνη ἡ ὀψοποιία Φ.—[a] τίνος τις IV, τίς *ς.—

ἐμπειρίαν] De adulterina quidem rhetorica intelligi hæc debere, non de germana, suadent nobis, cum alia idonea argumenta, tum locus apprime clarus in Platonis Phædro, qui præcipit, ut in arte rhetoricæ more dialectico dividatur natura animi, *εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ, ψυχῇ λόγους τε καὶ ἐπιτηδεύσεις νομίμους (προσφέρων), πειθὼ, ἣν ἂν βούλῃ καὶ ἀρετὴν, παραδώσειν*. p. 270. B. Routh.

ἄρα] Sic recte Codd. A. B. M. Heind.

οὐ καλὴ] Codd. A. B. M. *οὐκ ἄλλη*, sed librarius Cod. M. agnito errore correxerat *οὐ καλλὴ*: errore alio commisso. Find.

ἐπειδὴ τιμᾷς τὸ χαρίζ.] De Legg. viii. p. 835. C. *νῦν δὲ ἀνθρώπου τολμηροῦ κινδυνεύει δεῖσθαί τινος, ὃς παῤῥησίᾳ διαφερόντως τιμῶν ἐρεῖ τὰ δοκοῦντα ἄριστα εἶναι πόλει*. Ibid. vii. p. 792. E. *τὸ ἵλεων καὶ εὐμενὲς πρᾷόν τε τιμῶσα διαζήσει τὸν χρόνον*. Heind.

§. 41. *ἥτις*] Vulgo editum *εἴ τις*, sed *ἥτις* (quod et subsequens Poli interrogatio requirit et prægressa illa §. 40. *Ἆρα ἐρωτᾷς, ἥντινα τέχνην φημὶ εἶναι; Π. Ἔγωγε. Σ. Οὐδεμία ἔμοιγε δοκεῖ* etc.) scriptum est in Codd. R. B. A. M. idque expressit Ficinus: *Interroga me nunc, quam artem esse coquinariam putem*. Heind.

δὴ] Particula *δὴ* Codd. A. B. M. carebant. Cæterum Quinctil. Inst. Orat. ii. 15. laudat descriptionem rhetoricæ hic a Socrate datam. Find.

ΣΩ. Φημὶ δὴ, ἐμπειρία τις.

ΠΩΛ. Τίνος;[a] φάθι.

ΣΩ. Φημὶ δὴ,[b] χάριτος καὶ[c] ἡδονῆς ἀπεργασίας,[d] ὦ Πῶλε.

ΠΩΛ. Ταὐτὸν ἄρ'[e] ἐστὶν ὀψοποιία καὶ ῥητορική;

ΣΩ. Οὐδαμῶς γε, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως μόριον.[f]

ΠΩΛ. Τίνος λέγεις ταύτης;

ΣΩ. Μὴ ἀγροικότερον ᾖ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν· ὀκνῶ γὰρ[g] Γοργίου ἕνεκα λέγειν, μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν τοῦτό ἐστιν ἡ ῥητορικὴ ἣν[h] Γοργίας ἐπιτηδεύει, οὐκ οἶδα· καὶ[i] γὰρ ἄρτι ἐκ τοῦ λόγου I. 463.
οὐδὲν ἡμῖν καταφανὲς[j] ἐγένετο τί ποτε οὗτος ἡγεῖται· ὃ δ' ἐγὼ καλῶ τὴν ῥητορικήν, πράγματός τινός ἐστι μόριον οὐδενὸς τῶν καλῶν.

ΓΟΡ. Τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπέ, μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθείς.[k]

ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Γοργία, εἶναί τι[l] ἐπιτήδευμα τεχνικὸν μὲν οὔ, ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς[m] καὶ ἀνδρείας καὶ φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις· καλῶ δὲ αὐ-

[b] φημὶ δὴ om V.—[c] τε καὶ F.—[d] ἀπεργασία corr Ξ.—[e] ἄρ' I: δ' *ς.—[f] αὐτῆς μὲν ἐπιτ. ΞΓΦΕΙW.—[g] γὰρ add ΦV.—[h] ὃ I.—[i] οὐ Γ.—[j] καταφανὲς ἡμῖν F.—[k] αἰσχυνθεὶς (εις superscr.) VW et (postposito ἐμέ) Φ, αἰσχυνθῃς E, αἰσχυνθείης pr Δ: αἰσχυνθῇς *ς.—[l] τι om I.—[m] δὲ μάλιστα στοχαστικῆς Φ.—[n] ἐγὼ αὐτοῦ ΓΦI.—[o] τῆς om pr Ξ.—

ταὐτὸν δ'] Bas. 2. ταὐτὸν ἄρ' ἐστὶν ὄψον. Bene, ni malis ταὐτὸν δὴ, nam opus est h. l. particula συλλογιστικῇ. Heind.

μὴ οἴηταί με διακωμ.] Memoriter, ut solet, ita profert Aristid. Orat. Plat. ii. p. 303. ὀκνῶ Γοργίου ἕνεκα λέγειν, ἵνα μή με ὑπολάβῃ διακωμῳδεῖν αὐτοῦ τὴν τέχνην. De voc. διακωμῳδεῖν v. Tim. Lex. p. 171. ibiq. Ruhnk. Heind.

μὴ ἀγροικότερον ᾖ] Commodius in his structuræ tenor procedet, si, quæ probabilis nunc est Heindorfii suspicio, locus ita constituatur: Μὴ ἀγροικ.—εἰπεῖν· ὀκνῶ γὰρ Γοργίου ἕν. λέγειν, μὴ οἴηται etc. Buttm.

εἰ μὲν τοῦτό ἐστιν] Sc. ὅπερ ἐγὼ καλῶ τὴν ῥητ. Heind.

τοῦτο] Pro τοῦτο vel Plato scripsit τοιοῦτο vel illud pro hoc posuit. Find.

τίνος, ὦ Σώκρατες, εἰπέ. μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθῇς] Fortasse τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπέ, μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθείς. Steph. Conjecturam hanc debuisse videtur Stephanus Ficini versioni, quæ sic se habet: *Cujusnam o Socrates? dic age, nihil mea causa veritus.* Legit etiam B. αἰσχυνθεὶς, et vere fortassis, sed αἰσχυνθῇς ibidem superscribitur. Routh.

αἰσχυνθεὶς] Sic loco vulgati αἰσχυνθῇς scribendum jam Stephanus vidit, et scripturam hanc præstant Codd. B. et M. cum Bas. 2. et Ficino. Heind.

δοκεῖ τοίνυν, κ. τ. λ.] Citantur hæc ab Aristide in Orat. Platon. i. p. 6. ed. Jebb. necnon a Sopatro quoque Apameensi, in Prolegomenis ad Aristidem p. 7. Routh.

καλῶ δὲ αὐτοῦ] Aristidis Ms. Coll.

ἰατρικῇ τὴν δικαστικήν.[i] ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ ἀλλήλαις, ἅτε περὶ τὸ αὐτὸ οὖσαι, ἑκάτεραι τούτων, ἥ τε ἰατρικὴ τῇ γυμναστικῇ καὶ ἡ δικαστικὴ[j] τῇ νομοθετικῇ· ὅμως δὲ διαφέρουσί τι ἀλλήλων. τεττάρων δὴ τούτων οὐσῶν, καὶ ἀεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευουσῶν τῶν μὲν τὸ σῶμα, τῶν δὲ τὴν ψυχήν, ἡ κολακευτικὴ αἰσθομένη,[k] οὐ γνοῦσα λέγω ἀλλὰ

ΧΓΔΞΣΤΦΒC.—[i] δικαστικὴν I: δικαιοσύνην *s.—[j] δικαστικὴ I: δικαιοσύνη *s.—[k] αἰσθομένη ΦFIV et corr Γ: αἰσθανομένη *s.—[l] τὸ τοιοῦτο F.—[m] ὅπου Χ, ὃ L.—

ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ] Pro vulgato ἀντὶ μὲν τῆς γυμναστικῆς, auctoritate Codd. B. A. M. et Aristidis rescripsi. ἀντίστροφον quid sit, accurate exposuit Krebsius ad Plutarch. de Aud. Poet. c. iii. p. 137. Heind.

τὴν δικαιοσύνην] Alii δικαστικήν. Ficinus autem ita reddit, quasi legerit τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην. Sic etiam paulo post δικαστικὴν legitur pro δικαιοσύνην. Steph. Qui ad alterum locum hæc quoque scribit in margine (p. 46.) ‘ Al. δικαστικήν. Sed Fabius non δικαστικὴν legit, sed δικαιοσύνην. Illa quæ hic affertur ex vet. cod. lectio in simili præcedentis paginæ loco invenitur, quem locum Ficinus reddit, quasi utrumque legerit, et δικαστικὴν et δικαιοσύνην. Ejus enim verba sunt, *In civili vero nomotheticam scilicet legalem conditricem legum pene correspondentem gymnasticæ, et justitiam scilicet judiciariam medicinam quodammodo referentem*. Sed Fabius vocem δικαιοσύνην agnoscit (uti dixi) libri de Inst. Orat. ii. c. 15.’ Habet quidem utroque loco Bas. 2. δικαστικήν, (qui forsan est liber vetus a Stephano memoratus, cum hujus editionis nomen tacere solet) sed statim post in eadem editione vox δικαιοσύνη extat. Extat quoque δικαιοσύνη tribus his locis non tantum in cæteris Platonis libris, sed etiam apud Fabium et Aristidem ; itaque illud δικαστικὴ explicatio alterius verbi videtur. Nec cum Stephano colligendum est, legisse Ficinum τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην, nam verba, *scilicet judiciariam*, expositionis tantum vice adduntur post *justitiam*, similiter ac illæ priores, *scilicet legalem conditricem legum*, post *nomotheticam*. Vertit quidem ad duo loca sequentia *judiciariam* Ficinus : et Sopater in Proleg. ad Aristid. ubi hæc Platonis exposuit, vocem δικαστικὴ semper adhibet. Sub finem quoque dialogi vox δικαστικὴ occurrit, ubi quæ hic dicit Socrates, respiciuntur. Sed nihil hæc movere nos debent, ut vocem δικαιοσύνην hinc eliminandam putemus, quoniam δικαιοσύνη pro arte judicatrice facile potest accipi, atque illa ars dicitur, ᾗ κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστάμεθα, a Platone ipso in Ἐρασταῖς. Vide §. 7. Notandum interim, Aristidem de altero, quem memoravi, Platonis loco ita disseruisse, quasi ibi vocem δικαιοσύνη, non vero δικαστική, legisset. Sed potest fieri, ut hoc faceret, quia adversus Platonem cavillari vellet, qui ibi quidem secundum Aristidem asserit, νομοθετικὴν κάλλιον εἶναι δικαιοσύνης, ubi δικαιοσύνη pro universali justitia adhiberi fingit Aristides, sed ibidem, ut dixi, vulgo legitur δικαστικῆς. Routh.

Plutarchus de Ser. Num. Vind. p. 11. ed. Wyttenbach. Δίκην ait dici Δικαιοσύνην, eamque appellat πασῶν τεχνῶν μεγίστην, quemadmodum Pindarus loco ibidem laudato ἀριστοτέχναν. Cf. de Rep. p. 332. D. et Clitoph. p. 408. B. ubi δικαστικὴ et δικαιοσύνη conjunguntur. Find.

τὴν δικαιοσύνην] Bas. 2. τὴν δικαστικήν, itidemque infra §. 46. ὅτι, ὃ ὀψοποιητικὴ πρὸς ἰατρικήν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαστικήν, suffragante Sopatro in Prolegg. ad Aristid., qui hæc Platonis exponens vocem δικαστικὴν adhibet, non δικαιοσύνην. Quæ scriptura etsi per se vulgatæ præferenda videtur, hanc tamen firmat cum ceterorum Codd. et Quintiliani ii. 15. 25. tum Scholiastæ auctoritas, ad h. l. hæc annotantis: δικαιοσύνην ἀλλ’ οὐ δικαστικὴν προσεῖπεν, ἵνα μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικόν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν περιλάβῃ τὸ ὄνομα. Heind.

ἐπικοινωνοῦσι] ἐπικοινῶσι vulgo Aristides. Sed ἐπικοινωνοῦσι ejusdem Mss. Coll. Nov. et Barocc. Mox, ἑκατέρα Aristides, et dein, δὲ pro δή. Routh.

αἰσθομένη] Sic correxi e Cod. B. et

νεσθαι, πυνθανέσθω· οὐ γάρ πω πέπυσται ὁποῖόν φημι ἐγὼ[v] τῆς κολακείας μόριον εἶναι τὴν ῥητορικήν,[w] ἀλλ' αὐτὸν λέληθα οὔπω[x] ἀποκεκριμένος,[y] ὁ δὲ ἐπανερωτᾷ εἰ οὐ καλὸν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ αὐτῷ οὐκ ἀποκρινοῦμαι πρότερον εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ῥητορικήν, πρὶν[z] ἂν πρῶτον ἀποκρίνωμαι[a] ὅ τί ἐστιν. οὐ γὰρ δίκαιον, ὦ Πῶλε· ἀλλ' εἴ περ βούλει πυθέσθαι, ἐρώτα ὁποῖον μόριον τῆς κολακείας φημὶ εἶναι τὴν ῥητορικήν.

ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δή, καὶ ἀπόκριναι,[b] ὁποῖον μόριον.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἂν μάθοις ἀποκριναμένου;[c] ἔστι γὰρ ἡ ῥητορικὴ κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον πολιτικῆς μορίου εἴδωλον.

ΠΩΛ. Τί οὖν; καλὸν ἢ αἰσχρὸν λέγεις αὐτὴν εἶναι;

ΣΩ. Αἰσχρὸν ἔγωγε· τὰ γὰρ κακὰ αἰσχρὰ ἐγὼ[d] καλῶ· ἐπειδὴ δεῖ σοι[e] ἀποκρίνασθαι[f] ὡς ἤδη εἰδότι ἃ[g] ἐγὼ[h] λέγω.

Σ.—[t] κομμωτικὴν ΞV, κωμωτικὴν FI.—[u] μόνα Δ.—[v] ἐγώ φημι F.—[w] τὴν ῥητορικὴν κολακείας μόριον εἶναι (omisso τῆς) ΞΣΥ.—[x] οὔπω ΓΔCIV et corr ℵB, οὕτω ℵΞ ΣΥΦF: οὕτως *s.—[y] ἀποκρινόμενος FI.—[z] πρὶν...ῥητορικὴν om I.—[a] ἀποκρίνωμαι πρῶτον E.—[b] ἀποκρίνου I.—[c] ἀποκρινομένου F.—[d] ἐγὼ om ℵΓΦEFIW et pr B.—[e] μοι EF.—[f] ἀποκρίνεσθαι I.—[g] ἃ om pr Ξ.—[h] ἐγὼ om Φ et pr B.—[i] ὅτι καὶ λέγεις

ἐγὼ τῆς κολ.] Codd. A. M. *ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν κολακείας μόριον εἶναι.* Atque *τῆς* abest etiam a B. et Cod. Aristid. Heind.

οὔπω] Vulgo *οὕτως*. Sed *οὔπω*, quæ verissima est lectio, fide versionis Ficini, Bas. 2. et Aristidis, recepi. Notavit etiam Stephanus, 'In vet. l. *οὔπω*, quam lectionem sequitur Ficinus.' *οὔπω* Ms. B. [A. M.] *οὔτω* et *π* superscript. Ms. R. quæ duplex lectio. Routh.

οὔπω] Ita Bas. 2. Aristid. et Ficinus. Vulgo manifesto vitio *οὕτως*. Conf. Theætet. §. 100. Heind.

εἶναι] Non agnoscit Aristidis Ms. Coisl. Routh.

εἴτε καλὸν] Ficinus: *utrum pulchrum aliquid vel turpe rhetoricam esse reor.* Insertum existimo eum offendisse pronomen *τί*. Find.

εἶναι] Deest apud Aristidem. Routh.

ὅ, τι ἐστίν] *ὅ ἐστιν* Aristides: mox idem *πυνθάνεσθαι*. Routh.

ἀπόκριναι] *ἀπόκριναί μοι* Aristides. Sed abest *μοὶ* ab ejusdem Ms. Coisl. In Mss. Barocc. et Coll. Nov. insertum est. Routh.

μάθοις ἀποκριναμένου] *μάθῃς* Aristides vulgo. Sed *μάθοις* ejusdem Mss. Coll. Nov. et Barocc. *ἀποκρινομένου* Barocc. Routh.

πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Sequitur celebris illa adulterinæ rhetoricæ naturæ explicatio, quam fuse tractaverunt Quinctilianus de Inst. Orat. ii. 16. Sopater Proleg. in Aristidem, duo Platonis Interpretes, scilicet Ficinus et Serranus Argumentis in Gorgiam, quorum hic Ciceronis errorem, qui in libro suo de Oratore nulla facta distinctione omnem rhetoricam a Platone apud Gorgiam derideri voluit, optime e dialogo ipso, Quinctiliani ope usus, refutavit. Routh.

πολιτ. μορ. εἴδωλ.] Citat hæc verba Lucian. in Bis Accusat. §. 34. Reddit Apuleius de Habitud. Doct. Plat. ii. p. 16. Elmenh. exprimit per *civilis particulæ umbram, id est, imaginem*. Ammianus Marcellinus l. xxx. p. 591. ed. Vales. poster. per *civilitatis particulæ umbram*. Find.

ἐγὼ] In Cod. R. ut in Aristide, *ἐγὼ* non scriptum erat, sed supra tamen additum est alia manu. Routh.

ἐγὼ λέγω] Omissum *ἐγὼ* in Cod. Reg. *ὃ λέγω* Aristid. Heind.

II. i. 36. §. 43. ΓΟΡ. Μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὅ τι λέγεις.[i]

ΣΩ. Εἰκότως γε, ὦ Γοργία· οὐδὲν γάρ[j] πω σαφὲς λέγω, Πῶλος δὲ ὅδε νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς.

ΓΟΡ. Ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἔα, ἐμοὶ δ' εἰπὲ πῶς λέγεις πολιτικῆς μορίου εἴδωλον εἶναι τὴν ῥητορικήν.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐγὼ[k] πειράσομαι φράσαι ὅ[l] γέ μοι φαίνεται εἶναι ἡ[m] ῥητορική· εἰ δὲ μὴ τυγχάνει[n] ὂν τοῦτο, Πῶλος ὅδε ἐλέγξει. σῶμά που καλεῖς τι[o] καὶ ψυχήν;

I. 464. ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τούτων οἴει[p] τινὰ εἶναι[q] ἑκατέρου εὐεξίαν;

ΓΟΡ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δαί;[r] δοκοῦσαν μὲν εὐεξίαν, οὖσαν δ' οὔ; οἷον τοιόνδε[s] λέγω· πολλοὶ δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τὰ σώματα, οὓς οὐκ ἂν ῥᾳδίως αἴσθοιτό τις ὅτι οὐκ εὖ ἔχουσιν, ἄλλος[t] ἢ ἰατρός τε[u] καὶ τῶν γυμναστικῶν τις.

F.—[j] γάρ om I.—[k] ἀλλὰ τοῦτ' ἐγὼ EFς.—[l] εἴ I.—[m] ἡ om 𝔛 et pr Υ.—[n] τυγχάνῃ 𝔛.—[o] τι om Υ et pr Ξ.—[p] εἴη I.—[q] εἶναι om F.—[r] δαί ΔΦ et corr 𝔛.—[s] τοιόνδε
ω
τι C et rc B, τόδε E.—[t] ἄλλος W, ἄλλως CF, ἀλλὰ (omisso ἢ) rc Γ.—[u] τε om Φ et

§. 43. μὰ τὸν Δία] Int. οὐκ εἰδώς ἐστι s. οὐκ οἶδε ἃ σὺ λέγεις. Vid. Lamb. Bos. ad Thom. Magistr. p. m. 590. Find.

μὰ τὸν Δία] Ne quis Findeisenio credat, post μὰ τὸν Δία suppleri posse οὐκ οἶδα ἃ σὺ λέγεις, quæ inaudita foret ellipsis, pertinet hæc formula ad seqq. ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι etc. neque offendere debet interpositum ἀλλὰ, quod asseverationis vim quodam modo auget. Sic §. 81. Χ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Καλλίκλεις, ὑπερφυῶς σπουδάζειν (Σωκράτης)· οὐδὲν μέντοι οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾷν. Κ. Νὴ τοὺς θεοὺς ἀλλ' ἐπιθυμῶ. Cratyl. §. 86. Μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἐμοί πω δοκεῖ. Xenoph. Cyrop. i. p. 18. D. Νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ πάππε, ἀλλ' οὖν πονηροί γε φαινόμενοι—ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. Aristoph. Nub. 652. κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδα. Heind.

ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς] ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲ αὐτό. Ita vulgo Aristides. Sed αὐτὸς Ms. Barocc. Canterus, atque Ed. Jebb. Routh.

σαφὲς] σαφῶς Aristidis Ms. Barocc. Mox καὶ ὀξὺς non vertit Ficinus. Routh.

νέος ἐστὶ] Suidas: Νέος ἐστὶ καὶ ὀξὺς, ἀμαθὴς δηλονότι καὶ προπετής. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ. Heind.

ἀλλὰ τοῦτ' ἐγὼ] Codd. A. M. B. R. et Aristides Ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι φρ. omisso τοῦτο, bene, opinor, ut toties a Platone infertur Ἐγὼ φράσω, ἐγώ σοι ἐρῶ. Heind.

εἶναι] Aberat a Cod. A. quemadmodum post τὶ a Codd. A. M. Find.

οὖσαν δ' οὔ] Codd. B. A. M. μὴ οὖσαν δέ. Heind.

τοιόνδε] τοιόν δέ τι λ. Ms. R. Mox ὡς Aristides vice ὅτι. Routh.

ὅτι οὐκ εὖ ἔχουσιν] Plato debuisset scribere οὐκ εὖ ἔχειν. Eodem modo apud Theophrast. Charact. cap. 5. verba καὶ ξένους δὲ εἰπεῖν ὡς δικαιότερα λέγουσι τῶν πολιτῶν posita sunt pro καὶ ξένους δὲ εἰπεῖν δικαιότερα λέγειν τῶν πολιτῶν. Find.

ἄλλος ἢ ἰατρός τε καὶ τῶν γυμναστικῶν τις] ἀλλ' ἢ ἰατρὸς κ. τ. λ. Sic Aristidis Mss. omnes. Edd. non agnoscunt ἢ, præter Jebbii. Legit ὁστισοῦν pro τις Aristidis Ms. Coisl. Routh.

ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τὸ τοιοῦτον[v] λέγω καὶ ἐν σώματι εἶναι καὶ ἐν[w] ψυχῇ, ὅ τι[x] ποιεῖ[y] δοκεῖν μὲν[z] εὖ ἔχειν τὸ[a] σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἔχει δὲ οὐδὲν μᾶλλον.

§. 44. ΓΟΡ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Φέρε δή σοι, ἐὰν δύνωμαι, σαφέστερον ἐπιδείξω[b] ὃ ii. i. 39.
λέγω. Δυοῖν ὄντοιν τοῖν[c] πραγμάτοιν δύο λέγω τέχνας, καὶ[d] τὴν μὲν[e] ἐπὶ[f] τῇ ψυχῇ[g] πολιτικὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ τῷ[h] σώματι μίαν μὲν οὕτως ὀνομάσαι οὐκ ἔχω σοι, μιᾶς δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν γυμναστικήν, τὴν δὲ ἰατρικήν. τῆς δὲ πολιτικῆς ἀντὶ μὲν τῆς γυμναστικῆς τὴν νομοθετικήν, ἀντίστροφον δὲ τῇ

pr Ξ.—[v] τοιοῦτο W.—[w] ἐν om ΞΣΥ.—[x] ὃ I.—[y] ποιεῖν C.—[z] δοκεῖ μὲν I: μὲν δοκεῖν °ς.—[a] ἔχειν καὶ τὸ F.—[b] ἐπιδεῖξαι I.—[c] τοῖν add ΓΔΣΥΦEFW et pr B.—[d] καὶ solus habet I.—[e] μὲν om F.—[f] ἐν Δ.—[g] τὴν ψυχὴν B et pr ΓC.—[h] τῷ om

ἀληθῆ] ἀληθῶς λέγεις Aristidis Ms. Barocc. Routh.

τὸ τοιοῦτον—ψυχῇ] τοιοῦτο Aristides vulgo, sed τοιοῦτον Ms. Coll. Nov. Mox deest ἐν ante ψυχῇ Gorgiæ Ms. Bodl. Routh.

τὸ τοιοῦτον] Ficinus: *Tale quiddam.* Legit Τὶ pro Τὸ. Serranus etiam: *Hujusmodi quiddam:* perquam placet. Mox ἐν ante dativum ψυχῇ in Codd. A. M. deerat, et pro δοκεῖν Cod. M. habebat δοκεῖ. Perperam. Find.

ὅτι ποιεῖ μὲν δοκεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψύχην, ἔχει] ὃ ποιεῖ μὲν δ. Aristides: εὖ ἔχειν δοκεῖν ejusdem Ms. Coisl. Legendum est ὅ,τι pro ὅτι, ut suadent verba ipsa, Ficini versio, Aristidis lectio, et Waldgravius in Annott. Mss. cui ἔχει, quod legunt omnes, in ἔχειν mutanti non assentior. Routh.

ὅ,τι ποιεῖ] Vulgo perperam ὅτι ποιεῖ, de quo vitio jam monuit Routhius. Heind.

ἔχει δὲ οὐδὲν μᾶλλον] Latine prægressis hæc jungenda sunt: *quum tamen nihilo magis bene valeant.* Par juncturæ modus est de Rep. vii. p. 533. D. ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου. Meno p. 77. D. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλ' ἐκείνων ἃ ᾤοντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστι δὲ ταῦτά γε κακά. Theætet. §. 91. καὶ ταύτῃ (μοὶ δοκεῖ ἁλίσκεσθαι ὁ λόγος), ᾗ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ, αὗται δὲ ἐφάνησαν τοὺς ἐκείνου λόγους οὐδαμῇ ἀληθεῖς ἡγούμεναι· multisque aliis locis, ut frustra ἔχει hoc in ἔχειν mutarit vir doctus in notis Routhii, imo ne salva quidem sententia. Heind.

§. 44. δή σοι ἐὰν δύνωμαι] δήτοι ἐὰν δύναμαι Aristidis Ed. P. Steph. δύναμαι etiam ejusdem Ed. Florent. Routh.

δυοῖν ὄντοιν πραγμάτοιν] δυοῖν ὄντοιν τοῖν Codd. B. [M.] δυοῖν ὄντων τῶν πραγμάτων. Aristidis Ms. Coll. Nov. et Ed. Jebb. Sed abest a cæteris articulus. Routh.

καὶ] Non extabat in Cod. M. cum quo etiam consentiunt Ald. Bas. 1. Ficinus eam expressit. Ab eodem Codice et B. aberat τῷ ante dativum σώματι. Sed ante legitur ἐπὶ τῇ ψυχῇ, quemadmodum paullo ante est ἐν ψυχῇ, quia præcessit ἐν σώματι. Aristides habet τὴν μὲν οὖν, omissa particula καί. Find.

ἐπὶ τῇ ψυχῇ] ἐπὶ τὴν ψυχὴν Ms. R. male. Routh.

οὕτως] H. e. *sic statim, re non accuratius expensa.* V. notata ad Plat. Phædr. §. 24. et Marcland. ad Max. Tyr. Diss. xvi. 1. Heind.

ἀντίστροφον] Codd. A. B. M. ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ. Sed librarius Cod. M. primo scripserat ἀντὶ, inseruit autem postea στροφον. In eodem Cod. ἀντίστροφον superscriptum habebat ἴσην, ab alia manu, interpretamenti scilicet loco. Cæterum genitivus τῆς πολιτικῆς pendet ab omisso περί. Find.

ἰατρικῇ τὴν δικαστικήν.[i] *ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ ἀλλήλαις, ἅτε περὶ τὸ αὐτὸ οὖσαι, ἑκάτεραι τούτων, ἥ τε ἰατρικὴ τῇ γυμναστικῇ καὶ ἡ δικαστικὴ*[j] *τῇ νομοθετικῇ· ὅμως δὲ διαφέρουσί τι ἀλλήλων. τεττάρων δὴ τούτων οὐσῶν, καὶ ἀεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευουσῶν τῶν μὲν τὸ σῶμα, τῶν δὲ τὴν ψυχήν, ἡ κολακευτικὴ αἰσθομένη,*[k] *οὐ γνοῦσα λέγω ἀλλὰ*

ΞΓΔΠΣΤΦΒC.—[i] *δικαστικὴν* I: *δικαιοσύνην* °s.—[j] *δικαστικὴ* I: *δικαιοσύνη* °s.—[k] *αἰσθομένη* ΦFIV et corr Γ: *αἰσθανομένη* °s.—[l] *τὸ τοιοῦτο* F.—[m] *ὑπὸ* Ξ, *ὃ* L.—

ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ] Pro vulgato *ἀντὶ μὲν τῆς γυμναστικῆς*, auctoritate Codd. B. A. M. et Aristidis rescripsi. *ἀντίστροφον* quid sit, accurate exposuit Krebsius ad Plutarch. de Aud. Poet. c. iii. p. 137. Heind.

τὴν δικαιοσύνην] Alii *δικαστικήν*. Ficinus autem ita reddit, quasi legerit *τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην*. Sic etiam paulo post *δικαστικὴν* legitur pro *δικαιοσύνην*. Steph. Qui ad alterum locum hæc quoque scribit in margine (p. 46.) ‘ Al. *δικαστικήν*. Sed Fabius non *δικαστικὴν* legit, sed *δικαιοσύνην*. Illa quæ hic affertur ex vet. cod. lectio in simili præcedentis paginæ loco invenitur, quem locum Ficinus reddit, quasi utrumque legerit, et *δικαστικὴν* et *δικαιοσύνην*. Ejus enim verba sunt, *In civili vero nomotheticam scilicet legalem conditricem legum pene correspondentem gymnasticæ, et justitiam scilicet judiciariam medicinam quodammodo referentem*. Sed Fabius vocem *δικαιοσύνην* agnoscit (uti dixi) libri de Inst. Orat. ii. c. 15.’ Habet quidem utroque loco Bas. 2. *δικαστικήν*, (qui forsan est liber vetus a Stephano memoratus, cum hujus editionis nomen tacere solet) sed statim post in eadem editione vox *δικαιοσύνη* extat. Extat quoque *δικαιοσύνη* tribus his locis non tantum in cæteris Platonis libris, sed etiam apud Fabium et Aristidem ; itaque illud *δικαστικὴ* explicatio alterius verbi videtur. Nec cum Stephano colligendum est, legisse Ficinum *τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην*, nam verba, *scilicet judiciariam*, expositionis tantum vice adduntur post *justitiam*, similiter ac illæ priores, *scilicet legalem conditricem legum*, post *nomotheticam*. Vertit quidem ad duo loca sequentia *judiciariam* Ficinus : et Sopater in Proleg. ad Aristid. ubi hæc Platonis exposuit, vocem *δικαστικὴ* semper adhibet. Sub finem quoque dialogi vox *δικαστικὴ* occurrit, ubi quæ hic dicit Socrates, respiciuntur. Sed nihil hæc movere nos debent, ut vocem *δικαιοσύνην* hinc eliminandam putemus, quoniam *δικαιοσύνη* pro arte judicatrice facile potest accipi, atque illa ars dicitur, *ᾗ κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστάμεθα*, a Platone ipso in *Ἐρασταῖς*. Vide §. 7. Notandum interim, Aristidem de altero, quem memoravi, Platonis loco ita disseruisse, quasi ibi vocem *δικαιοσύνη*, non vero *δικαστική*, legisset. Sed potest fieri, ut hoc faceret, quia adversus Platonem cavillari vellet, qui ibi quidem secundum Aristidem asserit, *νομοθετικὴν κάλλιον εἶναι δικαιοσύνης*, ubi *δικαιοσύνη* pro universali justitia adhiberi fingit Aristides, sed ibidem, ut dixi, vulgo legitur *δικαστικῆς*. Routh.

Plutarchus de Ser. Num. Vind. p. 11. ed. Wyttenbach. *Δίκην* ait dici *Δικαιοσύνην*, eamque appellat *πασῶν τεχνῶν μεγίστην*, quemadmodum Pindarus loco ibidem laudato *ἀριστοτέχναν*. Cf. de Rep. p. 332. D. et Clitoph. p. 408. B. ubi *δικαστικὴ* et *δικαιοσύνη* conjunguntur. Find.

τὴν δικαιοσύνην] Bas. 2. *τὴν δικαστικήν*, itidemque infra §. 46. *ὅτι, ὃ ὀψοποιητικὴ πρὸς ἰατρικήν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαστικήν*, suffragante Sopatro in Prolegg. ad Aristid., qui hæc Platonis exponens vocem *δικαστικὴν* adhibet, non *δικαιοσύνην*. Quæ scriptura etsi per se vulgatæ præferenda videtur, hanc tamen firmat cum ceterorum Codd. et Quintiliani ii. 15. 25. tum Scholiastæ auctoritas, ad h. l. hæc annotantis: *δικαιοσύνην ἀλλ' οὐ δικαστικὴν προσεῖπεν, ἵνα μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικόν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν περιλάβῃ τὸ ὄνομα*. Heind.

ἐπικοινωνοῦσι] *ἐπικοινῶσι* vulgo Aristides. Sed *ἐπικοινωνοῦσι* ejusdem Mss. Coll. Nov. et Barocc. Mox, *ἑκατέρα* Aristides, et dein, *δὲ* pro *δή*. Routh.

αἰσθομένη] Sic correxi e Cod. B. et

στοχασαμένη, τέτραχα ἑαυτὴν διανείμασα, ὑποδῦσα ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων, προσποιεῖται εἶναι τοῦτο[l] ὅ περ[m] ὑπέδυ, καὶ τοῦ μὲν βελτίστου οὐδὲν φροντίζει, τῷ δὲ ἀεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν[n] καὶ ἐξαπατᾷ, ὥστε δοκεῖ[o] πλείστου ἀξία[p] εἶναι. [§. 45.] Ὑπὸ μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν ἡ[q] ὀψοποιικὴ[r] ὑποδέδυκε, καὶ προσποιεῖται τὰ βέλτιστα σιτία

[n] διάνοιαν F.—[o] δοκεῖ ΔΞΠΒCFVW et pr ϒΓΕ: δοκεῖν *ς.—[p] ἀξίαν I.—[q] αὖ I.—

Aristide. Nam quod vulgo editur *αἰσθανομένη*, parum convenit sequentibus *γνοῦσα, στοχασαμένη, διανείμασα, ὑποδῦσα.* Heind.

ὑποδῦσα—ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων] I. e. *ὑπὸ τὸ σχῆμα ἑκάστου τῶν μορίων*, ut loquitur Aristot. Rhet. i. 2. *διὸ καὶ ὑποδύεται ὑπὸ τὸ σχῆμα τὸ τῆς πολιτικῆς ἡ ῥητορική.* Heind.

ὑπὸ ἕκαστον] Abest *ὑπὸ* ab Aristide; mox *τοιοῦτο* Aristides vulgo, sed *τοῦτο* ejusdem Ms. Coll. Nov. Routh.

ὑπέδυ] Vocem istam ita interpretatus est Sopater: *ὑποδύεται, τουτέστιν ὑπεισέρχεται, ὑποκρίνεται, ὡς ἐκείνη ταυτὸν εἶναι δοκεῖν.* Proleg. in Aristid. p. 8. *Ὑπέδυ. ὑπεισῆλθεν.* Hesychius, hunc fortasse locum respiciens. Routh.

τῷ δὲ ἀεὶ] Dicta sunt pro *ἀεὶ δὲ τῷ ἡδίστῳ*, quemadmodum per eandem Synchysin infr. *τοῖς ἀεὶ παροῦσιν* pro *ἀεὶ τοῖς παροῦσιν.* et rursus *τοῖς ἀεὶ τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις* pro *ἀεὶ τοῖς τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις.* Find.

τῷ δὲ ἀεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν] *αἰεὶ* abest Aristide, qui et *θηρεύει* pro *θηρεύεται* habet: *θεραπεύεται* Sopater. 'Vulgo *ἄνοιαν* habetur pro *διάνοιαν*. Quæ vox, etiamsi legi possit, tamen amentiam venari ac decipere, non est operosum.' Hæc Cornarius. Idem placuit quoque Gul. Cantero ad Aristidem, qui notavit etiam in Nov. Lect. vii. 9. ita videri interpretes Platonis hic legisse. de Ficini autem lectione aliter statuendum videtur, qui vertit, *incautam illaqueat mentem.* Vix porro necessarium hic esse opinor, ut mutetur lectio, quam exhibent omnes Platonis libri, quibus addere est Aristidem et Sopatrum. Vox *ἀνοήτους*, si quid hoc refert, statim post de iis adhibetur, quos *ἡ κολακευτικὴ ὀψοποιία* decipit. Routh.

ἄνοιαν] Fortasse legendum est *ἄγνοιαν*, cum quo sæpius confunditur *ἄνοια*. Ficinus: *sed semper eo quod dulcissimum est, quasi hamo incautam illaqueat mentem.* Find.

τὴν ἄνοιαν pro *τοὺς ἀνοήτους*, temere tentarunt et Cornarius et Canterus l. c. uterque corrigens *τὴν διάνοιαν*. Demosth. tom. i. ed. Reisk. p. 20. *τὴν ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν ἐξαπατῶν καὶ προσλαμβάνων, οὕτως ηὐξήθη.* Atque audacius etiam Eurip. Iph. T. 386. *Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν.* Appuleius de Dogm. Plat. l. i. p. 17. Elmenh. ubi Gorgiæ hunc locum respicit: 'ut illa (coquina) medicinæ professione interdum opinionem imprudentium (*τὴν ἄνοιαν*) captat, quasi ea, quæ agit, cum morborum medela conveniant, sic sophistice imitata juridicialem statum dat opinionem stultis, quasi justitiæ studeat.' Quamquam quid opus est exemplis in dicendi ratione cuivis fere scriptori frequentata? Heind.

θηρεύεται τὴν ἄνοιαν] Emendandum videtur *θηρεύεται τὴν εὔνοιαν*. Lucian. De Conscrib. Hist. tom. ii. p. 16. *Τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι.* Et ibid. lepidissime p. 54. *Οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν.* Atque ita fere *venari* dicitur de rebus bonis ac jucundis. Hierocles in Aurea Carm. p. 102. Ed. Lond. Lucian. Toxar. tom. ii. p. 508. Dio Chrysost. p. 470. D. Julian. p. 266. C. Muson. apud Stob. p. 82. et 200. Ed. Basil. Euripid. in Epist. ad Archiloch. tom. ii. p. 499. Ed. Beck. Heusd.

ὥστε δοκεῖ] Ita Codd. R. B. A. M. Vulgo *δοκεῖν*, quo retento corrigendum *ἀξίαν*, quod in Cod. Aristidis comparet. Heind. [Immo *ἄξιον* Ms. Coisl. at *ἀξί' αν*, i. e. *ἄξιον* vel *ἀξίαν*, Ms. Barocc. teste Routhio.]

§. 45. *ὀψοποιητικὴ*] *ὀψοποιικὴ* Bas. 2. Ms. Bodl. et Aristidis Mss. Barocc. et Coll. Nov. *ὀψοποιικὴ* mendose Edd. Florent. et P. Steph. *ὀψοποιητικὴ* Ms. Coisl. et Ed. Jebb. Routh.

τῷ σώματι εἰδέναι,[s] ὥστ' εἰ δέοι ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι
II. i. 40. ὀψοποιόν τε καὶ ἰατρὸν ἢ ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνοήτοις ὥς
περ οἱ παῖδες, πότερος ἐπαΐει περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων καὶ
πονηρῶν, ὁ ἰατρὸς ἢ[t] ὁ[u] ὀψοποιός, λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν
ἰατρόν. κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸ καλῶ, καὶ αἰσχρόν φημι
I. 465. εἶναι[v] τὸ τοιοῦτον,[w] ὦ Πῶλε—τοῦτο γὰρ πρὸς σὲ λέγω—,
ὅτι τοῦ[x] ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτίστου· τέχνην
δὲ αὐτὸ[y] οὔ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον
οὐδένα[z] ὧν[a] προσφέρει,[b] ὁποῖ[c] ἄττα τὴν φύσιν ἐστίν, ὥστε

[r] ὀψοποιικὴ ΣΓΔΥΦBCEFIW : ὀψοποιητικὴ *s.—[s] εἰδέναι τῷ σώματι I.—[t] ἢ FFr.—[u] ὁ post ἢ om I.—[v] εἶναι om Δ, post πῶλε ponit I.—[w] τὸ τοιοῦτον post ὦ πῶλε ponunt ΣΥ, τὸ τοιοῦτο E.—[x] τοῦ γὰρ F.—[y] αὐτὸ I : αὐτὴν *s.—[z] οὐδένα om I.—
οι
[a] ὧν Ficinus : libri ᾧ.—[b] προσφέρει F. quæ addebantur ἃ προσφέρει, omisi cum

ὥστ' εἰ δέοι—διαγωνίζεσθαι—, πότερος ἐπαΐει] Vide ne accurata ratio post illa εἰ δέοι subjunctivum ἐπαΐοι postulet. Charmid. §. 42. Εἰ μὲν γὰρ—ᾔδει ὁ σώφρων, ἅτε ᾔδει καὶ ἃ μὴ ᾔδει, ubi male scripseris, ἅτε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδε. de Rep. iii. p. 412. D. Κήδοιτο δέ γ' ἄν τις μάλιστα τούτου ὃ τυγχάνοι φιλῶν.—Καὶ μὴν τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ᾧ ξυμφέρειν ἡγοῖτο τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῷ. Heind.

ἢ πονηρῶν] καὶ πότερος πονηρὸς Mss. B. R. καὶ pro ἢ Aristides, sed ἢ ejusdem Ms. Coisl. Routh.

ἢ πονηρῶν] Cod. A. πότερος πονηρ. Librarius Cod. M. scripserat καὶ πόνηροὶ, sed inter versus inseruit πότερος.. Find.

ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν] De sententia cf. §. 25. Schol. ἢ ὡς τῶν ἀνοήτων τοῦτο αὐτοῦ καταψηφισαμένων, ἢ ὡς ἀπελαθέντα ὑπ' αὐτῶν καὶ τοῦ ἐκ τῆς ἰατρείας μισθοῦ στερούμενον σπάνει τῆς τροφῆς ἀποθανεῖν. Horum utrum sit verum, monere non attinet. Heind.

ἢ ὁ ὀψοποιὸς] Deest articulus in Ms. B. et Aristide vulgo, sed inseritur Msto Coll. Nov. Routh.

καλῶ] καλῶν Aristides vulgo, sed καλῶ ejusdem Mss. et Ed. Jebb. Routh.

καὶ αἰσχρόν φημι] Codd. B. A. M. καὶ αἰσχρὸν φημί, ὦ Πῶλε, τὸ τοιοῦτον—τοῦτο γὰρ πρὸς σὲ—Hæc addit, ne Gorgiam illud αἰσχρὸν offendat. Cf. §. 44. ubi eandem præfert Socrates Gorgiæ reverentiam. Heind.

τὸ τοιοῦτον, ὦ Πῶλε] Cod. A. B. M. ὦ πῶλε τὸ τοιοῦτον, omisso etiam infinitivo εἶναι. Cæterum Ficinus legit τὶ τοιοῦτον· vertit enim : *ac turpe, o Pole, quiddam existimo*. Find.

αὐτὴν] αὐτὸ pro αὐτὴν Bas. 2. Extat etiam hæc lectio in Stephani marg. Ficinus autem videbitur legisse αὐτήν, ex comparatione locorum, quos statim ante vertit. Routh.

Bas. 2. αὐτὸ pro αὐτήν, vere, opinor. Heind.

ᾧ προσφέρει ἃ προσφέρει] ὃ προσφέρει Aristides editus, pro ᾧ προσφέρει ἃ προσφέρει. Sed exhibent ejusdem Mss. omnes ᾧ προσφέρει, et deleta sunt verba ἃ προσφέρει, ut opinor, in Ms. Barocc. Legendum ait Cornarius ὧν προσφέρει, censet enim voces ἃ προσφέρει, cum expositionis vice in margine adscripta fuissent, etiam in contextum irrepsisse. Scilicet Ficinus verterat, *quoniam nullam habet rationem eorum, quæ affert*. Eodem quoque modo Aristidem editum ὃ προσφέρει habentem emendabant Canteri cum posteriores. Reiskius ἃ προσφέρει reponit. At lectio tamen librorum Platonis fortasse vera est. Routh.

ὧν προσφέρει] Verissimam recepi Cornarii correct. loco vulg. scripturæ, ᾧ προσφέρει ἃ προσφέρει, in qua certe scriptum exspectabas ὁποῖόν τι, non ὁποῖα ἄττα, ut ᾧ referretur ad *corpus humanum*. Emendationem hanc satis per se certam et evidentem tuetur Ficini versio : *quoniam nullam habet rationem eorum quæ affert*, itemque ex parte Aristides editus, in quo legitur ὃ προσφέρει pro his, ᾧ προσφέρει ἃ προσφέρει, et magis ejusdem Cod. Barocc. ᾧ προσφέρει exhibens, omissis illis, ἃ προσφέρει. Heind.

ὁποῖα ἄττα] B. M. ὁποῖαττα. Ari-

μου βραχέα[s] οὐκ ἐμάνθανες, οὐδὲ χρῆσθαι τῇ ἀποκρίσει ἥν σοι ἀπεκρινάμην[t] οὐδὲν οἷός τ'[u] ἦσθα, ἀλλ' ἐδέου διηγήσεως. ἐὰν μὲν[v] οὖν καὶ ἐγὼ σοῦ ἀποκρινομένου μὴ[w] ἔχω ὅ τι χρήσωμαι,[x] ἀπότεινε[y] καὶ σὺ λόγον, ἐὰν δὲ ἔχω, ἔα με χρῆσθαι·[z] δίκαιον γάρ. καὶ νῦν ταύτῃ τῇ ἀποκρίσει εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ. I. 466. II. i. 42.

ΠΩΛ. Τί οὖν φῄς; κολακεία δοκεῖ σοι εἶναι ἡ[a] ῥητορική;

ΣΩ. Κολακείας μὲν οὖν ἔγωγε[b] εἶπον μόριον. ἀλλ' οὐ μνημονεύεις τηλικοῦτος ὤν,[c] ὦ Πῶλε; τί τάχα δράσεις;[d]

ΠΩΛ. Ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι ὡς[e] κόλακες ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες;[f]

ΣΩ. Ἐρώτημα τοῦτ' ἐρωτᾷς ἢ λόγου τινὸς ἀρχὴν λέγεις;

ΠΩΛ. Ἐρωτῶ ἔγωγε.

§. 48. ΣΩ. Οὐδὲ[g] νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσιν.

[q] λόγον om I.—[r] μοι I, om Σ et pr Ξ.—[s] βραχέως EF.—[t] ἀπεκρινάμην V.—[u] τ' add ϪΓΔΞΣΥΦBCIVW.—[v] μὲν om F.—[w] οὐκ I.—[x] χρήσομαι ΓΞΣEVW.—[y] ἀπότειναι Φ.—[z] χρήσασθαι I.—[a] ἡ om ΣΥ et pr Ξ.—[b] ἐγὼ I.—[c] νέος ὢν I: om Σ.—[d] post δράσεις omisi πρεσβύτης γενόμενος cum ϪΔCEFW et pr ΓΦB.—[e] ὡς om EF.—[f] hæc post κόλακες v. sup. ponit Φ.—[g] ὃ οὐδὲ E et supra versum BC.—[h] τῶν ἐν

cinus: *ubi tamen venia dignus sum:* tanquam legerit ἄξιος μὲν οὖν συγγνώμης εἰμί. Sed sensum expressit. FIND.

οὐδὲν οἷός τ' ἦσθα] Sic Codd. A. M. B. R. In Edd. τε omissum. HEIND.

μὴ] Bas. 2. habet οὐκ pro μή. Mox Codd. M. B. χρήσομαι, æque vitiose, atque Cod. A. ἀπόκτεινε. FIND.

ὢν ὦ Πῶλε] Codd. A. B. M. simpliciter Πῶλε. FIND.

τί τάχα δράσεις] Mirum hoc τάχα, quod nescio an trahi debeat ad seqq. πρεσβύτης γενόμενος, hoc sensu, *si forte grandior natu factus fueris.* Quanquam ne hoc quidem animum explet. HEIND.

πρεσβύτης γενόμενος] Desunt hæc in textu Cod. R. sed in marg. scribitur, νέος ὢν τί τάχα δράσεις πρεσβύτ. γεν. Nec legisse ea Ficinus videtur, qui vertit, 'Quid forte posthac facies?' ROUTH.

ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι κ. τ. λ.] Mihi vertendum videbatur, *eodem loco haberi, quo viles adulatores.* ROUTH.

ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι ὡς κόλακες] Recte Ficinus φαῦλοι cum νομίζεσθαι junxit, male cum verbo κόλακες Cornarius, Vigerus de Idiotism. Gr. L. viii. 15. et ipse Routhius. Clarum est, hoc dici a Polo: *An igitur videntur tibi tanquam adulatores in civitatibus pro contemnendis hominibus boni haberi oratores?* HEIND.

§. 48. οὐδὲ νομίζεσθαι] *Ne ullo quidem loco haberi, prorsus negligi, ut nulla sint existimatione.* Lucian. Hermotim. §. 24. Bip. t. iv. p. 31. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν οὐδ' ἀπὸ σχημάτων ἢ μεγέθους ἢ κάλλους οὐδ' ἀπὸ γένους οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων, ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δὲ ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι σύνεσιν καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν κ. τ. λ. Aristoph. Nub. 962. Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. HEIND.

δοκοῦσι] Scripsi cum Codd. B. et R. pro δοκοῦσιν. HEIND.

ἂν ἴσως ἀκολουθήσαις[n]*—ὅτι ὃ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο*[o] *ὀψοποιικὴ*[p] *πρὸς ἰατρικήν. μᾶλλον*[q] *δὲ ὧδε, ὅτι ὃ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικήν, τοῦτο σοφιστικὴ*[r] *πρὸς νο-*
II. i. 41. *μοθετικήν, καὶ ὅτι ὃ ὀψοποιικὴ*[s] *πρὸς ἰατρικήν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαστικήν.*[t] *ὅ περ μέντοι λέγω, διέστηκε μὲν*[u]

[m] *ἐφελκομένη* E cum pr Ξ et corr Σ.—[n] *ἀκολουθήσαις* ϞΓΔΞΣΥΦBCIVW, *ἀκολουθήσας* F: *ἀκολουθήσειας* ς.—[o] *τοῦτο...γυμναστικήν* om ΣΦF et pr Ξ.—[p] *ὀψοποιικὴ* ΓΔΞΥBCEIW.—[q] *μᾶλλον...ἰατρικήν* om pr V.—[r] *σοφιστικήν* mg V.—[s] *ὀψοποιικὴ* ΓΔΣΥΦBCEFW, *ὀψοποιητικὴ* mg V.—[t] *δικαστικήν* I: *δικαιοσύνην* *ς.—[u] *μὲν* add I.

§. 46. *ἀκολουθήσειας*] *ἀκολουθήσαις* Mss. R. B. [A. M.] et Aristides. Routh.

ὀψοποιητική] *ὀψοποιΐκή* Bas. 2. Mss. R. et B. Omittunt Aristidis libri verba hæc *ὀψοποιητικὴ πρὸς* etc. usque ad *σοφιστικὴ πρὸς*. Routh.

καὶ ὅτι ὃ ὀψοποιητικὴ] Abest *ὅτι* Aristide. *καὶ ὃ ὀψ.* dum pene deletur *τι* post *ὃ*, exhibet ejusdem Ms. Barocc. *καὶ ὅπερ ὀψ.* Ms. Coll. Nov. *ὀψοποιΐκὴ* Platonis Ed. Bas. 2. et Mss. R. et B. *ὀψοποιηκὴ* mendose Aristides editus, sed *ὀψοποιΐκὴ* Mss. Barocc. et Coll. Nov. *ὀψοποιητικὴ* Ms. Coisl. Routh.

ῥητορική] *ἡ ῥητ.* Aristides impressus, non autem Mss. Routh.

δικαιοσύνην] *γράφεται δικαστικήν. ὅπερ μέντοι λέγω, διέστηκεν μὲν οὕτω φ.* Sed Fabius *δικαιοσύνην* agnoscit. Steph. qui sic in not. ' Fabius non *δικαστικὴν* legit sed *δικαιοσύνην*: illa tamen quæ hic affertur ex vet. cod. lectio, in simili præced. pag. loco invenitur, *ἀντίστροφον δὲ τῇ ἰατρικῇ τὴν δικαστικήν*: quem locum Ficinus ita reddit quasi utrumque legerit, et *δικαστικὴν* et *δικαιοσύνην*. Ejus enim verba sunt, ' *In civili vero nomotheticam, scilicet conditricem legum, pono correspondentem gymnasticæ; et justitiam scilicet judiciariam, medicinam quodammodo referentem.*' Sed Fabius vocem *δικαιοσύνην* agnoscit (uti dixi) in l. ii. c. 16. ' Plerique autem, dum pauca ex Gorgia Platonis a prioribus imperite excerpta legere contenti, neque hoc totum, neque alia ejus volumina evolvunt, in maximum errorem inciderunt: creduntque eum in hac esse opinione ut *rhetoricen, non artem sed peritiam quandam gratiæ ac voluptatis* existimet: et alio loco, *civilitatis particulæ simulacrum*:' et paucis interjectis, ' *Adulationem* autem *medicinæ*, vocet *coquorum* artificium: et *exercitatricis*, *mangonum*, qui colorem fuco, et verum robur inani sagina mentiantur: *legalis*, *cavillatricem*: *justitiæ*, *rhetoricen*.' Hæc sunt ejus verba: ubi intellige, ' Exercitatricis adulationem artificium mangonum.' Conferenda autem sunt posteriora verba cum toto hoc Platonis loco, incipiendo ab initio hujus pag. ubi scriptum est, *τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ* (*ὥσπερ λέγω*) *ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται· τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἡ κομμωτική*. etc.'

Habet quidem *δικαστικὴν* pro *δικαιοσύνην* Bas. 2. ubi vero invenerit particulam *μὲν* Stephanus, ignoro. *διέστηκαν* pro *διέστηκεν* Bas. 2. Routh.

ὅπερ μέντοι λέγω] Ficinus: *Veruntamen, ut dicebam, ita natura distinguuntur*. Legit haud dubie *διέστηκαν*, ut est in Bas. 2. pro vulgato *διέστηκεν*, et vel *ὥσπερ* vel *ᾧπερ* vel *ὅπερ* pro *ὅπερ*. Tum ego potius verterim: *eo vero, quo dixi, modo, natura differunt.* Favent huic lectioni pluralia, quæ sequuntur, *φύρονται*, quod in utroque Cod. depravatum erat in *φύονται*. Potest tamen *διέστηκεν* servari, si modo *ὅπερ* in *ἅπερ* mutetur, ita ut sensus sit: *de quibus vero disserui, ea sic differunt.* Cæterum in Bas. 2. ante *οὕτω* additur *μὲν*: bene. Contra in Cod. Aug. erat male *φήσει* pro *φύσει*. Find.

ὅπερ μέντοι λέγω, διέστηκεν] Hunc locum gravior haud dubie corruptela invasit, ac plura fortasse verba interciderunt, ut Platonis mentem vix aliter possis quam divinando assequi. Nempe quod supra §. 44. de veris illis artibus Socrates dixit, *ἐπικοινωνεῖν μὲν ἀλλήλαις, ἅτε περὶ τὸ αὐτὸ οὔσας, ἑκατέρας τούτων, τήν τε ἰατρικὴν τῇ γυμναστικῇ καὶ τὴν δικαιοσύνην τῇ νομοθετικῇ, ὅμως δὲ διαφέρειν τι ἀλλήλων*, idem fere h. l. dixerit de illarum artium simulacris, rhetorice et sophistice; utramque distare quidem ab altera, quum illa justitiæ, hæc nomothetices speciem subierit; veruntamen quoniam in eodem utraque munere, in tractandis hominum mentibus, versetur idemque habeat propositum, ut cupidita-

οὕτω φύσει· ἅτε δ'[v] ἐγγὺς ὄντων φύρονται[w] ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ ταὐτά,[x] καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ τι χρήσωνται[y] οὔτε αὐτοὶ ἑαυτοῖς οὔτε οἱ[z] ἄλλοι ἄνθρωποι τούτοις. καὶ γὰρ ἂν εἰ[a] μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστάτει, ἀλλ' αὐτὸ[b] αὑτῷ, καὶ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο[c] ἥ τε

—[v] δὴ Φ.—[w] φύονται pr Γ.—[x] ταῦτα ℵ. quæ sequebantur, σοφισταὶ καὶ ῥήτορες, omisi cum Φ.—[y] χρήσωνται I et corr Φ : χρήσονται *ς.—[z] οἱ om ΦEF.—[a] εἰ om Φ.—[b] τὸ ΞΥ.—[c] ἀνεκρίνετο EFς.—[d] ὀψοποιικὴ ℵΓΔΞΥΦBCEFW.—[e] ἡ om ΔΗΞΥFV.

tibus hominum blandiatur, utramque misceri cum altera, ut rhetor sæpe sophistam agat, sophista rhetorem, nec, quid inter eos discriminis intercedat, aut ipsi sciant, aut ceteri homines. Aliam autem esse earum, quæ ad corpus pertineant, rationem, coquinariæ et medicinæ; in his enim mentis, quæ corpori præsit, liberum esse judicium, ut facile inter se discernantur τὰ ὑγιεινὰ καὶ ἰατρικὰ καὶ ὀψοποιητικὰ, omniumque judicio longe a medico coquus distet, a κομμωτῇ γυμναστής. Jam de ipsis his verbis, nihil διέστηκεν hoc habet, quo referatur, ad quod si quis durissima ellipsi suppleverit ταῦτα, ne hoc quidem quo spectet, apertum est. Neque vero hic libri quidquam variant, nisi quod in Bas. 2. scriptum διέστηκαν, quod trahi posset ad seqq. σοφισταὶ καὶ ῥήτορες, nisi obstaret interpositum hoc ὄντων. Quid, quod ne istud quidem οὕτω quo pertineat, satis intelligitur? Ita h. l. nisi quis ipsum scriptorem molestæ obscuritatis incusare velit, plura adsunt mutilatæ orationis vestigia, quæ donec meliorum librorum ope redintegretur, incertis equidem conjecturis abstineo. Illud quidem pro liquido habeo, διέστηκεν hoc ad utrumque pertinere, ad νομοθετικὴν et δικαιοσύνην, quod satis indicant verba ὅπερ μέντοι λέγω, non alio nisi ad superiora illa §. 44. ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ—διαφέρ. τι ἀλλήλων referenda. Heind.

ὅπερ μέντοι λέγω] Hæc ego, probante Heindorfio, facilius ita expediri censeo, ut verba ὅπερ μέντοι λέγω non ad prægressam trahantur orationem, sed ad ea ipsa pertinere putentur, quibus præfixa sunt, διέστηκεν οὕτω etc. et post λέγω apud animum suppleatur τοῦτό ἐστιν. Ut hujusmodi fere sensus exeat: *Ita tamen dictum hoc volo, ut natura quidem illæ artes hunc in modum inter se differant: sed tamen quum propinquæ sibi et finitimæ sint, rhetores sophistæque eodem in loco et circa eadem (occupati) confundantur.* Nam pro διέστηκεν scripserim cum Bas. 2. διέστηκαν. Buttm.

καὶ οὐκ ἔχουσιν—τούτοις] Ficinus vertit: *nec utilitatem respiciunt aliquam, quam vel pro se ipsis, vel pro aliis sequantur unquam.* Rectius, ni fallor, verti possunt, *cum ipsos tum alios fugit, quid inter eos sit discriminis.* Find.

καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ, τι χρήσονται—τούτοις] Sic videntur accipienda: *neque aut ipsi sciunt quo sint loco habendi, pro sophistis an rhetoribus, neque ceteri homines.* Nam infra §. 159. ubi hæc respicit Socrates, ταυτὸν, inquit, ὦ μακάριε, ἐστὶ σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον, ὥσπερ ἐγὼ ἔλεγον πρὸς Πῶλον. Pro φύρονται Codd. B. A. M. φύονται vitiose. Pro χρήσονται autem vide ne sermonis Græci ratio postulet χρήσωνται, ut §. seq. ἐὰν μὲν οὖν μὴ ἔχω, ὅ,τι χρήσωμαι. de Rep. ii. p. 368. B. τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ, ὅ,τι χρήσωμαι. Euthyd. §. 38. extr. Τοῦτο τὸ οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι. Sed tamen et Sympos. p. 216. C. ὥστε οὐκ ἔχω, ὅ,τι χρήσομαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, atque in hoc libro §. 162. οὐκ ἕξει, ὅ, τι χρήσεται αὐτοῖς, et conf. Perizon. ad Ælian. V. H. i. 32. ut futurum tempus subjunctivi modi vicem h. l. explere videatur. Heind.

καὶ γὰρ ἂν εἰ μὴ ἡ ψυχὴ] Schol. Ἐπὶ γὰρ τῶν περὶ σῶμα ἡ διαφορὰ τούτων γνωσθῆναι εὐχερὴς, ψυχὴ γὰρ τὸ κρῖνον, σωματικὸν δὲ τὸ κρινόμενον· ἐπὶ δὲ τῶν περὶ ψυχὴν, ψυχῶν οὐσῶν τῶν συμπεφυρμένων, σοφιστῶν λέγω καὶ ῥητόρων, καὶ ψυχῶν τῶν ταύτας κρινουσῶν διαστρόφων, συμπεφυρμένη καὶ ἡ διάκρισις, οὐ τῶν ἐπιτηδευμάτων· δῆλα γάρ· ἀλλ' αὐτοί τε οἱ μετιόντες καὶ ἡ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων μετάληψις διὰ τὴν ἀπάτην, καὶ οἱ κρίνοντες ὑπὸ τῶν κρινομένων ἠπάτηνται. Heind.

σώματι] Cod. M. στόματι. Sed super στό scripserat σώ librarius. Find.

ἀλλ' αὐτὸ αὑτῷ] ἀλλὰ τὸ αὐτὸ Ms. B. [A. M.] corrupte. Routh.

ΠΩΛ. Πῶς οὐ νομίζεσθαι; οὐ μέγιστον δύνανται ἐν[h] ταῖς πόλεσιν;

ΣΩ. Οὔκ, εἰ τὸ δύνασθαί γε[i] λέγεις ἀγαθόν τι εἶναι[j] τῷ δυναμένῳ.

ΠΩΛ. Ἀλλὰ μὲν[k] δὴ[l] λέγω γε.

ΣΩ. Ἐλάχιστον τοίνυν μοι δοκοῦσι τῶν ἐν τῇ πόλει δύνασθαι οἱ ῥήτορες.

ΠΩΛ. Τί δ'[m]; οὐχ, ὥς περ οἱ τύραννοι, ἀποκτιννύασί[n] τε[o] ὃν ἂν βούλωνται, καὶ ἀφαιροῦνται χρήματα καὶ ἐκβάλλουσιν[p] ἐκ τῶν πόλεων ὃν ἂν δοκῇ[q] αὐτοῖς;

II. i. 48. ΣΩ. Νὴ τὸν κύνα. ἀμφιγνοῶ μέντοι, ὦ Πῶλε, ἐφ' ἑκάστου[r] ὧν λέγεις, πότερον αὐτὸς ταῦτα λέγεις καὶ γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει,[s] ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς.

Ες.—[i] γε om ΦEFI.—[j] εἶναι F.—[k] μὲν Heindorfius: libri μὴν.—[l] δὴ ϗΓΔΗΞΦBCI VW, om EF: δὲ *ς.—[m] δὴ I.—[n] ἀποκτιννύασιν ΓΗΞΥΦCIW, ἀποκτιν[ν]ύασιν B, ἀποκτειννύασιν ϗΔF, ἀποκτιν[ου]νύασιν E: ἀποκτιννύουσι ς.—[o] τε om W.—[p] ἐξελαύνουσιν Γ.—[q] δοκοῖ E.—[r] ἑκάστῳ corr Γ.—[s] ἀποφαίνει I, ἀποφαίνει[η] W, ἀποφήνῃ V:

τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν] Abest τῶν a Codd. B. A. M. et Bas. 2. Bene, ni statim post idem eodem modo inferretur, δοκοῦσι τῶν ἐν τῇ πόλει δύνασθαι, ubi id Codices iidem tuentur. Heind.

λέγεις] Omittit Ms. Bodl. Routh.

ἀλλὰ μὴν δὲ λέγω γε] Fortasse Ἀλλὰ μὴν λέγω γε, absque particula δέ. Steph. Sed vera est lectio δὴ, non δὲ, quam exhibent Mss. R. et B. Routh.

μὲν δὴ] Ita correxi: δὲ scriptum est in Codd. A. M. B. R. unde absone finxit Findeisenius Ἀλλὰ μὴν δή. Heind.

ὥσπερ οἱ τυρ.] Cod. M. ὥσπερ τύραννοι, articulo οἱ omisso. Find.

ἀποκτιννύουσι] ἀποκτιννύασι Bas. 2. Mss. R. et B. Mox iterum, Thom. Mag. quoque locum hunc citans v. Ζευγνύασι. A grammaticis enim ostenditur, ἀποκτιννῦσιν et ἀποκτιννύασιν, aliaque verba similia, formas Atticas esse, ἀποκτιννύουσιν autem communem. Vide, præter Thomam, Mœridem etiam in vocibus, ἀπολλύασιν. Δεικνῦσιν. Ὀλλύασιν, Ὀμνύασιν. Ῥηγνύασι. Sed formas ἀποκτιννύουσι, δεικνύουσι &c. hodie in libris auctorum legi, notarunt viri docti, ab iisdem tamen dubitatur, an non librariis imputandæ sint. Routh.

ἀποκτιννύασι] Atticam formam, pro vulgato ἀποκτιννύουσι et h. l. et paullo post ex libris Mss. Bas. 2. et Thom. Mag. v. Ζευγνύασι restitui. Heind.

δοκῇ] δοκεῖ Ald. Restituit δοκῇ Stephanus, quod exhibet quoque Ms. B. Routh.

νὴ τὸν κύνα] Vulgo juncta sequentibus, propter seq. μέντοι ab his separanda duxi. Heind.

ἀμφιγνοῶ—λέγεις] Laudat Thomas Mag. v. Ἀμφιγνοῶ. Find.

ἀποφαίνει] Codd. A. B. M. ἀποφαίνεις, quod tribuendum videtur negligentiæ librariorum, quos Codices, quibus utebantur, scribere jusserunt pro vulgari forma ἀποφαίνῃ, quæ etiam hic in editis libris est, Atticam ἀποφαίνει. Plato etiam eo sensu, quo hic legitur, medio utitur de Legg. iii. p. 676. C. Find.

γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνῃ] Codd. A. M. B. ἀποφαίνεις, sed alterum quoque satis est frequens. Xenoph. Mem. iv. 4. 9. αὐτὸς οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός. Ibid. iv. 7. 1. ἁπλῶς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο Σωκράτης πρὸς τοὺς ὁμιλοῦντας αὐτῷ. Cf. Theætet. §. 71. de Rep. v. p. 470. A. et alibi. Heind.

ΠΩΛ. Ἀλλ' ἔγωγε σὲ ἐρωτῶ.

ΣΩ. Εἶεν, ὦ φίλε. ἔπειτα δύο ἅμα με[t] ἐρωτᾷς.

ΠΩΛ. Πῶς δύο;

ΣΩ. Οὐκ ἄρτι οὕτω πως ἔλεγες, ὅτι[u] ἀποκτιννύασιν[v] οἱ ῥήτορες οὓς[w] ἂν βούλωνται, ὥσπερ οἱ τύραννοι, καὶ χρήματα ἀφαιροῦνται καὶ ἐξελαύνουσιν ἐκ τῶν πόλεων ὃν ἂν δοκῇ[x] αὐτοῖς;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

§. 49. ΣΩ. Λέγω τοίνυν σοι ὅτι δύο ταῦτ' ἐστὶ τὰ[y] ἐρωτήματα, καὶ ἀποκρινοῦμαί γέ σοι πρὸς ἀμφότερα. Φημὶ γάρ, ὦ Πῶλε, ἐγὼ καὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς τυράννους δύνασθαι μὲν ἐν ταῖς[z] πόλεσι σμικρότατον, ὥσπερ[a] νῦν δὴ ἔλεγον· οὐδὲν γὰρ ποιεῖν ὧν βούλονται ὡς ἔπος εἰπεῖν· ποιεῖν μέντοι ὅ τι ἂν αὐτοῖς δόξῃ βέλτιστον[b] εἶναι.

ΠΩΛ. Οὐκοῦν τοῦτό ἐστι τὸ μέγα δύνασθαι.

ΣΩ. Οὔχ, ὥς γέ φησι Πῶλος.

ἀποφαίνῃ °s.—[t] με om F.—[u] ὅτι om C et (suffecto οὐχί) I, εἰ ὅτι ΔΦBF: in Γ litura ante ὅτι.—[v] ἀποκτιννύασιν ΓΞΣΥΦBCEW, ἀποκτειννύασιν ΔF: ἀποκτίννυουσιν °s.—[w] ὃν ΞΤV.—[x] δοκοῖ E.—[y] τὰ om ΣΦ et pr Ξ.—[z] ταῖς om EF.—[a] ὅπερ ΞΣΥ.—[b] βέλτιον I.—[c] οὐ om F, suffecto rc οὐκ ante ἐγώ.—[d] ἄν τις δοκῇ I.—[e] βέλτιστα

ἔπειτα δύο ἅμα με ἐρωτᾷς;] Legebat hæc cum interrogatione primus Stephanus, confirmante Ms. B. Est interim *fallacia plurium interrogationum*, si quis duo simul interroget. Routh.

ἔπειτα δύο—ἐρωτᾷς;] Recte ἐρωτηματικῶς expressit Stephanus. Nam vox ἔπειτα in interrogatione hodie vel tironibus nota est post toties repetitas doctorum admonitiones. Interrogationis autem post εἶεν sic illatæ exempla attuli ad Plat. Lysid. §. 29. Schol. ad hæc δύο ἅμα· τό τε βούλεσθαι, καὶ τὸ δοκεῖν (imo καὶ τὸ ποιεῖν, ὅ, τι ἂν δοκῇ βέλτιστον εἶναι). Τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ φαντασίαν ἐστὶ τυχοῦσαν, τὸ δὲ βούλεσθαι πάντως πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀποτείνεται. Heind. In Schol. sic potius corrigi debebat: τό τε Ὅ, τι βούλονται καὶ τὸ Ὅ, τι δοκεῖ. Buttm.

ὅτι] εἰ οὐχὶ Bas. 2. et mox ἀποκτιννύασιν cum Mss. R. et B. magis Attice. Routh.

ὃν ἂν δόκῃ αὐτοῖς] Ita Stephanus et Ms. B. δοκοῖ Ald. sed δοκεῖ Basileenses. οὓς pro ὃν Ms. B. sed ὃν superscribitur. Non vertit hæc verba Ficinus. Routh.

οὓς ἂν] Cod. A. ὃν ἂν ut paullo ante Plato scripserat: mox Cod. M. οὓς. Sed eadem manus superscripserat ὅν. Find.

ἔγωγε] Codd. A. B. M. ἔλεγον. Find.

§. 49. λέγω τοίνυν σοι κ. τ. λ.] Longam hinc ῥῆσιν desumpsit Stobæus, Serm. 43. Routh.

ἀποκρινοῦμαι] Ficinus: *respondeoque*. Legit ἀποκρίνομαι. Particula γε, quæ sequitur, a B. A. M. Cod. aberat. Find.

ἔλεγον] Stob. Trincavell. et Ms. Coll. Nov. Stob. ἔλεγεν. Routh.

ὧν ἂν βούλωνται] Sic legitur in Stobæo utroque pro vulgato ὧν βούλονται. Mox Codd. A. B. M. ὅπερ, et δόξει A. M. δόξοι B. Præterea Stob. βέλτιον. Find.

μέγα] Stob. μεγάλα. Fortasse vero hæc verba Gorgiæ tribuenda sunt, quia Socrates respondet Οὔχ, ὥσγε φησὶ Πῶλος. (Stob. ὥς γε φησὶν ὁ Πῶλος.) Sed Πῶλος potest etiam sic accipi, ut sit pro pronomine σὺ positum, quemadmodum paullo post in verbis ἐὰν μὴ Σωκράτης ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πώλου. Vid. Fischer. ad Euthyphr. iv. 25. Find.

ΠΩΛ. Πῶς οὐ νομίζεσθαι; οὐ μέγιστον δύνανται ἐν[h] ταῖς πόλεσιν;

ΣΩ. Οὔκ, εἰ τὸ δύνασθαί γε[i] λέγεις ἀγαθόν τι εἶναι[j] τῷ δυναμένῳ.

ΠΩΛ. Ἀλλὰ μὲν[k] δὴ[l] λέγω γε.

ΣΩ. Ἐλάχιστον τοίνυν μοι δοκοῦσι τῶν ἐν τῇ πόλει δύνασθαι οἱ ῥήτορες.

ΠΩΛ. Τί δ᾽;[m] οὐχ, ὥς περ οἱ τύραννοι, ἀποκτιννύασί[n] τε[o] ὃν ἂν βούλωνται, καὶ ἀφαιροῦνται χρήματα καὶ ἐκβάλλουσιν[p] ἐκ τῶν πόλεων ὃν ἂν δοκῇ[q] αὐτοῖς;

II. i. 43. ΣΩ. Νὴ τὸν κύνα. ἀμφιγνοῶ μέντοι, ὦ Πῶλε, ἐφ᾽ ἑκάστου[r] ὧν λέγεις, πότερον αὐτὸς ταῦτα λέγεις καὶ γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει,[s] ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς.

Ξς.—[i] γε om ΦEFI.—[j] εἶναι F.—[k] μὲν Heindorfius: libri μήν.—[l] δὴ ΧΓΑΞΣΦΒCI VW, om EF: δὲ *ς.—[m] δὴ I.—[n] ἀποκτιννύασιν ΓΞΣΤΦCIW, ἀποκτινύασιν B, ἀποκτεινύασιν ΧΔF, ἀποκτιννύασιν (ου) E: ἀποκτιννύουσι ς.—[o] τε om W.—[p] ἐξελαύνουσιν Γ.—[q] δοκοῖ E.—[r] ἑκάστῳ corr Γ.—[s] ἀποφαίνει I, ἀποφαίνει (η) W, ἀποφήνῃ V:

τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν] Abest τῶν a Codd. B. A. M. et Bas. 2. Bene, ni statim post idem eodem modo inferretur, δοκοῦσι τῶν ἐν τῇ πόλει δύνασθαι, ubi id Codices iidem tuentur. Heind.

λέγεις] Omittit Ms. Bodl. Routh.

ἀλλὰ μὴν δὲ λέγω γε] Fortasse Ἀλλὰ μὴν λέγω γε, absque particula δέ. Steph. Sed vera est lectio δὴ, non δὲ, quam exhibent Mss. R. et B. Routh.

μὲν δὴ] Ita correxi: δὲ scriptum est in Codd. A. M. B. R. unde absone finxit Findeisenius Ἀλλὰ μὴν δή. Heind.

ὥσπερ οἱ τυρ.] Cod. M. ὥσπερ τύραννοι, articulo οἱ omisso. Find.

ἀποκτιννύουσι] ἀποκτιννύασι Bas. 2. Mss. R. et B. Mox iterum, Thom. Mag. quoque locum hunc citans v. Ζευγνύασι. A grammaticis enim ostenditur, ἀποκτιννῦσιν et ἀποκτιννύασιν, aliaque verba similia, formas Atticas esse, ἀποκτιννύουσιν autem communem. Vide, præter Thomam, Mœridem etiam in vocibus, ἀπολλύασιν. Δεικνῦσιν. Ὀλλύασιν, Ὀμνύασιν. Ῥηγνύασι. Sed formas ἀποκτιννύουσι, δεικνύουσι &c. hodie in libris auctorum legi, notarunt viri docti, ab iisdem tamen dubitatur, an non librariis imputandæ sint. Routh.

ἀποκτιννύασι] Atticam formam, pro vulgato ἀποκτιννύουσι et h. l. et paullo post ex libris Mss. Bas. 2. et Thom. Mag. v. Ζευγνύασι restitui. Heind.

δοκῇ] δοκεῖ Ald. Restituit δοκῇ Stephanus, quod exhibet quoque Ms. B. Routh.

νὴ τὸν κύνα] Vulgo juncta sequentibus, propter seq. μέντοι ab his separanda duxi. Heind.

ἀμφιγνοῶ—λέγεις] Laudat Thomas Mag. v. Ἀμφιγνοῶ. Find.

ἀποφαίνει] Codd. A. B. M. ἀποφαίνεις, quod tribuendum videtur negligentiæ librariorum, quos Codices, quibus utebantur, scribere jusserunt pro vulgari forma ἀποφαίνῃ, quæ etiam hic in editis libris est, Atticam ἀποφαίνει. Plato etiam eo sensu, quo hic legitur, medio utitur de Legg. iii. p. 676. C. Find.

γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνῃ] Codd. A. M. B. ἀποφαίνεις, sed alterum quoque satis est frequens. Xenoph. Mem. iv. 4. 9. αὐτὸς οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός. Ibid. iv. 7. 1. ἁπλῶς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο Σωκράτης πρὸς τοὺς ὁμιλοῦντας αὐτῷ. Cf. Theætet. §. 71. de Rep. v. p. 470. A. et alibi. Heind.

εἰ δέ με ἐάσεις ἀνέλεγκτον, οἱ ῥήτορες οἱ ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἃ δοκεῖ αὐτοῖς καὶ οἱ τύραννοι οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο[k] κεκτήσονται. ἡ δὲ δύναμίς ἐστιν, ὡς σὺ φῄς, ἀγαθόν· τὸ δὲ ποιεῖν ἄνευ νοῦ ἃ δοκεῖ,[l] καὶ σὺ ὁμολογεῖς κακὸν εἶναι. ἢ οὔ;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Πῶς ἂν οὖν[m] οἱ ῥήτορες μέγα δύναιντο ἢ οἱ τύραννοι ἐν ταῖς πόλεσιν,[n] ἐὰν μὴ Σωκράτης ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πώλου ὅτι ποιοῦσιν ἃ βούλονται;

ΠΩΛ. Οὗτος ἀνήρ.

[j] δ' ἐμὲ V.—[k] τούτων ΣΥ, τούτῳ V et corr 𝔛: τοῦτο cum °ς corr Ξ.—[l] οὐχὶ ΞΣ.—[m] οὖν ἂν ΦΙ.—[n] ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ τύραννοι Φ.—[o] αὐτοὺς ποιεῖν EFς.—[p] μετέ-

ἐάσεις] Stob. ἐάσῃς. Sed præcessit futurum ἀποδείξεις, et sequitur idem tempus, κεκτήσονται. Find.

τοῦτο] H. e. *bonum illud, quo tu gaudere contendis rhetores:* non ut Ficinus vertit: *nullum propterea bonum consequentur*. Pro τοῦτο erat in Codd. B. M. τούτων, et pro articulo ἡ, qui statim sequitur, Stob. habet εἰ. Ficinus, qui vertit: *Siquidem potentiam habere, ut ipse ais, est bonum*, videtur legisse εἴγε. Find.

εἰ δὴ δύναμίς ἐστιν] Ita correxi ex Ficino, hæc vertente, *si quidem potentiam habere—est bonum*, et Stobæo, ubi scriptum εἰ δέ. Vulgo ἡ δὲ δύν. Heind.

ἂν] Particula ἂν deerat in Codd. A. B. M. Mox ibidem pro δύναιντο legebatur δύνανται. Ficinus: *Quonam igitur pacto oratores vel tyranni magna in republica possunt*. Find.

ἐξελεγχθῇ] ἐξελέγχειν h. l. est, ut sæpe, *refellendo redarguendoque docere*. §. 83. ἢ οὖν ἐκείνην ἐξέλεγξον,—ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐστι—ἁπάντων ἔσχατον κακῶν. Conf. §. 136. Theætet. §. 61. ἐξέλεγξον, ὡς οὐχὶ ἴδιαι αἰσθήσεις ἡμῶν ἑκάστῳ γίγνονται. Heind.

οὗτος ἀνὴρ] Notavit Casaubonus in Annotatiunculis suis in Platonem Mss. sæpe Græcos de se in tertia persona loqui, aitque 'se hunc locum ita accipere, etsi aliter p. .' (paginæ numeri non meminerat) 'et p. 505.' (Steph.) Profitetur (si Casauboni mentem capio) his verbis, Οὗτος ἀνὴρ, Polus, *se paratum esse ad Socratem convincendum*. Jam vero, si liceat ullibi a tanti viri judicio dissentire, hic quidem profecto, in re tantum in transcursu ab eo tacta, dissentire velim. Nequeo enim meipsum inducere, ut credam, δεικτικὴν loquendi formam hoc loco adhiberi; sed exclamare mihi videtur Polus, *En Vir iste! quam absurde, atque sibi ipse contrarius, loquitur!* Ita statim post Socrati eadem docere perstanti dicit Polus, Σχέτλια λέγεις καὶ ὑπερφυῆ, ὦ Σώκρατες. Cogita mihi etiam duos illos locos ab ipso Casaubono indicatos, quorum alter est, Οὑτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν: alter autem, Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος. Mecum video de hujus loci interpretatione consentientem Waldgravium in Annott. Mss. qui hæc scribit, 'Apertius loquitur Plautus, 'Quæ insomnia! Hic homo non sanus est.'' Ita verterunt etiam interpretes Platonis, quasi in eandem sententiam verba hæc accepissent. Imo hæc glossæ loco habet margo Cod. Ms. R. ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὗτος τοῦ ἑαυτοῦ λόγου ἐπιλέλησται. Conjungit quidem Οὗτος ἀνὴρ cum verbis sequentibus Stobæi Codex Ms. qui in Collegio Novo asservatur, sed nimis abrupte, opinor. Routh.

οὗτος ἀνήρ. Οὔ φημι αὐτοὺς ποιεῖν ἃ βούλονται] In Cod. A. verba hæc omissa erant. In Ald. ante verba Οὔ φημι deest nomen Socratis. Sic post in eadem nomina personarum, nomen Socratis cum nomine Poli, et hoc cum illo, permutantur, et Φημὶ cum verbis Σχέτλια λέγεις—ὦ Σώκρατες tribuuntur Polo. Find.

οὗτος ἀνὴρ—] Apposui interrupti sermonis signum, secutus verissimam Scholiastæ rationem: Ὁ Πῶλος, ὡς παρὰ

ΠΩΛ. Ἐγὼ οὔ[c] φημι; φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε.

ΣΩ. Μὰ τὸν οὐ σύ γε, ἐπεὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἔφης ἀγαθὸν εἶναι τῷ δυναμένῳ.

ΠΩΛ. Φημὶ γὰρ οὖν.

ΙΙ. i. 44. ΣΩ. Ἀγαθὸν οὖν οἴει εἶναι ἐάν τις ποιῇ ταῦτα ἃ ἂν δοκῇ[d] αὐτῷ βέλτιστα[e] εἶναι,[f] νοῦν μὴ[g] ἔχων; καὶ τοῦτο καλεῖς μέγα[h] δύνασθαι;

§. 50. ΠΩΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας καὶ
I. 467. τέχνην τὴν[i] ῥητορικὴν ἀλλὰ μὴ κολακείαν, ἐμὲ[j] ἐξελέγξας.

αὐτῷ I.—[f] εἶναι om ΞΥΦV.—[g] μὴ om Γ.—[h] καλεῖς σὺ μέγα I.—[i] τὴν om pr E.—

φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε] Desunt hæc verba in Ms. B. usque ad φημὶ γὰρ οὖν propter vocem φημὶ repetitam. Routh.

μὰ τὸν] Fortasse Μὰ τὸν κύνα, quod Socratis jusjurandum extat etiam paulo ante et post. At Ficinus ita vertit, ac si legisset Μὰ τὸν Δία. Sed potest etiam esse ellipsis substantivi, ut apud Aristophanem. Steph. Μὰ τὸν Δί' Basileenses, et interpretes Cornarius et Serranus, Ficini versionem secuti. Μὰ τὸν κύνα Stobæus, apud quem tamen μὰ τὸν Δί' ut lectio varians affertur, scil. in margine impressorum. Revera autem hic datur substantivi ellipsis, sicut innuit Stephanus, atque opinatur Casaubonus in Annotatiunculis suis in Platonem Mss. 'Μὰ τὸν (inquit) absolute, ut apud poetas Græcos sæpe.' Hoc porro nobis confirmat Scholiasta in Ranas, 1421. (quem locum Aristophanis respexisse videtur Stephanus) Μὰ τὸν] Ἐλλειπτικῶς ὀμνύει (Aristophanes), καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν Θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν, Μὰ τόν· ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρῆσθαι.—Similiter Suidas v. Ναὶ μὰ τό.—Ἑκάλη (Callimachi) εἶπε· Ναὶ, μὰ τόν· καὶ οὐκ ἐπάγει θεόν. ῥυθμίζει δὲ ὁ λόγος πρὸς εὐσέβειαν. τοιούτου σχηματός τε καὶ ἤθους καὶ τὸ, ναὶ μὰ τάς. ὡς εἴπερ εἴποι τις, μὰ τὰς χάριτας. Hæc quoque Phavorinus: Μὰ τὸν, τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν, Ἀττικῶν ἐστιν. οἷον μὰ τὸν, μὴ προστίθεντες τὸν Θεόν. Imo hanc glossam habere Gorgiæ Cod. R. nunc tandem certior factus sum: ἐλλιπῶς ὄμνυσι, πρός τε εὐλαβείας καὶ πραότητος ἔνδειξιν. Hinc quidem constat censuisse e veteribus nonullos, Deum in res quasque leves minime accersendum. Refert porro Eustathius ad Odyss. τ. p. 704. 27. Rhadamanthum, ne nomen Dei in rebus omnibus quis usurparet, per anserem, canem, arietem, homines jurare jussisse. Similia etiam Schol. Aristoph. in Aves, 521. ubi veteres Socraticos ita jurare consuetos esse narrat. Ipse interim Rhadamanthus (quod non multum abs re fuerit notavisse) jusjurandum in judiciis approbasse atque sanxisse a Platone perhibetur, l. 12. de Legg. p. 948. Routh.

μὰ τὸν οὐ σύ γε] Intrudi in his jubebat Cornarius Δία post μὰ τὸν, idque comparet in Bas. 1. 2. Stephanus conjecit μὰ τὸν κύνα, uti scriptum in Stobæo l. c. Quorum neutrum h. l. agnoscit Schol. Ἐλλειπτικῶς ὀμνύουσι πρός τε εὐλαβείας καὶ πραότητος ἔνδειξιν. Neque rara hæc est apud Atticos ellipsis. Cf. Gregor. de Dial. p. 65. ibiq. Koën. Brunck. ad Aristoph. Ran. vs. 1374. Hemsterhus. ad Plut. p. 120. Heind.

εἶναι] Aberat a Codd. A. B. M. Find.

καλεῖς μέγα] Stob. καλεῖς σὺ μέγ. δύν. Bene. Heind.

§. 50. οὐκοῦν ἀποδείξεις] Parum accurate Ficinus, *Nonne igitur ostendendum tibi est* etc.? Futurum Atticorum more positum est pro imperativo. V. Wolf. ad Plat. Sympos. p. 10. Heind.

ἀλλὰ μὴ κολακείαν] Sc. οὖσαν, quod additum vellem. Sed notatu dignum illud ἐξελέγξας pro præsentis participio ἐξελέγχων, cujus generis exempla non desunt. Heind.

ἐξελέγξας] Codd. A. B. M. ἐλέγξας. Find.

εἰ δέ με ἐάσεις ἀνέλεγκτον, οἱ ῥήτορες οἱ ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἃ δοκεῖ αὐτοῖς καὶ οἱ τύραννοι οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο[k] κεκτήσονται. ἡ δὲ δύναμίς ἐστιν, ὡς σὺ φῄς, ἀγαθόν· τὸ δὲ ποιεῖν ἄνευ νοῦ ἃ δοκεῖ,[l] καὶ σὺ ὁμολογεῖς κακὸν εἶναι. ἢ οὔ;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Πῶς ἂν οὖν[m] οἱ ῥήτορες μέγα δύναιντο ἢ οἱ τύραννοι ἐν ταῖς πόλεσιν,[n] ἐὰν μὴ Σωκράτης ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πώλου ὅτι ποιοῦσιν ἃ βούλονται;

ΠΩΛ. Οὗτος ἀνήρ.

[j] δ' ἐμὲ V.—[k] τούτων ΣΥ, τούτῳ V et corr X: τοῦτο cum *ς corr Ξ.—[l] οὐχί ΞΣ.—[m] οὖν ἂν ΦΙ.—[n] ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ τύραννοι Φ.—[o] αὐτοὺς ποιεῖν EFς.—[p] μετέ-

ἐάσεις] Stob. *ἐάσῃς*. Sed præcessit futurum *ἀποδείξεις*, et sequitur idem tempus, *κεκτήσονται*. Find.

τοῦτο] H. e. *bonum illud, quo tu gaudere contendis rhetores:* non ut Ficinus vertit: *nullum propterea bonum consequentur*. Pro *τοῦτο* erat in Codd. B. M. *τούτων*, et pro articulo *ἡ*, qui statim sequitur, Stob. habet *εἰ*. Ficinus, qui vertit: *Siquidem potentiam habere, ut ipse ais, est bonum*, videtur legisse *εἴγε*. Find.

εἰ δὴ δύναμίς ἐστιν] Ita correxi ex Ficino, hæc vertente, *si quidem potentiam habere—est bonum*, et Stobæo, ubi scriptum *εἰ δέ*. Vulgo *ἡ δὲ δύν*. Heind.

ἂν] Particula *ἂν* deerat in Codd. A. B. M. Mox ibidem pro *δύναιντο* legebatur *δύνανται*. Ficinus: *Quonam igitur pacto oratores vel tyranni magna in republica possunt*. Find.

ἐξελεγχθῇ] *ἐξελέγχειν* h. l. est, ut sæpe, *refellendo redarguendoque docere*. §. 83. *ἢ οὖν ἐκείνην ἐξέλεγξον,—ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐστι—ἁπάντων ἔσχατον κακῶν*. Conf. §. 136. Theætet. §. 61. *ἐξέλεγξον, ὡς οὐχὶ ἴδιαι αἰσθήσεις ἡμῶν ἑκάστῳ γίγνονται*. Heind.

οὗτος ἀνήρ] Notavit Casaubonus in Annotatiunculis suis in Platonem Mss. sæpe Græcos de se in tertia persona loqui, aitque 'se hunc locum ita accipere, etsi aliter p. .' (paginæ numeri non meminerat) 'et p. 505.' (Steph.) Profitetur (si Casauboni mentem capio) his verbis, Οὗτος ἀνήρ, Polus, *se paratum esse ad Socratem convincendum*. Jam vero, si liceat ullibi a tanti viri judicio dissentire, hic quidem profecto, in re tantum in transcursu ab eo tacta, dissentire velim. Nequeo enim meipsum inducere, ut credam, *δεικτικὴν* loquendi formam hoc loco adhiberi; sed exclamare mihi videtur Polus, *En Vir iste! quam absurde, atque sibi ipse contrarius, loquitur!* Ita statim post Socrati eadem docere perstanti dicit Polus, *Σχέτλια λέγεις καὶ ὑπερφυῆ, ὦ Σώκρατες*. Cogita mihi etiam duos illos locos ab ipso Casaubono indicatos, quorum alter est, *Οὑτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν*: alter autem, *Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος*. Mecum video de hujus loci interpretatione consentientem Waldgravium in Annott. Mss. qui hæc scribit, 'Apertius loquitur Plautus, 'Quæ insomnia! Hic homo non sanus est.'' Ita verterunt etiam interpretes Platonis, quasi in eandem sententiam verba hæc accepissent. Imo hæc glossæ loco habet margo Cod. Ms. R. *ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὗτος τοῦ ἑαυτοῦ λόγου ἐπιλέλησται*. Conjungit quidem *Οὗτος ἀνὴρ* cum verbis sequentibus Stobæi Codex Ms. qui in Collegio Novo asservatur, sed nimis abrupte, opinor. Routh.

οὗτος ἀνήρ. Οὔ φημι αὐτοὺς ποιεῖν ἃ βούλονται] In Cod. A. verba hæc omissa erant. In Ald. ante verba *Οὔ φημι* deest nomen Socratis. Sic post in eadem nomina personarum, nomen Socratis cum nomine Poli, et hoc cum illo, permutantur, et *Φημὶ* cum verbis *Σχέτλια λέγεις—ὦ Σώκρατες* tribuuntur Polo. Find.

οὗτος ἀνήρ—] Apposui interrupti sermonis signum, secutus verissimam Scholiastæ rationem: Ὁ Πῶλος, ὡς παρὰ

ΣΩ. Οὔ φημι ποιεῖν αὐτούς[o] ἃ βούλονται· ἀλλά μ' ἔλεγχε.[p]

ΠΩΛ. Οὐκ ἄρτι ὡμολόγεις ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτοῖς[q] βέλτιστα εἶναι [τούτου πρόσθεν];

ΣΩ. Καὶ γάρ[r] νῦν ὁμολογῶ.

ΠΩΛ. Οὔκουν ποιοῦσιν ἃ βούλονται.

ΣΩ. Οὔ φημι.

ΠΩΛ. Ποιοῦντες δὲ[s] ἃ δοκεῖ αὐτοῖς;

II. I. 45. ΣΩ. Φημί.

ΠΩΛ. Σχέτλια[t] λέγεις καὶ[u] ὑπερφυῆ, ὦ Σώκρατες.

§. 51. ΣΩ. Μὴ κατηγόρει, ὦ λῷστε Πῶλε, ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ· ἀλλ' εἰ μὲν ἔχεις ἐμὲ ἐρωτᾶν, ἐπίδειξον ὅτι ψεύδομαι, εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀποκρίνου.

ΠΩΛ. Ἀλλ' ἐθέλω ἀποκρίνεσθαι, ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ τι λέγεις.

λεγχε Φ.—[q] αὐτοῖς ἃ δοκεῖ I.—[r] γὰρ om Σ et pr Ε.—[s] δὲ om ΞΥΙV.—[t] ἔχετια ἃ

πόδας τοῦ Σωκράτους ἐναντία λέγοντος πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ τὸν ῥήτορα, καὶ μὴ ποιεῖν ἃ βούλεται, ὥσπερ ἐκπεπληγμένος, ταύτην ἀφίησι τὴν φωνὴν, οὗτος ἀνὴρ, ὡσανεὶ ἔλεγεν· ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὕτω τῶν ἑαυτοῦ λόγων, ἐπιλέλησται; Ἐφ' οἷς ὁ Σωκράτης, ὑποτεμὼν τὸν τοῦ Πώλου λόγον, μεταξύ φησιν, ἐπιμένων τῷ παραδόξῳ τῶν λόγων· Οὔ φημι ποιεῖν κ. τ. λ. Conf. §. 97. et §. 162. ibiq. not. Heind.

ἔλεγχε] Stob. Trincavell. et Ms. Coll. Nov. ἔλεγχες. Find.

ὡμολόγεις] ὡμολόγει Ms. B. male. Routh.

τούτου πρόσθεν] Si pertinent hæc ad prægressum ἄρτι, alio loco posita vellem, si quidem hic opus fuerint omnino. In hoc certe positu adeo ignava sunt, ut aliud videatur latere. Heind.

ἃ βούλονται] Bas. 2. ἃ δοκεῖ. Find.

ποιοῦντες δὲ] ποιοῦσι Stobæus vulgo, quod Ficinus etiam legisse videtur. ποιοῦντες, sed sine δὲ, Ms. B. et Stobæi Ms. Coll. Nov. recte cum δὲ ejusdem Ed. Tigur. Routh.

ποιοῦντες δὲ] Omissum δὲ in Codd. A. M. B. et Cod. Stob. haud scio an recte, sed magis etiam placet scriptura Stobæi ποιοῦσι δέ. Heind.

σχέτλιά γε λέγεις] Sic Stob. quod multorum locorum exemplo recepi. §. 63. Ἄτοπά γε, ὦ Σώκρατες, ἐπιχειρεῖς λέγειν. Euthyd. §. 40. Θαυμάσιά γε λέγετ', ἔφη. Sympos. §. 175. A. Ἄτοπόν γε, ἔφη, λέγεις, et ita innumeris prope locis. Vulgo γε h. l. omittunt. Heind.

§. 51. κατηγόρει] Facile in mentem veniat κακηγόρει, sed alterum potius videtur. Heind.

ἵνα προσείπω σε κατά σε] A Philostrato in l. i. Vit. Sophist. verba hæc explicantur. Solitus est nimirum uti Polus figuris illis orationis, quas paria membra vocant, antitheta, et similiter desinentia; ὅθεν ὁ Πλάτων, διαπτύων αὐτὸν ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ ταύτῃ, φησὶν, ὦ λῷστε Πῶλε, ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ. p. 500. Serranus locum non recte intelligens, ita vertit, quasi legatur ἵνα μὴ pro ἵνα. Routh.

ἵνα προσείπω σε κατὰ σὲ] *Ut tuo te more appellem*, παρίσωσιν quandam adhibens, quæ est in his λῷστε Πῶλε. Ita hæc accipienda docuerat jam Wesseling. Observ. l. ii. c. 25. Schol. ad h. l. Καὶ γὰρ Γοργίᾳ καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν αἱ παρισώσεις ἐπετηδεύοντο, Polo imprimis. V. not. ad §. 5. et conf. Gregor. Commentar. ad Hermog. in Orat. Gr. Reisk. t. viii. p. 914. Heind.

κατὰ σὲ] Sic Menon. p. 76. C. Βούλει οὖν σοι κατὰ Γοργίαν ἀποκρίνωμαι. Find.

ΣΩ. Πότερον οὖν σοι δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦτο βούλεσθαι ὃ ἂν πράττωσιν ἑκάστοτε, ἢ ἐκεῖνο οὗ ἕνεκα πράττουσι τοῦθ' ὃ πράττουσιν; οἷον οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὰ τῶν ἰατρῶν πότερόν[v] σοι δοκοῦσι τοῦτο βούλεσθαι ὅπερ ποιοῦσι, πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσιν;

ΠΩΛ. Δῆλον ὅτι τὸ[w] ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσιν.[x]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ πλέοντές τε[y] καὶ τὸν ἄλλον[z] χρηματισμὸν χρηματιζόμενοι οὐ τοῦτό ἐστιν ὃ βούλονται, ὃ ποιοῦσιν ἑκάστοτε· τίς γὰρ βούλεται πλεῖν τε[a] καὶ κινδυνεύειν καὶ πράγματ' ἔχειν; ἀλλ' ἐκεῖνο, οἶμαι, οὗ ἕνεκα[b] πλέουσι, πλουτεῖν· πλούτου γὰρ ἕνεκα πλέουσιν.

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων;[c] ἐάν[d] τίς τι[e] πράττῃ ἕνεκά του,[f] οὐ τοῦτο βούλεται ὃ πράττει, ἀλλ' ἐκεῖνο οὗ ἕνεκα πράττει;

ΠΩΛ. Ναί. II. i. 46.

§. 52. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔστι τι τῶν ὄντων ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθόν γ'[g] ἐστὶν ἢ κακὸν ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν;

ΠΩΛ. Πολλὴ ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

I.—[u] καὶ om ΓΦ.—[v] πρότερον Ξ.—[w] τοῦ L.—[x] οὗ ἕνεκα πίνουσιν om ΔΙ.—[y] τε om IV.—[z] ἄλλον om F.—[a] τε om L.—[b] ἕνεκα ΞΓΗΣΥΦBCFIVW, εἵνεκα *r.—[c] ἁπάντων L.—[d] ἐάν γε Ξ, ἐάν τε Η.—[e] τι om ΗΣ.—[f] τούτου ΦΙ.—[g] γ' om ΦVW,

ὅτι] Vel sine libris corrigi ὅ, τι debebat. ὅτι Codd. habent et Stob. Heind.

οὗ ἕνεκα πίνουσιν] Hæc repetita desunt in Stobæi Ms. Coll. Nov. et ed. Trincav. Routh.

οὗ εἵνεκα] Codd. M. B. Bas. 1. 2. et Stob. ἕνεκα. Sed vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 338. Heind.

πλούτου] τούτου Stobæi Ms. Coll. Nov. nec male; idemque forte legebat Ficinus, qui vertit, *harum enim gratia navigant*. Routh.

πλούτου] Cod. Stob. τούτου pro πλούτου, quod vix abstinui quin in textum reciperem; certe litteræ πλ, sic continuo quater repetitæ, cujus non aures offendunt? Heind.

περὶ πάντων] Interrogandi notam abjeci. Meno p. 72. C. Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, κἂν εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαί εἰσιν, ἕν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσι etc. Nam περὶ πάντων h. l. est, *quod attinet ad omnia*. Heind.

πάντων] Stob. ἁπάντων. Routh.

τὶ πράττῃ] Deest τὶ apud Stobæum impressum, et verba τὶ πράττῃ in ejusdem Ms. Coll. Nov. Routh.

ἀλλ' ἐκεῖνο οὗ ἕνεκα πράττει] Desunt hæc in Stobæi Ms. Coll. Nov. propter vocem πράττει repetitam. Routh.

§. 52. τῶν ὄντων] Reprehenditur hæc τῶν ὄντων descriptio apud Sextum Empir. adv. Mathem. xi. 8. quam Academici veteres, Peripatetici et Stoici amplexi sunt, et quæ etiam a Sexto Empir. l. l. probatur, ita ut pro ratione Sectæ, cui erat addictus, pro ἐστὶ substituerit φαίνεται. Find.

ΣΩ. Οὐκοῦν λέγεις εἶναι ἀγαθὸν μὲν σοφίαν τε[h] καὶ ὑγίειαν καὶ πλοῦτον καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, κακὰ δὲ τἀναντία τούτων;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τὰ δὲ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ[i] ἆρα τοιάδε λέγεις, ἃ ἐνίοτε μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίοτε δὲ τοῦ κα-
I. 468. κοῦ, ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου,[j] οἷον καθῆσθαι καὶ[k] βαδίζειν καὶ τρέχειν καὶ πλεῖν, καὶ οἷον αὖ[l] λίθους καὶ ξύλα καὶ τἆλλα τὰ[m] τοιαῦτα; οὐ ταῦτα λέγεις; ἢ ἄλλ' ἅττα καλεῖς τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακά;

ΠΩΛ. Οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΣΩ. Πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν, ἢ τἀγαθὰ τῶν μεταξύ;

ΠΩΛ. Τὰ μεταξὺ δή που τῶν ἀγαθῶν.

ΣΩ. Τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν ὅταν βαδίζωμεν, οἰόμενοι βέλτιον εἶναι, καὶ τὸ ἐναντίον ἕσταμεν ὅταν ἑστῶμεν, τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα, τοῦ ἀγαθοῦ·[n] ἢ οὔ;

ΠΩΛ. Ναί.

II. i. 47. §. 53. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀποκτίννυμεν,[o] εἴ τινα ἀποκτίννυμεν,[p] καὶ ἐκβάλλομεν καὶ ἀφαιρούμεθα χρήματα, οἰόμενοι ἄμεινον εἶναι ἡμῖν ταῦτα ποιεῖν ἢ μή.[q]

—[h] τε om FI.—[i] κακὰ μήτε ἀγαθὰ I.—[j] ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου om F.—[k] καὶ om F.—[l] αὖ ἂν ΣΥ.—[m] τὰ om Φ.—[n] ἀγαθοῦ ἕνεκα (omisso τοῦ) I.—[o] ἀποκτιννύομεν I, ἀποκτείνυμεν 𝔛.—[p] εἴ τινα ἀποκτείνυμεν 𝔛, ὅταν τινὰ ἀποκτιννύωμεν I: om W.—

πολλὴ ἀνάγκη] His verbis Latina ista, *Nihil omnino*, respondent in versione Ficini, sive id incuria profectum fuerit, sive mendosum quid in Ficini codicibus extiterit. Routh.

πολλὴ ἀνάγκη, ὦ Σώκρ.] Recte ad sensum vertit Ficinus: *Nihil omnino*. Supplendum autem οὐδὲν εἶναι, quæ vulgaris foret et commoda ellipsis, si in præcedd. legeremus, Ἆρ' οὖν οὐδέν ἐστι τῶν ὄντων etc.; nunc adeo dura ea et insolens videtur, ut de horum integritate addubitem. An forte Plato scripserat: Οὐδὲν, πολλὴ ἄν.? Heind.

εἶναι ἀγαθὰ μὲν] Cod. Aug. εἶναι ἀγαθὸν μὲν εἶναι: vitiose. Codd. B. M. ἀγαθὸν μὲν εἶναι. Mutavimus autem ἀγαθὸν in ἀγαθὰ, præeunte Stobæo, cum quod non unum, sed plura bona a Socrate postea commemorari videmus, tum quod pluralis κακὰ sequitur. Infinitivus εἶναι abest a Stobæo, ut et particula τε post σοφίαν. Ibidem pro ὑγίειαν est ὑγείαν. Find.

οἷον αὖ] οἷον αὖ ἂν Ms. B. vitiose. Mox pro ἢ ἄλλ' ἅττα, ἢ ἀλλάττα Ald. Basileenses. ἢ ἄλλ' ἅττα Stobæus impressus. Minus bene. Deest ἢ in Stobæi Ms. Coll. Nov. Routh.

πράττουσιν, ὅταν πράττωσι] Magis placeret οἳ ἂν πράττωσι pro Platonis more, de quo alioquin exspectabam potius πράττομεν, ὅταν πράττωμεν, vel πράττουσιν οἱ πράττοντες. Heind.

§. 53. εἴτινα] εἴ τινα καὶ B. [A. M.] ἀποκτείννυμεν utroque loco Stobæus, sed per unum ν Ms. Coll. Nov. ὅταν pro εἴτινα Bas. 2. Ficinus vertit, *si quos*

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἕνεκ' ἄρα τοῦ ἀγαθοῦ ἅπαντα[r] ταῦτα ποιοῦσιν οἱ ποιοῦντες.

ΠΩΛ. Φημί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡμολογήσαμεν, ἃ ἕνεκά του ποιοῦμεν, μὴ ἐκεῖνα βούλεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνο οὗ ἕνεκα ταῦτα ποιοῦμεν.

ΠΩΛ. Μάλιστα.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα σφάττειν βουλόμεθα οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἁπλῶς οὕτως, ἀλλ' ἐὰν μὲν[s] ὠφέλιμα ᾖ ταῦτα, βουλόμεθα πράττειν αὐτά, βλαβερὰ δὲ ὄντα οὐ βουλόμεθα. τὰ[t] γὰρ ἀγαθὰ βουλόμεθα, ὡς φῂς σύ,[u] τὰ δὲ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ οὐ βουλόμεθα, οὐδὲ τὰ κακά. ἦ γάρ; ἀληθῆ σοι[v] δοκῶ λέγειν, ὦ Πῶλε, ἢ οὔ; Τί οὐκ ἀποκρίνει;[w]

ΠΩΛ. Ἀληθῆ.[x]

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ[y] ταῦτα ὁμολογοῦμεν, εἴ[z] τις ἀπο-

q ἢ μὴν F.—r πάντα Es.—s μὲν om V.—t τὰ...βουλόμεθα om F.—u σὺ φῂς ΗΦ.—v σοι om ΣΥ et pr Η.—w ἀποκρίνει W, ἀποκρίνῃ I.—x ἀληθῆ λέγεις F.—y εἰ περὶ

occidimus, quasi legisset εἴτινας. Routh.

ἀφαιρούμεθα] Ficinus: *atque rapimus*. Videtur Codex ejus non habuisse nomen χρήματα. In Stobæi quoque ed. Francof. desideratur. Find.

ἢ μή] Sc. ποιεῖν. Sed Codd. A. M. B. ἢ οὔ; ut tota sententia ἀποκτίννυμεν etc. mente repetatur, ἄμεινον autem positum accipiatur pro ἀγαθὸν constanti Græcorum more, v. Heusing. ad Plutarch. de Educ. liber. ii. Hoc præferendum arbitror. Heind.

μὴ ἐκεῖνα—ποιοῦμεν] Desunt hæc in Stobæi Ms. Coll. Nov. propter vocem ποιοῦμεν repetitam. Eadem quæ hic docentur, etiam in Philebo suo tradidit philosophus, p. 53. 54. Routh.

οὐκ ἄρα] Cod. Aug. οὐκ ἄρα οὐ. Codd. B. M. οὐκοῦν οὐ. Sed in margine οὐκ ἄρα. Find.

ἁπλῶς οὕτως] *Sic simpliciter, sine ulla exceptione*, velut ἁπλοῦν εἶναι, *simpliciter verum esse*, multis locis in Platone occurrit. V. not. ad Phædr. §. 47. Falso enim Findeisenius explicat, *temere, nullius rei ratione habita*. Heind.

πράττειν αὐτὰ κ. τ. λ.] In Cod. Aug. verba πράττειν αὐτά· βλαβερὰ δὲ ὄντα, οὐ βουλόμεθα omissa erant. Eodem modo αὐτὰ abest a Stob. Trincavell. et Ms. Coll. Nov. Unde post ᾖ ibi est comma, ita ut ταῦτα ad verba βουλόμεθα πράττειν referatur. Find.

ἦ γὰρ ἀληθῆ σοι δοκῶ λέγειν] Sic §. 108. Ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε; Theæt. §. 46. ἦ γάρ, ὦ Θεαίτητε, φῶμεν τοῦτο σὸν μὲν εἶναι οἷον νεογενὲς παιδίον etc. de Legg. ii. p. 661. C. ἦ γὰρ ὁρᾶτε; ἐγὼ μὲν γὰρ λέγω etc. de Rep. x. p. 607. C. ἦ γάρ, ὦ φίλε, οὐ κηλῇ ὑπ' αὐτῆς καὶ σὺ etc. Hipp. Min. p. 363. C. ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, ἐάν τι ἐρωτᾷ σε Σωκράτης, ἀποκρινῇ; Nolim igitur h. l. cum amico distinguere, ἦ γαρ; ἀληθῆ. Heind.

ἦ γὰρ ἀληθῆ] Verissime monet Schleiermacherus, h. l. nihilominus distinguendum esse post ἦ γὰρ propter additum illud ἢ οὔ. Nam alia est ratio in exemplis ibi ab editore allatis, quanquam in illorum quoque pluribus non incommode aliquis interrogandi notam statim post ἦ γὰρ inseruerit. Buttm.

ἦν] Codd. A. B. M. Bas. 2. Stob. εἰ. Unde ibidem sequuntur indicativi ἀποκτείνει—ἐκβάλλει—ἀφαιρεῖται—τυγχάνει. Find.

κτείνει[a] τινὰ ἢ ἐκβάλλει[b] ἐκ πόλεως ἢ ἀφαιρεῖται[c] χρήματα, εἴτε τύραννος[d] ὢν εἴτε ῥήτωρ, οἰόμενος ἄμεινον εἶναι αὐτῷ,[e] τυγχάνει[f] δὲ ὂν κάκιον,[g] οὗτος δή που ποιεῖ ἃ δοκεῖ αὐτῷ. ἦ γάρ;

II. i. 48. ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ ἃ βούλεται, εἴπερ τυγχάνει ταῦτα κακὰ ὄντα; Τί οὐκ ἀποκρίνει;[h]

ΠΩΛ. Ἀλλ' οὔ μοι δοκεῖ ποιεῖν ἃ βούλεται.

§. 54. ΣΩ. Ἔστιν[i] οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος μέγα δύναται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, εἴ περ ἐστὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἀγαθόν τι κατὰ τὴν σὴν ὁμολογίαν;

ΠΩΛ. Οὐκ ἔστιν.

ΣΩ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον, λέγων ὅτι ἔστιν ἄνθρωπον ποιοῦντα ἐν πόλει[j] ἃ δοκεῖ αὐτῷ μὴ μέγα δύνασθαι μηδὲ ποιεῖν ἃ βούλεται.

ΠΩΛ. Ὡς δή[k] σύ, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναί

Φ.—ᶻ ἦν s.—ᵃ ἀποκτείνει 𝔛ΓΔΞΣΤΦFIW, ἀποκτείνῃ [ει] E, ἀποκτέννοι V: ἀποκτείνῃ *s.—ᵇ ἐκβάλλει 𝔛ΓΔΞΣΤΦFIVW, ἐκβάλλῃ E, ἐκβάλλῃι [αι] BC: ἐκβάλλῃ *s.—ᶜ ἀφαιρεῖται 𝔛ΓΔΞΣΤΦBCFIVW, ἀφαιρῆται [οῖτο] E: ἀφαιρῆται *s.—ᵈ ὅτε τύρ. I.—ᵉ ἄμεινον εἶναι αὐτῷ 𝔛ΓΞΣΥΦBCIVW, ἄμεινον αὐτῷ (omisso εἶναι) Δ: εἶναι αὐτῷ ἄμεινον s.—ᶠ τυγχάνῃ [η] s.—ᵍ κάκιον, in mg posito ποιεῖ F.—ʰ ἀποκρίνει W.—ⁱ ἔστι μὲν ΞΣΥ.

τυγχάνῃ δὲ ὂν κάκιον] Recte Ficinus, *quum tamen sit pejus* (*noxium*). Cf. ad §. 43. Heind.

§. 54. ἔστιν οὖν] In Cod. A. B. M. ἔστι μὲν οὖν. Find.

ταύτῃ] Recte monet Waldgravius in Annott. Mss. ταύτῃ hoc loco esse, *ita*, sive *hac via*. Quod fugit Serranum ταύτῃ cum τῇ πόλει perperam jungentem. Vocem prætermiserunt Ficinus et Cornarius. Routh.

Pronomen ταύτῃ vel aliunde huc profectum esse adeoque ejici debere existimo, vel est idem quod οὕτως s. τούτῳ τῷ τρόπῳ. Find.

ταύτῃ] Vox ταύτῃ, quam Routhius cum viro docto explicat *ita* seu *hac via*, ut h. l. posita est, jungi necessario debet prægresso τῇ πόλει. Sed in universum hic Socratem loqui necesse est, ut §. 140. ἢ αὐτὸν ἄρχειν δεῖ ἐν τῇ πόλει ἢ τυραννεῖν etc. Athenarum h. l. mentio prorsus est absurda. Vitii igitur hæc aliquid traxisse apparet. Placuit aliquando ἐν τῇ πόλει, ταύτῃ, ᾗπερ, *hactenus*, *quatenus*; nunc ne hoc quidem in hoc verborum positu satisfacit. Heind.

ἐν τῇ πόλει ταύτῃ] Schleiermacher ταύτῃ hoc non *Athenas* spectare monet, sed *eam urbem*, *in qua talia facere liceat* τῷ τοιούτῳ. Neque dubito quin ita accipi debeat hæc vocula, si quidem Platonis fuerit; nam meo quidem judicio commodius ea ab h. l. abesset, quum satis inter se opposita sint ἐν τῇ πόλει et ἐν πόλει, quod est indefiniti sermonis. Buttm.

σὴν] Deest in Stobæi Ms. Coll. Nov. Vulgo omittitur apud Stobæum ἐγὼ ante ἔλεγον, quod tamen hic codex, atque Ed. Tigur. exhibent. Routh.

ὡς δὴ σύ, ὦ Σώκρ.] Recte Ficinus: *Quasi vero tu non optes*. Cf. §. 117. de Rep. i. p. 337. C. Εἶεν, ἔφη, ὡς

σοι[l] ποιεῖν ὅ τι δοκεῖ σοι ἐν τῇ πόλει μᾶλλον ἢ μή, οὐδὲ ζηλοῖς ὅταν ἴδῃς[m] τινὰ[n] ἢ ἀποκτείναντα ὃν ἔδοξεν αὐτῷ ἢ ἀφελόμενον[o] χρήματα ἢ δήσαντα;

ΣΩ. Δικαίως λέγεις ἢ ἀδίκως;

ΠΩΛ. Ὁπότερ' ἂν ποιῇ, οὐκ ἀμφοτέρως ζηλωτόν ἐστιν; r. 469.

ΣΩ. Εὐφήμει, ὦ Πῶλε.

ΠΩΛ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι οὐ χρὴ οὔτε τοὺς ἀζηλώτους ζηλοῦν οὔτε τοὺς ἀθλίους, ἀλλ' ἐλεεῖν.

ΠΩΛ. Τί δαί;[p] οὕτω σοι[q] δοκεῖ ἔχειν περὶ ὧν ἐγὼ λέγω τῶν[r] ἀνθρώπων; II. i. 40.

§. 55. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΠΩΛ. Ὅς τις οὖν ἀποκτίννυσιν[s] ὃν ἂν δόξῃ αὐτῷ, δικαίως ἀποκτιννύς,[t] ἄθλιος δοκεῖ σοι εἶναι[u] καὶ ἐλεεινός;

ΣΩ. Οὐκ ἔμοιγε, οὐδὲ[v] μέντοι ζηλωτός.

ΠΩΛ. Οὐκ ἄρτι ἄθλιον ἔφησθα εἶναι;

ΣΩ. Τὸν ἀδίκως γε, ὦ ἑταῖρε, ἀποκτείναντα,[w] καὶ ἐλεεινόν γε[x] πρός· τὸν δὲ δικαίως[y] ἀζήλωτον.

—[j] ἐν τῇ πόλει ΦF.—[k] δὲ I.—[l] σοι ante ποιεῖν om pr Δ.—[m] ἴδοις ΣΥ.—[n] τινα ἢ om F.—[o] ἀφελόμενον ℵΓΔΞΣΥΦIVW : ἀφελόντα °s.—[p] δαί Δ et corr ℵ.—[q] σοι om Δ.—[r] τῶν om ΥV.—[s] ἀποκτείνυσιν ℵ, ἀποκτιννύει I.—[t] ἀποκτεινὺς ℵ.—[u] εἶναι add ℵΓΔΞΣΥΦIVW.—[v] οὐδὲν BCE, οὐ V.—[w] ἀποκείνοντα ΞΣΥ, ἀποκτέννοντα V.—[x] γε I : δὲ °s.—[y] : τὸν δὲ δικαίως : corr E. δὲ om F.—[z] ἢ...ἧττον om Σ.—[a] πάνυ

δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Οὐδέν γε κωλύει, ἦν δ' ἐγώ. Εἰ δ' οὖν καὶ μὴ ἔστιν ὅμοιον etc. Lucian. Demosth. Encom. §. 3. Bip. t. ix. p. 135. καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς—ἐντρυφᾷν ἀνδρὶ —. Θ. Καὶ ὃς γελάσας, ὡς δή σοί τι τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασομένῳ. Heind.

ἀφελόμενον] Recepi auctoritate utriusque cum Codd. A. B. M. tum Stobæi et Bas. 2. ἀφελόμενον pro ἀφελόντα, quod est in Ald. Bas. 1. et Stephan. Plato enim ante usus est medio, et postea eo utitur. Find.

ἀφελόμενον] Sic pro ἀφελόντα Codd. B. A. M. Bas. 2. Stob. Heind.

ὁπότερα] Adhibitum pro ὁποτέρως, ut Aristoph. Nub. 157. Ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος, Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον, ubi Schol. τὸ ὁπότερα ἀντὶ τοῦ ὁποτέρως. Heind.

ἀζηλώτους] Schol. Ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τι, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Ἄθλιος δὲ ὁ πάθεσιν ἀνηκέστοις ἐνισχόμενος. Heind.

τῶν] Deest in Codd. A. B. M. Find.

§. 55. οὖν] Deest οὖν in Stob. Ms. Coll. Nov. Routh.

σοι καὶ] σοι εἶναι καὶ Ms. Bodl. et Stobæus. τοι pro σοι mendose Stobæi Ed. Aurel. Allobr. Routh.

ἀποκτείναντα] Mutavi in ἀποκτείνοντα, quod esse vidi in Codd. A. M. et in Stob. Veneto; Ficinum etiam in Codice suo offendisse conjicio ex ejus interpretatione, *sed injuste occidentem*. Unde simul apparet eum pro γε legisse δέ. Contra post pro δὲ ante δικαίως Stob. Trincavell. habet γε, ut in utroque post ἐλεεινὸν pro δὲ est γε. Cæterum in Stob. Gesn. male distinguitur hic locus, hoc scilicet modo: καὶ ἐλεεινόν γε· πρὸς τὸν δὲ κ. τ. λ. In Cod. M. particulæ πρὸς ab alia manu superscriptum erat

ΠΩΛ. Ἦ που ὅ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως ἐλεεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν.

ΣΩ. Ἧττον ἢ[a] ὁ ἀποκτιννύς,[i] ὦ[a] Πῶλε, καὶ ἧττον ἢ ὁ δικαίως ἀποθνήσκων.

ΠΩΛ. Πῶς δῆτα,[b] ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὕτως ὡς μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει ὂν τὸ ἀδικεῖν.

ΠΩΛ. Ἦ[c] γὰρ τοῦτο μέγιστον; οὐ τὸ ἀδικεῖσθαι μεῖζον;

ΣΩ. Ἥκιστά γε.

ΠΩΛ. Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν[d] ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν;

ΣΩ. Βουλοίμην μὲν[e] ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν[f] μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν.

II. i. 50. ΠΩΛ. Σὺ ἄρα τυραννεῖν[g] οὐκ ἂν δέξαιο;

μὲν οὖν ὦ TV et rc ΞΓ.—[b] δή I.—[c] εἰ Δ et corr Ξ.—[d] ἂν om I.—[e] μὲν om F.—[f] ἑλοίμην μὲν ἂν Γ.—[g] τυραννεῖν om C et pr EF, post δέξαιο ponit ς.—[h] γε om ΦI.

τούτοις, quo additamento non est opus. Find.

γε πρὸς] Sic verissime Bas. 2. et Stobæus. Vulgo δὲ pro γε. §. 146. εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ καὶ ναὶ μὰ Δία τῷ Πυριλάμπους γε πρός. Meno p. 90. C. οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι; Ἀν. Ναὶ μὰ Δία ἔμοιγε, καὶ ἀμαθία γε πρός. Nec dispar illud πρός γε Sophist. p. 234. A. φημί, καὶ πρός γε θαλάττης καὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ (ποιητὴν) etc. quod restituendum Menexen. extr. καὶ πολλήν γε, ὦ Σώκρ. ἐγὼ χάριν ἔχω τούτου τοῦ λόγου ἐκείνῃ ἢ ἐκείνῳ, ὅστις σοι ὁ εἰπών ἐστιν αὐτὸν, καὶ πρός γε ἄλλην πολλὴν χάριν ἔχω σοι εἰπόντι. Vulgo καὶ πρό γε ἄλλων πολλὴν—τῷ εἰπ. Bas. utraque πρός γε ἄλλων. Heind.

ἦ που ὅγε ἀποθνήσκων ἀδίκως—ἀποκτιννὺς] Sic exhibent Codd. B. A. M. Ἦπου—ἄθλιός ἐστιν ἧττον ἢ ὁ ἀποκτιννύς; Σ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Πῶλε, καὶ ἧττον ἢ ὁ δικ. ἀποθν. quam scripturam præ vulgata spernendam puto vel propter istud ἧττον, incommode admodum et languide collocatum. Nam tres illi Codices quum ubivis, etiam in apertis mendis, conspirent, non debent ultra unius libri fidem censeri. Heind.

ἧττον ἢ ὁ δικαίως ἀποθνήσκων] Eandem de injusta morte sententiam ipse quoque injuste moriturus protulit. Παρὼν τὶς Ἀπολλόδωρος (Socrati, postquam e causa ceciderat) ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρὸς αὐτοῦ, ἄλλως δὲ εὐήθης, εἶπεν· ἀλλὰ τοῦτο ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω, ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Τὸν δὲ λέγεται, καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, εἰπεῖν· Σὺ δὲ, ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾷν δικαίως ἢ ἀδίκως ἀποθνήσκοντα; καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Xen. Apol. Socr. §. 28. Similia porro Socratem Xantippi uxori suæ dixisse, tradunt Excerpta S. Maximi Confess. Serm. v. p. 545. Ed. Combefis. sed in nomine forsan erratur. Routh.

δῆτα] Bas. 2. cum Stob. Trincavell. et Ms. Coll. Nov. δή. Find.

μᾶλλον] In Codd. A. B. M. aberat, ut μὲν a Cod. Aug. Cæterum hæc verba cum responsione Socratis ab Aristide laudantur Orat. Platon. 1. p. 61. tom. ii. Jebb. ubi est οὐδέτερον pro οὐδέτερα, et Σὺ δ' ἄρα, et ultima verba ἢ ἀδικεῖν omittuntur. Find.

μὲν] Abest μὲν a Cod. Meerm. Non male. Heind.

σὺ ἄρα οὐκ ἂν δ. τ.] Codd. A. M. B. Σὺ ἄρα τυραννεῖν οὐκ ἂν δέξαιο; Heind.

ΣΩ. Οὐκ, εἰ τὸ τυραννεῖν γε[h] λέγεις ὅ περ ἐγώ.

ΠΩΛ. Ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω ὅ περ ἄρτι, ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο,[i] καὶ ἀποκτιννύντι[j] καὶ ἐκβάλλοντι καὶ πάντα[k] πράττοντι κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν.

§. 56. ΣΩ. Ὦ μακάριε, ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῷ λόγῳ[l] ἐπιλαβοῦ. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ[m] λαβὼν ὑπὸ μάλης ἐγχειρίδιον[n] λέγοιμι πρὸς σὲ ὅτι Ὦ Πῶλε, ἐμοὶ δύναμίς τις καὶ τυραννὶς θαυμασία ἄρτι προσγέγονεν· ἐὰν γὰρ[o] ἄρα ἐμοὶ δόξῃ τινὰ τουτωνὶ[p] τῶν ἀνθρώπων ὧν σὺ ὁρᾷς αὐτίκα μάλα[q] δεῖν[r] τεθνάναι, τεθνήξει[s] οὗτος ὃν ἂν δόξῃ·

—[i] τούτω CFW, om ΞΥV et pr Ħ: in Γ litura.—[j] ἀποκτεινύντι Ӿ.—[k] πανταχῶς I.
οῦ ου
—[l] τω λόγω V.—[m] πλήθουσ Φ.—[n] ξιφίδιον ĦΣΥV.—[o] γὰρ om F.—[p] τούτων I.—[q] μάλα om Γ.—[r] δεῖν om Ӿ et pr Ħ.—[s] τεθνήξει ӾΓΔΞΦBCEFVW: τεθνήξεται *s.

λέγεις] Codd. M. B. λέγοις. Find.

τοῦτο λέγω, ὅπερ ἄρτι, ἐξεῖναι] Vellem interposito articulo, ὅπ. ἄρτι, τὸ ἐξεῖναι. Heind.

ποιεῖν τοῦτο] Exulat illud τοῦτο a Codd. iisdem. Heind.

§. 56. τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ] Ita constanter legunt libri omnes, sed verba variæ interpretationis sunt. Serranus vertit, *Atat, mirifice Pole, me loquentem ratione assequere.* Waldgravius autem in Annotationibus Mss. τῷ λόγῳ cum ἐμοῦ δὴ λέγοντος conjungit, hoc sensu, *me perpetua oratione jam utentem*, non autem interrogantem, *reprehende*, sive *corrige*. Sed pro τῷ λόγῳ legendum censet Cornarius τῶν λόγων. Videoque Budæum in Comm. Ling. Græc. p. 555. Ed. Rob. Steph. sic locum citantem, ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῶν λόγων ἐπιλαβοῦ, dum vertit, *reprehende si potes quæ dico.* Aliumque locum affert ex hoc dialogo [§. 132.] Ἀλλ' ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τι σοὶ δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν. Ficinus, *Sed o beate, attende quæ dicam: ac si potes carpe.* Routh.

τῶν λόγων ἐπιλαβοῦ] Ita de certa Cornarii emendatione rescripsimus pro τῷ λόγῳ, itidemque hæc correxit Gul. Budæus Comm. L. Gr. 290. opportune apponens ex hoc ipso dialogo illa infra §. 132. Adde Theætet. §. 102. οἷον καὶ νῦν ἀνάγκη ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρίσεως ἣν ἀπεκρίνῃ, ᾗ οὐκ ὀρθῇ. Sympos. p. 214. E. ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ, ἂν βούλῃ, καὶ εἰπὲ, ὅτι τοῦτο ψεύδομαι, aliaque, ubi ἐπιλαμβάνεσθαι vim *redarguendi* et *reprehendendi* habet. Conf. Casaub. ad Theophr. Char. p. 109. ed. Lips. Nimirum verba ἐμοῦ δὴ λέγοντος referenda sunt quodammodo ad superiora illa Poli, Ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, hoc fere sensu: *tu quidem illud dicis. Sed, o bone, me dicentem audi, quæque ego dico redargue.* Heind.

ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ] *Tempore eo, quod est inter mane et meridiem.* V. Duker. ad Thucydid. viii. 92. Perizon. ad Ælian. xiii. 30. Græv. Lect. Hes. c. 10. Heind.

μάλης] Superscripserat in Codd. M. et B. alia manus ἀγκάλης; et in Codd. A. B. M. pro ἐγχειρίδιον erat ξιφίδιον. Hesychius. Ἐγχειρίδιον· ξιφίδιον μικρόν. Find.

ἐγχειρίδιον] Codd. A. M. B. ξιφίδιον, ex glossemate. Hesychius ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον μικρόν. Heind.

τεθνήξεται] Cod. R. τεθνήξει, ubi in margine adscriptum ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τεθνήξεται καινοπρεπῶς παρελήφθη, itemque hinc laudat τεθνήξει Thom. Mag. v. τεθνήξεται, ubi vid. intpp. De forma τεθνήξεται v. Duker. ad Thucyd. viii. 74. Et conf. Gataker. ad Antonin. ii. 14. Heind.

ὃν ἂν δόξῃ] Sc. τεθνάναι δεῖν. Ne hoc quidem vidit Findeisenius, ad ὃν subaudire jubens τρόπον. Heind.

κἂν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς[t] αὐτῶν[u] κατεαγέναι[v] δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα, κἂν θοἰμάτιον διεσχίσθαι, διεσχισμένον[w] ἔσται· οὕτω μέγα ἐγὼ[x] δύναμαι ἐν τῇδε τῇ πόλει. Εἰ οὖν ἀπιστοῦντί σοι δείξαιμι[y] τὸ ἐγχειρίδιον, ἴσως ἂν εἴποις ἰδὼν ὅτι Ὦ Σώκρατες, οὕτω μὲν πάντες ἂν[z] μέγα δύναιντο, ἐπεὶ κἂν ἐμπρησθείη οἰκία τούτῳ τῷ τρόπῳ ἥν τινα[a] ἄν[b] σοι δοκῇ,[c] καὶ τά γε Ἀθηναίων νεώρια καὶ τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ
ii. i. 51. ἴδια. ἀλλ' οὐκ ἄρα τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι, τὸ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ. ἢ[d] δοκεῖ σοι;

ΠΩΛ. Οὐ δῆτα οὕτω γε.[e]

i. 470. ΣΩ. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν διότι μέμφει τὴν τοιαύτην δύναμιν;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δή;[f] λέγε.[g]

ΠΩΛ. Ὅτι ἀναγκαῖον τὸν οὕτω πράττοντα ζημιοῦσθαί ἐστιν.

ΣΩ. Τὸ δὲ ζημιοῦσθαι οὐ κακόν;

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

§. 57. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ θαυμάσιε, τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὖ σοι φαίνεται, ἐὰν μὲν πράττοντι ἃ δοκεῖ ἕπηται τὸ ὠφελίμως πράττειν, ἀγαθόν τε εἶναι, καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ μέγα δύνασθαι· εἰ δὲ μή, κακὸν καὶ σμικρὸν δύνασθαι. Σκεψώμεθα δὲ[h] καὶ τόδε. ἄλλο[i] τι[j] ὁμο-

—[t] τῆς κεφαλῆς E.—[u] αὐτον W, αὐτῷ corr ΓE.—[v] κατεαγέναι ΦF : κατεαγῆναι *s.—[w] ἐσχισμένον F.—[x] ἐγὼ μέγα F.—[y] δείξομαι I.—[z] ἂν πάντες Γ.—[a] ἥντιν' Ξ.—[b] ἂν om I.—[c] δοκοῖ ΞΔBCV, δοκεῖ I.—[d] ἢ οὐ V.—[e] ἔγωγε V.—[f] δῆτα Φ.—[g] λέγω E, λέγω F.—[h] δὴ I.—[i] ἀλλ' ὅτι Ξ.—[j] post τι omisi ἢ cum ΓΔΦBCEFIW.—[k] ὁμο-

τῆς κεφαλῆς κατεαγῆναι] Rarior et Attica construendi ratio. Vid. Mœris Att. p. 233. ibiq. Pierson. Pro *κατεαγῆναι* autem Thom. Mag. *κατεαγέναι* v. *καταγῆναι*, probante Brunckio ad Aristoph. Ach. 945. Vulgatum invitis libris mutare non sum ausus. Heind.

εἰ οὖν] *εἰσ αὖ* Ms. B. Forte pro *εἰ δ' αὖ* vel *εἶτ' αὖ*. Ficinus videtur aliud quiddam legisse, quam *εἰ οὖν*, qui vertit: *proinde tibi minus id credenti ostenderem pugionem, forte eo conspecto tu sic objiceres*, etc. Routh.

§. 57. *ἀγαθόν τι*] Vulgo *ἀγαθόν τε*. Heind.

κακὸν καὶ σμικρὸν δύνασθαι] Vertunt hæc vulgo: *malum est, et parum valere.* Imo, *malum est etiam exigua potentia.* Heind.

κακὸν καὶ σμικρὸν δύνασθαι] Hæc ut vulgo vertuntur, recte verti equidem arbitror. Hoc enim dicit Socrates: id ip-

λογοῦμεν[k] ἐνίοτε μὲν ἄμεινον εἶναι[l] ταῦτα ποιεῖν ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀποκτιννύναι[m] τε καὶ ἐξελαύνειν ἀνθρώπους[n] καὶ ἀφαιρεῖσθαι χρήματα, ἐνίοτε δὲ οὔ;

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν δή, ὡς ἔοικε, καὶ παρὰ σοῦ καὶ παρ' ἐμοῦ ὁμολογεῖται.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Πότε οὖν[o] σὺ φῂς[p] ἄμεινον εἶναι ταῦτα[q] ποιεῖν; II. i. 52. εἰπὲ τίνα ὅρον ὁρίζεις.

ΠΩΛ. Σὺ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, ἀπόκριναι ταὐτὸ τοῦτο.

ΣΩ. Ἐγὼ μὲν τοίνυν[r] φημί, ὦ Πῶλε, εἴ σοι παρ' ἐμοῦ ἥδιόν[s] ἐστιν ἀκούειν,[t] ὅταν μὲν δικαίως τις[u] ταῦτα ποιῇ, ἄμεινον εἶναι,[v] ὅταν δὲ ἀδίκως, κάκιον.

ΠΩΛ. Χαλεπόν γέ σε ἐλέγξαι, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' οὐχὶ[w] κἂν παῖς σε[x] ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις;

λογοῦμεν Φ.—[l] εἶναι om Φ.—[m] ἀποκτεινύναι Ξ.—[n] ἄνθρωπον I.—[o] πότερον omnes. —[p] φῂς σὺ I.—[q] ταὐτὸ τοῦτο I.—[r] μέντοι νῦν Ξ.—[s] ἴδιον W.—[t] ἀκούειν ἐστιν I. —[u] τις om F.—[v] ἐστιν W.—[w] οὐχὶ om I.—[x] σε om I.—[y] ἄρα τούτῳ rc E.—[z] τῷ

sum esse (de Calliclis quidem sententia) magnam potentiam, si quis faciens, quod libeat, utilitatem ex eo capiat; sin minus, malum esse illud et *exiguam* re vera potentiam. In ea, quam editor secutus est, ratione vereor ne opus fuerit articulo τὸ ante hæc *σμικρὸν δύνασθαι*. Buttm.

πότε οὖν] *πότερ' οὖν* Bas. 2. *πότερον οὖν* Ms. B. Forte similiter Ficini Codd. qui vertit: *Utrum igitur et quo pacto.* Male. Routh.

ταὐτὸ τοῦτο] Aut *ταὐτὸ* hoc expungendum, aut, quod verius puto, mutandum in *αὐτός*. Sic §. 128. *Τί δὲ οὐκ αὐτὸς λέγεις, ὦ Σώκρατες*; Hipp. Maj. §. 12. *Ἀλλὰ τίνα μήν ἐστιν, ἃ ἥδιστα σου ἀκροῶνται καὶ ἐπαινοῦσιν; Αὐτός μοι εἰπὲ, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐχ εὑρίσκω.* Libri tamen nihil hic variant. Heind.

χαλεπόν γέ σε ἐλέγξαι] Serio hæc dicta a Polo acciperem, si hunc in modum scripta legeremus: *Χαλεπὸν μὲν σὲ ἐλέγξαι, ὦ Σώκρ. ἀλλὰ ταῦτα οὐχὶ κἂν παῖς σε ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις*; Nunc haud dubie vera est Scholiastæ ratio, ad h. l. hæc notantis: *κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησιν, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπαγόμενον*, præsertim quum ea, quæ infra dicet Polus huc respiciens §. 64. *Ἀλλ' ἔτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἐστιν, ὦ Σώκρατες, ἐξελέγξαι*, manifestam habeant ironiæ significationem. Itaque illa, *ἀλλ' οὐχὶ κἂν παῖς—ἀληθῆ λέγεις*, citra interrogationem cum Stephano expressi, ne subito in serium verteret oratio. Sed pro *κἂν* h. l. scriptum mallem *ἄν*. Latine si hæc vertas: *Difficile est te refellere, Socrates, neque sane vel puer te refellat*, in his particula *vel* (*κἂν*) rectius sane abfuerit. Nam illud *ἀλλ' οὐχὶ* pro *καὶ οὐχὶ* cum vi quadam adhibitum frequenter reperias. §. 107. *Χαραδριοῦ τινα αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου.* Heind.

χαλεπόν γέ σε ἐλέγξαι] Proba est observatio Heindorfii monentis, *ἀλλ' οὐ* sæpe usurpari, ubi ex nostri sermonis usu requirat aliquis potius *καὶ οὐ*. Cujus generis aliud exemplum succurrit de Rep. v. extr. *τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ ὂν ἀσπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους, κλητέον.* Ex quo exemplo intelligitur, sublatis his *ἀλλ' οὐ*, relinqui debere oppositum aliquid aut longe tamen a proxime prægressis diversum. Jam si priora Calliclis verba serio dicta acceperis: sublato hoc *ἀλλ' οὐχὶ*, habebis illis opposita posteriora hæc *κἂν παῖς σε ἐλέγξειε*. Nunc quum ironice loquatur Callicles,

ΣΩ. Πολλὴν ἄρα[y] ἐγὼ τῷ παιδὶ[z] χάριν ἕξω, ἴσην δὲ καὶ σοί, ἐάν με ἐλέγξῃς[a] καὶ ἀπαλλάξῃς φλυαρίας. ἀλλὰ μὴ κάμῃς φίλον ἄνδρα εὐεργετῶν, ἀλλ' ἔλεγχε.[b]

§. 58. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Σώκρατες, οὐδέν γέ σε δεῖ παλαιοῖς πράγμασιν ἐλέγχειν· τὰ γὰρ ἐχθές[c] καὶ πρώην γεγονότα ταῦτα ἱκανά σε ἐξελέγξαι[d] ἐστὶ καὶ ἀποδεῖξαι ὡς πολλοὶ[e] ἀδικοῦντες ἄνθρωποι εὐδαίμονές εἰσιν.

ΣΩ. Τὰ ποῖα ταῦτα;

ΠΩΛ. Ἀρχέλαον δή που τοῦτον τὸν Περδίκκου[f] ὁρᾷς ἄρχοντα Μακεδονίας;[g]

παιδὶ om CE et pr F: ἐκείνῳ τῷ παιδὶ rc F.—[a] ἐλέγξῃς ΧΤΔΞΣΥΦBCFIVW: ἐξελέγξῃς ʰs.—[b] ἀλλ' ἔλεγχε om F.—[c] χθὲς FI.—[d] ἐλέγξαι ΦV.—[e] πολὺ Φ.—[f] περδίκου ΞFI.—[g] λακεδαιμονίας Γ.—[h] οὐχ ὁρῶ, a rc manu quæ versus extremos evani-

facile est, veram ejus mentem assequi, quæ inest in ipsis his verbis κἂν παῖς σε ἐλέγξειε. Quapropter statim addit Socrates, magnam se puero isti gratiam habiturum. In eo igitur non assentior Heindorfio, quod κ illud a vocula κἂν abesse maluit, quo deleto, mihi quidem admodum languere videtur oratio. Buttm.

ἀλλ' οὐχὶ κἂν παῖς] Sine interrogatione Ed. Steph. et Interpretes; mecum vero faciunt Edd. vetustiores et Ms. B. Male in Aldina nomen Socratis ante hæc ponitur, dum Polo Πολλὴν ἄρα et sequentia tribuuntur, usque ad Τὰ ποῖα ταῦτα; Routh.

ἐξελέγξῃς] Codd. A. B. M. ἐλέγξῃς. Find.

§. 58. ἀλλὰ μήν, ὦ Σώκρατες] Citantur hæc a Stobæo Serm. 102. Routh.

γέ σε δεῖ] γε ἔδει Stobæi Cod. Ms. Col. Nov. Routh.

Fortasse Plato scripsit σ' ἔδει. Find.

οὐδέν γέ σε δεῖ] Omittitur γε in Codd. B. A. M. οὐδέν γε ἔδει Cod. Stob. l. c. unde possit exsculpi οὐδέν γε σ' ἔδει. Heind.

ἐχθὲς] Deest in Stobæi Ms. Col. Nov. et ed. Trincav. Routh.

ἐχθὲς καὶ πρώην] Nuperrime. Vid. Gataker. ad Antonin. x. 7. Heind.

σε ἐξελέγξαι ἐστὶ, καὶ] Non vertit Ficinus. Deest σὲ Stobæi Ms. Coll. Nov. et ed. Trincav. ubi et ἱκανῶς. Routh.

ἄνθρωποι] ἂν οἱ Ms. B. Mendum ortum est ex abbreviatione ἄνοι, per quam vox ἄνθρωποι exprimi solebat, quæque in multos libros a primis typographis cusos recepta est. Routh.

Ἀρχέλαον] Archelaus, de cujus facinoribus hic fuse agitur, haud purum putum erat scelus, sive, ut loquuntur, nulla virtute redemptus. Regnum enim Macedonicum, teste Thucydide l. ii. c. 100. ornatius atque potentius reddidit; et literas literatosque homines tanto favore prosecutus est, ut multos viros ingenio atque doctrina illustres liberali hospitio exciperet; in quibus ipse erat Euripides. Vide Ælian. V. H. ii. 21. xiii. 4. Schol. Aristoph. in Ranas, 85. et Suid. in v. Εὐριπίδης. Imo ab Athenæo Platoni vitio datur, quod Archelaum hoc dialogo sugillaverit, quia, Speusippo testante, φίλτατος Plato huic regi erat. l. ii. c. 15. p. 506. E. Socrates vero, cum Archelaus eum ad se vocaret, recusasse dicitur, ea gratia, ut mihi quidem videtur, quia vocatorem ipsum, ut ex Æliani V. H. xiv. 17. constat, parvi haberet. Meæ sententiæ favent Laertii verba in Vit. Socr. l. ii. 25. confer autem causas alias afferentes Aristot. Rhet. ii. 14. Senecam de Beneficiis v. 6. et Antoninum Imperat. de Seipso, ii. §. 22. qui Perdiccæ tamen nomen, non Archelai, habet. Tandem scelerum priorum dedit pœnas, a cinædo suo occisus. Plato in Alcib. ii. §. 5. Aristot. l. v. Polit. c. 10. p. 404. Ed. Duval. Ælian. V. H. viii. 9. et Diod. Sic. l. xiv. c. 37. p. 671. qui interfectum Archelaum narrat archonte Lachete, hoc est, anno primo Olymp. 95. eodem, quo mortuus est Socrates. Sed ante Socratem periisse videtur, qui de Archelao tanquam nuper vitæ defuncto loquitur tam in Theage p. 124. D. quam in Alcib.

ΣΩ. Εἰ δὲ μή,[h] ἀλλ' ἀκούω γε.

ΠΩΛ. Εὐδαίμων οὖν σοι δοκεῖ εἶναι[i] ἢ ἄθλιος;

ΣΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Πῶλε· οὐ γάρ πω συγγέγονα τῷ ἀνδρί.

ΠΩΛ. Τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης, ἄλλως δὲ[j] αὐ- II. I. 53.
τόθεν οὐ γιγνώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ;

ΣΩ. Μὰ Δί' οὐ δῆτα.

dos supplevit, Γ.—[i] εἶναι om I.—[j] δέ ΧΔΗΣΤΦV.—[k] δαί I.—[l] ἡ πᾶσα ΓΔΗΣΤΦIV

ii. l. c. Quot autem annos Macedoniæ regnaverit, inter auctores non convenit, cum valde incerta sit Macedonicorum regum successio; at tabella sequens, quod in hac re verisimillimum videtur, facili ratione demonstret. Ultima etenim quæ fit mentio de Perdicca, Macedonum rege et Archelai patre, pertinet ad Ol. 91. 1. Prima Archelai regis mentio, 92. 3. Disputatio hæc Socratis cum Gorgia, 93. 4. Alcibiadis interitus, 94. 1. Archelai et Socratis mortes, 95. 1. Unde in primis patet, sibi inconstantem esse Diodorum Siculum, septem tantum annos Archelai regno assignantem, quem ipse Pydnam occupasse scribit Ol. 92. 3. atque obiisse Olymp. 95. 1. quod annorum decem intervallum est. Confer l. xiii. c. 49. p. 579. et l. xiv. c. 37. p. 671. Hic autem alter Diodori locus corruptus videtur, etsi nonnullis viris doctissimis fucum fecerit, ut Casaubono et Baylio. Deinde hinc verisimilis videtur Syncelli computatio in Chronograph. p. 262. et 263. annos quatuordecim Archelao tribuens; quod placuisse video Dionysio Petavio de Doctr. Temp. p. 2. p. 849. et Hen. Dodwello in Apparatu ad Annales Thucydidæos p. 18. et in Annalibus p. 49. quodque, si verum sit, initium regni Archelai ad Olymp. 91. annum tertium refert. Non enim cum quibusdam regnum ejus ad multo plures annos dilatandum esse, ex eo patet, quod Perdiccæ regis nomen in Olymp. 91. 1. apud Thucydidem, scilicet l. vi. c. 7. p. 382. occurrat. —Tertio hinc constat, χρονικοῦ ἁμαρτήματος teneri Platonem, qui in Alcib. i. §. 5. Socratem cum Alcibiade de Archelai cæde loquentem induxit, cum ipse Alcibiades quatuor ante annos occisus esset.—Postremo colligendum est, annorum plus minus novem intervallum fuisse inter initium regni Archelai, quando facinora hoc dialogo memorata ab eo patrata sunt, et tempus, quo habitam fuisse hanc cum Gorgia disputationem jam supra ostendi. Itaque verba illa Platonis, ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα, in latiorem solito sensum accipienda sunt. 'Voces istæ, νεωστὶ, nuper, ac similes, nullius certi temporis' ut notat Casaubonus ad Athenæum 'discriminationem habent; sunt enim τῶν πρός τι, et ad aliquid semper referuntur. Itaque modo brevius, modo longius tempus designant.' Animadv. p. 384. Respectu igitur παλαιῶν πραγμάτων (hæc Platonis verba proxime antecedunt) *heri* et *nuper* accidisse res istæ dici poterant. ROUTH.

Ἀρχέλαον δήπου] Multa de notissimo hoc rege ad h. l. congessit Routhius. Ceterum horum partem vertit Cicero Tusc. Quæst. v. 12. ubi Davis. citat Plutarch. de Liberor. Educ. p. 6. Dion. Chrys. Orat. iii. p. 86. et Julian. Orat. ii. p. 78. HEIND.

εἰ δὲ μή, ἀλλ' ἀκούω γε] Scita est Routhii observatio, 'videtur irrideri Polus, qui magnifice cumque metaphora narrationem auspicatus est.' Certe hanc Socratis responsionem non exspectabat Polus. HEIND.

εἶναι] Deest in B. [A. M.] ROUTH.

ἄλλως δὲ αὐτόθεν] *Per te ipse* s. *ex te ipse.* Phileb. p. 53. B. Τί οὖν; οὐ δήπου πολλῶν δεησόμεθα παραδειγμάτων τοιούτων ἐπὶ τὸν τῆς ἡδονῆς πέρι λόγον, ἀλλ' ἀρκεῖ νοεῖν ἡμῖν αὐτόθεν (*ex re ipsa*), ὡς ἄρα καὶ ξύμπασα ἡδονὴ σμικρὰ μεγάλης καὶ ὀλίγη πολλῆς καθαρὰ λύπης ἡδίων καὶ ἀληθεστέρα καὶ καλλίων γίγνοιτ' ἄν; Lach. p. 183. C. ἔπειτα—οὐ πάνυ ὀλίγους ἐγὼ τούτων παραγέγονα ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ, καὶ ὁρῶ οἷοί εἰσιν. Ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν ἡμῖν σκέψασθαι, ubi recte ad sensum Ficinus: *quanquam apud sese unicuique rem conjectare licet.* Finitimaque est huic frequentior illa verbi potestas, qua *statim* significat. HEIND.

ΠΩΛ. Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γιγνώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα.

ΣΩ. Καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης.

ΠΩΛ. Τί δαί;[k] ἐν τούτῳ ἡ πᾶσα[l] εὐδαιμονία ἐστίν;

ΣΩ. Ὥς γε ἐγὼ[m] λέγω, ὦ Πῶλε· τὸν μὲν γὰρ καλὸν κἀγαθὸν[n] ἄνδρα καὶ γυναῖκα εὐδαίμονα εἶναί φημι, τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν ἄθλιον.

I. 471. ΠΩΛ. Ἄθλιος ἄρα[o] οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος κατὰ τὸν σὸν λόγον;

ΣΩ. Εἴπερ γε, ὦ φίλε, ἄδικος.

§. 59. ΠΩΛ. Ἀλλὰ[p] μὲν[q] δὴ πῶς οὐκ ἄδικος; ᾧ γε προσῆκε μὲν τῆς ἀρχῆς οὐδὲν ἣν νῦν ἔχει, ὄντι ἐκ γυναικὸς ἣ ἦν δούλη Ἀλκέτου τοῦ Περδίκκου ἀδελφοῦ, καὶ κατὰ μὲν τὸ δίκαιον δοῦλος ἦν Ἀλκέτου, καὶ εἰ ἐβούλετο τὰ[r] δίκαια ποιεῖν, ἐδούλευεν[s] ἂν Ἀλκέτῃ καὶ ἦν εὐδαίμων[t] κατά γε[u] τὸν σὸν λόγον· νῦν δὲ θαυμασίως ὡς[v] ἄθλιος γέγονεν, ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκηκεν·[w] ὅς γε πρῶτον μὲν τοῦ-
II. i. 54. τον αὐτὸν τὸν δεσπότην καὶ[x] θεῖον μεταπεμψάμενος ὡς

W: πᾶσα ἡ *ς.—m τε ἐγὼ I, ἔγωγε ΓΞΣΥ.—n κἀγαθὸν I: καὶ ἀγαθὸν *ς.—o ἄρα om I.—p ἀλλὰ...ἄδικος om F.—q μὴν ΞΣΥ.—r τὰ om F.—s ἐδούλευσεν BEFς.—t ἦν ἂν εὐδαίμων I.—u γε om ΧΓΔΣΥΦIVW, erasit Ξ.—v ὡς om I.—w ἠδίκησεν FI.

γιγνώσκειν] Abest a B. A. M. Find.

ἐρῶ] ὁρῶ Stobæi Ms. Coll. Nov. Male. Routh.

τί δέ;—Ὥς γε ἐγὼ λέγω, ὦ Πῶλε] Desunt hæc in Stobæi Ms. Coll. Nov. et ed. Trincav. ὡς ἔγωγε ὦ Πῶλε λέγω Gorgiæ Ms. B. [A. M.] Routh.

εὐδαίμονα] εὐδαίμονας Stob. Routh.

ἄθλιος ἄρα—ὦ φίλε, ἄδικος] Citantur hæc ab Athenæo l. v. c. 18. p. 217. uti notavit Davisius ad Ciceronis Tusc. Disp. v. 12. sine ulla tamen variatione. ὦ φίλος B. [A. M.] Routh.

§. 59. ἀλλὰ μὲν δὴ] ἀλλὰ μὴν δὴ A. B. M. Find.

ἣ ἦν δούλη Ἀλκέτου τοῦ Περδίκκου] Huic servæ Simiche nomen erat, ut tradit Ælianus V. H. xii. 43. ἡ pro ἣ, ἀλκέτου hic et ubique pro Ἀλκέτου, Περδίκου ubique pro Περδίκκου, mendose Ms. B. Περδίκου hic quidem etiam Basileenses. Routh.

ἐδούλευσεν ἂν] Cod. Bodl. ἐδούλευεν ἂν, quod Routhius immerito probavit, quum pridem mortuus esset Alcetas. Nam ἐδούλευεν ἂν est serviret, ἐδούλευσεν ἂν, serviisset. Heind.

ἦν ἂν] Particula ἂν neque in B. M. erat, neque in Ald. et Bas. 1. legitur, ut statim γε a Codd. A. B. M. aberat. Find.

τὸν δεσπότην καὶ] τὸν δεσπότην τι (forsan τε) καὶ Bas. 2. τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ B. [A. M.] hunc ipsum dominum patruumque suum: Ficini versio. Hinc Aristides, Orat. Platon. i. p. 55. Τί οὖν εἰ Ἀρχέλαος τὸν αὑτοῦ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνας κατέσχε τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν ἑπταετῆ ἐκείνου (aut lapsus est memoria Aristides, ut putavit Canterus, aut facili medicina emendandum ἐκεῖνον) παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβαλών, ἔφη πρὸς Κλεοπάτραν, διώκοντα τὸν (τὴν Mss. Barocc. et Coll. Nov.) χῆνα ἐμπεσεῖν. Routh.

τὸν δεσπότ. καὶ θεῖον] Codd. A. M. B.

ἀποδώσειν τὴν ἀρχὴν ἣν Περδίκκας αὐτὸν ἀφείλετο, ξενίσας καὶ καταμεθύσας αὐτόν[y] τε καὶ[z] τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, ἀνεψιὸν αὐτοῦ, σχεδὸν ἡλικιώτην, ἐμβαλὼν εἰς ἅμαξαν, νύκτωρ ἐξαγαγὼν ἀπέσφαξέ[a] τε καὶ ἠφάνισεν ἀμφοτέρους. καὶ ταῦτ' ἀδικήσας ἔλαθεν ἑαυτὸν ἀθλιώτατος γενόμενος καὶ οὐ μετεμέλησεν αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον τὸν ἀδελφὸν τὸν γνήσιον, τὸν[b] Περδίκκου υἱόν, παῖδα ὡς ἑπταετῆ,[c] οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγίγνετο[d] κατὰ τὸ[e] δίκαιον, οὐκ ἐβουλήθη εὐδαίμων γενέσθαι δικαίως ἐκθρέψας καὶ ἀποδοὺς τὴν ἀρχὴν ἐκείνῳ, ἀλλ' εἰς φρέαρ ἐμβαλὼν καὶ[f] ἀποπνίξας πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλεοπάτραν[g] χῆνα ἔφη διώκοντα ἐμπεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. [§. 60.] Τοιγάρτοι νῦν, ἅτε μέγιστα ἠδικηκὼς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ἀθλιώτατός ἐστι[h] πάντων[i] Μακεδόνων, ἀλλ' οὐκ εὐδαιμονέστατος, καὶ ἴσως ἔστιν ὅς τις Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος δέξαιτ'[j] ἂν ἄλλος ὁστισοῦν Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος.

—[y] τοῦτον τὸν αὐτοῦ δεσπότην τε καὶ I.—[y] αὐτὸς C.—[z] αὐτοῦ καὶ σχεδὸν Iϛ.—[a] ἔσφαξέ W.—[b] τὸν ΧΓΔΞΣΥΦBCFVW et pr E: τοῦ °ϛ.—[c] ἑπταέτη ΞΣΥV.—[d] ἐγίνετο ἡ ἀρχὴ Φ.—[e] τὸ om F.—[f] καὶ om ΣΥ et pr Ξ.—[g] κλεοπάτραν τὴν μητέρα αὐτοῦ I.—[h] ἀθλιώτατός τε ἐστι Ξ et rc Υ.—[i] πάντων τῶν ΦIϛ.—[j] δειξαιτ' pr Χ.—

τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ θ. Non male. Bas. 2. δεσπ. τι (τε) καί. Heind.

ξενίσας] Apud Thomam Magistrum in Μεθύση γυνὴ hæc verba sunt hoc ordine, ξενίσας αὐτὸν καὶ καταμεθύσας. Cæterum eorum caussa, quæ hic de Archelao leguntur, Plato male audit apud Athenæum xi. 15. Find.

σχεδὸν ἡλικιώτην] Particulam καὶ, quæ vulgo legitur ante σχεδὸν, abjeci auctoritate Codd. A. M. B. R. et Ald. Heind.

ἠφάνισεν] Schol. τῆς ταφῆς ἀφείλετο. Idemque paullo post: Εἰς τὸ ἀδελφὸν στικτέον, ἵνα τὸ γνήσιον πρὸς τὸ Περδίκκου υἱὸν ἐξακούηται. Sed hoc ne trahi possit ad ἀδελφὸν, obstat vel articuli τὸν post γνήσιον omissio. Heind.

τοῦ] Codd. A. B. τὸν: vitiose. Statim ἑπταέτη A. M. Aristidis enarrator l. c. monet, hunc puerum Alcetan Meropamve dictum fuisse. Find.

ἑπταετῆ] Atticum magis esset ex grammaticorum præcepto ἑπτέτη. V. Pierson. ad Mœr. v. Δεκέτες p. 123. Atque ἑπτέτους scriptum Alcib. i. p. 121. D. Heind.

εὐδαίμων] Serranus quidem hoc modo vertit, et male, ut ex antecedentibus liquido constat; dubito autem, an certo certius sit, ita vertisse Ficinum, quasi legeretur εὐδαίμονα. Forte recte Ficinus ipsum Archelaum intelligebat. Nec aliter, opinor, sentiebat tertius ille interpres Cornarius. Routh.

Intelligenda sunt Ficini verba de Archelao, non de filio Perdiccæ, ab Archelao interfecto, et accusativi τὸν ἀδελφὸν, τὸν γνήσιον—υἱὸν, παῖδα ὡς ἑπταετῆ cum verbis δικαίως ἐκθρέψας conjungi debent hoc modo: *ita ut fratri, filio Perdiccæ genuino, puero septem fere annorum—pro dignitate educato regnum traderet*. Find.

οὐκ ἐβουλήθη εὐδαίμων γενέσθαι] Stephanus: 'Ficinus quoque ita vertit, quasi legeretur εὐδαίμονα γενέσθαι.' Non adeo fallere potuit Ficinum argumentationis hujus tenor, neque sane id potest ex hac ejus versione existimari, *sed paullo post fratrem suum—noluit, ut felix fieret, juste alere*. Heind.

καὶ] Abest ab A. B. M. Find.

§. 60. ἀθλ. ἐστι] Codd. A. B. M.

ΣΩ. Καὶ κατ' ἀρχὰς τῶν λόγων, ὦ Πῶλε,[k] ἔγωγέ σε ἐπῄνεσα ὅτι μοι δοκεῖς εὖ πρὸς[l] τὴν ῥητορικὴν πεπαιδεῦσθαι, τοῦ δὲ διαλέγεσθαι ἠμεληκέναι· καὶ νῦν ἄλλο τι[m] οὗτός
II. i. 55. ἐστιν ὁ λόγος ᾧ με καὶ ἂν παῖς ἐξελέγξειε,[n] καὶ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ νῦν, ὡς σὺ[o] οἴει, ἐξελήλεγμαι τούτῳ τῷ λόγῳ, φάσκων τὸν ἀδικοῦντα[p] οὐκ εὐδαίμονα εἶναι; πόθεν, ὦ 'γαθέ; καὶ μὴν οὐδέν γέ σοι τούτων[q] ὁμολογῶ ὧν σὺ φῄς.

ΠΩΛ. Οὐ γὰρ ἐθέλεις, ἐπεὶ δοκεῖ γέ σοι ὡς ἐγὼ λέγω.

ΣΩ. Ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥς περ οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡγούμενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ[r] ἐκεῖ οἱ ἕτεροι[s] τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπει-

[k] ὦ πῶλε τῶν λόγων I.—[l] εὖ πράττειν πρὸς I.—[m] ἄλλο τι ἢ ΣΤV.—[n] ἐλέγξειε F, ἐξελέγξειέ σε pr Σ et rc Υ, ἐξελέγξειέ γε rc Σ.—[o] ὡς σὺ νῦν W.—[p] ᾧ σὺ φῂς ἀδικοῦντα pr Γ.—[q] τοῦτον C.—[r] οὐ γὰρ Γ, οὐδὲν Υ.—[s] ἐκεῖνοι, omisso οἱ, ΦV.—[t] παρ-

ἀθλιώτατός τε. Statim τῶν deest in Ald. et Bas. 1. FIND.

ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος] *Tuque imprimis s. interque eos tu primus.* Proprium hoc Græcis loquendi est genus, cujus exempla satis obvia sunt. Plat. Alcib. i. p. 104. A. Τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι (φῄς), ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν, ubi perperam Salvinius et Gottleberus corrigunt ἀρξάμενον. de Rep. ii. p. 366. D. πάντων ὑμῶν, ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι—οὐδεὶς πώποτε ἔψεξεν ἀδικίαν—. Ib. vi. p. 498. C. οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς· τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν—ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. de Legg. ii. p. 661. B.—λέγομεν, ὡς ταῦτά ἐστι ξύμπαντα δικαίοις μὲν καὶ ὁσίοις ἀνδράσιν ἄριστα κτήματα, ἀδίκοις δὲ κάκιστα ξύμπαντα, ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας. Demosth. Philipp. iii. ed. Reisk. p. 116. ἀλλ' ὁρῶ συγκεχωρηκότας ἅπαντας ἀνθρώπους ἀφ' ὑμῶν ἀρξαμένους etc. Ceterum ironice hæc dici a Polo, apertius est, quam ut monere debuerit Schol. HEIND.

ἐπῄνεσα, ὅτι μοι δοκεῖς] Accuratius, opinor, δοκοῖς, quanquam illud defendi potest. Statim post textum vitiavit Findeisenius scribendo καί νυν pro καὶ νῦν, ne hoc quidem animadvertens, opponi hoc νῦν prægresso κατ' ἀρχάς. Atque omnino istud νυν encliticum, quod sæpius iste in textum invexit, poetarum esse puto, non prosæ orationis scriptorum. HEIND.

ἄλλοτι] Codd. A. B. M. ἄλλό τι ἢ: bene. Post pro ἐξελέγξειε in utroque Codice erat ἐξελέγξεις γε, et Ald. Bas. 1. ἐξελέγξεις, quod Salvinius Obs. Misc. Belg. vol. ii. t. i. p. 277. mutatum voluit in ἐξελέγξει, Stephanus vero rectius in ἐξελέγξειε mutavit, ut est in Bas. 2. FIND.

ἄλλοτι] Codd. A. M. B. ἄλλο τι ἤ. HEIND.

ἐξελέγξειε] Recte Steph. edidit cum Bas. 2. Ἐρωτηματικῶς autem hæc accipienda esse, vidit etiam Ficinus, vertens: *At* (ac) *nunc hæcne* (hæccine) *illa ratio est, per quam quivis etiam puer, ut ipse dicebas, me refellat?* etc. Quocirca interrogandi notam post εἶναι apposui. HEIND.

νῦν] In Codd. A. B. M. desiderabatur. FIND.

ἐξελήλεγμαι τούτῳ τῷ λόγῳ, φάσκων] Sic distinguere ratio jubebat. Vulgo τούτῳ τῷ λόγῳ cum φάσκων jungitur. HEIND.

τούτῳ τῷ λόγῳ] Hæc cum sequentibus conjunxit Stephanus. Melius Basileenses et interpretes. Mox pro ὧν Ald. Bas. 1. ᾧ. male. ROUTH.

πόθεν, ὦ 'γαθέ;] *Neutiquam, o bone.* V. Hemsterh. ad Lucian. Timon. Bip. t. i. p. 353. HEIND.

καὶ γὰρ ἐκεῖ] οὐδὲν ἐ. ὁ. B. [A. M.] minus bene. ROUTH.

δοκ. ἐλέγχ.] Codd. A. M. B. inverso ordine, ἐλέγχειν δοκοῦσιν. HEIND.

δὰν τῶν λόγων ὧν ἂν λέγωσι μάρτυρας πολλοὺς παρέχων-
ται[t] καὶ εὐδοκίμους,[u] ὁ δὲ τἀναντία λέγων ἕνα τινὰ παρέ-
χηται ἢ μηδένα. [§. 61.] Οὗτος δὲ ὁ ἔλεγχος οὐδενὸς
ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἐνίοτε γὰρ ἂν[v] καὶ[w] κατα- 1. 472.
ψευδομαρτυρηθείη τις ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναί τι.
καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ[x] λέγεις ὀλίγου σοι[y] πάντες συμφήσου-
σι[z] ταῦτα Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι, καὶ[a] ἐὰν βούλῃ κατ'
ἐμοῦ μάρτυρας παρασχέσθαι[b] ὡς[c] οὐκ ἀληθῆ λέγω, μαρ-
τυρήσουσί σοι,[d] ἐὰν μὲν βούλῃ, Νικίας ὁ Νικηράτου καὶ
οἱ ἀδελφοὶ μετ' αὐτοῦ, ὧν οἱ τρίποδες οἱ ἐφεξῆς ἑστῶτές
εἰσιν[e] ἐν τῷ Διονυσίῳ,[f] ἐὰν δὲ βούλῃ, Ἀριστοκράτης ὁ
Σκελλίου,[g] οὗ αὖ ἐστὶν ἐν Πυθοῖ[h] τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα,

ἔχωσι F.—[u] ἀληθεστάτους F.—[v] ἂν om CF et pr E.—[w] οὐ Γ.—[x] οὗ F.—[y] σὺ om
ασχ
F.—[z] συμφωνήσουσι ΣΥV et pr Ξ.—[a] καὶ ante ἐὰν unus habet rc E.—[b] παρεχεσθαι E, παρέχεσθαι Is.—[c] καὶ ὡς ΞΣΥV.—[d] σοι om F.—[e] εἰσὶν om I.—[f] Διονυσείῳ s.—[g] σκελίου Υ.—[h] Πυθίου Is.—[i] αὖ βούλει Φ.—[j] ἐνθένδε EFs.—[k] με συναναγκάζεις

§. 61. οὗτος δὲ ὁ ἔλεγχος οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν] Quum a multis testibus, bonæ licet existimationis, possit aliquando, ut ait Plato, falsum dici, nemini dubitandum, quin stultum sit populi testimonio in iis rebus uti, quæ aliam probandi rationem non modo sinunt, sed requirunt. Ἐπιστήμῃ γὰρ (inquit Socrates in Lachete) δεῖ κρίνεσθαι ἀλλ' οὐ πλήθει, τὸ μέλλον καλῶς κρίνεσθαι. p. 184. E. Non autem improbatur mos vetustissimus testes inter judicia adhibendi, qui a Platone ipso in legibus suis servatur. Vide l. xi. Legg. pluribus locis. Usus erat paulo ante sophistico argumento Polus, quod vocatur τὸ εἰς παράδοξον ἄγειν. Φασὶ οἱ μὲν (σόφοι) (inquit Aristoteles in libro περὶ Ἐλέγχ. Σοφιστ.) ἐξ ἀνάγκης τὸν εὐδαίμονα, δίκαιον εἶναι, τοῖς δὲ πολλοῖς ἄδοξον τὸ, βασιλέα μὴ εὐδαιμονεῖν. c. 12. Routh.

συμφήσουσι] Codd. B. A. M. συμφωνήσουσι. Heind.

συμφήσουσι ταῦτα] Lege ταυτά. Ita et alibi et Rep. iv. p. 432. A. Παρεχομένη ξυνᾴδοντας τοὺς ἀσθενεστάτους ταυτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους καὶ τοὺς μέσους. Heusd.

Recte Heusdius corrigit ταυτά. Loco indubitato, quem ille citat: adde Charmid. §. 4. Συνέφασαν οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταυτὰ ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι. Neque omnino istud ταῦτα h. l. habet quo commode referatur. Buttm.

καὶ] Ante illa ἐὰν βούλῃ etc. καὶ omissum in Codd. R. B. A. M. Bas. 2. neque id expressit Ficinus, ut parum hoc habeat auctoritatis. Heind.

παρέχεσθαι] ἐὰν παρασχέσθαι. Bas. 2. et Mss. B. R. Neque habet καὶ Ficini versio: minus commode. Sed statim post exhibet Ms. καὶ ante ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγω, et cum sequentibus ea jungantur. Routh.

παρέχεσθαι] Codd. M. B. Bas. 2. παρασχέσθαι, ut §. 65. Heind.

Νικίας] Vitam celeberrimi hujus bello Peloponnesiaco ducis enarravit Plutarchus, cujus huc pertinet locus ille p. 524. E. a Routhio laudatus, εἱστήκει δὲ καὶ τῶν ἀναθημάτων αὐτοῦ καθ' ἡμᾶς τό τε Παλλάδιον ἐν ἀκροπόλει τὴν χρύσωσιν ἀποβεβληκὸς, καὶ ὁ τοῖς χορηγικοῖς τρίποσιν ὑποκείμενος ἐν Διονύσου νεώς. Schol. h. l. Τῶν λαμπρῶν ἀναθημάτων καὶ τῶν πλουσίων καὶ ἐν δυνάμει μνημονεύει, ὅτι τούτοις μάλιστα οἱ δικασταὶ πιστεύουσι. Διονύσιον δὲ τὸ τοῦ Διονύσου φησὶν ἱερόν. Heind.

οἱ τρίποδες] Tripodas haud raro in templis Deorum ab illis, qui sumptibus suis ludos populo exhibebant, esse dicatos, testatur Lysias Orat. 21. sub init. Routh.

Διονυσίῳ] Scriptum in Codd. R. B. A. M. et Edd. Ald. Bas. 1. 2. quod nescio cur in Διονυσείῳ mutarit Stephanus. Heind.

Ἀριστοκράτης ὁ Σκελλίου—ἐὰν δὲ βούλῃ] Ouiittuntur hæc in Ms. Bodl.

i. 473. ΠΩΛ. Ἄτοπά γε, ὦ Σώκρατες, ἐπιχειρεῖς λέγειν.

ΣΩ. Πειράσομαι δέ[i] γε[j] καὶ σὲ ποιῆσαι,[k] ὦ ἑταῖρε, ταὐτὰ ἐμοὶ λέγειν· φίλον γάρ γε ἡγοῦμαι. νῦν μὲν οὖν ἃ διαφερόμεθα, ταῦτ' ἐστί· σκόπει δὲ καὶ σύ. εἶπον ἐγώ που ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον εἶναι.

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Σὺ δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἀθλίους ἔφην εἶναι[l] ἐγώ, καὶ ἐξηλέγχθην[m] ὑπὸ σοῦ.

ii. i. 58. ΠΩΛ. Ναὶ μὰ Δία.

ΣΩ. Ὡς σύ γε[n] οἴει, ὦ Πῶλε.

ΠΩΛ. Ἀληθῆ γε[o] οἰόμενος ἴσως.

ΣΩ. Σὺ δέ γε εὐδαίμονας αὖ τοὺς[p] ἀδικοῦντας, ἐὰν μὴ διδῶσι δίκην.

ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτοὺς ἀθλιωτάτους φημί,[q] τοὺς δὲ διδόντας δίκην ἧττον. βούλει καὶ τοῦτο ἐλέγχειν;

§. 64. ΠΩΛ. Ἀλλ' ἔτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἐστιν, ὦ Σώκρατες, ἐξελέγξαι.[r]

EFI.—[k] ποιῆσαι om ΞCEFI.—[l] εἶναι om I.—[m] ἐξηλέγχθην[σαν] C, ἐξηλέγχθησαν FI.—[n] γε add ΞΣΥ.—[o] γε om F.—[p] αὐτοὺς pr Χ.—[q] τούτους ἀθλιωτάτους φημὶ V.

ἀδικῶν] *Tum quum injuste facit.* Inscite hoc mutavit Findeis. in ἄδικον. Heind.

ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρ.] Abest τε a Codd. B. A. M. Heind.

ἐπιχειρεῖς λέγειν] Prorsus ut Latini, *pergis dicere.* Charmid. §. 32. Ἴθι δή, ὡς ἄτοπον ἐπιχειροῦμεν—λέγειν. Heind.

γε] Codd. A. M. ignorabant particulam γε. Find.

καὶ σὲ] Vulgo καί σε, quum tamen h. l. personarum oppositio quædam sit. Hoc erratorum genere Platonis textum tacitus deinceps liberabo. Heind.

φίλον γάρ σε ἡγοῦμαι] Nugatur Schol. Οὐχ ὡς ὁμόφρονα, ἀλλ' ὡς εὐνοϊκῶς πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἔχων. Socratis mentem hanc esse puto: *amicum enim te mihi esse arbitror, ut sperem, sermonem te meum libenter auditurum, et facile mecum concordaturum. Amicorum enim dissensio facillime tollitur.* Heind.

εἶναι] Desiderabatur in A. B. M. Find.

σύ γε οἴει, ὦ Πῶλε] Voculam γε e Codd. A. M. B. et Bas. 2. restitui. Heind.

ἴσως] Facile nasci potuit ex seq. Socratis nomine, sed ferri tamen potest. V. not. ad Phædr. §. 20. Heind. Meo quidem judicio ferri nequit. Polus enim nec serio de opinionis suæ veritate dubitabat, nec, si ironice locutus induceretur, sic scriptum esset, verum ψευδῆ γε ἴσως οἰόμενος, ut Rep. i. p. 339. E. non legimus μεγάλη γε προσθήκη ἴσως, sed σμικρά γε ἴσως προσθήκη. Itaque locum hac ratione censeo constituendum. ΠΩΛ. ἀληθῆ γε οἰόμενος. ΣΩ. ἴσως. σὺ δέ γε εὐδ. αὖ. τ. ἀδικ. Gulielm. Groen van Prinsterer in Prosopograph. Platonic. p. 106.

§. 64. ἀλλ' ἔτι τοῦτ' ἐκείνου] Conf. §. 57. Bene Schol. καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν φησὶν ἢ κατ' ἀντίφρασιν. Heind.

δ' ἐὰν[m] μὴ σὲ αὐτὸν[n] ἕνα ὄντα μάρτυρα παράσχωμαι[o] ὁμολογοῦντα περὶ ὧν[p] λέγω, οὐδὲν οἶμαι ἄξιον λόγου μοι[q] πεπεράνθαι περὶ ὧν ἂν ἡμῖν ὁ λόγος ᾖ.[r] οἶμαι δὲ οὐδὲ σοί,[s] ἐὰν μὴ ἐγώ σοι μαρτυρῶ εἷς ὢν μόνος, τοὺς δ' ἄλλους πάντας τούτους[t] χαίρειν ἐᾷς. [§. 62.] Ἔστι μὲν οὖν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου, ὡς[u] σύ τε οἴει καὶ ἄλλοι πολλοί· ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὃν ἐγὼ αὖ[v] οἶμαι. παραβαλόντες[w] οὖν παρ'[x] ἀλλήλους σκεψώμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ[y] τυγχάνει περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πάνυ[z] σμικρὰ ὄντα, ἀλλὰ σχεδόν τι[a] ταῦτα περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλλιστον μὴ εἰδέναι τε αἴσχιστον· τὸ γὰρ κεφάλαιον αὐτῶν ἐστιν ἢ

W.—[l] κατ' ἐμοῦ πολλοὺς Γ: πολλοὺς κατ' ἐμοῦ *s.—[m] δ' ἐὰν I: δὲ ἂν *s.—[n] σεαυτὸν 𝔛.—[o] παράσχωμαι μάρτυρα I.—[p] ὧν ἂν I.—[q] μοι add ΓΔΞΣΥΦΙVW.—[r] ὁ λόγος ἡμῖν ᾖ Φ.—[s] σοί 𝔛ΔΦBCEFIW et pr Γ: σὺ *s.—[t] τούτους πάντας ΓΠ.—
ὃν β λ
[u] ὡς V.—[v] ἐγὼ ἂν EF, αὖ ἐγὼ I.—[w] παραβαλόντες ΞΙ et mg F, παραλαβόντες EV, παραλαβόντες 𝔛ΓΔΣΥΦBCFW: παραβάλλοντες *s.—[x] πρὸς ΓΙ.—[y] καὶ γὰρ καὶ ΞΣ.

niam petere videtur verba Poli, ubi dixerat, rhetores e civitatibus ejicere, quemcunque velint. Find.

πεπεράνθαι] μοι πεπεράνθαι B. [A. M.] Probavissem μοὶ propter voces sequentes, οἶμαι δὲ οὐδὲ σὺ, ubi etiam σοὶ pro σὺ legitur in Cod. R. ni crederem verbum πεπεράνθαι active hic adhiberi. Eoque modo vertit Ficinus: *nihil existimatione dignum in his quæ tractamus perficere me arbitror. Puto etiam nihil te profecturum, nisi* &c. De optima hac veritatis probatione, ita apud Arrianum Epictetus: Πῶς οὖν ἐποίει Σωκράτης; αὐτὸν ἠνάγκαζε τὸν προσδιαλεγόμενον αὐτῷ μαρτυρεῖν, ἄλλον δ' οὐδενὸς ἐδεῖτο μάρτυρος. τοιγαροῦν ἐξῆν αὐτῷ λέγειν, Ὅτι τοὺς μὲν ἄλλους ἐῶ χαίρειν, ἀεὶ δὲ τῷ ἀντιλέγοντι ἀρκοῦμαι μάρτυρι· καὶ τοὺς μὲν ἄλλους οὐκ ἐπιψηφίζω, τὸν δὲ προσδιαλεγόμενον μόνον. Οὕτω γὰρ ἐναργῆ ἐτίθει τὰ ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν, ὥστε πάνθ' ὁντιναοῦν συναισθανόμενον τῆς μάχης ἀναχωρεῖν ἀπ' αὐτῆς. l. ii. c. 12. p. 229. Ed. Upton. In Politico quoque dicit hospes, μέχρι περ ἂν αὐτοὶ κοινωνῶμεν, ἐατέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν. p. 260. B. Routh.

μοι πεπεράνθαι—οἶμαι δὲ οὐδὲ σοί] Vulgo in his μοι omittitur, et pro σοὶ scribitur σὺ, quæ scriptura non uno incommodo laborat. Nam quod Routhius verbum πεπεράνθαι active h. l. adhibitum accepit, id constans dicendi usus prohibet, ut post σὺ nihil suppleri possit nisi οἴει ἄξιον λόγου πεπεράνθαι, sensu absurdo. Adde quod, retento illo σὺ, in prægressis ægre desideratur oppositum ἔγωγε. Itaque non cunctanter μοι ex Codd. A. M. B. restitui, σοὶ e Cod. Reg. rescripsi pro σὺ, suffragante Ficino, qui ita hæc vertit: *nihil existimatione dignum in his, quæ tractamus, perficere me arbitror. Puto etiam nihil te profecturum, nisi* etc. De sententia apte huc contulit Routhius Arriani Epictet. l. c. Heind.

μαρτυρῶ εἷς ὢν μόνος] μαρτυρῶν Ald. vitiose. οἷς pro εἷς Bas. 2. etiam vitiose. εἰ ὁ pro εἷς ὤν. Sic Ms. Bodl. Routh.

§. 62. παραβάλλοντες] In Codd. A. M. παραλαβόντες, superscriptis in Cod. M. ab eadem manu verbis τοὺς δύο ἐλέγχους. Find.

εἴ τι] H. e. *an et qua in re.* Ficinus: *utrum et quo pacto.* Sunt enim non raro apud Platonem uno eodemque membro interrogationes duæ expressæ. Sic de Rep. i. p. 332. C. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη, μαγειρικὴ καλεῖται; et statim Ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη, δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Find.

καὶ γὰρ καὶ] Revocavi posterius hoc καὶ ex Codd. B. et M. Heind.

γιγνώσκειν ἢ ἀγνοεῖν ὅς τίς τε εὐδαίμων ἐστὶ καὶ ὅς τις μή. αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστί, σὺ ἡγεῖ οἷόν τε εἶναι μακάριον ἄνδρα ἀδικοῦντά τε καὶ ἄδικον ὄντα, εἴ περ Ἀρχέλαον ἄδικον μὲν ἡγεῖ εἶναι, εὐδαίμονα δέ. ἄλλο τι ὡς[b] οὕτω σου νομίζοντος διανοώμεθα;[c]

II. i. 57. ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐγὼ δέ φημι ἀδύνατον. ἓν μὲν τουτὶ ἀμφισβητοῦμεν. εἶεν. ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαίμων ἔσται ἆρ' ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας;

ΠΩΛ. Ἥκιστά γε, ἐπεὶ οὕτω γ' ἂν ἀθλιώτατος εἴη.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐὰν ἄρα μὴ τυγχάνῃ δίκης ὁ ἀδικῶν, κατὰ τὸν σὸν λόγον εὐδαίμων ἔσται;

ΠΩΛ. Φημί.

§. 63. ΣΩ. Κατὰ δέ γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὦ Πῶλε, ὁ ἀδικῶν τε[d] καὶ ὁ ἄδικος πάντως[e] μὲν ἄθλιος,[f] ἀθλιώτερος

—[z] μικρὰ πάνυ W.—[a] τι om FW.—[b] ἢ ὡς ΣΥV cum pr Ξ et corr 𝔛.—[c] διανοούμεθα I et corr Γ.—[d] τε om F.—[e] πάντως...μέντοι Stobæus : libri ἁπάντων...μὲν τοίνυν.—

αὐτίκα πρῶτον] *Verbi causa primum.* V. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 66. Statim deinde οἷόν τε pertinet ad ἡγῇ, ut distinxi. Euthyd. §. 52. Ἆρ' οὖν δοκεῖς οἷόντε, τὶ τῶν ὄντων τοῦτο, ὃ τυγχάνει ὄν, αὐτὸ τοῦτο μὴ εἶναι; Heind.

μὲν] In Cod. A. omissa erat. Find.

ἄλλοτι] Codd. A. M. B. ἄλλο τι ἢ ὡς. διανοώμεθα recte Codd. R. et Ald. Nam ceteri Codd. et Bas. 2. διανοούμεθα præbent. Jam quum hoc affirmaret Polus, fieri posse, ut homo injustus beate viveret, dupliciter quæri poterat hunc in modum: beatusne esset injuste faciens, quando male factorum pœnas daret, an, quando non daret. Horum prius a Socrate proponitur his verbis, ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαίμων ἔσται ἆρα ἂν τυγχ. in quibus manifesto opus est interrogandi vocula ἆρα, non, quod Routhio placuit, ἄρα. Heind.

ἔσται, ἆρ' ἂν] Legendum puto ἔσται ἄρ', ἄν. Videoque conjecturam meam a Ms. B. stabilitam, qui habet ἄρ παροξύτονον. Routh. ἄρ' ἂν Cod. M. teste Find.

§. 63. ἁπάντων] Vel ἁπάντως, si dici possit pro πάντως, vel hoc ipsum πάντως substituendum pro ἁπάντων censeo. Steph. Legit quidem Stobæus πάντως γε ἄθλιος, Serm. 102. Sed sæpe fit, ut lectio varietur, ubi difficilior sit constructio. Mihi equidem ἁπάντων ἄθλιος pro ἀθλιώτατος poni videtur; cujus rei caussam esse opinor verba proxime post sequentia, quæ positivum ἄθλιος commodius comitantur, quam superlativum ἀθλιώτατος. Locus est Theophrasti haud absimilis, Char. Eth. c. ult. Καὶ ἐγὼ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον πάντων μεμίσηκα. Quam ellipticam esse locutionem censet ibi Needham. et subaudiendum esse μάλιστα, vel quid ejusmodi; etsi Casaubonus inserendam putet ipsam vocem μάλιστα inter πάντων et μεμίσηκα. Eadem, quæ hic docentur, ita mox infra proferuntur: εἰ δὲ οὕτως ἔχει, καὶ μέγιστον τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ ἀδικία τῷ ἀδικοῦντι· καὶ ἔτι τούτου μεῖζον μεγίστου ὄντος, εἰ οἷόντε, τὸ ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην· τίνα ἂν βοήθειαν &c. Routh.

πάντως γε] Pro vulgato ἁπάντων μὲν recepi e Stobæo utroque πάντως γε, quemadmodum et Stephanus malebat reponi. Ficinus: *omnino est ante alios miser.* Videtur utramque lectionem expressisse. Statim ejusdem Stobæi auctoritate ductus vulgatum μὲν τοίνυν mutari in μέντοι. Sic μέντοι sæpe sequitur particulam. Codd. A. M. pro μέντοι habent δὲ, quod est interpretamentum particulæ μέντοι. Find.

μέντοι ἐὰν μὴ διδῷ δίκην μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ἀδικῶν,[g] ἧττον δὲ ἄθλιος ἐὰν διδῷ δίκην καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν τε[h] καὶ ἀνθρώπων.

[f] ἀθλιώτατος V.—[g] ὁ ἀδικῶν I.—[h] τε om ΞΥV et pr Π.—[i] δέ om W.—[j] γε om BC

πάντως ... ἀθλ. μέντοι] Vulgo ἀπάντων pro πάντως, ac deinde ἀθλιώτερος μὲν τοίνυν. Veram scripturam unus servavit Stobæus, nisi quod πάντως γε habet pro πάντ. μὲν, Serm. cii. at Codd. B. A. M. ἀθλιώτερος δὲ, ἐάν. πάντως, *omnino, utique, sive pœnas det sive non det.* de Legg. v. p. 731. D. ἐλεεινὸς μὲν πάντως ὅγε ἄδικος καὶ ὁ τὰ κακὰ ἔχων, ἐλεεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα ἐγχωρεῖ. Heind.

ἀπάντων] Falsa est sine dubio lectio ἀπάντων, quod animadvertens Stephanus substituendum judicavit πάντως. Non male. Forte tamen præstet ἅπας πάντως: *Me judice et injuriam faciens et omnis omnino injustus miser est: miserior autem qui non luit pœnas, quam qui luit.* Huic sententiæ conferri meretur egregius locus Rep. ix. p. 521. A. Πῇ δὲ (φήσομεν) ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖν; ἢ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων, ἔτι πονηρότερος γίγνεται; τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κομίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἥμερον ἐλευθεροῦται; cui pristinæ nonnihil venustatis detraxerunt librarii. Scripsit enim elegantissimus auctor τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται. Quo item remedio juvandus est locus Legg. ix. p. 872. E. Τοῦ γὰρ κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαρσιν ἄλλην, οὐδὲ ἔκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθὲν πρὶν φόνον φόνῳ, ὁμοίῳ ὅμοιον, ἡ δράσασα ψυχὴ τίσῃ, καὶ πάσης τῆς συγγενείας τὸν θυμὸν ἀφιλασαμένη κοιμήσῃ. Lego κοιμίσῃ. Quam emendationem auctoritate Cod. Leid. confirmatam reperi. Nec dubitandum, quin eadem elegantia restituenda sit Charondæ, vel quisquis tandem auctor sit eximii illius legum prooemii, quod nobis servavit Stobæus p. 288. Χρὴ δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας δικαίως προεστάναι τῶν ἀρχομένων, καθάπερ τέκνων ἰδίων, ἔχθραν καὶ φιλίαν καὶ θυμὸν ἐν τῷ κρίνειν κοσμίσαντας. Scribe κοιμίσαντας. Obiter moneo, locum hujus prooemii, qui paullo ante occurrit, ὡς ἐν αἷς πόλεσι πρεσβυτέρων ἀναισχυντίαι, φύονται παῖδες αὐτῶν καὶ παίδων παῖδες ἀναίσχυντοι· expressum esse e Platone de Legg. v. 729. C. Ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεστάτους. Sed, ut in viam redeamus, illa inprimis elegantia delectatus est Themist. Orat. xxxii. p. 359. D. Οὔκουν ἐκκόπτειν αὐτὰ πειρᾶσθαι χρεών· ἀμήχανον γάρ· ἀλλ' εἴπερ ἄρα εἴη, ἐπικόπτειν τε καὶ πραΰνειν, κοιμίζειν τε ἐφ' ὅσον δύνατον, καὶ νουθετεῖν. Orat. ix. p. 123. D. Καὶ ὁπότε ἐγείρειν χρὴ τὸν θυμὸν καὶ ὁπότε κατακοιμίζειν. Orat. xvii. p. 214. D. Ὅταν θυμὸς μὲν ᾖ κεκοιμισμένος. Sic item Lucian. Jup. Trag. t. ii. p. 643. Κοίμισον ὀργάν. Et Juncus apud Stob. p. 585. l. 16. Καὶ γὰρ τὸ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὦ Ζεῦ, μέγα ὄφελος φαίεν ἄν, καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπόρρευσιν· ὁπότε τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιστον δὴ καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν εὕδοι διαφυγὸν πονηροὺς δεσπότας· ubi ob oculos habuisse videtur nobile illud Sophoclis dictum, qui interrogatus: πῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; respondebat: εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Quod laudat Plato Rep. i. p. 329. B. Et respicit Plutarch. in libello An Seni Sit Ger. R. p. 788. D. Cf. Muret. t. iii. p. 585. Ed. Ruhnk. Venuste item κοιμίζειν de doloribus dicitur apud Xenoph. in Sympos. ii. 24. Ἀλλὰ πίνειν μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδράγορας ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει. Quem locum ita restituturus est Vir summus ad Plutarchi Moral. p. 16. E. ut pro ἀνθρώπους legatur ἄνθρακας. Heusd.

πάντως μὲν ἄθλιος] Ex duplici hac lectione, πάντως et ἀπάντων, Heusdius scribendum conjecit ἅπας πάντως. Mihi quidem non magis Græce dici videtur ὁ ἄδικος ἅπας pro ὁ ἄδικος πᾶς, quam Latine *injustus cunctus* pro *injustus quisque*. Buttm.

ἀδικῶν] Sponte mutavi in ἄδικων. Videtur tamen etiam sic legisse Ficinus, qui vertit: *si injuriarum pœnas nunquam luat*. Subjectum enim ὁ ἀδικῶν τε καὶ ἄδικος jam præcessit. Find.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν τά[l] γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δή που ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ[m] καλά, τοῦ ἢ[n]
II. i. 62. ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἡδέα ἢ ἀμφότερα.

ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.[o]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθημάτων[p] κάλλος ὡσαύτως.

ΠΩΛ. Πάνυ γε· καὶ[q] καλῶς γε[r] νῦν ὁρίζει,[s] ὦ Σώ-
I. 475. κρατες, ἡδονῇ τε καὶ[t] ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ[u] αἰσχρὸν τῷ ἐναντίῳ, λύπῃ τε καὶ κακῷ;

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ὅταν ἄρα δυοῖν καλοῖν θάτερον κάλλιον ᾖ, ἢ τῷ ἑτέρῳ τούτοιν ἢ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον κάλλιόν[v] ἐστιν, ἤτοι ἡδονῇ ἢ ὠφελείᾳ[w] ἢ ἀμφοτέροις.[x]

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ὅταν δὲ δὴ[y] δυοῖν αἰσχροῖν[z] τὸ ἕτερον αἴσχιον

[l] καὶ τά F.—[m] τὰ om V, τὰ καλὰ om ΣΥΦ.—[n] τοῦ ἢ ΦV, ἢ ΧΔΣΥ et corr Γ: τοῦ Φ5.—[o] οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ om V.—[p] μαθητῶν ΧΔ.—[q] καὶ om F.—[r] γε om pr Δ.—[s] ὁρίζει (η superscr.) BW.—[t] καὶ om pr Δ.—[u] οὐκοῦν καὶ τὸ ΞΣΓ.—[v] κάλλιον...ὑπερβάλλον om V.—[w] ὠφελίᾳ IW.—[x] ἀμφότερα F.—[y] δὴ om ΓΞW.—[z] αἰσχρὸν I.—[a] κακὸν I.—

tone de Rep. iv. p. 420. B. *οὐ μὴν πρὸς ταῦτα βλέποντες τὴν πόλιν οἰκίζομεν, Non tamen hoc consilio civitatem instituimus.* Find.

§. 67. *καὶ μὴν τά γε κατὰ τοὺς νόμους*] Frustra in his idem editor τὰ ante καλὰ expungendum putabat. Verborum hic est ordo: *καὶ μὴν τὰ καλὰ τά γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τοῦ ἢ ὠφέλ.* etc. Hipp. Maj. §. 41. *Ταῦτα μὲν γὰρ τὰ περὶ τοὺς νόμους τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τάχ' ἂν φανείη οὐκ ἐκτὸς ὄντα τῆς αἰσθήσεως, ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡμῖν οὖσα τυγχάνει.* Illud ἢ ante ὠφέλιμα ex Codd. B. A. M. et Bas. 2. in ordinem recepi. Ac Ficinus quoque: *quam quia aut conferunt aut* etc. Heind.

τὰ καλὰ, τοῦ] Codd. A. B. M. ἐστὶν ἢ, omissis verbis τὰ καλὰ, τοῦ. Articulus τὰ ante καλὰ mihi omittendus videtur. Find.

καὶ] In Codd. A. B. M. desiderabatur. Ficinus: *Nonne turpe contrario.* Find.

οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθ.—ὡσαύτως;] Non opus est ex prægressis supplere, *οὐ δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ καλὸν* etc. Subaudiam potius ἔχει vel λεκτέον vel tale aliquid. Eadem est ratio Cratyl. §. 22. extr. in verbis illis, *καὶ τὰ δένδρα ὡσαύτως καὶ τἄλλα ἅπαντα.* Item Alcibiad. i. p. 111. B. *Τί οὖν; δοκοῦσί σοι διαφέρεσθαι οἱ πολλοὶ, ποῖόν ἐστι λίθος ἢ ξύλον, κἄν τινα ἐρωτᾷς, ἆρ' οὐ ταυτὰ ὁμολογοῦσι καὶ ἐπὶ ταυτὰ ὁρμῶσιν, ὅταν βούλωνται λαβεῖν λίθον ἢ ξύλον; ὡσαύτως δὲ καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα*; et sæpe alibi. Heind.

τῷ ἐναντίῳ] A. B. M. τὸ ἐναντίον: male. Find.

οὐκοῦν καὶ τὸ αἰσχρὸν τῷ ἐναντίῳ] Sc. *καλῶς ὁρίζομαι ὁριζόμενος*; Heind.

ὑπερβάλλον] Forte legi debet ὑπερβάλλειν. Sed cum dativus ἑτέρῳ non potest carere articulo τῷ, tum statim legitur *ἤτοι λύπῃ ἢ κακῷ ὑπερβάλλον* h. e. *quatenus s. quia aut majorem dolorem aut majus damnum affert.* et paullo post *καὶ λύπῃ ὑπερβάλλον, Adeoque quia majorem dolorem affert.* Find.

δὴ] Ignorabat Codd. A. B. M. ut paullo post post νῦν. Find.

αἴσχιον] In Bas. 2. incuria operarum excidit. Find.

ΣΩ. Οὐ δῆτα, ὦ Πῶλε, ἀλλ' ἀδύνατον· τὸ γὰρ ἀληθὲς οὐδέποτε ἐλέγχεται.[s]

ΠΩΛ. Πῶς λέγεις; ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται καὶ[t] τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς καὶ τοὺς αὑτοῦ ἐπιδὼν παῖδάς τε καὶ γυναῖκα τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ ἢ καταπιττωθῇ, οὗτος εὐδαιμονέστερος[u] ἔσται ἢ ἐὰν διαφυγὼν[v] τύραννος καταστῇ καὶ ἄρχων ἐν τῇ πόλει διαβιῷ[w] ποιῶν ὅ τι ἂν βούληται, ζηλωτὸς ὢν καὶ εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων; ταῦτα λέγεις ἀδύνατον εἶναι ἐξελέγχειν;

ἀθλιωτάτους φημὶ αὐτούς I.—[r] ἐλέγξαι F.—[s] ἀδύνατον ἐξελέγξαι Φ.—[t] καὶ ante τοὺς om Γ.—[u] εὐδαιμονέστατος ΞΓΔΗΣΥΦVW, εὐδαίμων BCEFI.—[v] φυγὼν I.—

ἀδικῶν] Fortasse ἀδίκως legi debet, ob verba Socratis infr. ὅμως δὲ ὑπόμνησόν με, ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι εἶπες. Ficinus: *per injuriam*. Sed participium etiam sic accipi potest. Find.

καὶ τοὺς αὑτοῦ ἐπιδὼν παῖδας] Intell. λωβηθέντας. Verbum hoc ἐπιδεῖν semper in rebus gravioribus et ἐπὶ συμφορᾶς adhibitum illustravit Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 17. hunc quoque locum adhibens. Heind.

καταπιττωθῇ] In Græcis habetur τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ ἢ καταπιττωθῇ. Sed haud dubie corrupta est lectio vocis καταπιττωθῇ, et pro ea legendum καταποντωθῇ. Est enim καταποντωθῆναι idem quod καταποντισθῆναι. At καταπιττωθῇ pro *cum pice comburi*, (ut Ficinus vertit) nec dicitur, nec probabilem compositionis formam habet. Cornarius. Quamobrem vero lexicis refragandum sit, ignoro, quæ καταπιττοῦσθαι (cujus vocis significatio est *pice illini*) inter cruciatus et tormenti genera, nec sine auctoritate, statuunt. Mihi quidem designari hoc loco videtur id genus supplicium, quod veteres *tunicam molestam* nuncupabant, cujus meminerunt inter alios Juvenalis Sat. viii. 235. et Martialis Epigr. x. 25. Hæc nimirum '*ignium alimentis illita et intexta*, ut Seneca Epist. 14. testatum reliquit, ac mox succensa, dire obvolutos noxios, qui sceleris gravioris comperti forent, incendio absumebat.' Gallonius de Martyrum Cruciatibus, c. 8. p. 160. Routh.

καταπιττωθῇ] Cui superscriptum in Cod. Meerm. μετὰ πίσσης χρίσωσιν αὐτὸν, temere Cornarius mutari voluit in καταποντωθῇ, memor fortasse illorum apud Plutarch. Timol. p. 242. καὶ γὰρ υἱῶν ἀντηλίκων θανάτους καὶ θυγατέρων [illegible] παρθένων ἐπεῖδε καὶ τὴν αὐτὴν ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα—ἀποθανουσῶν μετὰ τῶν τέκνων καὶ καταποντισθεισῶν εἰς τὸ πέλαγος. Erudite de vocabulo καταπιττοῦν disputavit P. Victorius Var. Lect. viii. 14. Platonis hoc loco non prætermisso. Heind.

εὐδαιμονέστερος ἔσται] Prior. edit. εὐδαίμων ἔ. sed εὐδαιμονέστερος, ut in vet. sequentia comprobant. Steph. εὐδαίμων Ald. Bas. 1. Ms. B. et Ficini versio, quæ sic se habet: *an hæc patiens felix erit? Vel potius si* etc. Sed cum Stephano εὐδαιμονέστερος legendum censeo, ut in Bas. 2. scribitur, qui forsan est Stephani liber vetus. Εὐδαιμονέστατος habet hoc loco Ms. B. Routh.

οὗτος εὐδαιμονέστερος ἔσται] Sic de Bas. 2. Stephanus recte edidit. Ald. et Cod. Reg. εὐδαίμων, itemque Ficinus: Codd. A. M. B. εὐδαιμονέστατος. Heind.

διαβιῷ] Cod. A. B. et M. διαβιῶν. Ald. διαβιῶ. Find.

καὶ τῶν ἄλλων ξένων] Alterutrum, aut ἄλλων aut ξένων, redundat, sed neutrum tentari debet. Eodem modo infra §. 80: κατήγορον ὄντα καὶ αὑτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων. Nec dissimile est illud in Sophocl. Œdip. Tyr. v. 7. Ἁ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, Ἄλλων ἀκούειν,

ΣΩ. Οὐκοῦν κακῷ[e] ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι.

ΠΩΛ. Δῆλον δὴ ὅτι.

§. 69. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ σοῦ ὡμολογεῖτο ἡμῖν ἐν[f] τῷ ἔμπροσθεν[g] χρόνῳ αἴσχιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι;

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Νῦν δέ γε κάκιον ἐφάνη.

ΠΩΛ. Ἔοικεν.

II. i. 64. ΣΩ. Δέξαιο ἂν οὖν[h] σὺ μᾶλλον τὸ[i] κάκιον καὶ τὸ αἴσχιον[j] ἀντὶ τοῦ[k] ἧττον; Μὴ ὄκνει ἀποκρίνασθαι, ὦ Πῶλε —οὐδὲν γὰρ βλαβήσει[l]—, ἀλλὰ γενναίως τῷ λόγῳ ὥσπερ ἰατρῷ παρέχων ἀποκρίνου, καὶ ἢ φάθι ἢ μὴ ἃ ἐρωτῶ.

ΠΩΛ. Ἀλλ' οὐκ ἂν δεξαίμην, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλος δέ τις ἀνθρώπων;

ΠΩΛ. Οὔ μοι δοκεῖ κατά γε τοῦτον τὸν λόγον.

ΣΩ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι οὔτ' ἂν ἐγὼ οὔτ' ἂν σὺ οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων[m] δέξαιτ' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι· κάκιον γὰρ τυγχάνει ὄν.

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ὦ Πῶλε, ὁ ἔλεγχος παρὰ[n] τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος ὅτι οὐδὲν ἔοικεν, ἀλλὰ σοὶ μὲν οἱ

[e] κακῷ E.—[f] ἡμῖν ὡς ἐν F.—[g] πρόσθεν ΣΦV et pr Η.—[h] οὖν ἂν ΞΕr.—[i] τὸ μᾶλλον V.—[j] αἰσχρὸν ΓΔΦBCEFIVW.—[k] τοῦ τὸ ΧBCE.—[l] βλαβήσει ΧΙ.—[m] οὐδεὶς τῶν

non ὑπερβάλλῃ, quod ab alia manu in Cod. M. vocabulo λύπῃ superscriptum erat. Similiter statim ibidem dativo τῷ ἑτέρῳ alia manus superscripserat τῷ κακῷ, quod monitore non opus habebat, quemadmodum et in promtu est, in verbis Οὐκοῦν τῷ ἑτέρῳ λείπεται repeti debere ὑπερβάλλειν. Find.

κακῷ ὑπερβάλλον] Cod. B. τῷ κακῷ ὑπερβάλλον. Bene. Heind.

§. 69. ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ αἴσχιον] Codd. A. M. B. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ἢ αἰσχ. Pro χρόνῳ haud scio an legi debeat λόγῳ, ut visum Findeisenio, quum vocabula haec in libris perpetuo fere confundi constet. Sed ferri tamen vulgatum poterit, si pro simplici πρόσθεν, ante, adhibitum capiatur. Phaedo p. 117. D. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ (per superiorem sermonem) οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων. Heind.

οὖν ἂν] Codd. A. M. ἂν οὖν. Find.

τὸ αἴσχιον ἀντὶ τοῦ ἧττον] τὸ αἰσχρὸν Ms. R. male. ἀντὶ τὸ τοῦ ἧττον Bas. 2. male. Routh.

παρέχων]. Post παρέχων deesse crediderim pronomen σεαυτόν. Steph. Cf. §. 25. παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ et §. 79. τέμνειν παρέχοντα. Routh.

ὥσπερ ἰατρῷ παρέχων] Sc. σεαυτόν, quod deesse putabat Steph. V. not. ad §. 25. Heind.

ὁρᾷς οὖν] In Codd. A. B. M. οὖν non legebatur. Find.

ὁρᾷς οὖν, ὦ Πῶλε—ὅτι οὐδὲν ἔοικεν]

ΠΩΛ. Οὐκ οἴει ἐξεληλέγχθαι, ὦ Σώκρατες, ὅταν τοιαῦτα λέγῃς ἃ οὐδεὶς ἂν[h] φήσειεν ἀνθρώπων; ἐπεὶ ἐροῦ τινὰ τουτωνί.

ΣΩ. Ὦ Πῶλε, οὐκ εἰμὶ τῶν πολιτικῶν,[i] καὶ πέρυσι βουλεύειν[j] λαχών, ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν, γέλωτα παρεῖχον καὶ οὐκ ἠπιστάμην ἐπιψηφί- s. 474. ζειν. μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας, ἀλλ' εἰ μὴ[k] ἔχεις[l] τούτων βελτίω ἔλεγχον, ὅ περ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος, καὶ πείρασαι τοῦ

[i] πολιτῶν V.—[j] πέρυ συμβουλεύειν I.—[k] μὲν corr Γ.—[l] ἔχῃς Χ.—[m] οὐ Φ.—[n] ἐθε-

οὐκ οἴει ἐξεληλέγχθ.] *Nonne te refutatum jam putas tum, quum talia dicis etc.?* Hic quoque turpi errore lapsus est nuperus editor, corrigens, ὅτι τὰ τοιαῦτα λέγοις. Heind.

ὅταν τοιαῦτα λέγῃς] Legendum esse videtur ὅτι τὰ τοιαῦτα λέγοις. Polus enim vult dicere: *Non putas, te eo refelli, quod dicas ea, quæ hominum nullus diceret?* Find.

καὶ πέρυσι βουλεύειν λαχὼν] Profert hæc Athenæus v. 58. De re ipsa conf. Plat. Apolog. p. 32. B. Xenoph. Mem. i. 1. 48. Hellen. i. 7. Heind.

ἡ φυλὴ] Apolog. l. l. ἔτυχεν ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχὶς πρυτανεύουσα, unde nescio an aliquis in Cod. Meerm. adscripserit ἡ ἐμὴ, quod nulla aliunde auctoritate firmatum temere in textum invexit Find. Heind.

οὐκ ἠπιστάμην ἐπιψηφίζειν] Athen. οὐκ ἠδυνάμην ἐπιψηφίσαι. Hoc ἐπιψηφίζειν quid sit, præter alios docuit Hemsterhus. ad Lucian. Timon. §. 44. Bip. t. i. p. 414. Valckenar. ad Herodot. viii. 61. et nuper Luzack. in Disputat. de Epistatis et Proedris Athen. §. vii. post Orationem de Socrate Cive. Heind.

μὴ οὖν μηδὲ νῦν—παρόντας] Verba hæc laudat Thomas Magist. v. Ἐπιψηφίζω. ut et verba, quæ paullo post leguntur, καὶ ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι. Find.

ἐπιψηφίζειν] Adduntur in B. [A. M.] verba τοὺς παρόντας, ex sequentibus huc advecta. Routh.

ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον] Jungenda hæc sequentibus, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος etc. et referenda ad superiora illa §. 62. ἔστι μὲν οὖν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου, ὡς σύ τε οἴει καὶ ἄλλοι πολλοί, ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὃν ἐγὼ αὖ οἶμαι. Παραβάλλοντες οὖν παρ' ἀλλήλους σκεψόμεθα, εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. Heind.

ἔλεγχον (ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον)—καὶ πείρασαι τοῦ ἐλέγχου] Suspectum est profecto illud ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Nam in antecedentibus non dixit Socrates, se redarguendi vices suscipere velle. Deinde πείρασαι τοῦ ἐλέγχου etc. alienum videtur a loci sententia. Corrigo—ἔλεγχον, ὅνπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος καὶ πειρᾶσαι τοῦ ἐλ. Sed hæc ut bene intelligantur, res altius est repetenda. Gorgias, quo Socratis rationes refelleret, nihil omnino reperiens, variis modis temere eas impugnare conatus erat. Nam Socratem vel testibus citatis, vel grandibus verbis ac sententiarum quasi μορμολυκείοις, vel denique risu redarguere voluerat. Quos redarguendi modos festive traduxerat Socrates, veluti p. 471. E. Ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν κ. τ. λ. p. 473. D. Μορμολύττῃ αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. Et ibid. E. Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε, γελᾷς; ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστὶν, ἐπειδάν τις τι εἴπῃ, καταγελᾷν, ἐλέγχειν δὲ μή. Hæc ante. Nunc autem Socrates, nisi, inquit, *horum redarguendi modorum meliorem habes, mea mihi vice concedas talem experiri modum, quali ego opus esse judico.* Heusd.

ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον] Hæc quo spectent, optime docuit Heindorfius, ut supersederi possit Heusdii correctione ὅνπερ—ἔλεγ. Neque magis feliciter idem vir doctus statim post corrigit: ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος καὶ πειρᾶσαι τοῦ ἐλ. *mea mihi vice concedas talem experiri modum* etc. in quibus neque καὶ istud commode positum est, neque πειρᾶσαι pro πειρᾶσθαι Platonici est usus. Buttm.

ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον] Verba hæc

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ εἰ[c] σφόδρα τύπτει[d] ἢ ταχὺ ὁ τύπτων, οὕτω καὶ τὸ τυπτόμενον τύπτεσθαι;

ΠΩΛ. Ναί.[e]

ΣΩ. Τοιοῦτον[f] ἄρα πάθος τῷ τυπτομένῳ ἐστίν, οἷον ἂν τὸ τύπτον ποιῇ;

ΠΩΛ. Πάνυ[g] γε.

II. i. 66. §. 71. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[h] εἰ κάει[i] τις, ἀνάγκη τι[j] κάεσθαι.

ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ εἰ σφόδρα γε κάει ἢ[k] ἀλγεινῶς, οὕτω κάεσθαι τὸ καόμενον ὡς ἂν τὸ[l] κᾶον κάῃ.

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τι, ὁ αὐτὸς λόγος· τέμνεται[m] γάρ τι.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ εἰ μέγα γε[n] ἢ βαθὺ τὸ τμῆμα ἢ ἀλγεινόν, τοιοῦτον[o] τμῆμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον, οἷον τὸ τέμνον[p] τέμνει.

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Συλλήβδην δὴ[q] ὅρα εἰ ὁμολογεῖς[r] ὃ ἄρτι ἔλεγον περὶ πάντων· οἷον ἂν ποιῇ τὸ ποιοῦν, τοιοῦτον τὸ πάσχον πάσχειν.

ΠΩΛ. Ἀλλ' ὁμολογῶ.

ΣΩ. Τούτων δὴ ὁμολογουμένων,[s] τὸ δίκην διδόναι πότερον πάσχειν τί ἐστιν ἢ ποιεῖν;

[e] ἀνάγκη W.—[f] τὸ τοιοῦτον EFς.—[g] πάνυ...κάῃ om I.—[h] καὶ om F.—[i] κάει ΗΣΥ, qui et mox κάεσθαι.—[j] τι om ΗΣ.—[k] ἢ καὶ ΗΣΥ.—[l] ἂν καὶ τὸ ΗΣΥV.—[m] λέγεται I.—[n] γε om Φ.—[o] τὸ τοιοῦτον ΔEF.—[p] τεμνόμενον Cl.—[q] δὲ E.—[r] ὁμολογεῖ V.

τὸ τοιοῦτον] Abest τὸ ab A. M. Stob. et ποιεῖ pro ποιῇ Stob. Find.

§. 71. εἰ κάει τις—κάεσθαι] Vulgo καίει et καίεσθαι. Atticam formam præstant Codd. A. et B. et in κάεσθαι etiam Bas. 2. V. Fisch. ad Plat. Phædon. §. 64. Eandemque constantiæ causa in seqq. adhibui. Heind.

ἢ ἀλγεινῶς] Codd. B. M. ἢ καὶ ἀλγεινῶς. Stob. καὶ ἀλγεινῶς. Ficinus: *At si vehementer exurat, et, ut ita dixerim, acerbo cum dolore.* Tum Codd. iid. et Aug. ὡς ἂν καὶ τὸ κ. κ. Heind.

οὕτω κάεσθαι] Malim cum Buttmanno οὕτω καὶ κάεσθαι. Heind.

οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τις] Ita Stob. et Ficinus, qui hæc vertit, *similiter si quis secat.* Vulgo τι pro τις. Heind.

τὸ τεμνόμενον] Malim τῷ τεμνομένῳ. Find.

οἷον ἄν τι ποιῇ τὸ ποιοῦν] Vulgo omissum τι ex Bas. 2. addidi. Heind.

Ficinus: *quale aliquid agens agit.* Find.

ΣΩ. Τί[x] δαὶ δὴ αἴσχιον; πότερον τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; Ἀποκρίνου.

ΠΩΛ. Τὸ ἀδικεῖν. II. i. 61.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ κάκιον, εἴπερ αἴσχιον.

ΠΩΛ. Ἥκιστά γε.[y]

ΣΩ. Μανθάνω· οὐ ταὐτὸν ἡγεῖ[z] σύ, ὡς ἔοικας, καλόν τε καὶ[a] ἀγαθὸν καὶ κακὸν καὶ αἰσχρόν.

ΠΩΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τί δαί[b] τόδε; τὰ καλὰ πάντα, οἷον καὶ σώματα καὶ χρώματα καὶ σχήματα καὶ φωνὰς καὶ ἐπιτηδεύματα, εἰς οὐδὲν ἀποβλέπων[c] καλεῖς ἑκάστοτε καλά; οἷον πρῶτον[d] τὰ σώματα τὰ[e] καλὰ οὐχὶ ἤτοι κατὰ τὴν[f] χρείαν λέγεις καλὰ εἶναι, πρὸς ὃ ἂν[g] ἕκαστον χρήσιμον ᾖ, πρὸς τοῦτο, ἢ κατὰ ἡδονήν τινα, ἐὰν ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν ποιῇ τοὺς θεωροῦντας; ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν περὶ σώματος κάλλους;

ΠΩΛ. Οὐκ ἔχω.

§. 67. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τἆλλα πάντα οὕτω καὶ σχήματα καὶ χρώματα ἢ διὰ ἡδονήν τινα ἢ διὰ ὠφέλειαν[h] ἢ δι' ἀμφότερα καλὰ προσαγορεύεις;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐ καὶ[i] τὰς φωνὰς καὶ τὰ[j] κατὰ τὴν[k] μουσικὴν πάντα ὡσαύτως;

ἀδικεῖσθαι om CV.—[x] τὸ Γ. δὲ ΧΓΔΗΣΤΦΙW.—[y] γε om F.—[z] ἡγεῖ W.—[a] καὶ ante κακὸν add ΔΗΣΤV et corr ΓΞ: κακόν τε Φ.—[b] δὲ ΧΓΔΗΣΤΦΒCIVW.—[c] βλέπων W.—[d] πρῶτα F.—[e] alterum τὰ om Φ.—[f] τὴν om F.—[g] ἂν om ΗΣ.—[h] ὠφέλειαν W, ὠφελίαν ΔΗΒC, qui ita solent.—[i] οὐκοῦν corr Γ.—[j] τὰ om I.—[k] τὴν om F.—

καὶ ἀγαθὸν, καὶ κακὸν] Sic Codd. B. A. M. Bas. 2. Vulgo posterius καὶ omittitur. Heind.

τί δαὶ τόδε;] Sc. λέγεις. Phædo p. 65. D. Τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμμία; φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἢ οὐδέν; Cratyl. §. 86. Τί δὲ δὴ τόδε; οὐ καὶ οὐσία δοκεῖ σοι εἶναι ἑκάστῳ; Xenoph. Mem. iii. 1. 10. Οὐκοῦν, ἔφη, εἰ μὲν ἀργύριον δέοι ἁρπάζειν, τοὺς φιλαργυρωτάτους πρώτους καθιστάντες ὀρθῶς ἂν τάττοιμεν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας; ἆρα τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτέον; in quibus structuræ ratio viros doctos fefellit. Heind.

πρὸς τοῦτο] Sc. καλὸν εἶναι. Hipp. Maj. §. 35. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὅλον σῶμα οὕτω λέγομεν καλὸν εἶναι τὸ μὲν πρὸς δρόμον, τὸ δὲ πρὸς πάλην etc. Monui propter Findeisenium, subaudire βλέπων jubentem. Heind.

πρὸς τοῦτο] Intelligi debet βλέπων, repetitis verbis λέγεις καλὰ εἶναι. Sic Thucyd. iv. 87. E. πρὸς ταῦτα (int. βλέποντες) βουλεύεσθε εὖ, *Ad hæc respicientes bene consultate.* Additur a Pla-

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν τά[l] γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δή που ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ[m] καλά, τοῦ ἢ[n]
II. i. 62. ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἡδέα ἢ ἀμφότερα.

ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.[o]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθημάτων[p] κάλλος ὡσαύτως.

ΠΩΛ. Πάνυ γε· καὶ[q] καλῶς γε[r] νῦν ὁρίζει,[s] ὦ Σώ-
I. 475. κρατες, ἡδονῇ τε καὶ[t] ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ[u] αἰσχρὸν τῷ ἐναντίῳ, λύπῃ τε καὶ κακῷ;

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ὅταν ἄρα δυοῖν καλοῖν θάτερον κάλλιον ᾖ, ἢ τῷ ἑτέρῳ τούτοιν ἢ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον κάλλιόν[v] ἐστιν, ἤτοι ἡδονῇ ἢ ὠφελείᾳ[w] ἢ ἀμφοτέροις.[x]

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ὅταν δὲ δὴ[y] δυοῖν αἰσχροῖν[z] τὸ ἕτερον αἴσχιον

[l] καὶ τά F.—[m] τὰ om V, τὰ καλὰ om ΣΥΦ.—[n] τοῦ ἢ ΦV, ἢ ΧΔΞΥ et corr Γ: τοῦ ⁎ς.—[o] οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ om V.—[p] μαθητῶν ΧΔ.—[q] καὶ om F.—[r] γε om pr Δ.—[s] ὁρίζει (η supra) BW.—[t] καὶ om pr Δ.—[u] οὐκοῦν καὶ τὸ ΞΣς.—[v] κάλλιον...ὑπερβάλλον om V.—[w] ὠφελίᾳ IW.—[x] ἀμφότερα F.—[y] δὴ om ΓΞW.—[z] αἰσχρὸν I.—[a] κακὸν I.—

tone de Rep. iv. p. 420. B. οὐ μὴν πρὸς ταῦτα βλέποντες τὴν πόλιν οἰκίζομεν, *Non tamen hoc consilio civitatem instituimus.* Find.

§. 67. καὶ μὴν τά γε κατὰ τοὺς νόμους] Frustra in his idem editor τὰ ante καλὰ expungendum putabat. Verborum hic est ordo: καὶ μὴν τὰ καλὰ τά γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τοῦ ἢ ὠφέλ. etc. Hipp. Maj. §. 41. Ταῦτα μὲν γὰρ τὰ περὶ τοὺς νόμους τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τάχ' ἂν φανείη οὐκ ἐκτὸς ὄντα τῆς αἰσθήσεως, ἣ διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡμῖν οὖσα τυγχάνει. Illud ἢ ante ὠφέλιμα ex Codd. B. A. M. et Bas. 2. in ordinem recepi. Ac Ficinus quoque: *quam quia aut conferunt aut* etc. Heind.

τὰ καλὰ, τοῦ] Codd. A. B. M. ἐστὶν ἤ, omissis verbis τὰ καλὰ, τοῦ. Articulus τὰ ante καλὰ mihi omittendus videtur. Find.

καὶ] In Codd. A. B. M. desiderabatur. Ficinus: *Nonne turpe contrario.* Find.

οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθ.—ὡσαύτως;] Non opus est ex prægressis supplere, οὐ δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ καλὸν etc. Subaudiam potius ἔχει vel λεκτέον vel tale aliquid. Eadem est ratio Cratyl. §. 22. extr. in verbis illis, καὶ τὰ δένδρα ὡσαύτως καὶ τἄλλα ἅπαντα. Item Alcibiad. i. p. 111. B. Τί οὖν; δοκοῦσί σοι διαφέρεσθαι οἱ πολλοί, ποῖόν ἐστι λίθος ἢ ξύλον, κἄν τινα ἐρωτᾷς, ἆρ' οὐ ταυτὰ ὁμολογοῦσι καὶ ἐπὶ ταυτὰ ὁρμῶσιν, ὅταν βούλωνται λαβεῖν λίθον ἢ ξύλον; ὡσαύτως δὲ καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα; et sæpe alibi. Heind.

τῷ ἐναντίῳ] A. B. M. τὸ ἐναντίον: male. Find.

οὐκοῦν καὶ τὸ αἰσχρὸν τῷ ἐναντίῳ] Sc. καλῶς ὁρίζομαι ὁριζόμενος; Heind.

ὑπερβάλλον] Forte legi debet ὑπερβάλλειν. Sed cum dativus ἑτέρῳ non potest carere articulo τῷ, tum statim legitur ἤτοι λύπῃ ἢ κακῷ ὑπερβάλλον h. e. *quatenus s. quia aut majorem dolorem aut majus damnum affert.* et paullo post καὶ λύπῃ ὑπερβάλλον, *Adeoque quia majorem dolorem affert.* Find.

δὴ] Ignorabat Codd. A. B. M. ut paullo post post νῦν. Find.

αἴσχιον] In Bas. 2. incuria operarum excidit. Find.

ᾖ, ἤτοι λύπῃ ἢ κακῷ[a] ὑπερβάλλον αἴσχιον ἔσται. ἢ οὐκ ἀνάγκη;

ΠΩΛ. Ναί.

§. 68. ΣΩ. Φέρε δή, πῶς ἐλέγετο νῦν[b] δὴ περὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι; οὐκ ἔλεγες τὸ μὲν ἀδικεῖσθαι κάκιον εἶναι, τὸ δὲ ἀδικεῖν αἴσχιον;

ΠΩΛ. Ἔλεγον.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, II. i. 63.
ἤτοι λυπηρότερόν[c] ἐστι καὶ λύπῃ ὑπερβάλλον αἴσχιον ἂν εἴη, ἢ κακῷ ἢ ἀμφοτέροις. οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη;

ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ σκεψώμεθα, ἆρα λύπῃ ὑπερβάλλει[d] τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, καὶ ἀλγοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦντες ἢ οἱ ἀδικούμενοι;

ΠΩΛ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα λύπῃ γε ὑπερέχει.

ΠΩΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ λύπῃ, ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἂν ἔτι ὑπερβάλλοι.

ΠΩΛ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ ἑτέρῳ λείπεται.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Τῷ κακῷ.

ΠΩΛ. Ἔοικεν.

[b] ἐλέγετο τὸ νῦν ΓΦBCEFW et rc I.—[c] λυπηρὸν BCEFI.—[d] ὑπερβάλλον I.—[e] τῷ

§. 68. λυπηρότερόν ἐστι] Prior. Edit. λυπηρόν ἐστι: quam lectionem sequitur Ficinus. Sed λύπῃ ὑπερβάλλον convenit cum λυπηρότερον. Steph. λυπηρὸν Ald. Bas. 1. et Ms. R. Sed extat melior lectio λυπηρότερον in Bas. 2. et Ms. B. Routh.

ἤτοι λυπηρότερόν ἐστι] Ita recte edidit Steph. e Bas. 2. suffragante Cod. B. Nam Ald. et Cod. R. λυπηρὸν, quod Ficinus expressit. Heind.

οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη;] De Rep. i. p. 235. C. καὶ τοῦτ' ἀνάγκη. vii. p. 519. B. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκὸς, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων; de Legg. x. p. 899. τοῦτο μὲν ἀνάγκη, τοῦτων ἕν γέ τι δρῶσαν ψυχὴν πάντα διάγειν. Heind.

κακῷ] In Cod. M. alia manus superscripserat ὑπερβάλλον, quod sponte potest intelligi. Find.

ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι;] Eadem structura de Legg. v. p. 734. A. ὑπερβαλλούσας ἐν μὲν τῷ σώφρονι βίῳ τὰς ἡδονὰς τῶν ἀχθηδόνων, ἐν δὲ τῷ ἀκολάστῳ τὰς λύπας τῶν ἡδονῶν μεγέθει καὶ πλήθει καὶ πυκνότητι. Contra ibid. B. ὑπερβάλλουσι δὲ ἡδοναὶ μὲν λύπας ἐν ὑγιείᾳ, λῦπαι δὲ ἡδονὰς ἐν νόσοις. Heind.

λύπῃ] Int. ὑπερέχει s. ὑπερβάλλει,

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ ἀδικία ἄρα καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη ψυχῆς[r] πονηρία μέγιστον τῶν ὄντων κακόν ἐστιν;

ΠΩΛ. Φαίνεται.

§. 74. ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη πενίας[s] ἀπαλλάττει; οὐ χρηματιστική;[t]

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίς[u] δὲ νόσου; οὐκ ἰατρική;

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

i. 478. ΣΩ. Τίς[w] δὲ πονηρίας καὶ ἀδικίας; Εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὧδε[x] σκόπει. ποῖ ἄγομεν καὶ παρὰ[y] τίνας τοὺς κάμνοντας τὰ σώματα;

ii. i. 70. ΠΩΛ. Παρὰ[z] τοὺς ἰατρούς, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ποῖ δὲ[a] τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς ἀκολασταίνοντας;

ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστὰς λέγεις;

ΣΩ. Οὐκοῦν δίκην δώσοντας;

ΠΩΛ. Φημί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ δικαιοσύνῃ τινὶ χρώμενοι κολάζουσιν οἱ[b] ὀρθῶς κολάζοντες;

ΠΩΛ. Δῆλον δή.

ΣΩ. Χρηματιστικὴ μὲν ἄρα πενίας ἀπαλλάττει, ἰατρικὴ δὲ νόσου, δίκη δὲ ἀκολασίας καὶ ἀδικίας.

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τί οὖν[c] τούτων κάλλιστόν ἐστιν;[d]

χῆς ϪΓΔΞΣΥΦBCFIV: ἄλλη τῆς ψυχῆς ς.—[s] τέχνη ἡμᾶς τῆς πενίας mg F.—[t] χρηματική I et pr F.—[u] τῆς F.—[w] τῆς F.—[x] ὧδε δὲ W.—[y] περὶ F.—[z] περὶ F.—[a] δὴ (ὲ) W.—[b] οἱ om Γ.—[c] οὖν om ϪΔ.—[d] post ἐστιν cum Ficino omisi ὧν λέγεις

ante που in Codd. A. B. M. omissum erat. Find.

τῆς ψυχῆς] τῆς desideratur in Stob. et in Codd. B. M. Mox Stob. pro κακὸν habet κακῶν. Find.

§. 74. τίς δὲ] Stob. τῆς δὲ νόσου, ut statim τῆς δὲ πονηρίας. Find.

εὐπορεῖς] Stob. Trincavell. ἀπορεῖς. Sed tum abesse debet μή. Find.

Σώκρατες] In Stob. additur φῄς, et ibidem mox ante ἀκολασταίνοντας omittitur articulus τούς. Find.

ἀκολασταίνοντας] κολασταίνοντας Ms. B. mendose. Routh.

τί οὖν—ὧν λέγεις] In Stob. οὖν non legitur. Mox legendum esse existimo ὧν λέγω. Socrates enim, non Polus, illorum trium mentionem ante fecerat. Find.

τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστι, ὧν λέγεις;] *Quod igitur ex his pulcherrimum est?* Ita Cornarius, et eodem fere modo Ficinus, non expresso hoc additamento,

ἄλλοι πάντες ὁμολογοῦσι πλὴν ἐμοῦ, ἐμοὶ δὲ σὺ ἐξαρκεῖς
εἷς ὢν μόνος καὶ ὁμολογῶν καὶ μαρτυρῶν, καὶ ἐγὼ σὲ μό- I. 476.
νον ἐπιψηφίζων τοὺς ἄλλους ἐῶ χαίρειν. [§. 70.] Καὶ
τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτως ἐχέτω· μετὰ τοῦτο δὲ περὶ[o] οὗ[p] τὸ[q]
δεύτερον ἠμφεσβητήσαμεν,[r] σκεψώμεθα τὸ ἀδικοῦντα διδό-
ναι δίκην ἆρα μέγιστον τῶν κακῶν ἐστίν,[s] ὡς σὺ ᾤου, ἢ[t]
μεῖζον τὸ μὴ διδόναι, ὡς αὖ[u] ἐγὼ ᾤμην. σκοπώμεθα δὲ II. i. 65.
τῇδε.[v] τὸ διδόναι δίκην καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαίως ἀδι-
κοῦντα ἆρα τὸ αὐτὸ καλεῖς;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔχεις οὖν λέγειν ὡς οὐχὶ τά[w] γε δίκαια πάντα καλά ἐστι, καθ' ὅσον δίκαια; καὶ διασκεψάμενος εἰπέ.

ΠΩΛ. Ἀλλά μοι δοκεῖ,[x] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Σκόπει δὴ[y] καὶ τόδε. ἆρα εἴ τίς τι[z] ποιεῖ, ἀνάγκη τι εἶναι καὶ πάσχον ὑπὸ τούτου τοῦ ποιοῦντος;

ΠΩΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἆρα τοῦτο πάσχον ὃ τὸ ποιοῦν ποιεῖ, καὶ τοιοῦτον οἷον ποιεῖ τὸ ποιοῦν; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε· εἴ τις τύπτει, ἀνάγκη[a] τι[b] τύπτεσθαι;

ἐνθρώπων Φ.—[n] περὶ Γ.—[o] περὶ om F.—[p] ὃ ΓΔΦBCEFIW.—[q] τὸ om ΣΥV et pr Ξ.—[r] ἠμφεσβητήσαμεν ΧΔBIW : ἠμφισβητήσαμεν °ς.—[s] ἐστιν om I.—[t] ἢ μὴν Eς.—[u] ἂν ΣΥ et pr Ξ.—[v] τῷδε Γ.—[w] τό Υ.—[x] δοκεῖς I.—[y] δὴ ΧΓΔΦBCEFIW : δὲ °ς.—[z] τι om ΦBCEFI.—[a] τις τι τύπτει Φ.—[b] τι om ΓFI.—[c] εἰ om I.—[d] τύπτειν I.—

Supplendum εἶναι. Euthyd. §. 42. Οὐδέ γε, εἴ τις ἐστὶν ἐπιστήμη ὥστε ἀθανάτους ποιεῖν, ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τῇ ἀθανασίᾳ χρῆσθαι οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐδέν. Nisi malis cum Findeisenio explicare ὁμοίωται, quanquam h. l. non tam de similitudine utriusque ἐλέγχου quæri videtur, quam de eo, uter sit præstantior. Heind.

ὅτι (ὁ ἔλεγχος) οὐδὲν ἔοικε] Non satisfacit similitudo exempli ab editore allati. Alia ratio est in illis ταύτου ἔοικεν ὄφελος οὐδὲν sc. εἶναι, alia in his, τοῦτο ἔοικε οὐδὲν sc. εἶναι, In illis enim ipsum vocabulum ὄφελος, quod sæpe elliptice adhibetur, verbi substantivi εἶναι vicem sustinet. Quapropter vellem h. l. eodem fere sensu, ὅτι οὐδενὶ ἔοικε, modo unum in promptu esset locutionis hujus οὐδενὶ ἐοικέναι, nihili æstimandum esse, exemplum. Nam per se ipsa nihil illa offensionis habet. Buttm.

§. 70. οὕτως ἐχέτω] Hæc est formula, qua utitur is, qui, absoluta parte aliqua disputationis, ad aliam transit. Additur τέλος de Rep. iii. p. 392. C. Find.

τὸ δεύτερον] Abest τὸ Ms. B. Routh.

ἢ μεῖζον τὸ μὴ διδόναι] Sic Codd. A. M. B. et Stob. Serm. 41. Vulgo ἢ μὴν μεῖζον, præter sermonis usum. Natum videtur hoc μὴν ex proxima syllaba. Heind.

διδόναι] Bas. 2. διδόναι γε : mox pro αὖ Codd. A. B. M. ἄν. Perperam. Find.

δὲ καὶ τόδε] Stob. δὴ καὶ τόδε. Heind.

πάσχον] Stobæus πάσχειν : vitiose. Find.

ὑπὸ τούτου τοῦ] Abest τοῦ Ms. B. Routh.

οὕτω καὶ τὸ τυπτ.] Codd. A. M. καὶ τὸ τυπτόμενον οὕτω, ordine non insolito. Heind.

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ εἰ[c] σφόδρα τύπτει[d] ἢ ταχὺ ὁ τύπτων, οὕτω καὶ τὸ τυπτόμενον τύπτεσθαι;

ΠΩΛ. Ναί.[e]

ΣΩ. Τοιοῦτον[f] ἄρα πάθος τῷ τυπτομένῳ ἐστίν, οἷον ἂν τὸ τύπτον ποιῇ;

ΠΩΛ. Πάνυ[g] γε.

II. i. 60. §. 71. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[h] εἰ κάει[i] τις, ἀνάγκη τι[j] κάεσθαι.

ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ εἰ σφόδρα γε κάει ἢ[k] ἀλγεινῶς, οὕτω κάεσθαι τὸ καόμενον ὡς ἂν τὸ[l] κᾶον κάῃ.

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τι, ὁ αὐτὸς λόγος· τέμνεται[m] γάρ τι.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ εἰ μέγα γε[n] ἢ βαθὺ τὸ τμῆμα ἢ ἀλγεινόν, τοιοῦτον[o] τμῆμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον, οἷον τὸ τέμνον[p] τέμνει.

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Συλλήβδην δὴ[q] ὅρα εἰ ὁμολογεῖς[r] ὃ ἄρτι ἔλεγον περὶ πάντων· οἷον ἂν ποιῇ τὸ ποιοῦν, τοιοῦτον τὸ πάσχον πάσχειν.

ΠΩΛ. Ἀλλ' ὁμολογῶ.

ΣΩ. Τούτων δὴ ὁμολογουμένων,[s] τὸ δίκην διδόναι πότερον πάσχειν τί ἐστιν ἢ ποιεῖν;

[e] ἀνάγκη W.—[f] τὸ τοιοῦτον EFς.—[g] πάνυ...κάῃ om I.—[h] καὶ om F.—[i] κάει ΞΣΥ, qui et mox κάεσθαι.—[j] τι om ΞΣ.—[k] ἢ καὶ ΞΣΥ.—[l] ἂν καὶ τὸ ΞΣΥV.—[m] λέγεται I.—[n] γε om Φ.—[o] τὸ τοιοῦτον ΔEF.—[p] τεμνόμενον Cl.—[q] δὲ E.—[r] ὁμολογεῖ V.

τὸ τοιοῦτον] Abest τὸ ab A. M. Stob. et ποιεῖ pro ποιῇ Stob. Find.

§. 71. εἰ κάει τις—κάεσθαι] Vulgo καίει et καίεσθαι. Atticam formam præstant Codd. A. et B. et in κάεσθαι etiam Bas. 2. V. Fisch. ad Plat. Phædon. §. 64. Eandemque constantiæ causa in seqq. adhibui. Heind.

ἢ ἀλγεινῶς] Codd. B. M. ἢ καὶ ἀλγεινῶς. Stob. καὶ ἀλγεινῶς. Ficinus: *At si vehementer exurat, et, ut ita dixerim, acerbo cum dolore.* Tum Codd. iid. et Aug. ὡς ἂν καὶ τὸ κ. κ. Heind.

οὕτω κάεσθαι] Malim cum Buttmanno οὕτω καὶ κάεσθαι. Heind.

οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τις] Ita Stob. et Ficinus, qui hæc vertit, *similiter si quis secat.* Vulgo τι pro τις. Heind.

τὸ τεμνόμενον] Malim τῷ τεμνομένῳ. Find.

οἷον ἄν τι ποιῇ τὸ ποιοῦν] Vulgo omissum τι ex Bas. 2. addidi. Heind.

Ficinus: *quale aliquid agens agit.* Find.

ΠΩΛ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, πάσχειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑπό τινος ποιοῦντος;

ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ὑπό γε τοῦ κολάζοντος.

ΣΩ. Ὁ δὲ ὀρθῶς κολάζων δικαίως κολάζει;

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Δίκαια ποιῶν ἢ οὔ;

ΠΩΛ. Δίκαια.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ κολαζόμενος δίκην διδοὺς δίκαια πάσχει;

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὰ δὲ δίκαιά που καλὰ ὡμολόγηται;

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τούτων ἄρα ὁ μὲν ποιεῖ καλά, ὁ δὲ πάσχει, ὁ κο- ii. i. 67.
λαζόμενος.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ καλά, ἀγαθά· ἢ γὰρ ἡδέα ἢ ὠφέ- i. 477.
λιμα.

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.[t]

ΣΩ. Ἀγαθὰ ἄρα[u] πάσχει ὁ δίκην διδούς.

ΠΩΛ. Ἔοικεν.

§. 72. ΣΩ. Ὠφελεῖται[v] ἄρα.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρα ἥν περ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν;[w] βελτίων[x] τὴν ψυχὴν γίγνεται, εἴ περ δικαίως κολάζεται;

ΠΩΛ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Κακίας ἄρα ψυχῆς ἀπαλλάττεται[y] ὁ δίκην διδούς.[z]

—[s] ὡμολογημένων V.—[t] ἀνάγκη om Ξ.—[u] γὰρ ἄρα I.—[v] ὠφελεῖται ΧΔΗΣΤΦBCI VW et corr Γ: ὠφέληται ⁰s.—[w] ὠφελίαν, ut solet, W.—[x] βελτίω CEIW et pr Γ. —[y] ἀπαλλ. ... ναί in mg habet F.—[z] διδοὺς δίκην mg F.—[a] Ἆρα οὖν τοῦ] οὐκοῦν

ἀνάγκη] A Codd. A. B. M. aberat. Find.

§. 72. ὠφελεῖται ἄρα] Ita Codd. R. B. M. pro vulgato ὠφέληται, quod vel sine libris corrigi debebat. Post τὴν ὠφέλειαν apud animum repete ὠφελεῖται. Apposite huc attulit Findeis. illa e Clem. Alex. Pædag. i. 8. Ἐντεῦθεν καλῶς καὶ ὁ Πλάτων μαθών, πάντες μὲν γάρ, φησίν, ὡς ἀληθῶς ἀγαθὰ πάσχουσιν οἱ δίκην διδόντες· ὠφελοῦνται γὰρ τῷ βελτίω τὴν ψυχὴν αὐτοῖς γίγνεσθαι δικαίως κολαζομένοις. Εἰ δὲ ἀγαθὰ πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ δικαίου οἱ ἐπανορθούμενοι, καὶ κατὰ Πλάτωνα ὁμολογεῖται ἀγαθὸν εἶναι τὸ δίκαιον. Heind.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρα οὖν τοῦ[a] μεγίστου ἀπαλλάττεται κακοῦ; Ὧδε δὲ σκόπει. ἐν χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἄλλην τινὰ ἐνορᾷς[b] ἢ πενίαν;

ΠΩΛ. Οὔκ, ἀλλὰ πενίαν

ΣΩ. Τί δ' ἐν σώματος κατασκευῇ; κακίαν ἂν φήσαις ἀσθένειαν εἶναι καὶ νόσον καὶ αἶσχος καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΠΩΛ. Ἔγωγε.[c]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν ψυχῇ πονηρίαν ἡγεῖ[d] τινὰ εἶναι.

II. i. 68. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ταύτην οὖν οὐκ ἀδικίαν καλεῖς καὶ ἀμαθίαν καὶ δειλίαν καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν χρημάτων καὶ σώματος καὶ ψυχῆς, τριῶν ὄντων, τριττὰς εἴρηκας[e] πονηρίας, πενίαν, νόσον, ἀδικίαν.

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίς οὖν τούτων τῶν πονηριῶν αἰσχίστη; οὐχ ἡ ἀδικία καὶ συλλήβδην ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία;

ΠΩΛ. Πολύ γε.[f]

ΣΩ. Εἰ[g] δὴ[h] αἰσχίστη, καὶ κακίστη;

ΠΩΛ. Πῶς, ὦ Σώκρατες, λέγεις;

§. 73. ΣΩ. Ὡδί. ἀεὶ τὸ αἴσχιστον ἤτοι λύπην μεγίστην παρέχον ἢ βλάβην ἢ ἀμφότερα αἴσχιστόν ἐστιν ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἐν τῷ ἔμπροσθεν.

ΠΩΛ. Μάλιστα.

ΣΩ. Αἴσχιστον δὲ ἀδικία καὶ σύμπασα ψυχῆς πονηρία νῦν δὴ ὡμολόγηται ἡμῖν;

ΠΩΛ. Ὡμολόγηται γάρ.

mg F.—[b] ἐν ὁρᾷς 𝔄, ὁρᾷς ΣΥV et pr Ξ, ἐρωτᾷς Φ.—[c] ἔγωγε...τοιαῦτα om W.—[d] ἡγῇ post τινα ponunt ΞΣ: ἡγῇ τε corr Φ.—[e] εἴρηκα ΣΥ.—[f] πάνυ γε ΞΣ.—[g] ἡ F.

ἆρα οὖν] Aptius h. l. haud dubie Ἄρα οὖν, quam quod vulgo scriptum, Ἆρα οὖν. Nam summum malum esse animi pravitatem, id subsequens demum argumentatio docebit. Tum Codd. M. B. ὁρᾷς pro ἐνορᾷς. Heind.

εἴρηκας] Codd. A. B. M. εἴρηκα. Find.

τίς οὖν] In Stob. deest οὖν. Find.

πολύγε] Codd. A. B. M. πάνυγε. Find.

§. 73. ἀμφότερα] Stob. ἀμφότερον. Find.

καὶ σύμπασα ψυχῆς πονηρία] Cod. B. καὶ ἡ ψυχῆς σύμπασα πονηρία. Heind.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ[i] ἀνιαρότατόν[j] ἐστι, καὶ[k] ἀνίᾳ ὑπερβάλλον αἴσχιστον τούτων[l] ἐστίν, ἢ βλάβῃ[m] ἢ ἀμφότερα;

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἀλγεινότερόν ἐστι τοῦ πένεσθαι καὶ κάμ- II. i. 69.
νειν τὸ[n] ἄδικον εἶναι καὶ ἀκόλαστον καὶ δειλὸν καὶ ἀμαθῆ;

ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἀπὸ τούτων γε.

ΣΩ. Ὑπερφυεῖ τινὶ ἄρα ὡς μεγάλῃ βλάβῃ καὶ κακῷ θαυμασίῳ ὑπερβάλλουσα τἆλλα ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία αἴσχιστόν[o] ἐστι πάντων, ἐπειδὴ οὐκ ἀλγηδόνι γε, ὡς ὁ σὸς λόγος.

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μήν που[p] τό γε[q] μεγίστῃ βλάβῃ ὑπερβάλλον μέγιστον ἂν κακὸν εἴη τῶν ὄντων.

—[h] δὲ Es.—[i] ἧ ΧΓΔΞΣΤΦΒW, ἦ I.—[j] ἀνιαρότατόν V : ἀνιαρώτατον *s.—[k] καὶ om ΧΓΔΞΣΤΦΒCIW et pr EF.—[l] τοῦτ' s.—[m] λύπῃ ἢ βλάβῃ mei omnes.—[n] τὸ...ἀπὸ om I.—[o] αἴσχιστόν...πονηρίᾳ om I.—[p] που om ΣΥ et pr Ξ.—[q] τε V.—[r] ἄλλῃ ψυ-

ἢ ἀνιαρώτατον κ. τ. λ.] Scribendum puto, ᾗ ἀνιαρώτατόν ἐστι: ut ᾗ sit *Quatenus*. Dativum autem βλάβῃ pertinere puto ad participium ὑπερβάλλον. Neque enim aliter intelligo hunc locum, quam si esset hic verborum ordo, Οὐκοῦν ᾗ ἀνιαρώτατόν ἐστι, καὶ ἀνίᾳ ὑπερβάλλον, ἢ βλάβῃ, ἢ ἀμφότερα, αἴσχιστον τοῦτ' ἐστίν; Steph. Male sollicitat, ni fallor, particulam ἢ Stephanus, cui respondet alterum ἢ ante βλάβῃ, etsi nonnihil involuta sit verborum constructio. Ast geminus est locus §. 68. Οὐκοῦν εἴπερ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ἤτοι λυπηρότερόν ἐστί καὶ λύπῃ ὑπερβάλλον, αἴσχιον ἂν εἴη, ἢ κακῷ, ἢ ἀμφοτέροις. Exhibet quidem ἧ Ms. B. [et A. M.] ibi autem hæc fere omnia corrupta: οὐκ οὖν ἧ ἀνιαρώτατόν ἐστιν ἀνία ὑπερβάλλον αἴσχιστον τούτων ἐστὶν, ἡ βλάβη. ἡ λύπη, ἡ ἀμφότερα. Omittit quoque καὶ ante ἀνίᾳ, habetque τούτων pro τοῦτο Ms. B. Scribi τούτων αἴσχιστον pro αἴσχιστον τοῦτ' notat etiam Stephanus in margine. Routh.

Cod. R. οὐκοῦν ᾗ ἀνιαρώτατόν ἐστι, Cod. M. ἧ, adscripto καθὸ, eodemque modo Cod. B. Atque ἢ in ᾗ, *quatenus*, mutandum Stephano quoque videbatur. Scriberem utique: Οὐκοῦν ἢ, ᾗ ἀνιαρ. ἐστι, καὶ ἀνίᾳ ὑπερβάλλον αἴσχ. τ. ἐστιν ἢ βλάβῃ etc. uti vertit Ficinus: *Quare aut quia molestissimum est* etc. nisi vulgata loci scriptura simillima esset prioribus illis citatis §. 68. Tum pro αἴσχιστον τοῦτο scribi etiam τούτων αἴσχιστον Stephanus monuit, et pro τοῦτο Codd. B. R. et Stob. τούτων exhibent, adstipulante Ficino, qui vertit: *idcirco horum turpissimum est*; Codd. A. M. τῶν, unde conjectet aliquis πάντων vel τῶν ὄντων. Τούτων si legeris, trahendum id ad remotius illud πονηριῶν §. 72. extr. duriter sane, ut τοῦτο præferendum videatur, quanquam dubia aucturitate. Heind.

ἐστι καὶ] Scripsi cum Stob. pro ἐστιν; ἀμφότερα autem pro ἀμφοτέροις positum est usu tritissimo. V. not. ad Charmid. §. 2. Heind.

ἔμοιγε δοκεῖ—ἀπὸ τούτων γε] Lucian. Bis Acc. 11. Bip. t. vii. p. 63. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων. Id. Hermotim. 47. t. iv. p. 63. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων. Heind.

ὡς μεγάλῃ] In Stob. Gesner. est καὶ μεγάλῃ. Find.

ἀλγηδόνι γε, ὡς ὁ σὸς] Bas. 2. ὥς γε ὁ σὸς, omisso γε post ἀλγηδόνι. Scripserim ἀλγ. γε, ὥς γε ὁ σ. λ. Heind.

Stob. Gesn. ἀλγηδόνι γε λόγος φαίνεται: vitiose. Find.

που τό γε] Stob. Gesn. omittit γε, ut

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ ἀδικία ἄρα καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη ψυχῆς[r] πονηρία μέγιστον τῶν ὄντων κακόν ἐστιν;

ΠΩΛ. Φαίνεται.

§. 74. ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη πενίας[s] ἀπαλλάττει; οὐ χρηματιστική;[t]

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίς[u] δὲ νόσου; οὐκ ἰατρική;

ΠΩΛ. Ἀνάγκη.

i. 478. ΣΩ. Τίς[w] δὲ πονηρίας καὶ ἀδικίας; Εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὧδε[x] σκόπει. ποῖ ἄγομεν καὶ παρὰ[y] τίνας τοὺς κάμνοντας τὰ σώματα;

ii. i. 70. ΠΩΛ. Παρὰ[z] τοὺς ἰατρούς, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ποῖ δὲ[a] τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς ἀκολασταίνοντας;

ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστὰς λέγεις;

ΣΩ. Οὐκοῦν δίκην δώσοντας;

ΠΩΛ. Φημί.

ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν οὐ δικαιοσύνῃ τινὶ χρώμενοι κολάζουσιν οἱ[b] ὀρθῶς κολάζοντες;

ΠΩΛ. Δῆλον δή.

ΣΩ. Χρηματιστικὴ μὲν ἄρα πενίας ἀπαλλάττει, ἰατρικὴ δὲ νόσου, δίκη δὲ ἀκολασίας καὶ ἀδικίας.

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τί οὖν[c] τούτων κάλλιστόν ἐστιν;[d]

χῆς ΧΓΔΞΣΥΦBCFIV: ἄλλη τῆς ψυχῆς s.—[s] τέχνη ἡμᾶς τῆς πενίας mg F.—[t] χρηματική I et pr F.—[u] τῆς F.—[w] τῆς F.—[x] ὧδε δὲ W.—[y] περὶ F.—[z] περὶ F.—[a] δὴ W.—[b] οἱ om Γ.—[c] οὖν om ΧΔ.—[d] post ἐστιν cum Ficino omisi ὧν λέγεις

ante που in Codd. A. B. M. omissum erat. Find.

τῆς ψυχῆς] τῆς desideratur in Stob. et in Codd. B. M. Mox Stob. pro κακὸν habet κακῶν. Find.

§. 74. τίς δὲ] Stob. τῆς δὲ νόσου, ut statim τῆς δὲ πονηρίας. Find.

εὐπορεῖς] Stob. Trincavell. ἀπορεῖς. Sed tum abesse debet μή. Find.

Σώκρατες] In Stob. additur φῄς, et ibidem mox ante ἀκολασταίνοντας omittitur articulus τούς. Find.

ἀκολασταίνοντας] κολασταίνοντας Ms. B. mendose. Routh.

τί οὖν—ὧν λέγεις] In Stob. οὖν non legitur. Mox legendum esse existimo ὧν λέγω. Socrates enim, non Polus, illorum trium mentionem ante fecerat. Find.

τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστι, ὧν λέγεις;] *Quod igitur ex his pulcherrimum est?* Ita Cornarius, et eodem fere modo Ficinus, non expresso hoc additamento,

ΠΩΛ. Τίνων λέγεις;[e]

ΣΩ. Χρηματιστικῆς, ἰατρικῆς, δίκης.

ΠΩΛ. Πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, ἡ δίκη.

ΣΩ. Οὐκοῦν αὖ ἤτοι[f] ἡδονὴν πλείστην ποιεῖ ἢ ὠφέλειαν[g] ἢ ἀμφότερα, εἴ περ κάλλιστόν ἐστιν.

ΠΩΛ. Ναί.

§. 75. ΣΩ. Ἆρ' οὖν τὸ ἰατρεύεσθαι ἡδύ ἐστι, καὶ χαίρουσιν οἱ ἰατρευόμενοι;

ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἀλλ' ὠφέλιμόν γε. ἦ γάρ;

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Μεγάλου γὰρ κακοῦ ἀπαλλάττεται, ὥστε λυσιτελεῖ ὑπομεῖναι τὴν ἀλγηδόνα καὶ ὑγιεῖ[h] εἶναι. II. i. 71.

ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[i] οὕτως[j] ἂν περὶ σῶμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος[k] εἴη, ἰατρευόμενος,[l] ἢ μηδὲ κάμνων ἀρχήν;[m]

vel, ut in I est, ὡς λέγεις.—[e] τίνων λέγεις om ΦW.—[f] ἤτοι om I.—[g] ὠφελίαν 𝔛I.—[h] ὑγιεῖ I: ὑγιῆ °s.—[i] οὖν rc post οὕτως Δ.—[j] οὗτος ΞΣΥV.—[k] ἀνθρώπων F.—[l] ἰατρευόμενος ἢ μηδὲ...ὅτι μηδὲ 𝔛ΓΔΦBCEFIW: ὁ ἰατρευόμενος ἢ ὁ μηδὲ...ὅτι ὁ

ὧν λέγεις, quod non dubito quin ortum sit ex proxime sequentibus τίνων λέγεις; et vel sine librorum auctoritate excludendum. Nisi forte liber aliquando dabit: Τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστιν, ὦ Πῶλε; Nam in Cod. B. ὦ pro ὧν scriptum. Heind.

εἴπερ κάλλιστόν ἐστι] Ita Codd. et Bas. 2. pro ἐστιν. Heind.

εἴπερ] Stob. habet εἴπου. mox Stob. Trincavell. omisit verba ἦ γάρ. Find.

§. 75. ἀπαλλάττεται] Ficinus: *quoniam videlicet magno liberantur malo*: quasi legisset ἀπαλλάττονται. Utrumque non placet. Melius Serranus: *Magno enim malo liberat*. Platonem enim scripsisse conjicio ἀπαλλάττει. (scil. τὸ ἰατρεύεσθαι) Ναί. Tum particula Ναὶ Polo tribui debet, verba autem, quæ sequuntur, Socrati manent. Ficinus: *Quapropter utile est tolerare dolorem, ut sanus evadas*. Videtur mihi pro verbis καὶ ὑγιῆ εἶναι legisse τοῦ ὑγιῆ εἶναι scil. ἕνεκα. Serranus: *ad sanitatem recuperandam*: recte. Cæterum Atticorum mos neglectus est, quo scribendum erat ὑγιᾶ, ut infra εὐφυᾶ. Sic legitur ἀδεᾶ Alcib. i. p. 122. A. et ὑπερφυᾶ apud Lucian. Demonact. vit. in. Vid. Thomas Mag. v. Ὑγιᾶ. et Gregor. de diall. p. 70. s. Find.

μεγάλου γὰρ κακοῦ ἀπαλλάττεται] Sc. ὁ ἰατρευόμενος. Nihil hic temere movendum, quum satis frequens sit hujusmodi a plurali ad singularem transitus. cf. §. 131. Theæt. §. 90. Protag. p. 319. D. τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει, ὥσπερ τοῖς πρότερον, ὅτι οὐδαμόθεν μαθὼν οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῷ ἔπειτα συμβουλεύειν ἐπιχειρεῖ. de Legg. ii. p. 670. A. πεπαιδεῦσθαι δεῖ βέλτιον τοὺς πεντηκοντούτεις, ὅσοισπερ ἂν ᾄδειν προσήκῃ. Τῶν γὰρ ῥυθμῶν καὶ τῶν ἁρμονιῶν ἀναγκαῖον αὐτοῖς ἐστιν εὐαισθήτως ἔχειν καὶ γιγνώσκειν· ἢ πῶς τὴν ὀρθότητα γνώσεται τῶν μελῶν; etc. de Rep. vi. p. 496. C. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα καὶ τῶν πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιὲς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει—, ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβὼν, ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων—ἀγαπᾷ, εἴ πῃ αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας—βιώσεται etc. Plura ex utriusque linguæ scriptoribus attulit Davisius ad Cic. de Nat.

§. 79. ΠΩΛ. Τί γὰρ δὴ[k] φῶμεν, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐπὶ μὲν ἄρα τὸ[l] ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ[m] τῆς ἀδικίας τῆς αὐτοῦ ἢ γονέων ἢ ἑταίρων ἢ παίδων ἢ πατρίδος ἀδικούσης οὐ χρήσιμος[n] οὐδὲν[o] ἡ ῥητορικὴ ἡμῖν, ὦ Πῶλε,[p] εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι[q] ἐπὶ τοὐναντίον· κατηγορεῖν δεῖν μάλιστα μὲν ἑαυτοῦ, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν οἰκείων καὶ τῶν ἄλλων, ὃς ἂν ἀεὶ τῶν φίλων τυγχάνῃ ἀδικῶν, καὶ μὴ ἀποκρύπτεσθαι ἀλλ' εἰς τὸ φανερὸν ἄγειν τὸ ἀδίκημα, ἵνα δῷ δίκην καὶ ὑγιὴς γένηται,[r] ἀναγκάζειν τε[s] καὶ[t] αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους μὴ ἀποδειλιᾷν ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως, ὥς περ τέμνειν καὶ κάειν ἰατρῷ, τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν διώκοντα, μὴ ὑπολογιζόμενον τὸ ἀλγεινόν, ἐὰν μέν γε πληγῶν ἄξια ἠδικηκὼς ᾖ, τύπτειν παρέχοντα, ἐὰν δὲ δεσμοῦ, δεῖν, ἐὰν δὲ ζημίας, ἀποτίνοντα, ἐὰν δὲ φυγῆς, φεύγοντα, ἐὰν δὲ θανάτου, ἀποθνήσκοντα, αὐτὸν πρῶτον ὄντα κατήγορον[u] καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων καὶ ἐπὶ[v]

ποιήσῃ *ς.—[i] λέγωμεν ΧΔV : λέγομεν *ς.—[j] ἐκείνοις om Φ.—[k] δεῖ W.—[l] τῷ Γ.—[m] ὑπὲρ om BCEFI.—[n] χρήσιμον E.—[o] οὐδὲν om ΣΥΦV et pr Ξ.—[p] ὦ πῶλε ἡμῖν Γ.—[q] ὑπολάβῃ W.—[r] γένηται V.—[s] τε ΞΣΥ : δὲ *ς.—[t] καὶ om EF.—[u] κατήγορον ὄντα Eς.—[v] καὶ ἐπὶ ΧΔΦBCEFIVW et pr Γ : καὶ μὴ φειδόμενον ἀλλ' ἐπὶ *ς.—

tasin hæc faciunt, illa οὐκ ἀνάγκη etc. apodosin. Nam vulgo hæc perperam distinguuntur. Heind.

εἴπερ τὰ πρότερον] Recte, opinor, Schleiermacherus hæc verba ex vulgata interpunctione jungenda prægressis illis ἢ πῶς λέγ. etc. monet, non, ut fecit editor, sequentibus οὐκ ἀνάγκη etc. Nulla enim in iis inest conditio sequentium, quæ vera sunt utique, sive ὁμολογήματα illa maneant, sive non maneant. Buttm.

§. 79. οὐ χρήσιμος οὐδὲν] Ald. χρήσιμον. Sed illud Codd. tuentur et Bas. 2. οὐδὲν deest in Codd. B. M. Heind.

εἰ μὴ εἴ τις] Lach. p. 196. A. εἰ μὴ εἰ θεόν τινα λέγει αὐτὸν εἶναι. Cf. de Rep. ix. p. 581. D. Sympos. p. 205. E. et Thom. Mag. Heind.

ἐπὶ τοὐναντίον] Sc. χρήσιμον αὐτὴν εἶναι, cui per epexegesin additur, κατηγορεῖν δεῖν etc. Vulgo sine distinctione: εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τοὐναντίον κατηγ. δεῖν. Sed ἐπὶ τοὐναντίον pro τοὐναντίον sic positum non memini. Vidit hoc etiam Findeisenius. Heind.

τυγχάνοι] Codd. B. M. recte, opinor, ut in oratione suspensa, qua de re cautius dicere debebat Dawes. Misc. Crit. p. 82. Heind.

δεῖν] In Cod. M. videbatur scriptum esse δεῖ, [et δεῖ B.] Find.

δῷ δίκην] Ficinus: *unde pœnas illi persolvant, sanique evadant;* tanquam legisset δῶσιν et ὑγιεῖς γένωνται. Cæterum respexit ad hunc locum Aristides Orat. Platon. i. p. 64. Find.

τε καὶ αὐτὸν] τε pro δὲ e Codd. B. A. M. Bas 2. restitui. Heind.

μύσαντα] μύσαντας Bas. 2. nec male. Ficinus vertit, quasi non tantum participium istud, sed et sequentia omnia usque ad voces αὐτὸν πρῶτον, pluralia invenisset. Routh.

καλὸν] κακὸν Ald. Bas. 1. male: mox ἀπολογιζόμενον Bas. 2. male. Routh.

κατήγορ. ὄν. καὶ] Codd. A. B. M. αὐτὸν πρῶτον ὄντα κατηγόρον αὐτοῦ, omissa particula καί. Ficinus: *Sui ipsius sit suorumque accusator.* Etiam præter πρῶτον neglexit ἄλλων exprimere, et, ni fallor, unus horum genitivorum τῶν ἄλλων οἰ-

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτος τυγχάνει ὢν ὃς ἂν τὰ μέγιστα ἀδικῶν καὶ χρώμενος μεγίστῃ ἀδικίᾳ διαπράξηται[x] ὥστε μήτε νουθετεῖσθαι μήτε κολάζεσθαι μήτε δίκην διδόναι, ὥς I. 479.
περ σὺ φῂς Ἀρχέλαον παρεσκευάσθαι καὶ τοὺς ἄλλους τυράννους καὶ ῥήτορας καὶ δυνάστας;

ΠΩΛ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Σχεδὸν γάρ που οὗτοι,[y] ὦ ἄριστε, τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένοι εἰσὶν ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος[z] διαπράξαιτο μὴ διδόναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων τοῖς ἰατροῖς μηδὲ ἰατρεύεσθαι, φοβούμενος, ὥς περ ἂν εἰ παῖς,[a] τὸ κάεσθαι καὶ τὸ τέμνεσθαι, ὅτι ἀλγεινόν. ἢ[b] οὐ δοκεῖ καὶ σοὶ[c] οὕτως;

ΠΩΛ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀγνοῶν γε,[d] ὡς ἔοικεν, οἷόν ἐστιν[e] ἡ[f] ὑγίεια[g] καὶ ἀρετὴ σώματος.[h] [§. 77.] Κινδυνεύουσι γὰρ[i] ἐκ τῶν νῦν ἡμῖν ὡμολογημένων τοιοῦτόν[j] τι ποιεῖν καὶ οἱ τὴν δίκην II. i. 78.
φεύγοντες, ὦ Πῶλε· τὸ[k] ἀλγεινὸν αὐτοῦ[l] καθορᾶν, πρὸς δὲ τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν καὶ ἀγνοεῖν ὅσῳ[m] ἀθλιώτερόν[n] ἐστι μὴ ὑγιοῦς σώματος μὴ ὑγιεῖ ψυχῇ[o] συνοικεῖν, ἀλλὰ σαθρᾷ καὶ ἀδίκῳ καὶ ἀνοσίῳ. ὅθεν καὶ πᾶν[p] ποιοῦσιν ὥστε

—[z] συνεχομένους ΞΣΥΓΕFV.—[a] εἴποις (εἴη) ΣΥ.—[b] ἢ Ε.—[c] σὺ I.—[d] δὲ ΣΥ.—[e] οἷόν ἐστιν om I.—[f] ἡ om ΞΣV.—[g] ὑγεία ΓF.—[h] σώματος: ναί: κινδυνεύουσι V.—[i] οὖν V.—[j] τοιοῦτό ΞΣΥ.—[k] τὸ μὲν Γ.—[l] αὐτὸ corr Δ.—[m] ὅσον I.—[n] ἀθλιώτερος (ν) F.—

διαπράξηται, ὥστε] Absque vocula *ὥστε* de Rep. ii. p. 360. A. *αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν περὶ τὸν βασιλέα.* Cf. not. ad Phædr. §. 120. Heind.

διαπεπραγμένοι] *πεπραγμένοι* Ms. B. Routh.

συνισχόμ.] Cod. M. *συνεχόμενος*, quemadmodum infra legitur. Find.

ὥσπερ ἂν εἰ παῖς] Hic aliter quam in loco proxime præcedente lego *ὡσπερανεί*. Alioqui verbum deesse videri possit. Steph. Quidni autem subaudiatur verbum? *εἴποις* mendose pro *εἰ παῖς* Ms. B. [et M.] Routh.

ὡσπερανεί] Recte sic junctim scribere pro *ὥσπερ ἂν εἰ* jubebat Steph. futilisque est Findeisenii conjectura, *ὥσπερ ἂν εἴη*. Isocrat. Paneg. ed. Mor. p. 86. *ἅπαντα τὸν χρόνον διάγουσιν εἰς μὲν τοὺς ὑβρίζοντες, τοῖς δὲ δουλεύοντες, ὡσανεὶ ἄνθρωποι μάλιστα τὰς φύσεις διεφθαρμένοι.* Xenoph. Sympos. ix. 4. *Ἐπεί γε μὴν κατεῖδεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος, ἐπιχορεύσας, ὡσπερανεί τις, φιλικώτατα, ἐκαθέζετο ἐπὶ τῶν γονάτων* etc. Heind.

γε] Codd. A. B. M. *δέ*: male, opinor. *γε* enim sic valet *et quidem, scilicet.* Find.

§. 77. *οἱ τὴν δίκην φεύγοντες*] *Qui pœnam effugere cupiunt.* Neque enim hic quisquam præter Findeisenium de forensi usu dictionis hujus, *τὴν δίκην φεύγειν*, cogitabit. Heind.

δίκην μὴ διδόναι μηδ' ἀπαλλάττεσθαι τοῦ μεγίστου κακοῦ, καὶ χρήματα παρασκευαζόμενοι καὶ φίλους καὶ ὅπως ἂν ὦσιν ὡς πιθανώτατοι λέγειν. εἰ δὲ ἡμεῖς ἀληθῆ[q] ὡμολογήκαμεν, ὦ Πῶλε, ἆρ' αἰσθάνει[r] τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου; ἢ[s] βούλει συλλογισώμεθα[t] αὐτά;

ΠΩΛ. Εἰ μὴ[u] σοί γε ἄλλως δοκεῖ.

ΣΩ. Ἆρ'[v] οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία καὶ τὸ ἀδικεῖν;

ΠΩΛ. Φαίνεταί γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἀπαλλαγή γε ἐφάνη τούτου τοῦ[w] κακοῦ τὸ δίκην διδόναι;

ΠΩΛ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Τὸ δέ[x] γε μὴ διδόναι ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ;

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Δεύτερον ἄρα ἐστὶ τῶν κακῶν μεγέθει τὸ ἀδικεῖν· τὸ δὲ ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην πάντων μέγιστόν τε[y] καὶ πρῶτον κακῶν πέφυκεν.

II. i. 74. ΠΩΛ. Ἔοικεν.

§. 78. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[z] περὶ τούτου, ὦ φίλε, ἠμφεσβητήσαμεν,[a] σὺ μὲν τὸν Ἀρχέλαον εὐδαιμονίζων τὸν τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα δίκην[b] οὐδεμίαν διδόντα, ἐγὼ δὲ τοὐ-

[o] ὑγιὴς ψυχὴ pr 𝔛.—[p] πᾶν om CEFI.—[q] ἀληθῶς Γ.—[r] αἰσθάνῃ W.—[s] εἰ Δ.—[t] συλλογισωμεθα V, συλλογισόμεθα W, συλλογισόμεθα I.—[u] μὴ om ΓΔΞΦBCFIW et pr E.—[v] ἀεὶ W.—[w] τοῦδε Φ.—[x] δέ om BCFW et pr Γ, ex γε fecit E.—[y] γε Δ.—[z] οὐ om 𝔛ΔBCEFVW et pr Γ.—[a] ἠμφεσβητήσαμεν 𝔛ΔBIW: ἠμφισβητήσαμεν

πᾶν ποιοῦσιν] πᾶν deest in textu Cod. R. scribitur supra recentiori manu. Routh.

δίκην] Male aberat a Codd. A. M. Find.

ξυμβαίνει] Ficinus: *Nonne constitit* int. *inter nos*. bene. ξυμβαίνειν enim dicuntur *ii, inter quos de aliqua re convenit*, quemadmodum enarrator Thucydidis i. p. 20. Stephan. legitur ξυμβῶσι interpretatus esse per ξυμφωνήσωσι. Sed magis placet interpretari *libido alios lædendi est maximum malum*. Find.

συμβαίνει] De Legg. ii. p. 671. C. ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ καὶ ἐπισταμένῳ παιδεύειν. Alcibiad. i. p. 140. C. λείπεται, μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν. Cratyl. §. 34. ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσι. Subaudiri potest in his εἶναι, velut Parmenid. p. 134. A. ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι, vel ὤν, ut Euthyd. §. 26. Τί οὖν ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν εἰρημένων; ἄλλο τι ἢ τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὂν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν, τούτοιν δὲ δυοῖν ὄντοιν ἡ μὲν σοφία ἀγαθόν, ἡ δὲ ἀμαθία κακόν; Heind.

μέγιστόν τε] Cod. M. τι pro τε, et statim Codd. A. M. B. κακὸν pro κακῶν. Find.

§. 78. ἆρ' οὖν οὐ περὶ τούτου] *De eo, an summum sit malum, injuste factorum pœnas effugere*. Heind.

ναντίον οἰόμενος, εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων ὁστισοῦν μὴ δίδωσι δίκην ἀδικῶν, τούτῳ προσήκειν[c] ἀθλίῳ εἶναι διαφερόντως τῶν[d] ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ ἀεὶ τὸν ἀδικοῦντα τοῦ ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι καὶ τὸν μὴ διδόντα δίκην τοῦ διδόντος; οὐ ταῦτ' ἦν τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενα;

ΠΩΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποδέδεικται ὅτι ἀληθῆ ἐλέγετο;

ΠΩΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Εἶεν.[e] εἰ οὖν δὴ ταῦτα ἀληθῆ, ὦ Πῶλε, τίς ἡ I. 480.
μεγάλη χρεία ἐστὶ τῆς ῥητορικῆς; δεῖ μὲν γὰρ δὴ ἐκ τῶν νῦν ὡμολογημένων αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυλάττειν ὅπως μὴ ἀδικήσει,[f] ὡς ἱκανὸν κακὸν[f] ἕξοντα. οὐ γάρ;

ΠΩΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐὰν δέ γε[g] ἀδικήσῃ ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις ὧν ἂν κήδηται, αὐτὸν ἑκόντα ἰέναι ἐκεῖσε ὅπου ὡς τάχιστα δώσει δίκην, παρὰ τὸν δικαστὴν ὥς περ παρὰ τὸν ἰατρόν, σπεύδοντα, ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὕπουλον II. i. 75.
τὴν ψυχὴν ποιήσει[h] καὶ ἀνίατον. ἢ πῶς λέγωμεν,[i] ὦ Πῶλε, εἴ περ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα; οὐκ ἀνάγκη ταῦτα ἐκείνοις[j] οὕτω μὲν συμφωνεῖν, ἄλλως δὲ μή;

[a] s.—[b] ἀδικοῦντα δίκην ℵΓΔΦBCEFIW : ἀδικοῦντα καὶ δίκην s.—[c] προσήκει ΞΣΥ.—[d] καὶ τῶν ΞΣΥ.—[e] εἶεν...πῶλε] εἶεν δή. τούτων νῦν ὡμολογημένων V.—[f] ἀδική-σει Φ : ἀδικήσῃ s. κακὸν om pr Δ, post ἕξοντα ponit rc.—[g] δὲ F.—[h] ποιήσει Ξ :

οὐδεμίαν] Codd. B. A. M. μηδεμίαν. Heind.

τούτῳ προσήκειν ἀθλίῳ εἶναι] I. e. τοῦτον προσήκειν ἄθλιον εἶναι etc. *hunc, consentaneum esse, omnium esse infelicissimum*, ut de Rep. ii. p. 362. C. ὥστε καὶ θεοφιλέστερον αὐτὸν εἶναι μᾶλλον προσήκειν ἐκ τῶν εἰκότων. Illum in modum et §. 170. προσήκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίονι γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παράδειγμά τι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι. Heind.|

Codd. A. B. M. προσήκει διαφερόντως ἀθλίῳ εἶναι καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ficinus : *eum vel præcipue esse miserum*. Videtur etiam καὶ legisse, sed neglexit exprimere genitivos τῶν ἄλλων ἀνθρώπων et infinitivum προσήκειν. Find.

τοῦ διδόντος] τοῦ δόντος Ms. B. Routh.

ὅπως μὴ ἀδικήσει] Sic correxi sermonis lege (v. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 266.) ut mox in verbis, ὅπως μὴ—τὴν ψυχὴν ποιήσει, quanquam utrobique libri scripti editique subjunctivum habent. Ad hæc, ὡς ἱκανὸν κακὸν ἕξοντα, Schol. προσυπακουστέον, τὸ πρὸς κακοδαιμονίαν. Heind.

λέγομεν] Sponte mutavimus in conjunctivum λέγωμεν. Ficinus : *Quonam alio pacto dicemus*. Serranus : *aut quomodo dicemus*. Find.

ἢ πῶς λέγομεν ;] Theætet. §. 48. extr. ἢ πῶς λέγομεν, ὦ Θεόδωρε ; itidemque ibi §. 98. De Rep. ii. p. 377. E. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν ; Conf. Epinom. p. 980. B. et Hipp. Maj. §. 51. ibiq. notata. Quibus locis omnibus quis ausit sine libris subjunctivum modum substituere? Quanquam et hujus exempla occurrunt, ut de Legg. i. p. 626. D. ἢ πῶς ἔτι λέγωμεν ; et viii. p. 837. D. de Rep. ii. p. 378. D. Phædo p. 75. B. Heind.

εἴπερ τὰ πρότερον—ὁμολογήματα] Pro-

ἐνδείξασθαι τῷ ἑτέρῳ τὸ ἑαυτοῦ[d] πάθημα. [§. 82.] Λέγω δ' ἐννοήσας ὅτι ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν[e] τυγχάνομεν ταὐτόν τι πεπονθότε,[f] ἐρῶντε δύο[g] ὄντε[h] δυεῖν[i] ἑκάτερος, ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου τε[j] τοῦ Κλεινίου καὶ φιλοσοφίας, σὺ δὲ τοῦ[k] τε Ἀθηναίων δήμου καὶ τοῦ Πυριλάμπους.[l] αἰσθάνομαι[m]

[e] νῦν om F, post τυγχάνομεν ponit Δ.—[f] πεπονθότε Φ: πεπονθότες *ς.—[g] δύω V.—[h] ὄντες I.—[i] δυεῖν I: δυοῖν *ς.—[j] τε om Φ.—[k] δὲ τοῦ ΣΥ et pr V, δὲ δυεῖν τοῦ I: δὲ δυοῖν τοῦ *ς.—[l] πυριλαμποῦς ΧΔ, qui sic et 241, 6.—[m] ἐκάνομαι F.—[n] σε V

Ἴδιόν τι ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι] Protagoræ respicit sententiam, cui placuit ἴδιας αἰσθήσεις ἡμῶν ἑκαστῷ γίγνεσθαι. Vide Platonis Theæt. p. 166. ROUTH.

Ἴδιόν τι—ἢ] Ut Cratyl. §. 109. τοῦ ἀνομοίου ἢ ὃ—φθέγγομαι, et id genus alia. Ceterum quod in his Routhius putavit Protagoræ illam respici sententiam, ἴδιας αἰσθήσεις ἡμῶν ἑκάστῳ γίγνεσθαι Theæt. §. 61. alia ibi obtinet notio τοῦ πάσχειν atque h. l. HEIND.

§. 82. σὺ δὲ δυεῖν] Cod. M. σὺ δὲ τοῦτο. Sed in Cod. A. δυοῖν superscriptum erat. FIND. δυοῖν deest in Ms. B. ROUTH.

καὶ τοῦ Πυριλάμπους] Lusum, qui his verbis inest, explicat Casaubonus ad Athen. ix. p. 397. ubi ex Antiphontis de Pavonibus Oratione refertur, Demum Pyrilampis filium pavones aluisse: 'Demus hic ille est (inquit Cas.) φιλόκαλος et comtulus juvenis, quem ut mollem et formæ studiosum Comici perstrinxerunt. Aristophanes Vespis (97). Καὶ νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον Τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν. Ubi vetus interpres. Μέμνηται τούτου καὶ ἐν Πόλεσιν Εὔπολις. Καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ ἄρα κυψέλη ἔνεστιν· ἦν δὲ καὶ εὔμορφος ὁ Δῆμος. Ex istis lucem afferes loco Platonis in Gorgia, ubi ait Socrates de se et Callicle, ambos se duorum amore teneri: ipsum quidem Alcibiadis et philosophiæ, Calliclem vero δήμου Atheniensium, et Δήμου Pyrilampis, id est, populi et Demi qui erat filius Pyrilampis. Scribendum, καὶ τοῦ τοῦ Πυριλάμπους. Non enim Pyrilampem amabat Callicles, juvenis senem, et ἀπὸ τῶν ἐρωτικῶν alienum, sed illius filium, cui erat nomen Demo, ut diximus. Subjecit Socrates non multo post, καὶ πρὸς τὸν Πυριλάμπους νεανίαν τὸν καλὸν τοῦτον τοιαῦτα ἕτερα πέπονθας.' Animadv. p. 680. Recte verterat verba τοῦ Πυριλάμπους *Pyrilampis filium* Cornarius, Serranus autem (ad cujus versionem respicit Casaubonus) male *Pyrilampem*. Dubito interim, an necessario legendum sit τοῦ τοῦ Πυριλάμπους, præsertim cum nullus sit articulus voci Ἀθηναίων præpositus. Erat Demi pater Pyrilampes ex intimis Periclis, et perinde ac filius alendarum avium studiosus. Vide Plutarch. in Pericle p. 160. alibique. Demi quoque nomen inter plures θηλυδρίας extat apud Libanium Orat. de saltatoribus, p. 500. Ed. Morell.—Restat, ut lectorem moneam, nullam fieri mentionem apud veterem Ficini versionem, qui tamen codices suos Græcos fere alibi religiose secutus videtur, de Socratis amico Alcibiade, nullam de Pyrilampis filio Demo. Neque id posse σφάλμασιν ullis librariorum in iis codicibus attribui, satis superque ostendunt quæ ex Veneta versionis hujus editione describam. Primo igitur, ubi Græce legitur, λέγω δ' ἐννοήσας ὅτι—— οὐχ οἷόστ' εἶ ἐναντιοῦσθαι· versio sic habet: *Nempe animadverto me atque te nunc idem pati. Cumque duo simus duo quædam amare. Nam ego philosophiam amo. Tu vero populum Atheniensem. Sentio itaque si in concione tibi populus contradixerit, te consuevisse mutare sententiam: atque ea dicere quæ illi placere intelligas: nec ullo modo posse voluntati ejus obsistere.* Iterum ad ὅτι εἰ μή τις——ταῦτα λέγων, *nisi is quem tu amas populus mutet sententiam, nec unquam te mutaturum.* Tum statim post additur, *Idem tibi forte contingeret erga privatum quendam, siquem vehementer amares.* Quibus verbis nihil in textu Græco respondet. Denique pro his verbis, καί μοι ἐστὶ τῶν ἑτέρων—ἀεὶ τῶν αὐτῶν. *Et si familiaris quidam alius mihi loquitur aliter, philosophia tamen semper eadem.* At Pyrilampis tamen nomen in hac versione extat mox; etsi locum male intellexit interpres. Quamobrem vero hæc omnia mutata fuerint, aliis explicandum relinquo, ne in conjectura facienda ineptire videar. ROUTH.

καὶ τοῦ Πυριλάμπους] Sc. Δήμου.

τούτῳ[x] χρώμενον[y] τῇ ῥητορικῇ, ὅπως ἂν καταδήλων τῶν II. i. 76.
ἀδικημάτων γιγνομένων[z] ἀπαλλάττωνται τοῦ[a] μεγίστου κακοῦ, ἀδικίας. φῶμεν οὕτως ἢ μὴ φῶμεν, ὦ Πῶλε;

§. 80. ΠΩΛ. Ἄτοπα μέν, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ, τοῖς μέντοι ἔμπροσθεν[b] ἴσως σοι ὁμολογεῖται.[c]

ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ κἀκεῖνα[d] λυτέον ἢ τάδε ἀνάγκη συμβαίνειν;

ΠΩΛ. Ναί, τοῦτό γε οὕτως ἔχει.

ΣΩ. Τοὐναντίον δέ γε αὖ μεταβαλόντα[e] εἰ ἄρα δεῖ

[x] τοῦτο ΧBCI et pr Γ, τούτῳ V.—[y] παρεχόμενον pr Ε.—[z] γιγνομένων τῶν ἀδικημάτων EFs.—[a] τοῦ om F.—[b] πρόσθεν Es.—[c] σοι ὡμολογεῖται F et pr B, σοι ὡμολόγηται ΞC et corr B, συνομολογεῖται V.—[d] τάδε F.—[e] μεταβάλλοντα EW.—[f] ἀδι-

κείων textis ejiciendus est, vel ἄλλων, quia non præcessit nomen generis, ad quod ἄλλων referri queat, quemadmodum ante καὶ τῶν οἰκείων καὶ τῶν ἄλλων. vel οἰκείων, quia ante αὐτὸς et οἱ ἄλλοι sibi invicem opponuntur, ita ut οἱ ἄλλοι includat τοὺς οἰκείους, omninoque notet omnes eos, quibuscum aliquis vel consanguinitatis, vel civitatis, vel amicitiæ vinculis conjunctus sit. Ceterum Tiedemannus in Dialogg. Platonis Argumentis p. 101. dubitat, an quæ adhuc Plato Socratem disserere jusserit, Socrati, nec potius Platoni, tribui debeat. FIND.

καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων] Hæc, quæ imperite tentavit Findeisen. attigi ad §. 64. HEIND.

καὶ μὴ φειδόμενον] Hæc non vertit Ficinus. ROUTH.

ἐπὶ τούτῳ] Bas. 2. ἐπὶ τοῦτο. bene. Sic infr. καὶ τῇ ῥητορικῇ ἐπὶ τοῦτο χρηστέον. Sed et ἐπὶ τούτῳ recte se habet. FIND.

§. 80. τοῖς μέντοι πρόσθεν ἴσως σοι ὁμολογεῖται] Codd. A. B. M. ἔμπροσθεν. Ficinus vertit *superioribus concessis tamen fortassis consona*, cum reddi debuissent *tibi vero, ut ante dicta, a me conceduntur*. Dativus enim τοῖς πρόσθεν pendet ab ἴσως, quod dativo junctum, interdum et sine dativo addito, ut supr. valet *pariter, ac, eodem modo, quo*. FIND.

τοῖς μέντοι πρόσθεν ἴσως σοι ὁμολογεῖται] Recte Cornarius cum Ficino: *Absurda quidem, o Socrates, mihi videntur, superioribus concessis tamen fortassis consona*. In quibus non expressit illud σοι, quod vereor admodum ne vitio natum sit ex litteris, inter quas intercedit, ς et ο; certe hoc quidem loco dativus iste incommode redundat. Cratyl. §. 70. καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν ὁμολογεῖται. HEIND.

κἀκεῖνα λυτέον] Protag. p. 332. E. Πότερον οὖν, ὦ Πρωταγόρα, λύσωμεν τῶν λόγων;—οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφότεροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται, οὐ γὰρ συνᾴδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις. Æschin. ed. Reisk. p. 210. ἐάν τι μὴ λύσω τῶν κατηγορημένων. Eurip. Iph. A. 1268. θέσφατον εἰ λύσω θεᾶς. HEIND.

μεταβαλόντα] Pendere arbitror accusativum ab ὁρᾶν s. ὁρατέον, post vero ante particulam μὴ intelligendum, nisi pro ἐὰν ante μόνον Platonem scripsisse putes ὁρᾶν, posthac a librariis in ἐὰν depravatum; certe ἐὰν in ἂν mutandum videtur. FIND.

τοὐναντίον δέ γε αὖ μεταβαλόντα] Τοὐναντίον h. l. ut semper fere, vim particulæ *contra* habet. Cod. M. μεταβάλλοντα, ut Theæt. §. 61. extr. ὃς ἂν τινι ἡμῶν, ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακὰ, μεταβάλλων ποιήσῃ ἀγαθὰ φαίνεσθαί τε καὶ εἶναι. Cf. Cratyl. §. 49. Sed Sympos. p. 204. E. Ἀλλ', ἔφη, ὥσπερ ἂν εἴ τις μεταβαλὼν ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος πυνθάνοιτο etc. Parmenid. p. 128. A. Ταὐτὸν γέγραφε τρόπον τινὰ ὅπερ σὺ, μεταβαλὼν δὲ ἡμᾶς πειρᾶται ἐξαπατᾶν, ὡς ἕτερόν τι λέγων. Eademque ratio supra fuit in verbo μεταστρέφειν §. 27. οἱ δὲ μεταστρέψαντες χρῶνται τῇ ἰσχύϊ— οὐκ ὀρθῶς, ubi laudare debebam illa de Rep. ix. p. 587. D. Οὐκοῦν ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ ὅσον ἀφέστηκεν —, ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις ἥδιον

τούτων τῶν λόγων, οὐδὲ σὺ παύσει[b] ποτὲ ταῦτα λέγων. νόμιζε τοίνυν καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆναι ἕτερα τοιαῦτα ἀκούειν, καὶ μὴ θαύμαζε[c] ὅτι ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά, παῦσον ταῦτα λέγουσαν. λέγει γάρ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ἀεὶ ἃ νῦν[d] ἐμοῦ ἀκούεις, καί μοί ἐστι τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἧττον[e] ἔμπληκτος·[f] [§. 83.] ὁ μὲν γὰρ Κλεινίειος[g] οὗτος ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων, ἡ δὲ φιλοσοφία ἀεὶ[h] τῶν αὐτῶν. λέγει δὲ ἃ σὺ νῦν[i] θαυμάζεις, παρῆσθα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις. ἢ οὖν ἐκείνην ἐξέλεγξον,[j] ὅ περ[k] ἄρτι ἔλεγον, ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ καὶ ἀδικοῦντα δίκην μὴ διδόναι[l] ἁπάντων ἔσχατον κακῶν·[m] ἢ εἰ

[a] παύσει ΔΞΣΥFVW, παύσῃ E: παύσῃ *s.—[b] παύσει W.—[c] θαυμάζειν F.—[d] ἀεὶ ἃ νῦν ΓΣΥΦIVW et, qui pr om ἃ νῦν, B. ἀεὶ in textu, ἃ νῦν in mg C. αἰεὶ (mutatum in ἃ) νῦν E. αἰεὶ, in mg posito ἃ, omisso νῦν, F. ἃ νῦν *s.—[e] ἥττων C.—[f] ἔκβλητον V. γράφεται ἔκβλητος καὶ ἔμπληκτος Olympiodorus.—[g] κλεινίου F, κλείνιστος I.—[h] ἀεὶ om ΧΔΦBCEFIVW et pr Γ.—[i] νῦν σὺ F.—[j] ἐξέλεγξαι F.—[k] ὥσπερ Φ.—[l] μὴ

παύσειε] Codd. A. B. M. παύσει, quod mutavi in παύσειε· in editis libris est παύσῃ. Ficinus: *nisi is, quem tu amas, et populus mutet sententiam*, quasi scriptum reperisset εἰ μὴ παύσαιτο s. παύσοιτο. Melius Serranus: *nisi quis effecerit, ut amasius ille tuus ab hujusmodi sermonibus abstineat*. Find.

εἰ μή τις παύσει] Vulgo vitiose παύσῃ, quod in παύσειε mutavit Findeisen. Latini sermonis ratione deceptus. Mox frustra vir doctus malebat ταὐτὰ λέγων, quum par sit hujus ταῦτα ratio atque proxime præcedentium, τούτων τῶν λόγων. Heind.

χρῆναι] Non vertit Ficinus: mox pro ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἐγώ σοι ταῦτα λέγω Bas. 2. quo spectat lectio in marg. Steph. Ficinus ita vertit, quasi legerit τοιαῦτα. Routh.

ἐγώ σοι ταῦτα λέγω] Addidi hoc σοι e Bas. 2. Heind.

τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικὰ] Conf. Marcland. ad Max. Tyr. Diss. xxxv. 1. Heind.

ἀεὶ ἃ νῦν] Voculam ἀεί, vulgo omissam, non dubitavi restituere e Codd. B. et M. Ficinique versione: *dicit enim illa, o dulcis amice, semper quæ a me audis*. Cod. R. ἀεὶ ἐμοῦ ἀκούεις, in marg. ab eadem manu adscripto ἃ νῦν. Absque illa Plato sic potius, opinor, scripsisset: αὕτη γὰρ λέγει etc. Heind.

ἔμπληκτος] Schol. γράφεται καὶ ἔκβλητος, quod nauci non est. Plat. Lysid. §. 25. δοκοῦσι λέγειν—τοὺς κακούς, ὅπερ καὶ λέγεται περὶ αὐτῶν, μηδέποτε ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὑτοῖς εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους, ubi vide quæ scripsimus. Heind.

§. 83. ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων] Varium prorsus et utroque versum Alcibiades habebat ingenium. Socratis sermonibus quasi incantatus (id quod ipse in Convivio Platonis confitetur) veritati cedere coactus est; ut abiit ab eo, tantum valuerunt honos et existimatio vulgi, ut incantamento soluto sapientiæ atque virtutis memoria facile abolesceret. In Alcib. quoque priori, ubi ad finem perducitur dialogus, postquam dixerit ille juvenis, Ἀλλ' οὕτως ἔχει· καὶ ἄρξομαί γε ἐντεῦθεν τῆς δικαιοσύνης ἐπιμέλεσθαι. Βουλοίμην ἄν, inquit Socrates, σὲ καὶ διατελέσαι. ὀρρωδῶ δέ, οὔτι τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥώμην, μὴ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ κρατήσῃ. Routh.

ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν] ὡς αὐτὸ ἀδικεῖν Ms. B. sed male. Routh.

ἁπάντων ἔσχατον κακῶν] Sic libri scripti editique, nisi quod in Codd. aliquot τῶν insertum est ante κακῶν. In Ed. Steph. expressum κακόν, qui error in ceteras Edd. fluxit. Phædo p. 83. C. ὃ πάντων μέγιστόν τε κακῶν καὶ ἔσχατόν ἐστι. Et conf. §. 77. et §. 165. Heind.

μὰ τὸν Κύνα τὸν Αἰγυπτίων θεὸν] Hanc jurandi rationem Lactantius Instit. Divin. ii. 20. commemorat atque ridet. Find.

μὰ τὸν Κύνα τὸν Αἰγυπτίων θεὸν] Profert hæc memoriter ita Olympiodor. Vita Plat. ed. Fisch. p. 81. Διὸ καὶ ἐν τῷ

τοιοῦτος ὤν. [§. 81.] Ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ
Πῶλε, ἡ ῥητορικὴ χρήσιμος εἶναι, ἐπεὶ τῷ γε μὴ[q] μέλλοντι II. i. 77.
ἀδικεῖν οὐ[r] μεγάλη τίς μοι δοκεῖ ἡ χρεία αὐτῆς εἶναι, εἰ
δὴ[s] καὶ ἔστι τις χρεία, ὡς ἔν γε τοῖς πρόσθεν[t] οὐδαμῇ[u]
ἐφάνη οὖσα.

ΚΑΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει;

ΧΑΙ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Καλλίκλεις, ὑπερφυῶς σπουδάζειν· οὐδὲν μέντοι οἷον τὸ[v] αὐτὸν ἐρωτᾷν.

ΚΑΛ. Νὴ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐπιθυμῶ. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, πότερόν σε φῶμεν[w] νυνὶ σπουδάζοντα ἢ παίζοντα; εἰ μὲν γὰρ[x] σπουδάζεις τε καὶ τυγχάνει ταῦτα ἀληθῆ ὄντα ἃ[y] λέγεις, ἄλλο τι[z] ἡμῶν ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἴη τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντα τἀναντία[a] πράττομεν, ὡς ἔοικεν, ἢ ἃ δεῖ;

ΣΩ. Ὦ Καλλίκλεις, εἰ μή τι ἦν τοῖς ἀνθρώποις πάθος, τοῖς μὲν ἄλλο τι, τοῖς δὲ ἄλλο τι, τὸ[b] αὐτό, ἀλλά τις ἡμῶν ἴδιόν τι[c] ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι, οὐκ ἂν ἦν ῥᾴδιον

ΞΣΥ.—[r] οὐ om Γ.—[s] δὲ ΦF.—[t] ἔμπροσθεν I.—[u] οὐδαμοῦ F, οὐδαμῶς rc Γ.—[v] τὸν F.—[w] πότερόν σε φῶμεν] τινὰ τῶν βιβλίων ἔχει τὸ φῶμεν, τινὰ δὲ οὔ. εἰ μὲν οὖν μὴ ἔχει, οὐ δεῖ αὐτὸ προσυπακούειν· ἵσταται γὰρ καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὁ λόγος· εἰ δὲ ἔχει, ἔτι πλέον σαφὲς τὸ λεγόμενον. Olymp.—[x] γὰρ om Φ.—[y] ἃ om Φ.—[z] post ἄλλο τι omisi ἤ.—[a] τἀναντία Γ : τὰ ἐναντία *ς.—[b] ἢ τὸ libri omnes.—[c] τι om Δ.—[d] αὐτοῦ ς.—

ἀρετῆς ἀπούσης· ἔλαττον δὲ ἂν ὡς ὀλίγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῴη. ROUTH.

Quæ autem hic disputantur, pugnant cum iis, quæ Legg. ii. p. 661. C. Steph. leguntur. FIND.

§. 81. τῷ γε μὴ μέλλοντι] Ita quoque Ms. R. ut omnes præter B. ubi tamen in margine μὴ eadem manu scribitur. ROUTH.

μὴ] Aberat μὴ a Codd. B. M. FIND.

ὡς ἔν γε τοῖς πρόσθεν—οὖσα] ὡς h. l. est *nam, si quidem*, ut §. 139. §. 144. extr. De Rep. iv. p. 420. E. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει· ὡς, ἂν σοὶ πειθώμεθα, οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται, οὔτε ὁ κεραμεὺς κεραμεὺς etc. Sympos. 174. C. Ἆρ' οὖν ἄγων με τί ἀπολογήσῃ; ὡς ἔγωγε οὐχ ὁμολογήσω ἄκλητος ἥκειν, et centies alias. Talia quoque explicare cogit nuperi editoris inscitia. HEIND.

οἷον] Cornario δεινὸν legendum esse videbatur pro οἷον, velut etiam supra in principio dialogi. Sed nihil mutandum. ROUTH.

σπουδάζεις τε] Cod. A. σπουδ. τε νῦν. Codd. B. M. σπουδάζεις νῦν. HEIND.

ἄλλο τι ἢ ἡμῶν ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων] Bene comparavit Routh. Aristoph. Plut. 499. Ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται, qui locus vetat hic corrigere e Ficino ἡμῖν. Nam ut ibi ἡμῖν—τοῖς ἀνθρώποις, ita h. l. ἡμῶν—τῶν ἀνθρώπων. Codd. B. A. M. ὁ βίος ἡμῶν. HEIND.

πράττομεν] Malim πράττοιμεν, ut cohæreat cum præcedentibus. STEPH. Non assentior, neque enim insolita est hæc modorum mutatio. ROUTH.

πράττομεν] Quum Stephanus voluit πράττοιμεν, ut cohæreret cum præcedentibus, non attendit illud ὡς ἔοικε, quod optativi vim quodammodo explet. Conf. Phædr. §. 137. HEIND.

ἄλλό τι] Codd. A. B. M. ἄλλο ἢ τὸ αὐτό. FIND.

τὸ αὐτὸ] Additum vellem ὄν: *Si non hominibus, aliis in hoc, aliis in alio animi affectu conveniret*. HEIND.

ῥητορικὴν βουλόμενος μαθεῖν, εἰ διδάξοι[t] αὐτὸν ὁ Γοργίας,
αἰσχυνθῆναι αὐτὸν καὶ φάναι διδάξειν διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀν-
θρώπων, ὅτι ἀγανακτοῖεν ἂν εἰ[u] τις μὴ φαίη· διὰ δὴ ταύ-
την τὴν ὁμολογίαν ἀναγκασθῆναι ἐναντία αὐτὸν αὑτῷ εἰ-
πεῖν, σὲ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν. καί σου κατεγέλα,[v] ὥς
γε μοι δοκεῖν,[w] ὀρθῶς τότε. νῦν δὲ πάλιν αὐτὸς ταὐτὸν
τοῦτο[x] ἔπαθε, καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι
II. i. 80. Πῶλον, ὅτι σοι[y] συνεχώρησε τὸ ἀδικεῖν αἴσχιον εἶναι τοῦ
ἀδικεῖσθαι· ἐκ ταύτης γὰρ αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ
σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς[z]
ἃ ἐνόει[a] εἰπεῖν. σὺ γὰρ τῷ ὄντι, ὦ Σώκρατες, εἰς τοιαῦτα
ἄγεις φορτικὰ καὶ δημηγορικά, φάσκων τὴν ἀλήθειαν διώ-
κειν, ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλά, νόμῳ δέ. ὡς τὰ πολλὰ
δὲ ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν, ἥ τε φύσις καὶ ὁ νόμος.

δάξει *s.—[u] ἐὰν corr Γ.—[v] κατεγέλα Υ et γρ V : καταγελᾷν *s.—[w] δοκεῖ Σ.—[x] τούτῳ ἔπ. Φ.—[y] σοι om F.—[z] αἰσχυνθεὶς om BCFI et pr E.—[a] ἐννενόει, altero ε

αὐτὸν] Vel suo loco motus et cum verbis καὶ φάναι διδάξειν conjungendus est αὐτὸν, ut Ficinum fecisse vidimus, qui vertit: *affirmavisse illum se esse doctorum*, vel plane redundat et abesse potest. Find.

αὐτὸν] Illud αὐτὸν post αἰσχυνθῆναι, in quo hærebat Findeisen. redundat more pervulgato. Theætet. §. 33. Χάριν οὖν μοι εἴσῃ, ἐάν σοι ἀνδρὸς, μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομαστῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεξερευνήσωμαι αὐτῶν; de Legg. i. p. 624. B. Τοῦτον οὖν φαῖμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρῆτες ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι. Et cf. not. ad Plat. Phædr. §. 16. Quod idem in Latinis scriptoribus dicendi genus multi illustrarunt. v. Gronov. et Drakenburch. ad Liv. xxv. 27. Heind.

ἔθος] Ficinus: *idque ob ipsos hominum mores.* Videtur pro ἔθος legisse ἦθος. Find.

καταγελᾷν] Legendum est cum Cornario κατεγέλα, quod exhibet etiam Ficini versio: *Et te quidem juste tunc meo judicio irrisit, quod hujusmodi ineptias sequereris.* Routh.

καὶ σοῦ καταγελᾷν] Mirus est hic infinitivus pendens a prægresso ἔφη cui substituendum putarem cum Cornario κατεγέλα, quod Ficinus quoque expressit, vertens: *quare te quidem juste tunc—irrisit*, ni par esset ratio in Cratylo §. 65. Ὁ δὲ οὐκ αὐτὸ τὸ πῦρ (τὸ δίκαιον) φησίν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θερμὸν τὸ ἐν τῷ πυρὶ ἐνόν. Ὁ δὲ τούτων μὲν πάντων καταγελᾷν φησιν, εἶναι δὲ τὸ δίκαιον, ὃ λέγει Ἀναξαγόρας etc. ubi vid. not. Heind.

Vix potest Cornarii scriptura meræ conjecturæ loco haberi. Atque ipse eam, mutata sententia, vulgatæ nunc præfert Heindorfius. Buttm.

δοκεῖν] Cod. Aug. δοκεῖ, et post καὐτὸ pro κατ' αὐτὸ, sed superscriptum κατὰ τό. Find.

κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγ. Π.] *In hoc uno non laudo Polum.* Heind.

φορτικὰ καὶ δημηγορικὰ] Schol. φορτικά ἐστι τὰ βάρος ἐμποιοῦντα· δημηγορικὰ τὰ πρὸς τὴν τῶν πολλῶν βλέποντα δόξαν. Apolog. Socr. p. 32. A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Utrobique φορτικὰ dicuntur, quæ putida sunt *auribusque elegantiorum hominum molesta.* Cf. Cratyl. §. 36. ibiq. not. Heind.

διώκειν] γινώσκειν Ms. B. Sed recte in margine eadem manu rescribitur διώκειν. Routh.

Cod. M. γινώσκειν pro διώκειν, sed hoc illi superscripserat eadem manus. Find.

ἐστὶν] Codd. A. B. M. εἰσίν: bene. Find.

ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν, ἥ τε φύσις καὶ ὁ νόμος] Accusatur hic Socrates, quod in sermonibus ea cavillatione utatur, quæ εἰς παράδοξον ἄγειν appellatur.

οὖν σου[n] ἑκάστοτε, καί περ ὄντος[o] δεινοῦ, ὅτι[p] ὁπόσ'[q] ἂν II. i. 78.
φῇ[r] σου τὰ παιδικὰ καὶ ὅπως ἂν φῇ ἔχειν, οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν,[s] ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου.[t] ἔν τε γὰρ[u] τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐάν τι σοῦ λέγοντος ὁ δῆμος ὁ[v] Ἀθηναίων μὴ φῇ οὕτως ἔχειν, μεταβαλλόμενος λέγεις ἃ ἐκεῖνος βούλεται, καὶ πρὸς τὸν Πυριλάμπους[w] νεανίαν τὸν καλὸν τοῦτον τοιαῦτα ἕτερα πέπονθας. τοῖς γὰρ τῶν παιδικῶν βουλεύμασί[x] τε καὶ λόγοις οὐχ οἷός τ' εἶ ἐναντιοῦσθαι, ὥστε εἴ[y] τίς σου λέγοντος ἑκάστοτε ἃ διὰ τούτους λέγεις, θαυμάζοι[z] ὡς ἄτοπά ἐστιν, ἴσως εἴποις ἂν αὐτῷ, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν, ὅτι εἰ μή τις παύσει[a] τὰ σὰ παιδικὰ I. 482.

et pr Ξ.—[o] ὄντως I.—[p] ὅτι om Φ.—[q] ὁπόσ' om pr V: ὅπως *s.—[r] φῇ ΧΔΣΥ et pr V, ἀντιφῇ (τι superscr.) Ξ: ἀντιφῇ *s.—[s] post ἀντιλέγειν iterum hæc ponit Υ: ὅ τι ἂν τι φῇ σου ...ἀντιλέγειν.—[t] μένου C.—[u] γὰρ om ΧΓΔΦBCEFIW. τις ΣΥ.—[v] ὁ post δῆμος add ΓΞΣΥΦBCIVW.—[w] πυριλάμπην F.—[x] βουλήμασί Ξs.—[y] εἶναι I.—[z] θαυμάζει I.—

μου. Casauboni correctionem probavit unus omnium peritissimus Græci sermonis judex, Valckenarius Annot. in L. Q. Libr. S. Novi Fœd. p. 386. Enimvero ut mox dicitur τὸν Πυριλάμπους νεανίαν, infraque §. 146. Τῷ Πυριλάμπους, et apud Lysiam Reisk. p. 628. Δῆμος ὁ Πυριλάμπους, ita h. l. articulus τοῦ ad prægressum seu potius omissum Δήμου referendus est, ut Pyrilampis nomen recte articulo carere videatur. Heind.

αἰσθάνομαι οὖν σοῦ—ὅτι—οὐ δυναμένου] Thucyd. iv. 37. Γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης, ὅτι, εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς, ἔπαυσαν τὴν μάχην, ubi Schol. τὸ τῆς συντάξεως ἀπαιτεῖ, ὅτι—διαφθαρήσονται —, ἀλλὰ ἡ σύνταξις ἐνήλλακται. Nec dispar est structuræ enallage Apolog. Socr. p. 37. B. ἀντὶ τούτου δὴ ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, τούτου τιμησάμενος; Heind.

ὅπως ἂν ἀντιφῇ] Codd. A. B. M. ὅπερ ἂν φῇ. Sed nec sic tollitur difficultas, quam ὅτι parit, quamque sublatum iri speravi, si pro vulgato ὅτι scriberetur ὅ, τι, ita ut ἂν cum ad ὅ, τι, tum ad ὅπως pertineat, hoc sensu: *quodcunque et quocunque modo deliciæ tuæ contradixerint.* Vid. Zeun. ad Xenoph. Mem. i. 4. 14. Find.

ὅπως] Cod. A. ὅπερ. immo ᾧπερ. Find.

ἀλλ' ἄνω] Deest ἀλλὰ Ms. B. Routh.

ἄνω καὶ κάτω μεταβ.] Sophist. p. 242. A. φοβοῦμαι τὰ εἰρημένα, μήποτε διὰ ταῦτά σοι μανικὸς εἶναι δόξω παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω. de Rep. vi. p. 508. D. δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει (τὸ τῆς ψυχῆς), ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον, καὶ ἔοικεν αὖ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Heind.

ὁ Ἀθηναίων] Articulum alterum retraxi e Codd. R. B. A. M. et Bas. 2. Heind.

λέγεις] Codd. B. M. λέγειν: male, etiam Cod. A. sed in hoc superscriptum erat εις. Find.

βουλεύμασι] Ita scripsi pro βουλήμασι de optimorum librorum, R. B. M. et Bas. 2. auctoritate. Xenoph. Cyrop. vi. p. 154. C. οἶμαι δὲ, καὶ λόγων καὶ βουλευμάτων κοινωνὸν ἄν σε ποιοῖντο διὰ τὸ πιστεύειν. Nam quod Schol. ad Aristoph. Plut. 493. et Suidas tradunt, βούλευμα esse τὸ ἴδιον, βούλημα τοῦ δημοσίου τὴν γνώμην, hoc, ut pleraque hujusmodi grammaticorum præcepta, scriptorum usu parum firmatur. Vid. Spanhem. ad Aristoph l. l. p. 255. Ceterum totam hanc ῥῆσιν a verbis λέγω δ' ἐννοήσας etc. aliter longe, atque hodie scribitur, in libris suis scriptam reperisse Ficinum, antiqua ejus versio declarat, a Routhio huc maximam partem exscripta, quæ adeo a nostra scriptura discrepat, ut nihil inde de textu existimari possit. Quocirca eam afferre alienum putavi. Heind.

ἀδικεῖν τε καὶ τοῦ ἀδικεῖσθαι, Πώλου[i] τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος σὺ τὸν νόμον[j] ἐδιώκαθες[k] κατὰ φύσιν.[l] φύσει μὲν γὰρ πᾶν αἴσχιόν ἐστιν ὅ περ καὶ[m] κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι, νόμῳ δὲ τὸ ἀδικεῖν. οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτό γ'[n] ἐστὶ τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλ'[o] ἀνδραπόδου τινός, ᾧ κρεῖττόν ἐστι τεθνάναι[p] ἢ ζῆν, ὅς τις ἀδικούμενος καὶ προπηλακιζόμενος μὴ οἷός τ' ἐστὶν αὐτὸς αὑτῷ βοηθεῖν μηδὲ ἄλλῳ οὗ[q] ἂν κήδηται.[r] ἀλλ', οἶμαι, οἱ τιθέμενοι τοὺς νό-
II. i. 81. μους οἱ ἀσθενεῖς ἄνθρωποί εἰσι καὶ οἱ πολλοί. πρὸς αὑτοὺς οὖν καὶ τὸ[s] αὑτοῖς συμφέρον τούς τε νόμους τίθενται καὶ τοὺς ἐπαίνους ἐπαινοῦσι καὶ τοὺς ψόγους ψέγουσιν, ἐκφοβοῦντές τε[t] τοὺς ἐρρωμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων καὶ δυνατοὺς ὄντας πλέον ἔχειν,[u] ἵνα μὴ αὐτῶν πλέον ἔχωσι, λέγουσιν ὡς αἰσχρὸν καὶ ἄδικον τὸ πλεονεκτεῖν, καὶ τοῦτο

—[i] τὸ αἴσχιον λέγοντος σὺ τὸν νόμον om ΞΔΦ.—[k] ἐδίωκες mg F.—[l] κατὰ φύσιν add ΞΔΣΥΦ.—[m] καὶ om EV.—[n] γ' om V.—[o] ἀλλ' Ξ.—[p] ἐστι τεθνάναι ΞΔΠΣΥΦV: τεθνάναι ἐστὶν *s.—[q] ὧν BCEFIW.—[r] κήσηται L.—[s] αὐτὸ F.—[t] τε om ΞΔΦBCEFI

Πώλου τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες] Quæ verba ut ad loci nexum et rationem adaptentur, hac opus est emendatione:—*Πώλου τὸ κατὰ φύσιν, οὐ κατὰ νόμον, αἴσχιον λέγοντος κ. τ. λ.* De hoc placito V. Rep. ii. p. 358. E. et 359. A. Legg. x. p. 889. et 890. Protag. p. 337. e quibus locis efficitur, hanc ejus esse vim et sententiam: leges natura esse nullas, omnes vero arte a quibusdam esse hominibus confectas ad cæteros homines coercendos ac subigendos. Heusd.

σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες κατὰ φύσιν] Manca hæc vulgo exhibentur, omissis verbis *κατὰ φύσιν*, quæ ad sensum perficiendum prorsus necessaria præstant Codd. B. A. M. et Cornarii liber. Scilicet quum Polus §. 66. pejus esse dixisset, injuriam pati quam facere, turpius contra, injuriam facere, deinceps eum Socrates eo deduxit, ut fateretur, etiam pejus esse, injuriam facere quam pati. Ibi igitur Polum, Callicles dicit, legem inter homines constitutam secutum statuisse, turpius esse, injuriam facere quam pati; lege enim illud turpius esse, natura autem alterum illud, *τὸ ἀδικεῖσθαι*. Socratem vero legem illam secundum naturam esse persecutum, h. e. id, quod natura turpius sit, consulto cum confudisse cum eo, quod lege sit turpius, atque ita disseruisse, quasi, quod lege turpius sit, idem turpius sit natura. Heind.

διωκάθειν] Vid. Tim. Lex. p. 87. ibiq. Ruhnk. Heind.

καὶ κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι· νόμῳ δὲ, τὸ ἀδικεῖν] Fortasse ita Plato post *καὶ κάκιον* scripsit, *οἷον, φύσει αἴσχιόν ἐστι καὶ κάκιον τὸ ἀδικεῖσθαι*. ut post *καὶ κάκιον* priore loco *τελεία στιγμὴ* ponatur. Steph. Sed mea quidem sententia satis bene procedit oratio, si modo ante *τὸ ἀδικεῖσθαι* subaudiatur *οἷον*, et post *νόμῳ δὲ, αἴσχιόν ἐστι*. Routh.

οἷον τὸ ἀδικεῖσθαι] *οἷον* hoc, quod post *κάκιον* facillime intercidit, quum sententiæ ratio flagitet, non dubitavi, licet invitis libris, in textum admittere. Hac una vocula opus erat, quod vidit etiam Bip. non illo Stephani additamento: *οἷον φύσει αἴσχιόν ἐστι καὶ κάκιον τὸ ἀδικεῖσθαι*. Ficinus: *Natura enim quidquid pejus est, idem et turpius, quale injuriam pati*. Heind.

οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους] Conf. Plat. de Rep. ii. p. 358. E. Heind.

τε] In Codd. B. M. desiderabatur, nec expressa est a Ficino. Mox Ald. Bas. 1. *ἔχουσι*: vitiose. Fortasse vero in his verbis *τὶ* excidit. Ficinus: *ne quis in se excedere eos* [*ipsos*] *possint*. Find.

τοῦτο ἐάσεις ἀνέλεγκτον,[n] μὰ τὸν κύνα τὸν[o] Αἰγυπτίων II. i. 79. θεόν! οὔ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς, ὦ Καλλίκλεις,[p] ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ. καίτοι ἔγωγε οἶμαι, ὦ βέλτιστε, καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἀναρμοστεῖν[q] τε καὶ διαφωνεῖν, καὶ χορὸν ᾧ χορηγοίην, καὶ πλείστους ἀνθρώπους μὴ ὁμολογεῖν μοι ἀλλ'[r] ἐναντία λέγειν, μᾶλλον[s] ἢ ἕνα ὄντα ἐμὲ ἐμαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν.

ΚΑΛ. Ὦ Σώκρατες, δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς ταὐτὸν παθόντος Πώλου πάθος, ὅπερ Γοργίου κατηγόρει πρὸς σὲ παθεῖν. [§. 84.] Ἔφη γάρ που Γοργίαν ἐρωτώμενον ὑπὸ σοῦ, ἐὰν ἀφίκηται παρ' αὐτὸν μὴ ἐπιστάμενος τὰ δίκαια ὁ τὴν

διδόναι δίκην Φ.—[m] κακον (ων superscr.) W, κακῶν ΧCEF, τῶν κακῶν ΞΣΤΦV : κακόν (ον superscr.) *r.—[n] ἀνέγκλητον I.—[o] τῶν V, τῶν ΔI.—[p] καλλικλεῖ ΧΔ, σωκράτης corr ΓΥ, σωκράτει pr Υ : καλλικλῆς cum *r corr habet Σ.—[q] ἀναρμοστεῖν Heusdius : libri ἀνάρμοστον.—[r] ἀλλ' om Γ.—[s] μᾶλλον λέγειν F.—[t] διδάξοι ΓΞΣΥΦBCVW et corr Δ : δι-

Γοργίᾳ φησίν, οὐ μὰ τὸν Κύνα, τὸν παρ' Αἰγυπτίοις θεόν. Cf. Valcken. ad Phœn. p. 366. Lucian. Vit. Auct. §. 16. Bip. t. iii. p. 99. Σωκ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν. Ἀγο. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. Σωκ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος etc. Cf. Forster. ad Plat. Apolog. p. 340. Heind.

Καλλικλῆς] Pessime Codd. A. B. M. Σωκράτης. Venustum hoc dictum explicat Olympiodorus Commentario Ms. laudatus a Ruhnken. ad Vellei ii. 68. οὐδέποτε σαυτῷ συμφωνήσεις, ἀλλ' ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ διαφωνήσεις τυφλώττων. Heind.

οἶμαι, ὦ βέλτιστε] Codd. A. M. ὦ βέλτ. οἶμαι. Heind.

μοι] Desiderabatur in A. B. M. Find.

ἀναρμοστεῖν τε] Sic rescripsi pro ἀνάρμοστόν τε, quod ferri non potest nisi in hujusmodi verborum positu : κρεῖττον ἀνάρμοστόν τε εἶναι. Vocem ἀναρμοστεῖν Plato adhibuit de Rep. v. p. 462. A. de Legg. iv. p. 718. B. Sophist. p. 253. A. p. 261. D. Heind.

ἀνάρμοστόν τε] Emendandum ἀναρμοστεῖν τε. Heusd.

χορηγοίην] Codd. B. M. et Bas. 2. χορηγοίην. Find.

πλείστους] πολλοὺς Bas. 2. et Ficinus quo spectat lectio in Steph. marg. Routh.

δοκεῖς] δοκεῖς μοι Bas. 2. quo spectat lectio in Steph. marg. Glossæ loco hæc habet Margo Ms. R. μέγα φρονεῖν. κομπάζειν. Similia Hesychius v. νεανιεύεται, Photius et Cyrillus Lex. Ms. v. Νεανιεύματα. Vox Horatiana *juvenari* in Art. Poet. v. 246. exprimit Græcorum νεανιεύεσθαι, ubi notavit Vechnerus Hellenolex. l. i. c. 4. Routh.

μοι νεανιεύεσθαι] Servavit hoc μοι Bas. 2. Schol. νεανιεύεσθαι, μέγα φρονεῖν, κομπάζειν. Vid. Wernsdorf. ad Himer. p. 255. Heind.

δημηγορεῖν] H. l. est *nugari*. Greg. Cor. ad Hermog. in Or. Gr. Reisk t. viii. p. 885. δημηγορεῖν—τὸ ἐν δήμῳ ἀγορεύειν, ἰδίως δὲ τὸ κεχαρισμένα λέγειν καὶ ἀπαίδευτα. Conf. §. 107. et §. 158. Theætet. §. 51. Νέος γὰρ εἶ, ὦ φίλε παῖ· τῆς οὖν δημηγορίας ὀξέως ὑπακούεις καὶ πείθῃ. Πρὸς γὰρ ταῦτα ἐρεῖ Πρωταγόρας ἤ τις ἄλλος ὑπὲρ αὐτοῦ· ὦ γενναῖοι παῖδές τε καὶ γέροντες, δημηγορεῖτε συγκαθεζόμενοι θεούς τε εἰς τὸ μέσον ἄγοντες etc. de Rep. i. p. 350. D. Εἰ οὖν λέγοιμι, εὖ οἶδ' ὅτι δημηγορεῖν ἄν με φαίης, ut vere ibi Cod. R. Similiter adhibitum ῥητορεύειν illustravit Valcken. Annot. Crit. in Loc. Q. Nov. F. p. 408. Heind.

§. 84. ἔφη γάρ που Γοργίαν] Vid. §. 38. Heind.

εἰ διδάξοι] Sic Cod. R. pro διδάξει, quod minus placet in obliqua oratione. Heind.

πράττουσι, καὶ ναὶ μὰ Δία κατὰ νόμον γε τὸν[j] *τῆς φύσεως, οὐ μέντοι ἴσως κατὰ τοῦτον ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάτ-*
II. i. 82. *τοντες, τοὺς βελτίστους καὶ ἐῤῥωμενεστάτους ἡμῶν αὐτῶν ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥς περ λέοντας, καὶ*[k] *κατεπᾴδοντές*
I. 484. *τε καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα, λέγοντες ὡς τὸ ἴσον χρὴ ἔχειν καὶ τοῦτό ἐστι τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον.* [§. 87.] *Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται*[l] *ἔχων ἀνήρ,*[m] *πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαῤῥήξας καὶ διαφυγὼν*

—[j] *κατὰ τὸν νόμον* V.—[k] *καὶ* soli EFs.—[l] *γένηταί τις* V.—[m] *ὁ ἀνὴρ* ΓΕFIW.—

ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάττοντες] Pro *ὃν ἡμεῖς τιθέμενοι πλάττομεν*, ut Apolog. Socr. p. 18. D. *οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόντ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα, ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου.* Phileb. p. 23. C. *τὴν δέ γε ἀρχὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι*, i. e. *principium quidem hujus rei caute ponere conemur.* Sed satis obvia hæc est ratio apud optimum quemque utriusque sermonis scriptorem. Conf. Reiz. ad Excerpt. ex Aristot. Polit. p. 34. *πλάττειν* autem sic sæpe significatu improprio. Plato de Rep. ii. p. 377. C. *τοὺς δ' ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν.* Inde *παιδεύειν* et *πλάττειν* junguntur de Legg. ii. p. 671. B. et aliis locis. Heind.

καὶ] Aberat a Codd. A. B. M. male, opinor: nam vel præeunte, vel sequente particula *ὥσπερ*, notat *ita, eodem modo.* Lamb. Bosius deesse putat *οὕτως*. Ficinus: *tanquam leones vincientes.* Pro *κατεπᾴδοντες* legit *καταδέοντες*. Find.

ὥσπερ λέοντας] Non negligendum videtur Ficini illud *tanquam leones vincientes*, e quo probabiliter conjicias, eum legisse *ὥσπερ λέοντας δεόντες*. Et vero post *λέοντας* requiritur verbum, quo vim accipiat *καὶ* ante *κατεπᾴδοντες*. Cæterum *δεόντες* facile absorberi a *λέοντας* potuit. Eleganter hoc sensu *πλάττειν* usurpatur Legg. iv. p. 712. A. *Πειρώμεθα προσαρμόττοντες τῇ πόλει σῇ, καθάπερ παῖδα πρεσβῦται, πλάττειν τῷ λόγῳ τοὺς νόμους.* Ib. v. 746. A. vii. 789. E. *Τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν, τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε, οἷον κήρινον, ἕως ὑγρόν.* Ubi legendum *ὑγρὸν ᾖ* e Wyttenbachii conjectura ad Plutarch. Mor. p. 96. A. Alcib. i. p. 121. D. Rep. vi. 600. D. Et pulcerrimo loco Legg. ii. p. 671. B. *Οὐκοῦν ἔφαμεν, ὅταν γίγνηται ταῦτα, καθάπερ τινὰ σίδηρον, τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων διαπύρους γιγνομένας, μαλθακωτέρας γίγνεσθαι καὶ νεωτέρας, ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ καὶ ἐπισταμένῳ παιδεύειν τε καὶ πλάττειν, καθάπερ ὅτ' ἦσαν νέαι. τοῦτον δὲ εἶναι τὸν πλάστην, τὸν αὐτὸν ὅνπερ τότε, τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην.* Restituendum videtur hoc verbum Themistio Orat. xxi. p. 244. B. *Ὅτι οὐ μόνον ἀπόχρη, τὸ γενέσθαι ἐκ πατρὸς φιλοσόφου, ἀλλὰ δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νεάν τε καὶ ἁπλῆν.* Ubi legendum *ἀναπλασθῆναι*. Imitatur enim Platonem Rep. ii. 377. A. *Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον, ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τόπος* (l. *τύπος*) *ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ.* Quo loco confirmatur elegans Petavii conjectura pro *ἁπλῆν* legentis *ἁπαλήν*. Cf. Plutarch. de Liberor. Educ. c. 5. Heusd.

Heusdius Ficino inductus est, ut inserendum conjiceret *δέοντες* post *λέοντας*: in quo non animadvertit, illud *vincientes* interpretamenti loco positum esse a Ficino, qui ipsum hoc *λαμβάνοντες* non expressit. Adde quod, interposito hoc participio, structuræ tenor ita dissolvitur, ut oratio plane non cohæreat. Scilicet illud *λαμβάνοντες* vertendum est *dum sumimus* referendumque ad præcedentia; illa autem *κατεπᾴδοντες* et *γοητεύοντες* pertinent ad sequens verbum *καταδουλούμεθα*, ut, mutato apud animum illo *τιθέμεθα πλάττοντες* in *τιθέμενοι πλάττομεν*, primaria periodi hujus verba hæc duo esse appareat: *πλάττομεν—καὶ καταδουλούμεθα.* Buttm.

[§. 85.] Ἐὰν οὖν τις αἰσχύνηται[b] καὶ μὴ τολμᾷ[c] λέγειν ἅ περ νοεῖ, ἀναγκάζεται ἐναντία λέγειν. ὃ δὴ καὶ σὺ τοῦτο τὸ σοφὸν[d] κατανενοηκὼς κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις, ἐὰν μέν τις κατὰ νόμον[e] λέγῃ, κατὰ[f] φύσιν[g] ὑπερωτῶν,[h] ἐὰν δὲ τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου. ὥς περ αὐτίκα ἐν τούτοις, τῷ 1. 483.

in litura sito, Ξ.—[b] αἰσχύνοιτο W.—[c] τολμῴη W.—[d] τὸ σοφὸν om I.—[e] φύσιν, in mg posito νόμον, F.—[f] λέγῃ κατὰ ΞΓΔΦBCEFIVW : λέγῃ τὰ κατὰ *ς.—[g] νόμον, in mg posito φύσιν, F.—[h] ἐπερωτῶν ΞΦ et corr Σ.—[i] πάλου...ἐδιώκαθες om pr FV.

Audi Aristotelem in libro περὶ Ἐλέγχ. Σοφιστ. c. 12. Πλεῖστος δὲ τόπος ἐστὶ τοῦ ποιεῖν παράδοξα λέγειν, (ὥσπερ καὶ ὁ Καλλικλῆς ἐν τῷ Γοργίᾳ γέγραπται λέγων, καὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲ πάντες ᾤοντο συμβαίνειν) παρὰ τὸ κατὰ φύσιν, καὶ κατὰ τὸν νόμον. ἐναντία γὰρ εἶναι φύσιν καὶ νόμον φασί· καὶ τὴν δικαιοσύνην, κατὰ τὸν νόμον μὲν, εἶναι καλόν· κατὰ φύσιν δὲ, οὐ καλόν· δεῖ οὖν, πρὸς μὲν τὸν εἰπόντα κατὰ φύσιν, κατὰ νόμον ἀπαντᾷν. πρὸς δὲ τὸν κατὰ νόμον, ἐπὶ τὴν φύσιν ἄγειν. ἀμφοτέρως γὰρ εἶναι λέγειν, παραδόξον. ἦν δὲ, τὸ μὲν κατὰ φύσιν, αὐτοῖς, τὸ ἀληθές· τὸ δὲ κατὰ νόμον, τὸ τοῖς πολλοῖς δοκοῦν. ὥστε δῆλον, ὅτι κἀκεῖνοι, καθάπερ καὶ οἱ νῦν, ἢ ἐλέγξαι, ἢ παραδόξα λέγειν τὸν ἀποκρινόμενον ἐπεχείρουν ποιεῖν. Omnem justitiam non natura, sed lege tantum initi, placuit nonnullis ex philosophis. Ita docuisse fertur a Laertio Archelaus, is qui in Ionica disciplina Socrati præivit, τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἰσχρὸν εἶναι οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ. Idem quoque aliorum placitum commemoravit Plato cum alibi tum in Theæteto p. 172. A. Routh.

ὡς τὰ πολλὰ δὲ ταῦτα ἐναντία] De Legg. x. p. 889. E. Θεοὺς, ὦ μακάριε, εἶναι πρῶτόν φασιν οὗτοι τέχνῃ, οὐ φύσει, ἀλλά τισι νόμοις —, καὶ δὴ καὶ τὰ καλὰ φύσει μὲν ἄλλα εἶναι, νόμῳ δὲ ἕτερα. Τὰ δὲ δὴ δίκαια οὐδ' εἶναι τοπαράπαν φύσει —. Ταῦτ' ἐστὶν, ὦ φίλοι, ἅπαντα ἀνδρῶν σοφῶν παρὰ νέοις ἀνθρώποις ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν φασκόντων εἶναι τὸ δικαιότατον, ὅ, τι τις ἂν νικᾷ βιαζόμενος κ. τ. λ. Heind.

§. 86. ἐὰν οὖν τις αἰσχυνήται] καὶ ἐάν τις, οἶμαι, αἰσχυνήται. Lectio a Stephano in marg. allata; unde autem, nescio. Routh.

ὃ δὴ καὶ σὺ, τοῦτο τὸ σοφὸν, κατανενοηκὼς] Scribendum videtur, ὡδὶ καὶ σὺ, ὧδε καὶ σὺ, aut οὕτω δὴ καὶ σύ. Steph.

σοφὸν] In Cod. Aug. superscriptum erat σόφισμα. Find.

τοῦτο τὸ σοφὸν] Verba τοῦτο τὸ σοφὸν epexegeseos instar prægressi ὃ interposita sunt usu satis obvio. Soph. Antig. 404. Ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν Ἀπεῖπας: ubi Schol. τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος, Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν. Plat. de Rep. ix. p. 579. C. ὃς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος, ὃν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας τὸν τυραννικὸν, ὡς μὴ ἰδιώτης καταβιῷ, ἀλλ' ἀναγκασθῇ ὑπό τινος τύχης τυραννεῦσαι. Ibid. p. 583. E. Ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφότερα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή. De Legg. xi. p. 666. B. τελετὴν ἅμα καὶ παιδιὰν, ἣν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον etc. Protag. p. 313. A. ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν—, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκοινώσω etc. Conf. Euthyd. §. 2. Cratyl. §. 73. init. Theæt. §. 68. ibiq. not. nostr. Atque ita explicare debebam illa in Hipp. Maj. §. 32. ὥσπερ ᾧ πάντα τὰ μεγάλα ἐστὶ μεγάλα τῷ ὑπερέχοντι. Ex his satis apparet, quid existimandum sit de Stephani conjectura corrigentis ὡδὶ καὶ σὺ, ὧδε καὶ σὺ aut οὕτω δὴ καὶ σὺ, omninoque hæc observatio plurima loca ab inani glossematum suspicione tuebitur, quapropter multus fui in exemplis congerendis. Heind.

κακουργεῖν] Hoc de *disputatore captiosis rationibus agente aut verum malitiose occultante adhiberi* docuit Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 343. De re denique ipsa vid. Aristot. περὶ Ἐλέγχ. Σοφ. l. c. Heind.

τὰ] Male aberat a Codd. M. R. et in M. τῷ ante ἀδικεῖσθαι mutandum erat in τὸ, ut in Cod. Aug. ante ἀδικεῖν. Find.

τὰ τοῦ νόμου] γράφεται τὰ τοῦ νόμου λέγων. ὥσπερ αὐτ. Steph.

πράττουσι, καὶ ναὶ μὰ Δία κατὰ νόμον γε τὸν[j] τῆς φύσεως, οὐ μέντοι ἴσως κατὰ τοῦτον ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάτ-
ii. i. 82. τοντες, τοὺς βελτίστους καὶ ἐρρωμενεστάτους ἡμῶν αὐτῶν ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ[k] κατεπᾴδοντές
i. 484. τε καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα, λέγοντες ὡς τὸ ἴσον χρὴ ἔχειν καὶ τοῦτό ἐστι τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον. [§. 87.] Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται[l] ἔχων ἀνήρ,[m] πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαῤῥήξας καὶ διαφυγὼν

—[j] κατὰ τὸν νόμον V.—[k] καὶ soli EFs.—[l] γένηταί τις V.—[m] ὁ ἀνὴρ ΓΕΡΙW.—

ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάττοντες] Pro ὃν ἡμεῖς τιθέμενοι πλάττομεν, ut Apolog. Socr. p. 18. D. οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόντ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα, ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Phileb. p. 23. C. τὴν δέ γε ἀρχὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι, i. e. *principium quidem hujus rei caute ponere conemur.* Sed satis obvia hæc est ratio apud optimum quemque utriusque sermonis scriptorem. Conf. Reiz. ad Excerpt. ex Aristot. Polit. p. 34. πλάττειν autem sic sæpe significatu improprio. Plato de Rep. ii. p. 377. C. τοὺς δ' ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισί, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Inde παιδεύειν et πλάττειν junguntur de Legg. ii. p. 671. B. et aliis locis. HEIND.

καὶ] Aberat a Codd. A. B. M. male, opinor: nam vel præeunte, vel sequente particula ὥσπερ, notat *ita, eodem modo.* Lamb. Bosius deesse putat οὕτως. Ficinus: *tanquam leones vincientes.* Pro κατεπᾴδοντες legit καταδέοντες. FIND.

ὥσπερ λέοντας] Non negligendum videtur Ficini illud *tanquam leones vincientes*, e quo probabiliter conjicias, eum legisse ὥσπερ λέοντας δεόντες. Et vero post λέοντας requiritur verbum, quo vim accipiat καὶ ante κατεπᾴδοντες. Cæterum δεόντες facile absorberi a λέοντας potuit. Eleganter hoc sensu πλάττειν usurpatur Legg. iv. p. 712. A. Πειρώμεθα προσαρμόττοντες τῇ πόλει σῇ, καθάπερ παῖδα πρεσβῦται, πλάττειν τῷ λόγῳ τοὺς νόμους. Ib. v. 746. A. vii. 789. E. Τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν, τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε, οἷον κήρινον, ἕως ὑγρόν. Ubi legendum ὑγρὸν ᾖ e Wyttenbachii conjectura ad Plutarch. Mor. p. 96. A. Alcib. i. p. 121. D. Rep. vi. 500. D. Et pulcerrimo loco Legg. ii. p. 671. B. Οὐκοῦν ἔφαμεν, ὅταν γίγνηται ταῦτα, καθάπερ τινὰ σίδηρον, τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων διαπύρους γιγνομένας, μαλθακωτέρας γίγνεσθαι καὶ νεωτέρας, ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ καὶ ἐπισταμένῳ παιδεύειν τε καὶ πλάττειν, καθάπερ ὅτ' ἦσαν νέαι. τοῦτον δὲ εἶναι τὸν πλάστην, τὸν αὐτὸν ὅνπερ τότε, τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην. Restituendum videtur hoc verbum Themistio Orat. xxi. p. 244. B. Ὅτι οὐ μόνον ἀπόχρη, τὸ γενέσθαι ἐκ πατρὸς φιλοσόφου, ἀλλὰ δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νεάν τε καὶ ἁπλῆν. Ubi legendum ἀναπλασθῆναι. Imitatur enim Platonem Rep. ii. 377. A. Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον, ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τόπος (l. τύπος) ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Quo loco confirmatur elegans Petavii conjectura pro ἁπλῆν legentis ἁπαλήν. Cf. Plutarch. de Liberor. Educ. c. 5. HEUSD.

Heusdius Ficino inductus est, ut inserendum conjiceret δέοντες post λέοντας: in quo non animadvertit, illud *vincientes* interpretamenti loco positum esse a Ficino, qui ipsum hoc λαμβάνοντες non expressit. Adde quod, interposito hoc participio, structuræ tenor ita dissolvitur, ut oratio plane non cohæreat. Scilicet illud λαμβάνοντες vertendum est *dum sumimus* referendumque ad præcedentia; illa autem κατεπᾴδοντες et γοητεύοντες pertinent ad sequens verbum καταδουλούμεθα, ut, mutato apud animum illo τιθέμεθα πλάττοντες in τιθέμενοι πλάττομεν, primaria periodi hujus verba hæc duo esse appareat: πλάττομεν—καὶ καταδουλούμεθα. BUTTM.

καὶ[n] καταπατήσας τὰ ἡμέτερα[o] γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπῳδὰς καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας,[p] ἐπαναστὰς ἀνεφάνη[q] δεσπότης ἡμέτερος[r] ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ[s] μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι[t] ἐν ᾧ λέγει ὅτι νόμος ὁ[u] πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ δή,[v] φησίν, ἄγει βιαίως[w] τὸ δικαιότατον[x] ὑπερτάτᾳ[y] χερί.[z] τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος,[a] ἐπεὶ ἀπριάτας[b]—λέγει οὕτω πως· τὸ γάρ[c] ᾆσμα οὐκ ἐπίσταμαι. λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς, ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς

[n] καὶ ante καταπατήσας om ⅩΓΔΒCEFIW.—[o] ὑμέτερα EFs.—[p] ἅπαντας om F.—[q] ἐφάνη F.—[r] ὑμέτερος s.—[s] δέ om F et pr ΞΕ, post μοι ponit rc E.—[t] ἄσθματι C.—[u] ὅτι ὁ νόμος I.—[v] δὴ om V.—[w] βιαίων ⅩΓΔΣΥΦΒCI, βιαιῶν Ξ: om F et (qui suffecit πάνθ') V. sed V etiam τὸ δικαιότατον om, in mg positis δικαιῶν τὸ βιαιότατον, quorum me pœnitet non receptorum. conf. Bœckh. Pindari fragm. 151.—[x] δι-ον-καιότατον E.—[y] ὑπερτάτῃ ΞΣ.—[z] χερί V: χειρί *s.—[a] ἡρακλέος ⅩΓΞΣΥΒCFIW, ἡρακλέος (ους) V: Ἡρακλέους s.—[b] ἐπεὶ ἀπριάτας om Σ.—[c] ἐπεὶ τὸ F.—[d] παντὸς EF.

§. 87. τὰ ἡμέτερα] Sic pro ὑμέτερα Codd. R. B. M. ut mox scripti et editi ante Stephanum libri δεσπότης ἡμέτερος. Utrumque reposui ob prægressa illa, ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα. Heind.

γράμματα] H. l. de psephismatis accipe, ut de Legg. ix. p. 858. E. ὅσοι δὴ νομοθέται γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν. De voc. μαγγάνευμα vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 310. Heind.

ἀνεφάνη] Forte legendum est ἂν φανείη et post ἐκλάμψειε pro ἐξέλαμψε. Find.

ὁ δοῦλος] *Ad servilem ille conditionem institutione nostra depressus.* Additum autem hoc ὁ δοῦλος, non erat, cur virum doctum offenderet. Nam et subjecti, quod logici dicunt, locum hoc habet in verbis πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος etc. et luculenta est venustaque oppositio in his δεσπότης ἡμέτερος et ὁ δοῦλος. Heind.

καὶ Πίνδαρος] Pindari hunc locum in Platone ita constitui partim ex Aristide Orat. i. Platon. p. 52. posse existimat Valckenar. ad Herodot. iii. 38. Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χερί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπριάτας— sc. Γηρυόνου βόας ἀπήλασεν. Conf. Schneider. Pindar. Fragm. 164. p. 108. et Plat. de Legg. iii. p. 690. B. iv. p. 714. E. Pindarici loci sententiam Calliclem pervertere, ipsa etiam poetæ verba mutantem, ut in rem suam accommodet, bene monet Routhius. Cf. Valcken. l. l. Heind.

ἐν τῷ] Ficinus, *in quodam carmine.* Legit ἔν τῳ ᾄσματι. Find.

βιαίως] In Cod. R. βιαίων legitur; βιαίον ut var. lect. affert Steph. in marg. Routh. qui sic in Addend. 'Locus alius est Platonis, qui ita procedit, quasi βιαίως scripsisset Pindarus. Extat in l. iii. de Legg. p. 690. B. τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικεν, ἀξίωμα, ἕκτον ἂν γίγνοιτο, ἕπεσθαι μὲν ἀνεπιστήμονα κελεῦον, τὸν δὲ φρονοῦντα, ἡγεῖσθαί καὶ ἄρχειν. καί τοι τοῦτό γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔγωγε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δὲ, τὴν τοῦ νόμου ἑκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον, πεφυκυῖαν.'

ἐπεὶ ἀπριάτας] Deerant in Codd. B. M. etiam in Cod. Aug. sed errore agnito superscripserat librarius. Find.

ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου] *Hoc justum natura esse ratus, et boves et cetera omnia deteriorum infirmiorumque bona in melioris valentiorisque possessionem cedere.* Verba hoc ordine exhibent Codd. B. A. M. εἶναι τοῦ βελτίονος πάντα καὶ κρείττονος. Heind.

καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα[d] τοῦ βελτίονός τε[e] καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων. τὸ μὲν οὖν
II. i. 83. ἀληθὲς οὕτως ἔχει, γνώσει[f] δ' ἐὰν[g] ἐπὶ τὰ μείζω ἔλθῃς ἐάσας ἤδη φιλοσοφίαν. [§. 88.] Φιλοσοφία γάρ τοί ἐστιν, ὦ Σώκρατες, χαρίεν, ἄν τις αὐτοῦ μετρίως ἅψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ· ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων.[h] ἐὰν γὰρ καὶ[i] πάνυ εὐφυὴς ᾖ καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ, ἀνάγκη πάντων ἄπειρον[j] γεγονέναι ἐστίν, ὧν χρὴ ἔμπειρον εἶναι τὸν μέλλοντα καλὸν κἀγαθὸν καὶ εὐδόκιμον[k] ἔσεσθαι ἄνδρα. καὶ γὰρ τῶν νόμων ἄπειροι γίγνονται τῶν κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τῶν λόγων[l] οἷς δεῖ[m] χρώμενον[n] ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καὶ τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων, καὶ συλλήβδην τῶν ἠθῶν παντάπασιν ἄπειροι[o] γίγνονται. ἐπειδὰν οὖν[p] ἔλθωσιν εἴς τινα ἰδίαν ἢ πολιτικὴν πρᾶξιν, καταγέλαστοι γίγνονται, ὥσπερ γε,[q] οἶμαι, οἱ πολιτικοί, ἐπειδὰν αὖ[r] εἰς τὰς ὑμετέρας διατριβὰς ἔλθωσι καὶ τοὺς λόγους, καταγέλαστοί εἰσι. συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου· λαμπρός τ' ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ,

—[e] γε Γ.—[f] γνώσει (η) W.—[g] plerique δὲ ἂν.—[h] τῷ ἀνθρώπῳ corr B.—[i] καὶ om C.—[j] ἄπειρος Σ.—[k] εὐδαίμον' Ꭓ, εὐδαίμονα ΔΣ et γρ Υ.—[l] δημοσί, in mg positis τῶν λόγων, F.—[m] δὴ I.—[n] χρωμένους Φ.—[o] ἄπειροι om E et pr F.—[p] οὖν om I.—[q] γε

§. 88. *φιλοσοφία γάρ τοι*] Totam hanc ῥῆσιν usque ad illa *καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ* §. 92. profert Gellius Noct. Att. x. 22. sine ulla tamen scripturæ varietate. Heind.

ἐν τῇ ἡλικίᾳ] H. e. *μειράκιον ὢν* §. 82. init. Conf. ad Plat. Charmid. §. 8. Heind.

διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων] Minus bene Bas. 2. *τῷ ἀνθρώπῳ*. Cod. Reg. *τῶ ἀνθρώπω*. Tum pro *εὐδόκιμον* Codd. B. A. M. *εὐδαίμονα*, quod nemo præferat h. l. De philosophiæ hac in vulgus reprehensione pertinet huc imprimis luculentus ille locus de Rep. vi. p. 487. D. longior tamen, quam ut huc possit transscribi. Heind.

τοῖς ἀνθρ.] Mire Routhius explicat, *quæ sunt hominibus*, articulum cum antecedente voce *συμβολαίοις* cohærere monens. Verborum est ordo: *οἷς χρώμενον ἐν τοῖς συμβολαίοις δεῖ ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις*. Schol. *συμβόλαια παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαὶ καὶ συνθῆκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἔνεμον.* Per *κοινωνήματα* verbum hoc ipse explicat Plato de Rep. i. p. 333. A. Mox ad *τῶν ἠθῶν* Schol. *ἤθη τὰ ἐν ἔθει κείμενά φησι.* Heind.

ὥσπερ γε] Abest *γε* a Codd. B. A. M. Heind.

Ficinus, *quemadmodum et civiles viri*, tanquam pro *γε* legisset *καί*: bene. Find.

τὸ τοῦ Εὐριπίδου] Schol. *τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου, ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα· οὗτοι δ' Ἀντιόπης υἱοί.* Versus hos ita constituit Valcken. Diatrib. in Eurip. Rell. p. 76. *ἐν τούτῳ γέ τοι Λαμπρός θ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν*, vel *ἐν τούτῳ γε πᾶς Λαμπρός τίς ἐστι κἀπὶ τ. ἐ.* etc. verba *ὅπου δ' ἂν φαῦλος— ἐπαινεῖ* a Platone addita putans. Atque

καὶ[n] καταπατήσας τὰ ἡμέτερα[o] γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπῳδὰς καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας,[p] ἐπαναστὰς ἀνεφάνη[q] δεσπότης ἡμέτερος[r] ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ[s] μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι[t] ἐν ᾧ λέγει ὅτι νόμος ὁ[u] πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ δή,[v] φησίν, ἄγει βιαίως[w] τὸ δικαιότατον[x] ὑπερτάτᾳ[y] χερί.[z] τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος,[a] ἐπεὶ ἀπριάτας[b]—λέγει οὕτω πως· τὸ γάρ[c] ᾆσμα οὐκ ἐπίσταμαι. λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς, ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς

[n] καὶ ante καταπατήσας om ΧΓΔΒCΕFIW.—[o] ὑμέτερα EFς.—[p] ἅπαντας om F.—[q] ἐφάνη F.—[r] ὑμέτερος ς.—[s] δέ om F et pr ΞΕ, post μοι ponit rc E.—[t] ἄσθματι C.—[u] ὅτι ὁ νόμος I.—[v] δὴ om V.—[w] βιαίων ΧΓΔΣΤΦΒCI, βιαιῶν Ξ: om F et (qui suffecit πάνθ') V. sed V etiam τὸ δικαιότατον om, in mg positis δικαιῶν τὸ βιαιότατον, quorum me pœnitet non receptorum. conf. Bœckh. Pindari fragm. 151.—[x] δι- (ον) καιότατον E.—[y] ὑπερτάτῃ ΞΣ.—[z] χερί V: χειρί *ς.—[a] ἡρακλέος ΧΓΞΣΤΒCFIW, (ους) ἡρακλέος V: Ἡρακλέους ς.—[b] ἐπεὶ ἀπριάτας om Σ.—[c] ἐπεὶ τὸ F.—[d] παντὸς EF.

§. 87. τὰ ἡμέτερα] Sic pro ὑμέτερα Codd. R. B. M. ut mox scripti et editi ante Stephanum libri δεσπότης ἡμέτερος. Utrumque reposui ob prægressa illa, ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα. Heind.

γράμματα] H. l. de psephismatis accipe, ut de Legg. ix. p. 858. E. ὅσοι δὴ νομοθέται γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν. De voc. μαγγάνευμα vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 310. Heind.

ἀνεφάνη] Forte legendum est ἂν φανείη et post ἐκλάμψειε pro ἐξέλαμψε. Find.

ὁ δοῦλος] *Ad servilem ille conditionem institutione nostra depressus.* Additum autem hoc ὁ δοῦλος, non erat, cur virum doctum offenderet. Nam et subjecti, quod logici dicunt, locum hoc habet in verbis πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος etc. et luculenta est venustaque oppositio in his δεσπότης ἡμέτερος et ὁ δοῦλος. Heind.

καὶ Πίνδαρος] Pindari hunc locum in Platone ita constitui partim ex Aristide Orat. i. Platon. p. 52. posse existimat Valckenar. ad Herodot. iii. 38. Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χερί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπριάτας— sc. Γηρυόνου βόας ἀπήλασεν. Conf. Schneider. Pindar. Fragm. 164. p. 108. et Plat. de Legg. iii. p. 690. B. iv. p. 714. E. Pindarici loci sententiam Calliclem pervertere, ipsa etiam poetæ verba mutantem, ut in rem suam accommodet, bene monet Routhius. Cf. Valcken. l. l. Heind.

ἐν τῷ] Ficinus, *in quodam carmine.* Legit ἔν τῳ ᾄσματι. Find.

βιαίως] In Cod. R. βιαίων legitur; βιαίον ut var. lect. affert Steph. in marg. Routh. qui sic in Addend. 'Locus alius est Platonis, qui ita procedit, quasi βιαίως scripsisset Pindarus. Extat in l. iii. de Legg. p. 690. B. τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικεν, ἀξίωμα, ἕκτον ἂν γίγνοιτο, ἕπεσθαι μὲν ἀνεπιστήμονα κελεῦον, τὸν δὲ φρονοῦντα, ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. καί τοι τοῦτό γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔγωγε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δὲ, τὴν τοῦ νόμου ἑκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον, πεφυκυῖαν.'

ἐπεὶ ἀπριάτας] Deerant in Codd. B. M. etiam in Cod. Aug. sed errore agnito superscripserat librarius. Find.

ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου] *Hoc justum natura esse ratus, et boves et cetera omnia deteriorum infirmiorumque bona in melioris valentiorisque possessionem cedere.* Verba hoc ordine exhibent Codd. B. A. M. εἶναι τοῦ βελτίονος πάντα καὶ κρείττονος. Heind.

καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα[d] τοῦ βελτίονός τε[e] καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων. τὸ μὲν οὖν
II. i. 83. *ἀληθὲς οὕτως ἔχει, γνώσει[f] δ' ἐὰν[g] ἐπὶ τὰ μείζω ἔλθῃς ἐάσας ἤδη φιλοσοφίαν.* [§. 88.] *Φιλοσοφία γάρ τοί ἐστιν, ὦ Σώκρατες, χαρίεν, ἄν τις αὐτοῦ μετρίως ἅψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ· ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων.[h] ἐὰν γὰρ καὶ[i] πάνυ εὐφυὴς ᾖ καὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ, ἀνάγκη πάντων ἄπειρον[j] γεγονέναι ἐστίν, ὧν χρὴ ἔμπειρον εἶναι τὸν μέλλοντα καλὸν κἀγαθὸν καὶ εὐδόκιμον[k] ἔσεσθαι ἄνδρα. καὶ γὰρ τῶν νόμων ἄπειροι γίγνονται τῶν κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τῶν λόγων[l] οἷς δεῖ[m] χρώμενον[n] ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καὶ τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων, καὶ συλλήβδην τῶν ἠθῶν παντάπασιν ἄπειροι[o] γίγνονται. ἐπειδὰν οὖν[p] ἔλθωσιν εἴς τινα ἰδίαν ἢ πολιτικὴν πρᾶξιν, καταγέλαστοι γίγνονται, ὥσπερ γε,[q] οἶμαι, οἱ πολιτικοί, ἐπειδὰν αὖ[r] εἰς τὰς ὑμετέρας διατριβὰς ἔλθωσι καὶ τοὺς λόγους, καταγέλαστοί εἰσι. συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ* Εὐριπίδου· *λαμπρός τ' ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ,*

—[e] γε Γ.—[f] γνώσει W.—[g] plerique δὲ ἄν.—[h] τῷ ἀνθρώπῳ corr B.—[i] καὶ om C.—[j] ἄπειρος Ξ.—[k] εὐδαίμον' Χ, εὐδαίμονα ΔΞ et γρ Υ.—[l] δημοσί, in mg positis τῶν λόγων, F.—[m] δὴ I.—[n] χρωμένους Φ.—[o] ἄπειροι om E et pr F.—[p] οὖν om I.—[q] γε

§. 88. *φιλοσοφία γάρ τοι*] Totam hanc ῥῆσιν usque ad illa *καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ* §. 92. profert Gellius Noct. Att. x. 22. sine ulla tamen scripturæ varietate. Heind.

ἐν τῇ ἡλικίᾳ] H. e. *μειράκιον ὂν* §. 82. init. Conf. ad Plat. Charmid. §. 8. Heind.

διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων] Minus bene Bas. 2. *τῷ ἀνθρώπῳ*. Cod. Reg. *τῶ ἀνθρώπω*. Tum pro *εὐδόκιμον* Codd. B. A. M. *εὐδαίμονα*, quod nemo præferat h. l. De philosophiæ hac in vulgus reprehensione pertinet huc imprimis luculentus ille locus de Rep. vi. p. 487. D. longior tamen, quam ut huc possit transscribi. Heind.

τοῖς ἀνθρ.] Mire Routhius explicat, *quæ sunt hominibus*, articulum cum antecedente voce *συμβολαίοις* cohærere monens. Verborum est ordo: *οἷς χρώμενον ἐν τοῖς συμβολαίοις δεῖ ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις*. Schol. *συμβόλαια παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαὶ καὶ συνθῆκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἔνεμον*. Per *κοινωνήματα* verbum hoc ipse explicat Plato de Rep. i. p. 333. A. Mox ad *τῶν ἠθῶν* Schol. *ἤθη τὰ ἐν ἔθει κείμενά φησι*. Heind.

ὥσπερ γε] Abest *γε* a Codd. B. A. M. Heind.

Ficinus, *quemadmodum et civiles viri*, tanquam pro *γε* legisset *καί*: bene. Find.

τὸ τοῦ Εὐριπίδου] Schol. *τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου, ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα· οὗτοι δ' Ἀντιόπης υἱοί*. Versus hos ita constituit Valcken. Diatrib. in Eurip. Rell. p. 76. *ἐν τούτῳ γέ τοι Λαμπρός θ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν*, vel *ἐν τούτῳ γε πᾶς Λαμπρός τίς ἐστι κἀπὶ τ. ἐ.* etc. verba *ὅπου δ' ἂν φαῦλος—ἐπαινεῖ* a Platone addita putans. Atque

κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας[s] τούτῳ[t] μέρος,
ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει[u] βέλτιστος ὤν.

ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν φεύγει καὶ λοιδορεῖ τοῦτο,[v] I. 485.
τὸ δ' ἕτερον ἐπαινεῖ, εὐνοίᾳ τῇ ἑαυτοῦ, ἡγούμενος οὕτως αὐ- II. i. 81.
τὸς ἑαυτὸν ἐπαινεῖν. ἀλλ', οἶμαι, τὸ ὀρθότατόν ἐστιν ἀμφοτέρων μετασχεῖν. [§. 89.] Φιλοσοφίας μέν, ὅσον παιδείας χάριν, καλὸν μετέχειν, καὶ οὐκ αἰσχρὸν μειρακίῳ ὄντι φιλοσοφεῖν· ἐπειδὰν δὲ ἤδη[w] πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος ἔτι φιλοσοφῇ,[x]· καταγέλαστον, ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται,[y] καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥς περ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. ὅταν μὲν γὰρ παιδίον ἴδω ᾧ ἔτι προσήκει διαλέγεσ-

om Σ et pr Ξ.—[r] οὖν I.—[s] τῆς ἡμέρας ΦF.—[t] τοῦτο BC: τούτῳ μέρος om F.—[u] τυγχάνει Stephanus: libri τυγχάνῃ.—[v] τοῦτο ΧΓΔΞΣΤΦBCFIVW: τούτῳ *s.—[w] ἴδη ΣΤ.—[x] φιλοσοφῇ ΧΓΔΞΣΤΦBCIV: φιλοσοφεῖ *s.—[y] γίγνεται τὸ χρῆμα Γ.—[z] ψελλιζομένῳ (ον) V, ψελλιζόμενόν τε Φ.—[a] παίζοντι V, πέζοντα I, χαῖρον (in mg

τυγχάνει, quod sermonis lege pro τυγχάνῃ recepi, correxerat jam præter Stephanum Gatakerus Diss. de N. T. Stil. c. XXV. idemque κράτιστος ex Plutarcheis præferebat, quod itidem est in Alcib. ii. p. 146. A. ubi hæc parum sane feliciter adhibuit dialogi illius scriptor. De usu hoc vocabuli νέμειν vid. Valcken. l. l. p. 77. et ad Hippol. p. 306. Heind.

τε ἐστὶν] Non stat versus ita legendo: et in tertio videtur scribendum τυγχάνει: ut ἵνα sit pro ubi. Steph.

λοιδορεῖ τοῦτο] Vere Codd. A. M. B. Vulgo τούτῳ, refragante sermonis usu. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 456. Τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς δοτικῇ συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ, ubi vid. Hemsterhus. et Kuster. Nam exempla, in quovis scriptore obvia, putidum esset congerere. Heind.

§. 89. ὅσον παιδείας χάριν] Ita philosophiam informat Callicles, ut gratiosa sit res atque elegans, utilis vero ac necessaria non item: ut sit puerilis quasi ludus, quem ludere ut pueris decorum, ita viris turpe sit atque inhonestum. Egregie igitur sibi ipse repugnet, si ὅσον παιδείας χάριν tractandam esse philosophiam dicat. Sed noli dubitare, quin pro παιδείας dixerit παιδιᾶς. De harum vocum permutatione V. Ruhnk. ad Tim. p. 2. Heusd.

Speciosa satis Heusdii conjectura, cui illa quoque favere videntur, quæ statim inferuntur: καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Quanquam hoc ipsum displicet, philosophiam hic statim ipsam dici παιδιὰν, deinde cum παιδιᾷ comparari. Enimvero vulgatæ scripturæ veritatem liquido confirmant inferiora illa Calliclis verba §. seq. Παρὰ νέῳ μὲν γὰρ μειρακίῳ ὁρῶν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ καὶ ἡγοῦμαι ἐλεύθερόν τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ μὴ φιλοσοφοῦντα ἀνελεύθερον καὶ οὐδέποτε οὐδενὸς ἀξιώσοντα ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πράγματος. Quæ verba Heusdii argumentationem plane refutant. Buttm.

φιλοσοφῇ] Sic Cod. Reg. Vulgo vitiose φιλοσοφεῖ. Heind.

τὸ χρῆμα] Pro τὸ πρᾶγμα positum h. l. illustravit Budæus Comm. L. Gr. p. 44. Ridicule enim Findeis. in Ind. de *homine* hoc accipiens explicat: *homo ille admodum ridendus est*. Heind.

ὥσπερ] Legendum videtur ὅπερ. Mox pro vulgato ᾧ reposui e Cod. utroque ὅ, quod requirunt participia ψελλιζόμενον et παῖζον, quæ in dativos mutanda essent, si ᾧ locum hic haberet. Find.

ᾧ ἔτι προσήκει] Codd. A. M. ὃ ἔ. πρ. idque in contextum admisit Findeisenius,

θαι οὕτω ψελλιζόμενον[z] καὶ παῖζον,[a] χαίρω τε καὶ χαρίεν[b] μοι φαίνεται καὶ ἐλευθέριον καὶ πρέπον τῇ τοῦ παιδίου ἡλικίᾳ· ὅταν δὲ σαφῶς διαλεγομένου παιδαρίου ἀκούσω, πικρόν τί μοι δοκεῖ χρῆμα εἶναι καὶ ἀνιᾷ μου τὰ ὦτα καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι· ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου ἢ παίζοντα ὁρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἄνανδρον καὶ πληγῶν ἄξιον. ταὐτὸν οὖν ἔγωγε τοῦτο[c] πάσχω καὶ πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας. παρὰ[d] νέῳ μὲν γὰρ μειρακίῳ ὁρῶν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ, καὶ ἡγοῦμαι ἐλεύθερόν τινα εἶναι[e] τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ μὴ φιλοσοφοῦντα ἀνελεύθερον καὶ οὐδέποτε οὐδενὸς
II. i. 85. ἀξιώσοντα[f] ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πράγματος· ὅταν δὲ δὴ πρεσβύτερον ἴδω[g] ἔτι φιλοσοφοῦντα[h] καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενον, πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δεῖσθαι, ὦ Σώκρατες, οὗτος ὁ ἀνήρ. [§. 90.] Ὃ γὰρ νῦν δὴ[i] ἔλεγον, ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, κἂν πάνυ εὐφυὴς ᾖ, ἀνάνδρῳ[j] γενέσθαι φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς[k] ἀγοράς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς τοὺς ἄνδρας ἀριπρεπεῖς[l] γίγνεσθαι, καταδεδυκότι δὲ τὸν λοιπὸν βίον βιῶναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίᾳ[m] τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα,[n] ἐλεύθερον δὲ καὶ[o] μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγξασθαι. ἐγὼ δέ, ὦ Σώκρα-

posito παῖζον) F.—[b] χαρίεν BC.—[c] τούτῳ Φ.—[d] πέρι· ΧΔ, περὶ ΓΞΣΥΦBCEIVW.—[e] εἶναι EF.—[f] ἀξιώσαντα ΣΥF.—[g] ἴδω om BCEFI.—[h] φιλοσοφοῦντα ὁρῶ rc F.—[i] δὴ νῦν Γ.—[j] ἀνάνδρου Σ. (ῐ)—[k] τῆς ΦI.—[l] εὐπρεπεῖς F.—[m] ἐν γωνίᾳ om CEFI.—[n] ψιθυρίζοντα V.—[o] καὶ post δὲ om I.—[p] ἔχω φιλικῶς ΧΓΔΞBCEFIVW : ἔχω καὶ

alioquin dativis ψελλιζομένῳ et παίζοντι opus est putans. Accusativi etsi trahi possunt ad ἴδω, vix tamen dubito quin Plato scripserit, ᾧ ἔτι προσ. διαλ. οὕτω ψελλιζόμενον καὶ παίζειν. Heind.

ταὐτὸν] Desiderabatur οὖν in Codd. B. M. male: nam valet h. l. *inquam*, et est idem quod alias δή. Find.

εἶναι] Abest ab Ald. Bas. 1. 2. Contra in Bas. 2. post ἀνελεύθερον additur τινὰ εἶναι. Find.

§. 90. ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς] Non Euripides, sed Homerus, apud quem hæc frustra quæri, Routhium scripsisse miror. Locus est Il. ix. 441. Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι. Heind.

τὸν] Sponte mutavi in τοῦ, ita ut cum infinitivo βιῶναι conjungatur et intelligatur ἕνεκα. Find.

τριῶν ἢ τεττάρων] Hæc verba conjungenda sunt cum verbis μετὰ μειρακίων. Ejusmodi exemplum ordinis verborum perturbati extat in Min. p. 319. C. ὅτι οὖν τοῦτο τὸ γέρας οὐκ ἔστιν ὅτῳ ἀπένειμεν Ὅμηρος τῶν ἡρώων, ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι, ἄλλῳ ἢ μόνῳ [sc. αὐτῷ], τοῦτ' ἔστιν ἔπαινος θαυμαστός. Quorum verborum ordo est: ὅτι οὖν οὐκ ἔστιν ὅτῳ τῶν ἡρώων ἄλλῳ ἢ μόνῳ Ὅμηρος τοῦτο τὸ γέρας, ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι, ἀπένειμε, κ. τ. λ. Find.

ἱκανὸν μηδ. φθέγξ.] Etsi hoc ἱκανὸν ferri potest, magis tamen placeret νεανικόν. Vid. not. ad Plat. Lysid. §. 4. Heind.

μηδέποτε φθέγξασθαι] Malim μηδὲν μηδέποτε φθέγξασθαι. Non semel hunc locum, quod Petavium latuisse miror,

τες, πρὸς σὲ ἐπιεικῶς ἔχω φιλικῶς.[p] κινδυνεύω οὖν[q] πεπονθέναι νῦν ὅ περ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα[r] ὁ Εὐριπίδου,[s] οὗ περ ἐμνήσθην. καὶ γάρ ἐμοὶ τοιαῦτ' ἄττα[t] ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν οἷά περ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφόν,[u] ὅτι ἀμελεῖς,[v] ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι, καὶ οὔτ' ἂν δίκης[w] βουλαῖσι προθεῖ'[x] ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ' I. 486.

φιλικῶς *Ϛ.—[q] γοῦν F.—[r] ἀμφίωνα Ξ.—[s] ὡς εὐριπίδης Φ.—[t] τε F.—[u] πρὸς τὸν ἀδελφὸν om F.—[v] ἀμελῶς Ξ.—[w] δίκαις καὶ E, δίκαις οὐ F.—[x] προσθεῖ' ΧΓΔBCFI et

imitando expressit Themistius Orat. ii. p. 30. B. Ἢ μᾶλλόν γε ὅστις ὑπὲρ ἀρετῆς θαμὰ διεξίοι καὶ θαρσαλεότητος καὶ ἀνδρείας, ἐπὶ σκιμποδίου καθήμενος, πρὸς μειράκια τρία ἢ καὶ τέτταρα, οὐχ οἷός τε ὢν τοῦ δωματίου παρακύψαι ὑπ' ἀσθενείας. Orat. xxii. p. 265. B. Οἱ σφίσιν ἀποχρῆν ὑπειλήφασιν ἐν γωνίᾳ μόνῃ πρὸς τὰ μειράκια ψιθυρίζειν, φεύγειν δὲ τὰ μέσα τῆς πόλεως κατὰ τὸν Καλλικλέους ὀνειδισμὸν, καὶ τὰς ἀγορὰς, ἐν αἷς φησιν ὁ ποιητὴς ἀριπρεπέας τελέθειν τοὺς ἄνδρας. Orat. xxviii. p. 341. D. Οὐ γὰρ οἶδα, ὅθεν φρίττουσί τε καὶ εὐλαβοῦνται ἀγορὰς, ἐν αἷς φησὶν ὁ ποιητὴς ἀριπρεπέας τελέθειν τοὺς ἄνδρας καὶ οὐκ ἀνέχονται παρακύπτειν ἔξω τοῦ σκίμποδος καὶ τῆς γωνίας. Respicit autem Plato Homericum Il. ι. vs. 441. quod in suum usum contulit Plutarch. Præc. Ger. Reip. p. 801. D. Heusd.

ἐπιεικῶς] Pertinet huc Scholion Cod. Aug. quod apud Fischerum ad Criton. i. 7. legitur. Ἐπιεικῶς ἱκανῶς· ἐπὶ τὸ φιλικῶς, παρὰ Πλάτωνι. Sed Fischerus legendum censet καὶ ἀντὶ τοῦ φιλικῶς, maluerim ἔτι τε φιλικῶς. Find.

καὶ φιλικῶς] Abest καὶ a Cod. Reg. neque id expressit Ficinus, hæc vertens: *Ego autem valde te, o Socrates, amo.* Utrum verum sit, non affirmem, quanquam, absque hoc καὶ, pro Platonis more h. l. exspectarem πάνυ potius quam ἐπιεικῶς. Heind.

ὅπερ ὁ Ζῆθος—Εὐριπίδου] Fratrum istorum certamen ab Horatio his verbis memoratur: 'Gratia sic fratrum geminorum, Amphionis atque Zethi, dissiluit, donec suspecta severo Conticuit lyra. Fraternis cessisse putatur Moribus Amphion.' Epist. i. 18. 41. De Zetho, Amphione, atque ipsorum matre Antiope, videndi Homerus Odyss. λ. v. 262. Pausanias in Corinth. p. 125. Ed. Kuhn. et Bœoticis p. 720. Horat. Art. Poet. 304. Plutarch. in Lib. de Musica, p. 1129. Joan. Mallala in Chronol. l. ii. p. 53. etc. Ed. Ox. Cedrenus Hist. Compend. p. 20. Ed. Bas. et Suidas v. Ἀντιόπη. Routh.

ἐπέρχεται] ἀπέρχεται Ald. Bas. 1. 2. vitiose. Codd. A. M. εἰπεῖν pro λέγειν. Find.

ὅτι ἀμελεῖς] Schol. Καὶ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα τοῦ Εὐριπίδου ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀντιόπης δράματος εἴληφε.—Ὁ τῶν στίχων δὲ νοῦς οὗτος· ὁ Ζῆθός φησι τῷ Ἀμφίονι μουσικῷ ὄντι· ῥίψον τὴν λύραν, κέχρησο δὲ ὅπλοις. Οὕτω καὶ Καλλικλῆς λέγει Σωκράτει· Ἄφες φιλοσοφίαν, ἐλθὲ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ δίκαζε. Euripidis versus hos, a Piersono in Præfat. ad Mœr. p. xlii. ita constitutos, Φθείρεις δὲ ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν Γυναικομίμῳ διαπρεπὴς (s. διαπρέπων) μορφώματι. Valckenarius in Diatrib. p. 75. hunc in modum concinnandos judicavit: Ζηθ. Ἀμφίον, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ, Αἰσχρῶς τε, ψυχῆς ὧδε γενναία φύσις, Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι; pro διαπρέπεις a Platone scribi potuisse censens φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν—διαστρέφεις, tametsi alterum fuerit Euripidis, in margine forsan adnotatum, sicut ad vocem Platonis μειρακιώδει hæc legantur in Olympiodori Commentario Ms. ὁρᾷς, πῶς Εὐριπίδου γυναικώδει εἰρηκότος αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε. Sed singulas duumvirorum rationes alienum est huc afferre. Pro διαπρέπεις, quod manifestam habet corruptelæ notam, quanquam agnoscitur a Thoma Mag. v. Διαπρέπω, dubito, reponendumne sit διαστρέφεις, an, quod Grotio placuit Excerpt. e Trag. et Com. p. 373. διατρέφεις, immerito spretum certe Piersono, cujus correctionem illam φθείρεις seu διαφθείρεις διαπρεπὴς ego non præfero. Heind.

μειρακιώδει] De Rep. v. p. 466. B. ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα. Heind.

προθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον] προσθεῖ ἂν ὀρθῶσαι λόγον Bas. 2. προθεῖο ἂν ὀρθὸν

εἰκὸς ἂν[y] καὶ πιθανὸν λάβοις,[z] οὔθ' ὑπὲρ ἄλλων[a] νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο. [§. 91.] Καί τοι, ὦ φίλε Σώκρατες—καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς· εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ[b]
II. i. 86. —οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶναι[c] οὕτως ἔχειν ὡς ἐγὼ σὲ οἴμαι ἔχειν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πόῤῥω ἀεὶ[d] φιλοσοφίας ἐλαύνοντας;[e] νῦν γὰρ εἴ τις σοῦ λαβόμενος ἢ ἄλλου ὁτουοῦν[f] τῶν τοιούτων[g] εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγάγοι,[h] φάσκων ἀδικεῖν μηδὲν ἀδικοῦντα, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὅ τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης[i] ἂν καὶ χασμῷο[j] οὐκ ἔχων ὅ τι εἴποις, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβὰς, κατηγόρου τυχὼν πάνυ φαύλου καὶ μοχθηροῦ, ἀποθάνοις ἂν, εἰ βούλοιτο θανάτου σοι[k] τιμᾶσθαι. καί τοι πῶς σοφὸν τοῦτό ἐστιν, ὦ Σώκρατες, εἴ[l] τις εὐφυᾶ[m] λαβοῦσα τέχνη φῶτα

pr E, προσθῆ' Φ, προθοῖο Ξ: προθεῖο *s. evanuit in W.—[y] ἂν et post εἰκὸς et post πιθανὸν ponunt ℵΓΔΞΣΥΦBCIW, post πιθανὸν solum *s.—[z] λάβῃς C, ἀντιλάβοις V.—[a] ἄλλου ℵΓΞΣΥΦCWI.—[b] τῇ σῇ E, τί σοι (τι σοι) F.—[c] σοι εἶναι om F.—[d] ἀεὶ τοὺς πόῤῥω Φ.—[e] ἐλαύνοντι F.—[f] οὕτω νοῦν I.—[g] τῶν τοιούτων add ℵΓΔΞΣΥΦBCIVW.—[h] ἀπαγάγοι V: ἀπάγοι *s.—[i] εἰλιγγιώῃς ℵ.—[j] χασμῷ I.—[k] θανάτου σοι ℵΓΔΞΣΥΦBCIVW, σοι θανάτου σοι E: σοι θανάτου *s.—[l] ἢ εἴ V, ἢ ℵ.—[m] εὐφυῆ ℵΓΔΦB

λόγον Ms. B. [A. M.] προσθεὶης pro προθεῖ legendum ait Cornarius. Sed bona est recepta lectio. προθεῖ ἂν per synalœpham Ald. et Bas. 1. Routh.

οὔτ' εἰκὸς καὶ πιθ. ἂν λάβοις] Codd. B. A. M. οὔτ' εἰκ. ἂν καὶ πιθ. λάβοις. Quæ verba Calliclis esse putabat Valckenarius Euripidem interpretantis. Dubito, an recte; poetam sapere videtur hæc dictio, εἰκὸς καὶ πιθανὸν λαβεῖν. Qui respiciuntur h. l. et §. 92. a Callicle Euripidis versus, eos idem vir summus l. l. ita composuit: Οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον Προθεῖο πιθανὸν, οὔτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ Κύτει γ' ὁμιλήσειας, οὔτ' ἄλλων ὕπερ Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι... ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Παῦσαι δ' ἀοιδῶν· πολεμίων δ' εὐμουσίαν Ἄσκει. Τοιαῦτ' ἄειδε καὶ δόξεις φρονεῖν, Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν, Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα, Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. Heind.

ἄλλων] ἄλλου A. B. M. Find.

§. 91. εὐνοίᾳ—τῇ σῇ] I. e. τῇ εἰς σέ· V. Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. viii. p. 466. Heind.

νῦν γὰρ] Bas. 2. νυνὶ γὰρ etc. Heind.

τῶν τοιούτων] Verba τῶν τοιούτων, quæ sensu integro abesse non possunt, addita jam a Cornario, in sedem suam reduxi e Codd. B. A. et Bas. 2. Nam Cod. M. ἄλλου του τῶν τοιούτων. Ficinus: *aut alium quempiam vestrum.* Heind.

εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι] Æque proprie hoc dici constat, atque εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον; interdum etiam simpliciter usurpatur ἀπάγειν, ut Menon. p. 80. B. Εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιοῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. Heind.

οἶσθ' ὅτι] Codd. B. M. ἴσθ' ὅτι, quod pro more suo recepit Findeisen. De Rep. iii. p. 393. D. Εἰ γὰρ Ὅμηρος—μὴ ὡς Χρύσης γενόμενος ἔλεγεν, ἀλλ' ἔτι ὡς Ὅμηρος, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν μίμησις ἦν. Ibid. iv. p. 505. A. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ' ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν (τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν) οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τἆλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ' ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ', εἰ κεκτήμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. Phædo p. 72. A. Εἰ γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα—, οἶσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη etc. Et conf. Theætet. §. 72. Cratyl. §. 85. ut plurima alia mittam. Heind.

καίτοι πῶς σοφὸν τοῦτό ἐστι] Versus

ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ[n] δυνάμενον βοηθεῖν μηδ' ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἑαυτὸν μήτε ἄλλον μηδένα,[o] ὑπὸ δὲ τῶν ἐχθρῶν περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν, ἀτεχνῶς δὲ[p] ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει; τὸν δὲ τοιοῦτον, εἴ τι καὶ[q] ἀγροικότερον εἰρῆσθαι, ἔξεστιν ἐπὶ κόρρης[r] τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην. [§. 92.] Ἀλλ' ὦ 'γαθέ, ἐμοὶ πείθου, παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν[s] ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις[t] φρονεῖν,[u] ἄλλοις τὰ κομψὰ

CEFIW.—[n] αὑτῷ om I.—[o] οὐδένα F.—[p] δέ τι I.—[q] καὶ om ℌΔ.—[r] κόρης F.—

Euripideos ita effinxit Valckenarius l. l. Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τιν' εὐφυᾶ Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;... Μήτ' αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενόν γ' ἐπαρκέσαι. Heind.

περισυλᾶσθαι] Paullulum mutatur structura, infinitivis περισυλᾶσθαι et ζῆν participiorum loco positis, περισυλώμενον, ζῶντα. Heind.

τὸν δὲ τοιοῦτον] Malim τὸν δὴ τ. Heind.

εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι] *Etiamsi hoc fuerit dictu inhumanius.* Ita vertendam esse hanc formulam, edocuit me Heindorfius, de quo ideo monendum duxi, ne similitudo ejusmodi phrasium, qualis est illa εἴ τι καὶ παίζειν δεῖ, in alia omnia, ut me olim, lectorem deducat. Plat. Amat. p. 136. E. Τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; ἢ ἀγροικότερόν ἐστιν ἐρέσθαι; Buttm.

ἐπὶ κόρρης τύπτοντα] Eustath. ad Il. ν. p. 923. Ed. Basil. κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, πληγὴ τυχὸν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον, κόρρην δέ, φησι, καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. διὸ καὶ προπηλακισμὸς ἰσχυρός φασι τὸ ἐπὶ κόρρης, καὶ μείζων τοῦ κονδύλου. Videtur τὸ ἐπὶ κόρρης τύπτειν cum ex hoc Platonis loco, qui sæpe dehinc a Socrate respicitur, tum ex Demosthenis Orat. contra Midiam contumeliosum prorsus fuisse habitum, et percutientis injuriam maxime augisse. Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν, inquit Orator, ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιθ' ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης· ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. p. 513. Ed. Taylor. De τῷ ἐπὶ κόρρης τύπτειν omnes fere agunt, quotquot grammaticorum veterum supersunt, idque plerique de ea pulsatione, quæ lata manu fit, exponunt. Routh.

ἐπὶ κόρρης τύπτοντα] Vid. Eustath. ad Il. N. p. 923. ed. Bas. laudante Routhio, et Harpocrat. in v. ἐπὶ κόρρης. Heind.

τύπτοντα] Hic additur accusativus loco dativi τύπτοντι, quem casum proprie requirit ἔξεστι. Sic Min. p. 320. E. ὅτῳ μέλει τοῦ εὐδόκιμον εἶναι. Ejusmodi dativi interdum sunt in accusativos mutati, ut apud Isocratem Panath. p. 602. editum est a Wolfio ὥστ' οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς ἔχειν. Sed Cod. Bavar. habet αὐτοὺς pro αὐτοῖς, cum quo consentiunt editt. Brubach. et Isingrin. Vid. Dorvillius ad Chariton. p. 586. Lips. et Reizius ad Lucian. Somn. s. Gall. §. 26. Find.

De accusativo illo τύπτοντα post ἔξεστιν illato vide, si tanti est, Dorvill. l. c. Heind.

§. 92. παῦσ. δ' ἐλ] παῦσαι δ' ἀοιδῶν reposuisse se ob sensum notat Grotius Excerpt. p. 373. cum παῦσαι δ' ἐλέγχων esset apud Platonem. Sed in margine gl. R. Cod. Gorgiæ ad vocem ἐλέγχων sic se habet, ἐν ἄλλῳ προσκεῖται τό, παῦσαι ματαιάζων. Possent ergo Euripidis fuisse verba, Παῦσαι ματάζων, etc. Sed de hac re viderint alii. Routh.

παῦσαι δ' ἐλέγχων] Schol. ἐν ἄλλῳ προσκεῖται τὸ παῦσαι ματαΐζων (Cod. Reg. ματαιάζων. V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 175.) Sed ἐλέγχων a Platone profectum esse, arguunt seqq. ζηλῶν οὐκ ἐλέγχοντας ἄνδρας etc. similiterque Thrasymachus ad Socratem de Rep. i. p. 336. C. μὴ μόνον ἐρώτα μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων, ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται, ἐγνωκὼς τοῦτο, ὅτι ῥᾷον ἐρωτᾷν ἢ ἀποκρίνεσθαι etc. Heind.

ταῦτ' ἀφείς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι[v] εἴτε φλυαρίας, ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις· ζηλῶν οὐκ ἐλέγ-
II. i. 87. χοντας ἄνδρας τὰ μικρὰ ταῦτα, ἀλλ' οἷς ἔστι καὶ[w] βίος καὶ δόξα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθά.

ΣΩ. Εἰ χρυσῆν ἔχων ἐτύγχανον τὴν ψυχήν, ὦ Καλλίκλεις, οὐκ ἂν οἴει με ἄσμενον εὑρεῖν[x] τούτων τινὰ τῶν λίθων ᾗ[y] βασανίζουσι τὸν χρυσόν,[z] τὴν ἀρίστην,[a] πρὸς ἥν τινα ἔμελλον προσαγαγὼν αὐτήν,[b] εἴ μοι ὁμολογήσειεν ἐκείνη καλῶς τεθεραπεῦσθαι τὴν ψυχήν, ἤδη[c] εὖ εἴσεσθαι ὅτι ἱκανῶς ἔχω καὶ οὐδέν μοι[d] ἔτι[e] δεῖ ἄλλης βασάνου;

[s] τ' εὐμ. V.—[t] δόξης Φ.—[u] εὐροεῖν, in mg posito φρονεῖν, F.—[v] εἶναι om F.—[w] καὶ ante βίος EF.—[x] ἄσμενον εὑρεῖν ΓΔΞΧΥΦBCIVW et (qui ἄσμενον) 𝔛: εὑρεῖν ἄσ-
ον ον ἡ η
μενον °ς.—[y] αἱ F.—[z] τῶν χρυσῶν V.—[a] τὸν ἄριστον V.—[b] ἐμαυτὸν V.—[c] ἤδη om 𝔛ΓΔΦBCEFIVW.—[d] με 𝔛ΓΔBCIW.—[e] ἔτι om 𝔛ΓΔΦBCEFIVW.—[f] τί δή om Φ.—

καὶ ἄσκει] Schol. *γράφεται, καὶ δόκει.* Heind.

τὰ κομψὰ ταῦτα] *Splendidas hasce nugas.* V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 162. *σμικρὰ* deinde scripsi pro *μικρὰ* de constanti hoc in Platone Atticismo, quanquam hic nihil notatum ex libris. Heind.

ζηλῶν οὐκ ἐλέγχοντας ἄνδρας τὰ μικρὰ ταῦτα] Callidus et argutus homo speciosis satis argumentis philosophiam inter hæc aggreditur, dum in ea medium quiddam, sicut Ennianus ille Neoptolemus, affectat, qui *philosophandum sibi esse* aiebat *paucis, nam omnino haud placere.* Vid. Cic. Tusc. Disp. ii. 1. et alibi. Sed ut ad Gellium pergam, qui in Noctibus Atticis x. 22. nonnulla super istius orationis proposito annotavit: 'Plato,' inquit, 'veritatis homo amicissimus, ejusque omnibus exhibendæ promtissimus, quæ omnino dici possint in desides istos ignavosque, qui obtento philosophiæ nomine inutile otium et linguæ vitæque tenebras sequuntur, ex persona quidem non gravi, neque idonea, vere tamen ingenueque dixit. Nam etsi Callicles, quem dicere hæc facit, veræ philosophiæ ignarus, inhonesta indignaque in philosophos confert: proinde tamen accipienda sunt quæ dicuntur, ut nos sensim moveri intelligamus, ne ipsi quoque culpationes hujuscemodi mereamur; neve inerti inanique desidia cultum et studium philosophiæ mentiamur. Verba ipsa super hac re Platonis ex libro, qui appellatur Gorgias, scripsi: quoniam vertere ea consilium non fuit, quum ad proprietates eorum nequaquam possit Latina oratio adspirare, ac multo minus etiam mea.' (Deinde verba Calliclis ab illis, *Φιλοσοφία γάρ τοι ἐστὶν* etc. p. 190. l. iii. usque ad orationis finem describuntur) 'Hæc Plato,' addit Gellius, 'sub persona quidem, sicuti dixi, non proba, sed cum sensu tamen intelligentiæque communis fide, et cum quadam indissimulabili veritate disseruit; non de illa scilicet philosophia, quæ virtutum omnium disciplina est, quæque in publicis simul et privatis officiis excellit, civitatesque et rempublicam, si nihil prohibeat, constanter et fortiter et perite administrat; sed de ista futili atque puerili meditatione argutiarum, nihil ad vitam neque tuendam neque ordinandam promovente: in qua id genus homines consenescunt male feriati; quos philosophos esse et vulgus putat, et is putabat, ex cujus persona hæc dicta sunt.' Routh.

βίος] In Cod. A. nomini *βίος* erat superscriptum *ὁ πλοῦτος*, et nomini *δόξα* ibidem *ἡ παρα τοις πολλοις ευδοκιμησις.* Consentiunt hæc cum iis, quæ apud Thom. Magistr. p. 247. leguntur. Cæterum caussam, cur Sophistæ philosophiam eique deditos oderint, Socrates affert Euthyd. p. 305. Find.

εὑρεῖν ἄσμενον] Codd. A. M. *ἄσμενον εὑρεῖν.* Cæterum Aristides Orat. Platon. ii. p. 174. hunc locum respexit. add. p. 184. ubi et Schol. verba Platonis laudavit. Find.

ἔτι δεῖ] Codd. A. M. *δεῖ ἔτι*, et post *τοῦτο ἐρωτᾷς* Cod. M. Find.

ΚΑΛ. Πρὸς τί δὴ τοῦτ' ἐρωτᾷς, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ νῦν. οἶμαι ἐγὼ σοὶ ἐντετυχηκὼς τοιούτῳ ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι.

ΚΑΛ. Τί δή;[f]

ΣΩ. Εὖ οἶδ' ὅτι ἅ ἄν[g] μοι σὺ ὁμολογήσῃς[h] περὶ ὧν ἡ
ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει,[i] ταῦτ' ἤδη ἐστὶν αὐτὰ τἀληθῆ. ἐννοῶ
γὰρ ὅτι τὸν μέλλοντα βασανιεῖν ἱκανῶς ψυχῆς πέρι ὀρθῶς I. 487.
τε ζώσης καὶ μὴ τρία ἄρα δεῖ ἔχειν, ἃ σὺ πάντα ἔχεις,[j]
ἐπιστήμην τε καὶ εὔνοιαν[k] καὶ παῤῥησίαν. [§. 93.] Ἐγὼ
γὰρ πολλοῖς ἐντυγχάνω οἳ ἐμὲ οὐχ οἷοί τ' εἰσὶ βασανίζειν
διὰ τὸ μὴ σοφοὶ εἶναι ὥσπερ σύ·[l] ἕτεροι δὲ σοφοὶ μέν εἰσιν,
οὐκ ἐθέλουσι δέ μοι λέγειν τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ μὴ κήδεσ- II. i. 88.
θαί μου ὥσπερ σύ· τὼ δὲ ξένω τώδε, Γοργίας τε καὶ Πῶ-
λος, σοφὼ μὲν καὶ φίλω ἐστὸν ἐμώ, ἐνδεεστέρω δὲ παῤῥη-
σίας καὶ αἰσχυντηροτέρω[m] μᾶλλον τοῦ δέοντος. πῶς γὰρ

[g] ἃ ἂν Ε, ἃ corr Γ: ἂν *s. scribendum ἄν.—[h] ὁμολογήσεις corr Γ, ὁμολογήσω I.—[i] δοξάζει ψυχή ΞΣ.—[j] ἔχεις πάντα I.—[k] δόξαν ΣΓΔΥΦBCEFIVW: vulgatam cum *s corr Σ.—[l] ὥσπερ σύ om F.—[m] αἰσχυντηλοτέρω ΣΞΤV.—[n] τολμῶν F.—[o] αὐτὸς

ἐγώ σοι ἐρῶ νῦν] Ut §. 18. Τί οὖν δή, ὦ Σώκρ.; Σ. Ἐρῶ νῦν, ne cui in mentem veniat, hoc νῦν trahere ad seqq. οἶμαι ἐγὼ etc. ut fecit in versione Ficinus. Heind.

ἄν μοι] Ficinus videtur legisse ἃ ἄν μοι, vel ἅ μοι: sed minus bene. Routh.

ἄν μοι κ. τ. λ.] Ficinum legisse videri, ὅτι, ἃ ἄν μοι etc. monet Routhius, qua scriptura nihil certius puto. Heind.

περὶ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει] Hipp. Maj. §. 37. ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο, ὦ Ἱππία, ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν etc. Xenoph. Cyrop. v. p. 118. E. ἡ γὰρ ἐμὴ ψυχὴ οὐχ ὡς βουλεύσουσα παρεσκεύασται, ἀλλ' ὡς ποιήσουσα, ὅ,τι ἂν παραγγέλλῃς. Heind.

ἱκανῶς] ἀληθῶς Codd. A. B. M. Scilicet hoc illo explicatur. Ficinus plane non expressit. Find.

τρία ἄρα δεῖ ἔχειν] Codd. A. B. M. τρία ἔχειν δεῖ ἄρα. Sed hic ordo vehementer aures offendit. Ald. Bas. 1. 2. δεῖν pro δεῖ: bene. Find.

εὔνοιαν] Codd. A. B. M. R. cum Bas. 2. δόξαν. Ficinus: deinde opinionem (additis verbis explicationis caussa) prudentiæ scilicet atque benevoli. Stephanus in marg. 'γρ. εὐβουλίαν.' Sed neutram harum lectionum admittunt, cum quæ sequuntur, tum verba supr. ἐγὼ δέ, ὦ Σώκρατες, πρός σε ἐπιεικῶς ἔχω καὶ φιλικῶς. Find.

καὶ εὔνοιαν] Hanc unice veram esse lectionem, declarant quæ sequuntur, quamvis ea a librorum scriptorum fide destituatur. Nam quod Codd. A. B. M. R. et Bas. 2. δόξαν exhibent, id haud dubie fluxit ex Scholio illo, ὅτι τρία ἐστίν, οἷς κρίνεται ψυχή, ἐπιστήμη, δόξα ὡς φρονίμου τε καὶ εὔνου, παῤῥησία, quod ipsum expressit in versione Ficinus: scientiam primo, deinde opinionem prudentis scilicet atque benevoli, tertio audaciam. Heind.

§. 93. οἳ ἐμὲ οὐχ] Codd. A. M. οἳ οὐχ οἷοί τε εἰσὶ ἐμὲ (με?) βασανίζειν. Heind.

τὼ δὲ ξένω τώδε κ. τ. λ.] Citavit hæc Joannes Grammaticus hoc modo in Τεχνικοῖς. Τὼ γὰρ ξένω τώδε Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. Routh.

τὼ δὲ ξένω τώδε] τῶ δὲ ξένω Sic A. B. M. Mox pro τοῦ δέοντος, τοῦ δέοντος πράγματος B. M. Find.

τὼ δὲ ξένω] Gorgiam Siculum fuisse constat, Polum Agrigentinum. Heind.

αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος] Laudantur a Thoma Magistro v. Αἴσχιον. Find.

οὔ; ὤ γε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον, ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ[n] ἑκάτερος αὐτῶν αὐτὸς[o] αὑτῷ ἐναντία[p] λέγειν ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων. σὺ δὲ ταῦτα πάντα ἔχεις ἃ οἱ ἄλλοι οὐκ ἔχουσι· πεπαίδευσαί τε γὰρ ἱκανῶς, ὡς πολλοὶ ἂν φήσαιεν Ἀθηναίων, καὶ ἐμοὶ[q] εἶ εὔνους. τίνι[r] τεκμηρίῳ χρῶμαι; ἐγώ σοι ἐρῶ. οἶδα ὑμᾶς[s] ἐγώ,[t] ὦ Καλλίκλεις, τέτταρας ὄντας κοινωνοὺς γεγονότας σοφίας, σέ τε καὶ Τίσανδρον τὸν Ἀφιδναῖον[u] καὶ Ἄνδρωνα τὸν Ἀνδροτίωνος[v] καὶ Ναυσικύδην[w] τὸν Χολαργέα.[x] καί ποτε ὑμῶν ἐγὼ[y] ἐπήκουσα[z] βουλευομένων[a] μέχρι[b] ὅποι[c] τὴν σοφίαν ἀσκητέον εἴη,[d] καὶ οἶδα ὅτι ἐνίκα ἐν[e] ὑμῖν[f] τοιάδε τις δόξα, μὴ προθυμεῖσθαι

om F.—[p] ἐναντίων V, ἐναντία I.—[q] ἔμοιγε Φ.—[r] τίνι δὲ Φ et rc W.—[s] ἡμᾶς Φ.—[t] ἐγὼ om I.—[u] ἀφυδναῖον W.—[v] ἀνδρωτίωνος Ξ, ἀνδροσίωνος E.—[w] ναυσικύδη V.—[x] χοραργέα V, χολαργέαν C, χολαργέως EF.—[y] ἐγὼ ὑμῶν W, ἐγὼ ἡμῶν Φ, ὑμῖν ἐγὼ E.—[z] ἐπήκουσα ϗΓΔΞΥΦEFIVW: ὑπήκουσα *s.—[a] βουλομένων E.—[b] μέχρι ϗΓΔΦBCFIVW: μέχρις *s.—[c] ὅπη ΓΦC.—[d] εἴη om F.—[e] παρ' F.—[f] ἡμῖν Φ.—

αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος] Vocabulum μᾶλλον comparativo post interjecta aliqua verba additum satis frequenter occurrit. V. Heindorf. ad Charmid. §. 16. H. l. ne quem illud offendat ita statim comparativo αἰσχυντηροτέρω adjunctum, hujus quoque generis exempla satis obvia sunt, ut docuit Heusdius Specim. Crit. p. 118. proferens illa Euthyd. p. 281. C. μᾶλλον ἐλάττω, Legg. vi. p. 781. A. λαθραιότερον μᾶλλον, similiterque Legg. ix. p. 852. E. μοχθηρότερον ἧττον. Buttm.

πῶς γὰρ οὔ;] Velut οὐχ ὁρᾷς; πῶς δοκεῖς; οὐ γάρ; aliaque, in medio sermone sic sæpe interponitur. de Legg. vi. p. 769. E. Εἰκὸς, πῶς γὰρ οὔ; βούλεσθαι πάντα ὁντινοῦν τὸ τοιοῦτον. Demosth. pro Corona p. 273. Reisk. Καὶ τὸ μὲν δὴ πρὸ τοῦ πολεμεῖν φανερῶς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ δεινὸν μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, πῶς γὰρ οὔ; κατὰ τῆς πατρίδος. Sophocl. Electr. 1307. Ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων etc. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. Timon §. 2. Bip. t. i. p. 330. Heind.

ὥστε διὰ τὸ αἰσχύν.] Cf. §. 84. Mox τὸν Ἀφιδναῖον. Schol. Ἄφιδνα, δῆμος Αἰαντίδος φυλῆς, et deinde ad Χολαργέα: Χολαργεῖς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Andronis hujus, Sophisticæ artis studiosi, mentio fit in Protag. quoque p. 315. C. Heind.

ὑπήκουσα] Perperam Codd. A. M. B. ἐπήκουσα. Aristoph. Nub. 263. Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν. Vesp. 318. Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων. Scilicet ὑπακούειν est auscultare, ἐπακούειν, audientem se præbere, ut de Legg. x. p. 905. C. εἰ ἐπιδεὴς λόγου τινὸς ἔτι ἂν εἴης, λεγόντων ἡμῶν πρὸς τὸν τρίτον ἐπάκουε, εἰ νοῦν καὶ ὁπωσοῦν ἔχεις. Sophist. p. 227. C. καί μοι τὸ μετὰ τοῦτο ἐπάκουε πειρώμενος αὖ τὸ λεχθὲν διχῆ τέμνειν. Heind.

μέχρις ὅποι] Findeisen. invitis libris edidit μέχρι ὅποι. Sed eodem modo Hipp. Maj. §. 2. μέχρις Ἀναξαγόρου. de Legg. vi. p. 76. C. μέχρις ἀνεψιῶν παίδων. de Rep. iv. p. 423. B. μέχρις οὗ ἂν ἐθέλοι. Menexen. p. 245. A. μέχρις οὗ, ut alia mittam in nostro Platonis textu, quæ adversantur præcepto illi grammaticorum, μέχρι et ἄχρι tanquam Atticum probantium, μέχρις contra et ἄχρις improbantium. (V. Phrynich. p. 6. Herodian. Philet. p. 451.) Cf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 264. Heind.

σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν; ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων καὶ ἄρχειν τὸν[d] βελτίω τῶν χειρόνων καὶ πλέον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου; μή τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ ὀρθῶς μέμνημαι;

ΚΑΛ. Ἀλλὰ ταῦτα ἔλεγον καὶ τότε, καὶ νῦν λέγω.

ΣΩ. Πότερον δὲ τὸν αὐτὸν βελτίω καλεῖς σὺ[e] καὶ κρείττω; οὐδὲ[f] γάρ τοι τότε οἷός τ' ἦ[g] μαθεῖν σου τί ποτε λέγεις. πότερον τοὺς ἰσχυροτέρους κρείττους καλεῖς καὶ δεῖ ἀκροᾶσθαι τοῦ ἰσχυροτέρου τοὺς ἀσθενεστέρους, οἷόν μοι δοκεῖς καὶ τότε ἐνδείκνυσθαι ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς σμικρὰς[h] κατὰ τὸ[i] φύσει δίκαιον ἔρχονται, ὅτι κρείττους εἰσὶ καὶ ἰσχυρότεραι, ὡς τὸ[i] κρεῖττον καὶ ἰσχυρότερον καὶ βέλτιον ταὐτὸν[j] ὄν,[k] ἢ ἔστι βελτίω μὲν εἶναι, ἥττω[l] δὲ καὶ ἀσθενέστερον, καὶ κρείττω μὲν εἶναι, μοχθηρότερον δέ· ἢ ὁ αὐτὸς ὅρος ἐστὶ τοῦ βελτίονος καὶ τοῦ κρείττονος; τοῦτό μοι αὐτὸ σαφῶς[m] διόρισον, ταὐτὸν ἢ ἕτερόν ἐστι τὸ κρεῖττον καὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ ἰσχυρότερον;

ΚΑΛ. Ἀλλ' ἐγώ σοι σαφῶς λέγω ὅτι ταὐτόν ἐστιν. II. i. 91.

§. 96. ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ πολλοὶ τοῦ ἑνὸς κρείττους εἰσὶ κατὰ φύσιν; οἳ δὴ καὶ τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἑνί, ὥσπερ καὶ σὺ ἄρτι ἔλεγες.

[b] νουθετήσεις Ξ.—[c] μαθεῖν ΞΣΥ.—[d] τὰ Ι.—[e] σὺ καλεῖς Φ.—[f] οὐ F.—[g] ἢ Δ, ἦν Χ, εἶ Cl, ἤν W: ἦν cum *s corr ΓΒ.—[h] μικρὰς Χ.—[i] τὸ om Φ.—[j] ταὐτὸν ΧΓΔΗΣΥΦ BCIVW: ταὐτὸ s.—[k] ὂν om pr Ξ.—[l] ἥττω...εἶναι om F.—[m] αὐτὸς Φ.—[n] κατὰ τὴν

πλεῖον] Haud dubie scribendum πλέον. Heind.

εἶναι, ἢ οὐκ ὀρθῶς μέμνημαι] Respicit autem Socrates Calliclis illa §. 87. ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τἄλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων. Heind.

τὸν αὐτὸν] καλεῖς Cod. M. τὸν αὐτὸν βελτίω καὶ εἰς σὺ καί: corrupte. Find.

τότε] Fortasse legi debet τῷδε s. τοῖσδε. Ficinus: *quemadmodum tunc videris demonstravisse, cum diceres.* Find.

ταυτὸν ὂν] Sic Codd. M. et B. Vulgo ταυτό. Heind.

τοῦτό μοι αὐτὸ σαφῶς διόρισον] τοῦτο αὐτὸ, *hoc unum.* V. Valcken. ad Chrysostom. Or. in Oratt. Hemst. et Valck. p. vi. Post διόρισον autem omissum πότερον s. εἰ, more scriptoribus Græcis inde ab Homero frequentissimo. Od. iv. 110. οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. In Platone exempla ubivis sunt obvia. Conf. Theætet. §. 23. 49. 69. 78. 142. Alcib. i. p. 115. C. de Rep. i. p. 342. B. vi. p. 486. E. x. p. 603. C. Heind.

§. 96. τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἑνὶ] Tangit illa Poli §. 86. ἀλλ', οἶμαι, οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους οἱ ἀσθενεῖς ἄνθρωποί εἰσι καὶ οἱ πολλοὶ etc. Heind.

ἐπὶ τῷ ἑνὶ] *In unum*, ut unus ille his legibus obtemperet. Demosth. in Mid. c. 10. νόμους ἔθεσθε πρὸ τῶν ἀδικημάτων ἐπ' ἀδήλοις μὲν τοῖς ἀδικήσουσι,

οὔ; ὥ γε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον, ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ[n] ἑκάτερος αὐτῶν αὐτὸς[o] αὑτῷ ἐναντία[p] λέγειν ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων. σὺ δὲ ταῦτα πάντα ἔχεις ἃ οἱ ἄλλοι οὐκ ἔχουσι· πεπαίδευσαί τε γὰρ ἱκανῶς, ὡς πολλοὶ ἂν φήσαιεν Ἀθηναίων, καὶ ἐμοὶ[q] εἶ εὔνους. τίνι[r] τεκμηρίῳ χρῶμαι; ἐγώ σοι ἐρῶ. οἶδα ὑμᾶς[s] ἐγώ,[t] ὦ Καλλίκλεις, τέτταρας ὄντας κοινωνοὺς γεγονότας σοφίας, σέ τε καὶ Τίσανδρον τὸν Ἀφιδναῖον[u] καὶ Ἄνδρωνα τὸν Ἀνδροτίωνος[v] καὶ Ναυσικύδην[w] τὸν Χολαργέα.[x] καί ποτε ὑμῶν ἐγὼ[y] ἐπήκουσα[z] βουλευομένων[a] μέχρι[b] ὅποι[c] τὴν σοφίαν ἀσκητέον εἴη,[d] καὶ οἶδα ὅτι ἐνίκα ἐν[e] ὑμῖν[f] τοιάδε τις δόξα, μὴ προθυμεῖσθαι

om F.—[p] ἐναντίων V, ἐναντία I.—[q] ἔμοιγε Φ.—[r] τίνι δὲ Φ et rc W.—[s] ἡμᾶς Φ.—[t] ἐγὼ om I.—[u] ἀφυδναῖον (ῑ) W.—[v] ἀνδροτίωνος Ξ, ἀνδροσίωνος E.—[w] ναυσικύδη V.—[x] χοραργέα V, χολαργέαν C, χολαργέως EF.—[y] ἐγὼ ὑμῶν W, ἐγὼ ἡμῶν (ευ) Φ, ὑμιν (αν) ἐγὼ E.—[z] ἐπήκουσα ΧΓΔΞΥΦEFIVW : ὑπήκουσα *ς.—[a] βουλομένων E.—[b] μέχρι ΧΓΔΦBCFIVW : μέχρις *ς.—[c] ὅπῃ ΓΦC.—[d] εἴη om F.—[e] παρ' F.—[f] ἡμῖν Φ.—

αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος] Vocabulum μᾶλλον comparativo post interjecta aliqua verba additum satis frequenter occurrit. V. Heindorf. ad Charmid. §. 16. H. l. ne quem illud offendat ita statim comparativo αἰσχυντηροτέρω adjunctum, hujus quoque generis exempla satis obvia sunt, ut docuit Heusdius Specim. Crit. p. 118. proferens illa Euthyd. p. 281. C. μᾶλλον ἐλάττω, Legg. vi. p. 781. A. λαθραιότερον μᾶλλον, similiterque Legg. ix. p. 852. E. μοχθηρότερον ἧττον. Buttm.

πῶς γὰρ οὔ;] Velut οὐχ ὁρᾷς; πῶς δοκεῖς; οὐ γάρ; aliaque, in medio sermone sic sæpe interponitur. de Legg. vi. p. 769. E. Εἰκός, πῶς γὰρ οὔ; βούλεσθαι πάντα ὀντινοῦν τὸ τοιοῦτον. Demosth. pro Corona p. 273. Reisk. Καὶ τὸ μὲν δὴ πρὸ τοῦ πολεμεῖν φανερῶς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ δεινὸν μέν, ὦ γῆ καὶ θεοί, πῶς γὰρ οὔ; κατὰ τῆς πατρίδος. Sophocl. Electr. 1307. Ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων etc. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. Timon §. 2. Bip. t. i. p. 330. Heind.

ὥστε διὰ τὸ αἰσχύν.] Cf. §. 84. Mox τὸν Ἀφιδναῖον. Schol. Ἄφιδνα, δῆμος Αἰαντίδος φυλῆς, et deinde ad Χολαργέα: Χολαργεῖς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Andronis hujus, Sophisticæ artis studiosi, mentio fit in Protag. quoque p. 315. C. Heind.

ὑπήκουσα] Perperam Codd. A. M. B. ἐπήκουσα. Aristoph. Nub. 263. Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν. Vesp. 318. Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων. Scilicet ὑπακούειν est auscultare, ἐπακούειν, audientem se præbere, ut de Legg. x. p. 905. C. εἰ ἐπιδεὴς λόγου τινὸς ἔτι ἂν εἴης, λεγόντων ἡμῶν πρὸς τὸν τρίτον ἐπάκουε, εἰ νοῦν καὶ ὁπωσοῦν ἔχεις. Sophist. p. 227. C. καί μοι τὸ μετὰ τοῦτο ἐπάκουε πειρώμενος αὖ τὸ λεχθὲν διχῇ τέμνειν. Heind.

μέχρις ὅποι] Findeisen. invitis libris edidit μέχρι ὅποι. Sed eodem modo Hipp. Maj. §. 2. μέχρις Ἀναξαγόρου. de Legg. vi. p. 76. C. μέχρις ἀνεψιῶν παίδων. de Rep. iv. p. 423. B. μέχρις οὗ ἂν ἐθέλοι. Menexen. p. 245. A. μέχρις οὗ, ut alia mittam in nostro Platonis textu, quæ adversantur præcepto illi grammaticorum, μέχρι et ἄχρι tanquam Atticum probantium, μέχρις contra et ἄχρις improbantium. (V. Phrynich. p. 6. Herodian. Philet. p. 451.) Cf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 264. Heind.

εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι παρεκε-
λεύεσθε[g] ἀλλήλοις ὅπως μὴ πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι
γενόμενοι λήσετε[h] διαφθαρέντες. [§. 94.] Ἐπειδὴ οὖν
σου ἀκούω ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος ἅ περ τοῖς σαυτοῦ[i]
ἑταιροτάτοις, ἱκανόν μοι τεκμήριόν ἐστιν ὅτι ὡς ἀληθῶς μοι
εὔνους εἶ. καὶ μὴν ὅτι γε[j] οἷος[k] παῤῥησιάζεσθαι καὶ μὴ II. i. 89.
αἰσχύνεσθαι, αὐτός τε φῂς καὶ ὁ λόγος ὃν ὀλίγον πρότερον
ἔλεγες ὁμολογεῖ[l] σοι. ἔχει δὴ[m] οὑτωσὶ δῆλον ὅτι τούτων
πέρι νυνί· ἐάν τι σὺ ἐν τοῖς λόγοις ὁμολογήσῃς μοι, βεβα-
σανισμένον τοῦτ' ἤδη ἔσται ἱκανῶς ὑπ' ἐμοῦ τε καὶ σοῦ,
καὶ οὐκέτι αὐτὸ δεήσει ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. οὐ
γὰρ ἄν ποτε αὐτὸ[n] συνεχώρησας[o] σὺ οὔτε σοφίας ἐνδείᾳ
οὔτ' αἰσχύνης περιουσίᾳ·[p] οὐδ' αὖ ἀπατῶν ἐμὲ συγχωρή-
σαις ἄν· φίλος γάρ μοι εἶ, ὡς καὶ[q] αὐτὸς φῄς. τῷ ὄντι
οὖν ἡ ἐμὴ καὶ σὴ[r] ὁμολογία τέλος ἤδη ἕξει τῆς ἀληθείας.
πάντων δὲ[s] καλλίστη ἐστὶν ἡ σκέψις, ὦ Καλλίκλεις, περὶ

[g] παρακελεύεσθε ΣΥ, παρακελεύεσθαι F.—[h] λήσητε ΞΣΥVW.—[i] σεαυτοῦ ΧΓΞΣΥΒ CIV.—[j] γε om Φ.—[k] οἷός τ' εἶ E.—[l] ὁμολογεῖν C.—[m] δὲ ΦV.—[n] αὐτὸς Γ, αὐτῷ ΣΥ.—[o] συνεχώρησ pr Δ.—[p] παρουσίᾳ omnes.—[q] καὶ ante αὐτὸς om ΣΥ.—[r] καὶ ἡ σὴ

παρεκελεύεσθε] Cod. A: παρακελεύ(ε)εσθε. Codd. B. M. παρακελεύεσθε. Mox Codd. A. B. M. λήσητε. Ficinus: *ne—clam vos ipsos depravaretis*. Find.

§. 94. ταῦτα—σαυτοῦ ἑταιροτάτοις] Citat Thom. Magistr. v. Ἑταιρότερος. Codd. A. B. M. σεαυτοῦ. Find.

ταυτὰ ἐμοὶ συμβουλεύοντος] Ficinus hoc ταυτὰ expressit, *idem te mihi consilium dantem, quod* etc. quanquam et vulgatum ταῦτα ferri possit: *quum igitur te audiam ea mihi suadentem, quæ amicissimis tibi hominibus suadere soles* etc. Heind.

ὀλίγον] Codd. B. M. ὀλίγω (ον). Statim ὁμολογῶ σοι Cod. A. et post ὁμολογήσῃς Codd. A. B. M. vitiose. Find.

ἔχει δὴ οὑτωσὶ δηλονότι τούτων περὶ νυνί· ἐὰν] Ita hæc Græci lectores jungebant, opinor, nostra interpunctione non usi. Vulgo distinguunt: Ἔχει δὴ οὑτωσί· δηλονότι—νυνὶ, ἐὰν etc. ut certe scribi debeat δῆλον ὅτι. Illud δηλονότι similiter adhibitum Phileb. p. 25. C. Πῶς λέγεις τοῦτο, καὶ τίνι τεκμηρίῳ χρῇ; Σ. Φράσω δηλονότι, σὺ δέ μοι συνακολούθησον etc. et sæpe alias. Heind.

ἤδη ἔσται ἱκανῶς] Codd. A. B. M. ἔσται ἱκανῶς ἤδη. Bas. 1. 2. ὑπ' ἄλλην pro ἐπ' ἄλλην. Find.

περιουσίᾳ] In prior. ed. παρουσίᾳ: sed rectius leg. περιουσίᾳ, quod opponitur præcedenti ἐνδείᾳ. Steph. παρουσίᾳ Ald. Bas. 1. Mss. R. et B. et vetus Ficini versio, quæ habet, *vel verecundia adductus*. Sed περιουσίᾳ Bas. 2. quam lectionem cum propter vocem ἐνδείᾳ, ut notavit Stephanus, tum per se magis probandam puto. Routh.

περιουσίᾳ] Hoc una habet Bas. 2. unde id propter præcedens ἐνδείᾳ recte restituit Steph. reliqui libri scripti editique παρουσίᾳ. Illud longe probabilius etiam ob superiora illa §. 93. Γοργίας τε καὶ Πῶλος—αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος. Heind.

εἶ ὡς καὶ αὐτὸς φῂς] εἷς ὡς αὐτὸς εἶ. A. B. M. Mox ἤδη abest a B. M. Find.

καὶ σὴ] Codd. A. M. καὶ ἡ σὴ ὁμολ. Τέλος hoc τῆς ἀληθείας de *veritate perfecta et consummata* accipio. Heind.

τούτων ὧν σὺ δή μοι ἐπετίμησας, ποῖόν τινα χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα καὶ τί[t] ἐπιτηδεύειν καὶ μέχρι τοῦ[u] καὶ[v] πρεσβύτε-
r. 488. ρον καὶ νεώτερον ὄντα. ἐγὼ γὰρ εἴ τι μὴ ὀρθῶς πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἐμαυτοῦ, εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι οὐχ ἑκὼν ἐξαμαρτάνω ἀλλ' ἀμαθίᾳ τῇ ἐμῇ. [§. 95.] Σὺ οὖν ὥσπερ ἤρξω νουθετεῖν με, μὴ ἀποστῇς, ἀλλ' ἱκανῶς μοι ἔνδειξαι τί ἐστι τοῦτο ὃ ἐπιτηδευτέον μοι, καὶ τίνα τρόπον κτησαίμην[w] ἂν αὐτό. καὶ ἐάν με[x] λάβῃς νῦν μέν σοι ὁμολογήσαντα,[y] ἐν δὲ τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ μὴ ταῦτα[z] πράττοντα ἅ-
II. i. 90. περ ὡμολόγησα, πάνυ με[a] ἡγοῦ βλᾶκα εἶναι καὶ μηκέτι ποτέ με νουθετήσῃς[b] ὕστερον, ὡς μηδενὸς[c] ἄξιον ὄντα. ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ

ΥΔΞΣΤΒC.—[t] δὴ W.—[u] τί om W.—[v] τοῦ (π) V.—[v] καὶ ante πρεσβύτερον om W.—[w] κτησαίμην ϒΓΔΞΣΤΒCFIVW, αἰτησαίμην Φ: ἐργασαίμην ς cum cett Ξ.—[x] μὲν (με) ϒΓΔΦBCFIW et pr Ξ.—[y] ὁμολογήσαντι I.—[z] ταὐτὰ ϒΔ.—[a] γε ϒ, γε Υ, μέγε Ξ.—

περὶ τούτων, ὧν] ὧν pro ἃ. Nam ἐπιτιμᾷν τινί τι, *reprehendere aliquem in aliqua re*, tritum est dicendi genus. Heind.

ποῖόν τινα χρὴ] ποῖόν τινά ποτε χρὴ Bas. 2. bene. quæ var. lect. a Stephano in marg. affertur. Routh.

ποῖόν τινά ποτε] Schol. τὸ μὲν ποῖον τὴν εἰδικὴν σημαίνει ἀρχὴν, τοῦτ' ἔστι, δίκαιον ἢ ἄδικον· τὸ δὲ τί ἐπιτηδεύειν τὴν ποιητικὴν, ἀντὶ τοῦ, δημαγωγίαν τε καὶ ῥητορικὴν ἢ φιλοσοφίαν· τὸ δὲ καὶ μέχρι τοῦ, οἷον παιδείας χάριν ἢ περαιτέρω μέχρι τοῦ ἀκριβοῦς. Illud ποτὲ post τινὰ adjeci ex Bas. 2. Theæt. §. 25. ποῖόν τί ποτε ἄρα λέγοντες etc. de Legg. i. p. 645. D. ποῖόν τί ποτε αὐτὸ ἀπεργασόμεθα; et sic centies alias. Heind.

εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι] τοῦτο hoc traxerim ad seq. ἐξαμαρτάνω. Nam Demostheni familiaris est formula εὖ ἴσθι τοῦθ' ὅτι, Platoni, quod sciam, non item. Heind.

ἐξαμαρτάνω] Codd. A. B. ἁμαρτάνω. Find.

§. 95. ἐργασαίμην] Codd. R. B. A. M. κτησαίμην, (quod a Steph. in marg. pro var. lect. affertur) e glossemate, opinor. Heind.

βλᾶκα] Βλάξ. ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρτητικός. ubi Ruhnkenius e Comment. Olympiodori Ms. ad h. l. excerpsit hæc: Βλᾶκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. Ἦν οὖν μάλαξ τις· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β, καὶ γέγονε βλάξ. Thom. Mag. Βλὰξ καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων καὶ ὁ ἀναίσθητος, καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἀκινήτως ἔχων καὶ νωθρῶς. Aliam, quam Olympiodorus l. l. hujus vocis originem tradit Scholiast. Lucian. ad Diall. Mortuor. 28. E. qui βλᾶκα explicat per εὐήθη, ἀνόητον, et addit, εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. Quocum plane consentiunt, quæ Scholiast. Augustan. ad Platon. Politic. et auctor Etymolog. Magn. e Lexico quodam rhetorico afferunt, et quorum verba apud Fischer. ad Platon. Politic. 44. legi possunt. Cæterum με ante ἡγοῦ a Cod. Aug. aberat, in Codd. B. M. mutatum erat in γε. Mox νουθετήσῃς Bas. 2. et ἐξ ἀρχῆς Cod. Aug. Ald. Bas 1. 2. Find.

τὸ δίκαιον—τὸ κατὰ φύσιν] Pertinent procul dubio hæc τὸ κατὰ φύσιν ad præcedens τὸ δίκαιον, male vulgo sequentibus juncta. Sed locus hic omnino ita fortasse distinguendus: πῶς—καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν. Ἄγειν βίᾳ τὸν κρ. Heind.

τοῦ φαυλοτέρου, μή τι ἄλλο λέγεις κ. τ. λ.] In his Calliclis sententiam ipse repetit Socrates, mox de ea accuratius disceptaturus. Nam illa, μή τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκ. εἶναι etc. non offenderint sic posita pro ἆρα τοῦτο λέγ. Heind.

οὐ τοὺς ἰσχυροτέρους; καὶ ὦ θαυμάσιε πρᾳότερόν με[p] προδίδασκε, ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ.

ΚΑΛ. Εἰρωνεύει,[q] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Μὰ τὸν Ζῆθον, ὦ Καλλίκλεις, ᾧ σὺ χρώμενος πολλὰ νῦν[r] δὴ εἰρωνεύου[s] πρός με. ἀλλ' ἴθι εἰπέ, τίνας λέγεις τοὺς βελτίους[t] εἶναι;

ΚΑΛ. Τοὺς ἀμείνους ἔγωγε.

ΣΩ. Ὁρᾷς ἄρα ὅτι σὺ αὐτὸς ὀνόματα λέγεις, δηλοῖς δὲ οὐδέν. οὐκ ἐρεῖς, τοὺς βελτίους καὶ κρείττους πότερον τοὺς φρονιμωτέρους λέγεις ἢ ἄλλους τινάς;

ΚΑΛ. Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία τούτους λέγω, καὶ σφόδρα γε.

§. 99. ΣΩ. Πολλάκις ἄρα εἷς φρονῶν μυρίων μὴ φρο- I. 490.
νούντων κρείττων[u] ἐστὶ κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ τοῦτον[v] ἄρχειν δεῖ, τοὺς δ' ἄρχεσθαι, καὶ πλέον[w] ἔχειν τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν —καὶ οὐ ῥήματα[x] θηρεύω—, εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων.

ΚΑΛ. Ἀλλὰ ταῦτ' ἔστιν ἃ λέγω. τοῦτο γὰρ οἶμαι II. i. 94.
ἐγὼ τὸ[y] δίκαιον εἶναι φύσει, τὸ βελτίω ὄντα καὶ φρονιμώτερον καὶ ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν τῶν φαυλοτέρων.

ΣΩ. Ἔχε δὴ αὐτοῦ. τί ποτε αὖ[z] νῦν λέγεις; ἐὰν ἐν

o βελτίους Φ : βελτίστους *ς.—p με om Γ.—q εἰρωνεύει I, εἰρωνεύει W.—r νῦν om EFW.—s εἰρωνεύῃ Γ.—t βελτίστους ΣΥ.—u κρείττων om I.—v τούτων ΣΥ.—w πάλιν, in mg posito πλέον, F.—x ῥήματα Vς : ceteri ῥήματι.—y τὸ ante δίκαιον

sæpius prægressum ὥς τις γενησόμενος; B. Et conf. simillimum illud §. 4. Heind.

προδιδάσκειν] Schol. Περιττεύει ἡ πρόθεσις Ἀττικῶς. Hipp. Maj. §. 25. Ἐμὲ οὖν προδίδασκε καὶ ἐμὴν χάριν ἀποκρίνου. Euthyd. §. 72. Ἔα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, εὐφήμει τε καὶ μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. Conf. Brunck. ad Aristoph. Nub. 987. ἀποφοιτᾶν autem proprie dici de *discipulis, qui magistri scholam temere aut cum contemptu relinquant*, docuit Ruhnken. ad Xenoph. Mem. i. 2. 16.—ᾧ σὺ χρώμενος etc. Vid. §. 90. Heind.

μὰ τὸν Ζῆθον] Ficinus: *Non per Zethum, Callicles*: bene. Find.

βελτίους] Codd. A. B. M. βελτίστους. Find.

§. 99. *ῥήματα*] ῥήματι Ald. et Mss. R. B. Primi emendabant, qui ed. Bas. primam curabant: *neque verba aucupor*, Ficinus. Ita ὀνόματα θηρεύων paulo supra. Routh.

εἰ ὁ εἷς] καὶ ὁ εἷς Ms. B. male. Routh.

εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων] Molestissime hæc verba h. l. inferuntur, quæ ut ferri possint, rectius fortasse paullo ante post λόγον colon ponatur, post ἀρχομένους autem comma, ut hæc, τοῦτο γὰρ—θηρεύω, per parenthesin interposita intelligantur. Buttm.

ἔχε δὴ αὐτοῦ] Exponit Margo Cod. R. μέμνησο τῶν ῥηθέντων. Animi attentio videtur requiri, tanquam si ad conclusionem deduci jam futurum sit argumentum. Routh.

τῷ αὐτῷ ὦμεν, ὥς περ νῦν, πολλοὶ ἀθρόοι ἄνθρωποι,[a] καὶ ἡμῖν ᾖ ἐν κοινῷ πολλὰ σιτία καὶ ποτά, ὦμεν δὲ παντοδαποί, οἱ μὲν ἰσχυροί, οἱ δὲ ἀσθενεῖς, εἷς δὲ ἡμῶν ᾖ φρονιμώτερος περὶ ταῦτα ἰατρὸς ὤν, ᾖ[b] δέ, οἷον εἰκός, τῶν μὲν ἰσχυρότερος, τῶν δὲ ἀσθενέστερος, ἄλλο τι[c] οὗτος φρονιμώτερος ἡμῶν ὢν[d] βελτίων καὶ κρείττων ἔσται εἰς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἦ ουν τούτων τῶν σιτίων πλέον ἡμῶν ἑκτέον αὐτῷ, ὅτι βελτίων ἐστίν, ἢ τῷ μὲν ἄρχειν πάντα ἐκεῖνον δεῖ νέμειν, ἐν δὲ τῷ[e] ἀναλίσκειν τε αὐτὰ καὶ καταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα οὐ πλεονεκτητέον, εἰ[f] μὴ μέλλει[g] ζημιοῦσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν πλέον, τῶν δ' ἔλαττον ἑκτέον· ἐὰν δὲ τύχῃ πάντων ἀσθενέστατος ὤν, πάντων ἐλάχιστον τῷ βελτίστῳ, ὦ Καλλίκλεις.[h] οὐχ οὕτως, ὦ 'γαθέ;

§. 100. ΚΑΛ. Περὶ[i] σιτία σὺ[j] λέγεις καὶ ποτὰ[k] καὶ ἰατροὺς καὶ φλυαρίας· ἐγὼ[l] δὲ οὐ ταῦτα λέγω.

om pr Ξ.—[z] οὖν EF.—[a] ἄνθρωποι ἀθρόοι ΦV.—[b] εἰ F.—[c] ante οὗτος omisi ἢ.—[d] ὢν ἡμῶν Φ.—[e] τῷ δὲ ℨΔBCEFIW et pr Γ.—[f] εἰ...ἑκτέον om I.—[g] μέλλῃ ℨΔ, μέλλοι ΦW.—[h] τῷ βελτίστῳ ὦ καλλικλεῖς om pr V.—[i] τί δὲ ΥV et corr ℨ.—[j] σὺ om ℨΓΔΦBCEFIW.—[k] πότα, ut solet, Δ.—[l] ἐγὼ...λέγω om pr Υ.—[m] οὐ ℨΔ.—

ἔχε δὴ αὐτοῦ] Schol. Cod. Reg. *μέμνησο τῶν ῥηθέντων.* Vide, quæ scripsi ad §. 85. Mox pro *φρονιμώτερος* Bas. 2. *φρόνιμος*, et statim post *φρονιμώτατος.* Priore loco Ficinus vertit *prudentissimus*, neque displicet ibi quidem *φρονιμώτατος.* Heind.

ἢ τῷ μὲν ἄρχειν] *An eo, quod princeps est, omnia illum oportet distribuere arbitratu suo (quum, quantum cuique pro virium ratione tribuendum sit, unus omnium optime intelligat), in consumendis autem his cibis non pluribus ipsum vesci, quam ceteros, ne valetudinis damnum capiat.* *τῷ ἄρχειν* est *διὰ τὸ ἄρχειν*, ut de Legg. x. p. 885. C. *ὦ 'γαθὲ, ἐπακούσωμεν αὐτῶν πρῶτον, ἃ τῷ καταφρονεῖν ἡμῶν προσπαίζοντας αὐτοὺς λέγειν μαντεύομαι.* Conf. Gataker. ad Antonin. iii. 1. Heind.

ἢ τῷ μὲν ἄρχειν κ. τ. λ.] Hærebam olim in his verbis, quod, quum per ipsam orationis structuram manifesto inter se opponantur hæc *τῷ μὲν ἄρχειν* et *ἐν δὲ τῷ ἀναλίσκειν*, tamen ea, quæ his adjunguntur, *πάντα ἐκεῖνον δεῖ νέμειν* et *οὐ πλεονεκτητέον*, eodem plane redire videbantur. Nam si quis *πάντα νέμει*, is sane *οὐ πλεονεκτεῖ.* Nunc tamen in his quoque oppositionem quandam agnosco; nam *liberum* illud *arbitrium*, cujus notionem habet vox *νέμειν* (ut recte significavit Heindorfius), ipsum illud est, quod tanquam *πλεονέκτημα* aliquod opponitur modestiæ temperantiæque in ciborum illorum consumtione. Buttm.

ἐκεῖνον] Codd. B. A. M. *ἐκείνῳ* præferunt, quo sententiam perverti puto; neque tum aptum fuerit *νέμειν, distribuere*, pro *ἐπιτρέπειν* vel simili verbo. Heind.

μέλλει] Codd. A. B. M. *μέλλοι.* bene. Find.

τῷ βελτίστῳ] Ficinus: *sibi quamvis optimo*: recte. *τῷ βελτίστῳ* enim idem est quod paullo ante *αὐτῷ ὅτι βελτίων ἐστί.* Find.

§. 100. *περὶ σιτία σὺ λέγεις*] *τί δὲ σ.* Ms. B. Abest *σὺ* Ms. R. Routh.

Codd. A. M. *τί δὲ σιτία*: non male. Mox Codd. A. B. M. *ἰατρείας.* Pro *ἔγωγε* Codd. A. B. M. *ναί.* Find.

περὶ σιτία—καὶ φλυαρίας] Demosth. t. i. p. 175. Reisk. *δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα*

§. 97. ΚΑΛ. Ἀλλ' οἵ γε πολλοὶ νομίζουσιν οὕτως. II. i. 92.

ΣΩ. Οὐ νόμῳ[v] ἄρα μόνον ἐστὶν αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι οὐδὲ[w] δίκαιον τὸ ἴσον ἔχειν, ἀλλὰ καὶ[x] φύσει·[y] ὥστε κινδυνεύεις οὐκ[z] ἀληθῆ λέγειν ἐν τοῖς πρόσθεν[a] οὐδὲ ὀρθῶς ἐμοῦ κατηγορεῖν λέγων ὅτι ἐναντίον[b] ἐστὶν ὁ νόμος καὶ ἡ φύσις, ἃ δὴ καὶ ἐγὼ γνοὺς κακουργῶ ἐν τοῖς λόγοις,[c] ἐὰν μέν τις[d] κατὰ φύσιν λέγῃ, ἐπὶ τὸν[e] νόμον ἄγων, ἐὰν δέ τις κατὰ τὸν νόμον, ἐπὶ τὴν φύσιν.

ΚΑΛ. Οὑτοσὶ[f] ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνει,[g] τηλικοῦτος ὢν, ὀνόματα θηρεύων,[h] καὶ ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος; ἐμὲ γὰρ οἴει ἄλλο τι λέγειν[i] τὸ κρείττους εἶναι ἢ τὸ βελτίους; οὐ πάλαι σοι λέγω ὅτι ταὐτόν φημι εἶναι τὸ βέλτιον καὶ τὸ κρεῖττον; ἢ οἴει με λέγειν, ἐὰν συρφετὸς συλλεγῇ[j] δούλων καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων μηδενὸς ἀξίων πλὴν ἴσως τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι,[k] καὶ οὗτοι φῶσιν, αὐτὰ ταῦτα εἶναι νόμιμα;

—[w] καὶ corr Γ.—[x] καὶ om Φ.—[y] τῇ φύσει ΞΥΦV et rc Γ.—[z] ὡς οὐκ Γ.—[a] ἔμπροσ-
λόγοις
θεν ΓΙV.—[b] ἐναντίος F.—[c] ἔργοις Υ.—[d] τις om I.—[e] τὸν om EF.—[f] οὑτοσὶν Ξ, οὑτωσὶ I.—[g] οὐκ αἰσχύνῃ om E et pr F.—[h] θηρεύεις corr E.—[i] λέγειν...με om I.—

ώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. Sympos. p. 199. B. Ἔτι τοίνυν—πάρες μοι Ἀγάθωνα σμίκρ' ἄττα ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ οὕτως ἤδη λέγω. Simileque est illud Charmid. §. 8. ἀπογράψομαι παρὰ σοῦ τὴν ἐπῳδὴν, et multa hoc genus alia. Perperam igitur hoc βεβαιώσωμαι interpretes significatu passivo accepere. Pro βεβαιώσωμαι Cod. B. βεβαιώσομαι, repugnante Thoma Mag. p. 473. in v. Ἵνα. Heind.

§. 97. οὐδὲ δίκαιον] Sc. νόμῳ μόνον, quod apud animum iterandum non vidit, qui in Cod. B. μὴ ante ἴσον inculcavit. Heind.

τὸ ἴσον] Cod. A. οὐ μὴ ἴσως. Mox pro φύσει Codd. A. B. M. τῇ φύσει. Sed præcessit νόμῳ. Find.

ἃ δὴ καὶ ἐγὼ γνοὺς] Acerba irrisione ipsa Calliclis verba repetit §. 85. ὃ δὴ καὶ σὺ τοῦτο τὸ σοφὸν κατανενοηκὼς ἐν τοῖς λόγοις etc. Heind.

οὑτοσὶ ἀνὴρ φλυαρῶν] Schol. Ὅρα τὴν πρὸς ἑτέρους τοῦ λόγου ἀποστροφὴν, ὥσπερ τοῦ Καλλικλέους καὶ κατὰ σχῆμα θρασύτητα δεικνῦσιν. Idem schema adhibitum Euthydemo §. 57. Οὗτος αὖ, ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις. Οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ, ὅτῳ, ἀλλ' εἰ ἐπίστασαί τῳ. Aristoph. Nub. 492. Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. Δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ. Conf. Vesp. 168. Heind.

ὀνόματα θηρεύων] *Verba aucupans.* Andocid. Orat. i. Reisk. p. 5. ὑμῶν δέομαι —μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ῥήματα θηρεύειν. Plato de Legg. i. p. 627. C. Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, τοῦτο θηρεύειν, ὅτι νικώντων μὲν τῶν πονηρῶν ἥτε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὕτη πᾶσα ἥττων αὑτῆς λέγοιτ' ἄν· κρειττόνων δὲ, ἡττωμένων. Οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τανῦν σκοπούμεθα etc. Inde Theætet. §. 60. extr. ὀνομάτων θηρεύσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων, et voces illæ λεξιθηρεῖν, θηρολέξος, λεξίθηρ, de quibus v. Gronov. ad Gell. i. 9. p. 24. Heind.

καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων] De Legg. iv. p. 707. A. παντοδαπῶν καὶ οὐ πάνυ σπουδαίων ἀνθρώπων. Heind.

τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι] Est *corpo-*

II. i. 96. I. 491. ΚΑΛ. Νὴ τοὺς θεούς, ἀτεχνῶς[u] γε ἀεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας καὶ μαγείρους λέγων καὶ ἰατροὺς οὐδὲν παύει,[v] ὡς περὶ τούτων ἡμῖν ὄντα[w] τὸν λόγον.[x]

ΣΩ. Οὐκοῦν σὺ ἐρεῖς περὶ τίνων[y] ὁ κρείττων τε καὶ φρονιμώτερος πλέον ἔχων δικαίως πλεονεκτεῖ; ἢ οὔτε[z] ἐμοῦ ὑποβάλλοντος ἀνέξει[a] οὔτ'[b] αὐτὸς ἐρεῖς;

ΚΑΛ. Ἀλλ' ἔγωγε καὶ πάλαι λέγω.[c] πρῶτον μὲν τοὺς κρείττους οἵ εἰσιν, οὐ σκυτοτόμους λέγω οὐδὲ μαγείρους, ἀλλ' οἳ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ὦσιν, ὅν τιν' ἂν τρόπον εὖ οἰκοῖτο, καὶ μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖοι, ἱκανοὶ ὄντες ἃ ἂν νοήσωσιν[d] ἐπιτελεῖν, καὶ μὴ ἀποκάμνωσι[e] διὰ μαλακίαν τῆς ψυχῆς.[f]

ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ βέλτιστε Καλλίκλεις, ὡς οὐ ταὐτὰ σύ τ' ἐμοῦ κατηγορεῖς καὶ ἐγὼ σοῦ. σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ φῂς ἀεὶ

om ΥV et pr Σ.—[u] ἀτέχνως Ж.—[v] παύει W.—[w] ἡμῖν τα BCI et pr F, ἐμοῦντα W.—[x] τῶν λόγων C, τῶν λόγων I.—[y] τίνων V.—[z] οὔτε om Γ.—[a] ἀνέξει W.—[b] καὶ οὕτως rc Γ.—[c] καὶ πάλαι λέγω om F.—[d] ἐννοήσωσι V.—[e] ἀποκάμνωσιν ΧΓΔΣΥΦΒΙ

ἀτεχνῶς γε ἀεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας κ. τ. λ.] ὄνους κανθηλίους λέγει, ait de philosopho nostro Alcibiades, καὶ χαλκέας τινὰς, καὶ σκυτοτόμους, καὶ βυρσοδέψας, καὶ ἀεὶ διὰ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ φαίνεται λέγειν· ὥστε ἄπειρος καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος πᾶς ἂν τῶν λόγων καταγελάσειε, διοιγομένους δὲ ἰδὼν ἄν τις, καὶ ἐντὸς αὐτῶν γιγνόμενος, πρῶτον μὲν νοῦν ἔχοντας ἔνδον μόνους εὑρήσει τῶν λόγων, ἔπειτα θειοτάτους, καὶ πλεῖστα ἀγάλματα ἀρετῆς ἐν αὑτοῖς ἔχοντας, καὶ ἐπὶ πλεῖστον τείνοντας, μᾶλλον δ' ἐπὶ πᾶν ὅσον προσήκει σκοπεῖν τῷ μέλλοντι καλῷ κἀγαθῷ ἔσεσθαι. Symposio p. 221. E. sub finem dial. Ibi respicitur ad simulachra quædam, quæ parte exteriore Silenorum et Satyrorum formas exprimebant, intus autem habebant Deorum imagines. Conf. p. 215. A. Routh.

ἀτεχνῶς γε ἀεὶ σκυτέας] Pertinet huc eximia illa Ruhnkenii animadversio ad Xenoph. Mem. i. 2. 37. Heind.

περὶ τίνων—πλέον ἔχων] *Quibus in rebus—plus possidens.* Rarius loquendi hoc genus πλέον ἔχειν s. πλεονεκτεῖν περί τινος pro περί τι; cujus exemplum non est in promptu. Post κρείττων abest τε a Codd. B. M. Heind.

ἀλλ' ἔγωγε καὶ πάλαι λέγω] *At ego jamdudum dico; primum, qui præstantiores sunt, eos non sutores dico etc.* Nam τοὺς κρείττους οἵ εἰσιν in hac interpunctione dictum puta pro τούτους οἳ κρείττους εἰσὶ, ut Lysid. §. 24. Λέγουσιν—οὐ φαύλως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων οἳ τυγχάνουσιν ὄντες pro περὶ τούτων οἳ φίλοι τυγχ. ὄντες. Quanquam haud scio an potior sit Ficini ratio vertentis: *Atque ego id jamdiu dico, primo quidem, qui potiores sint. Non (enim) cerdones dico etc.* ut hæc, τοὺς κρείττους, οἵ εἰσι· a præcedente λέγω pendeant, posito illo οἳ pro οἷοι, de quo usu dixi ad Plat. Phædr. §. 46. Jam eadem hic fuerit structura, atque §. 9. ἆρα οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν, et sæpenumero alias. Conf. Kuster. ad Aristoph. Plut. 55. Heind.

πρῶτον μὲν] Inferre volebat Callicles ἔπειτα, ad Socratis illa περὶ τίνων ὁ κρείττων—δικαίως πλεονεκτεῖ; responsurus. Heind.

ἀποκάμνωσι] Dedi e Codd. B. et A. pro ἀποκάμωσι. Heind.

τῆς ψυχῆς] Omittunt τῆς Codd. A. B. R. Heind.

οὐ τοὺς ἰσχυροτέρους; καὶ ὦ θαυμάσιε πρᾳότερόν με[p] προδίδασκε, ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ.

ΚΑΛ. Εἰρωνεύει,[q] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Μὰ τὸν Ζῆθον, ὦ Καλλίκλεις, ᾧ σὺ χρώμενος πολλὰ νῦν[r] δὴ εἰρωνεύου[s] πρός με. ἀλλ' ἴθι εἰπέ, τίνας λέγεις τοὺς βελτίους[t] εἶναι;

ΚΑΛ. Τοὺς ἀμείνους ἔγωγε.

ΣΩ. Ὁρᾷς ἄρα ὅτι σὺ αὐτὸς ὀνόματα λέγεις, δηλοῖς δὲ οὐδέν. οὐκ ἐρεῖς, τοὺς βελτίους καὶ κρείττους πότερον τοὺς φρονιμωτέρους λέγεις ἢ ἄλλους τινάς;

ΚΑΛ. Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία τούτους λέγω, καὶ σφόδρα γε.

§. 99. ΣΩ. Πολλάκις ἄρα εἷς φρονῶν μυρίων μὴ φρο- I. 490.
νούντων κρείττων[u] ἐστὶ κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ τοῦτον[v] ἄρχειν δεῖ, τοὺς δ' ἄρχεσθαι, καὶ πλέον[w] ἔχειν τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν —καὶ οὐ ῥήματα[x] θηρεύω—, εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων.

ΚΑΛ. Ἀλλὰ ταῦτ' ἔστιν ἃ λέγω. τοῦτο γὰρ οἶμαι II. i. 94.
ἐγὼ τὸ[y] δίκαιον εἶναι φύσει, τὸ βελτίω ὄντα καὶ φρονιμώτερον καὶ ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν τῶν φαυλοτέρων.

ΣΩ. Ἔχε δὴ αὐτοῦ. τί ποτε αὖ[z] νῦν λέγεις; ἐὰν ἐν

[o] βελτίους Φ: βελτίστους *ς.—[p] με om Γ.—[q] εἰρωνεύει I, εἰρωνεύει W.—[r] νῦν om EFW.—[s] εἰρωνείῃ Γ.—[t] βελτίστους ΣΥ.—[u] κρείττων om I.—[v] τούτων ΣΥ.—[w] πάλιν, in mg posito πλέον, F.—[x] ῥήματα Vς: ceteri ῥήματι.—[y] τὸ ante δίκαιον

sæpius prægressum ὥς τις γενησόμενος; B. Et conf. simillimum illud §. 4. Heind.

προδιδάσκειν] Schol. Περιττεύει ἡ πρόθεσις Ἀττικῶς. Hipp. Maj. §. 25. Ἐμὲ οὖν προδίδασκε καὶ ἐμὴν χάριν ἀποκρίνου. Euthyd. §. 72. Ἔα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, εὐφήμει τε καὶ μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. Conf. Brunck. ad Aristoph. Nub. 987. ἀποφοιτᾶν autem proprie dici de discipulis, qui magistri scholam temere aut cum contemptu relinquant, docuit Ruhnken. ad Xenoph. Mem. i. 2. 16.—ᾧ σὺ χρώμενος etc. Vid. §. 90. Heind.

μὰ τὸν Ζῆθον] Ficinus: Non per Zethum, Callicles: bene. Find.

βελτίους] Codd. A. B. M. βελτίστους. Find.

§. 99. ῥήματα] ῥήματι Ald. et Mss. R. B. Primi emendabant, qui ed. Bas. primam curabant: neque verba aucupor, Ficinus. Ita ὀνόματα θηρεύων paulo supra. Routh.

εἰ ὁ εἷς] καὶ ὁ εἷς Ms. B. male. Routh.

εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων] Molestissime hæc verba h. l. inferuntur, quæ ut ferri possint, rectius fortasse paullo ante post λόγον colon ponatur, post ἀρχομένους autem comma, ut hæc, τοῦτο γὰρ—θηρεύω, per parenthesin interposita intelligantur. Buttm.

ἔχε δὴ αὐτοῦ] Exponit Margo Cod. R. μέμνησο τῶν ῥηθέντων. Animi attentio videtur requiri, tanquam si ad conclusionem deduci jam futurum sit argumentum. Routh.

τῷ αὐτῷ ὦμεν, ὥσπερ νῦν, πολλοὶ ἀθρόοι ἄνθρωποι,[a] καὶ ἡμῖν ᾖ ἐν κοινῷ πολλὰ σιτία καὶ ποτά, ὦμεν δὲ παντοδαποί, οἱ μὲν ἰσχυροί, οἱ δὲ ἀσθενεῖς, εἷς δὲ ἡμῶν ᾖ φρονιμώτερος περὶ ταῦτα ἰατρὸς ὤν, ᾖ[b] δέ, οἷον εἰκός, τῶν μὲν ἰσχυρότερος, τῶν δὲ ἀσθενέστερος, ἄλλο τι[c] οὗτος φρονιμώτερος ἡμῶν ὢν[d] βελτίων καὶ κρείττων ἔσται εἰς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἦ ουν τούτων τῶν σιτίων πλέον ἡμῶν ἑκτέον αὐτῷ, ὅτι βελτίων ἐστίν, ἢ τῷ μὲν ἄρχειν πάντα ἐκεῖνον δεῖ νέμειν, ἐν δὲ τῷ[e] ἀναλίσκειν τε αὐτὰ καὶ καταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα οὐ πλεονεκτητέον, εἰ[f] μὴ μέλλει[g] ζημιοῦσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν πλέον, τῶν δ' ἔλαττον ἑκτέον· ἐὰν δὲ τύχῃ πάντων ἀσθενέστατος ὤν, πάντων ἐλάχιστον τῷ βελτίστῳ, ὦ Καλλίκλεις.[h] οὐχ οὕτως, ὦ 'γαθέ;

§. 100. ΚΑΛ. Περὶ[i] σιτία σὺ[j] λέγεις καὶ ποτὰ[k] καὶ ἰατροὺς καὶ φλυαρίας· ἐγὼ[l] δὲ οὐ ταῦτα λέγω.

om pr Ξ.—[a] οὖν EF.—[a] ἄνθρωποι ἀθρόοι ΦV.—[b] εἶ F.—[c] ante οὗτος omisi ᾖ.—[d] ὢν ἡμῶν Φ.—[e] τῷ δὲ ΞΔBCEFIW et pr Γ.—[f] εἰ...ἑκτέον om I.—[g] μέλλῃ ΞΔ, μέλλοι ΦW.—[h] τῷ βελτίστῳ ὦ καλλικλεῖς om pr V.—[i] τί δὲ ΥV et corr Ξ.—[j] σὺ om ΞΓΔΦBCEFIW.—[k] πότα, ut solet, Δ.—[l] ἐγὼ...λέγω om pr Υ.—[m] οὐ ΞΔ.—

ἔχε δὴ αὐτοῦ] Schol. Cod. Reg. *μέμνησο τῶν ῥηθέντων*. Vide, quæ scripsi ad §. 85. Mox pro *φρονιμώτερος* Bas. 2. *φρόνιμος*, et statim post *φρονιμώτατος*. Priore loco Ficinus vertit *prudentissimus*, neque displicet ibi quidem *φρονιμώτατος*. Heind.

ἢ τῷ μὲν ἄρχειν] *An eo, quod princeps est, omnia illum oportet distribuere arbitratu suo (quum, quantum cuique pro virium ratione tribuendum sit, unus omnium optime intelligat), in consumendis autem his cibis non pluribus ipsum vesci, quam ceteros, ne valetudinis damnum capiat.* *τῷ ἄρχειν* est *διὰ τὸ ἄρχειν*, ut de Legg. x. p. 885. C. *ὦ 'γαθὲ, ἐπακούσωμεν αὐτῶν πρῶτον, ἃ τῷ καταφρονεῖν ἡμῶν προσπαίζοντας αὐτοὺς λέγειν μαντεύομαι.* Conf. Gataker. ad Antonin. iii. 1. Heind.

ἢ τῷ μὲν ἄρχειν κ. τ. λ.] Hærebam olim in his verbis, quod, quum per ipsam orationis structuram manifesto inter se opponantur hæc *τῷ μὲν ἄρχειν* et *ἐν δὲ τῷ ἀναλίσκειν*, tamen ea, quæ his adjunguntur, *πάντα ἐκεῖνον δεῖ νέμειν* et *οὐ πλεονεκτητέον*, eodem plane redire videbantur. Nam si quis *πάντα νέμει*, is sane *οὐ πλεονεκτεῖ*. Nunc tamen in his quoque oppositionem quandam agnosco; nam *liberum* illud *arbitrium*, cujus notionem habet vox *νέμειν* (ut recte significavit Heindorfius), ipsum illud est, quod tanquam *πλεονέκτημα* aliquod opponitur modestiæ temperantiæque in ciborum illorum consumtione. Buttm.

ἐκεῖνον] Codd. B. A. M. *ἐκείνῳ* præferunt, quo sententiam perverti puto; neque tum aptum fuerit *νέμειν*, *distribuere*, pro *ἐπιτρέπειν* vel simili verbo. Heind.

μέλλει] Codd. A. B. M. *μέλλοι*. bene. Find.

τῷ βελτίστῳ] Ficinus: *sibi quamvis optimo*: recte. *τῷ βελτίστῳ* enim idem est quod paullo ante *αὐτῷ ὅτι βελτίων ἐστί*. Find.

§. 100. *περὶ σιτία σὺ λέγεις*] *τί δὲ σ.* Ms. B. Abest *σὺ* Ms. R. Routh.

Codd. A. M. *τί δὲ σιτία*: non male. Mox Codd. A. B. M. *ἰατρείας*. Pro *ἔγωγε* Codd. A. B. M. *ναί*. Find.

περὶ σιτία—καὶ φλυαρίας] Demosth. t. i. p. 175. Reisk. *δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα*

ΣΩ. Πότερον οὖν[m] τὸν φρονιμώτερον βελτίω λέγεις; Φάθι ἢ μή. II. i. 95.

ΚΑΛ. Ἔγωγε.[n]

ΣΩ. Ἀλλ' οὐ τὸν βελτίω πλέον δεῖν ἔχειν;

ΚΑΛ. Οὐ σιτίων γε οὐδὲ ποτῶν.[o]

ΣΩ. Μανθάνω, ἀλλ' ἴσως ἱματίων, καὶ δεῖ τὸν ὑφαντικώτατον μέγιστον ἱμάτιον ἔχειν καὶ πλεῖστα καὶ κάλλιστα ἀμπεχόμενον περιιέναι.

ΚΑΛ. Ποίων ἱματίων;

ΣΩ. Ἀλλ' εἰς ὑποδήματα δῆλον ὅτι δεῖ πλεονεκτεῖν[p] τὸν φρονιμώτατον[q] εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον. τὸν[r] σκυτοτόμον[s] ἴσως μέγιστα δεῖ[t] ὑποδήματα καὶ πλεῖστα ὑποδεδεμένον περιπατεῖν.

ΚΑΛ. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων;

ΣΩ. Ἀλλ' εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα λέγεις, ἴσως τὰ τοιάδε· οἷον γεωργικὸν ἄνδρα περὶ γῆν φρόνιμόν τε καὶ καλὸν καὶ ἀγαθόν, τοῦτον δὴ ἴσως δεῖ πλεονεκτεῖν τῶν σπερμάτων καὶ ὡς πλείστῳ σπέρματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὑτοῦ γῆν.

§. 101. ΚΑΛ. Ὡς ἀεὶ ταὐτὰ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ μόνον γε, ὦ Καλλίκλεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν.

[n] ἔγωγε om Υ.—[o] πότων pr X.—[p] δεῖ πλεονεκτεῖν δηλονότι Φ.—[q] φρονιμώτατον Heindorfius: libri φρονιμώτερον.—[r] καὶ τὸν Ε, τῶν Φ.—[s] σκυτοτόμων Φ.—[t] δὴ C,

καὶ κρήνας καὶ κονιάματα καὶ λήρους. Plura hujusmodi dabit Toupius ad Longin. p. 400. Plenius infra §. 157. λιμένων καὶ νεωρίων καὶ τειχῶν καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκασι τὴν πόλιν. Heind.

βελτίω] καὶ βελτίω Ms. B. minus bene. Routh.

δεῖ ἔχειν] Ita pro δεῖν Codd. M. B. Tum Bas. 2. Ποίων δὲ ἱματίων vitiose. Vide not. nostram ad Charmid. §. 47. Heind.

τὸν φρονιμώτερον εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον] φρονιμώτατον Bas. 2. Vertit Ficinus, quasi βελτίω pro βέλτιστον legisset; sed ferri potest recepta lectio, quia superlativa statim ante et post occurrunt; nec vero necessarium est cum Bas. 2. φρονιμώτατον pro φρονιμώτερον rescribere. Routh.

φρονιμώτατον] Loco vulgati φρονιμώτερον substitui propter subsequens illud βέλτιστον. Heind.

δεῖ] In Codd. A. M. deerat. Mox pro δὴ Codd. A. B. δέ. Find.

φλυαρεῖς ἔχων] De Attica locutione vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 258. et Brunck. ad Aristoph. Thesm. 473. Heind.

§. 101. ὡς ἀεὶ ταὐτὰ λέγεις] *Ut tu semper eadem dicis!* de Rep. iii. p. 414. C. Ὡς ἔοικας—ὀκνοῦντι λέγειν. Lucian. Hermotim. 10. Bip. t. iv. p. 21. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς, *ut tu non vis me docere, sed fallis!* De sententia, simillimus est locus Xenoph. Mem. Socr. iv. 4. 6. Ἔτι γὰρ σύ, ἔφη, ὦ Σώκρ. ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις, ἃ ἐγὼ πάλαι ποτέ σου ἤκουσα; Καὶ ὁ Σωκράτης, ὃ δέ γε τούτου δεινότερον, ὦ Ἱππία, οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν etc. Heind.

ὑπῆρξεν[l] ἢ βασιλέων υἱέσιν εἶναι ἢ αὐτοὺς τῇ φύσει ἱκανοὺς ἐκπορίσασθαι ἀρχήν τινα ἢ τυραννίδα ἢ δυναστείαν, τί[m] τῇ ἀληθείᾳ αἴσχιον καὶ κάκιον εἴη σωφροσύνης τούτοις τοῖς ἀνθρώποις; οἷς ἐξὸν ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν καὶ[n] μηδενὸς ἐμποδὼν[o] ὄντος, αὐτοὶ[p] ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγοιντο[q] τὸν[r] τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ ψόγον; ἢ πῶς οὐκ ἂν[s] ἄθλιοι γεγονότες εἴησαν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ[t] τῆς σωφροσύνης, μηδὲν πλέον νέμοντες[u] τοῖς φίλοις τοῖς[v] αὑτῶν ἢ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦτα
II. i. 99. ἄρχοντες ἐν τῇ ἑαυτῶν πόλει; ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, ὦ Σώκρατες, ἣν φῂς σὺ[w] διώκειν, ὧδ᾽ ἔχει·[x] τρυφὴ καὶ ἀκολασία καὶ ἐλευθερία, ἐὰν ἐπικουρίαν ἔχῃ, τοῦτ᾽ ἐστὶν ἀρετή τε[y] καὶ εὐδαιμονία· τὰ δὲ ἄλλα ταῦτ᾽ ἐστὶ τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ[z] φύσιν συνθήματα, ἀνθρώπων φλυαρία καὶ οὐδενὸς ἄξια.[a]

[l] ὑπῆρχεν B, ὑπῆρχεν F.—[m] τί om ΦBCEFIW et pr ΧΓΔ. est autem in mg F tanquam pro τῇ.—[n] καὶ add ΧΓΔΣΦBCEFIW.—[o] ἐκποδὼν E.—[p] αὐτοῖς ΓΣBCFIVW et pr Χ.—[q] ἐπάγοιντο Ξ.—[r] τὸν om Δ.—[s] ἂν οὐκ V.—[t] τε καὶ Φ.—[u] νέμοντε I.—[v] τοῖς post φίλοις om F.—[w] φῂς σὺ ΧΓΔBCIW: σὺ φῂς *r.—[x] ἔχειν Σ.—[y] τε om E.—[z] περὶ I.—[a] ἀξία BC, ἀξία I.—[b] ἀγεννῶς I.—[c] ἐπεξέρχει W. id verbum post

ταῖς ἡδοναῖς χαρίζεσθαι de Legg. v. p. 727. C. Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 23. Nam illa ἀποπιμπλάναι τὸν θυμόν, τὰς ἐπιθυμίας, τὰ ἤθη etc. pervulgati sunt usus. HEIND.

ἐπείγε οἷς ἐξ ἀρχῆς] Steph. ʻγρ. ἐπεὶ ὅσοις ἐξ ἀρχῆς.ʼ In Cod. R. ἐπεὶ θεοῖς ἐξ ἀρχ. ubi γ in θ corruptum fuit. In margine ejusdem libri ἐπεὶ τοῖς θεοῖς ἐξ ἀρχ. ROUTH.

Vellem Ἐπεὶ οἷσγε. HEIND.

ἐκπορίσασθαι] πορίσασθαι Bas. 2. Mox κάκιστον Ald. et Bas. 1. mendose pro κάκιον. ROUTH.

οἷς ἐξὸν ἀπολαύειν] *Quibus quum liceat frui etc.* Structura eadem orationis est de Rep. v. p. 465. E. οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν. HEIND.

μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος] καὶ δικαιοσύνης καὶ μηδενὸς ἐ. ὄ. Bas. 2. Forte olim in margine alicujus libri posita erant verba καὶ δικαιοσύνης καί, ut ante σωφροσύνης in linea superiori legerentur. ἐκ ποδῶν Ald. et Bas. 1. mendose pro ἐμποδών. ROUTH.

μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος] Bas. 2. καὶ δικαιοσύνης καὶ μηδενὸς ἐμπ. ὄ. in quibus verba καὶ δικαιοσύνης male intrusa reponenda sunt fortasse in progresso versu post σωφροσύνης, ut paullo ante utrumque junxit: ἐπαινοῦσι τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν δικαιοσύνην, et deinceps: ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης. Erroris hunc fontem jam Routhius demonstravit. HEIND.

ἐπαγάγοιντο] ἐπάγοιντο Ms. B. [M.] minus Attice. νόμον τε καί, deest τὲ in Ms. B. Mox ἔχειν Ms. B. A. M. male pro ἔχει. ROUTH.

νόμον τε καὶ λόγον καὶ ψόγον] Sophistarum more παρίσωσιν adhibet Callicles. Cf. §. 5. ibiq. not. HEIND.

ὑπὸ τοῦ καλοῦ] Ficinus junxit haec seqq. μηδὲν πλέον νέμ. quum statim quisque traxerit ad praecedentia, distinxi post σωφροσύνης. HEIND.

ἀρετή τε καὶ εὐδαιμονία] εὐδαιμονία καὶ ἀρετὴ Ms. B. M. FIND.

τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν] Vide ne rectius abfuerit posterius τά. HEIND.

ταὐτὰ λέγειν, καὶ μέμφει[g] μοι· ἐγὼ δὲ σοῦ[h] τοὐναντίον ὅτι οὐδέποτε ταὐτὰ λέγεις περὶ τῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ποτὲ[i] μὲν τοὺς βελτίους[j] τε καὶ κρείττους τοὺς[k] ἰσχυροτέρους ὡρίζου,[l] αὖθις δὲ τοὺς φρονιμωτέρους, νῦν δ' αὖ ἕτερόν τι ἥκεις ἔχων· ἀνδρειότεροί τινες ὑπὸ σοῦ λέγονται οἱ κρείττους καὶ οἱ[m] βελτίους. ἀλλ' ὦ 'γαθέ, εἰπὼν ἀπαλλάγηθι II. i. 97. τίνας ποτὲ λέγεις τοὺς βελτίους[n] τε καὶ κρείττους καὶ εἰς ὅ τι.[o]

§. 102. ΚΑΛ. Ἀλλ' εἴρηκά γε ἔγωγε τοὺς φρονίμους εἰς[p] τὰ τῆς πόλεως πράγματα καὶ ἀνδρείους.[q] τούτους[r] γὰρ προσήκει τῶν πόλεων ἄρχειν, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτ' ἐστί, πλέον ἔχειν τούτους τῶν ἄλλων, τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων.

ΣΩ. Τί[s] δὲ[t] αὐτῶν,[u] ὦ[v] ἑταῖρε;[w]

VW : ἀποκάμνουσι s.—f τινά re Γ. articulum om ΞΣΥV.—g μέμφη (ει) W.—h σε ΦV, om pr Ξ.—i τότε ⅩΔΣΥΦV et corr Γ, τότὲ (π) BCEF : ποτὲ *s.—j βελτίστους ΣΥΦV et pr Ξ.—k τοὺς om Φ.—l ὡρίζου (η) V.—m alterum οἱ om ΦV.—n βελτίστους Φ.—o ὅ τινα Γ.—p φρονιμωτέρους ΞΣΥ.—q ἀνδρεία I.—r τούτους ⅩΔΞΦBFIW : τούτοις *s.—s τί...ἑταῖρε om pr V.—t δαὶ Γ.—u αὐτῶν ⅩΞ : αὑτῶν *s.—v ὦ om W.—w ἑταῖρε

σοῦ τοὐν.] Codd. A. B. M. σέ : male. Ego malim σοὶ, int. μέμφομαι, quod proxime præcessit. Find.

ποτὲ] Codd. et Bas. 2. τοτὲ, ut plerumque in hac vocula libri variant. Utrumque h. l. sermonis usus admittit. Infra §. 156. τοτὲ μέν μοι δοκεῖς μανθάνειν —, ἥκεις δὲ ὀλίγον ὕστερον λέγων, ὅτι etc. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 708. Heind.

§. 102. ἀλλ' εἴρηκά γε] ἄλλοτ' εἴρηκά γε Bas. 2. Routh.

ἔγωγε] A Cod. M. aberat. Idem Codex et B. pro φρονίμους habebant φρονιμωτέρους, cum quo consentiunt Ald. Bas. 1. etiam margo Stephan. Sed Bas. 2. tuetur φρονίμους, quod etiam Ficinus expressit et positivus ἀνδρείους, cum quo conjungitur, firmat. Find.

φρονίμους] 'Al. φρονιμωτέρους. Sequi autem deberet et ἀνδρειοτέρους.' Steph. Sed φρονίμους, quæ melior lectio, exhibent Bas. 2. et Ficini versio. Routh.

τοὺς φρονίμους] Sic vere Bas. 2. et Ficinus, unde scripturam hanc Stephanus recepit. Heind.

τούτοις] Cod. R. Ald. et Bas. utraque, τούτους γὰρ προσήκει, ut posthac §. 155. τέχνη—ἥνπερ καὶ προσήκει τούτων ἄρχειν πασῶν τῶν τεχνῶν. Vulgatum tamen etiam Codex B. habet. Post ἐστὶ deinde vellem τὸ πλέον ἔχ. Heind.

τί δὲ αὑτῶν] Ficinus αὐτῶν jungit cum sequentibus. Potius tamen cum his, τί δὲ αὑτῶν, videtur subaudiendum ex præcedentibus πλέον ἔχειν προσήκει. Steph. Post αὑτῶν subaudiri mavult ἄρχοντας Waldgravius in Annott. Mss. Cum Stephano autem magis facio, et Ficini versionem secutus αὐτῶν pro αὑτῶν lego. Edd. Vett. ante Stephanum impressæ habent τί ἢ τὶ ἄρχοντας, ἢ ἀρχομένους; Ms. B. τί ἤ. ἢ τί ἄρχ. Ficinus vertit, *sibi ne ipsis ulla ratione dominari sive parere decet?* Sed recte, opinor, Stephanus locum sic emendavit, ἢ τί ἄρχοντας, etc. Et frustra margo Cod. R. (cujus lectio est, ὦ ἑταῖρε τί, ἢ τί ἄρχ.) defendens illa τί ἢ τί hæc notat : (nimis autem resecta margo erat, ut nullum superesset viro docto dubium, qui codicem mihi contulit, in verbis describendis) ὁ Καλλικλῆς συνιεὶς τούτων οὐδὲν ὑπολαβεῖ καὶ διαιρεῖ τινὰ περὶ τὴν ἐρώτησιν τοῦ σωκράτους, (καὶ) ἀξιοῖ σαφῶς αὐτῷ εἰπεῖν τί τοῦτ' ἐστιν ἑκάτερον ὧν ἀντιδιαιρεῖν βούλεται. διόπερ φησὶ τί, ἢ τί. Illa igitur, τί ἢ τί, Callicli non Socrati attribuit

ΚΑΛ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ἕνα ἕκαστον λέγω αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχοντα. ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ,[x] αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχειν, τῶν δὲ ἄλλων;

ΚΑΛ. Πῶς ἑαυτοῦ ἄρχοντα λέγεις;

ΣΩ. Οὐδὲν ποικίλον, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πολλοί, σώφρονα ὄντα[y] καὶ ἐγκρατῆ αὐτὸν ἑαυτοῦ, τῶν[z] ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἄρχοντα[a] τῶν ἐν ἑαυτῷ.

ΚΑΛ. Ὡς ἡδὺς εἶ. τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. πῶς γὰρ οὔ;[b]

solum V, ἑταῖρε ἢ τί ἀρχομένους X, ἑταῖρε τί ἢ ἀρχομένους Δ, ἑταῖρε τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους Φ, ἑταῖρε τί ἢ τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους ΓΔBCEFIW et (qui τίη scribit pro τί ἢ) Ξ, ἑταῖρε: τί ἢ: ἢ ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους ΣΥ, ἑταῖρε ἢ τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους ς.—[x] δεῖν EF.—[y] οἴονται corr Γ.—[z] τὸν B et corr Γ.—[a] τῶν ἐπιθυμιῶν ἄρχοντα καὶ ἡδονῶν Φ.—[b] οὔ: F. vulgo enim Socratis orationem a πῶς incipiunt.—

margo. Ita quoque Ms. B. usque dum veneris ad Ἕνα ἕκαστον. Routh.

τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἢ τί ἀρχ.] Distinxi post τί δὲ, et αὐτῶν scripsi pro αὐτῶν, ut subaudiatur ἄρχοντας. τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους breviter dictum pro τίνων ἄρχοντες ἢ ὑπὸ τίνων ἀρχομένους, neque hoc τί pro κατὰ τί, quanam ratione (in wiefern), offenderit nisi sermonis imperitum. Ita hinc optima exit sententia, qua vix aptior hoc loco excogitari ulla possit, sed parum tamen a librorum præsidio confirmata. Nam Codd. B. M. τί ἢ. ἢ τί ἀρχ. Edd. Ald. Bas. 1. 2. τί ἢ τί ἀρχ. Codd. A. R. τί, ἢ τί ἀρχ. adscripto hoc scholio: ὁ Καλλικλῆς συνεὶς τούτων οὐδὲν, ὑπολαβὼν δὲ διαίρεσίν τινα περιέχειν τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σωκράτους, ἀξιοῖ σαφῶς αὐτὸ εἰπεῖν, τί ποτέ ἐστιν ἑκάτερον, ὧν ἀντιδιαιρεῖν βούλεται, διόπερ φησὶ τί ἢ τί. Quod Scholion intuenti mihi probabile interdum visum est, Platonis manum hanc fuisse: Σ. Τί δὲ; αὐτῶν—ἀρχομένους; Κ. Τί ἢ τί; πῶς λέγεις; Aliam certe in his personarum distinctionem reperit, qui Scholion hoc adscripsit. Sed in re admodum incerta nihil temere sine melioribus libris tentandum. Heind.

τούτου] Codd. B. M. τοῦτον· male: immo τούτου, ut rescripsimus pro vulgato τοῦτο· nam δεῖ, si valet *opus est*, genitivo jungitur. Eadem commutatio literarum statim in ἑαυτὸν pro ἑαυτοῦ in Cod. M. et de Legg. i. p. 636. C. in verbis Πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν sine dubio pro τὸν—μῦθον legi debet τοῦ—μύθου, int. ἕνεκα. Find.

Findeisenius ἢ τούτου μὲν οὐδὲν δεῖ. Sed similiter Theætet. §. 101. δεῖ δὲ οὐδέτερα. Aristoph. Conc. 298. Ἄπαντ', ὁπόσ' ἂν δέῃ Τὰς ἡμετέρας φίλας. Heind.

οὐδὲν ποικίλον] *Nihil varium subdolumque, quod ambagibus facile deludat et difficilem habeat explicatum.* Sympos. ed. Wolf. p. 109. ἔδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν, ἅ μοι ἐδόκει, ubi vid. not. Xenoph. Mem. ii. 3. 10. Δέδοικα—ὦ Σώκρ. μὴ οὐκ ἔχω ἐγὼ τοσαύτην σοφίαν, ὥστε Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον δεῖ. Καὶ μὴν οὐδέν γε ποικίλον, ἔφη ὁ Σωκρ. οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ' αὐτὸν—μηχανᾶσθαι. De formula conf. Cratyl. §. 23. Meno p. 75. E. ut alia mittam. Heind.

ὡς ἡδὺς εἶ] Schol. Κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησι Καλλικλῆς. Attica urbanitate hoc ἡδὺς adhibitum pro *stolido fatuoque* illustravit Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 131. Heind.

τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας;] Recte vertunt interpretes, *stolidos dicis temperantes*, ut Callicles definitionem τῶν σωφρόνων a Socrate positam derideat, eodemque modo hæc accepit Scholiastes, subsequentia verba πῶς γὰρ etc. sic explicans: ἀντὶ τοῦ, οὐδείς ἐστιν ὃς οὐκ ἂν μοι μαρτυρήσειεν, ὅτι λέγων τοὺς σώφρονας οὐ λέγω τοὺς ἠλιθίους, τοῦτ' ἔστιν, οὐδείς ἐστιν ἀνθρώπων ὃς τοὺς σώφρονας ἠλιθίους λέγει etc. Pari modo paullo ante §. 101. ποτὲ μὲν τοὺς βελτίους τε καὶ κρείττους τοὺς ἰσχυροτέρους ὁρίζου etc. Lach. p. 195. D. Ἔγωγε (κατανοῶ,) ὅτι γε τοὺς μάντεις καλεῖ τοὺς ἀνδρείους. Theætet. §. 9. ἆρ' οὐ τὸ μανθάνειν ἐστὶ τὸ σοφώτερον γίγνεσθαι etc. Alia est ratio de Rep. vii. p. 531. B. Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασα-

ΣΩ. Οὐδεὶς ὅς τις οὐκ ἂν γνοίη ὅτι οὐ τοῦτο[c] λέγω.
ΚΑΛ. Πάνυ γε σφόδρα, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ πῶς ἂν
εὐδαίμων γένοιτο ἄνθρωπος δουλεύων ὁτῳοῦν; ἀλλὰ τοῦτ᾽
ἐστὶ τὸ κατὰ φύσιν καλὸν καὶ δίκαιον, ὃ ἐγώ σοι νῦν παρ-
ρησιαζόμενος λέγω, ὅτι δεῖ τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον τὰς II. i. 98.
μὲν ἐπιθυμίας τὰς ἑαυτοῦ ἐᾷν ὡς μεγίστας εἶναι καὶ μὴ
κολάζειν, ταύταις δὲ ὡς μεγίσταις οὔσαις ἱκανὸν εἶναι I. 492.
ὑπηρετεῖν δι᾽ ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν καὶ ἀποπιμπλάναι ὧν
ἂν[d] ἀεὶ ἡ[e] ἐπιθυμία γίγνηται. [§. 103.] Ἀλλὰ τοῦτ᾽,
οἶμαι, τοῖς πολλοῖς οὐ δυνατόν. ὅθεν ψέγουσι τοὺς τοιού-
τους δι᾽ αἰσχύνην, ἀποκρυπτόμενοι τὴν αὑτῶν ἀδυναμίαν,
καὶ αἰσχρὸν δή φασιν εἶναι τὴν ἀκολασίαν, ὅ περ ἐν τοῖς
ἔμπροσθεν[f] ἐγὼ ἔλεγον, δουλούμενοι τοὺς βελτίους τὴν φύ-
σιν ἀνθρώπους, καὶ αὐτοὶ οὐ δυνάμενοι ἐκπορίζεσθαι[g] ταῖς
ἡδοναῖς πλήρωσιν ἐπαινοῦσι τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν δικαιο-
σύνην διὰ τὴν αὑτῶν[h] ἀνανδρίαν.[i] ἐπεί γε οἷς[j] ἐξ ἀρχῆς[k]

[c] οὕτω ΧΔ, τοῦτο pr Σ.—[d] ἂν om I.—[e] ἐν mg V.—[f] πρόσθεν ΧΔΗΣΥΦ.—[g] ἐκπο-ρίζεσθαι οὐ δυνάμενοι EFs.—[h] ἑαυτῶν Ξ.—[i] ἀνδρίαν W.—[j] ἐπεὶ θεοῖς ΧΔΒCEFI, ἐπεὶ τοῖς θεοῖς W cum γρ B et mg V, ἐπειθ᾽ οἷς corr Γ, ἐπὶ δὲ οἷς Φ, ἐπεὶ εἰ θεοῖς rc E, αὐτοῖς εἰ mg F. vulgatam pro γρ habet Δ.—[k] ἐξ ἀρχῆς ante ἡ ponit W.—

νίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. Heind.

πῶς γὰρ οὔ; οὐδεὶς ὅστις] *πῶς γὰρ οὔ;* cum antecedentibus conjungunt Edd. ante Steph. et Cornarius. Aliter Ed. Steph. illud tamen fieri necesse fuerit, si vera scriptura. Sed scribendum mihi videtur, refragantibus licet libris editis atque Mss. B. et R. Πῶς γάρ; *οὐδεὶς ὅστις* etc. quum vocula *οὐ* ex sequenti *οὐδεὶς* irrepserit. Ficinus vertit, *Quid ais? nemo est quin* etc. Routh.

πῶς γὰρ οὔ; οὐδεὶς] In manifesta, quam hic locus contraxit, corruptela duplex iniri potest medendi ratio, ut aut verba, *πῶς γὰρ οὔ;* ad præcedentem Calliclis orationem trahantur, quod factum ab editoribus ante Stephanum Cornarioque, aut e Ficini versione, *quid ais? nemo est, quin etc.* corrigatur: Πῶς γάρ; *οὐδεὶς ὅστις* etc. Hoc Routhio quoque placuisse video et quis non statim præ altero amplectatur? Interim dum libri alicujus auctoritas accedat, satius puto, in textu nihil novare. Cod. R. *πῶς γὰρ σύ;* Heind.

πάνυ γε σφόδρα] Bas. 2. *πάνυ γε τοῦτο, ὦ Σώκρ. τοίνυν σφόδρα.* Ἐπεὶ etc. Steph. '*γρ. Πάνυ γε τοῦτο, ὦ Σώκρ. σφόδρα.*' Vellem, Πάνυ γε τοῦτο σφόδρα, ὦ Σώκρ. Heind.

δουλεύων ὁτῳοῦν] I. e. *τῷ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμῳ τε καὶ λόγῳ καὶ ψόγῳ*, ut ipse posthac explicat Callicles §. seq. Heind.

δουλεύων ὁτῳοῦν] Verba in universum potius accipienda sunt, ut hoc dicat Callicles: *beatum esse non posse, qui serviat, cuicunque tandem vel homini vel rei serviat.* Buttm.

§. 103. *ἔμπροσθεν*] Codd. A. B. M. *πρόσθεν*. Find.

ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] Cf. §. 85. Mox verba *δουλούμενοι — ἀνθρώπους*, mutata interpunctione prægressis junxi. Vulgo distinguunt—*ἔλεγον· δουλούμενοι—ἀνθρώπους, καὶ αὐτοὶ* etc. ut duriter desit particula jungens, quam de suo addidit Ficinus: *præterea in servilem habitum deducunt—homines.* Heind.

ἐκπορίζεσθαι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν] Ut dicit de Legg. vi. p. 782. E. *τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας τὰς περὶ ἅπαντα ταῦτα ἀποπληροῦντα.* Ac simile illud

αἱ[g] ἐπιθυμίαι εἰσί, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας. [§. 105.] Τοὐναντίον δὴ οὗτος σοί, ὦ Καλλίκλεις, ἐνδείκνυται ὡς τῶν ἐν Ἅιδου—τὸ ἀειδὲς[h] δὴ[i] λέγων—οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἶεν οἱ ἀμύητοι, καὶ φοροῖεν εἰς τὸν

—[g] αἱ add ΧΔΞΣΥΒCIVW.—[h] ἀηδὲς ΦIW.—[i] νῦν Φ.—[j] ἀπηίκασε W: ἀπείκασε (ει)

Simile verbi μύειν affert etymon Stephanus in Thes. Ling. Gr. t. ii. p. 1654. A. ex Eustathio ad Il. ω. p. 1492. ed. Bas. ubi factum dicitur ex μύω, quoniam τοῖς μύσταις ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Routh.

τῶν δ' ἀμυήτων] τῶν δ' ἀνοήτων Bas. 2. et Ms. B. Steph. 'γρ. ἀνοήτων.' Sic et Iamblichus et Stobæus τῶν δὲ ἀνοήτων legunt. Routh.

τῶν δ' ἀμυήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς] Ficinus neutrum agnoscit, cum vertat, *Horum autem hanc animi partem* cet. Antecedentia vero: τοὺς δὲ ἀνοήτους, ἀμυήτους, paulo disertius explicat sic: *dementes vero, profanos atque damnatos.* Bip.

τῶν δὲ ἀμυήτων] Perperam Codd. B. M. Bas. 2. cum Stob. et Iamblicho, τῶν δὲ ἀνοήτων. Alterum firmat etiam Cod. R. Deinde articulum αἱ ante ἐπιθυμίαι, in vulgatis omissum, addidi e Codd. R. B. M. Stob. et Iamblich. Heind.

τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανὸν] Quanquam sic posita claudicant paullulum, ferrem tamen hanc epexegesin absque illo αὐτοῦ, quod ad prægressum τοῦτο referri non potest, quum totum illud ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς ex Platonis mente ἀκόλαστον sit; sin ad ψυχὴν referatur, quamvis neutrum genus per se minime offendat post feminini generis vocem illatum, hoc tamen loco perspicuitas sermonis flagitabat αὐτῆς. Nunc αὐτοῦ et ambiguum est vitiose et moleste redundat, neque dubitari potest, quin mendi hic aliquid insederit. Fallor, aut Plato scripserat διὰ τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ, *propter illius animi partis*, τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, *intemperantiam*. Jam post accusativos hos τὸ ἀκόλαστον καὶ οὐ στεγανὸν quum denuo inferri accusativus τετρημένον πίθον non posset, mutatur paullulum structuræ tenor, quasi præcessisset ἔλεγε, quod facile apud animum ex prægresso ὠνόμασε repetas. Heind.

ἀπληστίαν] ἀποπληστίαν Ald. Bas. 1. et Iamblichus editus. Sed in codice Ms. quo usus est Arcerius, vox erat ἀπληστίαν. Routh.

§: 105. ἐν ᾅδου (τὸ ἀειδὲς δὴ λέγων)] τὸ ἀειδὲς ad τὸ ὁρατὸν hic opponitur, nec *tenebrosum quid*, sed *invisibile* significat, quod contra interpretes annotat Waldgravius. Recte; ipse enim Plato in Phædone, §. 29. et 30. τὸ ἀειδὲς et ᾅδου ad τὸ ὁρατὸν opponit. Aliter vero Hesychius Ἐν ᾅδῃ. ἐν τῷ σκότῳ. Et hanc fuisse vulgi notionem de ᾅδου loco ex Nostri Cratylo colligendum, ubi in vocis etymo ludit Socrates, p. 403. et 404. Duplex quidem apud veteres fingebatur ᾅδης, alter quidem φωτεινὸς, qui piorum erat post mortem locus, alter vero σκοτεινὸς et ζοφερὸς, impiorum sedes. Vide Gottleber. ad Phædon. §. 2. auctoresque ab eodem allatos. Routh.

τὸ ἀειδὲς δὴ λέγων] Phædo p. 80. D. Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδὲς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς—. Cratyl. §. 43. Ὁ δὲ Ἅδης, οἱ πολλοὶ μέν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ. Hinc olim suspicabar verba illa huc adscripta in contextum irrepsisse, præsertim quum ita post ὡς illata loco hujusmodi parentheseos, τοῦτο δὲ τὸ ἀειδὲς λέγει, structuram paullulum turbent. Sed quum totum hoc, τὸν τετρημένον τῶν ἐν ᾅδου ἀμυήτων πίθον, singulatim explicet Socrates, ut fabulam illam de inferorum statu ad hanc libidinosorum vitam trahendam doceat, non apta hic tantum, sed prorsus etiam necessaria fuit hæc vocabuli ᾅδου explicatio. Heind.

οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἶεν] ὅτι ἀθλιώτατοι εἰσὶ, οἱ ἀμ. Bas. 2. εἰσὶν pro ἂν εἶεν legit quoque Iamblichus. Deest ἂν apud Stobæum. Οἱ ἀμύητοι, sive, *ii qui non initiati sunt*, mythologo sunt *intemperantes* atque *incontinentes*, nam in voce ἀμύητοι, ut supra dictum est, ἐτυμολογεῖται. De felici autem eorum qui mysteriis initiati erant, miseraque τῶν ἀμυήτων apud inferos conditione nonnulli egerunt, quos memorat Forster. ad

§. 104. ΣΩ. Οὐκ ἀγεννῶς[b] γε, ὦ Καλλίκλεις, ἐπεξέρχει[c] τῷ λόγῳ παῤῥησιαζόμενος· σαφῶς γὰρ σὺ νῦν[d] λέγεις ἃ οἱ ἄλλοι διανοοῦνται μέν, λέγειν δὲ οὐκ ἐθέλουσι.[e] δέομαι οὖν ἐγώ σου μηδενὶ τρόπῳ ἀνεῖναι, ἵνα τῷ ὄντι κατάδηλον[f] γένηται πῶς βιωτέον. καί μοι[g] λέγε· τὰς μὲν ἐπιθυμίας φῂς οὐ κολαστέον, εἰ μέλλει[h] τις οἷον δεῖ εἶναι, ἐῶντα[i] δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστας πλήρωσιν αὐταῖς[j] ἁμόθεν[k] γέ ποθεν ἑτοιμάζειν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν ἀρετήν;

ΚΑΛ. Φημὶ ταῦτα ἔγωγε.[l]

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὀρθῶς λέγονται οἱ μηδενὸς[m] δεόμενοι εὐδαίμονες εἶναι.

ΚΑΛ. Οἱ λίθοι γὰρ ἂν οὕτω[n] γε[o] καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαιμονέστατοι εἶεν.[p]

ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν[q] δὴ καὶ ὥς γε[r] σὺ λέγεις, δεινὸς ὁ βίος. οὐ γάρ τοι[s] θαυμάζοιμ' ἄν, εἰ Εὐριπίδης ἀληθῆ ἐν τοῖσδε λέγει, λέγων II. i. 100.

τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν;

λόγῳ ponit Φ.—[d] νῦν om Φ.—[e] οὐ θέλουσι Φ.—[f] κατάδηλόν τι Ξ.—[g] μοι οὕτως W. [h] μέλλοι F.—[i] ἐῶντι Γ.—[j] πλήρωσιν δ' αὐταῖς FI.—[k] libri ἀλλοθέν.—[l] ἔγωγε Δ. —[m] μὴ Φ.—[n] οὕτω om pr F.—[o] γε om F.—[p] εἰσὶν ΧΔΦBCEFIW : εἶεν cum °s corr Γ.—[q] μὴ I.—[r] γε om F.—[s] τι ΧΥΦV.—[t] τέθναμεν ΧΣΥΦV : τεθνᾶμεν °s.—

§. 104. οὐκ ἀγεννῶς γε] Schol. ἀντὶ τοῦ ἀτενῶς καὶ ἀκάμπτως. Imo ἀντὶ τοῦ θαῤῥαλέως. Vid. not. ad Charmid. §. 18. Heind.

κατάδηλον] ἵνα τῷ ὄντι κατάδηλα. Sic Ms. B. sed ον supra literam finalem α manus eadem scripsit. Mox λέγω Bas. 2. vice φημί. Routh.

πλήρωσιν αὐταῖς — ἑτοιμάζειν] Supplendum δεῖν, quod latebat in illo κολαστέον, quanquam sic sæpius post φημὶ omittitur δεῖν, ut verbo huic *jubendi* notio tribui queat. Heind.

οὐκ ἄρα ὀρθῶς λέγονται οἱ μηδενὸς δεόμενοι] Xenoph. Mem. Socr. i. 6. 10. Ἔοικας, ὦ Ἀντιφῶν, τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι· ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ μὲν μηδενὸς δεῖσθαι θεῖον εἶναι, τὸ δὲ ὡς ἐλαχίστων ἐγγυτάτω τοῦ θείου, ubi de nobilissimo hoc Socratis dicto ex interiore doctrina egit Ruhnkenius. Heind.

εὐδαίμονες] Unde εὐδαιμονία in Ὅροις Platonicis p. 412. D. definitur per ἀγαθὸν ἐκ πάντων ἀγαθῶν συγκείμενον. Find.

ἀλλὰ μὲν δὴ] Citata sunt philosophi verba a Stobæo in Serm. 120. usque ad illa ταῦτ' ἐπιεικῶς. Item ab Iamblicho in Protrept. Orat. c. 17. sed mutatis mutandis, usque ad verba ἀλλ' οὐ νεκροῦ. Routh.

οὐ γάρ τοι θαυμάζοιμ'] οὐ γάρ τι θ. Ms. R. Bene. Routh.

λέγει] Ut est in Codd. et edd. antiquis sponte mutavi in λέγοι, quia optativus præcessit. Poterat et sic imperfectum sequi. Sic Protag. p. 349. C. οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμι εἰ τότε ἀποπειρώμενός μου ταῦτα ἔλεγες. Find.

τίς δ' οἶδεν] Schol. Τὰ ἰαμβεῖα ἐκ τοῦ Φρίξου τοῦ δράματος Εὐριπίδου· Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται. Conf. Sext. Emp. iii. 24. ibiq. Fabric. Diog. Laert. Vit. Pyrrhon. ix. 11. 73. Ga-

ρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων, ἢ οὐδέν, ἀλλ' ἂν καὶ[q] πολλὰ τοιαῦτα μυθολογῶ,[r] οὐδέν τι μᾶλλον μεταθήσεις;[s]

ΚΑΛ. Τοῦτ'[t] ἀληθέστερον εἴρηκας, ὦ Σώκρατες.

§. 106. ΣΩ. Φέρε[u] δή, ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου τῇ νῦν. σκόπει γὰρ εἰ τοιόνδε λέγεις περὶ τοῦ βίου ἑκατέρου τοῦ τε σώφρονος καὶ τοῦ ἀκολάστου, οἷον εἰ δυεῖν[v] ἀνδροῖν ἑκατέρῳ πίθοι πολλοὶ εἶεν, καὶ τῷ μὲν ἑτέρῳ ὑγιεῖς καὶ πλήρεις, ὁ[w] μὲν οἴνου, ὁ[x] δὲ μέλιτος, ὁ δὲ γάλακτος καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολλῶν, νάματα δὲ σπάνια καὶ χαλεπὰ ἑκάστου τούτων εἴη καὶ μετὰ πολλῶν πόνων καὶ χαλεπῶν ἐκποριζόμενα. ὁ μὲν οὖν ἕτερος πληρωσάμενος μήτ'[y] ἐποχετεύοι μή τέ τι φροντίζοι, ἀλλ' ἕνεκα τούτων ἡσυχίαν ἔχοι· τῷ δ' ἑτέρῳ τὰ μὲν νάματα, ὥσπερ καὶ ἐκείνῳ, δυνατὰ μὲν πορίζεσθαι, χαλεπὰ δέ, τὰ δ' ἀγγεῖα
II. i. 102. τετρημένα καὶ σαθρά, καὶ[z] ἀναγκάζοιτο ἀεὶ καὶ[a] νύκτα

V.—[p] μετατίθεσθαι ΧΔΣΥΦBCFIVW et pr E.—[q] κἂν Γ, εἰ C et rc BF: om ΧΔΦB IW, ἂν om pr E, καὶ om EF.—[r] μυθολογῶν Φ.—[s] μεταθήσει W.—[t] τοῦθ' ἕτερον L.
λέγω εἶν
—[u] φέρω W.—[v] δυεῖν Υ, δυοῖν W: δυοῖν °ς.—[w] οἱ EI.—[x] οἱ...οἱ E: ὁ δὲ μέλιτος om V.—[y] μή ποτ' Φ.—[z] καὶ post σαθρά om ΧΔΦBCFI et pr ΓE.—[a] καὶ ante νύκτα

καὶ μετατίθεσαι] *καὶ μετατίθεσθαι* B. R. Malo lectionem receptam. *συγκατατίθεσθαι*, idque evidenter malum, idem codex Ms. mox pro *συγκατατίθεσαι*. Routh.

μετατίθεσαι] Bas. 2. *μεταθέσθαι*: bene. Sic paullo ante legebatur *πεῖσαι μεταθέσθαι*. Find.

καὶ μετατίθεσαι] *Mutasne ita sententiam, ut statuas, feliciores esse modestos libidinosis?* Simili *βραχυλογίᾳ μεταγνῶναι* adhibitum a Thucyd. i. 44. *μετέγνωσαν, Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι* etc. *μετανοεῖν* a Xenoph. Cyrop. i. 1.—*ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν*, multaque id genus alia. Vid. not. ad Lysid. §. 41. Heind.

§. 106. *φέρε δὴ ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω*] *φέρε δὴ οὖν καὶ ἄλλην εἰκόνα εἴπω*. Sic Iamblichus, sed ex industria omisit *σοι*: *similitudinem aliquam*, Ficinus vertit, quasi legisset *τινὰ* pro *ἄλλην*. Mox *δοκεῖ* habet Iamblichus, pro *λέγεις*. Routh.

ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου] *φησὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ μὲν πρὸ αὐτοῦ ἐπιχείρημα ἐν μύθου προῄρηται σχήματι· τοῦτο δὲ ἐν παραδείγματος· ἦν δὲ ἐκεῖνο μὲν τῶν Πυθαγορείων οἰκεῖον, τοῦτο δὲ Ξενοκράτους, ὡς σαφέστερόν τε καὶ πληκτικώτερον.* Vellem Scholiastes dicendi hoc genus *ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου* explicuisset, de quo nihildum equidem explorati habeo. Heind.

ἀλλ. πολλ. πολλ.] Codd. B. M. *καὶ ἄλλοι ἄλλων πολλῶν*, quod non displicet. Ficinus: *aliaque similiter aliorum.* Heind.

σπάνια καὶ χαλεπὰ] Sc. *ἐκπορίζεσθαι*, pro quo adjicitur epexegesis haec, *καὶ μετὰ πολλῶν—ἐκποριζόμενα*. Heind.

μήτ' ἐποχετεύοι μήτε τι] *μὴ πότε ἐποχετεύοι μηδὲ τι* Iamblichus. *μή τέ* pro *μήτε* mendose Ms. B. Routh.

πορίζεσθαι εἴη] Hoc *εἴη*, quo incommode carebat oratio, restitui ex Iamblicho, indidemque et e Codd. A. M. B. *καὶ* ante *νύκτα* inserui. Sympos. p. 192. D. *ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων*. Heind.

ἀναγκάζοιτο] Iamblich. *ἀναγκ. δέ*. Mox

καὶ ἡμέραν πιμπλάναι[b] αὐτά, ἢ τὰς ἐσχάτας λυποῖτο λύπας. ἆρα τοιούτου ἑκατέρω[c] ὄντος[d] τοῦ[e] βίου, λέγεις[f] τὸν τοῦ ἀκολάστου εὐδαιμονέστερον εἶναι ἢ τὸν τοῦ κοσμίου; πείθω τί σε ταῦτα λέγων συγχωρῆσαι τὸν κόσμιον βίον τοῦ ἀκολάστου ἀμείνω εἶναι, ἢ οὐ πείθω; r. 494.

ΚΑΛ. Οὐ πείθεις, ὦ Σώκρατες. τῷ μὲν γὰρ πληρωσαμένῳ ἐκείνῳ οὐκέτ'[g] ἔστιν ἡδονὴ οὐδεμία, ἀλλὰ τοῦτ' ἔστιν ὃ νῦν δὴ[h] ἐγὼ ἔλεγον, τὸ ὥς περ λίθον ζῆν, ἐπειδὰν πληρώσῃ,[i] μήτε χαίροντα ἔτι μήτε λυπούμενον. ἀλλ' ἐν τούτῳ ἐστὶ τὸ ἡδέως ζῆν, ἐν τῷ ὡς πλεῖστον ἐπιῤῥεῖν.

§. 107. Οὐκοῦν ἀνάγκη γ',[j] ἂν πολὺ ἐπιῤῥέῃ,[k] πολὺ καὶ τὸ ἀπιὸν εἶναι καὶ μεγάλ' ἄττα[l] τὰ τρήματα εἶναι ταῖς[m] ἐκροαῖς;

ΚΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Χαραδριοῦ τιν' αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ[n] λίθου. καί μοι λέγε, τὸ[o] τοιόνδε λέγεις οἷον πεινῆν καὶ πεινῶντα ἐσθίειν;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

om ς.—[b] πιπλάναι V.—[c] ἑκατέρω V : ἑκατέρου *ς.—[d] ὄντος post τοιούτου ponit Φ.
οις
—[e] τοῦ om Φ.—[f] λέγεις V.—[g] οὐκέτ' ΞΔ : οὐκ *ς.—[h] δὴ νῦν δὴ W.—[i] πληρώσῃ ΞΓΔΦBCEFIW : πληρώσηται *ς.—[j] γ' om Γ.—[k] ἐπιρρέῃ πολὺ rc Ξ.—[l] ἄττα om pr Γ.—[m] ἐν ταῖς Φ.—[n] οὐδὲ C.—[o] τὸ om Δ.—[p] γε om Φ.—[q] ἁπάσας om ΣΥV.—

ἑκατέρου omittit. Routh.

ἐγὼ ἔλεγον] Abest ἐγὼ a Ms. B. Routh.

πληρώσηται] Cod. R. et Bas. 2. πληρώσῃ. Post λυπούμενον autem apud animum ζῆν iterandum. Heind.

§. 107. τὸ ἀπίον] τὸ ἄβιον Iamblichi Cod. Ms. quo usus est Arcerius. Corrupte. Routh.

χαραδριοῦ] χαραδριός, avis, sive, quæ tamen rarior scriptura est, χαράδριος, apud auctores sæpe memoratur. Ita apud Aristoph. in Av. 267. et 1141. Hipponactem apud Suid. v. Χαραδριός, Aristot. Hist. Animal. ix. 11. Ælian. N. A. vi. 46. et xvii. 13. Plutarch. Sympos. v. 7. p. 681. C. nec semel tantum in Pentateucho juxta 70. In Metricis Proverbiis τὸ ζῆν χαραδριοῦ βίον recensetur, sed forte ex hoc Platonis loco desumptum. Routh.

χαραδριοῦ] Tim. Lex. p. 273. Χαραδριός, ὃς ἐπειδάν τι φάγῃ, ταχέως ἀναλίσκει ὑπὸ θερμότητος. Ἔνιοι δὲ τοῦτο καλοῦσιν αἴθυιαν, ubi Ruhnken. ex Olympiodori Comment. Ms. hæc excerpsit: Ἢ ζῷον λέγει, ὃ ἐσθίει καὶ εὐθέως ἐκκρίνει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ καὶ ἀποβάλλει. Margini ibidem adscripta erant hæc: Χαραδριός, ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν, ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες, ῥᾷον ἀπαλλάττονται. ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτοὺς οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες. Domi hanc avem veteres aluisse, discimus ex Clement. Alex. Pædag. iii. 4. extr. Ita λαγὼ, λάρου, σκώληκος βίον ζῆν, aliaque hujusmodi ab animalium moribus ad homines translata. V. Hemsterhus. ad Lucian. Somn. §. 9. Bip. t. i. p. 188. Heind.

τὸ τοιόνδε] Ficinus: num tale aliquid dicis. Videtur legisse τι τοιόνδε. Find.

αἱ[g] ἐπιθυμίαι εἰσί, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας. [§. 105.] Τοὐναντίον δὴ οὗτος σοί, ὦ Καλλίκλεις, ἐνδείκνυται ὡς τῶν ἐν Ἅιδου—τὸ ἀειδὲς[h] δὴ[i] λέγων—οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἶεν οἱ ἀμύητοι, καὶ φοροῖεν εἰς τὸν

εἰ
—g αἱ add ΞΔΠΣΥΒCIVW.—h ἀηδὲς ΦIW.—i νῦν Φ.—j ἀπῄκασε W: ἀπείκασε

Simile verbi μύειν affert etymon Stephanus in Thes. Ling. Gr. t. ii. p. 1654. A. ex Eustathio ad Il. ω. p. 1492. ed. Bas. ubi factum dicitur ex μύω, quoniam τοῖς μύσταις ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Routh.

τῶν δ' ἀμυήτων] τῶν δ' ἀνοήτων Bas. 2. et Ms. B. Steph. 'γρ. ἀνοήτων.' Sic et Iamblichus et Stobæus τῶν δὲ ἀνοήτων legunt. Routh.

τῶν δ' ἀμυήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς] Ficinus neutrum agnoscit, cum vertat, *Horum autem hanc animi partem* cet. Antecedentia vero: τοὺς δὲ ἀνοήτους, ἀμυήτους, paulo disertius explicat sic: *dementes vero, profanos atque damnatos.* Bip.

τῶν δὲ ἀμυήτων] Perperam Codd. B. M. Bas. 2. cum Stob. et Iamblicho, τῶν δὲ ἀνοήτων. Alterum firmat etiam Cod. R. Deinde articulum αἱ ante ἐπιθυμίαι, in vulgatis omissum, addidi e Codd. R. B. M. Stob. et Iamblich. Heind.

τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανὸν] Quanquam sic posita claudicant paullulum, ferrem tamen hanc epexegesin absque illo αὐτοῦ, quod ad prægressum τοῦτο referri non potest, quum totum illud ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς ex Platonis mente ἀκόλαστον sit; sin ad ψυχὴν referatur, quamvis neutrum genus per se minime offendat post feminini generis vocem illatum, hoc tamen loco perspicuitas sermonis flagitabat αὐτῆς. Nunc αὐτοῦ et ambiguum est vitiose et moleste redundat, neque dubitari potest, quin mendi hic aliquid insederit. Fallor, aut Plato scripserat διὰ τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ, *propter illius animi partis,* τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, *intemperantiam.* Jam post accusativos hos τὸ ἀκόλαστον καὶ οὐ στεγανὸν quum denuo inferri accusativus τετρημένον πίθον non posset, mutatur paullulum structuræ tenor, quasi præcessisset ἔλεγε, quod facile apud animum ex prægresso ὀνόμασε repetas. Heind.

ἀπληστίαν] ἀποπληστίαν Ald. Bas. 1. et Iamblichus editus. Sed in codice Ms. quo usus est Arcerius, vox erat ἀπληστίαν. Routh.

§: 105. ἐν ᾅδου (τὸ ἀειδὲς δὴ λέγων)] τὸ ἀειδὲς ad τὸ ὁρατὸν hic opponitur, nec *tenebrosum quid,* sed *invisibile* significat, quod contra interpretes annotat Waldgravius. Recte; ipse enim Plato in Phædone, §. 29. et 30. τὸ ἀειδὲς et ᾅδου ad τὸ ὁρατὸν opponit. Aliter vero Hesychius Ἐν ᾅδῃ. ἐν τῷ σκότῳ. Et hanc fuisse vulgi notionem de ᾅδου loco ex Nostri Cratylo colligendum, ubi in vocis etymo ludit Socrates, p. 403. et 404. Duplex quidem apud veteres fingebatur ᾅδης, alter quidem φωτεινὸς, qui piorum erat post mortem locus, alter vero σκοτεινὸς et ζοφερὸς, impiorum sedes. Vide Gottleber. ad Phædon. §. 2. auctoresque ab eodem allatos. Routh.

τὸ ἀειδὲς δὴ λέγων] Phædo p. 80. D. Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδὲς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς—. Cratyl. §. 43. Ὁ δὲ Ἅιδης, οἱ πολλοὶ μέν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ. Hinc olim suspicabar verba illa huc adscripta in contextum irrepsisse, præsertim quum ita post ὡς illata loco hujusmodi parentheseos, τοῦτο δὲ τὸ ἀειδὲς λέγει, structuram paullulum turbent. Sed quum totum hoc, τὸν τετρημένον τῶν ἐν ᾅδου ἀμυήτων πίθον, singulatim explicet Socrates, ut fabulam illam de inferorum statu ad hanc libidinosorum vitam trahendam doceat, non apta hic tantum, sed prorsus etiam necessaria fuit hæc vocabuli ᾅδου explicatio. Heind.

οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἶεν] ὅτι ἀθλιώτατοι εἰσὶ, οἱ ἀμ. Bas. 2. εἰσὶν pro ἂν εἶεν legit quoque Iamblichus. Deest ἂν apud Stobæum. Οἱ ἀμύητοι, sive, *ii qui non initiati sunt,* mythologo sunt *intemperantes* atque *incontinentes,* nam in voce ἀμύητοι, ut supra dictum est, ἐτυμολογεῖται. De felici autem eorum qui mysteriis initiati erant, miseraque τῶν ἀμυήτων apud inferos conditione nonnulli egerunt, quos memorat Forster. ad

τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ. τὸ δὲ κόσκινον ἄρα λέγει, ὡς ἔφη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγων, τὴν ψυχὴν εἶναι· τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπῄκασε[j] τὴν τῶν ἀνοήτων ὡς τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν δι' ἀπιστίαν[k] τε καὶ λήθην. ταῦτ' ἐπιεικῶς μέν ἐστιν ὑπό τι[l] ἄτοπα, δηλοῖ μὴν[m] ὃ ἐγὼ βούλομαί σοι ἐνδειξάμενος,[n] ἐάν II. i. 101.
πως οἷός τ' ὦ, πεῖσαι μεταθέσθαι καὶ[o] ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου τὸν κοσμίως καὶ τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον ἑλέσθαι. ἀλλὰ πότερον πείθω τί σε καὶ μετατίθεσαι[p] εὐδαιμονεστέ-

η

*ς.—[k] ἀπληστίαν Schleiermacherus.—[l] εἰπόντι Γ, om Ξ.—[m] μεν ΔBC, μέντοι F, μὲν Ϗ, δὲ ΣΥΦV.—[n] ἐνδειξάμενος ϏΓΔΥΦBCEFIVW: ἐνδείξασθαι *ς.—[o] καὶ add

Phædon. §. 13. Routh.

ἀθλιώτατοι] Quum contra *mysteriis initiati* putarentur τρισόλβιοι. V. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 163. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 137. Heind.

ὕδωρ] οἶνον Stobæi Ms. Coll. Nov. sed ὕδωρ recte superscribitur. Respicitur enim fabula Danaidum, quas ferunt apud inferos hoc supplicii genus pendere, quod indesinenter aquam in dolium pertusum vasis item pertusis infundant. Πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί, scribunt Zenobius et Suidas ad Proverb. ἄπληστος πίθος. Eandem pœnam in impios atque injustos a poetis constitui, refert Plato in l. ii. de Rep. p. 363. D. Routh.

ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ] Redundat hoc τετρημένῳ, neque tamen sollicitari debet. Plat. Lysid. §. 34. φοβοῦμαι,—μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν, ubi illud ψευδέσι perperam olim in glossematis suspicionem vocavi. Ceterum satis patet, respexisse Platonem h. l. ad Danaidum illum πίθον τετρημένον apud veteres decantatissimum. V. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mar. vi. Bip. t. ii. p. 367. Plato de Rep. ii. p. 363. D. Τοὺς δὲ ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν (poetæ) ἐν ᾅδου, καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν. Heind.

τὸ δὲ κόσκινον] Codd. A. M. B. τὸ δὲ κόσκινον ἄρα ἔφη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγ. Ad στέγειν deinde supplendum οὐδὲν, ut de Legg. iv. p. 714. A. δημοκρατία ψυχὴν ἔχουσα ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ὀρεγομένην καὶ πληροῦσθαι τούτων δεομένην, στέγουσαν δὲ οὐδὲν, ἀλλ' ἀνηνύτῳ καὶ ἀπλήστῳ κακῶν νοσήματι ξυνεχομένην. Heind.

στέγειν] Ni fallor, Lucianus Dial. Mort. xi. 4. hunc locum respexit. Find.

ταῦτ' ἐπιεικῶς] Codd. B. A. R. M. ταῦτ' ἐπιεικῶς ἐστιν ἄτοπα ὑπό τι. Steph. 'hæc verba ὑπό τι suspecta sunt, nec ὑπάτοπα pro illis satis convenire videtur, quum præcedat ἐπιεικῶς.' ὑπό τι, *aliquatenus*, *quodammodo*, et in Phædro legitur §. 43. εὐήθη καὶ ὑπό τι ἀσεβῆ (λόγον), et aliis locis. Vid. Casaub. ad Sueton. Jul. Cæs. c. 41. Contra ἐπιεικῶς est *admodum*, *satis*, significatu pervulgato, ut possit alterum alteri repugnare videri, quanquam τῷ ἐπιεικῶς contrarium est οὐ πάνυ, non illud ὑπό τι. Quod Routhius hæc vertit, *hæc, ut candide loquar, subabsurda sunt*, ea quidem inaudita est verbi significatio. Heind.

ὑπό τι ἄτοπα] Stephano non assentior. ἐπιεικῶς est, *ut serio agam, ut ea, quæ sentio, dicam*. Plato in Alcib. ὃ γὰρ ἐσμὲν, ἐπιεικῶς ὡμολόγηται. Sensusque est, *quæ quidem, ut ex animo loquar, mira quodammodo videntur.* ὑπό τι, *quodammodo*. Ficinus ἐπιεικῶς in versione sua neglexit. Bip.

ἐνδείξασθαι] Codd. B. A. M. R. ἐνδειξάμενος, quod miro errore pro infinitivo eleganter positum opinatur Routhius. Imo, hoc recepto, verba tali ordine accipienda sunt: ὃ ἐγώ σοι ἐνδειξάμενος βούλομαι, ἐάν πως οἷός τε ὦ πεῖσαι etc. Magnopere autem placet hæc lectio propter duplicem illum, qui statim post infertur, infinitivum. Heind.

ΣΩ. Ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος ὃς ἂν φῇ ἀνέδην[n] οὕτω τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐ-
I. 495. δαίμονας εἶναι, καὶ μὴ διορίζηται τῶν ἡδονῶν ὁποῖαι ἀγαθαὶ[o] καὶ κακαί; ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νῦν λέγε, πότερον φῂς εἶναι τὸ αὐτὸ[p] ἡδὺ καὶ ἀγαθόν, ἢ εἶναί τι τῶν ἡδέων ὃ οὐκ ἔστιν ἀγαθόν;

ΚΑΛ. Ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, ἐὰν ἕτερον φήσω εἶναι, τὸ αὐτό φημι[q] εἶναι.

§. 109. ΣΩ. Διαφθείρεις, ὦ Καλλίκλεις, τοὺς πρώτους λόγους, καὶ οὐκ ἂν ἔτι μετ᾽ ἐμοῦ ἱκανῶς τὰ ὄντα ἐξετάζοις,[r] εἴ περ παρὰ τὰ δοκοῦντα σαυτῷ ἐρεῖς.

χύνει Ξ, αἰσχύνει (η) W.—[m] ὦ σώκρατες om I, post λόγους ponunt EFs.—[n] ἀνέδην Ξ ΓΔΣΥΦBCIVW, ἀναιδην (ε) E: ἀναίδην s.—[o] ante ἀγαθαὶ omisi αἱ cum ΞΦW.—[p] τὸ αὐτὸ φῂς εἶναι W.—[q] φήσω (μι) W.—[r] ἐξετάζῃς E.—[s] γὰρ om F.—[t] περ om W.—

ἀνέδην] Sic pro ἀναίδην scripsi e Cod. R. Ald. Bas. 1. 2. quod quanquam eodem fere redit, lenior tamen illa vox et Socratis urbanitati longe est aptior. ἀνέδην h. l. est *sans gêne, sans façon*. Protag. p. 342. C. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βούλωνται ἀνέδην τοῖς παρ᾽ αὐτοῖς συγγενέσθαι σοφισταῖς καὶ ἤδη ἄχθωνται λάθρα ξυγγιγνόμενοι. de Legg. xi. p. 919. εὑρεῖν μηχανήν, ὅπως ἤθη μὴ ἀνέδην ἀναισχυντίας τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς μέτοχα συμβήσεται γίγνεσθαι ῥᾳδίως. Hipp. Min. p. 368. A. Ἴθι δή, ὦ Ἱππία, ἀνέδην οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, εἴ που ἔστιν ἄλλως ἔχον ἢ οὕτως: ubi Schol. Ἀνέδην, ἐκκεχυμένως καὶ τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ ἔδους. Ἐνταῦθα δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀνίημι, ὡσεὶ εἶπεν ἀνέτως. Posterius verum. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. i. 4. Heind.

ἀνέδην] Vox ἀναίδην etiam ubi commodam significationem habere videtur, tamen ubique est proscribenda. Neque enim ab αἰδὼς neque ab αἰδεῖσθαι salva analogiæ lege formari potuit, et ubique alterius formæ hujus ἀνέδην significatio est apta. Conf. Schneider. Lex. h. v. Buttm.

ὁποῖαι αἱ ἀγαθαὶ] Articulo αἱ facile carerem, ut infra §. 119. ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά. Sed eodem modo §. 122. ἥτις δὲ ἡ βελτίων ἢ χείρων τῶν ἡδονῶν, οὔτε σκοπούμεναι —. Heind.

ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος] Sensum, a ceteris interpretibus perverse expressum, perspexit Routhius: *Ne sibi ipsi sermo meus dissentiat, si aliud esse statuero, idem esse statuo.* Schol. τοῦτό φησιν· ἐγὼ μὲν ἕτερον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἡδέος διανοοῦμαι· ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἀσύμφωνος ὦ ἑαυτῷ, ταῦτα εἶναι φημὶ τὰ αὐτά. Scilicet vox ἀνομολογεῖσθαι, quæ media voce adhibita contrarium sonat (v. Bud. Comm. Gr. L. p. 400.) h. l. passive ponitur, ut ἀνὰ in hoc verbo idem valeat, quod in ἀνεύχεσθαι, ἀναρᾶσθαι, ἀναδιδάσκειν et aliis, de quibus explicuit Valcken. ad Herodot. viii. 63. p. 647. Eodem modo Aristot. Anal. i. 34. ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις. Heind.

ἀνομολογούμενος] Vereor, ut aliis exemplis probari possit vox activa ἀνομολογεῖν, quæ τῷ ἀναδιδάσκειν aliisque id genus verbis respondeat. Equidem verbum medium vel, si mavis, deponens in utroque τοῦ ἀνομολογεῖσθαι significatu agnosco, sed etymon diversum. Quippe ἀνομολογεῖσθαι quum valet *consentire, mutuo concedere*, compositum est ex ἀνὰ et ὁμολογεῖσθαι; contraria autem præditum potestate prodiit ex α privativo et vocabulo ὁμόλογος; cujusmodi ἀμφιβολίας exempla plura in Latino sermone duplex ille syllabæ *in* usus peperit. Quanquam ipsum verbum ἀνομολογεῖσθαι nusquam negante illo significatu adhibitum reperitur; ut vox ἀνομολογούμενος, quando significat *non consentaneus*, pro adjectivo potius, ex α priv. et ὁμολογούμενος (*consentaneus*) conflato, quam pro

ΚΑΛ. Καὶ γάρ[s] σύ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν ὀρθῶς ποιῶ οὔτ' ἐγώ, εἴ περ[t] ποιῶ τοῦτο,[u] οὔτε σύ. ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθόν, τὸ πάντως[v] χαίρειν· ταῦτά τε[w] γὰρ τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα[x] πολλὰ καὶ αἰσχρὰ φαίνεται συμβαίνοντα, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει,[y] καὶ ἄλλα πολλά.[z]

ΚΑΛ. Ὡς σύ γε οἴει,[a] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὦ Καλλίκλεις, ταῦτα ἰσχυρίζει;[b]

ΚΑΛ. Ἔγωγε.[c] II. i. 105.

ΣΩ. Ἐπιχειρῶμεν ἄρα τῷ λόγῳ ὡς σοῦ σπουδάζοντος;

ΚΑΛ. Πάνυ γε σφόδρα.

ΣΩ. Ἴθι δή μοι, ἐπειδὴ οὕτω[d] δοκεῖ, διελοῦ τάδε. ἐπιστήμην που[e] καλεῖς τι;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐ καὶ ἀνδρίαν[f] νῦν[g] δὴ[h] ἔλεγές τινα εἶναι[i] μετὰ ἐπιστήμης;

ΚΑΛ. Ἔλεγον γάρ.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὡς[j] ἕτερον[k] ὂν[l] τὴν ἀνδρίαν τῆς ἐπιστήμης δύο ταῦτα ἔλεγες;

[u] τοῦτο om Δ.—[v] πάντα F.—[w] γε I, om Γ.—[x] διαινιχθέντα Δ et fortasse pr Γ.—
η
[y] ἔχοι W.—[z] πολλά om pr Δ.—[a] οἴει om I.—[b] ἰσχυρίζει W.—[c] ἔγωγε in mg Δ,—[d] ἐπειδή σοι οὕτω Ξs.—[e] που om EFs.—[f] ἀνδρείαν ℵΓΔΞΣΥ.—[g] νῦν om Φ.—[h] δὴ om W.—[i] εἶναι om W.—[j] ἢ ὡς ΣΥV cum pr Ξ et rc Γ.—[k] ὕστερον F.—[l] ὂν

vero participio habenda videatur. Buttm.

§. 109. τοὺς πρώτους λόγους] Schol. τοὺς ἑαυτοῦ δηλονότι, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πῶλον, ὡς παρὰ τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς δι' αἰσχύνην ἀποκριναμένους· αὐτὸς δὲ ἐπηγγέλλετο παῤῥησιαζόμενος πᾶσαν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. Heind.

ὄντα] Omiserant B. M. Statim Ald. Bas. 1. 2. ἐξετάζῃς pro ἐξετάζοις. Find.

εἴπερ ποιῶ τοῦτο] Codd. B. A. M. εἰ τοῦτο ποιῶ. Heind.

τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα] Schol. Τῷ γὰρ τοῦ κιναίδων βίου ὀνόματι κακὰ πολλὰ συνεσημαίνετο. Deinde Codd. A. M. Σὺ δὲ, ὦ Καλλίκλ. τῷ ὄντι. Heind.

ἔγωγε] In Codd. A. B. M. deest. Find.

ἐπειδή σοι οὕτω] Codd. A. B. M. omittunt σοί. Find.

διελοῦ τάδε] *Distincte hæc explica.* V. Dorvill. ad Charit. p. 645. Tum in proximis e Codd. B. A. M. Bas. 2. recepi voculam που, interpositam itidem in hac formula §. 43. σῶμά που καλεῖς τι etc. absque illa tamen Cratyl. §. 4. καλεῖς τι ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ; §. 80. extr. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τι; Meno p. 75. E. Τὸ δ' ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὖ στερεὸν—; p. 88. A. σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην etc. Euthyd. §. 13. Καλεῖς δέ τινας—διδασκάλους ἢ οὔ; aliisque locis. Heind.

οὐ καὶ ἀνδρίαν νῦν δὴ] *Nonne etiam fortitudinem quandam esse paullo ante dicebas cum scientia conjunctam?* Significantur Calliclis illa §. 101. Ἀλλ' ἔγωγε καὶ πάλαι λέγω, πρῶτον μὲν τοὺς κρείττους οἵ εἰσιν· οὐ σκυτοτόμους λέγω—ἀλλ' οἳ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ὦσιν, ὅντινα ἂν τρόπον εὖ οἰκοῖτο, καὶ μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖοι etc. Nam quod Routhius conjectabat τι pro τινα, refellere non attinet. Heind.

ΚΑΛ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τί δέ; ἡδονὴν καὶ ἐπιστήμην ταὐτὸν ἢ ἕτερον;

ΚΑΛ. Ἕτερον δή που, ὦ σοφώτατε σύ.

ΣΩ. Ἦ καὶ ἀνδρίαν ἑτέραν ἡδονῆς;

ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

§. 110. ΣΩ. Φέρε δὴ ὅπως μεμνησόμεθα ταῦτα, ὅτι Καλλικλῆς ἔφη ὁ[m] Ἀχαρνεὺς ἡδὺ μὲν καὶ ἀγαθὸν ταὐτὸν εἶναι, ἐπιστήμην δὲ καὶ ἀνδρίαν καὶ ἀλλήλων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἕτερον· Σωκράτης δέ γε[n] ἡμῖν ὁ Ἀλωπεκῆθεν οὐχ ὁμολογεῖ[o] ταῦτα. ἢ ὁμολογεῖ;

ΚΑΛ. Οὐχ ὁμολογεῖ.

II. i. 106. ΣΩ. Οἶμαι δέ γε οὐδὲ Καλλικλῆς, ὅταν[p] αὐτὸς αὑτὸν θεάσηται ὀρθῶς. εἰπὲ γάρ μοι, τοὺς εὖ πράττοντας τοῖς κακῶς πράττουσιν οὐ τοὐναντίον ἡγεῖ[q] πάθος πεπονθέναι;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν εἴ περ ἐναντία ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλοις, ἀνάγκη περὶ αὐτῶν ἔχειν ὥς περ περὶ ὑγιείας[r] ἔχει[s] καὶ νόσου; οὐ γὰρ ἅμα δή που ὑγιαίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ[t] ἄνθρωπος, οὐδὲ ἅμα ἀπαλλάττεται ὑγιείας[r] τε[u] καὶ νόσου.

add Heindorfius.—[m] ὁ om ΞΓΔΦBCEFIVW.—[n] γε om Φ.—[o] οὐχ ὁμολογεῖ om W.—[p] οὔτ' ἂν W.—[q] ἡγεῖ (ἢ supra) W.—[r] ὑγείας FIW.—[s] τε Φ.—[t] ὁ om HΞ.—[u] τε om Φ.—

ὡς ἕτερον] Codd. A. B. M. ἢ ὡς αἴτιον. Find.

ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρίαν] Post ἕτερον subaudiendum ὄν, ut Protag. p. 323. B. ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὅντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς, nisi hoc utrobique excidit. Heind.

§. 110. μεμνησόμεθα] Cod. Aug. μεμνησώμεθα. Cod. B. M. μεμνησό, sed superscripto ωμεθα. Find.

Καλλικλῆς ὁ Ἀχαρνεὺς] Schol. Ἀχάρναι, δῆμος Οἰνηΐδος, et deinde, Ἀλωπεκή, δῆμος Ἀντιοχίδος. Heind.

ἐπιστήμην δὲ καὶ ἀνδρίαν—ἕτερον] Sympos. p. 186. B. τὸ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογουμένως ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιόν ἐστι. Theætet. §. 107. Ἦ οὖν ταὐτὸν ἐκεῖνό τε καὶ τοῦτο καλεῖς, τοσαύτας διαφορὰς ἔχοντε; Apposui, ne quis corrigeret ἑτέρω. Jam illa, Σωκράτης δέ γε etc. perversa ratione Callicli tribuit Scholion his ita adscriptum: τοῦτό φησι Καλλικλῆς κατ' ὁμοιότητα Σωκράτους. Heind.

Σωκράτης δέ γε ἡμῖν] Virtutes quidem inter se, et cum ipso bono, arcte conjungi, ostendit alibi Plato; non autem ipsum bonum, sed ἀγαθοειδῆ esse scientiam et veritatem statuebat. Vide l. vi. de Rep. p. 509. A. Routh.

ὁ ἄνθρωπος] In his, memini, qui articulum expungeret, ut Theæt. §. 102. τῷ τὰ λευκὰ καὶ μέλανα ὁρᾷ ἄνθρωπος; de Rep. x. p. 603. C. Ἆρ' οὖν ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται; p. 619. A. οὕτω γὰρ εὐδαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος. Sed Phædo p. 80. C. ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ σῶμα—ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον. Infra §. 170. τὰ παθήματα, ἃ διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν ἑκάστου πράγματος ἔσχεν ἐν τῇ ψυχῇ ὁ ἄνθρωπος, et sic alias modo additum reperies articulum, modo omissum. Heind.

ΚΑΛ. Ὡς ἄτοπος εἶ, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀτεχνῶς[a] δημηγόρος.

ΣΩ. Τοιγάρτοι, ὦ Καλλίκλεις, Πῶλον μὲν καὶ Γοργίαν καὶ ἐξέπληξα καὶ αἰσχύνεσθαι ἐποίησα, σὺ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῇς οὐδὲ[b] μὴ αἰσχυνθῇς·[c] ἀνδρεῖος γὰρ εἶ. ἀλλ' ἀποκρίνου μόνον.

§. 108. ΚΑΛ. Φημὶ τοίνυν καὶ τὸν κνώμενον ἡδέως ἂν βιῶναι.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ ἡδέως, καὶ εὐδαιμόνως.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον εἰ τὴν κεφαλὴν μόνον κνησιῷ,[d] ἢ ἔτι τί σε ἐρωτῶ; ὅρα, ὦ Καλλίκλεις, τί ἀποκρινεῖ,[e] ἐάν τίς σε τὰ ἐχόμενα[f] τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ. καὶ τούτων τοιούτων ὄντων κεφάλαιον,[g] ὁ τῶν κιναίδων[h] βίος οὗτος οὐ[i] δεινὸς καὶ αἰσχρὸς καὶ ἄθλιος; ἢ καὶ[j] τούτους τολμήσεις II. i. 104. λέγειν εὐδαίμονας[k] εἶναι, ἐὰν ἀφθόνως ἔχωσιν ὧν δέονται;

ΚΑΛ. Οὐκ αἰσχύνει[l] εἰς τοιαῦτα ἄγων, ὦ Σώκρατες,[m] τοὺς λόγους;

— a ἀφθόνως Φ. — a ἀτέχνως Χ. — b οὐδ' οὐ Φ et corr Γ. — c αἰσχυνθεὶς Φ. — d libri κνησιεῖ. — e ἀποκρίνῃ ΦBCFI, ἀποκρίνει W. — f immo ἐπόμενα. — g κεφαλαίων ΧΔΦ BCEFIW et corr V, κεφαλαιότατον fortasse Antiatticista p. 104. — h κιναίδων L. — i ὁ ΞΥΦΙV. — j καὶ post ἢ om ΧΔΦBCEFI et pr Γ. — k εὐδαίμονας λέγειν Φ. — l αἰσ-

ἀνδρεῖος] ἀντὶ τοῦ ἀναιδὴς κατὰ εὐφημίαν. Margo Cod. R. et M. Find.

§. 108. κνησιεῖ, ἢ ἔτι τί, σὲ ἐρωτῶ] Vel cum interrogatione post κνησιεῖ, et post ἐρωτῶ. et scribendo τί, hoc sensu, *An te rogem qua praeterea parte?* At Ficinus alteram lectionem sequitur. Steph. Nihil mutandum. Interrogant quidem Ficinus, Basileenses, et Ms. Reg. post κνησιεῖ, sed nulli libri post ἐρωτῶ. κνησιᾷ Ms. B. Routh.

κνησιεῖ] Vel κνησιᾷ vel potius κνησιῴη scribendum arbitror. Desiderativa enim vel in είω desinunt vel in άω, ut κλαυσιᾷν, θανατᾷν, aliaque, de quibus eruditissime disputavit Valckenar. Annot. Crit. in L. Q. I. Nov. Fœd. p. 348. seqq. Aristoph. Eccl. 918. Ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας Τρόπον τάλαινα κνησιᾷς. Nam illud κνησιεῖ vitio natum ex vulgari κνησιάω. V. Pierson. ad Mœr. p. 206. Heind.

ἢ ἔτι τί σε ἐρωτῶ;] *Utrum si capite tantum pruriat, an aliquid amplius ex te quaeram?* Perspicuum est, illo τι a Socrate per euphemismum significari τὰ αἰδοῖα. Male vulgo distinguunt: ἢ ἔτι τί, σὲ ἐρωτῶ. Heind.

καί, τὸ τούτων τοιούτων ὄντων κεφάλαιον, ὁ τῶν κιν.] *Et, ut haec hujusmodi summatim comprehendam, illa cinaedorum vita* etc. Art. τὸ Buttmanni monitu inserui. Theaetet. §. 115. Ἀναμιμνήσκου δή, εἴ ποτ' εἶπες πρὸς σεαυτόν, ὅτι παντὸς μᾶλλον τό τοι καλὸν αἰσχρόν ἐστιν ἢ τὸ ἄδικον δίκαιον, ἢ καί, τὸ πάντων κεφάλαιον, σκόπει, εἴ ποτ' ἐπεχείρησας σεαυτὸν πείθειν, ὡς παντὸς μᾶλλον τὸ ἕτερον ἕτερόν ἐστι. Heind.

βίος] Cod. A. βίον: male, ut statim οὐ δεινὸς Codd. A. B. M. ὁ δεινός. Verba autem ὁ τῶν κιναίδων βίος οὗτος Ficinus bene vertit per *cinaedorum istorum vita*. Find.

βίος οὗτος] Quem significavit verbis, πότερον εἰ τὴν κεφαλὴν μόν. etc. Heind.

ΣΩ. Ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος ὃς ἂν φῇ ἀνέδην[n] οὕτω τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐ-
I. 495. δαίμονας εἶναι, καὶ μὴ διορίζηται τῶν ἡδονῶν ὁποῖαι ἀγαθαὶ[o] καὶ κακαί; ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν λέγε, πότερον φῂς εἶναι τὸ αὐτὸ[p] ἡδὺ καὶ ἀγαθόν, ἢ εἶναί τι τῶν ἡδέων ὃ οὐκ ἔστιν ἀγαθόν;

ΚΑΛ. Ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, ἐὰν ἕτερον φήσω εἶναι, τὸ αὐτό φημι[q] εἶναι.

§. 109. ΣΩ. Διαφθείρεις, ὦ Καλλίκλεις, τοὺς πρώτους λόγους, καὶ οὐκ ἂν ἔτι μετ' ἐμοῦ ἱκανῶς τὰ ὄντα ἐξετάζοις,[r] εἴ περ παρὰ τὰ δοκοῦντα σαυτῷ ἐρεῖς.

χύνει Σ, αἰσχύνει (η superscr.) W.—[m] ὦ σώκρατες om I, post λόγους ponunt EFs.—[n] ἀνέδην Ξ ΓΔΣΥΦΒCIVW, ἀναιδην (ε superscr.) E: ἀναίδην s.—[o] ante ἀγαθαὶ omisi αἱ cum ΞΦW.—[p] τὸ αὐτὸ φῂς εἶναι W.—[q] φήσω (μι superscr.) W.—[r] ἐξετάζῃς E.—[s] γὰρ om F.—[t] περ om W.—

ἀνέδην] Sic pro ἀναίδην scripsi e Cod. R. Ald. Bas. 1. 2. quod quanquam eodem fere redit, lenior tamen illa vox et Socratis urbanitati longe est aptior. ἀνέδην h. l. est *sans gêne, sans façon*. Protag. p. 342. C. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βούλωνται ἀνέδην τοῖς παρ' αὐτοῖς συγγενέσθαι σοφισταῖς καὶ ἤδη ἄχθωνται λάθρα ξυγγιγνόμενοι. de Legg. xi. p. 919. εὑρεῖν μηχανήν, ὅπως ἤθη μὴ ἀνέδην ἀναισχυντίας τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς μέτοχα συμβήσεται γίγνεσθαι ῥᾳδίως. Hipp. Min. p. 368. A. Ἴθι δή, ὦ Ἱππία, ἀνέδην οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, εἴ που ἔστιν ἄλλως ἔχον ἢ οὕτως: ubi Schol. Ἀνέδην, ἐκκεχυμένως καὶ τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ ἔδους. Ἐνταῦθα δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀνίημι, ὡσεὶ εἶπεν ἀνέτως. Posterius verum. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. i. 4. Heind.

ἀνέδην] Vox ἀναίδην etiam ubi commodam significationem habere videtur, tamen ubique est proscribenda. Neque enim ab αἰδὼς neque ab αἰδεῖσθαι salva analogiæ lege formari potuit, et ubique alterius formæ hujus ἀνέδην significatio est apta. Conf. Schneider. Lex. h. v. Buttm.

ὁποῖαι αἱ ἀγαθαί] Articulo αἱ facile carerem, ut infra §. 119. ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά. Sed eodem modo §. 122. ἥτις δὲ ἡ βελτίων ἢ χείρων τῶν ἡδονῶν, οὔτε σκοπούμεναι —. Heind.

ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος] Sensum, a ceteris interpretibus perverse expressum, perspexit Routhius: *Ne sibi ipsi sermo meus dissentiat, si aliud esse statuero, idem esse statuo.* Schol. τοῦτό φησιν· ἐγὼ μὲν ἕτερον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἡδέος διανοοῦμαι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀσύμφωνος ὦ ἑαυτῷ, ταῦτα εἶναι φημὶ τὰ αὐτά. Scilicet vox ἀνομολογεῖσθαι, quæ media voce adhibita contrarium sonat (v. Bud. Comm. Gr. L. p. 409.) h. l. passive ponitur, ut ἀνὰ in hoc verbo idem valeat, quod in ἀνεύχεσθαι, ἀναρᾶσθαι, ἀναδιδάσκειν et aliis, de quibus explicuit Valcken. ad Herodot. viii. 63. p. 647. Eodem modo Aristot. Anal. i. 34. ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις. Heind.

ἀνομολογούμενος] Vereor, ut aliis exemplis probari possit vox activa ἀνομολογεῖν, quæ τῷ ἀναδιδάσκειν aliisque id genus verbis respondeat. Equidem verbum medium vel, si mavis, deponens in utroque τοῦ ἀνομολογεῖσθαι significatu agnosco, sed etymon diversum. Quippe ἀνομολογεῖσθαι quum valet *consentire, mutuo concedere*, compositum est ex ἀνὰ et ὁμολογεῖσθαι; contraria autem præditum potestate prodiit ex α privativo et vocabulo ὁμόλογος; cujusmodi ἀμφιβολίας exempla plura in Latino sermone duplex ille syllabæ in usus peperit. Quanquam ipsum verbum ἀνομολογεῖσθαι nusquam negante illo significatu adhibitum reperitur; ut vox ἀνομολογούμενος, quando significat *non consentaneus*, pro adjectivo potius, ex α priv. et ὁμολογούμενος (*consentaneus*) conflato, quam pro

ΚΑΛ. Καὶ γάρ[s] σύ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν ὀρθῶς ποιῶ οὔτ' ἐγώ, εἴ περ[t] ποιῶ τοῦτο,[u] οὔτε σύ. ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθόν, τὸ πάντως[v] χαίρειν· ταῦτά τε[w] γὰρ τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα[x] πολλὰ καὶ αἰσχρὰ φαίνεται συμβαίνοντα, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει,[y] καὶ ἄλλα πολλά.[z]

ΚΑΛ. Ὡς σύ γε οἴει,[a] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὦ Καλλίκλεις, ταῦτα ἰσχυρίζει;[b]

ΚΑΛ. Ἔγωγε.[c] II. i. 105.

ΣΩ. Ἐπιχειρῶμεν ἄρα τῷ λόγῳ ὡς σοῦ σπουδάζοντος;

ΚΑΛ. Πάνυ γε σφόδρα.

ΣΩ. Ἴθι δή μοι, ἐπειδὴ οὕτω[d] δοκεῖ, διελοῦ τάδε. ἐπιστήμην που[e] καλεῖς τι;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐ καὶ ἀνδρίαν[f] νῦν[g] δὴ[h] ἔλεγές τινα εἶναι[i] μετὰ ἐπιστήμης;

ΚΑΛ. Ἔλεγον γάρ.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὡς[j] ἕτερον[k] ὂν[l] τὴν ἀνδρίαν τῆς ἐπιστήμης δύο ταῦτα ἔλεγες;

[u] τοῦτο om Δ.—[v] πάντα F.—[w] γε I, om Γ.—[x] διαινιχθέντα Δ et fortasse pr Γ.—[y] ἔχοι W.—[z] πολλά om pr Δ.—[a] οἴει om I.—[b] ἰσχυρίζει W.—[c] ἔγωγε in mg Δ,—[d] ἐπειδή σοι οὕτω Ξς.—[e] που om EFς.—[f] ἀνδρείαν ΧΓΔΞΣΥ.—[g] νῦν om Φ.—[h] δὴ om W.—[i] εἶναι om W.—[j] ἢ ὡς ΣΥV cum pr Ξ et rc Γ.—[k] ὕστερον F.—[l] ὂν

vero participio habenda videatur. Buttm.

§. 109. τοὺς πρώτους λόγους] Schol. τοὺς ἑαυτοῦ δηλονότι, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πῶλον, ὡς παρὰ τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς δι' αἰσχύνην ἀποκριναμένους· αὐτὸς δὲ ἐπηγγέλλετο παῤῥησιαζόμενος πᾶσαν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. Heind.

ὄντα] Omiserant B. M. Statim Ald. Bas. 1. 2. ἐξετάζῃς pro ἐξετάζοις. Find.

εἴπερ ποιῶ τοῦτο] Codd. B. A. M. εἰ τοῦτο ποιῶ. Heind.

τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα] Schol. Τῷ γὰρ τοῦ κιναίδων βίου ὀνόματι κακὰ πολλὰ συνεσημαίνετο. Deinde Codd. A. M. Σὺ δὲ, ὦ Καλλίκλ. τῷ ὄντι. Heind.

ἔγωγε] In Codd. A. B. M. deest. Find.

ἐπειδή σοι οὕτω] Codd. A. B. M. omittunt σοί. Find.

διελοῦ τάδε] *Distincte hæc explica.* V. Dorvill. ad Charit. p. 645. Tum in proximis e Codd. B. A. M. Bas. 2. recepi voculam που, interpositam itidem in hac formula §. 43. σῶμα που καλεῖς τι etc. absque illa tamen Cratyl. §. 4. καλεῖς τι ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ; §. 80. extr. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τι; Meno p. 75. E. Τὸ δ' ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὖ στερεὸν—; p. 88. A. σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην etc. Euthyd. §. 18. Καλεῖς δέ τινας—διδασκάλους ἢ οὔ; aliisque locis. Heind.

οὐ καὶ ἀνδρίαν νῦν δὴ] *Nonne etiam fortitudinem quandam esse paullo ante dicebas cum scientia conjunctam?* Significantur Calliclis illa §. 101. Ἀλλ' ἔγωγε καὶ πάλαι λέγω, πρῶτον μὲν τοὺς κρείττους οἵ εἰσιν· οὐ σκυτοτόμους λέγω—ἀλλ' οἳ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ὦσιν, ὅντινα ἂν τρόπον εὖ οἰκοῖτο, καὶ μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖοι etc. Nam quod Routhius conjectabat τι pro τινα, refellere non attinet. Heind.

§. 113. ΣΩ. Οἶσθα, ἀλλὰ ἀκκίζει,[a] ὦ Καλλίκλεις. καὶ πρόϊθί γε ἔτι εἰς τοὔμπροσθεν,[b] ὅτι ἔχων ληρεῖς, ἵνα εἰδῇς ὡς σοφός ὤν με νουθετεῖς.[c] οὐχ ἅμα διψῶν τε ἕκαστος ἡμῶν πέπαυται καὶ ἅμα ἡδόμενος διὰ τοῦ πίνειν;

ΚΑΛ. Οὐκ οἶδα ὅ τι λέγεις.

ΓΟΡ. Μηδαμῶς, ὦ Καλλίκλεις, ἀλλ' ἀποκρίνου καὶ[d] ἡμῶν[e] ἕνεκα, ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι.

γησας ΙΦ.—[a] σοφίζει (η) W.—[a] ἀκκίζει (η) W, ἀκίζῃ F.—[b] τοὔμπροσθεν Γ: τὸ ἔμπροσθεν (η) ς.—[c] νουθετεῖς με Γ.—[d] καὶ om ΣΤΙV.—[e] ἡμῶν γε IV.—[f] μικρὰ ς.—[g] σὺ E.—

§. 113. ἀκκίζῃ] ἀκκίζεσθαι hoc Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 18. explicat, *ficto et astuto mimo recusantis specie flagrantissime cupere.* Hoc tamen loco accipio potius cum Olympiodoro Ms. cujus Scholion ibidem profert Ruhnk. ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ προσποιῇ μωρίαν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι. Schol. Τὸ Ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν, Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ θοἰμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί. Μέμνηται ταύτης Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς, καὶ Ἄμφις ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. Ἀκκίζῃ οὖν φησιν ἀντὶ τοῦ, ἀνοηταίνεις οἷα γυνή, μὴ εἰδέναι προσποιούμενος. HEIND.

καὶ πρόϊθί γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν] *Ac progredere longius.* Nam perperam Findeis. in Ind. hæc explicat: *Revoca tibi in memoriam ante concessa.* Sympos. p. 174. D. *περιμένοντος οὗ κελεύειν προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν.* de Legg. viii. p. 842. A. *νῦν μὴν ἐῶμεν τὸν ξένον ἔτι εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων.* Sophist. p. 261. B. *Θαρρεῖν, ὦ Θεαίτητε, χρὴ τὸν καὶ σμικρόν τι δυνάμενον εἰς τὸ πρόσθεν ἀεὶ προϊέναι.* HEIND.

ὅτι ἔχων ληρεῖς] Ficinus quoque legit *ἑκὼν ληρεῖς.* Est alioqui participii *ἔχων* elegans in hujusmodi locis pleonasmus: frequentius tamen præfixi (postpositi) verbo: ut supra *φλυαρεῖς ἔχων.* STEPH.

ληρεῖς ἔχων] *Nugaris.* Cf. Cratini ἐν Πυτίνῃ apud Schol. Aristoph. Nub. 351. *ληρεῖς ἔχων, γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ.* BIP.

ἔχων ληρεῖς] Pro *ληρεῖς ἔχων*, ut Euthyd. §. 56. *ὅτι ἔχων φλυαρεῖς.* Schol. *ἔχων ληρεῖς, ἀντὶ τοῦ, ὑποκρίνῃ ἄνοιαν.* Sed verbis his, *ὅτι ἔχων ληρεῖς*, quid faciam, non video. Calliclem hæc sane decerent (cf. §. 100.); Socratem, leniter ubique et argumentorum vi, non verborum asperitate adversarii nugas convincentem, meo quidem judicio parum decent. Tum prorsus pervertunt ironiam in verbis, quæ statim post inferuntur, *ἵνα εἰδῇς, ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς*, atque, ut sunt h. l. interposita, sensu propemodum omni carent; quem ut extunderet qualemcunque Cornarius, *ὅ,τι* corrigens ita hæc transtulit: *Et progredere ultra in his, quæ deliras, ut cognoscas etc.* Recte, si scriptum esset, *ἐν οἷς ἔχων ληρεῖς.* Nunc nulla mihi relinquitur dubitatio, quin alieno hæc loco a librario intrusa sint, in proximis fortasse Callicli sic tribuenda: *Οὐκ οἶδα, ὅ,τι ἔχων ληρεῖς.* HEIND.

ὅτι ἔχων ληρεῖς] Non nego, durius paullo interposita esse hæc verba, verique non absimilem videri acutam Heindorfii conjecturam alieno hæc loco intrusa esse suspicantis. Interim ut aliquo modo vulgatam lectionem tuear, per parenthesin quandam inserta hæc accipio, quæ sic quoque, et magis sane pro more suo, efferre potuerit Plato: *ληρεῖς γὰρ ἔχων.* Illa autem, quæ est in verbis *ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς*, ironia mihi quidem non adeo lenis videtur, ut eam graviore hac reprehendendi formula perverti putem. Ceterum quæ sequuntur Calliclis verba, *Οὐκ οἶδα ὅ,τι λέγεις*, hominis sunt sermonem cum tædio abrumpentis et respondere detrectantis. A quo proposito dehortatur eum Gorgias hoc *Μηδαμῶς* (sc. *οὕτω ποίει*). BUTTM.

μηδαμῶς, ὦ K.] Conf. Phædr. §. 22. ibiq. not. HEIND.

καὶ ἡμῶν ἕνεκα] *Sed nostra quoque*

ΚΑΛ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Οἷον περὶ ὅτου[v] βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει. νοσεῖ που ἄνθρωπος[w] ὀφθαλμούς, ᾧ ὄνομα ὀφθαλμία; I. 496.

ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐ δή που καὶ ὑγιαίνει γε[x] ἅμα τοὺς αὐτούς;

ΚΑΛ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν.

ΣΩ. Τί δέ; ὅταν τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάττηται, αρα τότε καὶ τῆς ὑγιείας[y] ἀπαλλάττεται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τελευτῶν ἅμα ἀμφοτέρων ἀπήλλακται;

ΚΑΛ. Ἥκιστά γε.

ΣΩ. Θαυμάσιον γάρ, οἶμαι, καὶ ἄλογον[z] γίγνεται.[a] ἦ γάρ;

ΚΑΛ. Σφόδρα γε.

§. 111. ΣΩ. Ἀλλ' ἐν μέρει, οἶμαι, ἑκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολλύει;[b]

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἰσχὺν καὶ ἀσθένειαν ὡσαύτως;[c]

ΚΑΛ. Ναί. II. i. 107.

ΣΩ. Καὶ τάχος καὶ βραδυτῆτα;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἦ καὶ[d] τἀγαθὰ[e] καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τἀναντία τούτων, κακά τε καὶ ἀθλιότητα, ἐν μέρει λαμβάνει καὶ ἐν μέρει ἀπαλλάττεται ἑκατέρου;

ΚΑΛ. Πάντως δή που.

ΣΩ. Ἐὰν εὕρωμεν ἄρα ἅττα ὧν ἅμα τε ἀπαλλάττεται ἄνθρωπος[f] καὶ ἅμα ἔχει, δῆλον ὅτι ταῦτά γε[g] οὐκ ἂν

[v] ὅτι corr Φ, ὅλου BC.—[w] ὁ ἄνθρωπος V: ἄνθρωπος *ς.—[x] γε om L.—[y] ὑγείας ΦFL.—[z] ἄλλο τι E.—[a] γίγνοιτ' ἂν mg F.—[b] ἀπολλύει ΧΓΔΗΣΤΦVW: ἀπολύει *ς.—[c] σώματος ΣΤ.—[d] καὶ om Δ.—[e] τἀγαθὰ ΧCFIVW: τὰ ἀγαθὰ *ς.—[f] ἄνθρωπος

περὶ ὅτου βούλει τοῦ σώμ.] I. e. de quacunque corporis parte. HEIND.

ἀπολαβὼν] Cod. A. ὑπολαβών. Cod. ὑπὸ M. ἀπολαβών. Confundi haec duo verba a librariis, monet Dorvillius ad Chariton. p. 362. Lips. Ficinus, Assumto toto, si vis, corpore, ita considera, tanquam legissent ὅλου pro ὅτου. FIND.

ᾧ ὄνομα ὀφθαλμία] ὀφθαλμίαι Ald. et Bas. 1. mendose, nisi hoc pro dativo ὀφθαλμίᾳ in codicibus Aldinis scriptum fuerit. 'Puero dormienti, cui Servio Tullio nomen fuit.' Livius i. c. 39. ROUTH.

ὑγιαίνει γε] γε deerat in Codd. B. M. FIND.

§. 111. ἀπολλύει] Sic recte Cod. M. et Ficinus, vertens, amittit. Vulgo ἀπολύει. Mox vulgo perperam ἦ. HEIND.

εὕρωμεν] εὕρω Ms. B. mendose. ROUTH.

δῆλον ὅτι] Scripsi cum Codd. B. A.

ΚΑΛ. Ἔστι[n] ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τῶν λυπῶν καὶ τῶν ἡδονῶν[o] ἅμα παύεται;

ΚΑΛ. Ναί.

§. 114. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν οὐχ ἅμα παύεται, ὡς σὺ[p] ὡμολόγεις.[q] νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς;

ΚΑΛ. Ἔγωγε. τί οὖν δή;

ΣΩ. Ὅτι[r] οὐ[s] ταὐτὰ[t] γίγνεται, ὦ φίλε, τἀγαθὰ τοῖς ἡδέσιν οὐδὲ τὰ κακὰ τοῖς ἀνιαροῖς. τῶν μὲν γὰρ ἅμα παύεται, τῶν δὲ οὔ, ὡς ἑτέρων ὄντων. πῶς οὖν[u] ταὐτὰ ἂν εἴη τὰ ἡδέα τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τὰ ἀνιαρὰ τοῖς κακοῖσιν;[v] Ἐὰν δὲ βούλῃ, καὶ τῇδ'[w] ἐπίσκεψαι· οἶμαι γάρ σοι οὐδὲ ταύτῃ ὁμολογεῖσθαι.[x] ἄθρει δέ.[y] τοὺς ἀγαθοὺς οὐχὶ ἀγαθῶν παρουσίᾳ ἀγαθοὺς καλεῖς, ὥς περ τοὺς[z] καλοὺς οἷς[a] ἂν κάλλος παρῇ;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

*ς.—[m] ἦ (εἰ) V, ἦ ΞΣΥΙ et corr Γ.—[n] ἔστι...παύεται om ΦW, ἔστι...ναί om Υ, ἔστι...παύεται in mg habet V.—[o] καὶ ἡδονῶν ⅩΓΔΞΣΥCIVW et rc B.—[p] σύ γε ΞΣ.—[q] ὁμολόγεις (ὠ) W.—[r] ὅτι om ΓΕFW.—[s] οὐ om ⅩΔ et pr Σ, corr habet B.—[t] αὐτὰ Ⅹ Δ: ταὐτὰ cum *ς corr B.—[u] οὖν om I.—[v] κακοῖς ΓΔΞΣΦBCIVW, καλοῖς Υ.—[w] τήνδε ⅩΔ, τάδ' Γ.—[x] ὁμολογεῖσθαι (ὠ) V, ὡμολογεῖσθαι (ῆ) I.—[y] δέ ⅩΔ: δή *ς.—[z] καὶ τοὺς Φ.—[a] οἷσπερ Γ.—[b] δαί Δ et corr Ⅹ: δέ *ς.—[c] τοὺς add CIV et rc ΣΒ.

ἐπιθυμίων] Post ἐπιθυμίων in vet. lib. est etiam καὶ ἡδονῶν. quam lectionem agnoscit Ficinus, Steph. καὶ ἡδονῶν habet Bas. 2. In Reg. recentiori manu scribitur. Sed subaudiendum est ex antecedentibus καὶ ἡδόμενος. Routh.

ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν] Ita sensu flagitante ex Bas. 2. Ficinoque et Cod. Reg. in ordinem recepi, quanquam in hoc codice a manu secunda sunt scripta καὶ ἡδονῶν. Heind.

ἔστι ταῦτα — Οὐκοῦν — παύεται; — Ναί] Deerant in Codd. B. M. Find.

§. 114. τῶν ἀγαθῶν] Codd. R. B. A. καὶ τῶν ἀγ. unde addidi alterum τῶν ante κακῶν, in vulgatis omissum. Heind.

τί οὖν δή; Ὅτι] Cratyl. §. 32. Ἑρμ. Τί οὖν δή; Σωκ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν etc. Suppleri potest διαφέρει τοῦτο. Mox pro κακοῖσιν Codd. B. M. κακοῖς. Illud ex Ionismo tractum a Platone imprimis frequentatur. V. Dorvill. ad Charit. p. 237. 343. Heind.

ταὐτὰ—τὰ ἡδέα] Hoc argumentum, quo voluptatem non idem esse atque ipsum bonum probatur, neque idem dolorem atque malum, ab Alcinoo de Doctr. Platon. ita exponitur: πεφυκυιῶν δὲ πολλῶν ἀδοκίμων ἡδονῶν, οὐ ζητητέον εἰ τῶν ἁπλῶν ἀγαθῶν δύναται εἶναι. ἐξίτηλος γὰρ φαίνεται καὶ οὐδενὸς ἀξία, ἐπιγεννηματικὴ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, καὶ οὐδὲν οὐσιῶδες οὐδὲ προηγούμενον ἔχουσα, συνυπάρχουσά τε τῷ ἐναντίῳ· μίγνυται γὰρ ἡδονὴ καὶ λύπη. οὐκ ἂν συνέβαινε δὲ τοῦτο, εἰ τὸ μὲν ἁπλῶς ἦν ἀγαθὸν, θάτερον δὲ κακόν. c. 32. fine. Uno eodemque tempore gaudere et dolere omnia animalia apud Philebum p. 34. fusius ostenditur, ubi idem qui hic error refellitur. Routh.

τῇδε] Codd. B. M. τάδε, et mox ὡμολογεῖσθαι Cod. uterque. Mox ἤδη in Codd. A. B. M. deerat. Find.

ΣΩ. Τὸ[o] δὲ πίνειν πλήρωσίς[p] τε τῆς ἐνδείας καὶ ἡδονή;[q]

ΚΑΛ. Ναί.[r]

ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τὸ πίνειν χαίρειν λέγεις;

ΚΑΛ. Μάλιστα.[s]

ΣΩ. Διψῶντά γε;

ΚΑΛ. Φημί.[t]

ΣΩ. Λυπούμενον;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Αἰσθάνει[u] οὖν τὸ συμβαῖνον, ὅτι[v] λυπούμενον χαίρειν λέγεις[w] ἅμα, ὅταν διψῶντα πίνειν λέγῃς; ἢ οὐχ ἅμα τοῦτο γίγνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον εἴτε ψυχῆς εἴτε σώματος βούλει; οὐδὲν γὰρ, οἶμαι, διαφέρει. ἔστι ταῦτα ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Ἔστιν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εὖ γε πράττοντα κακῶς[x] πράττειν ἅμα ἀδύνατον ἔφης εἶναι. II. i. 109.

ΚΑΛ. Φημὶ γάρ.

ΣΩ. Ἀνιώμενον δέ γε χαίρειν δυνατὸν ὡμολόγηκας.[y] I. 497.

ΚΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τὸ χαίρειν ἐστὶν εὖ πράττειν οὐδὲ τὸ ἀνιᾶσθαι κακῶς, ὥστε ἕτερον γίγνεται τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ.

ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ἅττα σοφίζει,[z] ὦ Σώκρατες.

mg ponit V.—[p] πλήρης ϪBCFVW, πλήρη ΣΥΦ, πλήρη (ωσις) E.—[q] ἡδονήν ΣΥ.—[r] ναὶ ...λυπούμενον om C.—[s] καὶ μάλιστα F, qui hæc καὶ μάλιστα...λέγεις in mg habet rc.—[t] φῂς Cr.—[u] αἰσθάνει (η) W.—[v] ὅτε C.—[w] λέγειν I.—[x] καὶ κακῶς F.—[y] ὁμολό-

πλήρη τέ τῆς ἐνδείας καὶ ἡδονήν. Sic B. [A. M.] Ms. quoque R. mendose πλήρης. Routh.

διψῶντά γε, φῂς, λυπούμενον] Scribitur Τὸν διψῶντα καὶ λυπούμενον; ut subaudiatur ex præcedentibus λέγεις. At in superior. edit. Διψῶντά γε φημὶ λυπούμενον; Steph. φημὶ Ald. Basileenses et Mss. R. et B. Sed φῂς recte rescripsit Stephanus. *Quatenus vero sitit dolere?* Routh.

δὲ φῂς] Vulgo γε pro δὲ, quod e Codd. B. et Ficino restitui, quanquam ne sic quidem hæc satis fortasse sunt sana. Nam pro φῂς Cod. R. B. A. M. itemque Edd. Ald. et Bas. utraque præferunt φημὶ, mendose quidem, sed illud φῂς incertum est unde receperit Stephanus, neque id expressit Ficinus, hæc ita interpretatus: *Numquid ergo, qua ratione bibit, gaudere dicis? C. Maxime. S. Quatenus vero sitit, dolere?* An Platonis fuit, Διψῶντα δὲ λυπούμενον; ut λέγεις mente repetatur? Nam Stephanus hanc quoque scripturam attulit: τὸν διψῶντα καὶ λυπούμενον; Heind.

§. 113. ΣΩ. Οἶσθα, ἀλλὰ ἀκκίζει,[a] ὦ Καλλίκλεις. καὶ πρόϊθί γε ἔτι εἰς τοὔμπροσθεν,[b] ὅτι ἔχων ληρεῖς, ἵνα εἰδῇς ὡς σοφὸς ὤν με νουθετεῖς.[c] οὐχ ἅμα διψῶν τε ἕκαστος ἡμῶν πέπαυται καὶ ἅμα ἡδόμενος διὰ τοῦ πίνειν;

ΚΑΛ. Οὐκ οἶδα ὅ τι λέγεις.

ΓΟΡ. Μηδαμῶς, ὦ Καλλίκλεις, ἀλλ' ἀποκρίνου καὶ[d] ἡμῶν[e] ἕνεκα, ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι.

γησας ΙΘ.—[a] σοφίζει W.—[a] ἀκκίζει W, ἀκίζῃ F.—[b] τοὔμπροσθεν Γ: τὸ ἔμπροσθεν Υ.—[c] νουθετεῖς με Γ.—[d] καὶ om ΞΤΙV.—[e] ἡμῶν γε IV.—[f] μικρὰ τ.—[g] σὺ Ε.—

§. 113. ἀκκίζῃ] ἀκκίζεσθαι hoc Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 18. explicat, *ficto et astuto nimis recusantis specie flagrantissime cupere.* Hoc tamen loco accipio potius cum Olympiodoro Ms. cujus Scholion ibidem profert Ruhnk. ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ προσποιῇ μωρίαν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι. Schol. Τὸ Ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν, Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ θοἰμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γεγνομένην ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί. Μέμνηται ταύτης Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς, καὶ Ἄμφις ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. Ἀκκίζῃ οὖν φησιν ἀντὶ τοῦ, ἀνοηταίνεις οἷα γυνή, μὴ εἰδέναι προσποιούμενος. Heind.

καὶ πρόϊθί γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν] *Ac progredere longius.* Nam perperam Findeis. in Ind. hæc explicat: *Revoca tibi in memoriam ante concessa.* Sympos. p. 174. D. περιμένοντος οὗ κελεύειν προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν. de Legg. viii. p. 842. A. νῦν μὴν ἐῶμεν τὸν ξένον ἔτι εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων. Sophist. p. 261. B. Θαῤῥεῖν, ὦ Θεαίτητε, χρὴ τὸν καὶ σμικρόν τι δυνάμενον εἰς τὸ πρόσθεν ἀεὶ προϊέναι. Heind.

ὅτι ἔχων ληρεῖς] Ficinus quoque legit ἑκὼν ληρεῖς. Est alioqui participii ἔχων elegans in hujusmodi locis pleonasmus: frequentius tamen præfixi (postpositi) verbo: ut supra φλυαρεῖς ἔχων. Steph.

ληρεῖς ἔχων] *Nugaris.* Cf. Cratini ἐν Πυτίνῃ apud Schol. Aristoph. Nub. 354. ληρεῖς ἔχων, γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ. Bip.

ἔχων ληρεῖς] Pro ληρεῖς ἔχων, ut Euthyd. §. 56. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Schol. ἔχων ληρεῖς, ἀντὶ τοῦ, ὑποκρίνῃ ἄνοιαν. Sed verbis his, ὅτι ἔχων ληρεῖς, quid faciam, non video. Callieiem hæc sane decerent (cf. §. 100.); Socratem, leniter ubique et argumentorum vi, non verborum asperitate adversarii nugas convincentem, meo quidem judicio parum decent. Tum prorsus pervertunt ironiam in verbis, quæ statim post inferuntur, ἵνα εἰδῇς, ὡς σοφὸς ὤν με νουθετεῖς, atque, ut sunt h. l. interposita, sensu propemodum omni carent; quem ut extunderet qualemcunque Cornarius, ὅ,τι corrigens ita hæc transtulit: *Et progredere ultra in his, quæ deliras, ut cognoscas etc.* Recte, si scriptum esset, ἐν οἷς ἔχων ληρεῖς. Nunc nulla mihi relinquitur dubitatio, quin alieno hæc loco a librario intrusa sint, in proximis fortasse Callicli sic tribuenda: Οὐκ οἶδα, ὅ,τι ἔχων ληρεῖς. Heind.

ὅτι ἔχων ληρεῖς] Non nego, durius paullo interposita esse hæc verba, verique non absimilem videri acutam Heindorfii conjecturam alieno hæc loco intrusa esse suspicantis. Interim ut aliquo modo vulgatam lectionem tuear, per parenthesin quandam inserta hæc accipio, quæ sic quoque, et magis sane pro more suo, efferre potuerit Plato: ληρεῖς γὰρ ἔχων. Illa autem, quæ est in verbis ὡς σοφὸς ὤν με νουθετεῖς, ironia mihi quidem non adeo lenis videtur, ut eam graviore hac reprehendendi formula perverti putem. Ceterum quæ sequuntur Calliclis verba, Οὐκ οἶδα ὅ,τι λέγεις, hominis sunt sermonem cum tædio abrumpentis et respondere detrectantis. A quo proposito dehortatur eum Gorgias hoc Μηδαμῶς (sc. οὕτω ποίει). Buttm.

μηδαμῶς, ὦ Κ.] Conf. Phædr. §. 22. ibiq. not. Heind.

καὶ ἡμῶν ἕνεκα] *Sed nostra quoque*

ΚΑΛ. Ἀλλ' ἀεὶ τοιοῦτός ἐστι Σωκράτης, ὦ Γοργία· σμικρὰ[f] καὶ ὀλίγου ἄξια ἀνερωτᾷ καὶ ἐξελέγχει.

ΓΟΡ. Ἀλλὰ τί σοι διαφέρει; πάντως οὐ σὴ[g] αὕτη ἡ τιμή, ὦ Καλλίκλεις· ἀλλ' ὑπόσχες Σωκράτει[h] ἐξελέγξαι ὅπως ἂν βούληται.

ΚΑΛ. Ἐρώτα δὴ σὺ[i] τὰ σμικρά τε καὶ στενὰ ταῦτα, ἐπείπερ Γοργίᾳ δοκεῖ οὕτως.[j]

ΣΩ. Εὐδαίμων εἶ, ὦ Καλλίκλεις, ὅτι τὰ μεγάλα με- II. i. 110.
μύησαι[k] πρὶν τὰ σμικρά· ἐγὼ δ' οὐκ ᾤμην θεμιτὸν εἶναι. ὅθεν οὖν ἀπέλιπες,[l] ἀποκρίνου, εἰ[m] οὐχ ἅμα παύεται διψῶν ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἡδόμενος.

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ πεινῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν ἅμα παύεται;

[h] σωκράτει ΧΓΔΞΣΥΦΒCIVW : σωκράτη s.—[i] σὺ δὴ EF.—[j] οὕτως εὐδαίμων CEFIV W.—[k] μεγάλα γε μεμύησαι s.—[l] ἀπέλιπες ΧΔΞΣΥΦFIVW et corr Γ : ἀπέλειπες

(τῶν παρόντων) caussa responde, ut aliquando finem capiat disputatio. Conf. §. 31. Abest male hoc καὶ a Codd. A. M. B. Heind.

ἀλλ' ἀεὶ τοιοῦτός ἐστι] Qualem statim describit verbis, σμικρὰ καὶ ὀλίγ.—ἐξελέγχει. Sympos. p. 173. D. ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις ἀεὶ τοιοῦτος εἶ· σαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις πλὴν Σωκράτους. Hipp. Maj. §. 19. Τοιοῦτός τις (ἐστὶν), ὦ Ἱππία· οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετὸς, οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές. Mox σμικρὰ pro vulgato μικρὰ Codd. R. et B. Heind.

αὕτη ἡ τιμὴ] Cod. M. ἡ τιμὴ αὕτη. Vertit hæc Routhius: *hoc prorsus non tuum munus est, Callicles*, et in notis ita explicat: *interrogandi partes non ad te pertinent*; quo significatu si τιμὴν h. l. Plato adhibuisset, addere ipse aliquid debebat, quo id planum fieret. Aptius Cornarius: *omnino non tua est hæc censura*, quanquam verbi ita pro τιμήσει usurpati exemplum nullum suppeditat. Si recte conjicio, inest in his proverbiale aliquod dicendi genus, tali fere sensu: *non tu hoc præstare debes, nulla tibi inde multa s. nihil damni redundabit.* Heind.

Σωκράτει] Sic Cod. Reg. Vulgo Σωκράτη. Mox τὰ σμικρά τε καὶ τὰ στενὰ etc. Schol. Οὕτως ἀπέσκωπτον οἱ σοφιστικοὶ ῥήτορες τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους. Καὶ Ἱππίας γοῦν περιτμήματα αὐτοὺς ἐκάλεσεν (Hipp. Maj. §. 65. Cf. ibid. §. 48.) Heind.

μεγάλα γε] Abest hoc γε a Codd. B. et M. Schol. Διττὰ ἦν τὰ μυστήρια παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐκαλεῖτο, ἅπερ ἐν ἄστει ἐτέλουν, τὰ δὲ μεγάλα, ἅπερ Ἐλευσῖνι ἤγετο. Καὶ πρότερον ἔδει τὰ μικρὰ μυηθῆναι, εἶτα τὰ μεγάλα· ἄλλως δὲ τῶν μεγάλων μετασχεῖν οὐκ ἦν θεμιτὸν κ. τ. λ. Heind.

ἐγὼ δ' οὐκ ᾤμην θεμιτὸν εἶναι] Eadem quæ hoc loco innuitur tantum admonitio, apud Sophistam sic exponitur: ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς, περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥᾴοσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾷν πρὶν ἂν ἐν αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις. p. 218. C. Routh.

ἀπέλειπες] Codd. A. M. B. ἀπέλιπες, velut Phædo p. 78. B. ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν. Euthyd. §. 41. ὅθεν γὰρ τὸ πρότερον ἀπέλιπον, τὸ ἑξῆς τούτοις πειράσομαι—διελθεῖν. Sed ibidem §. 28. ὅθεν ἐγὼ ἀπέλειπον, τὸ ἑξῆς ἐπιδείξατον etc. Heind.

ἀποκρίνου, εἰ οὐχ] ἀποκρίναι. ἢ οὐχ Ms. B. Ficinus quoque videtur legisse ἢ, qui vertit, *responde. An non.* Routh.

ἀποκρίνου] Codd. A. B. M. ἀποκρίναι: male. Statim pro εἰ in Cod. A. erat ἢ, et in Codd. B. M. ἢ. Find.

ΚΑΛ. Ἔστι[n] ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τῶν λυπῶν καὶ τῶν ἡδονῶν[o] ἅμα παύεται;

ΚΑΛ. Ναί.

§. 114. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν οὐχ ἅμα παύεται, ὡς σὺ[p] ὡμολόγεις.[q] νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς;

ΚΑΛ. Ἔγωγε. τί οὖν δή;

ΣΩ. Ὅτι[r] οὐ[s] ταὐτὰ[t] γίγνεται, ὦ φίλε, τἀγαθὰ τοῖς ἡδέσιν οὐδὲ τὰ κακὰ τοῖς ἀνιαροῖς. τῶν μὲν γὰρ ἅμα παύεται, τῶν δὲ οὔ, ὡς ἑτέρων ὄντων. πῶς οὖν[u] ταὐτὰ ἂν εἴη τὰ ἡδέα τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τὰ ἀνιαρὰ τοῖς κακοῖσιν;[v] Ἐὰν δὲ βούλῃ, καὶ τῇδ'[w] ἐπίσκεψαι· οἶμαι γάρ σοι οὐδὲ ταύτῃ ὁμολογεῖσθαι.[x] ἄθρει δέ.[y] τοὺς ἀγαθοὺς οὐχὶ ἀγαθῶν παρουσίᾳ ἀγαθοὺς καλεῖς, ὥσπερ τοὺς[z] καλοὺς οἷς[a] ἂν κάλλος παρῇ;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

*ς.—[m] ἤ (ει) V, ἤ ΞΣΥΙ et corr Γ.—[n] ἔστι...παύεται om ΦW, ἔστι...ναί om Υ, ἔστι... παύεται in mg habet V.—[o] καὶ ἡδονῶν ΧΓΔΞΣΥCIVW et rc B.—[p] σύ γε ΞΣ.—[q] ὁμολόγεις (ὡ) W.—[r] ὅτι om ΓΕΡW.—[s] οὐ om ΧΔ et pr Σ, corr habet B.—[t] αὐτὰ Χ Δ: ταὐτὰ cum *ς corr B.—[u] οὖν om I.—[v] κακοῖς ΓΔΞΣΦBCIVW, καλοῖς Υ.—[w] τῆνδε (ὡ) ΧΔ, τάδ' Γ.—[x] ὁμολογεῖσθαι (ῆ) V, ὡμολογεῖσθαι I.—[y] δέ ΧΔ: δή *ς.—[z] καὶ τοὺς Φ.—[a] οἷσπερ Γ.—[b] δαί Δ et corr Χ: δέ *ς.—[c] τοὺς add CIV et rc ΣB.

ἐπιθυμίων] Post *ἐπιθυμίων* in vet. lib. est etiam *καὶ ἡδονῶν*. quam lectionem agnoscit Ficinus, Steph. *καὶ ἡδονῶν* habet Bas. 2. In Reg. recentiori manu scribitur. Sed subaudiendum est ex antecedentibus *καὶ ἡδόμενος*. Routh.

ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν] Ita sensu flagitante ex Bas. 2. Ficinoque et Cod. Reg. in ordinem recepi, quanquam in hoc codice a manu secunda sunt scripta *καὶ ἡδονῶν*. Heind.

ἔστι ταῦτα — Οὐκοῦν — παύεται; — Ναί] Deerant in Codd. B. M. Find.

§. 114. *τῶν ἀγαθῶν*] Codd. R. B. A. *καὶ τῶν ἀγ.* unde addidi alterum *τῶν* ante *κακῶν*, in vulgatis omissum. Heind.

τί οὖν δή; Ὅτι] Cratyl. §. 32. *Ἑρμ. Τί οὖν δή; Σωκ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν* etc. Suppleri potest *διαφέρει τοῦτο*. Mox pro *κακοῖσιν* Codd. B. M. *κακοῖς*. Illud ex Ionismo tractum a Platone imprimis frequentatur. V. Dorvill. ad Charit. p. 237. 343. Heind.

ταὐτὰ—τὰ ἡδέα] Hoc argumentum, quo voluptatem non idem esse atque ipsum bonum probatur, neque idem dolorem atque malum, ab Alcinoo de Doctr. Platon. ita exponitur: *πεφυκυιῶν δὲ πολλῶν ἀδοκίμων ἡδονῶν, οὐ ζητητέον εἰ τῶν ἁπλῶν ἀγαθῶν δύναται εἶναι. ἐξίτηλος γὰρ φαίνεται καὶ οὐδενὸς ἀξία, ἐπιγεννηματικὴ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, καὶ οὐδὲν οὐσιῶδες οὐδὲ προηγούμενον ἔχουσα, συνυπάρχουσά τε τῷ ἐναντίῳ· μίγνυται γὰρ ἡδονὴ καὶ λύπη. οὐκ ἂν συνέβαινε δὲ τοῦτο, εἰ τὸ μὲν ἁπλῶς ἦν ἀγαθὸν, θάτερον δὲ κακόν.* c. 32. fine. Uno eodemque tempore gaudere et dolere omnia animalia apud Philebum p. 34. fusius ostenditur, ubi idem qui hic error refellitur. Routh.

τῇδε] Codd. B. M. *τάδε*, et mox *ὡμολογεῖσθαι* Cod. uterque. Mox *ἤδη* in Codd. A. B. M. deerat. Find.

ΣΩ. Τί δαί;[b] ἀγαθοὺς ἄνδρας καλεῖς τοὺς[c] ἄφρονας II. i. 111.
καὶ δειλούς; οὐ γὰρ ἄρτι γε, ἀλλὰ τοὺς ἀνδρείους καὶ
φρονίμους ἔλεγες.[d] ἢ οὐ τούτους ἀγαθοὺς καλεῖς;

ΚΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί δέ; παῖδα ἀνόητον χαίροντα ἤδη εἶδες;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.[e]

ΣΩ. Ἄνδρα[f] δὲ οὔπω[g] εἶδες ἀνόητον χαίροντα;

ΚΑΛ. Οἶμαι[h] ἔγωγε. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΣΩ. Οὐδέν· ἀλλ' ἀποκρίνου.

ΚΑΛ. Εἶδον. I. 498.

ΣΩ. Τί δέ; νοῦν ἔχοντα λυπούμενον καὶ[i] χαίροντα;

ΚΑΛ. Φημί.

§. 115. ΣΩ. Πότεροι[j] δὲ μᾶλλον χαίρουσι καὶ λυποῦνται, οἱ φρόνιμοι ἢ οἱ ἄφρονες;

ΚΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε οὐ πολύ τι διαφέρειν.

ΣΩ. Ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο. ἐν πολέμῳ δὲ ἤδη εἶδες ἄνδρα δειλόν;

ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τί οὖν;[k] ἀπιόντων τῶν πολεμίων πότεροί σοι ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν, οἱ δειλοὶ ἢ οἱ[l] ἀνδρεῖοι;

ΚΑΛ. Ἀμφότεροι ἔμοιγε μᾶλλον· εἰ δὲ μή, παραπλησίως[m] γε.

ΣΩ. Οὐδὲν διαφέρει. χαίρουσι δ' οὖν[n] καὶ οἱ δειλοί;

ΚΑΛ. Σφόδρα γε. II. i. 112.

ΣΩ. Καὶ οἱ ἄφρονες, ὡς ἔοικεν.

ΚΑΛ. Ναί.

—[d] ὃ ἔλεγες ΧΔ.—[e] ἔγωγε...εἶδες in mg F.—[f] ἄνδρα...ἔγωγε om I.—[g] οὐδέπω ΓΞ. ἀνόητον χαίροντα οὐδέποτε εἶδες mg F.—[h] οἶμαι om F.—[i] οὐ suppletus Γ.—[j] πότεροι τερον V, πότερον ΧΔΦΕW.—[k] καὶ suppl. Γ.—[l] ἢ καὶ οἱ Ξ.—[m] παραπλήσιόν Φ.—

ἄφρονας] Mallem τοὺς ἄφρονας ob seqq. ἀλλὰ τοὺς ἀνδρείους, nisi frequens hæc esset articuli omissio. Theætet. §. 23. αἴσθησις, φῄς, ἐπιστήμη; Charmid. §. 18. οὐκ ἄρα σωφροσύνη ἂν εἴη αἰδώς. Et vid. not. ad Hipp. Maj. §. 31. Heind.

ἀλλὰ τί τοῦτο;] Non ἐρωτᾷς subaudiendum, ut putabat Findeis. sed διαφέρει. Cf. §. 4. Heind.

§. 115. ἀμφότεροι ἔμοιγε μᾶλλον] Optime Routhius ad h. l. ' Fortasse hic est sensus loci: *utrique mihi videbantur alteros gaudio anteire, sive hos sive illos cogitarem.* Apud nos Anglos orientales si quis alterutram duarum rerum offerens interroget, *which of these two things do you like best?* (utrum melius esse dicis?) jocose responderi solet, *Both are best*, (utraque meliora sunt,) quando, utrum præferendum sit, dubitatur.' Heind.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὠφέλιμοι[u] δέ γε αἱ[v] ἀγαθόν τι ποιοῦσαι, κακαὶ δὲ αἱ κακόν τι;

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν τὰς τοιάσδε λέγεις; οἷον κατὰ τὸ σῶμα ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν ἐν τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἡδονάς, εἰ ἄρα τούτων αἱ[w] μὲν ὑγίειαν ποιοῦσιν[x] ἐν τῷ[y] σώματι ἢ ἰσχὺν
II. i. 116. ἢ ἄλλην τινὰ ἀρετὴν τοῦ σώματος, αὗται μὲν[z] ἀγαθαί, αἱ δὲ τἀναντία τούτων κακαί;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ λῦπαι ὡσαύτως αἱ μὲν χρησταί εἰσιν, αἱ δὲ πονηραί.

ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ αἱρετέον ἐστὶ[a] καὶ πρακτέον;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὰς δὲ πονηρὰς οὔ;

ΚΑΛ. Δῆλον δή.

§. 119. ΣΩ. Ἕνεκα γάρ που[b] τῶν ἀγαθῶν ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι, εἰ μνημονεύεις, ἐμοί τε καὶ Πώλῳ. ἆρα καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτω, τέλος εἶναι ἁπασῶν τῶν

[s] αἱ om I.—[t] ὠφέλιμαι W.—[u] ὠφέλιμαι Δ.—[v] αἱ om F.—[w] αἱ ΞΤV.—[x] ποιοῦσιν ΞΣΤV: ποιοῦσαι *ς.—[y] τῷ om Ξ.—[z] μὲν αἱ ΞΤ et rc Σ.—[a] ἐστι om W.—[b] του E.

εἰ ἄρα] Voculas εἰ ἄρα frustra defendit Routhius ἐρωτηματικῶς positas accipiens, quem in modum nusquam adhibentur. Eas ut tenerem, opus fuit corrigere ποιοῦσιν, quod ipsum præbent Codd. M. B. ut apodosin deinde faciant verba, αὗται μὲν ἀγαθαὶ sc. εἰσίν, ad seqq. autem, αἱ δὲ τἀναντία τούτων, apud animum et εἰ illud repeti debeat et ποιοῦσιν. Huic tamen scripturæ, haud scio, an præferri debeat ea, quam Ficini versio suppeditat: *Num igitur tales dicis, velut in corpore quas modo dicebamus, edendi bibendique voluptates. Numquid enim ex his, quæ valetudinem præstant corpori aut robur aut alium quandam corporis virtutem, bonæ sunt: quæ contrariæ, malæ?* Cujus auctoritate scripserim: ἆρα τούτων αἱ μὲν ὑγ. ποιοῦσαι etc. Heind.

ὑγίειαν ποιοῦσαι] ποιοῦσιν Ms. B. Sed recta est recepta lectio ποιοῦσαι, ut ponatur εἰ ἄρα ἐρωτηματικῶς, nec tollenda, quod ego feci, interrogandi nota post κακαί. Routh.

ἐν τῷ σώματι] Absunt a Codd. A. M. Heind.

ἀγαθαί] αἱ ἀγαθαὶ A. B. M. at sequitur κακαὶ sine articulo. Find.

πονηραί] λυπηραὶ Stobæi Ms. Coll. Nov. male. Routh.

δῆλον δή] Stob. δῆλον γὰρ δή. Heind.

§. 119. γάρ που] Stob. δήπου. Stob. Cod. Coll. Nov. δὲ δήπου. Heind.

ἔδοξε πρακτέον εἶναι] Stob. πρακτέα ἐστί. Find.

ἐμοί τε καὶ Πώλῳ] V. §. 53. Mox ἐκ τρίτων libri scripti editique, velut Sympos. p. 213. B. ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα ἐκ τρίτων κατακέηται. Πάνυ γε, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· ἀλλὰ τίς

ΣΩ. Οὐκ οἶσθ' ὅτι τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθῶν φὴς παρουσίᾳ II. i. 113.
εἶναι ἀγαθούς, κακοὺς[x] δὲ κακῶν; τὰ δὲ ἀγαθὰ εἶναι τὰς ἡδονάς, κακὰ δὲ τὰς ἀνίας;

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῖς χαίρουσι πάρεστι τἀγαθά,[y] αἱ ἡδοναί, εἴ περ χαίρουσιν.

ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθῶν παρόντων ἀγαθοί εἰσιν οἱ χαίρον-

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δέ; τοῖς ἀνιωμένοις οὐ πάρεστι τὰ κακά, αἱ λῦπαι;

ΚΑΛ. Πάρεστιν.

ΣΩ. Κακῶν δέ γε παρουσίᾳ φὴς σὺ εἶναι[z] κακοὺς τοὺς κακούς. ἢ οὐκέτι φής;[a]

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀγαθοὶ ἄρα οἳ ἂν χαίρωσι, κακοὶ δὲ οἳ ἂν ἀνιῶνται;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οἱ μέν γε μᾶλλον μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον ἧττον, οἱ δὲ παραπλησίως παραπλησίως.[b]

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν φὴς παραπλησίως χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι τοὺς φρονίμους καὶ τοὺς ἄφρονας καὶ[c] τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἀνδρείους, ἢ καὶ[d] μᾶλλον ἔτι τοὺς δειλούς; II. i. 114.

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

§. 117. ΣΩ. Συλλόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὡμολογημένων· καὶ δὶς γάρ τοι καὶ τρίς I. 499.
φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι. Ἀγαθὸν μὲν εἶναι τὸν[e] φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖόν φαμεν. ἢ γάρ;

εἶναι φὴς W.—[a] γε φὴς I.—[b] alterum παραπλησίως om pr E.—[c] καὶ ante τοὺς δει-

ἀγαθοὶ ἄρα—Πάνυγε] Desunt hæc in B. M. Find.

οἱ μέν γε μᾶλλον—οἱ δ' ἧττον] Sc. χαίρουσιν ἢ λυποῦνται. Vulgo οἱ—οἱ—οἱ, ut durius suppleri debeat participium χαίροντες ἢ λυπούμενοι. Heind.

§. 117. καὶ δὶς γάρ τοι] Schol. Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν, ὅτι χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. Ἐμπεδοκλέους τὸ ἔπος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία· φησὶ γάρ, καὶ δὶς γάρ, ὃ δεῖ, καλόν ἐστιν ἐνίσπειν. Plat. Phileb. p. 60. E. Εὖ δ' ἡ παροιμία δοκεῖ ἔχειν, τὸ δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. de Legg. xii. p. 956. E. καλὸν τό γε ὀρθὸν καὶ δὶς καὶ τρίς. Conf. Sturz. Empedocl. Fragment. p. 504. Comment. Soc. Phil. Lips. t. i. p. ii. p. 272. Heind.

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Κακὸν δὲ τὸν ἄφρονα[f] καὶ δειλόν;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀγαθὸν δὲ αὖ τὸν χαίροντα;

ΚΑΛ. Ναί.[g]

ΣΩ. Κακὸν δὲ τὸν ἀνιώμενον;

ΚΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἀνιᾶσθαι δὲ καὶ χαίρειν τὸν ἀγαθὸν καὶ κακὸν ὁμοίως, ἴσως δὲ καὶ μᾶλλον τὸν κακόν;[h]

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁμοίως γίγνεται κακὸς καὶ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ ἢ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς ὁ κακός; οὐ ταῦτα συμβαίνει, καὶ τὰ πρότερα ἐκεῖνα, ἐάν τις ταὐτὰ φῇ ἡδέα τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι; οὐ ταῦτα ἀνάγκη, ὦ Καλλίκλεις;

ΚΑΛ. Πάλαι τοί[i] σου ἀκροῶμαι, ὦ Σώκρατες, καθομολογῶν, ἐνθυμούμενος ὅτι κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν,
II. i. 115. τούτου ἄσμενος ἔχει[j] ὥς περ τὰ μειράκια. ὡς δὴ[k] σὺ οἴει ἐμὲ ἢ καὶ ἄλλον ὁντινοῦν[l] ἀνθρώπων οὐχ ἡγεῖσθαι τὰς μὲν βελτίους ἡδονάς,[m] τὰς δὲ χείρους;

§. 118. ΣΩ. Ἰοὺ ἰού, ὦ Καλλίκλεις, ὡς πανοῦργος εἶ,

λοὺς om Φ.—[d] καὶ post ἢ om F.—[e] τὸ ΞΥ.—[f] ἄφρονα...τὸν om Φ.—[g] ναί erasisse videtur Γ.—[h] τῶν κακῶν W.—[i] τοι ΞΓΔΗΣΥBCV: τι ^{et} *ς.—[j] ἔχῃ W.—[k] δὲ EF.—[l] ὁντινοῦν CEFI: ὁντιναοῦν *ς.—[m] ἡδονὰς om pr F.—[n] ταὐτὰ ΞΥ et pr Ξ, αὖ

οὐκοῦν ὁμοίως γίγνεται] Schol. *ὑπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως· οὐκοῦν ὁ κακὸς ὁμοίως, εἶτα τὰ ἑξῆς.* Vulgo perperam etiam *τῷ ἀγαθῷ* interrogandi nota apponitur. *καὶ τὰ πρότερα ἐκεῖνα, beatissimam esse cinædorum vitam* §. 108. HEIND.

ἀγαθὸς] Steph. '*γρ. μᾶλλον ἀγαθοῦ.*' Sed malo alteram; et recte notavit margo Cod. R. *ὑπέρθεται* [sic] *λέξις οὕτως, οὐκ οὖν ὁ κακὸς ὁμοίως καὶ τὰ ἑξῆς.* Quod ad rem ipsam attinet, *Πῶς οὐκ ἄλογον ἐστι,* (interrogat Noster in Philebo)—*τὸν μὴ χαίροντα, ἀλγοῦντα δὲ, ἀναγκάζεσθαι φάναι κακὸν εἶναι τότε ὅταν ἀλγῇ, κἂν ᾖ ἄριστος πάντων· καὶ τὸν χαίροντα αὖ ὅσῳ μᾶλλον χαίρῃ, τοσοῦτον διαφέρειν πρὸς ἀρετήν*; p. 55. B. ROUTH.

οὐ ταῦτα ἀνάγκη] Cf. ad §. 68. HEIND.

ταυτὰ] Codd. B. M. omiserant. FIND.

πάλαι τί σου] Codd. B. M. Πάλ. τοί σ. Nec male. Phædo p. 63. A. *Ἀεί τοι, ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ.* Illud dictum fuerit, ut *ἐναγχός τι* Charmid. §. 6. *νεωστὶ*, et similia, quanquam exemplum hujus generis vix aliud in Platone reperias. HEIND.

ὥσπερ τὰ μειράκια] Imitatos esse juvenes Atticos Socraticum interrogandi morem, ex Apol. Socr. constat, §, 10. et Clitophonte p. 408. D. Sed puerilem disputandi appetentiam, qua inficiebantur horum animi a sophistis, culpat ipse quoque Socrates in l. vii. de Rep. p. 539. B. sicut a Callicle hic et supra impetitur, ad p. 193. l. 4. ROUTH.

ὡς δὴ σὺ] *Quasi vero.* Cf. ad §. 54. HEIND.

§. 118. *ἰοὺ*] Suid. *Ἰού. σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ οἴμοι, φεῦ. Καὶ ἰοὺ,*

καί μοι ὥς περ παιδὶ χρῇ, τοτὲ μὲν ταῦτα[n] φάσκων οὕτως ἔχειν,[o] τοτὲ[p] δὲ ἑτέρως, ἐξαπατῶν με. καί τοι οὐκ ᾤμην γε κατ' ἀρχὰς ὑπὸ σοῦ ἑκόντος[q] εἶναι ἐξαπατηθήσεσθαι, ὡς ὄντος φίλου· νῦν δὲ ἐψεύσθην, καὶ ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη μοι[r] κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν καὶ τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ. ἔστι δὲ δή, ὡς ἔοικεν, ὃ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδοναί τινές εἰσιν αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. ἦ γάρ;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἀγαθαὶ μὲν αἱ[s] ὠφέλιμοι,[t] κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραί;

ΞΓΔΦBCEFIVW.—[o] ἔχει Ξ.—[p] τὸ I.—[q] ἑκόντως I.—[r] μοι om ΞΥΦIV et pr E.—

ἰοὺ, σχετλιαστικὸν ὁμοίως ἐπίῤῥημα. Ἰοῦ, ἰοῦ, τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. H. l. mirantis magis sunt voculæ, quam indignantis, ut Hipp. Maj. §. 26. Ἰοὺ ἰοὺ, ὦ Ἱππία, ὡς θαυμασίως τε καὶ μεγάλως καὶ ἀξίως σαυτοῦ εἴρηκας. de Rep. iv. p. 432. D. καὶ ἐγὼ κατιδὼν, ἰοὺ ἰοὺ, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἴχνος, καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Cf. Brunck. in Add. ad Aristoph. Pac. 317. Heind.

Notandam interim de Calliclis distinctione, quam suggerit ante Socrates, idem quod in l. vi. de Rep. ostenditur, p. 505. C. decipi nimirum illos, qui *bonum* statuunt voluptatem, quippe qui confiteri coacti voluptates aliquas esse malas, idem et bonum et malum esse dicunt. Routh.

χρῇ] χρῷ Ms. B. male. Routh.

τοτὲ μὲν ταῦτα] Codd. B. M. ταυτὰ, Bas. 2. τὰ αὐτὰ, probante Routhio. Cod. R. αὖ pro ταῦτα. Sed ταῦτα in hoc verborum positu præfero; ταυτὰ sic positum mallem: ταυτὰ τοτὲ μὲν φάσκ. Neutrum Ficinus expressit: *me quasi puerum ludis, quandoque uno modo afferens, quandoque aliter*, neque incommode utrumvis abesset. Mox de Attico pleonasmo τοῦ εἶναι in verbis ὑπὸ σοῦ ἑκόντος εἶναι. vid. Bach. ad Xenoph. Hier. vii. 11. Heind.

φίλου] Bas. 2. φαύλου. Routh.

τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν] Suidas Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, postquam verba Platonis citaverit, istud quoque ex Pylæa Cratini profert, Ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι. Hesychius: Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο. παροιμία, ἧς καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ μνημονεύει. Zenobius in Proverbiis Cent. iii. 42. hoc ex oraculi responso ad Myscellum laudat: δῶρον δ' ὅ,τι δῷ τις, ἐπαίνει. Abest μοὶ post ἀνάγκη a Ms. B. Routh.

τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν] *Res præsentes et quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere inque rem suam convertere.* Ita loquendi hanc formulam, quæ in proverbium abiit, h. l. capiendam docuit Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. §. 21. Bip. t. iii. p. 365. Quæ adduntur, τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον κ. σ. hæc quoque proverbii colorem habent, unde illud apud Cic. ad Att. vi. 5. xv. 7. τὰ μὲν διδόμενα expleri posse, recte judicavit Ernestus Clav. Cic. p. 897. Herodot. viii. 114. χρηστήριον ἐληλύθεε ἐκ Δελφῶν Λακεδαιμονίοισι, Ξέρξεα αἰτέειν δίκας τοῦ Λεωνίδεω φόνου, καὶ τὸ διδόμενον ἐξ ἐκείνου δέκεσθαι, quanquam aliter ibi locutionem accepit Wesselingius. Heind.

ἔστι δὲ δὴ κ. τ. λ.] Citat Stobæus, Serm. 5. Sed abest δὴ Cod. Ms. Stob. in Coll. Nov. Routh.

ὃ νῦν λέγεις] Codd. A. M. B. σὺ ante νῦν interpositum habent. Bene. Ad ἔστι hoc mente repetendum liquet prægressum τοῦτο τινὲς autem illud post ἡδοναὶ illatum cave Routhio credas ejiciendum. Phileb. p. 13. C. Οἴει γάρ τινα—ἀνέξεσθαί σου λέγοντος, τὰς μὲν εἶναί τινας ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δέ τινας ἑτέρας αὐτῶν κακάς; Heind.

ἀγαθαὶ μὲν] ἀγαθαὶ μὲν δὴ Stobæi Ms. Coll. Nov. Mox abest γὲ a Ms. B. dein ὠφ. δὲ αἱ ἀγαθὸν ποιοῦσαι Stobæus, apud quem deest quoque τὶ post κακόν: paulo post λέγομεν Stob. Ms. Coll. Nov. Routh.

τὴν[d] φύσιν ἔσκεπται καὶ τὴν αἰτίαν ὧν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τούτων ἑκάστου δοῦναι, ἡ ἰατρική· ἡ δ' ἑτέρα τῆς[e] ἡδονῆς, πρὸς ἣν ἡ θεραπεία αὐτῇ[f] ἐστὶν ἅπασα, κομιδῇ ἀτέχνως[g] ἐπ' αὐτὴν[h] ἔρχεται, οὔ τέ τι[i] τὴν φύσιν σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν, ἀλόγως τε παντάπασιν ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβῇ[j] καὶ ἐμπειρίᾳ,[k] μνήμη[l]
II. i. 119. μόνον[m] σωζομένη τοῦ εἰωθότος[n] γίγνεσθαι, ᾧ δὴ καὶ πορίζεται τὰς ἡδονάς. [§. 122.] Ταῦτ' οὖν[o] πρῶτον σκόπει[p] εἰ[q] δοκεῖ σοι ἱκανῶς λέγεσθαι, καὶ εἶναί τινες καὶ περὶ ψυχὴν τοιαῦται[r] ἄλλαι πραγματεῖαι, αἱ μὲν τεχνικαί, προμήθειάν[s] τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχήν, αἱ δὲ τούτου μὲν ὀλιγωροῦσαι, ἐσκεμμέναι δ' αὖ, ὥσπερ ἐκεῖ, τὴν ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς, τίνα ἂν αὐτῇ[t] τρόπον

Iϛ.—[d] κατὰ, in mg positis καὶ τὴν, F.—[e] ἡ τῆς IV.—[f] ἡ αὐτὴ Ξ et corr Υ.—[g] ἀτέχνως ΞΣCV et corr 𝔄: ἀτεχνῶς °ϛ.—[h] ἐπ' αὐτὴν post κομιδῇ ponit Γ.—[i] τοι W.—[j] τριβῇ 𝔄ΓΞΣΥΦBCIVW.—[k] ἐμπειρίᾳ 𝔄BV.—[l] μνήμῃ F, μνήμην 𝔄ΓΔΣΥΦIVW.—[m] μόνην W.—[n] εἰωθότως I.—[o] πρῶτον μὴν σκόπει Γ.—[p] σκοπεῖς I.—[q] εἰ om I.—[r] τοιοῦται 𝔄.—[s] προμηθίαν 𝔄Δ.—[t] αὐτῇ 𝔄ΔΞΣΥ et pr C: αὐτὴ °ϛ.—[u] ἡ ΓΔΞΣΥI.—[v] σκοπου-

Gorg. §. 155. extr. et §. 159. extr. Heind.

ἡ δ' ἑτέρα τῆς ἡδονῆς] Inferre iterum volebat Plato, οὔτε τὴν φύσιν ἔσκεπται etc. sed structuræ tenorem paullulum interrumpens, dum interponit hæc, πρὸς ἣν—ἅπασα, neglecto deinde genitivo τῆς ἡδονῆς, ita pergit, quasi scripsisset: ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ πρὸς τὴν ἡδονὴν ἅπασά ἐστιν ἡ θεραπεία. Heind.

ἀτέχνως] Sic pro ἀτεχνῶς Codd. B. et R. Harpocrat. Ἀτεχνῶς, περισπωμένως μὲν ἀντὶ τοῦ σαφῶς ἢ βεβαίως ἢ ἀσφαλῶς ἢ φανερῶς· παροξυτόνως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ἄνευ τέχνης. Heind.

ἀλόγως] Videtur Ficinus legisse ἄλογος. quod minus probandum. Routh.

ἄλογός τε] Vulgo ἀλόγως, ut hæc ἀλόγως τε παντάπασιν respondeant illi ἀτέχνως, pertineantque ad præcedens ἔρχεται, non sine intolerabili sermonis languore. Ferrem sic posita: ἀτέχνως ἀλόγως τε παντάπασιν ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, quanquam idem prorsus utraque vox sonat; nunc nihil cunctatus e Ficino, qui vertit temeraria prorsus, correxi ἄλογος. Appulei. de Dogm. Plat. ii. p. 29. ed. Wouw. hunc locum haud dubie in hac locutione respiciens: 'Hinc rhetoricæ duæ sunt apud eum (Platonem) partes, quarum una est disciplina contemplatrix bonorum, justi tenax, apta et conveniens cum secta ejus, qui politicus vult videri; alia vero adulandi scientia est, captatrix verosimilium, usus nulla ratione collectus. Sic enim ἄλογον τριβὴν elocuti sumus, quæ persuasum velit, quod docere non valeat.' Quintilian. Inst. Orat. x. 7. 11. 'Est igitur usus quidam irrationalis, quem Græci ἄλογον τριβὴν vocant' etc. Similiterque hanc ὀψοποιητικὴν Socrates ἄλογον πρᾶγμα appellavit §. 45. et ἄτεχνος τριβὴ pervulgati est usus. Cf. ad §. 42. Jam post τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ suppleri potest οὖσα; structuræ autem persimilis tenor est in Phædro §. 32. Ἡ γὰρ ἄνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία, πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα κάλλους καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωμάτων κάλλος ἀχθεῖσα, ἐρρωμένως ῥωσθεῖσα, νικήσασα ἀγωγῇ, ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα, ἔρως ἐκλήθη. Heind.

διαριθμησαμένη] Schol. ἀντὶ τοῦ διακρίνασα ἢ διαλογισαμένη κ. τ. λ. Mox ᾧ δὴ καὶ etc. sc. τῷ μεμνῆσθαι τὸ εἰωθὸς γίγνεσθαι, observatione quadam vulgaris consuetudinis et imitatione, non ratione et arte. Heind.

μνήμῃ] Deest in B. M. Find.

§. 122. τεχνικαί, προμήθ.] Codd. B. A. M. τεχνικαὶ καὶ προμ. non male. Heind.

πράξεων τὸ ἀγαθόν, καὶ ἐκείνου ἕνεκεν[c] δεῖν[d] πάντα τἄλλα πράττεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο τῶν ἄλλων; σύμψηφος ἡμῖν I. 500.
εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτων;[e]

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τῶν ἀγαθῶν ἄρα ἕνεκα δεῖ καὶ τἄλλα καὶ τὰ ἡδέα πράττειν, ἀλλ' οὐ τἀγαθὰ τῶν ἡδέων.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά,[f] ἢ τεχνικοῦ δεῖ εἰς ἕκαστον;

ΚΑΛ. Τεχνικοῦ.

ΣΩ. Ἀναμνησθῶμεν δὴ ὧν αὖ[g] ἐγὼ πρὸς Πῶλον καὶ II. i. 117.
Γοργίαν ἐτύγχανον λέγων. ἔλεγον γάρ, εἰ μνημονεύεις, ὅτι εἶεν παρασκευαὶ αἱ[h] μὲν μέχρι[i] ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευάζουσαι, ἀγνοοῦσαι δὲ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, αἱ δὲ γιγνώσκουσαι ὅ τί τε[j] ἀγαθὸν καὶ ὅ τι κακόν· καὶ ἐτίθην[k] τῶν μὲν περὶ τὰς ἡδονὰς τὴν μαγειρικὴν[l] κατὰ τὸ σῶμα[m] ἐμπειρίαν ἀλλ' οὐ τέχνην, τῶν δὲ περὶ τὸ ἀγαθὸν

—[e] ἕνεκεν ΧΓΔΞΣΥΙVW : ἕνεκα *s.—[d] δεῖ F.—[e] τούτων I.—[f] κακοῦ Φ.—[g] ἂν ΞΥΕΡ.—[h] αἱ om Ξ.—[i] μέχρι ΧΔΞΥΦΒCFIVW et pr ΠΕ : μέχρις s.—[j] τε om I.—
[k] ἐτίθην (ην) ΧΔΦ et pr Γ, ἐτίθειν FW, ἐτίθειν E : ἐτίθουν *s.—[l] μαγειρικὴν ὀψοποιητι-

ἡμῖν τρίτος ὅδε ξυμπότης; Eurip. Orest. 1179. Ἐγὼ, κασίγνητ' αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ, Σωτηρίαν σοι, τῷδε τ', ἐκ τρίτου τ' ἐμοί. Hæc aliaque id genus si meminisset Steph. ne memorasset quidem, quod alicubi repererat, ἐκ τούτων, nedum, deleto ἐκ, jungi istud τούτων cum σύμψηφος voluisset. ἐκ τρίτων, tertius, sc. præter ipsum Socratem et Polum. Mire Schol. Τὸν Γοργίαν καὶ Πῶλον ὡς ἕνα ἔλαβε. Codd. B. A. M. σύμψ. καὶ σὺ ἡμῖν εἶ ἐκ τρ. Heind.

σύμψηφος ἡμῖν εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτων; Ἔγωγε] Al. ἐκ τούτων. Fortasse autem expungenda præpositio ἐκ, ut τούτων jungatur cum σύμψηφος. Steph. Ubi τούτων invenerit Stephanus, me latet. τρίτων in omnibus Platonis libris editis et in Codd. Mss. Routh.

ἆρ' οὖν παντὸς ἀνδρός ἐστιν] De loquendi hoc genere nonnulla dabit Valcken. ad Herodot. vii. 158. Heind.

ποῖα ἀγαθὰ—καὶ ὁποῖα κακά;] Stob. ποῖα pro ὁποῖα. Sed sæpius ita alterum alteri subjectum reperitur. Deinde Steph. '_γρ' γὰρ αὖ' uti Bas. 2. Stob. ἔλ. γὰρ αὐτός. Heind.

παρασκευαί] Schol. Οὐ τέχνας, οὐκ ἐμπειρίας εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μέσον τούτων, τὰς παρασκευάς, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν τὰς ἐπιτηδεύσεις. Heind.

μέχρις ἡδονῆς] Codd. B. M. et Stob. μέχρι ἡδ. V. not. ad §. 93. Heind.

αὐτὸ τοῦτο μόνον] Male hoc μόνον omissum a Stob. Cf. de Legg. ii. p. 667. B. τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι. Ibid. E. αὐτοῦ τούτου μόνου ἕνεκα: et nostra ad Charmid. §. 8. Toup. ad Longin. p. 396. De re ipsa vid. §. 44. seqq. Heind.

τὴν μαγειρικὴν κατὰ τὸ σῶμα ἐμπειρ.] Codd. B. A. M. τὴν μαγ. ὀψοποιητικὴν ἐμπειρίαν, ac verba κατὰ τὸ σῶμα a Stobæo quoque absunt. Istud ὀψοποιητικὴν a glossatore videtur adscriptum ex superioribus illis §. 42. ταύτης μοι δοκεῖ τῆς

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;[h] ἡ τῶν χορῶν[i] διδασκαλία καὶ ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις οὐ τοιαύτη τίς σοι καταφαίνεται; ἢ ἡγεῖ[j] τι[k] φροντίζειν[l] Κινησίαν[m] τὸν[n] Μέλητος ὅπως ἐρεῖ τι[o] τοιοῦτον ὅθεν ἂν[p] οἱ ἀκούοντες βελτίους γίγνοιντο, ἢ ὅ
I. 502. τι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχλῳ τῶν θεατῶν;

ΚΑΛ. Δῆλον δὴ τοῦτό γε,[q] ὦ Σώκρατες, Κινησίου γε πέρι.

ΣΩ. Τί δὲ[r] ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης; ἦ πρὸς τὸ βέλτιστον
II. i. 121. τον βλέπων[s] ἐδόκει σοι κιθαρῳδεῖν; ἢ ἐκεῖνος[t] μὲν οὐδὲ πρὸς τὸ ἥδιστον; ἠνία γὰρ ᾄδων τοὺς θεατάς. ἀλλὰ δὴ

Γ.—[g] μόνον ἡμῶν Φ.—[h] δαί Φ.—[i] χωρῶν I, χορδῶν F.—[j] ἢ ἡγεῖ W.—[k] τι om Φ.—[l] κινησίαν φροντίζειν τὸν μέλητος Γ, τὸν μέλητος κινησίαν φροντίζειν W.—[m] κινησίαν...σώκρατες om pr F.—[n] τοῦ I.—[o] ἐρεῖται W.—[p] ἂν om W.—[q] γε om E.—[r] δαὶ Φ.—[s] βλέπων om Γ.—[t] ἐκεῖνο pr Φ.—[u] δαὶ Δ et corr Ξ.—[w] δὴ add ΞΓΔΗΣΥ

ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. Οἶδε γὰρ ἄλλην, ἣν σώζειν τὰς πολιτείας νενόμικεν. Ducta hæc ex tertio de Rep. p. 399. C. Οὐκ ἄρα—πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν. Οὔ μοι — φαίνεται. Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα; Δῆλα δὴ —. Λύρα δή σοι— καὶ κιθάρα λείπεται καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα, καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. De ætatis suæ musica, scenica imprimis, quid Plato existimaverit, præter alia insignis docebit locus de Legg. iii. p. 700. D. seqq. Aristotel. Polit. viii. 6. συμβαίνοι δ' ἂν περὶ τὴν μάθησιν (τῆς μουσικῆς μὴ γίνεσθαι τὸ σῶμα βάναυσον), εἰ μήτε τὰ πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς τεχνικοὺς συντείνοντα διαπονοῖεν, μήτε τὰ θαυμάσια καὶ περιττὰ τῶν ἀγώνων εἰς τὴν παιδείαν, ubi Reizius (in Excerpt. ex Arist. Politicis p. 93.) notat, certamina musica intelligi, qualia Pythia et Athenis festo Panathenæorum, Corinthi festo Bacchi Melanægidis, alibi alia. Sed tota illa huc pertinet annotatio. Heind.

Aristides in Orat. Platon. ii. p. 185. mentionem Meletis facit nec p. 236. prætermisit tangere, quæ hic Plato Socratem de poësi dithyrambica disserere jubet p. 292. et 295. Find.

Κινησίαν τὸν Μέλητος] Schol. ad Aristoph. Ran. 153. Ἦν Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. x. 6. Conveniunt in hunc Pherecratis versus illi apud Plutarch. de Musica p. 1142. ubi Musicam sic loquentem inducit: Κινησίας γὰρ ὁ κατάρατος Ἀττικὸς, Ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς, Ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως Τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν, Ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά; unde satis intelligitur, cur hujus potissimum h. l. mentio fiat. Heind.

τί δὲ ὁ πατὴρ] Vel, Τί δέ; ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης ἢ πρὸς τὸ β. Sic in sequentibus post τί δὲ, non post ποίησις, poni potest interrogandi nota. Steph.

τί δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης;] De Rep. i. p. 341. C. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸς——πότερον χρηματιστής ἐστιν ἢ τῶν καμνόντων θεραπευτής;—Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστὶν ἢ ναύτης; Cratyl. §. 50. διὰ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦτο (Ἄρτεμιν) ὁ τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ. Ἑρμ. Τί δαὶ ὁ Διόνυσός τε καὶ ἡ Ἀφροδίτη;. Σ. Μεγάλα—ἐρωτᾷς. §. 57. Τί δὲ τὸ πῦρ τε καὶ τὸ ὕδωρ; Cic. Tusc. i. 15. 'Loquor de principibus. Quid poetæ? nonne post mortem nobilitari volunt?' Ejusdemque generis sunt proxima illa, Τί δὲ ἡ τῶν χορῶν διδασκαλία, et mox §. 124. Τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὕτη— τῆς τραγῳδίας ποίησις etc.

φιλοσοφίᾳ, καὶ τί ποτ᾽ ἐστὶν οὗτος ἐκείνου διαφέρων. ἴσως οὖν βέλτιστόν[t] ἐστιν, ὡς ἄρτι ἐγὼ ἐπεχείρησα, διαιρεῖσθαι, διελομένους δὲ καὶ ὁμολογήσαντας ἀλλήλοις, εἰ ἔστι τούτω διττὼ τὼ[u] βίω, σκέψασθαι[v] τί τε διαφέρετον ἀλλήλοιν II. i. 118. καὶ ὁπότερον βιωτέον αὐτοῖν. ἴσως οὖν οὔπω οἶσθα τί λέγω.

§. 121. ΚΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλ᾽ ἐγώ σοι σαφέστερον ἐρῶ. ἐπειδὴ ὡμολογήκαμεν[w] ἐγώ τε καὶ σὺ εἶναι μέν τι[x] ἀγαθόν, εἶναι δέ τι ἡδύ, ἕτερον δὲ τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ, ἑκατέρου δὲ αὐτοῖν[y] μελέτην τινὰ εἶναι καὶ παρασκευὴν τῆς κτήσεως, τὴν μὲν τοῦ[z] ἡδέος θήραν, τὴν δὲ τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὸ δή[a] μοι τοῦτο πρῶτον ἢ σύμφαθι ἢ μὴ συμφῇς.

ΚΑΛ. Οὕτω φημί.

ΣΩ. Ἴθι δή, ἃ καὶ πρὸς τούσδε ἐγὼ ἔλεγον διομολόγησαί[b] μοι, εἰ ἄρα σοι ἔδοξα τότε ἀληθῆ λέγειν. ἔλεγον δέ που ὅτι ἡ μὲν ὀψοποιικὴ[c] οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι ἀλλ᾽ ἐμπειρία, ἡ δ᾽ ἰατρική, λέγων ὅτι ἡ μὲν τούτου οὗ θεραπεύει καὶ I. 501.

s.—[v] σκέψασθε ΥΦW.—[w] ὡμολογήσαμεν F.—[x] τοι I.—[y] αὐτοῦ W.—[z] μὲν οὖν τοῦ W.—[a] δέ ΧΓΔΣΥΦBCEFW et pr Ξ, γέ IV.—[b] διωμολόγησαι corr E.—[c] ὀψοποιητική

διττὼ τὼ βίω] Articulum τὼ addidi e Codd. A. M. B. Heind.

§. 121. ἢ σύμφαθι ἢ μή· συμφῇς;] Male vulgo distinguunt, ἢ μὴ συμφῇς; in quo μὴ soloece construeretur cum subjunctivo præsentis temporis. §. 60. 100. φάθι ἢ μή. de Rep. v. p. 475. B. Τοῦτο δὴ φάθι ἢ μή. Illud autem συμφῇς; additum, velut ξυγχωρεῖς; in Charmid. §. 29. ἕτερόν ἐστι τὸ βαρύ τε καὶ τὸ κοῦφον τῆς στατικῆς αὐτῆς· ξυγχωρεῖς; ubi vid. not. Heind.

διομολόγησαι] διωμολόγησαι Ald. Basileenses et Ms. B. Recte emendavit Stephanus. *Assentire*, Ficinus. Routh.

ἔδοξα] Codd. B. M. ἐγὼ ἔδοξα, et iidem deinde ἡ ὀψοποιική. V. ad §. 42. Heind.

ἡ δ᾽ ἰατρική] Schol. τούτῳ προσθετέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ τέχνη εἶναι. Imo dokeî repetendum, quod legitimo propemodum usu omissum. Phædr. §. 10. Τὰ μὲν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν, οἱ δ᾽ ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. de Rep. i. p. 349. C. ἐρωτῶ, — εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλοιτο ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου, et deinde ibidem, ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου. Theætet. §. 107. Ἐν μὲν ἄρα τοῖς παθήμασιν οὐκ ἔνι ἐπιστήμη, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ. Sed ubivis in promptu sunt exempla. Heind.

ἡ ἰατρική] Repetitur ubi poterat abesse, et fortasse non est a manu Platonis profectum, quia sponte patet, Socratem hic de arte medendi loqui. Find.

λέγων, ὅτι ἡ μὲν] Iterum perspicuitatis causa infertur ἡ ἰατρική, quæ ratio satis obvia Findeisenium fefellit. Cratyl. §. 115. ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀκολασία παραπλησία τούτοις φαίνεται. Ἡ μὲν γὰρ τοῦ ἅμα θεῷ ἰόντος πορεία φαίνεται, ἡ ἀμαθία· ἡ δὲ ἀκολασία παντάπασιν ἀκολουθία τοῖς πράγμασι φαίνεται. Protag. §. 351. A. οὐ γὰρ ταυτὸν εἶναι δύναμίν τε καὶ ἰσχύν, ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίγνεσθαι, τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ· ἰσχὺν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. de Legg. i. p. 631. C. ὅνπερ ἕπηται (πλοῦτος) φρονήσει, ὃ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστιν ἀγαθόν, ἡ φρόνησις· δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν σώφρων ψυχῆς ἕξις. Conf.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Φέρε δή, εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι[e] λόγοι γίγνονται τὸ[f] λειπόμενον;[g]

ΚΑΛ. Ἀνάγκη.

II. i. 122. ΣΩ. Οὐκοῦν πρὸς πολὺν ὄχλον καὶ δῆμον οὗτοι λέγονται οἱ λόγοι.

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Δημηγορία ἄρα τίς ἐστιν ἡ ποιητική.

ΚΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη. ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε.

§. 125. ΣΩ. Νῦν ἄρα ἡμεῖς εὑρήκαμεν ῥητορικήν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παίδων τε[h] ὁμοῦ[i] καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων, ἣν οὐ πάνυ ἀγάμεθα· κολακικὴν γὰρ αὐτήν φαμεν[j] εἶναι.

Δ.—[c] γε om ΣΙ.—[d] νῦν om W.—[e] libri τι ἤ.—[f] καὶ τὸ I.—[g] γιγνόμενον, in mg posito λειπόμενον, W.—[h] τε om Γ.—[i] ὁμοῦ om Σ.—[j] φαμεν αὐτὴν F.—[k] δαὶ Φ et

νῦν δὴ κολακ.] Abest νῦν δὴ a Codd. B. A. M. HEIND.

περιέλοιτο] Eodem modo, quo hic Socrates, de poesi judicat Isocrates Euag. cap. 3. Aristides Orat. Plat. ii. p. 278. laudat hæc verba sic: εἴτις τῆς ποιήσεως περιέλοι τὸ μέτρον καὶ τὸν ῥυθμὸν δημηγορία δὴ τὸ λειπόμενόν ἐστιν. FIND.

εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως] Sophist. p. 264. E. ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες, τὴν οἰκείαν λιπόντες φύσιν, ἐπιδείξωμεν etc. HEIND.

τό τε μέλος] *Modulos in cantu.* de Legg. ii. p. 669. D. οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρίς, λόγους ψιλοὺς εἰς μέτρα τιθέντες, μέλος δ' αὖ καὶ ῥυθμοὺς ἄνευ ῥημάτων, ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι. Ampliori potestate de Rep. iii. p. 398. D. Τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστι συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 38. HEIND.

ῥυθμὸν] Rhythmi, ut docet Quinctilianus l. ix. de Inst. Orat. c. 4. spatio temporum constant; metra etiam ordine: Rhythmus tempus solum metitur; huic igitur indifferens est, dactylusne priores habeat syllabas breves, an sequentes; dactylus an anapæstus adhibeatur. Metrum porro, ait idem, 'in verbis modo, rhythmus etiam in corporis motu est.' Inspice Aristotelem de Poet. c. 1. Suidam v. Ῥυθμὸς, et Jacobi Harris librum posthumum, qui inscribitur Philological Inquiries, p. ii. c. 2. ROUTH.

γίγνονται] Pro γίγνεται ob progressum λόγοι, ut contra Meno p. 91. C. Οὗτοι φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. Tum Cod. M. λέγονται οἱ λόγοι οὗτοι. HEIND.

ἡ ῥητορικὴ δημηγορία] Non hic sermo est de arte rhetorica, ad quam progreditur Socrates verbis demum seqq. Τί δὲ ἡ πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον ῥητορικὴ etc. sed de poetica, quam rhetoricam quandam δημηγορίαν esse judicat. Itaque aut expungendus est omnino articulus, aut ponendus ante δημηγορία. HEIND.

§. 125. ὁμοῦ] Abest hoc ὁμοῦ a Codd. B. M. Clare autem h. l. apparet, illa quidem ætate mulieres servosque aditu ad spectacula scenica non esse prohibitos. Cf. de Legg. vii. p. 817. C. παίδων ἐλευθέρων ἀνδρῶν. Schol. τοῦτό φησι

γίγνοιτο· ἢ[u] τις δὲ ἢ βελτίων ἢ χείρων τῶν ἡδονῶν, οὔτε σκοπούμεναι,[v] οὔτε μέλον αὐταῖς ἄλλο[w] ἢ χαρίζεσθαι μόνον, εἴτε βέλτιον εἴτε χεῖρον. ἐμοὶ μὲν γάρ, ὦ Καλλίκλεις, δοκοῦσί τε εἶναι, καὶ ἔγωγέ φημι τὸ τοιοῦτον κολακείαν εἶναι καὶ περὶ σῶμα καὶ περὶ ψυχὴν καὶ περὶ ἄλλο[x] ὅτου ἄν τις τὴν ἡδονὴν θεραπεύῃ[y] ἀσκέπτως ἔχων τοῦ ἀμείνονός τε καὶ τοῦ[z] χείρονος· σὺ δὲ δὴ πότερον συγκατατίθεσαι[a] ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν[b] ἢ ἀντιφῄς;

ΚΑΛ. Οὐκ ἔγωγε, ἀλλὰ συγχωρῶ, ἵνα σοι καὶ περανθῇ ὁ λόγος καὶ Γοργίᾳ τῷδε χαρίσωμαι.

ΣΩ. Πότερον δὲ περὶ μὲν μίαν ψυχήν ἐστι τοῦτο, περὶ δὲ δύο καὶ πολλὰς[c] οὐκ ἔστιν;

ΚΑΛ. Οὔκ, ἀλλὰ καὶ περὶ δύο καὶ περὶ[d] πολλάς.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀθρόαις ἅμα χαρίζεσθαι ἔστι μηδὲν[e] σκοπούμενον τὸ βέλτιστον;

§. 123. ΚΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν αἵ τινές εἰσιν αἱ ἐπιτηδεύσεις αἱ τοῦτο ποιοῦσαι; Μᾶλλον δέ, εἰ βούλει, ἐμοῦ ἐρωτῶντος, ἣ μὲν ἄν σοι δοκῇ τούτων εἶναι, φάθι, ἣ δ' ἂν μή, μὴ[f] φάθι. πρῶτον δὲ σκεψώμεθα τὴν αὐλητικήν. οὐ δοκεῖ σοι τοιαύτη τις εἶναι, ὦ Καλλίκλεις, τὴν ἡδονὴν ἡμῶν μόνον[g] διώκειν, ἄλλο δ' οὐδὲν φροντίζειν;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αἱ τοιαίδε ἅπασαι, οἷον ἡ κιθαριστικὴ II. i. 120.
ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσιν;

μόνην I.—[v] lacuna in I.—[x] ἄλλου ΣΥ et fortasse pr Ξ.—[y] θεραπεύοι Φ.—[z] alterum τοῦ om Φ.—[a] συγκατατίθεσθαι ΣΥV.—[b] δόξαν ἔχων I.—[c] πολλάκις I.—[d] περὶ ante πολλάς om F.—[e] μὴ δὲ ΧΔΣΥΦBCFW et pr E, μὴ IV.—[f] alterum μὴ om ΧΔ et pr

ὥσπερ ἐκεῖ] I. e. ὥσπερ ἐν τῷ σώματι ἡ ὀψοποιητική. Statim post pro αὐτῇ rescripsi αὕτη. Heind.

θεραπεύῃ] Codd. B. M. θεραπεύοι. superscripto η. Mox Codd. A. B. M. συγκατατίθεσθαι. Find.

σὺ δὲ δὴ πότερον συγκατατίθεσαι] Schol. Ὡς Γοργίου καὶ Πώλου τὰ αὐτὰ ἤδη συγχωρησάντων. Imo ἡμῖν modeste pro ἐμοὶ adhibitum. De structura verbi συγκατατίθεσθαι vid. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 209. Heind.

ἀθρόαις] ἀθρόοις Ald. et Basileenses. Emendabat Stephanus, quicum consentiunt Ms. B. et R. Routh.

μηδὲν σκοπούμενον] Codd. R. M. B. μηδὲ, minus recte. Heind.

§. 123. δοκῇ] Cod. M. Ald. Bas. 1. 2. δοκεῖ male. Statim particula μὴ ante φάθι deest in Bas. 1. 2. Find.

ἡ ἐν τοῖς] Aberat a Codd. B. M. ἡ Find.

ἡ κιθαριστικὴ ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσι;] Schol. Αὐλητικὴν μὲν πᾶσαν ἐκβάλλει τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν· κιθαριστικὴν δὲ οὐ πᾶσαν,

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;[h] ἡ τῶν χορῶν[i] διδασκαλία καὶ ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις οὐ τοιαύτη τίς σοι καταφαίνεται; ἢ ἡγεῖ[j] τι[k] φροντίζειν[l] Κινησίαν[m] τὸν[n] Μέλητος ὅπως ἐρεῖ τι[o] τοιοῦτον ὅθεν ἂν[p] οἱ ἀκούοντες βελτίους γίγνοιντο, ἢ ὅ
i. 502. τι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχλῳ τῶν θεατῶν;

ΚΑΛ. Δῆλον δὴ τοῦτό γε,[q] ὦ Σώκρατες, Κινησίου γε πέρι.

ΣΩ. Τί δὲ[r] ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης; ἢ πρὸς τὸ βέλτιστ-
ii. i. 121. τον βλέπων[s] ἐδόκει σοι κιθαρῳδεῖν; ἢ ἐκεῖνος[t] μὲν οὐδὲ πρὸς τὸ ἥδιστον; ἠνία γὰρ ᾄδων τοὺς θεατάς. ἀλλὰ δὴ

Γ.—[g] μόνον ἡμῶν Φ.—[h] δαί Φ.—[i] χωρῶν I, χορδῶν F.—[j] ἦ ἡγεῖ W.—[k] τι om Φ.—[l] κινησίαν φροντίζειν τὸν μέλητος Γ, τὸν μέλητος κινησίαν φροντίζειν W.—[m] κινησίαν...σώκρατες om pr F.—[n] τοῦ I.—[o] ἐρεῖται W.—[p] ἂν om W.—[q] γε om E.—[r] δαὶ Φ.—[s] βλέπων om Γ.—[t] ἐκεῖνο pr Φ.—[u] δαὶ Δ et corr 𝔛.—[v] δὴ add 𝔛ΓΔΞΣΥ

ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. Οἶδε γὰρ ἄλλην, ἣν σώζειν τὰς πολιτείας νενόμικεν. Ducta hæc ex tertio de Rep. p. 399. C. Οὐκ ἄρα—πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν. Οὔ μοι — φαίνεται. Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα; Δῆλα δὴ —. Λύρα δή σοι— καὶ κιθάρα λείπεται καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα, καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. De ætatis suæ musica, scenica imprimis, quid Plato existimaverit, præter alia insignis docebit locus de Legg. iii. p. 700. D. seqq. Aristotel. Polit. viii. 6. συμβαίνοι δ' ἂν περὶ τὴν μάθησιν (τῆς μουσικῆς μὴ γίνεσθαι τὸ σῶμα βάναυσον), εἰ μήτε τὰ πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς τεχνικοὺς συντείνοντα διαπονοῖεν, μήτε τὰ θαυμάσια καὶ περιττὰ τῶν ἀγώνων εἰς τὴν παιδείαν, ubi Reizius (in Excerpt. ex Arist. Politicis p. 98.) notat, certamina musica intelligi, qualia Pythia et Athenis festo Panathenæorum, Corinthi festo Bacchi Melanægidis, alibi alia. Sed tota illa huc pertinet annotatio. Heind.

Aristides in Orat. Platon. ii. p. 185. mentionem Meletis facit nec p. 236. prætermisit tangere, quæ hic Plato Socratem de poësi dithyrambica disserere jubet p. 292. et 295. Find.

Κινησίαν τὸν Μέλητος] Schol. ad Aristoph. Ran. 153. Ἦν Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. x. 6. Conveniunt in hunc Pherecratis versus illi apud Plutarch. de Musica p. 1142. ubi Musicam sic loquentem inducit: Κινησίας γὰρ ὁ κατάρατος Ἀττικὸς, Ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς, Ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως Τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν, Ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά; unde satis intelligitur, cur hujus potissimum h. l. mentio fiat. Heind.

τί δὲ ὁ πατὴρ] Vel, Τί δέ; ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης ἢ πρὸς τὸ β. Sic in sequentibus post τί δὲ, non post ποίησις, poni potest interrogandi nota. Steph.

τί δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέλης;] De Rep. i. p. 341. C. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸς—— πότερον χρηματιστής ἐστιν ἢ τῶν καμνόντων θεραπευτής;—Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστὶν ἢ ναύτης; Cratyl. §. 50. διὰ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦτο (Ἄρτεμιν) ὁ τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ. Ἑρμ. Τί δαὶ ὁ Διόνυσός τε καὶ ἡ Ἀφροδίτη;. Σ. Μεγάλα—ἐρωτᾷς. §. 57. Τί δὲ τὸ πῦρ τε καὶ τὸ ὕδωρ; Cic. Tusc. i. 15. 'Loquor de principibus. Quid poetæ? nonne post mortem nobilitari volunt?' Ejusdemque generis sunt proxima illa, Τί δὲ ἡ τῶν χορῶν διδασκαλία, et mox §. 124. Τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὕτη— τῆς τραγῳδίας ποίησις etc.

σκόπει· οὐχὶ ἥ τε κιθαρῳδικὴ δοκεῖ σοι πᾶσα καὶ ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις ἡδονῆς χάριν εὑρῆσθαι;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε.

§. 124. ΣΩ. Τί δὲ[u] δὴ[w] ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμαστή, ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις, ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδή, ὡς σοὶ δοκεῖ, χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς μόνον, ἢ καὶ διαμάχεσθαι, ἐάν τι αὐτοῖς[x] ἡδὺ μὲν ᾖ καὶ κεχαρισμένον, πονηρὸν δέ, ὅπως τοῦτο μὲν μὴ ἐρεῖ, εἰ δέ τι τυγχάνει[y] ἀηδὲς καὶ ὠφέλιμον, τοῦτο δὲ καὶ λέξει καὶ ᾄσεται,[z] ἐάν τε χαίρωσιν ἐάν τε[a] μή; ποτέρως[b] σοι δοκεῖ παρεσκευάσθαι· ἡ τῶν τραγῳδιῶν ποίησις;

ΚΑΛ. Δῆλον δὴ τοῦτό γε,[c] ὦ Σώκρατες, ὅτι πρὸς τὴν ἡδονὴν μᾶλλον ὥρμηται καὶ τὸ χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ τοιοῦτον, ὦ Καλλίκλεις, ἔφαμεν νῦν[d] δὴ κολακείαν εἶναι.

ΦBCEFV.—[x] αὐτοῖς om F.—[y] τυγχάνοι Φ.—[z] ἔσται V.—[a] τε καὶ Φ.—[b] πότερός

§. 124. *τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ—ποίησις ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε;*] *Quid vero gravis illa et magnifica tragœdiæ poesis in quo elaborat? sc. quale id esse putas? τοῦτο τί ποτε ἐστί;* Pro hujusmodi sententiæ complemento statim hæc quasi explicatio additur: *πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ* etc. Nam quod vulgo interpungunt, Τί δὲ *ἡ σεμνὴ—ποίησις; ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; πότερον* etc., vertuntque, *Quid vero—poesis? qua in re studium ponit?* etc. hanc ego sequerer rationem, si *ἐφ' ᾧ* pro *ἐπὶ τίνι* s. *ἐπὶ τῷ* adhiberi potuisset. Voculam *δὴ* post *τί δὲ* e Codd. B. et M. admisi. In proximis autem hisce, *πότερόν ἐστιν—ὡς σοι δοκεῖ*, miror, cur non planius simpliciusque scripserit Plato: *πότερον δοκεῖ σοι αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ εἶναι*, etc. quum non ponat Socrates, Callicli ita videri, sed, an ita ei videatur, ex ipso quærat. Dictum igitur h. l. *ὡς σοι δοκεῖ* pro *κατὰ τὴν σὴν γνώμην—εἰ δέ τι τυγχάνει—ὠφέλιμον*. Deest *ὂν*, quod facile potuit hic aliisque locis excidere, ut Phædro §. 102. Apolog. Socr. §. 28. ubi id de suo intrusit Fischerus, Alcib. i. p. 132. A. et alibi passim. Sed Hipp. Maj. §. 45. in verbis, *Οὐδέ γε αὖ ἡ δι' ἀκοῆς ἡδονή, ὅτι δι' ἀκοῆς ἐστι, διὰ ταῦτα τυγχάνει καλή*, quis sine libris inserere velit *οὖσα*, aut *ὄντες* in Isocrat. Archidam. p. 129. E. ed. Steph. *καταλελύσθαι τοὺς νόμους, μεθ' ὧν οἰκοῦντες εὐδαιμονέστατοι τῶν Ἑλλήνων ἐτύγχανον?* Neque potest hoc participium inculcari Aristoph. Eccles. 1141. *Καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει*, aliisque poetarum locis, de quibus nonnulla indicavit Locella ad Xenoph. Ephes. p. 266. Itaque Phrynichi præceptum illud p. 120. *οἱ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρός μοι τυγχάνεις· δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὢν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὤν, ἐχθρός μοι τυγχάνεις ὤν· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο*, hoc, ut veterum Grammaticorum pleraque omnia, non debet sine exceptione valere.—Denique ad illud *ἡ σεμνὴ* Schol. *Ὡς εὐδοκιμοῦσα μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς μουσικῆς εἰδῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ τραγῳδία, κολακεία τις οὖσα, ὑπὸ τὸ σοφιστικὸν ταύτης εἶδος τέτακται, ὅτε δὴ γνώμας ἀποφαινομένη καὶ περὶ δικαίων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη, ἢ κατὰ τὸ δημηγορικὸν, καθόσον καὶ αὐτός φησιν, εἴ τις αὐτῆς τὰ μέτρα περιέλοι, μηδὲν ἕτερον αὐτὴν φανῆναι ἢ δημηγορίαν, ἐπειδὴ καὶ παθῶν ὑπερβαλλόντων κινητικαὶ ἀμφότεραι.* HEIND.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Φέρε δή, εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι[e] λόγοι γίγνονται τὸ[f] λειπόμενον;[g]

ΚΑΛ. Ἀνάγκη.

II. i. 122. ΣΩ. Οὐκοῦν πρὸς πολὺν ὄχλον καὶ δῆμον οὗτοι λέγονται οἱ λόγοι.

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Δημηγορία ἄρα τίς ἐστιν ἡ ποιητική.

ΚΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη. ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε.

§. 125. ΣΩ. Νῦν ἄρα ἡμεῖς εὑρήκαμεν ῥητορικήν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παίδων τε[h] ὁμοῦ[i] καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων, ἣν οὐ πάνυ ἀγάμεθα· κολακικὴν γὰρ αὐτήν φαμεν[j] εἶναι.

Δ.—[c] γε om ΞΙ.—[d] νῦν om W.—[e] libri τι ἤ.—[f] καὶ τὸ I.—[g] γιγνόμενον, in mg posito λειπόμενον, W.—[h] τε om Γ.—[i] ὁμοῦ om Ξ.—[j] φαμεν αὐτὴν F.—[k] δαὶ Φ et

νῦν δὴ κολακ.] Abest νῦν δὴ a Codd. B. A. M. Heind.

περιέλοιτο] Eodem modo, quo hic Socrates, de poesi judicat Isocrates Euag. cap. 3. Aristides Orat. Plat. ii. p. 278. laudat hæc verba sic: εἴ τις τῆς ποιήσεως περιέλοι τὸ μέτρον καὶ τὸν ῥυθμὸν δημηγορία δὴ τὸ λειπόμενόν ἐστιν. Find.

εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως] Sophist. p. 264. E. ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες, τὴν οἰκείαν λιπόντες φύσιν, ἐπιδείξωμεν etc. Heind.

τό τε μέλος] *Modulos in cantu.* de Legg. ii. p. 669. D. οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρίς, λόγους ψιλοὺς εἰς μέτρα τιθέντες, μέλος δ' αὖ καὶ ῥυθμοὺς ἄνευ ῥημάτων, ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι. Ampliori potestate de Rep. iii. p. 398. D. Τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστι συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 33. Heind.

ῥυθμὸν] Rhythmi, ut docet Quinctilianus l. ix. de Inst. Orat. c. 4. spatio temporum constant; metra etiam ordine: Rhythmus tempus solum metitur; huic igitur indifferens est, dactylusne priores habeat syllabas breves, an sequentes; dactylus an anapæstus adhibeatur. Metrum porro, ait idem, 'in verbis modo, rhythmus etiam in corporis motu est.' Inspice Aristotelem de Poet. c. 1. Suidam v. Ῥυθμὸς, et Jacobi Harris librum posthumum, qui inscribitur Philological Inquiries, p. ii. c. 2. Routh.

γίγνονται] Pro γίγνεται ob progressum λόγοι, ut contra Meno p. 91. C. Οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. Tum Cod. M. λέγονται οἱ λόγοι οὗτοι. Heind.

ἡ ῥητορικὴ δημηγορία] Non hic sermo est de arte rhetorica, ad quam progreditur Socrates verbis demum seqq. Τί δὲ ἡ πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον ῥητορικὴ etc. sed de poetica, quam rhetoricam quandam δημηγορίαν esse judicat. Itaque aut expungendus est omnino articulus, aut ponendus ante δημηγορία. Heind.

§. 125. ὁμοῦ] Abest hoc ὁμοῦ a Codd. B. M. Clare autem h. l. apparet, illa quidem ætate mulieres servosque aditu ad spectacula scenica non esse prohibitos. Cf. de Legg. vii. p. 817. C. τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν. Schol. τοῦτό φησι

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἶεν. τί δὲ[k] ἡ πρὸς τὸν[l] Ἀθηναίων δῆμον ῥητορικὴ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι δήμους τοὺς τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν, τί ποτε ἡμῖν[m] αὕτη ἐστί; πότερόν σοι δοκοῦσι πρὸς τὸ βέλτιστον[n] ἀεὶ λέγειν οἱ ῥήτορες, τούτου στοχαζόμενοι ὅπως οἱ πολῖται ὡς βέλτιστοι ἔσονται διὰ τοὺς αὐτῶν λόγους, ἢ καὶ[o] οὗτοι πρὸς τὸ χαρίζεσθαι τοῖς πολίταις ὡρμημένοι, καὶ ἕνεκα τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν ὀλιγωροῦντες τοῦ κοινοῦ, ὥς περ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δήμοις, χαρίζεσθαι αὐτοῖς πειρώμενοι μόνον, εἰ δέ γε βελτίους II. i. 123.
ἔσονται ἢ χείρους διὰ ταῦτ', οὐδὲν φροντίζουσιν; I. 503.

ΚΑΛ. Οὐχ ἁπλοῦν ἔτι τοῦτο ἐρωτᾷς·[p] εἰσὶ μὲν[q] γὰρ οἳ κηδόμενοι τῶν[r] πολιτῶν λέγουσιν ἃ λέγουσιν, εἰσὶ δὲ καὶ οἵους σὺ λέγεις.

§. 126. ΣΩ. Ἐξαρκεῖ. εἰ γὰρ καὶ τοῦτό ἐστι διπλοῦν, τὸ μὲν ἕτερόν που[s] τούτου κολακεία ἂν εἴη καὶ αἰσχρὰ δημηγορία, τὸ δ' ἕτερον καλόν, τὸ παρασκευάζειν ὅπως ὡς βέλτισται[t] ἔσονται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί, καὶ ἀεὶ[u] διαμάχεσθαι λέγοντα[v] τὰ βέλτιστα, εἴτε ἡδίω εἴτε ἀηδέστερα

ῖν
corr Ж.—[l] τῶν F.—[m] ἡμᾶν ΔΦCW, ἡμᾶν BE: ἡμῖν cum *ς corr Γ.—[n] βέλτιον ΣΥV.—[o] καὶ om Φ.—[p] ante ἐρωτᾷς omisi ὃ cum IV.—[q] μὲν om ΣΥF.—[r] τῶν om
τα
W.—[s] που om W.—[t] βέλτιστα F.—[u] ἀεὶ om ЖΦCEFIV et pr B.—[v] λέγοντας B,

πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ὄχλων, διὰ μὲν τῶν ἐλευθέρων τοὺς δούλους περιελὼν, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν παῖδάς τε καὶ γυναῖκας. Heind.

βέλτιστον] Codd. B. M. *βέλτιον*, itidemque infra §. 127. in verbis, *ἐπὶ τὸ βέλτιστον λέγων ἃ ἂν λέγῃ*. Sed vulgatum unice verum est. Sic §. 44. *τεττάρων δὴ τούτων οὐσῶν καὶ ἀεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευουσῶν*. §. 147. *μίαν μὲν πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν, τὴν ἑτέραν δὲ πρὸς τὸ βέλτιστον*. Phædr. §. 17. *παρὰ τὸ βέλτιστον τά τε λεγόμενα καὶ τὰ πραττόμενα*, ut *πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον* Xenoph. Cyrop. v. 1. 8. Heind.

ἢ καὶ οὗτοι πρὸς τὸ χαρίζεσθαι] Isocrat. de Pace p. 159. D. Steph. *αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν*. Sed sollemne hoc est Atheniensium oratorum crimen, imprimis apud Demosthenem. Aristid. Orat. Plat. ii. p. 86. *πρ. τὸ χαρίζ. αὖ τοῖς πολ.* sed idem voculam omittit Apol. Commun. p. 274. Ab ejusdem Cod. Coisl. abest statim post *καὶ* illud ante *ἕνεκα*.—*ἢ χείρους διὰ ταῦτα*. Sic pro *ταῦτ'* Codd. B. M. et Aristid. Heind.

οὐχ ἁπλοῦν] Aristid. *Οὐχ ἁπλ. ἔτι τοῦτο ἐρωτᾷς*. Bene. Alcib. i. p. 109. C. *Δεινὸν τοῦτό γε ἐρωτᾷς*. Phileb. p. 29. C. *Τοῦτο μὲν οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον ἐρωτᾷς*. Protag. p. 318. B. *ὦ Πρωταγ. τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις, ἀλλὰ εἰκός*. Et ita sexcenties alibi. Codd. B. M. *ἔστι* pro *ἔτι*, idque expressit Ficinus: *Haud simplex id est quod interrogas.* Tum Codd. B. A. M. *Εἰσὶ γὰρ*, neglecta part. *μὲν*, itidemque vulgo Aristid. sed tenet eam ejusd. Cod. Coisl. Heind.

καὶ δῶρον ἐάν τι[p] διδῷ, δώσει, καὶ ἐάν τι ἀφαιρῆται, ἀφαιρήσεται, πρὸς τοῦτο[q] ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχων ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πολίταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται, ἀδικία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ[r] σωφροσύνη μὲν ἐγγίγνηται, ἀκολασία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ ἐγγίγνηται, κακία δὲ ἀπίῃ. συγχωρεῖς ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Συγχωρῶ.

II. i. 127. ΣΩ. Τί γὰρ ὄφελος,[s] ὦ Καλλίκλεις, σώματί γε[t] κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ σιτία[u] πολλὰ διδόναι καὶ τὰ[v] ἥδιστα ἢ ποτὰ ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ὃ μὴ ὀνήσει[w] αὐτὸ[x] ἔσθ' ὅτε[y] πλέον ἢ τοὐναντίον, κατά γε τὸν δίκαιον λόγον, καὶ ἔλαττον; ἔστι ταῦτα;

I. 505. ΚΑΛ. Ἔστω.

ΣΩ. Οὐ γάρ, οἶμαι, λυσιτελεῖ μετὰ μοχθηρίας σώ-

et rc B.—[n] ταῦτα αὖ ΞΣΥ.—[o] λέγοι E.—[p] κἂν suppl Γ.—[q] τοῦτο (αι) V.—[r] καὶ... ἀπαλλάττηται om F.—[s] ὠφελος 𝔛.—[t] γε om suppl Γ.—[u] διακειμένῳ ἢ σιτία ΞΣΥ. —[v] τὰ om CIV.—[w] ὀνήσει ΓΞΣΥΦIVW, ὀνήσῃ (ει) B: ὀνήσῃ *s.—[x] αὐτὸν pr 𝔛.—[y] ὅτε cod. Bodleianus: mei cum s ὅτι.—[z] καὶ ζῆν ΓΔΞΣΥΦ, καὶ ζῆν καὶ 𝔛W, ζῆν

οὓς ἂν λέγῃ] Sic recte edidit Steph. et sic Cod. B. cum Iamblicho. Nam Ald. et Bas. 1. 2. exhibent λέγοι. Heind.

δῶρον] Ficinus non videtur δῶρον in suis libris scriptis offendisse, etiam verba καὶ τὰς πράξεις ἁπάσας conjunxit cum sequentibus in versione, quæ habet, *actionesque omnes, et quidquid vel concedet aliquando, vel negabit, ad id semper intendet, ut.* Find.

ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται] Vir doctus corrigebat ἐγγίγνηται propter seqq. καὶ σωφροσύνη μὲν ἐγγίγνηται et καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ ἐγγίγνηται. Sed ἐγγίγνηται est idem quod prægressum hoc ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται. Heind.

σιτία] Codd. B. A. M. et Iamblich. ἢ σιτ. Heind.

ὃ μὴ ὀνήσει] Ita Codd. B. R. M. et Cornarius. Vulgo ὀνήσῃ solœce. Heind.

ὃ μὴ ὀνήσῃ αὐτὸ ἔσθ' ὅτι] Fortasse ἔσθ' ὅτε pro ἔσθ' ὅτι. Steph. Legerat ante Stephanum Cornarius, ὃ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἔσθ' ὅτε. Habet ὀνήσει et ἔσθ' ὅτέ Cod. B. ὀνήσει recenter Cod. R. Ad Iamblichi exemplum, quod ex bibliotheca Ed. Bernardi transiit in Bodleianam, repositum est ὅτε manu Josephi Scaligeri. Sed recte, ni fallor, se habet vulgata lectio ab omnibus Platonis libris editis, Codice Regio, et Iamblicho servata. Aristoph. in Nub. 1293. Τί δῆτα τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα Νυνὶ νομίζεις, ἢ πρὸ τοῦ; Routh. qui citat in Addendis Theætet. p. 209. B. αὕτη οὖν ἡ διάνοια ἔσθ' ὅτι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι; 'ubi tamen Steph.' ait Routhius, 'ὅτι in ὅ,τι mutavit.'

ἔσθ' ὅτε] E Cod. Bodl. rescripsi, uti jam Cornarius correxit, et, teste Routhio, Jos. Scaliger in Iamblichi exemplo. Heind.

τοὐναντίον] Cum Cornario inserui ἤ, quod ratio ipsa requirit; alioquin enim nihil plane habent hæc πλέον et ἔλαττον, quo referantur. Jam liquidus loci est sensus: *Quid enim confert, Callicles, corpori ægroto et affecto cibos multos et dulcissimos aut potus aut aliud aliquid præbere, quod ipsi interdum non plus proderit, quam contrarium,* (cibi potusque abstinentia) *vel, si recte rem æstimes, minus etiam.* Heind.

ἔστι ταῦτα] E Codd. B. A. M. et Ficino addidi ἢ οὔ; §. 128. Ἔστι ταῦτα ἢ οὐκ ἔστιν; Et conf. §. 96. Heind.

αὐτοῦ καὶ τὰς τῶν ἄλλων· εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλ' ὅ περ ἐν τῷ ὑστέρῳ λόγῳ ἠναγκάσθημεν ἡμεῖς ὁμολογεῖν, ὅτι αἳ μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν πληρούμεναι βελτίω ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον, ταύτας μὲν ἀποτελεῖν, αἳ δὲ χείρω, μή· τούτου[d] δὲ[e] τέχνη τις εἶναι· τοιοῦτον ἄνδρα τούτων τινὰ γεγονέναι ἔχεις εἰπεῖν;[f]

ΚΑΛ. Οὐκ ἔχω[g] ἔγωγε πῶς εἴπω.

§. 127. Ἀλλ' ἐὰν ζητῇς καλῶς, εὑρήσεις. ἴδωμεν δὴ[h] οὑτωσὶ ἀτρέμα[i] σκοπούμενοι εἴ τις τούτων τοιοῦτος γέγονε. φέρε γάρ, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιστον[j] λέγων ἃ ἂν λέγῃ, ἄλλο τι οὐκ[k] εἰκῇ ἐρεῖ ἀλλ' ἀποβλέπων πρός τι; ὥς περ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἑαυτῶν[l] ἔργον ἕκαστος, οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος, προσφέρει[m] ἃ[n] προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ[o] αὑτοῦ,[p] ἀλλ' ὅπως ἂν εἰ-

πρότερον W.—[c] ἀποπιπλάναι V.—[d] τούτο (superscr. του) BV, τοῦτο ΧΓΔΦCEFW, om I.—[e] δὲ om I.—[f] ἔχεις εἰπεῖν om ΓΔΦEFW et pr B.—[g] ἔχων V.—[h] δὲ F.—[i] ἀτρέμας Γ.—[j] τὸ βέλτιον ΣΥ τὸ βελτίστον (superscr. ῶ, ω) V, τὰ βέλτιστα W.—[k] τι οὐκ ΧΓΔΦCEFW et pr B: τι ἢ οὐκ *s.—[l] αὐτῶν Χ.—[m] prius προσφέρει add ΞΣΥ.—[n] ἃ om ΧΓΔΦBCEFIVW.

supplendum τοῦτο ἀληθές ἐστιν. Mox ἐν τῷ ὑστέρῳ λόγῳ. Codd. B. M. χρόνῳ pro λόγῳ. Heind.

τούτου δὲ τέχνη τις εἶναι] Infinitivus εἶναι, unde pendeat, nihil prorsus habet, adeoque structuræ tenorem disturbat, ut per anacoluthiam sermonis excusari non possit. Nimirum aut ἐστὶ pro εἶναι aut τέχνην τινὰ εἶναι sermonis constantia flagitabat. Nunc vereor, ne verbum aliquod textu exciderit, ἐφάνη, ὡμολόγηται, vel tale aliquod, nisi quis hoc εἶναι mutandum putet in εἴη ἄν. Cf. not. ad Hipp. Maj. §. 44. Cod. R. et Bas. 2. τοῦτο pro τούτου, unde tamen nihil extundo. Animi causa apponere juvat Findeisenii commentum, τεχνήτας scribendum conjectantis. Volebat τεχνίτας, quo nihil h. l. ineptius fingi potest. Aliud enim longe est τεχνικὸς, aliud τεχνίτης. Heind. 'γρ. τούτῳ.' Steph.

§. 127. οὑτωσὶν ἀτρέμα] Sic Codd. M. B. pro οὑτωσί. Artissime autem hoc jungendum sequenti ἀτρέμα (Cod. B. ἀτρέμας. v. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 260.) Sic §. 133. οὕτως εἰκῇ. Cratyl. §. 17. οὕτως ἐξαίφνης. Demosth. Mid. c. 21. ἐν συνουσίᾳ τινὶ καὶ διατριβῇ οὕτως ἰδίᾳ. de Rep. ii. p. 378. A. ῥᾳδίως οὕτω, plurimaque id genus alia, in quibus verbi οὕτω potestas sentiri magis potest quam verbis declarari. Rem propter Findeisenium attigi. Tum Cod. Reg. ἄλλο τι οὐκ, superscripto tamen ἦ. Heind.

πρός τι] εἴς τι B. sed πρὸς eadem manu superscribitur. Routh. Et sic M. teste Find.

βλέποντες—ἕκαστος] Obvia quidem hæc est constructio singularis numeri ἕκαστος cum verbo vel participio plurali, ut Aristoph. Plut. 784. Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, Ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, ubi vid. Brunck, post ὥσπερ autem quum verbum finitum desideretur, quo omisso dure admodum suppleri debeat ποιοῦσι, non dubitavi prius hoc προσφέρει e Codd. B. et A. ac Thom. Mag. v. Ἀναλέγομαι in contextum admittere. Jam structuræ huic simillimum est illud Cic. de Off. i. 41. 'ut pictores et ii, qui signa fabricantur, et vero etiam poetæ suum quisque opus a vulgo considerari vult.' de Rep. i. p. 346. D. καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι (τέχναι) οὕτω τὸ αὐτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ etc. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 596. Heind.

δός[q] τι αὐτῷ[r] σχῇ τοῦτο ὃ ἐργάζεται. οἷον εἰ βούλει ἰδεῖν τοὺς ζωγράφους, τοὺς οἰκοδόμους, τοὺς ναυπηγούς, τοὺς ἄλλους πάντας[s] δημιουργούς, ὅν τινα βούλει αὐτῶν, ὡς εἰς τάξιν τινὰ ἕκαστος ἕκαστον[t] τίθησιν ὃ ἂν τιθῇ, καὶ προσαναγκάζει[u] τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον τε εἶναι καὶ ἁρμότ-
I. 504. II. i. 125. τειν,[v] ἕως ἂν τὸ ἅπαν συστήσηται τεταγμένον τε[w] καὶ κεκοσμημένον πρᾶγμα, καὶ οἵ τε δὴ ἄλλοι δημιουργοὶ καὶ οὓς νῦν δὴ[x] ἐλέγομεν, οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἰατροί,[y] κοσμοῦσί που τὸ σῶμα καὶ συντάττουσιν.[z] ὁμολογοῦμεν οὕτω[a] τοῦτ'[b] ἔχειν ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Ἔστω τοῦτο οὕτως.

§. 128. ΣΩ. Τάξεως ἄρα καὶ κόσμου[c] τυχοῦσα οἰκία χρηστὴ ἂν εἴη, ἀταξίας δὲ μοχθηρά;

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ πλοῖον ὡσαύτως;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰ σώματά φαμεν τὰ ἡμέτερα;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δ' ἡ ψυχή; ἀταξίας τυχοῦσα ἔσται χρηστή, ἢ τάξεώς τε καὶ κόσμου τινός;

ΚΑΛ. Ἀνάγκη ἐκ τῶν πρόσθε[d] καὶ τοῦτο[e] συνομολογεῖν.

—[o] alterum τὸ om ΦΙ.—[p] αὐτῶν vel αὐτῶν ꞳΓΔΣΥΦΙW : αὐτοῦ cum °s corr BE.—[q] εἰδώς ꞳΔ.—[r] αὐτό W.—[s] ἅπαντας Φ.—[t] ἕκαστον ἕκαστος W.—[u] προσαναγκάζει Δ.—[v] ἁρμόττειν (o) BV, ἁρμόττον Ξ, ἁρμόττον (ειν) ΣΥΙ.—[w] τε om pr Ξ.—[x] δὴ νῦν W.—[y] ἰατρικοὶ Φ.—[z] συντάττουσιν ꞳΔΞΣΥΦΙVW, συντάσσουσιν (ττ) B : συντάσσουσιν °s.—[a] οὕτω post τοῦθ' ponit I, om W.—[b] ταῦτ' ΦF.—[c] κοσμοῦσα I.—[d] πρόσθε ꞳΔ, πρόσθεν ΓΞΣΥΒCIVW : ἔμπροσθεν °s.—[e] τούτῳ (ο) I.—[f] τὸ ἐκ I.—[g] τοῦ om Φ.—

εἰδός τι αὐτῷ σχῇ] Male abest hoc αὐτῷ a Codd. B. A. M. Heind.

οἷον εἰ βούλει ἰδεῖν] Quum hujusmodi exspectetur apodosis, φανοῦνταί σοι οὗτοι εἰς τάξιν τινὰ ἕκαστος ἕκαστον τιθέναι etc. ea latet quodammodo in his, ὡς εἰς τάξιν etc. ut paullo negligentior exeat in dicendi fervore structura. Heind.

ἁρμόττειν] Codd. B. M. ἁρμόττον. Heind.

ἁρμόττειν] Spectavit hunc locum Aristides Orat. ii. Platon. p. 158. Find.

τεταγμένον] *Rite et ad artis normam compositum*, ut τεταγμένη δίαιτα Phædr. §. 81. τεταγμένη πολιτεία de Rep. x. p. 619. C.—Extr. §. συντάττουσι Cod. B. pro συντάσσουσι. Cf. not. ad Euthyd. §. 22. Heind.

§. 128. τάξεως ἄρα καὶ κόσμου τυχοῦσα κ. τ. λ.] Platonis verba in usus suos convertit Iamblichus, Protrept. Orat. c. 18. Routh.

ἔμπροσθεν] Codd. B. M. πρόσθεν. Find.

ΣΩ. Τί οὖν ὄνομά ἐστιν ἐν τῷ σώματι τῷ ἐκ[f] τῆς τάξεώς τε καὶ τοῦ[g] κόσμου γιγνομένῳ;[h]

ΚΑΛ. Ὑγίειαν[i] καὶ ἰσχὺν ἴσως λέγεις.

ΣΩ. Ἔγωγε. τί δὲ αὖ τῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένῳ ἐκ τῆς τάξεως καὶ τοῦ κόσμου; πειρῶ εὑρεῖν καὶ εἰπεῖν ὥς περ ἐκείνῳ τὸ ὄνομα.

ΚΑΛ. Τί δὲ οὐκ αὐτὸς λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀλλ' εἴ σοι ἥδιόν ἐστιν, ἐγὼ ἐρῶ. σὺ δ' ἂν μέν II. i. 126.
σοι δοκῶ ἐγὼ καλῶς[j] λέγειν, φάθι· εἰ δὲ μή, ἔλεγχε καὶ μὴ ἐπίτρεπε. ἔμοιγε δοκεῖ[k] ταῖς μὲν τοῦ σώματος τάξεσιν ὄνομα εἶναι ὑγιεινόν, ἐξ οὗ ἐν αὐτῷ ἡ[l] ὑγίεια γίγνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ τοῦ σώματος. ἔστι ταῦτα ἢ οὐκ ἔστιν;

ΚΑΛ. Ἔστιν;

ΣΩ. Ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς τάξεσί τε[m] καὶ κοσμήσεσι νόμιμόν τε καὶ νόμος, ὅθεν καὶ νόμιμοι γίγνονται καὶ κόσμιοι· ταῦτα δ' ἔστι δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη. φῂς ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Ἔστω.

§. 129. ΣΩ. Οὐκοῦν πρὸς ταῦτα[n] βλέπων ὁ ῥήτωρ ἐκεῖνος ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθὸς καὶ τοὺς λόγους προσοίσει ταῖς ψυχαῖς οὓς ἂν λέγῃ[o] καὶ τὰς πράξεις ἁπάσας,

[h] ἐγγιγνομένῳ F, qui hoc et quæ sequuntur ad κόσμου in mg habet rc.—[i] ὑγίειαν ΔΞΥΒCEIV.—[j] καλῶς ἐγὼ Γ.—[k] ἔμοιγε γὰρ δοκεῖ 𝔛.—[l] καὶ F.—[m] τε add ΞΥΦΙV

τῷ ἐκ τῆς τάξεως] τὸ αὐτῆς τάξ. Ms. B. mendose. Routh.

ὑγίειαν καὶ ἰσχὺν ἴσως λέγεις] Ad Socratis orationem hæc vulgo trahuntur, et, quod sequitur, Ἔγωγε, Callicli tribuitur. Nostram personarum distinctionem et ipsa postulabat ratio, et præstabat Ficinus eumque secutus Cornarius. Heind.

ὥσπερ ἐκείνῳ] Vulgo ἐκεῖνο, quod quis non statim mutaret in ἐκείνῳ vel absque Ficini anctoritate, quum tritum sit loquendi genus, καλεῖν τινι ὄνομά τι? (Vid. ad Cratyl. §. 6.) Ficinus autem hæc vertit: *Conare invenire atque exprimere hujus, quemadmodum et illius.* Heind.

ἐκεῖνο] Fortasse legendum est ἐκείνου. Find.

ἔμοιγε δοκεῖ] Bas. 2. Ἐμοὶ γὰρ δοκ. Mox mallem ὄνομα εἶναι τὸ ὑγιεινόν, ut Sympos. p. 186. C. καὶ τοῦτό ἐστιν, ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν, ni statim post eodem modo sine articulo inferretur νομιμόν τε καὶ νόμος. Heind.

τάξεσί τε καὶ] Recepi hoc τε e Codd. B. et M. Heind.

νόμιμοι] νόμοι Bas. 2. mendose. νομικὸν pro νομιμὸν, quod statim antecedit, male Iamblichus. Routh.

σωφροσύνη] Iamblichi Ms. apud Arcerium ἀφροσύνη. Routh.

§. 129. οὐκοῦν πρὸς ταῦτα βλέπων ὁ ῥήτωρ κ. τ. λ.] Sopatrus Prolegomenis in Aristidem, p. 8. Ed. Jebb. citat: οὐκοῦν πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων ὁ ῥήτωρ ὁ τεχνικὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ τοὺς λόγους προσοίσει ταῖς ψυχαῖς ἂν λέγῃ, καὶ τὰς πράξεις ἁπάσας, καὶ δῶρον ἐάν τι δίδωσι καὶ ἐάν τι ἀφαιρεῖται (Ed. Florent. τε διδῷ, ἐάν τε ἀφαιρῆται) ἀφαιρήσεται, etc. Routh.

πρὸς ταῦτα αὖ βλέπων] Voculam αὖ ex Codd. B. A. M. R. addidi. Heind.

καὶ δῶρον ἐάν τι[p] διδῷ, δώσει, καὶ ἐάν τι ἀφαιρῆται, ἀφαιρήσεται, πρὸς τοῦτο[q] ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχων ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πολίταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται, ἀδικία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ[r] σωφροσύνη μὲν ἐγγίγνηται, ἀκολασία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ ἐγγίγνηται, κακία δὲ ἀπίῃ. συγχωρεῖς ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Συγχωρῶ.

II. i. 127. ΣΩ. Τί γὰρ ὄφελος,[s] ὦ Καλλίκλεις, σώματί γε[t] κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ σιτία[u] πολλὰ διδόναι καὶ τὰ[v] ἥδιστα ἢ ποτὰ ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ὃ μὴ ὀνήσει[w] αὐτὸ[x] ἔσθ' ὅτε[y] πλέον ἢ τοὐναντίον, κατά γε τὸν δίκαιον λόγον, καὶ ἔλαττον; ἔστι ταῦτα;

I. 505. ΚΑΛ. Ἔστω.

ΣΩ. Οὐ γάρ, οἶμαι, λυσιτελεῖ μετὰ μοχθηρίας σώ-

et rc B.—[n] ταῦτα αὖ ΞΣΥ.—[o] λέγοι Ε.—[p] κἂν suppl Γ.—[q] τοῦτο [ω] V.—[r] καὶ... ἀπαλλάττηται om F.—[s] ὤφελος 𝔛.—[t] γε om suppl Γ.—[u] διακειμένῳ ἢ σιτία ΞΣΥ.—[v] τὰ om CIV.—[w] ὀνήσει ΓΞΣΥΦIVW, ὀνήσῃ B: ὀνήσῃ [ει] s.—[x] αὐτὸν pr 𝔛.—[y] ὅτε cod. Bodleianus: mei cum s ὅτι.—[z] καὶ ζῆν ΓΔΞΣΥΦ, καὶ ζῆν καὶ 𝔇W, ζῆν

οὓς ἂν λέγῃ] Sic recte edidit Steph. et sic Cod. B. cum Iamblicho. Nam Ald. et Bas. 1. 2. exhibent λέγοι. Heind.

δῶρον] Ficinus non videtur δῶρον in suis libris scriptis offendisse, etiam verba καὶ τὰς πράξεις ἁπάσας conjunxit cum sequentibus in versione, quæ habet, *actionesque omnes, et quidquid vel concedet aliquando, vel negabit, ad id semper intendet, ut*. Find.

ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται] Vir doctus corrigebat ἐγγίγνηται propter seqq. καὶ σωφροσύνη μὲν ἐγγίγνηται et καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ ἐγγίγνηται. Sed ἐγγίγνηται est idem quod prægressum hoc ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται. Heind.

σιτία] Codd. B. A. M. et Iamblich. ἢ σιτ. Heind.

ὃ μὴ ὀνήσει] Ita Codd. B. R. M. et Cornarius. Vulgo ὀνήσῃ solœce. Heind.

ὃ μὴ ὀνήσῃ αὐτὸ ἔσθ' ὅτι] Fortasse ἔσθ' ὅτε pro ἔσθ' ὅτι. Steph. Legerat ante Stephanum Cornarius, ὃ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἔσθ' ὅτε. Habet ὀνήσει et ἔσθ' ὅτέ Cod. B. ὀνήσει recenter Cod. R. Ad Iamblichi exemplum, quod ex bibliotheca Ed. Bernardi transiit in Bodleianam, repositum est ὅτε manu Josephi Scaligeri. Sed recte, ni fallor, se habet vulgata lectio ab omnibus Platonis libris editis, Codice Regio, et Iamblicho servata. Aristoph. in Nub. 1293. Τί δῆτα τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα Νυνὶ νομίζεις, ἢ πρότοῦ; Routh. qui citat in Addendis Theætet. p. 209. B. αὕτη οὖν ἡ διάνοια ἔσθ' ὅτι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι; 'ubi tamen Steph.' ait Routhius, 'ὅτι in ὅ,τι mutavit.'

ἔσθ' ὅτε] E Cod. Bodl. rescripsi, uti jam Cornarius correxit, et, teste Routhio, Jos. Scaliger in Iamblichi exemplo. Heind.

τοὐναντίον] Cum Cornario inserui ἢ, quod ratio ipsa requirit; alioquin enim nihil plane habent hæc πλέον et ἔλαττον, quo referantur. Jam liquidus loci est sensus: *Quid enim confert, Callicles, corpori ægroto et affecto cibos multos et dulcissimos aut potus aut aliud aliquid præbere, quod ipsi interdum non plus proderit, quam contrarium*, (cibi potusque abstinentia) *vel, si recte rem æstimes, minus etiam*. Heind.

ἔστι ταῦτα] E Codd. B. A. M. et Ficino addidi ἢ οὔ; §. 128. Ἔστι ταῦτα ἢ οὐκ ἔστιν; Et conf. §. 96. Heind.

ματος ζῆν ἀνθρώπῳ· ἀνάγκη γὰρ οὕτω καὶ ζῆν[z] μοχθηρῶς. ἢ οὐχ οὕτως;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[a] τὰς ἐπιθυμίας ἀποπιμπλάναι,[b] οἷον πεινῶντα φαγεῖν ὅσον βούλεται ἢ διψῶντα πιεῖν, ὑγιαίνοντα μὲν ἐῶσιν οἱ ἰατροὶ ὡς τὰ πολλά, κάμνοντα δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέποτ' ἐῶσιν ἐμπίπλασθαι[c] ὧν ἐπιθυμεῖ. συγχωρεῖς τοῦτό γε καὶ σύ;[d]

ΚΑΛ. Ἔγωγε.

§. 130. ΣΩ. Περὶ δὲ ψυχήν, ὦ ἄριστε, οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; ἕως μὲν ἂν πονηρὰ ᾖ, ἀνόητός τε οὖσα καὶ ἀκόλαστος καὶ ἄδικος καὶ ἀνόσιος, εἴργειν αὐτὴν δεῖ[e] τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ μὴ ἐπιτρέπειν ἄλλ' ἄττα ποιεῖν ἢ ἀφ' ὧν βελτίων ἔσται. φῂς ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Οὕτω γάρ που αὐτῇ ἄμεινον τῇ ψυχῇ.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ εἴργειν ἐστὶν ἀφ' ὧν ἐπιθυμεῖ κολάζειν; II. i. 128.

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ κολάζεσθαι ἄρα[f] τῇ ψυχῇ ἄμεινόν ἐστιν ἢ ἡ[g] ἀκολασία, ὥς περ σὺ νῦν δὴ[h] ᾤου.

ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ἅττα λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἄλλον τινὰ ἐρώτα.

ΣΩ. Οὗτος[i] ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς[j] τοῦτο πάσχων περὶ οὗ ὁ λόγος ἐστί, κολαζόμενος.

IV: ζῆν καὶ *ς.—[a] καὶ add ΗΣΥ.—[b] ἀποπιπλάναι V.—[c] ἐμπίμπλασθαι Γ, ἐπίμπλασθαι L.—[d] καὶ σὺ τοῦτό γε I.—[e] δεῖ αὐτῷ W, αὐτὴν δεῖ^y B, αὐτὴν δεῖν ΗΣΥ.—[f] ἄρα om pr EF.—[g] ἡ om Σ et pr Η.—[h] δὴ νῦν I.—[i] οὕτως W.—[j] αὐτὸ^σ V, αὐτὸ

καὶ ζῆν μοχθηρῶς] Hoc ordine Codd. M. B. Iamblich. Vulgo ζῆν καὶ μοχθ. Inde idemque et e Cod. Aug. in verbis promissis, Οὐκοῦν καὶ τὰς ἐπιθ. adjeci vocculam καὶ, jam a Cornario revocatam. Heind.

πιεῖν] πίνειν Ms. B. minus bene. Routh.

§. 130. δεῖ] Codd. B. A. M. et a manu secunda Cod. R. δεῖν, qui infinitivus non incommode pendeat ab illis ὁ αὐτὸς τρόπος. Heind.

ἄλλ' ἄττα ποιεῖν, ἢ ἀφ' ὧν βελτίων ἔσται] ἀλλ' αὐτὰ ποιεῖν, ἃ ἂν ποιῶν βελτίων ἔσται Iambl. corrupte: et mox οὐ pro οὕτω. Routh.

οὐκοῦν τὸ εἴργειν ἐστὶν] Levis est verborum trajectio, sic ordinandorum: Οὐκοῦν τὸ εἴργειν ἀφ' ὧν ἐπιθ. κολάζ. ἐστίν; Heind.

τὸ κολάζεσθαι ἄρα—ἢ ἡ ἀκολασία] τὸ κολάζεσθαι, καὶ ἄρα—ἡ ἀκολασία Iamblichus. Corrupte, ut solet. Routh.

ΚΑΛ. Οὐδέ γέ μοι μέλει οὐδὲν ὧν σὺ λέγεις, καὶ ταῦτά σοι Γοργίου χάριν ἀπεκρινάμην.

§. 131. ΣΩ. Εἶεν. τί ουν δὴ ποιήσομεν;[k] μεταξὺ τὸν λόγον καταλύομεν;[l]

ΚΑΛ. Αὐτὸς γνώσει.[m]

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλήν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιίῃ.[n] ἀπόκριναι οὖν καὶ τὰ λοιπά, ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ.

C et corr Γ.—[k] ποιήσωμεν (ο supra) F, ποιῶμεν IV.—[l] καταλύομεν ΧΓΔΦΒCEFW, καταλύωμεν IV et γρ Ξ, καταλείψωμεν (η supra) ΞΣΥ: καταλύσομεν s.—[m] γνώσει W.—[n] περιείη Δ,

καὶ αὐτὸς τοῦτο] Codd. B. A. M. καὶ αὐτὸς οὗτος. Verba, καὶ αὐτὸς τοῦτο πάσχ. etc. epexegesin quandam faciunt præcedentis ὠφελούμενος, ut perperam vulgo distinguatur καὶ αὐτὸς, τοῦτο πάσχ. Heind.

μέλει] Ficinus, cura est, o Socrates. Addidit nomen Socratis, quod Codd. et libri editi ignorant. Find.

§. 131. ποιήσομεν] Codd. B. A. M. ποιήσωμεν; Vere forsitan. Heind.

καταλύσομεν] Ald. Bas. 1. καταλύομεν: vitiose. Bas. 2. καταλιπόντες, ut et Steph. pro var. lect. Sed Codd. A. B. M. καταλείψωμεν. Cornarius præfert καταλείψομεν, quia post eadem de re bis sequatur. Cæterum petit hunc locum Aristides Orat. ii. Plat. p. 101. Find.

καταλίπωμεν] Vulgo καταλύσομεν, quæ mera est Stephani correctio. Cornarius, incertum ex libro suo an de conjectura, corrigebat καταλείψομεν. Reposui cum Buttmanno καταλίπωμεν, quoniam usitata aoristi forma est ἔλιπον, non ἔλειψα. Heind.

καταλίπωμεν] Quum meum h. l. judicium secutus sit editor, monendum videtur, me non in universum dubitare de aoristo hoc ἔλειψα; est enim hujus aliquis usus; sed de compositi verbi hujus aoristo κατέλειψα. Ceterum veritatem scripturæ καταλίπωμεν declarat etiam istud καταλύομεν, quod vix potuit ex altera illa Codicum scriptura καταλείψωμεν enasci. Buttm.

αὐτὸς γνώσῃ] Ipse videris. Schol. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι θέλεις, ποίει· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει. Phileb. p. 12. A. Ἐμοὶ μὲν πάντως νικᾷν ἡδονὴ δοκεῖ καὶ δόξει· σὺ δ', ὦ Πρώταρχε, αὐτὸς γνώσῃ. Lucian. Dial. Deor. iv. 5. Z. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις καὶ περιπτύσσων. Γαν. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. Heind.

ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ] Noster in l. vi. de Legg. p. 752. A. οὔκουν δήπου λέγων γε ἂν μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι· πλανώμενος γὰρ ἁπάντῃ [ἅπαντι Heindorf. vult] τοιοῦτος ὤν, ἄμορφος φαίνοιτο. De duobus his Platonis locis notata sunt sequentia ab Erasmo, Chil. p. 278. 'Sine capite fabula:' 'Fortassis allusit Plato ad id, quod refert Plutarchus in Dialogo de Defectis Oraculis p. 417. E. Apud Cretenses festum quoddam novis et absurdis cæremoniis agebatur, ostenso hominis simulachro sine capite. Hunc aiebant Merionis patrem fuisse, qui constuprata per vim Nympha, sine capite fuerit repertus. Proverbium refertur a Zenodoto,' sive Zenobio, Proverb. Cent. i. 59. Ἀκέφαλος μῦθος. Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Πλάτων· (l. c.) ἐὰν μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι, item a Diogeniano Cent. ii. 9. et a Suida Cent. i. 7. Τοῖς εἰρημένοις ὥσπερ κεφαλὴν ἀποδοῦναι occurrit Phileb. p. 66. D. Et in Phædro quoque, δεῖν πάντα λόγον, ὥσπερ ζῶον συνεστάναι, σῶμά τι ἔχοντα αὐτὸν αὑτοῦ, ὥστε μήτε ἀκέφαλον εἶναι, μήτε ἄπουν, ἀλλὰ μέσα τε ἔχειν καὶ ἄκρα, πρέποντα ἀλλήλοις καὶ τῷ ὅλῳ γεγραμμένα. p. 264. C. Routh.

ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ] Schol. Αἴνιγμα τοῦτο τῶν παλαιῶν τε καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸ τέλειον πανταχῇ τετιμηκότων

ΚΑΛ. Ὡς βίαιος εἶ, ὦ Σώκρατες. ἐὰν δὲ ἐμοὶ πείθῃ, ἐάσεις χαίρειν τοῦτον τὸν λόγον[o] ἢ[p] καὶ[q] ἄλλῳ τῳ διαλέξει.[r]

ΣΩ. Τίς οὖν ἄλλος ἐθέλει;[s] μὴ γάρ τοι ἀτελῆ γε[t] τὸν λόγον καταλίπωμεν.[u]

ΚΑΛ. Αὐτὸς δὲ οὐκ ἂν δύναιο διελθεῖν τὸν λόγον, ἢ λέγων κατὰ σαυτὸν ἢ ἀποκρινόμενος σαυτῷ;[v] II. i. 129.

ΣΩ. Ἵνα[w] μοι[x] τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου γένηται, ἃ πρὸ τοῦ δύο ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ὢν ἱκανὸς γένωμαι. ἀτὰρ κινδυνεύει ἀναγκαιότατον εἶναι οὕτως. εἰ μέντοι[y] ποιήσομεν,[z] οἶμαι

περιείη Ξ.—[o] τὸν λόγον τοῦτον Eϛ.—[p] ἢ om pr E.—[q] καὶ om IV.—[r] διαλέξει (η) W.—[s] ἐθέλει ΧΓΔΣΥΦEFW et pr B: ἐθελήσει °ϛ.—[t] γε om I.—[u] καταλίπωμεν ΓΞΣΥΦ V: καταλείπωμεν °ϛ.—[v] αὐτῷ V, αὐτῷ ΞΣΥI, om Φ.—[w] μὰ δί' ἵνα I.—[x] μοι ΧΓΔ ΞΣΥCFIV, μοι (μὴ) B: μὴ EWϛ et corr Φ.—[y] ἢ Ξ. μέν τι Φ, μὲν γάρ τοι Γ, ubi corr τι.

etc. Nam reliqua piget transcribere. Conf. Parœmiograph. v. Ἀκέφαλος μῦθος. Heind.

περιίῃ] Sc. ὁ μῦθος. Vid. not. ad §. 75. Heind.

ὁ λόγος] Deest articulus in Bas. 2. Routh.

δὲ ἐμοὶ πείθῃ] Cod. B. δέ μοί τι πείθῃ. Paullo post Codd. B. M. ἐθέλει, Bas. 2. ἐθέλοι. Ficinus: *quisnam alter vult?* Tum Codd. B. M. μὴ γάρ τι, et pro καταλείπωμεν Cod. B. καταλίπωμεν. Heind.

Ἐπιχάρμου] Schol. Οὗτος ὁ Ἐπίχαρμος γέγονε κωμῳδοποιός, καὶ εἰσήγαγέ τινας ἐν ἰδίῳ δράματι δύο διαλεγομένους πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὕστερον ἕνα τῶν δύο, πάλιν τὰ τῶν δύο διαλεγόμενον. Quæ quam vera sint, nescio: hoc τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου accipiendum de versu Epicharmi, quem servavit Athenæus vii. c. 16. Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν σοφὸν Ἐπίχαρμον, μηδὲν ἀποκριναμένου τοῦ κυνὸς, Τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω, ubi Casaub. 'Epicharmi verba proverbii locum obtinent, cui erit tum locus, quando unus aliquis duorum partes sustinet, ut quum idem sibi respondet, qui interrogaverat. Ita hic accipitur, ita prorsus et l. viii. (c. 16.) ubi quum Myrtilus Ulpiano quæstionem proposuisset, neque ille responderet, ἐπεὶ δὲ σιγᾷς, inquit Myrtilus, ἐγὼ ἐρῶ. Κατὰ γὰρ τὸν Συρακόσιον ποιητὴν, Τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω.' Jam de scriptura, Codd. R. B. M. Ἵνα μοι pro ἵνα μὴ præferunt; Ficinus, quasi Ἵνα μή μοι legisset, vertit, *Ne mihi Epicharmi illud accidat.* Negandi particula opus videtur ob seqq. Ἀτὰρ κινδυνεύει etc. ut recte animadvertit Routhius, neque vulgatæ scripturæ non optimus est sensus: *Non lubet s. nolim id facere* (nam hujusmodi aliquid mente supplendum), *ut ne accidat, quod Epicharmus dixit, Quæ ante duo locuti sunt, ea unus ego loqui valeam.* Heind.

ἵνα μὴ τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου] Nescio quomodo magis mihi blanditur altera illa Codicum lectio Ἵνα μοι τὸ τοῦ Ἐπιχ. quam si interrogantis sono pronunties, multo facetior ad meum quidem sensum exit sermo. C. *Quin tu ipse tibi respondes?* S. *Euge! Ut mihi illud Epicharmi accidat —? Sed ita faciendum utique videtur.* Atque ipse jam Heindorfius alteram præferens scripturam locum mihi simillimum suppeditavit ex Plat. Lysid. §. 19. διὰ ταῦτά τοι καὶ βούλομαί σε αὐτῷ διαλέγεσθαι. Ἵνα, ἦν δ' ἐγὼ, καταγέλαστος γένωμαι; Οὐ μὰ Δία, ἔφη, ἀλλ' ἵνα αὐτὸν κολάσῃς. Adde quod h. l. illud ἵνα μὴ minus aptum videtur seqq. verbis ἱκανὸς γένωμαι. Nam quid, quæso, incommodi est, si ipse Socrates solus re vera ἱκανὸς seu idoneus rei perficiendæ fuerit? Buttm.

ἀτὰρ κινδυνεύει—οὕτως] Sc. ποιεῖν, quod addidit in versione Cornarius: *Attamen maxime necessarium esse ita facere videtur*, ægreque admodum infinitivo hoc caremus propter ea, quæ statim sequuntur, Εἰ μέντοι ποιήσομεν. Melius

ἔγωγε χρῆναι πάντας[a] ἡμᾶς φιλονείκως ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι τὸ[b] ἀληθὲς τί ἐστι περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί[c] ψεῦδος· κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν ἅπασι φανερὸν γενέσθαι αὐτό. [§. 132.]
ι. 506. Δίειμι μὲν οὖν τῷ λόγῳ ἐγὼ ὡς ἄν μοι δοκῇ ἔχειν· ἐὰν δέ τῳ ὑμῶν[d] μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. οὐδὲ γάρ τοι ἔγωγε εἰδὼς λέγω ἃ λέγω, ἀλλὰ ζητῶ κοινῇ μεθ' ὑμῶν, ὥστε ἄν τι φαίνηται λέγων[e] ὁ ἀμφισβητῶν ἐμοί, ἐγὼ πρῶτος[f] συγχωρήσομαι. λέγω μέντοι ταῦτα, εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον· εἰ δὲ μὴ βούλεσθε, ἐῶμεν δὴ χαίρειν καὶ ἀπίωμεν.

ΓΟΡ. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, χρῆναί πω[g] ἀπιέναι, ἀλλὰ διεξελθεῖν σε τὸν λόγον· φαίνεται δέ μοι καὶ τοῖς ἄλλοις δοκεῖν.[h] βούλομαι γὰρ ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαί σου αὐτοῦ διιόντος τὰ ἐπίλοιπα.

ιι. i. 130. ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δή, ὦ Γοργία, καὶ αὐτὸς ἡδέως μὲν[i] ἂν Καλλικλεῖ τούτῳ ἔτι[j] διελεγόμην, ἕως[k] αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος[l] ἀπέδωκα[m] ῥῆσιν ἀντὶ τῆς τοῦ[n] Ζήθου· ἐπειδὴ

—[a] ποιήσωμεν 𝔄Δ et pr E.—[a] πάντα 𝔄ΓΔΣΥΦBCIVW et pr E.—[b] τὸ ante ἀληθὲς om ΣΥ.—[c] τί τὸ Ξ.—[d] ἡμῶν Φ.—[e] λέγων ὁ 𝔄ΓΔΞΣΥΦFIVW, ὁ λέγων ὁ BC, ὁ λέγων s.—[f] πρῶτον F, πρώτως W.—[g] πω om Φ.—[h] δοκεῖ I.—[i] μὲν ἡδέως Γ.—[j] ἔτι om I.—[k] ἕως ἂν CEF.—[l] ἀμφίωνος 𝔄ΔI.—[m] ἐπέδωκα ΣΥ.—[n] τοῦ om ΞΣΥΦIV.—

aliquanto τοῦτο pro οὕτως Codd. B. et M. [licet ex emend.] Vellem liber aliquis daret: Ἀτὰρ κινδυνεύει ἀναγκαιότατον εἶναι τοῦτο. Εἰ μέντοι οὕτω ποιήσομεν, etc. HEIND.

ἀγαθὸν ἅπασι] Codd. A. M. ἅπασιν ἀγαθόν. Bene, ne jungatur hoc ἅπασι cum seqq. φανερὸν, quanquam eodem modo Charmid. §. 30. ἢ οὐ κοινὸν οἴει ἀγαθὸν εἶναι σχεδόν τι πᾶσιν ἀνθρώποις, γίγνεσθαι καταφανὲς ἕκαστον τῶν ὄντων ὅπῃ ἔχει; HEIND.

§. 132. τῷ λόγῳ] Non dubito, quin corrigi debeat τὸν λόγον. Ita paullo ante Callicles Αὐτὸς δὲ οὐκ ἂν δύναιο διελθεῖν τὸν λόγον; ita mox διεξελθεῖν τὸν λόγον. Ficinus: *Prosequor* (imo *prosequar*) *igitur ego ipse sermonem.* HEIND.

μὴ τὰ ὄντα δοκῶ] Codd. A. M. μὴ δοκῶ τὰ ὄντα. Sic jungi certe hæc debent. HEIND.

οὐδὲ γάρ τοι ἔγωγε εἰδὼς λέγω κ. τ. λ.] πάνυ τοι habet Bas. 2. ante λέγω. Semper, ut dixi, in colloquio Socrates συζητητὴς τῆς ἀληθείας, magis quam doctrina ornatus aliorumve hominum institutor, haberi voluit. Unde etiam in libris de Republica, qui inter dogmatica Platonis opera recensentur, habes Socratem simile quid profitentem. Vide l. v. p. 450. D. ROUTH.

ζητῶν] Pro vulgato ζητῶ e Cod. B. Ficinoque reposui. HEIND.

λέγων ὁ ἀμφ.] Vulgo ὁ λέγ. ἀμφισβητῶν. Sed suo loco repositum articulum præbent Codd. B. A. M. Nam λέγειν τι, *dicere quod verum sit vel probabile*, vulgatius loquendi est genus, quam ut exemplis illustrari debeat. HEIND.

ἔγωγε πρῶτος] Sic pro ἐγὼ Bas. 2. HEIND.

λέγω μέντοι ταῦτα, εἰ δοκεῖ] Recte Routhius: *Hæc vero ea lege dico, si vos censeatis* etc. Paullo post Codd. A. M. διελεγόμην ἔτι. HEIND.

ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος] Schol. τὸν ὑπὲρ φιλοσοφίας λόγον βουληθῆναι

δὲ σύ, ὦ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεραῖναι τὸν λόγον, ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε[o] ἀκούων ἐπιλαμβάνου[p] ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς[q] λέγειν. καί με ἐὰν ἐξελέγξῃς,[r] οὐκ ἀχθεσθήσομαί σοι ὥς περ σὺ ἐμοί,[s] ἀλλὰ[t] μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ[s] ἀναγεγράψει.[u]

ΚΑΛ. Λέγε, ὦ 'γαθέ, αὐτὸς[v] καὶ πέραινε.

§. 133. ΣΩ. Ἄκουε δὴ ἐξ ἀρχῆς ἐμοῦ ἀναλαβόντος

[o] γε om Ξ.—[p] ἀντιλαμβάνου Ξ.—[q] κακῶς ΣΥ.—[r] ἐξελέγξῃς ΞΣΥΙ : ἐξελέγχῃς *ς.—[s] ἐμοὶ σὺ Φ.—[t] ἀλλὰ καὶ Δ.—[u] ἀναγεγράψει (η) W.—[v] αὐτό ς.—[w] τὸν λόγον ἀνα-

ἣν φησιν ἀποδοῦναι Καλλικλεῖ, ὥσπερ ὁ Ἀμφίων τῷ Ζήθῳ τὴν ὑπὲρ μουσικῆς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ. Conf. §. 90. Heind.

ἀπέδωκα ῥῆσιν ἀντὶ τῆς τοῦ Ζήθου] ἐπέδωκα, et deest articulus ante Ζήθου, in Cod. B. Routh.

ἀπεδ.] Codd. A. M. ἐπέδωκα. Sed in Cod. A. erat error correctus atque superscriptum ἀπ'. Find.

ἐξελέγχῃς] Codd. B. M. ἐξελέγξῃς, ac Ficinus, *quod si me conviceris.* Rectius hoc fortasse. Heind.

ἀχθεσθήσομαι] Hodie certe habet Aristides Commun. Apol. p. 228. Ed. Jebb. Routh.

ἀχθεσθήσομαι] Etsi præ Attico Ἀχθέσομαι Lexicographi damnant, tamen illud quoque in nostris Atticorum libris sæpius reperitur. V. Pierson. ad Mœr. p. 21. Heind.

εὐεργέτης—ἀναγεγράψῃ] Propria Græcorum de Persarum Orosangis locutio, quam illinc transsumptam a Platone monet Valcken. ad Herodot. viii. 85. a Platone mutuatos esse deinde Sophistas. Lucian. Contempl. extr. Bip. t. iii. p. 65. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ, ubi vid. Hemsterh. Thucyd. i. 129. κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. Cf. Dorvill. ad Chariton. p. 193. Heind.

εὐεργέτης] In Codd. A. B. M. deerat. Find.

λέγε, ὦ 'γαθὲ, αὐτὸς] Hæc est scriptura Codd. R. B. M. eamque expressit Ficinus: *Dic tu ipse, vir bone.* Edd. vitiose αὐτό. Heind.

λέγε, ὦ 'γαθὲ, αὐτὸ, καὶ πέραινε] Scribendum: Λέγε, ὦ 'γαθὲ, αὐτὸς, κ. π. Quod confirmat qui a Ficino expressus est Codex. Cæterum hac opportunitate monendum, ita nonnunquam apud Platonem αὐτὸς occurrere, ut simpliciter σὺ notet: quod sæpissime interpretes latuit. Lyside 204. A. Βούλει οὖν ἕπεσθαι —; Αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἂν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι. *Primum a te libenter cognoscam.* Inepte enim Ficinus: *id in primis libenter audirem.* Sed nec alibi vim significationis cepit. Charm. 158. C. Εἰ δέ τι τούτων ἐπιδεὴς εἶναι δοκεῖς, ἐπᾳστέον πρὸ τῆς τοῦ φαρμάκου δόσεως. αὐτὸς οὖν μοι εἰπὲ, πότερον ὁμολογεῖς τῷδε καὶ φῂς ἱκανῶς ἤδη σωφροσύνης μετέχειν ἢ ἐπιδεὴς εἶναι. Ibid. E. Ὥστε τούτου γε ἕνεκα ὅπῃ αὐτὸς οἴει βελτίω σκέψασθαι, ταύτῃ σκόπει. Lach. 181. C. Χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν γε φοιτᾷν αὐτὸν παρ' ἡμᾶς. Ibid. 187. C. Εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστὶ περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαί τε καὶ διδόναι λόγον, αὐτοὺς δὴ χρὴ γινώσκειν, ὦ Νικία τε καὶ Λάχης. Hipp. Maj. 292. B. Καὶ ἐμοὶ τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδή περ αὐτὸς ταῦτα οἴει. Sic idem Thucydid. ii. 72. ubi ad Platæenses Archidamus: παρασκευή τε τοσήδε καὶ πόλεμος γεγένηται αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως. Heusd.

§. 133. ἐξ ἀρχῆς] Schol. e Reg. Cod. marg. descripta. Ἐξ ἀρχῆς. οὐ τοῦ διαλόγου φησί· τοῦ δὲ τελικοῦ αἰτίου τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. εἰ δὲ περὶ τοῦ τέλους μάλιστα προκειμένης τῆς ζητήσεως περὶ τῆς ποιητικῆς αἰτίας καὶ τοῦ εἴδους ἐνδιέτριψε, θαυμάζειν οὐ χρή· τὸ γὰρ ἀγαθὸν, ὅπερ τὸ τέλος, ἐστὶν ἄῤῥητον καθ' αὑτό. διόπερ ἐνταῦθα μὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως ὃν δοκεῖ εἶναι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡδονὴ δηλοῦται. ἐν Παρμενίδῃ δὲ τελεώτερως οὐ περὶ ἀγαθοῦ τι (νὸς), ἀλλ' ἁπλῶς περὶ τ' ἀγαθοῦ ποιεῖται τὸν λόγον· ἐν Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλογίαν τινά· νυνὶ δὲ ἐνταῦθα (διὰ) τῆς ἐπιστήμης τοῦ εἴδους, ὃ μόνον ἐξ ἀνάγκης περιγίνεται. τοιοῦτον δὲ τινὰ τρόπον καὶ ἐν Φιλήβῳ, διὰ νοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς. ποιητικὸν δὲ φαμὲν αἴτιον τὴν

φρονα, ὥς περ διήλθομεν, δίκαιον ὄντα καὶ ἀνδρεῖον καὶ ὅσιον ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι[x] τελέως, τὸν δὲ ἀγαθὸν εὖ τε καὶ καλῶς πράττειν ἃ ἂν πράττῃ,[y] τὸν δ' εὖ πράττοντα μακάριόν τε καὶ εὐδαίμονα εἶναι, τὸν δὲ πονηρὸν[z] καὶ κακῶς πράττοντα ἄθλιον. οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ ἐναντίως ἔχων τῷ σώφρονι, ὁ ἀκόλαστος, ὃν σὺ ἐπῄνεις. ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα οὕτω[a] τίθεμαι καί φημι ταῦτ' ἀληθῆ[b] εἶναι. εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ, τὸν βουλόμενον, ὡς ἔοικεν, εὐδαίμονα εἶναι σωφροσύνην μὲν διωκτέον καὶ ἀσκητέον, ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν,[c] καὶ παρασκευαστέον μάλιστα μὲν μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι,[d] ἐὰν δὲ δεηθῇ ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις τῶν οἰκείων, ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις, ἐπιθετέον δίκην καὶ κολαστέον, εἰ μέλλει[e] εὐδαίμων εἶναι. οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς

ἄνδρα Γ.—[y] πράττοι Eς.—[z] πονηρῶς ΦΙ.—[a] οὕτω ταῦτα EFς.—[b] ἀληθῆ ταῦτ' ΓW. εἶναι om IV.—[c] ἡμῶν ἕκαστος Φ.—[d] κολάζοντος Φ.—[e] μέλλοι Φ.—[f] τὰ ante καὶ

§. 135. ἃ ἂν πράττοι] Codd. R. B. A. M. Iamblich. πράττῃ. Illud tamen in suspensa oratione præferendum arbitror. Ad seqq. τὸν δ' εὖ πράττοντα etc. Routhius: 'Vult philosophus, consequens esse necessario ex antecedentibus, eum, qui recte agit, felicem esse. Vix enim potest credi, Platonem duplici sensu verborum εὖ πράττειν ad argumentum probandum abuti voluisse, quæ fallacia esset amphiboliæ.' Non meminerat vir doctus cetera in Platone loca, ubi eodem modo ex duplici illa potestate argumentatio ducitur, cujusmodi plura attulimus ad Charmid. §. 42. Heind.

τίθεμαι] Stob. Eclog. Eth. s. 5. τίθημι. Cf. Theætet. §. 141. ibiq. not. Heind.

τὸν βουλόμενον—διωκτέον] De Attica structura Platoni imprimis frequentata, cf. not. ad Plat. Phædr. §. 128. Heind.

εἰ δὲ] εἰ δὴ Iamblichus et Stobæi Ms. Coll. Nov. Mox ἀσκητέον καὶ διωκτέον ἐστὶν Stobæus. Routh.

ἀσκητέον] Hunc locum Aristides spectavit Orat. Platon. ii. p. 167. Find.

ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος] Schol. ἀντὶ τοῦ, ὅσον δυνάμεθα, ὀφείλομεν φυγεῖν τὰς κακὰς πράξεις. De loquendi hoc genere vid. Valcken. ad Herodot. vi. 116. p. 492. Heind.

παρασκευαστέον] Stob. addit ἑαυτὸν, quod in textum fortasse admittere debebam. Plato Apolog. Socr. p. 30. D. ἐκείνη καὶ καλλίστη καὶ ῥᾴστη (ἀπαλλαγὴ τοῦ ὀνειδίζειν)—αὑτὸν παρασκευάζειν, ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Phædo p. 67. D.—ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν. Conf. Gorg. §. 141. Nec potuit verbale hoc παρασκευαστέον aliter, quod sciam, quam activo adhiberi significatu pro παρασκευάζειν δεῖ, ut ipsa sermonis ratio accusativum illum requirere videatur. Heind.

μηδὲν] In Codd. B. M. desiderabatur. Find.

ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις] Alii πολίτης, sed perperam. Invenitur autem et alibi vox πόλις opposita illi ἰδιώτης, ubi plures uni opponuntur. Steph. πολίτης Bas. 2. Sed in Alcibiade ii. perinde ac hic, voces πόλις et ἰδιώτης sibi invicem opponuntur. p. 50. A. ἰδιώτων male Iamblichus. Routh.

ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις] Nauci non est lectio Bas. 2. πολίτης. Sexcentis hæc locis inter se opponuntur, πόλις et ἰδιώτης, ut exempla afferre pigeat, atque h. l. πόλις firmatur verbis seqq. καὶ τὰ τῆς πόλεως. Quippe ne universæ quidem civitati, quando in pejus ea ruat, oratorem obsequi debere aut ullo modo parcere ait, quo minus eam errorum facinorumque coarguat. Heind.

εἰ μέλλει εὐδαίμων εἶναι] Desunt in Stob. Trincavell. Find.

ἄρα τεταγμένον καὶ κεκοσμημένον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ ἑκάστου; II. i. 131.
Φαίην ἂν ἔγωγε. Κόσμος τις ἄρα ἐγγενόμενος[h] ἐν ἑκά-
στῳ ὁ ἑκάστου[i] οἰκεῖος ἀγαθὸν παρέχει ἕκαστον τῶν ὄντων;
Ἔμοιγε δοκεῖ. Καὶ ψυχὴ ἄρα κόσμον ἔχουσα τὸν[j] ἑαυ-
τῆς ἀμείνων[k] τῆς ἀκοσμήτου; Ἀνάγκη. Ἀλλὰ μὴν ἥ γε
κόσμον ἔχουσα κοσμία; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Ἡ δέ γε[l]
κοσμία σώφρων;[m] Πολλὴ ἀνάγκη. [§. 134.] Ἡ ἄρα I. 507.
σώφρων ψυχὴ ἀγαθή. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω παρὰ ταῦτα
ἄλλα φάναι, ὦ φίλε Καλλίκλεις· σὺ δ' εἰ ἔχεις, δίδασκε.

ΚΑΛ. Λέγ' ὠ 'γαθέ.

ΣΩ. Λέγω δὴ ὅτι εἰ[n] ἡ σώφρων ἀγαθή ἐστιν, ἡ τοὐναν-
τίον τῇ σώφρονι[o] πεπονθυῖα κακή ἐστιν. ἦν δὲ αὕτη ἡ[p] ἄ-
φρων τε καὶ ἀκόλαστος;[q] Πάνυ γε. Καὶ μὴν ὅ γε σώ-
φρων τὰ προσήκοντα πράττοι ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ
ἀνθρώπους; οὐ γὰρ ἂν σωφρονοίη[r] τὰ μὴ προσήκοντα πράτ-
των; Ἀνάγκη ταῦτ' εἶναι οὕτως. Καὶ μὴν περὶ[s] μὲν[t]
ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων δίκαι' ἂν πράττοι, περὶ
δὲ θεοὺς ὅσια. τὸν δὲ τὰ δίκαια καὶ ὅσια πράττοντα ἀν-
άγκη δίκαιον καὶ ὅσιον εἶναι; Ἔστι[u] ταῦτα. Καὶ μὲν
δὴ καὶ ἀνδρεῖόν γε ἀνάγκη; οὐ γὰρ δὴ σώφρονος ἀνδρός
ἐστιν οὔτε διώκειν οὔτε φεύγειν ἃ μὴ προσήκει, ἀλλ' ἃ[v] II. i. 132.
δεῖ[w] καὶ πράγματα καὶ ἀνθρώπους καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας
φεύγειν καὶ διώκειν, καὶ ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ.
[§. 135.] Ὥστε πολλὴ ἀνάγκη, ὦ Καλλίκλεις, τὸν σώ-

ου

ΣΥΦΙV: γὰρ δή φημι *s.—[h] ἐγγινόμενος IV.—[i] ἑκάστων F, ἑκάστῳ ΞΙV, ἑκάστων Γ, ἕκαστος Σ.—[j] τὸν...ἔχουσα om W.—[k] ἀμείνω ΣΥΓΙ.—[l] γε om Γ.—[m] κοσμία καὶ σώφρων Ξ.—[n] εἰ Δ.—[o] σωφροσύνῃ FW.—[p] ἡ om ΣW.—[q] καὶ ἡ ἀκόλαστος Ξs.—[r] σωφρονοίη Φ: σωφρονοῖ *s, quod tenendum erat.—[s] καὶ περὶ ΞC.—[t] μὲν om W.—[u] ἔστι om W.—[v] ἀλλ' ἃ Heindorfius: libri ἀλλά.—[w] δὴ Φ et pr Ξ.—[x] εἶναι

κόσμος τίς ἄρα ἐγγενόμενος ἐν ἑκάστῳ ὁ] Habet tantum ἐν ἑκάστῳ γὰρ ὁ Iamblichus, ex quo excidit certe vox κόσμος. ἐγγινόμενος Ms. B. Routh.

§. 134. ἡ ἀκόλαστος] Abest art. ἡ ante ἀκόλαστος a Cod. B. et Iamblicho, non male. Quæ adduntur Πάνυ γε, Socratis sunt sibi respondentis, non Calliclis, cui tribuuntur in libris omnibus, excepta vetere Ficini versione, quam cum Routhio secuti sumus. Heind.

καὶ περὶ ἀνθρώπους] Deest περὶ in Iamblicho. Mox καὶ μὴν—πράττων omittuntur apud Iamblichum, ut notat ipsius editor, propter verbum πράττων bis positum. Routh.

ἀλλ', ἃ δεῖ καὶ πράγμ.] Sic correxi vulgatam scripturam, ἀλλὰ δεῖ κ. τ. Quod vitium adeo manifestum miror nondum quemquam animadvertisse. Apposite laudat Routh. Aristot. Eth. Nicom. iii. extr. ἐπιθυμεῖ ὁ σώφρων ὧν δεῖ καὶ ὡς δεῖ καὶ ὅτε. Heind.

φρονα, ὥς περ διήλθομεν, δίκαιον ὄντα καὶ ἀνδρεῖον καὶ ὅσιον ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι[x] τελέως, τὸν δὲ ἀγαθὸν εὖ τε καὶ καλῶς πράττειν ἃ ἂν πράττῃ,[y] τὸν δ' εὖ πράττοντα μακάριόν τε καὶ εὐδαίμονα εἶναι, τὸν δὲ πονηρὸν[z] καὶ κακῶς πράττοντα ἄθλιον. οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ ἐναντίως ἔχων τῷ σώφρονι, ὁ ἀκόλαστος, ὃν σὺ ἐπῄνεις. ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα οὕτω[a] τίθεμαι καί φημι ταῦτ' ἀληθῆ[b] εἶναι. εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ, τὸν βουλόμενον, ὡς ἔοικεν, εὐδαίμονα εἶναι σωφροσύνην μὲν διωκτέον καὶ ἀσκητέον, ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν,[c] καὶ παρασκευαστέον μάλιστα μὲν μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι,[d] ἐὰν δὲ δεηθῇ ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις τῶν οἰκείων, ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις, ἐπιθετέον δίκην καὶ κολαστέον, εἰ μέλλει[e] εὐδαίμων εἶναι. οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς

ἄνδρα Γ.—[y] πράττοι Εs.—[z] πονηρῶς ΦΙ.—[a] οὕτω ταῦτα EFs.—[b] ἀληθῆ ταῦτ' ΓW. εἶναι om IV.—[c] ἡμῶν ἕκαστος Φ.—[d] κολάζοντος Φ.—[e] μέλλοι Φ.—[f] τὰ ante καὶ

§. 185. ἃ ἂν πράττοι] Codd. R. B. A. M. Iamblich. πράττῃ. Illud tamen in suspensa oratione præferendum arbitror. Ad seqq. τὸν δ' εὖ πράττοντα etc. Routhius: 'Vult philosophus, consequens esse necessario ex antecedentibus, eum, qui recte agit, felicem esse. Vix enim potest credi, Platonem duplici sensu verborum εὖ πράττειν ad argumentum probandum abuti voluisse, quæ fallacia esset amphiboliæ.' Non meminerat vir doctus cetera in Platone loca, ubi eodem modo ex duplici illa potestate argumentatio ducitur, cujusmodi plura attulimus ad Charmid. §. 42. Heind.

τίθεμαι] Stob. Eclog. Eth. s. 5. τίθημι. Cf. Theætet. §. 141. ibiq. not. Heind.

τὸν βουλόμενον—διωκτέον] De Attica structura Platoni imprimis frequentata, cf. not. ad Plat. Phædr. §. 128. Heind.

εἰ δὲ] εἰ δὴ Iamblichus et Stobæi Ms. Coll. Nov. Mox ἀσκητέον καὶ διωκτέον ἐστὶν Stobæus. Routh.

ἀσκητέον] Hunc locum Aristides spectavit Orat. Platon. ii. p. 167. Find.

ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος] Schol. ἀντὶ τοῦ, ὅσον δυνάμεθα, ὀφείλομεν φυγεῖν τὰς κακὰς πράξεις. De loquendi hoc genere vid. Valcken. ad Herodot. vi. 116. p. 492. Heind.

παρασκευαστέον] Stob. addit ἑαυτὸν, quod in textum fortasse admittere debebam. Plato Apolog. Socr. p. 30. D. ἐκείνη καὶ καλλίστη καὶ ῥᾴστη (ἀπαλλαγὴ τοῦ ὀνειδίζειν)—αὑτὸν παρασκευάζειν, ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Phædo p. 67. D.—ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν. Conf. Gorg. §. 141. Nec potuit verbale hoc παρασκευαστέον aliter, quod sciam, quam activo adhiberi significatu pro παρασκευάζειν δεῖ, ut ipsa sermonis ratio accusativum illum requirere videatur. Heind.

μηδὲν] In Codd. B. M. desiderabatur. Find.

ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις] Alii πολίτης, sed perperam. Invenitur autem et alibi vox πόλις opposita illi ἰδιώτης, ubi plures uni opponuntur. Steph. πολίτης Bas. 2. Sed in Alcibiade ii. perinde ac hic, voces πόλις et ἰδιώτης sibi invicem opponuntur. p. 50. A. ἰδιωτῶν male Iamblichus. Routh.

ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις] Nauci non est lectio Bas. 2. πολίτης. Sexcentis hæc locis inter se opponuntur, πόλις et ἰδιώτης, ut exempla afferre pigeat, atque h. l. πόλις firmatur verbis seqq. καὶ τὰ τῆς πόλεως. Quippe ne universæ quidem civitati, quando in pejus ea ruat, oratorem obsequi debere aut ullo modo parcere ait, quo minus eam errorum facinorumque coarguat. Heind.

εἰ μέλλει εὐδαίμων εἶναι] Desunt in Stob. Trincavell. Find.

εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάντα εἰς τοῦτο καὶ
τὰ[f] αὑτοῦ συντείνοντα καὶ[g] τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη
παρέσται καὶ σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι,
οὕτω[h] πράττειν,[i] οὐκ ἐπιθυμίας ἐῶντα ἀκολάστους εἶναι II. i. 133.
καὶ ταύτας[j] ἐπιχειροῦντα πληροῦν, ἀνήνυτον κακόν, λῃστοῦ
βίον ζῶντα. οὔτε γὰρ ἂν[k] ἄλλῳ ἀνθρώπῳ προσφιλὴς ἂν
εἴη ὁ τοιοῦτος οὔτε θεῷ· κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος· ὅτῳ δὲ
μὴ ἔνι κοινωνία, φιλία οὐκ[l] ἂν εἴη. [§. 136.] Φασὶ δ'[m]
οἱ σοφοί, ὦ Καλλίκλεις, καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ θεοὺς καὶ
ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν καὶ φιλίαν καὶ κοσμιό- I. 506.
τητα καὶ σωφροσύνην καὶ δικαιότητα, καὶ τὸ ὅλον τοῦτο
διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσιν, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ
ἀκολασίαν. σὺ δέ μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τού-

add V.—[g] καὶ om Γ.—[h] οὐ τῶι pr 𝔛.—[i] πράττει Φ.—[j] ταῦτα 𝔛Δ.—[k] ἂν om F.—
[l] φιλία δ' οὐκ EF.—[m] δ' om F.—[n] δὴ om F.—[o] prius ἄθλιοι Heindorfius add.—

καὶ πάντα εἰς τοῦτο—συντείνοντα] De Rep. ix. p. 591. B. *Οὐκοῦν ὅγε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὑτοῦ εἰς τοῦτο συντείνας βιώσεται.* de Legg. x. p. 903. C. *πᾶς ἔντεχνος δημιουργὸς παντὸς μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται, πρὸς τὸ κοινῇ ξυντεῖνον* (l. *ξυντείνων*) *βέλτιστον.* Itaque illud *εἰς τοῦτο* referendum ad seqq. *ὅπως.* Heind.

καὶ τὰ τῆς πόλεως] *κατὰ τ. π.* Iamblichus: male. Routh.

οὕτω πράττειν] Phædo p. 67. D. *Οὐκοῦν—γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν· κἄπειθ' ἥκοντος αὐτοῦ τούτου ἀγανακτεῖν, οὐ γελοῖον;* de Legg. vii. p. 803. C. *Τούτῳ δὴ δεῖν τῷ τρόπῳ ξυνεπόμενον καὶ παίζοντα ὅτι καλλίστας παιδιὰς πάντ' ἄνδρα καὶ γυναῖκα, οὕτω διαβιῶναι.* Menexen. §. 15. *Διανοουμένη δὲ ἡ πόλις μὴ ἂν ἔτι ἀμῦναι μήτε Ἕλλησι πρὸς ἀλλήλων δουλουμένοις μήτε ὑπὸ βαρβάρων, οὕτως ᾤκει,* ubi hæc ratio Gottleberum fefellit. Et conf. Gorg. §. 29. Cratyl. §. 89. Phædr. §. 78. ibiq. not. Heind.

ἀνήνυτον κακὸν] Accusativos hos ne quis cum Findeisenio putet per appositionem prægresso *ταύτας* sc. *ἐπιθυμίας* jungendos, pertinent ad totum hoc, *ταύτας ἐπιχειροῦντα πληροῦν*, suntque ex Græci sermonis consuetudine positi pro *ὅπερ ἐστὶν ἀνήνυτον κακόν.* De Legg. viii. p. 831. A. *ἡγούμενος—φόβου οἷον τελευτήσαντος—βάσανον οὐχ εὑρήσειν τῶν τε ἀμεινόνων καὶ χειρόνων, οὐ σμικρῷ πόλει μεῖζον κακὸν ἐκείνου.* Eurip. Orest. 499. *Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον, Πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα, Αἴσχιστον ἔργον—οὐ γὰρ αἰνέσω ποτὲ, Χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην* etc. Atque sic accipio illa in Eurip. Phœn. 221. *Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος, Ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα,* ut non opus sit cum Valckenario corrigere *Οὗν οὐρ. κ. κ.* Hoc dicendi genus de Latinis scriptoribus nemo frequentius imitatus est Tacito, e quo plura hujusmodi explicuit Gronov. Obss. iv. 17. Heind.

ἂν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ προσφιλὴς ἂν εἴη] *ἄλλῳ ἂν* Ms. B. Abest Iamblicho posterius *ἄν.* Routh.

§. 136. *οἱ σοφοὶ*] Schol. *Σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς Πυθαγορείους φησὶ καὶ διαφερόντως τὸν Ἐμπεδοκλέα, φάσκοντα, τὴν φιλίαν ἑνοῦν τὴν σφαῖραν (ἢ) ἑνοποιὸν εἶναι.* Cic de Amic. c. 7. 'Agrigentinum quidem, doctum quendam virum, carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in rerum natura totoque mundo constarent quæque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.' Heind.

κόσμον καλοῦσι] Cujus appellationis auctor Pythagoras perhibetur. V. Ernest. ad Xenoph. Mem. i. 1. 11. Heind.

οὐδὲ ἀκολασίαν] Quod affert hic Plato e

τις πολλάκις μὲν[b] ἤδη εἴρηται,[c] οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ ἔτι
λέγεσθαι· οὔ φημι, ὦ Καλλίκλεις, τὸ τύπτεσθαι ἐπὶ κόῤῥης
ἀδίκως αἴσχιστον εἶναι,[d] οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶ-
μα τὸ ἐμὸν οὔτε τὸ βαλλάντιον,[e] ἀλλὰ τὸ τύπτειν καὶ
ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως καὶ τέμνειν[f] καὶ αἴσχιον[g] καὶ κά-
II. i. 135. κιον· καὶ κλέπτειν γε[h] ἅμα καὶ ἀνδραποδίζεσθαι καὶ τοι-
χωρυχεῖν καὶ συλλήβδην ὁτιοῦν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ καὶ[i] τὰ
ἐμὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ κάκιον καὶ αἴσχιον[j] εἶναι ἢ ἐμοὶ τῷ
ἀδικουμένῳ. [§. 138.] Ταῦτα ἡμῖν ἄνω ἐκεῖ ἐν τοῖς
πρόσθε[k] λόγοις οὕτω φανέντα, ὥς ἐγὼ λέγω, κατέχεται
I. 509. καὶ δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστί, σιδηροῖς καὶ
ἀδαμαντίνοις λόγοις, ὡς γοῦν ἂν δόξειεν οὑτωσί, οὓς σὺ εἰ

[c] εἴρηται ἤδη I.—[d] εἶναι αἴσχιστον Γ, αἴσχιστόν ἐστιν CEF, αἴσχιστόν τ' εἶναι ς.—[e] βαλάντιον ΓΞΣΥBCEFI.—[f] ἀδίκως κατατέμνειν Σ.—[g] καὶ τὸ αἴσχιον W.—[h] γε om Φ.—[i] καὶ ante τὰ om Γ.—[j] αἴσχιον καὶ κάκιον ΞΣΥIV.—[k] πρόσθε ΧΔ, πρόσθεν

αἴσχιστον εἶναι] Sic Codd. R. B. M. Vulgo αἴσχιστόν τ' εἶναι. Heind.

ἤδη εἴρηται] Codd. A. M. εἴρηται ἤδη. Heind.

τὸ τέμνεσθαι] Schol. ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι ἐνταῦθα. Imo est h. l. *in frusta lacerari*. Vid. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 13. ed. Wolf. p. 250. Heind.

βαλλάντιον] Codd. B. M. Bas. 1. 2. βαλάντιον, ut solet in hoc vocabulo scriptura variare, de quo vid. Pierson. ad Mœr. p. 96. Heind.

τὰ ἐμὰ] Ficinus: *mihi meisque turpius atque deterius*. Legit itaque ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Find.

καὶ αἴσχιον καὶ κάκιον] Hæc verba, ad quæ statim subaudiendum τῷ ἀδικοῦντι, negligentius paullulum præmittuntur, ut fit in dicendi calore, ferenda utique in dialogi stilo, donec in libris omnibus reperiuntur. Heind.

καὶ κλέπτειν γε] Xenoph. Mem. i. 2. 62. Κατὰ τοὺς νόμους, ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν ἢ βαλαντιοτομῶν ἢ ἀνδραποδιζόμενος ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Ἀνδραποδιστὰς eos quoque dici constat, qui alienum servum servamve rapiunt ac vendunt. V. Marcland. ad Lys. Orat. xi. 551. Vales. ad Harpocrat. v. Ἀνδραποδιστής. Heind.

καὶ κάκιον καὶ αἴσχιον] Codd. B. A. M. inverso ordine καὶ αἰσχ. καὶ κάκιον. Heind.

αἴσχιστον τ' εἶναι] Rectius abesse τε Codd. B. et R. opinor. Neque legisse illud Ficinus videtur. Steph. 'For. αἴσχιστόν τι εἶναι.' αἴσχιστόν ἐστι Ms. R. male. Routh.

§. 138. ταῦτα ὑμῖν] Cod. M. Ald. Bas. 1. 2. ἡμῖν. Ficinus: *Hæc superius a nobis concessa*. Ego vero e Cod. A. et Steph. recepi ὑμῖν. Intelliguntur autem Polus et Callicles, quos Socrates jam olim eo redegerat disserendo, ut concederent, quod ante negaverant, turpius atque pejus esse injuriam inferre, quam injuriam pati: quo respiciunt verba ἄνω ἐκεῖ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (Codd. M. B. πρόσθεν) λόγοις. Pro ἄνω ἐκεῖ legendum esse conjicio ἀνωτέρω. Ficinus: *superius*. Find.

ἔμπροσθεν] πρόσθεν Ms. B. Routh.

καὶ εἰ ἀγροικότερον] Bene Schol. Τοῦτό φησι διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν σιδηρῶν καὶ ἀδαμαντίνων λόγων. Cf. de Rep. ii. p. 361. E. Apolog. Socr. p. 32. D. καὶ εἰ h. l. positum pro εἰ καὶ, ut Sympos. p. 185. E. ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται (ἡ λύγξ.) Menexen. §. 2. Ἐπαίνου αὖ ἔτυχε, καὶ ἐὰν φαῦλος ᾖ, ubi vid. Gottleb. Cf. Theætet. §. 136. Ceterum notum illud ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχαλκεῦσθαι aliaque similia. Cf. Perizon. ad Ælian. vi. 12. Heind.

ὡς γοῦν ἂν δόξειεν οὑτωσὶ, ὃ] Vertas, *prout utique hoc modo videretur*. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατῶπται, ὥσγε οὑτωσὶ δόξαι. l. iv. de Rep. p. 432. B. Routh.

ῥεῖν, ἀληθῆ ἄρα ἦν, τὸ εἶναι[u] τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ὅσῳ περ αἴσχιον, τοσούτῳ κάκιον· καὶ τὸν[v] μέλλοντα ὀρθῶς[w] ῥητορικὸν ἔσεσθαι δίκαιον ἄρα δεῖ[x] εἶναι καὶ ἐπιστήμονα τῶν δικαίων, ὃ αὖ[y] Γοργίαν ἔφη Πῶλος δι' αἰσχύνην ὁμολογῆσαι. [§. 137.] Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, σκεψώμεθα τί[z] ποτ' ἐστὶν ἃ σὺ ἐμοὶ ὀνειδίζεις, ἄρα καλῶς λέγεται ἢ οὔ, ὡς ἄρα ἐγὼ οὐχ οἷός τ' εἰμὶ βοηθῆσαι οὔτε ἐμαυτῷ οὔτε τῶν φίλων οὐδενὶ οὐδὲ τῶν οἰκείων, οὐδ' ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, εἰμὶ δ' ἐπὶ τῷ βουλομένῳ ὥς περ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος, ἄν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόρρης, ἐάν τε χρήματα ἀφαιρεῖσθαι, ἐάν τε ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πόλεως, ἐάν τε, τὸ ἔσχατον, ἀποκτεῖναι· καὶ οὕτω διακεῖσθαι πάντων δὴ αἴσχιστόν[a] ἐστιν, ὡς ὁ σὸς λόγος. ὁ δὲ δὴ ἐμός, ὅς

—[w] ὀρθῆ mg V.—[x] δεῖ εἶναι ℵΓΔΦBCEW, εἶναι δεῖ ΞΣΥ, εἶναι δεῖν IV: δεῖν εἶναι s.—[y] ἂν I.—[z] τί ΓΔΞΣΥΦBCEFVW: τίνα *s.—[a] ἔσχατον αἴσχιστόν B.—[b] μὲν om F.—

τὸ εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι] Laudatur hæc sententia Socratis a Gellio Noct. Attic. xii. 9. Find.

ἄρα ἔδει εἶναι] Vulgo δεῖν, de Stephani correctione. Nam Ald. Bas. 1. 2. Codd. M. B. et Quintilian. Inst. Or. ii. 15. δεῖ. Quod e Cod. Reg. recepi ἔδει, optime respondet prægresso ἦν. Heind.

δεῖν] Reponebat δεῖν Stephanus, forte ex Ficini versione, quæ ita legit. Recte, opinor. Routh.

§. 137. *τί ποτ' ἐστὶν*] Sic pro τίνα libri scripti editique omnes præter Ed. Steph. Vide, quæ modo scripsimus ad §. 136. *οὔτε τῶν οἰκείων*. Recte ita pro οὐδὲ jam scripsit Findeisenius. Heind.

ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος] Routh. ' Loquendi formula insolentior. Participium interim pro substantivo adhibetur, h. e. pro τῷ βουλήματι.' Decepit virum optimum prava in vulgatis Edd. distinctio hæc, ἐπὶ τῷ βουλομένῳ, ὥσπερ οἱ ἄτιμοι, τοῦ ἐθέλοντος. Post ἐθέλοντος supplendum εἰσί, velut ἄτιμοι sunt in cujusvis potestate, ad cujusvis petulantiam expositi. Politic. p. 307. E. ἔλαθον αὐτοὶ ἀπολέμως ἴσχοντες,—ὄντες τε ἀεὶ τῶν ἐπιτιθεμένων. Cf. Soph. Œd. T. 917. ibiq. Brunck. Nam ὁ ἐθέλων, ut hoc addam, h. l. idem prorsus est quod ὁ βουλόμενος. de Legg. iv. p. 707. E. Λέγε δὴ τοίνυν τὸ τούτοις ἑξῆς, τίς ὁ κατοικιζόμενος ὑμῖν ἔσται, πότερον ἐξ ἁπάσης Κρήτης ὁ ἐθέλων — οὐ γάρ που τὸν βουλόμενόν γε Ἑλλήνων συνάγετε. De ἀτιμίᾳ Atheniensium vid. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 703. Heind.

τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου] Alii τοῦτο τὸ τοῦ σοῦ λόγου: perinde est autem ac si dixisset, ὡς σὺ νεανιευόμενος ἔλεγες: supra videlicet p. 486. Steph. Adhibetur autem vox νεανικὸν, quia Socratem accusaverat Callicles, quod ἐνεανιεύσατο in sermonibus. Routh.

τοῦτο τὸ τοῦ] Revocavi hoc τὸ ex Bas. 2. Apol. Socr. p. 34. D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 12. τὸ νεανικὸν *fortitudinis* habet et *magnificentiæ* non sine leni quadam h. l. irrisione significatum. Ita νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας junguntur de Rep. vi. p. 503. C. μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα Demosth. p. 87. Reisk. Heind.

τοῦ σοῦ λόγου] Cf. §. 91. extr. Heind.

τὸ ἔσχατον] Ficinus: *sive ultro supplicio afficere*. Sed τὸ ἔσχατον est *tandem*. Fortasse vero Ficinus scripsit *ultimo*. Find.

αἴσχιστόν ἐστιν] In Cod. Aug. omissum ἐστιν erat. Find.

τις πολλάκις μὲν[b] ἤδη εἴρηται,[c] οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ ἔτι
λέγεσθαι· οὔ φημι, ὦ Καλλίκλεις, τὸ τύπτεσθαι ἐπὶ κόῤῥης
ἀδίκως αἴσχιστον εἶναι,[d] οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶ-
μα τὸ ἐμὸν οὔτε τὸ βαλλάντιον,[e] ἀλλὰ τὸ τύπτειν καὶ
ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως καὶ τέμνειν[f] καὶ αἴσχιον[g] καὶ κά-
II. i. 135. κιον· καὶ κλέπτειν γε[h] ἅμα καὶ ἀνδραποδίζεσθαι καὶ τοι-
χωρυχεῖν καὶ συλλήβδην ὁτιοῦν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ καὶ[i] τὰ
ἐμὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ κάκιον καὶ αἴσχιον[j] εἶναι ἢ ἐμοὶ τῷ
ἀδικουμένῳ. [§. 138.] Ταῦτα ἡμῖν ἄνω ἐκεῖ ἐν τοῖς
πρόσθε[k] λόγοις οὕτω φανέντα, ὡς ἐγὼ λέγω, κατέχεται
S. 509. καὶ δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστί, σιδηροῖς καὶ
ἀδαμαντίνοις λόγοις, ὡς γοῦν ἂν δόξειεν οὑτωσί, οὓς σὺ εἰ

[c] εἴρηται ἤδη I.—[d] εἶναι αἴσχιστον Γ, αἴσχιστόν ἐστιν CEF, αἴσχιστόν τ' εἶναι s.—[e] βαλάντιον ΓΞΣΥΒCEFI.—[f] ἀδίκως κατατέμνειν Σ.—[g] καὶ τὸ αἴσχιον W.—[h] γε om Φ.—[i] καὶ ante τὰ om Γ.—[j] αἴσχιον καὶ κάκιον ΞΣΥΙV.—[k] πρόσθε ΧΔ, πρόσθεν

αἴσχιστον εἶναι] Sic Codd. R. B. M. Vulgo αἴσχιστόν τ' εἶναι. Heind.

ἤδη εἴρηται] Codd. A. M. εἴρηται ἤδη. Heind.

τὸ τέμνεσθαι] Schol. ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι ἐνταῦθα. Imo est h. l. *in frusta lacerari*. Vid. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 13. ed. Wolf. p. 250. Heind.

βαλλάντιον] Codd. B. M. Bas. 1. 2. βαλάντιον, ut solet in hoc vocabulo scriptura variare, de quo vid. Pierson. ad Mœr. p. 96. Heind.

τὰ ἐμὰ] Ficinus: *mihi meisque turpius atque deterius*. Legit itaque ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Find.

καὶ αἴσχιον καὶ κάκιον] Hæc verba, ad quæ statim subaudiendum τῷ ἀδικοῦντι, negligentius paullulum præmittuntur, ut fit in dicendi calore, ferenda utique in dialogi stilo, donec in libris omnibus reperiuntur. Heind.

καὶ κλέπτειν γε] Xenoph. Mem. i. 2. 62. Κατὰ τοὺς νόμους, ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν ἢ βαλαντιοτομῶν ἢ ἀνδραποδιζόμενος ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Ἀνδραποδιστὰς eos quoque dici constat, qui alienum servum servamve rapiunt ac vendunt. V. Marcland. ad Lys. Orat. xi. 551. Vales. ad Harpocrat. v. Ἀνδραποδιστής. Heind.

καὶ κάκιον καὶ αἴσχιον] Codd. B. A. M. inverso ordine καὶ αἴσχ. καὶ κάκιον. Heind.

αἴσχιστον τ' εἶναι] Rectius abesse τε Codd. B. et R. opinor. Neque legisse illud Ficinus videtur. Steph. 'For. αἴσχιστόν τι εἶναι.' αἴσχιστόν ἐστι Ms. R. male. Routh.

§. 138. ταῦτα ὑμῖν] Cod. M. Ald. Bas. 1. 2. ἡμῖν. Ficinus: *Hæc superius a nobis concessa*. Ego vero e Cod. A. et Steph. recepi ὑμῖν. Intelliguntur autem Polus et Callicles, quos Socrates jam olim eo redegerat disserendo, ut concederent, quod ante negaverant, turpius atque pejus esse injuriam inferre, quam injuriam pati: quo respiciunt verba ἄνω ἐκεῖ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (Codd. M. B. πρόσθεν) λόγοις. Pro ἄνω ἐκεῖ legendum esse conjicio ἀνωτέρω. Ficinus: *superius*. Find.

ἔμπροσθεν] πρόσθεν Ms. B. Routh.

καὶ εἰ ἀγροικότερον] Bene Schol. Τοῦτό φησι διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν σιδηρῶν καὶ ἀδαμαντίνων λόγων. Cf. de Rep. ii. p. 361. E. Apolog. Socr. p. 32. D. καὶ εἰ h. l. positum pro εἰ καὶ, ut Sympos. p. 185. E. ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται (ἡ λύγξ.) Menexen. §. 2. Ἐπαίνου αὖ ἔτυχε, καὶ ἐὰν φαῦλος ᾖ, ubi vid. Gottleb. Cf. Theætet. §. 136. Ceterum notum illud ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχαλκεῦσθαι aliaque similia. Cf. Perizon. ad Ælian. vi. 12. Heind.

ὡς γοῦν ἂν δόξειεν οὑτωσί, ὁ] Vertas, *prout utique hoc modo videretur*. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατῶπται, ὥσγε οὑτωσὶ δόξαι. l. iv. de Rep. p. 432. B. Routh.

μὴ λύσεις[l] ἢ σοῦ τις[m] νεανικώτερος, οὐχ οἷόν τε ἄλλως λέγοντα ἢ ὡς ἐγὼ νῦν λέγω[n] καλῶς λέγειν· ἐπεὶ ἔμοιγε ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν ἀεί, ὅτι ἐγὼ ταῦτα οὐκ οἶδα[o] ὅπως ἔχει, ὅτι μέντοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα, ὥς περ νῦν, οὐδεὶς οἷός τ' ἐστὶν ἄλλως λέγων μὴ οὐ καταγέλαστος εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν αὖ τίθημι ταῦτα οὕτως ἔχειν. εἰ δὲ οὕτως ἔχει καὶ μέγιστον τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ ἀδικία τῷ ἀδικοῦντι καὶ ἔτι τούτου μεῖζον μεγίστου ὄντος,[p] εἰ[q] οἷόν τε, τὸ[r] ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην, τίνα ἂν βοήθειαν μὴ δυνάμενος ἄνθρωπος βοηθεῖν ἑαυτῷ καταγέλαστος ἂν τῇ ἀληθείᾳ εἴη; ἆρ' οὐ ταύτην ἥ τις ἀποτρέψει τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην; ἀλλὰ πολλὴ ἀνάγκη ταύτην εἶναι τὴν αἰσχίστην βοήθειαν μὴ δύνασθαι βοηθεῖν μήτε ἑαυτῷ[s] μήτε τοῖς αὐτοῦ φίλοις τε[t] καὶ οἰκείοις, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ καὶ τρί- II. i. 136.
την τὴν τοῦ τρίτου καὶ τἆλλα οὕτως,[u] ὡς[v] ἑκάστου κακοῦ μέγεθος πέφυκεν, οὕτω καὶ κάλλος τοῦ δυνατὸν[w] εἶναι ἐφ' ἕκαστα βοηθεῖν καὶ αἰσχύνη τοῦ μή.[x] ἆρ' ἄλλως[y] ἢ οὕτως ἔχει, ὦ Καλλίκλεις;

ΚΑΛ. Οὐκ ἄλλως.

ΓΣΥΦΙVW: ἔμπροσθεν *ς.—[l] λύσῃς 𝔄Δ, λύσαις Φ.—[m] τις ὁ F.—[n] λέγω νῦν I.—[o] οὐκ οἶδα ταῦτα οὐκ οἶδα W.—[p] ὄντως I.—[q] ὡς E.—[r] τὸν 𝔄ΓΔΞΣΥΦBCFIVW et pr E.—[s] αὑτῷ 𝔄.—[t] τε F.—[u] οὕτω ς.—[v] ὡς...μή om I, ἑκάστου...μή om pr Γ.—[w] δυνατοῦ mg Γ.—[x] ἑτοίμη 𝔄ΓΔΦBCFW, ἔτι μή corr E.—[y] ἆρ' οὕτως ἔχει Γ, ἆρ'

ὡς γοῦν ἂν δόξ. οὑτωσίν, οὗς] Sic pro *οὑτωσὶ* Codd. B. et M. Formula est frequentissima, *ὥσγε οὑτωσὶ δόξαι.* Heind.

τὸ ἀδικοῦντα] Codd. B. A. M. Bas. 2. *τὸν ἀδικοῦντα.* Heind.

ἆρα οὐ ταύτην] Repeti debent verba *βοήθειαν μὴ δυνάμενος βοηθεῖν ἑαυτῷ.* Ficinus vertit, tanquam non legerit *ἥτις*, ut verba docent: *Nonne hoc quidem maximum a nobis amoveat detrimentum?* Find.

ταύτην—τὴν αἰσχίστην βοήθειαν μὴ δύνασθαι] Pro *ταύτην τὸ πάντων αἴσχιστον εἶναι βοήθειαν μὴ δύνασθαι βοηθεῖν— δεύτερον δὲ* etc. *Necesse prorsus est, omnium esse turpissimum, hanc opem ferre non posse neque sibi neque amicis,* sc. qua quis summum sui detrimentum prohibeat. Nam *ταύτην* pertinet ad prægressa, *ἆρα οὐ ταύτην, ἥτις* etc. non ad *βλάβην*, quo trahi volebat absurde Findeisen. distinguens post *αἰσχίστην*. Comparat Anglorum illud Routhius: *This is the most shameful thing to be without*, pro *It is most shameful to be without this thing.* Schol. ad hæc *Ἆρα οὐ ταύτην* etc. *Τὴν τῆς ψυχῆς δηλαδὴ, δευτέραν δὲ, τὴν τοῦ σώματος, καὶ τρίτην, τὴν τῶν ἐκτός.* Imo, si quis singula hæc premere velit, *ἡ αἰσχίστη ἀδυναμία τοῦ βοηθεῖν* secundum Socratis rationem in eo inest, qui quum injuste fecerit, non id operam det, ut pœnas solvat; *δευτέρα* in eo, qui omnino injuste faciat; *τρίτη* in eo, qui ab aliorum injuriis se suosve tueri non possit. Ceterum Codd. B. A. M. *ταύτην ἔχειν τὴν αἰσχ.* Mox pro *αἰσχύνη* malim *αἰσχύνην.* Heind.

ἄλλως ἢ οὕτως] Codd. B. A. M. *οὕτως ἢ ἄλλως ἔχει.* Melius, opinor. Phædo p. 81. A. *οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης, ἢ ἄλλως; Οὕτω, νὴ Δία* etc. atque ita sæpe alias. Heind.

νεῖν ἄν τι καλῶς λέγῃς· τοῦτό[y] μοι δοκεῖς πάνυ καλῶς εἰρηκέναι.

ΣΩ. *Σκόπει δὴ καὶ τόδε ἐάν σοι δοκῶ εὖ λέγειν. φίλος[z] μοι δοκεῖ ἕκαστος ἑκάστῳ εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, ὅν περ οἱ παλαιοί τε[a] καὶ σοφοὶ[b] λέγουσιν, ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ. οὐ καὶ σοί;*

ΚΑΛ. *Ἔμοιγε.*

ΣΩ. *Οὐκοῦν ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄγριος καὶ*
II. i. 138. *ἀπαίδευτος, εἴ τις τούτου ἐν τῇ πόλει πολὺ βελτίων εἴη, φοβοῖτο δή που ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος καὶ τούτῳ ἐξ ἅπαντος τοῦ νοῦ οὐκ ἄν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι;*

ΚΑΛ. *Ἔστι ταῦτα.*

ΣΩ. *Οὐδέ γε εἴ τις πολὺ[c] φαυλότερος εἴη, οὐδ' ἂν οὗτος· καταφρονοῖ γὰρ ἂν αὐτοῦ ὁ τύραννος καὶ οὐκ ἄν[d] ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειεν.*

ΚΑΛ. *Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ.*

§. 141. ΣΩ. *Λείπεται δὴ ἐκεῖνος μόνος ἄξιος λόγου φίλος τῷ τοιούτῳ, ὃς ἂν ὁμοήθης ὤν, ταὐτὰ[e] ψέγων καὶ ἐπαινῶν, ἐθέλῃ ἄρχεσθαι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ ἄρχοντι. οὗτος μέγα ἐν ταύτῃ τῇ[f] πόλει δυνήσεται,[g] τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει. οὐχ οὕτως ἔχει;*

add ℵΓΔΞΣΥΦΒCIV.—[x] *ἑταῖρον* Wς: ceteri *ἕτερον*.—[y] *τοῦτο* W.—[z] *φίλος..λέγουσιν* om W.—[a] *τε* om I.—[b] *πολλοὶ* EF.—[c] *πολλῷ* F.—[d] *ἂν* om F.—[e] *ταῦτα* pr

ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ] Appellatur istud in Symposio quoque *παλαιὸς λόγος*, p. 195. B. Scribitque Plato in Lyside, *Οὐκοῦν καὶ* (poetas statim ante hac ipsa de re contestatus erat) *τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας, ταῦτα αὐτὰ ἃ λέγουσιν, ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι; εἰσὶ δέ που οὗτοι οἱ περὶ φύσεώς τε καὶ τοῦ ὅλου διαλεγόμενοι καὶ γράφοντες.* p. 214. B. In Protagora quoque Hippiæ sophistæ placet, *τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενὲς εἶναι*. p. 337. D. Vide et l. vi. de Legg. p. 773. B. Denique ex Homeri Odyss. ρ. v. 218. docet Plato, Deum ipsum amicitiæ auctorem esse adducendo *τὸν ὁμοῖον εἰς τὸν ὁμοῖον*. Routh.

ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ] Phædr. §. 37. *Ἥλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα*, ubi vid. not. Heind.

καὶ τούτῳ] Sc. *τῷ τυράννῳ*, nam ad *δύναιτο* subaudiendum *αὐτὸς, ὁ βελτίων*, ut intelligitur ex seqq. verbis, *Οὐδέ γε εἴ τις—οὐδ' ἂν οὗτος*. Duriuscula sane hæc est nominativi mutatio, non durior tamen, quam de Rep. i. p. 331. C. *εἴ τις λάβοι παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ὅπλα, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ—οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι* etc. Cf. Parmenid. §. 23. Heind.

οὐδ' ἂν οὗτος] *οὐδαμοῦ οὗτος* Bas. 2. Sed mihi placet altera lectio, ut subaudiatur, *φίλος τοῦ τυράννου*, vel *τῷ τυράννῳ, γένοιτο*. Nihil vertit ad verba, *οὐδ' ἂν οὗτος*, Ficinus. Routh.

ὡς πρὸς φίλον] Sc. *αὐτόν*. Heind.

§. 141. *οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει*] *Nemo impune s. sine damno gravissimo suo lædet.* Aristoph. Acharn. 563. *Ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.* Vid.

κοῦμεν ὀρθῶς ἀναγκασθῆναι ὁμολογεῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις ἐγώ[k] τε καὶ Πῶλος ἢ οὔ, ἡνίκα ὡμολογήσαμεν μηδένα βουλόμενον ἀδικεῖν, ἀλλ' ἄκοντας τοὺς ἀδικοῦντας πάντας ἀδικεῖν; II. i. 137.

ΚΑΛ. Ἔστω σοι τοῦτο, ὦ Σώκρατες, οὕτως,[l] ἵνα καὶ[m] διαπεράνῃς[n] τὸν λόγον. I. 510.

ΣΩ. Καὶ ἐπὶ τοῦτο[o] ἄρα, ὡς ἔοικε, παρασκευαστέον ἐστὶ δύναμίν τινα καὶ τέχνην, ὅπως μὴ ἀδικήσομεν.[p]

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

§. 140. ΣΩ. Τίς[q] οὖν ποτ' ἐστὶ τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ[r] μηδὲν[s] ἀδικεῖσθαι ἢ ὡς ὀλίγιστα; σκέψαι εἴ σοι δοκεῖ ᾗπερ[t] ἐμοί. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ ἥδε·[u] ἢ αὐτὸν ἄρχειν δεῖν[v] ἐν τῇ πόλει ἢ καὶ[w] τυραννεῖν, ἢ τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἑταῖρον[x] εἶναι.

ΚΑΛ. Ὁρᾷς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐγὼ ἕτοιμός εἰμι ἐπαι-

[k] ἐγώ add ΧΓΔΞΣΥΦCIVW et mg B.—[l] ἴσως ΣΥΦI et pr V.—[m] καὶ add Φ.—[n] διαπερανῇ ΧΔ.—[o] τούτῳ F.—[p] ἀδικήσομεν Heindorfius: libri ἀδικήσωμεν.—[q] τί Σ.—[r] τῆς W.—[s] μηδένα Ξ.—[t] ἥπερ V, ἧπερ C, ἥπερ W: ᾗπερ s.—[u] ἧδε ΣΦIV et corr Υ: ἥδε [a]s.—[v] ἄρχειν δεῖν ΓΔBCEFW, δεῖν ἄρχειν ΞΣΥΦIV: ἄρχειν δεῖ s.—[w] καὶ

σαυτῷ, ὦ Σώκρατες; Phædo p. 86. D. εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; Sensus est: *quin tu mihi hoc unum responde.* Cf. not. ad §. 126. HEIND.

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις] Addidi hæc ἐν τοῖς ἔμπρ. λόγοις e Bas. 2. [unde Steph. ea pro var. lect. descripsit] et margine Cod. R. Ficinoque, qui vertit, *superioribus coacti rationibus.* De sententia cf. §. 53. HEIND.

οὕτως] Codd. A. M. ἴσως. FIND.

τοῦτο] τούτου B. [M.] sed το ead. manu superscribitur. Tum deficit post vocem αὐτὰ Codex Bodleianus usque ad §. 170. Deperdita sunt octo folia. ROUTH.

ὅπως μὴ ἀδικήσωμεν] Scribendum puto ἀδικηθῶμεν, quæ lectio cum proxime sequentibus convenit. Retinet tamen alteram Ficinus. STEPH. Quum vero pertinere verba, καὶ ἐπὶ τοῦτο ἄρα, ad antecedentia videntur, nequaquam sollicitanda est lectio præsens. ROUTH.

ὅπως μὴ ἀδικήσομεν] Solœce vulgo ἀδικήσωμεν, quod magis etiam corrumpi volebat Stephanus corrigendo ἀδικηθῶμεν. Nempe si nemo injuriam facit nisi invitus, sequitur, facultate quadam et arte opus esse, qua caveamus, ne id facere cogamur, non sola voluntate. Jam quum ad utrumque hoc, τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι et τὸ μὴ ἀδικεῖν, facultatem quandam artemque parandam demonstrarit, progreditur statim ad τὴν τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι παρασκευὴν verbis seqq. Τίς οὖν ποτ' ἐστὶ τέχνη etc. mox ad τὴν τοῦ μὴ ἀδικεῖν redit §. 141. Ἆρ' οὖν καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν etc. HEIND.

§. 140. ᾗδε] Aut corrigendum h. l. τῇδε, aut, quod potius videtur, scribendum, σκέψαι, εἰ σοὶ δοκεῖ ᾗπερ ἐμοί. Ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ ἥδε. Proximum autem hoc δεῖν pro δεῖ e Codd. R. A. M. substitui. HEIND.

καὶ τυραννεῖν] Sic Codd. A. M. Vulgo ἢ pro καί, quod ita potius collocatum exspectabam: ἢ αὐτὸν ἄρχειν ἢ τυραννεῖν δεῖ ἐν τῇ πόλει, ἢ τῆς ὑπ. etc.—πολιτείας ἑταῖρον. Sic Phædr. §. 74. extr. ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος, et paullo ante ἀληθινῆς δόξης ἑταῖρος. de Rep. iv. 439. D. τὸ ἐπιθυμητικὸν πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον. HEIND.

νεῖν ἄν τι καλῶς λέγῃς; τοῦτό[y] μοι δοκεῖς πάνυ καλῶς εἰρηκέναι.

ΣΩ. Σκόπει δὴ καὶ τόδε ἐάν σοι δοκῶ εὖ λέγειν. φίλος[z] μοι δοκεῖ ἕκαστος ἑκάστῳ εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, ὅν περ οἱ παλαιοί τε[a] καὶ σοφοὶ[b] λέγουσιν, ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ. οὐ καὶ σοί;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄγριος καὶ
II. i. 188. ἀπαίδευτος, εἴ τις τούτου ἐν τῇ πόλει πολὺ βελτίων εἴη, φοβοῖτο δή που ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος καὶ τούτῳ ἐξ ἅπαντος τοῦ νοῦ οὐκ ἄν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι;

ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδέ γε εἴ τις πολὺ[c] φαυλότερος εἴη, οὐδ' ἂν οὗτος· καταφρονοῖ γὰρ ἂν αὐτοῦ ὁ τύραννος καὶ οὐκ ἄν[d] ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειεν.

ΚΑΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ.

§. 141. ΣΩ. Λείπεται δὴ ἐκεῖνος μόνος ἄξιος λόγου φίλος τῷ τοιούτῳ, ὃς ἂν ὁμοήθης ὤν, ταὐτὰ[e] ψέγων καὶ ἐπαινῶν, ἐθέλῃ ἄρχεσθαι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ ἄρχοντι. οὗτος μέγα ἐν ταύτῃ τῇ[f] πόλει δυνήσεται,[g] τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει. οὐχ οὕτως ἔχει;

add ΧΓΔΗΞΤΦBCIV.—[x] ἑταῖρον Wς: ceteri ἕτερον.—[y] τοῦτο W.—[z] φίλος...λέγουσιν om W.—[a] τε om I.—[b] πολλοὶ EF.—[c] πολλῷ F.—[d] ἂν om F.—[e] ταῦτα pr

ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ] Appellatur istud in Symposio quoque παλαιὸς λόγος, p. 195. B. Scribitque Plato in Lyside, Οὐκοῦν καὶ (poetas statim ante hac ipsa de re contestatus erat) τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας, ταῦτα αὐτὰ ἃ λέγουσιν, ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι; εἰσὶ δέ που οὗτοι οἱ περὶ φύσεώς τε καὶ τοῦ ὅλου διαλεγόμενοι καὶ γράφοντες. p. 214. B. In Protagora quoque Hippiæ sophistæ placet, τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενὲς εἶναι. p. 337. D. Vide et l. vi. de Legg. p. 773. B. Denique ex Homeri Odyss. ρ. v. 218. docet Plato, Deum ipsum amicitiæ auctorem esse adducendo τὸν ὁμοῖον εἰς τὸν ὁμοῖον. Routh.

ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ] Phædr. §. 37. Ἧλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα, ubi vid. not. Heind.

καὶ τούτῳ] Sc. τῷ τυράννῳ, nam ad δύναιτο subaudiendum αὐτὸς, ὁ βελτίων, ut intelligitur ex seqq. verbis, Οὐδέ γε εἴ τις—οὐδ' ἂν οὗτος. Duriuscula sane hæc est nominativi mutatio, non durior tamen, quam de Rep. i. p. 331. C. εἴ τις λάβοι παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ὅπλα, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ—οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι etc. Cf. Parmenid. §. 23. Heind.

οὐδ' ἂν οὗτος] οὐδαμοῦ οὗτος Bas. 2. Sed mihi placet altera lectio, ut subaudiatur, φίλος τοῦ τυράννου, vel τῷ τυράννῳ, γένοιτο. Nihil vertit ad verba, οὐδ' ἂν οὗτος, Ficinus. Routh.

ὡς πρὸς φίλον] Sc. αὐτόν. Heind.

§. 141. οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει] *Nemo impune s. sine damno gravissimo suo lædet.* Aristoph. Acharn. 563. Ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν. Vid.

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ ἄρα τις ἐννοήσειεν ἐν ταύτῃ[h] τῇ πόλει τῶν νέων, τίνα ἂν τρόπον ἐγὼ μέγα[i] δυναίμην καὶ μηδείς με ἀδικοίη, αὕτη,[j] ὡς ἔοικεν, αὐτῷ ὁδός[k] ἐστιν, εὐθὺς ἐκ νέου ἐθίζειν αὑτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι τῷ δεσπότῃ, καὶ παρασκευάζειν ὅπως ὅτι μάλιστα ὅμοιος ἔσται ἐκείνῳ. οὐχ οὕτως;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν τούτῳ τὸ μὲν μὴ ἀδικεῖσθαι καὶ μέγα δύνασθαι, ὡς ὁ ὑμέτερος[l] λόγος, ἐν τῇ πόλει διαπεπράξεται.

ΚΑΛ. Πάνυ γε. II. i. 139.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν; ἢ πολλοῦ δεῖ, εἴ περ ὅμοιος ἔσται τῷ ἄρχοντι ὄντι ἀδίκῳ καὶ παρὰ τούτῳ[m] μέγα δυνήσεται; ἀλλ' οἶμαι ἔγωγε, πᾶν τοὐναντίον[n] οὑτωσὶ ἡ παρασκευὴ[o] ἔσται αὐτῷ ἐπὶ[p] τὸ οἵῳ τε[q] εἶναι ὡς πλεῖστα ἀδικεῖν καὶ ἀδικοῦντα[r] μὴ διδόναι δίκην. ἦ γάρ;

ΚΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μέγιστον αὐτῷ κακὸν[s] ὑπάρξει, μοχθηρῷ ὄντι τὴν ψυχὴν καὶ λελωβημένῳ διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπότου καὶ δύναμιν. I. 511.

§. 142. ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ὅπῃ[t] στρέφεις ἑκάστοτε τοὺς

Χ.—[f] τῇ om ΔF et pr ΧΓΕ.—[g] γενήσεται F.—[h] αὐτῇ (ταυ) B, αὐτῇ ΧΓΔΦCEFIVW.—[i] μέγα om E.—[j] ἀδικοίη αὕτη Bas. 2 : mei cum ς ἀδικοῖ ἡ αὐτή.—[k] ὅδε F.—[l] ἡμέτερος ΦI.—[m] τοῦτο corr Υ.—[n] τοὐναντίον αὐτόν ΣΥ et fortasse pr Ξ.—[o] ἡ παροῦσα παρασκευὴ E.—[p] ἐπεὶ Φ.—[q] οἷτε Σ.—[r] ἀδικοῦντι ΣCV et pr Ξ.—[s] κακὸν αὐτῷ Eς.

Dorvill. ad Charit. p. 641. Nam hoc quoque perperam explicuit in Ind. Findeis. HEIND.

εἰ ἄρα τις ἐνν.] Steph. in marg. e Bas. 2. Ἆρ' οὖν εἴ τις ἐνν. HEIND.

ἀδικοίη, αὕτη] Vulgo ἀδικοῖ, ἡ αὐτή. HEIND.

αὕτη—ὁδὸς] Plinius in Panegyrico simile quid habet. 'Flexibiles' (inquit) 'quamcunque in partem ducimur a principe, atque, ut ita dicam, sequaces sumus. Huic enim cari, huic probati esse cupimus, quod frustra speraverint dissimiles. c. 45.' ROUTH.

αὐτῷ ὁδὸς] Codd. A. M. ὁδὸς αὐτῷ. HEIND.

ὡς ὁ ὑμέτερος λόγος] Ficinus: *ut praesens sermo significat*. Vulgato nihil est verius, quum supra Socrates §. 48. id ipsum negarit, istiusmodi hominem μέγα δύνασθαι. HEIND.

τοὐναντίον] In Codd. A. M. additum erat αὐτόν. FIND.

τὸ οἵῳ τε εἶναι] Cod. M. τῷ οἷόν τε. Deinde Bas. 2. ἀδικοῦντι pro ἀδικοῦντα. Non male, quanquam alterum non est deterius. Cf. ad §. 170. Verba πᾶν τοὐναντίον traxi ad seqq. οὑτωσὶν ἡ παρασκ. HEIND.

διδόναι] In Cod. M. δεδοκέναι. FIND.

§. 142. ὅποι] Codd. A. M. ὅπῃ, nescio an rectius, velut πανταχῇ στρέφειν τὰ

λόγους ἄνω καὶ κάτω, ὦ Σώκρατες. ἢ[u] οὐκ οἶσθα ὅτι οὗτος ὁ μιμούμενος τὸν μὴ[v] μιμούμενον ἐκεῖνον ἀποκτενεῖ, ἐὰν βούληται, καὶ ἀφαιρήσεται[w] τὰ ὄντα;

ΣΩ. Οἶδα, ὦ 'γαθὲ Καλλίκλεις, εἰ μὴ κωφός γ'[x] εἰμί, καὶ σοῦ ἀκούων καὶ Πώλου ἄρτι πολλάκις καὶ τῶν ἄλλων ὀλίγου πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ καὶ[y] σὺ ἐμοῦ ἄκουε, ὅτι ἀποκτενεῖ μέν, ἂν[z] βούληται, ἀλλὰ πονηρὸς ὢν καλὸν[a] κἀγαθὸν ὄντα.

ΚΑΛ. Οὐκοῦν[b] τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν;

ΣΩ. Οὐ νοῦν γε ἔχοντι, ὡς ὁ λόγος[c] σημαίνει. ἢ οἴει

II. i. 140. δεῖν τοῦτο παρασκευάζεσθαι[d] ἄνθρωπον, ὡς πλεῖστον χρόνον ζῆν, καὶ μελετᾷν τὰς τέχνας ταύτας αἳ ἡμᾶς ἀεὶ ἐκ τῶν κινδύνων σώζουσιν, ὥς περ καὶ ἣν σὺ κελεύεις ἐμὲ μελετᾷν τὴν ῥητορικὴν τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις διασώζουσαν;

ΚΑΛ. Ναὶ μὰ Δί' ὀρθῶς γέ σοι συμβουλεύων.[e]

§. 143. ΣΩ. Τί δαί,[f] ὦ βέλτιστε; ἦ καὶ ἡ[g] τοῦ νεῖν ἐπιστήμη σεμνή[h] τίς σοι δοκεῖ εἶναι;

ΚΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Καὶ μὴν σώζει γε καὶ αὕτη ἐκ θανάτου τοὺς ἀν-

—[t] ὅπη Φ, ὅπω I: ὅποι *s.—[u] ἢ om I.—[v] μὴ om ΦW et pr ΞF.—[w] ἀφαιρήσεται Φ, ἀφαιρήσει BCEF.—[x] γ' om I.—[y] καὶ om Σ et pr Ξ.—[z] μὲν ὃν ἂν Ξ.—[a] καλόν τε V.—[b] οὐκοῦν...ἀγανακτητόν om I.—[c] ὁ σὸς λόγος CIV et corr B.—[d] παρασκευάζεσθαι Ξ.—[e] συμβουλεύων Υ, βουλεύω γρ B et pr Ξ, κελεύων IV, κελεύω C: συμβουλεύω cum *s corr Σ.—[f] δαὶ Γ.—[g] οὐ καὶ ἡ corr Γ, ἡ καὶ W, ἢ καὶ ΦCI et pr E, ἡ F.—[h] σωστική suppl Γ. σοι om Γ.—[i] τοιοῦτο pr E.—[j] κινδύνων ἐσχάτων, inter-

ὀνόματα, *quovis modo mutare nomina*, Cratyl. §. 67. 82. Loquendi hoc genere nihil est tritius. Demosth. in Mid. Spald. p. 49. ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους, τοὺς διαιτητάς, πάνθ' ὅσα ἂν βούληται, στρέφει. Ion. p. 541. E. ἀτεχνῶς, ὥσπερ ὁ Πρωτεύς, παντοδαπὸς γίγνῃ, στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω. Theaetet. §. 126. Τί γὰρ ἄν τις ἄλλο (ἢ ἀδολεσχίαν) θεῖτο ὄνομα, ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκῃ τις ὑπὸ νωθείας, οὐ δυνάμενος πεισθῆναι καὶ ᾖ δυσαπάλλακτος ἀφ' ἑκάστου λόγου; Cf. Wesseling. ad Herodot. iii. 3. Tum iid. Codd. τοὺς λόγους ἑκάστοτε. Heind.

ὁ μιμούμενος] Sc. τὸν δεσπότην, magnam hac imitatione potentiam adeptus. Non audiendus Thom. Mag. v. μιμοῦμαι verbum h. l. passive positum accipiens. Heind.

οἶσθα—μιμούμενον] Thom. Magist. ante μιμούμενον omittit μή, quod etiam a Codd. A. M. aberat, librarius autem Cod. M. superscripserat. Ficinus: *eum qui sic imitatur*. Videtur pro οὗτος legisse οὕτως. Find.

ὡς ὁ λόγος σημαίνει] Legitima haec est formula. Conf. §. 175. de Rep. i. p. 334. A. iii. p. 388. E. Politic. p. 275. E. de Legg. ii. p. 652. A. Phaedo p. 66. E. et centena alia, ut nihili putanda sit scriptura Bas. 2. ὡς ὁ σὸς λόγ. σημ. [unde var. lect. hausit Steph.] quamvis a Ficino quoque expressa. Heind.

πλ. χρ. ζ.] Codd. A. M. πλ. ζῆν χρόνον, ac deinde ὀρθῶς γέ σοι βουλεύων. Fortasse Plato scripserat συμβουλεύων. Heind.

συμβουλεύω] In Cod. Reg. superscribitur recenti manu κελεύω. Mox τοῦ νεῖν sine ἡ Cod. Reg. sed recenter in marg. scribitur. Routh.

θρώπους, ὅταν εἰς τοιοῦτον[i] ἐμπέσωσιν οὗ δεῖ ταύτης τῆς ἐπιστήμης. εἰ δ' αὕτη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγώ σοι μείζονα ταύτης ἐρῶ, τὴν κυβερνητικήν, ἣ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων,[j] ὥς περ ἡ ῥητορική. καὶ αὕτη μὲν προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, ἀλλὰ ταὐτὰ[k] διαπραξαμένη[l] τῇ δικανικῇ, ἐὰν μὲν ἐξ Αἰγίνης δεῦρο σώσῃ, οἶμαι δύ' ὀβολοὺς ἐπράξατο, ἐὰν δ' ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τοῦ[m] Πόντου, ἐὰν[n] πάμπολυ[o] ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας, σώσασ'[p] ἃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας,[q] ἀποβιβάσασ'[r] εἰς τὸν λιμένα δύο δραχ-

posito re articulo, Γ.—[k] ἀλλὰ ταὐτὰ διαπρ. in mg ponit Δ, om W.—[l] διαπραξαμένη ΣΓ, διαπραξαμένη (ττο supra) Ξ: διαπραττομένη *s.—[m] τοῦ om IV.—[n] alterum ἐὰν om IV.—[o] πάμπολυ...εὐεργεσίας] τύχῃ CIV.—[p] σώσας (γρ ἐὰν τύχῃ σώσασα ἃ νῦν δὴ ἔλεγον ταῦτα) F.—[q] γυναῖκα corr F.—[r] ἀποβιβάσας ΧΔΦΕFW et pr ΓΒ.—[s] om pr Γ:

§. 143. ἐκ θανάτου τοὺς ἀνθρ.] Codd. A. M. τοὺς ἀνθρ. ἐκ θανάτου, iidemque deinde ἐρῶ ταύτης. — προσεσταλμένη. Recte προσεσταλμένον explicat Bud. Comm. Gr. L. p. 78. *compositum in frugalitatem et ad temperantiam moderationemque redactum.* Similiter Menone p. 90. A. οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ. Lucian. Timon. §. 54. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. HEIND.

ἐσχηματισμένη] *Magnifice ornata.* Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 246. HEIND.

ὑπερήφανον] ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνυ. Πλάτων Γοργίᾳ. Lex. Ms. in Bibl. Coislin. Catal. Montefalc. p. 484. HEIND.

διαπραττομένη] Cod. M. διαπραξαμένη, verius, opinor. HEIND.

ἐπράξατο] *Pro mercede exigere solet*, de quo aoristi significatu v. Valcken. Diatrib. in Euripid. Fragm. p. 163. HEIND.

ἐὰν δὲ ἐξ Αἰγύπτου] Optime structuram hujus loci enodavit Editor, sed potest tamen minus peritos participium hoc σώσασα post duplex illud ἐὰν offendere. Hæc igitur constructionis est ratio: Ad illud ἐὰν δὲ mente repetendum est ex prægressis σώσῃ, ad posterius autem ἐὰν πάμπολυ ex seqq. ut bene monuit Heindorfius, πράξηται (*si quam plurimum, wenn es hoch kommt*); participium autem σώσασα cum iis, quæ ab eo pendent usque ad vocem λιμένα, positum est παραλλήλως verbis illis ἐὰν δὲ σώσῃ, et epexegesin quandam continet verborum ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας. BUTTM.

ἐὰν πάμπολυ] Sc. πράττηται.—ταύτης—εὐεργεσίας—ἐπράξατο i. e. ἀντὶ ταύτης—εὐεργ. Xenoph. Mem. S. i. 6. 11. οὐδένα τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ. Non vertit hæc verba, ἐὰν πάμπ.—εὐεργεσίας, Ficinus, punctisque ea in Cod. R. notata sunt et parenthesi inclusa, deinde ibi a manu secunda scriptum τύχῃ σώσασα. Platonis tamen hæc esse, nemo diffitebitur. HEIND.

πάμπολυ] Non solum apud Platonem tum editum tum manu exaratum vox πάμπολυ extat, verum etiam apud Aristidem Orat. Platon. i. p. 92. Platonem citantem. ROUTH.

καὶ αὐτὸν] De Legg. i. p. 637. E. Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι γυναῖκές τε καὶ αὐτοί. de Rep. ix. p. 578. E. ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας. Offendit h. l. paullulum verborum ordo, certe hoc γυναῖκας cum Ficino ante καὶ χρήματα reponerem, ni persimilis esset ratio in Plat. Menex. t. ii. p. 248. A. οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· οὗτος, γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων, μά-

ii. i. 141. μὰς ἐπράξατο, καὶ αὐτὸς ὁ ἔχων τὴν τέχνην καὶ ταῦτα διαπραξάμενος[s] ἐκβὰς παρὰ τὴν θάλατταν καὶ τὴν ναῦν[t] περιπατεῖ ἐν μετρίῳ[u] σχήματι. [§. 144.] Λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι,[v] ἐπίσταται ὅτι ἄδηλόν ἐστιν οὕς τινάς[w] τε ὠφέληκε τῶν συμπλεόντων οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι καὶ οὕς τινας ἔβλαψεν, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βελτίους ἐξεβίβα-
i. 512. σεν ἢ οἷοι[x] ἐνέβησαν, οὔτε τὰ σώματα οὔτε τὰς ψυχάς. λογίζεται οὖν ὅτι οὐκ[y] εἰ μέν τις μεγάλοις καὶ ἀνιάτοις νοσήμασι κατὰ τὸ σῶμα συνεχόμενος μὴ ἀπεπνίγη, οὗτος μὲν ἄθλιός ἐστιν ὅτι οὐκ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲν ὑπ' αὐτοῦ ὠφέληται· εἰ δέ τις ἄρα ἐν τῷ τοῦ σώματος τιμιωτέρῳ, τῇ ψυχῇ, πολλὰ νοσήματα ἔχει καὶ ἀνίατα, τούτῳ δὲ[z] βιωτέον ἐστὶ καὶ τοῦτον ὀνήσειεν, ἄν τε ἐκ θαλάττης ἄν τε ἐκ

—[t] καὶ τὴν ναῦν om Σ.—[u] ἐμμέτρῳ E.—[v] οἶμαι om V.—[w] τινας om Γ. τι Φ.—
οἷοι δὴ
[x] οἱ B, οἱ ΧΔΦCEFW.—[y] οὐκ om C.—[z] δὲ B, δὴ ΣΥΙV et pr Π.—[a] σώσῃ ΧΓΔΦCΞ

λιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ (τῷ μηδὲν ἄγαν.) Heind.

καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας] Ante καὶ γυναῖκας Ficinus ponit καὶ χρήματα. Steph.

ἀποβιβάσασα εἰς τὸν λιμένα] Non vertit Ficinus. ἀποβιβάσας Ms. R. sed recenter recte scribitur -σασα. Routh.

ἐν μετρίῳ σχήματι] ἐν μετρίῳ τῷ σχ. Aristidis Edd. Florent. et P. Steph. Sed τῷ non agnoscunt Mss. Barocc. et Coll. Nov. Mox οὓς ὠφ. Aristidis Mss. Barocc. Coisl. et Coll. Nov. et statim post, οὓς pro οὕστινας Ms. Coisl. Routh.

§. 144. λογίζεται οὖν, ὅτι οὐκ] *Secum igitur reputat, non ita se rem habere, ut, si quis magnis et insanabilibus corporis morbis afflictus in mari non perierit, is miser sit ideo, quod non perierit: contra si quis multis et insanabilibus animi morbis laboret, huic tamen vivendum sit.* Ita negandi particula, quam abundare imperite putabat Findeisenius, ad totum hoc pertinet, εἰ μέν τις μεγάλ. etc.—εἰ δέ τις ἄρα—. Par est ratio in Menone p. 94. C. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτος οὐκ ἄν ποτε, οὗ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὑτοῦ· οὗ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, *neque vero iste, quum, quæ sumptu maximo discebantur, filios callere voluerit, virtutem solam, quam absque pecuniis tradere potuit, si modo doceri potuisset, doceri noluisse putandus*, ut optime hæc pro Latini sermonis ratione expressit Ficinus. Demosth. de Rhod. lib. t. i. p. 192. Reisk. Καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν ταῦτα εἶπον, ὑμῖν δὲ οὐκ ἐδόκουν ὀρθῶς λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὑμῖν ἤρεσκε ταῦτα. Et cf. infra §. 154. Jam liquet, perperam vulgo hæc τούτῳ δὲ βιωτέον ἐστὶ etc. legi ἐρωτηματικῶς, de quo errore Routhius quoque monuit. Heind.

δὲ] Cod. M. δή. Mihi vero pro δὲ βιωτέον videtur legendum διαβιωτέον int. δή, et ἐστὶ in ἔτι mutandum. Find.

ὀνήσειεν] Codd. A. M. ὀνήσειεν. Bas. 1. νοήσειεν. Bas. 2. νοήσειεν. Cæterum post ὀνήσειεν debet, ut opinor, τὶς intelligi, et omnino hæc verba interrogative capienda sunt, quemadmodum Ficinus etiam locum vertit; alias his locus repugnaret loco, qui est de Legg. ix. 862. E. ubi Plato docet, peccata ἀνίατα morte plectenda, atque id e re esse cum eorum, qui iis se polluerint, tum aliorum, quod hi eo a malefactis deterreantur et civitas improbis hominibus purgetur. add. de Rep. iii. 410. A. Find.

καὶ τοῦτον ὀνήσειεν] Fortasse ὀνήσειεν ἄν, ἄν τε etc. Sed conf. not. ad §. 37. Heind.

δικαστηρίου ἐάν τε ἄλλοθεν ὁποθενοῦν σώσῃ,[a] ἀλλ' οἶδεν ὅτι οὐκ ἄμεινόν ἐστι ζῆν τῷ μοχθηρῷ ἀνθρώπῳ· κακῶς γὰρ ἀνάγκη ἐστὶ ζῆν. διὰ ταῦτα οὐ νόμος ἐστὶ σεμνύνεσθαι τὸν κυβερνήτην, καίπερ σώζοντα ἡμᾶς. οὐδέ γε, ὦ θαυμάσιε, τὸν μηχανοποιόν, ὃς οὔτε στρατηγοῦ,[b] μὴ ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν·[c] πόλεις[d] γὰρ ἔστιν ὅτε ὅλας σώζει. μή σοι δοκεῖ[e] κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι; καίτοι εἰ βούλοιτο λέγειν, ὦ ii. i. 112.
Καλλίκλεις, ἅπερ ὑμεῖς,[f] σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς[g] τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς, ὡς οὐδὲν τἆλλά ἐστιν· ἱκανὸς γὰρ αὐτῷ ὁ λόγος. [§. 145.] Ἀλλὰ σὺ οὐδὲν ἧττον αὐτοῦ καταφρονεῖς[h] καὶ τῆς τέχνης τῆς ἐκείνου, καὶ ὡς ἐν ὀνείδει ἀποκαλέσαις ἂν μηχανοποιόν, καὶ τῷ υἱεῖ αὐτοῦ

ΙΥW, σώσῃ (ζ superscr.) B: σώζῃ *ς.—[b] στρατῶν F.—[c] διασώζειν δύναται Γ.—[d] πόλις Χ.—[e] δοκεῖ (οἶ superscr.) F.—[f] ἡμεῖς W.—[g] ἡμᾶς Φ.—[h] καταφρονοῖς ς.—[i] τῷ σαυτοῦ add Ψ.—[j] ὄντα

ὅτι οὐκ ἄμεινόν ἐστι ζῆν τῷ μοχθηρῷ ἀνθρώπῳ] Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 86. Heind.

οὐ νόμος] Omittitur οὐ in Aristidis Ms. Coll. Nov. atque olim exarabatur ὁ in ejusdem Cod. Barocc. Mox καὶ περὶ Bas. 2. σώζοντα Ald. ζῶντα Aristidis Ms. Coisl. Routh.

οὐ νόμος ἐστὶ] *Non est mos.* Heind.

καίπερ] A Codd. A. M. aberat. Cod. A. σώσαντα pro σώζοντα. Apud Aristidem verba διὰ ταῦτα — σώζοντα ἡμᾶς etiam leguntur loco ante laudato. Find.

μὴ ὅτι] In Cod. M. superscripserat alia manus οὐ μόνον, indicandi scilicet caussa vim particularum μὴ ὅτι. Find.

δοκεῖ] Fortasse δοκῇ. Alioqui interrogative legenda hæc sunt. Steph. Interrogative legunt Ms. R. et Ficinus, quem secutus sum cum Cornario et Serrano. *Adeone causidicum huic possis æquiparare?* Ficinus vertit. Routh.

μὴ σοὶ δοκεῖ κατὰ τὸν δικ. εἶναι;] *Num tibi videtur causidico æquiparandus? (non pluris multo æstimandus?)* Symp. p. 211. D. ὃ ἐάν ποτε ἴδῃς, οὐ κατὰ χρυσίον τε καὶ ἐσθῆτα καὶ τοὺς καλοὺς παῖδάς τε καὶ νεανίσκους δόξει σοι εἶναι. de Rep. v. p. 466. A. Τί οὖν νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπικούρων βίος, ὥσπερ τοῦγε τῶν Ὀλυμπιονικῶν πολύ τε καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μή πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίον etc. Dativus ὁμοιότητι additur ibid. ix. p. 576. C. Ἄλλο τι οὖν—ὅγε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη ὁμοιότητι etc. Conf. Valcken. ad Chrysostom. Orat. i. p. xxx. in Oratt. Hemst. et Valck. et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 331. Post μὴ in his μὴ σοὶ δοκεῖ etc. memini qui desideraret particulam οὖν, sed frustra. Eodem modo Apolog. p. 28. D. ubi de Achille narravit Socrates, hæc addit: Μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; Heind.

καταχώσειεν] Quod Routhius festive alludi putavit ad artificium τοῦ μηχανοποιοῦ, indignus Platone fuerit hujusmodi lusus. Heind.

ἐπὶ τὸ δεῖν γ. μ.] Codd. A. M. ἐπὶ τῷ δεῖν γίγ. τοὺς μηχανοπ.—ὡς οὐδὲν τἆλλα ἐστὶν, *quasi nullius momenti sint cetera.* Ficin. Recte quidem, sed in hoc sensu exspectabam ὡς οὐδ. τἆλλα ὄντα. Sin ὡς verteris *nam*, ne sic quidem placet hoc ἐστὶ pro εἶναι. Heind.

§. 145. καταφρονεῖς. Sic Cod. M. Ald. Bas. 1. 2. Vulgo καταφρονοῖς, in quo ego hoc quidem loco ægre careo particula ἂν, quum in proximis statim ea inferatur, καὶ—ἀποκαλέσαις ἄν. Heind.

οὔτ᾽ ἂν δοῦναι θυγατέρα ἐθέλοις οὔτ᾽ ἂν αὐτὸς τῷ σαυτοῦ[i] λαβεῖν τὴν ἐκείνου. καί τοι ἐξ ὧν τὰ σαυτοῦ ἐπαινεῖς, τίνι δικαίῳ λόγῳ τοῦ μηχανοποιοῦ καταφρονεῖς καὶ τῶν ἄλλων ὧν νῦν δὴ ἔλεγον; οἶδ᾽ ὅτι φαίης ἂν βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων. τὸ δὲ βέλτιον εἰ μὴ ἔστιν ὃ ἐγὼ λέγω, ἀλλ᾽ αὐτὸ τοῦτ᾽ ἐστὶν ἀρετή, τὸ σώζειν αὑτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ὄντα[j] ὁποῖός τις ἔτυχε, καταγέλαστός σοι[k] ὁ ψόγος γίγνεται καὶ μηχανοποιοῦ καὶ ἰατροῦ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν ὅσαι τοῦ σώζειν ἕνεκα πεποίηνται. ἀλλ᾽, ὦ μακάριε, ὅρα μὴ ἄλλο τι τὸ γενναῖον καὶ τὸ ἀγαθὸν ᾖ τοῦ[l] σώζειν τε καὶ σώζεσθαι.[m] μὴ[n] γὰρ τοῦτο μέν, τὸ ζῆν ὁποσονδὴ χρόνον, τόν γε[o] ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον[p] ἐστὶ καὶ οὐ φιλοψυχητέον, ἀλλ᾽ ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ καὶ πιστεύσαν-
ii. i. 143. τα ταῖς γυναιξὶν ὅτι τὴν εἱμαρμένην οὐδ᾽ ἂν εἷς ἐκφύγοι,

καὶ Φ.—[k] σοι (τι) B.—[l] ᾖ τὸ ΞBC et pr ΓΕ, ἢ τὸ ΔΠΣΤΥΦ : evanuit articulus W.—[m] καὶ τὸ σώζεσθαι rc B.—[n] δὲ ΞΔ, δεῖ CW, δεῖ (δὴ) BEF : δὴ cum °ε corr Γ.—[o] τε

οὔτ᾽ ἂν δοῦναι θυγατέρα] Herodot. ii. 47. *οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει οὐδ᾽ ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων.* Cf. Valcken. ibid. v. 92. Neque inepte his comparat Routhius Deuteron. vii. 3. *τὴν θυγατέρα σοῦ οὐ δώσεις τῷ υἱῷ αὐτοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ οὐ λήψῃ υἱῷ σοῦ.* Heind.

ἐξ ὧν τὰ σαυτ. ἐπαινεῖς] I. e. *ἐκ τούτων, ἃ (καθ᾽ ἃ) τὰ σ. ἐπ.* de Rep. ii. p. 363. D. *ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην.* Phædr. §. 45. *ἃ ψέγομεν τὸν ἔρωτα.* Heind.

βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων] Formula dicendi frequens. Vid. nostra ad Plat. Phædr. §. 54. et Bergler. ad Aristoph. Eq. 186. Heind.

ᾖ τοῦ σώζειν] Codd. A. M. *ἢ τὸ σώζ.* Saltem scribi debebat *ᾖ ἢ τὸ σ.* Heind.

εὐκτέον] Edd. Ald. Bas. 1. 2. et Cod. R. *ἐατέον.* Sed certissima est Cornarii emendatio *εὐκτέον*, sive ab ipso inventa, sive deprompta ex libro. Aureæ huic sententiæ juvabit conferre illa de Legg. iv. p. 707. D. *ἀποβλέποντες νῦν πρὸς πολιτείας ἀρετὴν—σκοπούμεθα —, οὐ τὸ σώζεσθαί τε καὶ εἶναι μόνον ἀνθρώποις τιμιώτατον ἡγούμενοι, καθάπερ οἱ πολλοί, τὸ δ᾽ ὡς βελτίστους γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι τοσοῦτον χρόνον, ὅσον ἂν ὦσιν.* Heind.

εὐκτέον] Non ex conjectura, sed ex Ficini versione, ubi est *optandum*, scripturam hanc videtur sumsisse Cornarius. Sed male tamen me habet insolita hæc particulæ negantis in eodem sermonis tenore variatio, *μὴ γὰρ—εὐκτέον καὶ οὐ φιλοψυχητέον*, ut verear, ne mendum delituerit in vocula *μὴ*, sic fortasse eluendum: *Καὶ γὰρ—τὸ ζῆν—ἐατέον καὶ οὐ φιλοψ.* in quibus *καὶ γὰρ* more pervulgato positum fuerit pro simplici *γάρ*. Buttm.

Neutram rationem probamus. Recte *μὴ —εὐκτέον*, quia hoc in cogitatione versatur, *οὐ φιλοψυχητέον*, quia in facto. Beck.

πιστεύσαντα ταῖς γυναιξὶν] Cur mulieribus ac non poetis potius, qui inde ab Homero Iliad. vi. 488. toties hoc dictum decantaverant? Quanquam vulgi omnino hæc et semper fuit et hodieque est opinio. Attulit huc Routhius locum Ciceronis de Nat. Deor. i. 20. 'Quanti hæc philosophia æstimanda est, cui tanquam aniculis et his quidem indoctis fato fieri videntur omnia?' Simile mulierum proverbium est illud Alcib. i. p. 120. B. *οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη, φαῖεν ἂν γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ* etc. Neque propria tantum proverbia mulieribus tribuuntur, sed etiam peculiaris quædam dictio Cratyl. §. 74. *αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι.* Cf. Meno. p. 99. D. Heind.

τὸ ἐπὶ τούτῳ σκεπτέον τίν' ἂν τρόπον τοῦτον ὃν μέλλει[q] χρόνον βιῶναι ὡς ἄριστα βιῴη, ἆρα ἐξομοιῶν αὑτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ ἐν ᾗ ἂν οἰκῇ, [§. 146.] καὶ νῦν δὲ ἄρα[r] δεῖ I. 513.
σὲ ὡς ὁμοιότατον γίγνεσθαι τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων,[s] εἰ μέλλεις τούτῳ προσφιλὴς εἶναι καὶ μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει; τοῦθ'[t] ὅρα εἰ σοὶ λυσιτελεῖ καὶ ἐμοί, ὅπως[u] μή,[v] ὦ δαιμόνιε, πεισόμεθα[w] ὅπερ φασὶ τὰς[x] τὴν σελήνην καθαιρούσας, τὰς Θετταλίδας·[y] σὺν τοῖς φιλτάτοις ἡ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως τῆς ἐν τῇ πόλει. εἰ δέ σοι[z] οἴει ὁντινοῦν ἀνθρώπων παραδώσειν τέχνην τινὰ τοιαύτην, ἥ τις σε ποιήσει μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει τῇδε ἀνόμοιον ὄντα τῇ πολιτείᾳ εἴτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον εἴτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς

Φ.—[p] εὐκτέον ς.—[q] μέλλοι ΧΓΔΒCIV. in W evanuit ultima syllaba.—[r] ἂν ἄρα ΞΣ ΥΙV et rc B.—[s] τῶι ἀθ. BCFW : τῶν ἀθ. *ς.—[t] τόθ' pr Ξ.—[u] καὶ ὅπως IV.—[v] μὴ om I.—[w] πεισόμεθα ΧΓΔΕIVW, πεισόμεθα (ώ) Υ : πεισώμεθα *ς.—[x] τὰς om I.—[y] θετταλίδας ΧΔΣΥ, θετταλίδας (κας) Ξ : θετταλικάς *ς.—[z] σοι ΧΓΔCFW, σοὶ (σὺ) B : σὺ

τὸ ἐπὶ τούτῳ] Adverbii loco adhibetur τὸ ἐπὶ τούτῳ, τὸ ἐπὶ τῷδε, velut τὸ μετὰ τοῦτο. Apolog. p. 27. B. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπόκριναι, ἔσθ' ὅστις etc. de Legg. i. p. 641. A. Παντάπασι τοῦτό γε ἀληθὲς εἴρηκας, ὦ ξένε· τὸ ἐπὶ τῷδε δ' ἡμῖν λέγε, τί ποτε etc. Lucian. Gall. §. 13. t. vi. p. 309. Bip. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι, ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός. Heind.

χρόνον] Male aberat a Codd. A. M. Find.

μέλλει] Cod. R. ἂν μέλλοι, quod placet propter illud ἂν βιῴη. Heind.

§. 146. καὶ νῦν δὲ ἄρα δεῖ κ.τ.λ.] Super δὲ ἄρα scribitur recenter in Ms. Reg. δὲ ἂν ἄρα. Ficinus quoque vertit: *et nunquid oporteat* &c. sed male. Routh.

ἄρα] Codd. A. M. ἂν ἄρα: particula ἂν sine causa inserta. Find.

καὶ νῦν δὲ ἄρα δεῖ σὲ—ἐν τῇ πόλει τοῦθ' ὅρα, εἰ] Pendent hæc καὶ νῦν δὲ ἄρα etc. a prægresso σκεπτέον, ἆρα. Sed rectius fortasse fuerit ἆρα, ut hæc Καὶ νῦν δὲ ἆρα δεῖ etc. nexa sint a seq. τοῦτο ὅρα etc. σὲ scripsi pro σε, ut statim post σοὶ pro σοι, propter subsequens illud ἐμοί. Heind.

ὅπως μὴ—πεισόμεθα] Vulgo πεισώμεθα. Heind.

τὴν σελήνην καθαιρεῖν] Proprium est loquendi genus de sagis Thessalis *lunam deducentibus*. Aristoph. Nub. v. 749. Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην etc. Cf. Intpp. ad Virg. Ecl. viii. 69. Locum autem hunc unice declarant, quæ ex Suida in proverbio Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις, protulit Routhius: Αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων. Scitoque idem vir doctus monuit, vocem αἵρεσιν spectare ad illam lunæ καθαίρεσιν, perperam tamen, quod miror, interpretatus seqq. hæc, σὺν τοῖς φιλτάτοις ἡ αἵρεσις etc. in quibus non vidit epexegesin inesse præcedentium. σὺν τοῖς φιλτάτοις est *cum damno ejus, quod carissimum nobis esse debet* (*virtutis et honestatis*). Cui simile illud περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύειν τε καὶ κινδυνεύειν Protag. p. 313. E. et alibi. Quanquam pro σὺν h. l. exspectabam potius ἐπί. Heind.

Θετταλίδας] Cf. Plin. in Nat. Hist. l. 30. c. 1. 'Miror equidem Achillis populis (Thessalis) famam ejus (magiæ scil.) in tantum adhæsisse, ut Menander quoque litterarum subtilitati sine æmulo genitus Thessalam cognominaret fabulam, complexam ambages feminarum detrahentium lunam.' Routh.

τὰς Θετταλίδας] Sic Codd. A. M. cum Bas. 2. Vulgo τὰς Θετταλικάς. Heind.

ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς βουλεύει,[a] ὦ Καλλίκλεις· οὐ γὰρ μιμητὴν δεῖ εἶναι ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον τούτοις, εἰ μέλλεις[b] τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ καὶ ναὶ μὰ Δία τῷ Πυριλάμπους γε πρός. ὅς τις οὖν σε τούτοις ὁμοιότατον ἀπεργάσεται, οὗτός σε ποιήσει, ὡς ἐπιθυμεῖς πολιτικὸς εἶναι, πολιτικὸν καὶ ῥητορικόν· τῷ
ii. i. 144. αὐτῶν γὰρ ἤθει λεγομένων τῶν λόγων ἕκαστοι χαίρουσι, τῷ δὲ ἀλλοτρίῳ ἄχθονται. εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις, ὦ φίλη κεφαλή. [§. 147.] Λέγομέν[c] τι[d] πρὸς ταῦτα, ὦ Καλλίκλεις;

ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ὅν τινά μοι τρόπον δοκεῖς εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες. πέπονθα δὲ τὸ τῶν πολλῶν πάθος· οὐ πάνυ σοι πείθομαι.

ΣΩ. Ὁ δήμου γὰρ ἔρως, ὦ Καλλίκλεις, ἐνὼν ἐν[e] τῇ

[a] ς.—[a] βουλεύει W.—[b] μέλλοις ΦΙ, μέλλει[σ] Ξ, μέλλει ΣΥ.—[c] λέγωμεν ΞΣΤΙV.—[d] τοι IW.—[e] ἐν om Γ.—[f] ὦ καλλίκλεις post τῇ σῇ ponunt EFς.—[g] Ἴσως[ου] B.—

τῷ Ἀθην. δήμῳ] Sic §. 165. βοήθεια ἑαυτῷ. Euthyphr. p. 14. D. ὑπηρεσία τοῖς θεοῖς. de Legg. i. p. 631. D. προστάξεις τοῖς πολίταις. p. 633. C. αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις. de Rep. x. p. 607. A. ὕμνοι θεοῖς. Conf. Valcken. ad Eurip. Phœniss. 941. Post Πυριλάμπους deinde repetendum mente Δήμῳ. V. ad §. 82. Heind.

ὡς ἐπιθ.] I. e. οὕτως ὡς ἐπ. *perinde atque*. Heind.

πολιτικὸς] Aberat a Cod. M. Ficinus: *quemadmodum cupis, ut civilis sis atque rhetoricus*. Videtur etiam πολιτικὸς non legisse, et infinitivum εἶναι cum verbis sequentibus conjunxisse: bene. Ante ὡς enim intelligendum esse existimo οὕτως, hoc sensu: *hic te faciet rectorem civitatis et rhetorem talem, qualem cupis esse*. Find.

πολιτικὸς] Abest a Cod. M. non male. Heind.

τῷ αὐτῶν ἤθει] *Ex ipsorum moribus, accommodate ad ipsorum mores*, ut Cratyl. §. 18. Ἄτοπος—ἡ δέησις, εἰ τὴν μὲν ἀλήθειαν τὴν Πρωταγόρου ὅλως οὐκ ἀποδέχομαι, τὰ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ ῥηθέντα ἀγαπῴην ὥς του ἄξια. Theætet. §. 52. init. εἰ ἀποδέξεσθε πιθανολογίᾳ τε καὶ εἰκόσι περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. Heind.

ἀλλοτρίῳ] In Cod. Reg. supra scribitur recenti manu ἀλλοτρίων: minus bene. Routh.

§. 147. λέγομέν τι] Mallem λέγωμεν, ni similis esset ratio in pervulgata illa formula ἢ πῶς λέγομεν; Heind.

τι] τοι supra scribitur recenter in Cod. Reg. Routh.

τι] Cod. M. τοι: vitiose. Find.

οὐκ οἶδ' ὅντινά μοι—πείθομαι] Citantur hæc ab Aristide Orat. ὑπὲρ τῶν τέσσ. p. 117. Ed. Jebb. sine ulla variatione. Apud Hieroclem quoque in Aurea Carm. §. 8. versus ex Medea Euripidis sumptos sequuntur, atque a Merico Casaubono eidem poetæ asseruntur. Nescio, an vere. Laudantur ibi hoc modo: Εὖ μὲν μοι δοκεῖς λέγειν· πέπονθα δὲ τῶν πολλῶν πάθος· οὐ πάνυ πείθομαι. σοι πείθομαι in Cod. Hieroclis Mediceo extat. Varium ac sibi inconstans vulgi hominum ingenium sic notatur in Menone; Οὐκ ἔχω λέγειν, ὦ Σώκρατες, καὶ γὰρ αὐτὸς ὅπερ οἱ πολλοὶ πέπονθα· τοτὲ μὲν μοι δοκοῦσι, τοτὲ δὲ οὔ. p. 95. C. Routh.

ἐνὼν κ. τ. λ.] Codd. M. R. ὦ καλλίκλεις, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ σῇ. In Ald. nomen Socratis ante hæc verba deest, et ἐννὼν pro ἐνών. Find.

ψυχῇ τῇ σῇ[f] ἀντιστατεῖ μοι· ἀλλ' ἐὰν πολλάκις ἴσως[g] καὶ βέλτιον ταὐτὰ[h] ταῦτα διασκοπώμεθα,[i] πεισθήσει.[j] ἀναμνήσθητι δ' οὖν ὅτι δύο ἔφαμεν εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ τὸ ἕκαστον[k] θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχήν, μίαν μὲν πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν, τὴν δὲ ἑτέραν[l] πρὸς τὸ βέλτιστον, μὴ καταχαριζόμενον ἀλλὰ διαμαχόμενον. οὐ ταῦτα ἦν ἃ τότε ὡριζόμεθα;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ μὲν ἑτέρα ἡ πρὸς ἡδονὴν ἀγεννὴς[m] καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ κολακεία τυγχάνει οὖσα. ἦ γάρ;

ΚΑΛ. Ἔστω, εἰ βούλει, σοὶ[n] οὕτως.

ΣΩ. Ἡ δέ γε ἑτέρα, ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο, εἴτε σῶμα τυγχάνει ὂν εἴτε ψυχή, ὃ θεραπεύομεν.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[o] οὕτως ἐπιχειρητέον ἡμῖν[p] ἐστὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις,[q] θεραπεύειν ὡς βελτίστους αὐτοὺς τοὺς[r] II. i. 145.

επτ σκ η

[h] αὐτὰ F.—[i] διασκοπώμεθα B, διασπεπτώμεθα Ξ, διασκεπτώμεθα ΣΥ.—[j] πεισθήσει W.—[k] ἑκάστου s.—[l] δὲ ἑτέραν Γ: ἑτέραν δὲ *s.—[m] ἀγενής I.—[n] σοι 𝔄ΓΔBCEF W: σὺ *s.—[o] οὖν om IV.—[p] ἐπιχειρητέον ἡμῖν 𝔄ΓΔΞΣΥΦIVW: ἡμῖν ἐπιχειρητέον *s.—[q] τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας *s.—[r] τοὺς om Δ.—[s] ἀλλ' F.—[t] τινῶν V.

ά

ἀλλ' ἐὰν πολλάκις ἴσως] Trajecta est paullulum vocula ἴσως, *fortasse*, pro ἀλλ' ἴσως ἐὰν πολλάκις etc. vel ἀλλ' ἐὰν πολλ. καὶ βέλτιον —, ἴσως πεισθήσῃ. In Cod. Reg. a manu recente superscriptum ἴσον, dubitoque an ἴσως h. l. capi possit pro ὁμοίως, cujus generis unum adhuc in Platone exemplum reperi de Legg. vii. p. 804. E. μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν εἰσι τῶν περὶ τὸν Πόντον, ἃς Σαυρομάτιδας καλοῦσιν, αἷς οὐχ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστεταγμένη ἴσως ἀσκεῖται. HEIND.

ἕκαστον] Codd. A. M. R. Ald. et Bas. utraque ἕκαστον, ut vulgatum ἑκάστου a Stephano profectum videatur. Quod quamvis præferas, alterum tamen teneri potest, si ad ψυχὴν mente iteretur ἑκάστην. HEIND.

ἔστω, εἰ βούλει, σοὶ οὕτως] Sic Cod. Reg. et Ald. ut §. 139. ἔστω σοι τοῦτο, ὦ Σώκρ. οὕτως. Bas. 2. Ἔστω σοι ταῦτα, εἰ βούλει, οὕτως. Vulgo Ἔστω, εἰ βούλει σὺ, οὕτως. HEIND.

ἡ δέ γε ἑτέρα] Sc. οὕτως ἐστὶ, ut §. 144. οὑτωσὶν ἡ παρασκευὴ ἔσται αὐτῷ, ἐπὶ τὸ οἵῳ τε εἶναι. Nam frustra, opinor, vir doctus post hæc verba desiderabat aliquid, quod responderet prægresso ἀγεννής, e. g. γενναία vel tale aliquid. Cujus laudis manifesta inest significatio in ipsis his ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο etc. Neque moror ego Aristidem memoriter hæc Orat. Plat. ii. p. 116. ita proferentem: τὴν ἑτέραν δὲ πρὸς τὸ βέλτιστον· καὶ τὴν μὲν πρὸς ἡδονὴν ἀγεννῆ καὶ κολακείαν εἶναι, τὴν δὲ ἑτέραν σπουδαίαν καὶ καλόν. HEIND.

τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις] Hæc constans est librorum omnium, scriptorum, editorum, itemque Aristidis p. 117. Jebb. scriptura, pro qua Stephanus edidit τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας, de mera, ut videtur, correctione; unde etsi mollior exit gratiorque structura, tolerari tamen antiquum poterit subaudiendo ὥστε ante θεραπεύειν. Quanquam qui Platonis stilum probe norit, retentis his dativis exspectabit θεραπευτέον vel θεραπεύειν δεῖ.

πολίτας ποιοῦντας; ἄνευ γὰρ δὴ τούτου, ὡς ἐν τοῖς ἔμ-
προσθεν εὑρίσκομεν, οὐδὲν ὄφελος ἄλλην[s] εὐεργεσίαν οὐδε-
1. 514. μίαν προσφέρειν, ἐὰν μὴ καλὴ κἀγαθὴ ἡ διάνοια ᾖ τῶν
μελλόντων ἢ χρήματα πολλὰ λαμβάνειν ἢ ἀρχήν τινων[t]
ἢ ἄλλην δύναμιν ἡντινοῦν. θῶμεν οὕτως ἔχειν;

ΚΑΛ. Πάνυ γε, εἴ σοι ἥδιον.

§. 148. ΣΩ. Εἰ οὖν παρεκαλοῦμεν[u] ἀλλήλους, ὦ Καλλίκλεις,[v] δημοσίᾳ πράξαντες[w] τῶν πολιτικῶν πραγμάτων[x] ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά, ἢ τειχῶν ἢ νεωρίων ἢ ἱερῶν ἐπὶ τὰ μέγιστα οἰκοδομήματα, πότερον ἔδει ἂν ἡμᾶς σκέψασθαι ἡμᾶς αὐτοὺς[y] καὶ ἐξετάσαι, πρῶτον[z] μὲν[a] εἰ ἐπιστάμεθα τὴν τέχνην[b] ἢ οὐκ ἐπιστάμεθα, τὴν οἰκοδομικήν,[c] καὶ παρὰ τοῦ ἐμάθομεν; ἔδει ἂν ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν δεύτερον αὖ τόδε, εἴ τι πώποτε οἰκοδόμημα ᾠκοδομήκαμεν ἰδίᾳ, ἢ τῶν φίλων τινὶ ἢ ἡμέτερον αὐτῶν, καὶ τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα καλὸν ἢ αἰσχρόν ἐστι. καὶ εἰ μὲν[d] εὑρίσκομεν σκοπούμενοι διδασκάλους τε ἡμῶν ἀγαθοὺς καὶ ἐλλογίμους γεγονότας καὶ οἰκοδομήματα πολλὰ

—[u] παρακαλοῦμεν (ε superscr.) Φ.—[v] ὦ καλλίκλεις ἀλλήλους I.—[w] πράξαντες ΦCFW et pr ΧΓ ΔΕ, πράξαντες (οντας superscr.) B, πράξοντας ΞΣΥ, om IV: πράξοντες °ς.—[x] τῶν πολιτικῶν πραγμάτων om IV.—[y] αὐτοὺς Χ, ἑαυτοὺς ΣΥ et pr Ξ.—[z] καὶ πρῶτον Γ.—[a] μὲν om W.—[b] τὴν τέχνην ἢ οὐκ ἐπιστάμεθα in mg habet Χ.—[c] οἰκονομικὴν ΧW.—[d] εἰ οὖν Γ.

Hæc θεραπεύειν—ποιοῦντα sic quoque proferri potuerant: θεραπεύοντα ὡς βελτ. αὐτοὺς τοὺς πολ. ποιεῖν. Heind.

ἡμῶν—ὡς ποιοῦντας] Plato sæpe nomina ad verbum sequens pertinentia cum verbo præcedente conjungere solet. Similis locus est de Rep. iii. p. 416. A. δεινότατον γάρ που πάντων καὶ αἴσχιστον ποιμέσι, τοιούτους γε καὶ οὕτω τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, ὥστε ὑπὸ ἀκολασίας, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος ἄλλου κακοῦ ἔθους, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν. Find.

§. 148. πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων] Sc. τι. de Legg. vi. p. 761. E. ἐπιχειροῦντες λαμβάνειν τε καὶ φέρειν τῶν ἐν ταῖς γεωργίαις. de Rep. iv. extr. Οὔτε γὰρ ἂν πλείους οὔτε εἷς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων τῆς πόλεως. Multaque de hoc genere ex Aristophane dabit Dawes. Misc. Crit. 310. 259. Codd. A. M. πράξοντας. Heind.

ἐπὶ τὰ οἰκοδομικὰ] Ficinus et Serranus non expresserunt. Find.

πότερον] Codd. A. M. πότερα. Tum pro ἐπιστάμεθα—ἐπιστάμεθα dubito an ob præcedens ἔδει ἂν accurata ratio requirat ἠπιστάμεθα—ἠπιστάμεθα, cf. not. ad §. 45. In talibus tamen minor longe est Græci quam Latini sermonis diligentia, corrigereque h. l. vetat vel proximum illud ἐστί. Heind.

αὖ] Fortasse legi debet ἂν int. ἔδει σκέψασθαι. In Cod. M. pro αὖ erat ἢ, sed superscripta particula αὖ. Find.

οἰκοδόμημα] *Machina* Ficinus, quasi legisset μηχάνημα. Routh.

ἡμῶν] Cod. A. ἡμῶν αὐτῶν. Cod. M. ἡμῶν αὐτῶν, ut paullo post legitur. Find.

μὲν καὶ καλὰ μετὰ τῶν διδασκάλων ᾠκοδομημένα ἡμῖν, πολλὰ δὲ καὶ[e] ἰδίᾳ ὑφ'[f] ἡμῶν, ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν, οὕτω μὲν διακειμένων νοῦν ἐχόντων ἦν ἂν ἰέ- II. i. 146.
ναι[g] ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα· εἰ δὲ μήτε διδάσκαλον εἴχομεν ἡμῶν αὐτῶν[h] ἐπιδεῖξαι οἰκοδομήματά τε ἢ μηδὲν[i] ἢ πολλὰ[j] καὶ[k] μηδενὸς ἄξια, οὕτω δὲ[l] ἀνόητον ἦν δή που ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις καὶ παρακαλεῖν ἀλλήλους ἐπ' αὐτά. φῶμεν ταῦτα ὀρθῶς λέγεσθαι ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

§. 149. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πάντα, τά τε ἄλλα, κἂν εἰ ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ[m] ὄντες, ἐπεσκεψάμεθα[n] δή που ἂν ἐγώ τε[o] σὲ καὶ σὺ ἐμέ, Φέρε πρὸς θεῶν, αὐτὸς δὲ ὁ[p] Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ σῶμα πρὸς ὑγίειαν;[q] ἢ ἤδη[r] τις ἄλλος διὰ Σωκράτην[s] ἀπηλλάγη νόσου, ἢ δοῦλος ἢ ἐλεύθερος; Κἂν ἐγώ,

—[e] καὶ om Φ.—[f] ὑφ' add V.—[g] ἀνιέναι ϪΦCIVW.—[h] αὐτῶν ἡμῶν Γ.—[i] ἢ μηδὲν om C, ἢ πολλὰ λόγου ἄξια ἢ μηδὲν Φ —[j] ἢ μὴ πολλὰ Γ.—[k] καὶ om ΣΤIV et pr Ξ.—[l] δὲ Bas. 2: mei δή.—[m] ἱκανοὶ οἱ ἰατροὶ ΣΤ.—[n] ἐπισκεψόμεθα ς.—[o] ἐγώ τε ΓΞ ΣΤΦCIV: ἔγωγε °ς.—[p] ὁ erasit Γ.—[q] ὑγείαν ϪΔ.—[r] ἢ εἰ δή F: ἢ εἰ δή °ς.—

ἰδίᾳ] Sic pro vulgato ἰδίᾳ Cod. Reg. et Ald. ἴδια ἡμῶν dictum ut ἡμέτερα αὐτῶν. Heind.

νοῦν ἐχόντων] Fortasse in νουνεχόντως mutandum est. Ficinus: *tunc demum rationi consentaneum esset*. Serranus: *rationi consentaneum esset*. Find.

ἢ πολλὰ καὶ μηδενὸς ἄξια] Mirum, cur non accuratius scripserit: ἢ πολλὰ μὲν, μηδενὸς δὲ ἄξια. Abest καὶ a Cod. M. vellem et hoc πολλὰ abesset. Nunc πολλὰ καὶ μηδ. ἄξια dictum, ut πολλὰ καὶ καλὰ, *multa præclara*. Heind.

ἀνόητον] Hic omissum ἄν. V. ad §. 37. Bas. 2. οὕτω δὲ pro οὕτ. δή. Heind.

§. 149. ἐπιχειρήσοντες] Sic scripsi pro ἐπιχειρήσαντες, ut §. 148. init. Εἰ οὖν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους—δημοσίᾳ πράξοντες, ubi Cod. Reg. itidem vitiose πράξαντες. Heind.

δημοσιεύειν] Proprium est de *medicis publice conductis* (cf. ad §. 23.) Heind.

ἐπισκεψόμεθα] Pro ἐπισκεψόμεθα, quod est in præc. edit. legi etiam posset ἐπεσκεπτόμεθα, vel ἐπισκεψοίμεθα. Steph.

ἐπεσκεψάμεθα] Vulgo ἐπισκεψώμεθα de Stephani correctione, quum Edd. Ald. et Bas. 2. haberent ἐπεσκεψόμεθα. Quod recepi, præstant Codd. M. Reg. Bas. 2. unde id jam Routhius restituit, proferens locum e Theætet. §. 7. ἀτὰρ εἰ, νῷν ἐχόντοιν ἑκατέρου λύραν, ἔφη αὐτὰς ἡρμόσθαι ὁμοίως, πότερον εὐθὺς ἂν ἐπιστεύομεν ἢ ἐπεσκεψάμεθ' ἄν, εἰ μουσικὸς ὢν λέγοι; Adde Protag. p. 313. A. εἰ μὲν τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τῳ—πολλὰ ἂν περιεσκέψω, εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε οὔ, καὶ εἰς συμβουλὴν τοὺς—φίλους ἂν παρεκάλεις etc. Meno p. 86. D. Ἀλλ' εἰ μὲν ἐγὼ ἦρχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον ἐμαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον etc. Et cf. not. ad §. 3. Heind.

ἐγώ τε σὲ] Sic Codd. A. M. Vulgo ἔγωγε σέ. Post ἐμὲ exspectaverit aliquis additum οὕτω, sed eodem modo §. sq. οὐκ ἐπισκεψόμεθα ἀλλήλους, φέρε etc. Cf. §. 141. Theætet. §. 126. §. 111. Tum Codd. A. M. πρὸς ὑγίειαν τὸ σῶμα. Heind.

ἢ εἰ δή τις ἄλλ.] Offendit admodum interrogatio directa statim in obliquam mutata. Corrigendum, ἢ ἤδη τις ἄλλ. ut §. 150. φέρε, Καλλικλῆς ἤδη τινὰ βελτίω πεποίηκε τῶν πολιτῶν; Heind.

οἶμαι, περὶ σοῦ ἕτερα τοιαῦτα ἐσκόπουν. καὶ εἰ μὴ ηὑρίσκομεν[t] δι' ἡμᾶς μηδένα[u] βελτίω γεγονότα τὸ σῶμα, μήτε τῶν ξένων μήτε τῶν ἀστῶν, μήτε ἄνδρα μήτε γυναῖκα, πρὸς Διός, ὦ Καλλίκλεις, οὐ καταγέλαστον ἂν ἦν[v] τῇ ἀληθείᾳ εἰς τοσοῦτον ἀνοίας[w] ἐλθεῖν ἀνθρώπους, ὥστε πρὶν ἰδιωτεύοντας πολλὰ μὲν ὅπως ἐτύχομεν ποιῆσαι, πολλὰ δὲ κατορθῶσαι καὶ γυμνάσασθαι ἱκανῶς τὴν τέχνην, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν[x] ἐπιχειρεῖν μανθάνειν,
II. i. 147. καὶ αὐτούς τε δημοσιεύειν ἐπιχειρεῖν καὶ ἄλλους τοιούτους[y] παρακαλεῖν; οὐκ ἀνόητόν σοι δοκεῖ[z] ἂν εἶναι οὕτω πράττειν;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε.

I. 515. §. 150. ΣΩ. Νῦν δέ, ὦ βέλτιστε ἀνδρῶν, ἐπειδὴ σὺ μὲν αὐτὸς ἄρτι[a] ἄρχει[b] πράττειν τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἐμὲ δὲ[c] παρακαλεῖς καὶ ὀνειδίζεις ὅτι οὐ πράττω, οὐκ ἐπισκεψόμεθα[d] ἀλλήλους, Φέρε, Καλλικλῆς[e] ἤδη τινὰ[f]

[s] σωκράτη Γ.—[t] ηὑρίσκομεν ꭗΔ: εὑρίσκομεν *ς.—[u] μηδένα δι' ἡμᾶς Φ.—[v] ἦν ἂν F.—[w] ἀνίας CW.—[x] κεραμίαν CEFI.—[y] τοιαῦτα I.—[z] δοκεῖ ꭗΔΞΣΥΒCFIV et corr Γ, δοκοῖ ΦW: δοκῇ *ς.—[a] ἄρτι om W.—[b] ἄρχει W.—[c] τε I.—[d] ἐπισκεψόμεθα ΞΙ W. ἐπισκέψομαι F.—[e] καλλίκλεις Δ.—[f] τινα post πεποίηκε ponit I.—[g] βελτίω post

εὑρίσκομεν] An legendum est εὑρίσκοιμεν? Find.

ἀνθρώπους] Imo potius ἡμᾶς, quanquam ne hoc quidem adjectum placeret; istud vero ἀνθρώπους tolerari prorsus non potest. Scilicet, nisi fallit conjectura, fraudis causam attulit præcedens ἀνοίας, cui quum olim tanquam diversa scriptura ἄνους appositum fuerit, illud deinceps hunc locum in textu invasit. Heind.

ἀνθρώπους] Verbum ἀνθρώπους ego non tentem. Gravior enim nescio quo pacto fuerit oratio, dum pro ἡμᾶς generalior quædam notio infertur. Jam, retento hoc ἀνθρώπους, ad nostrum quidem sensum utique requiratur ἔτυχον pro ἐτύχομεν, quæ ipsa non admodum gravis foret mutatio: sed quidni ad primam personam redeat sermo, quæ in generaliore illa propositione latitabat? Buttm.

ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν] Zenobius Cent. iii. 65. citante Routhio: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειροίη. Δικαίαρχος δὲ φησὶν ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἱονεὶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις (οἰκείοις recte Hesych.) ποιεῖσθαι, ὡς κυβερνήτης ἐπὶ τῆς νηὸς καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τῶν ἵππων. Prius unice tenendum; posterius commentum peperit fortasse Platonis locus in Lachet. p. 187. B. Εἰ γὰρ νῦν ἄρξεσθε πρῶτον παιδεύειν, σκοπεῖν χρή, μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισί, καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνῃ ἐν πίθῳ ἡ κεραμία γιγνομένη, ubi vid. Schol. p. 94. Heind.

κεραμίαν] Hic quoque Cod. Reg. et Scholiastes ad Lachet. e Gorgia hæc proferens. Heind.

δοκῇ] Fortasse δοκοίη scribendum est. Find.

δοκεῖ] Sic Cod. Reg. Vulgo δοκῇ, errore singulis fere paginis obvio. Interrogationis sic non sine venusta quadam simplicitate iteratæ exempla attulimus ad Plat. Charmid. §. 33. Heind.

§. 150. ἄρτι ἄρχῃ] Codd. A. M. ἄρχῃ ἄρτι. Heind.

τινὰ] Vulgo τίνα. Nostro modo scrip-

βελτίω[g] πεποίηκε τῶν πολιτῶν;[h] ἔστιν ὅς τις πρότερον[i] πονηρὸς ὢν ἄδικός τε καὶ ἀκόλαστος καὶ ἄφρων διὰ Καλλικλέα καλός τε κἀγαθὸς γέγονεν, ἢ ξένος ἢ ἀστός,[j] ἢ δοῦλος ἢ ἐλεύθερος; Λέγε μοι, ἐάν τίς σε[k] ταῦτα[l] ἐξετάζῃ, ὦ Καλλίκλεις, τί ἐρεῖς; τίνα φήσεις βελτίω πεποιηκέναι ἄνθρωπον τῇ συνουσίᾳ[m] τῇ σῇ; Ὀκνεῖς ἀποκρίνασθαι, εἴπερ ἔστι τοιόνδε[n] τι ἔργον σὸν ἔτι ἰδιωτεύοντος, πρὶν δημοσιεύειν ἐπιχειρεῖν;

ΚΑΛ. Φιλόνεικος εἶ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐ φιλονεικίᾳ γε ἐρωτῶ, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βουλόμενος εἰδέναι ὅν τινά ποτε τρόπον οἴει δεῖν πολιτεύεσθαι ἐν ἡμῖν, εἰ[o] ἄλλου του ἄρα ἐπιμελήσει[p] ἡμῖν ἐλθὼν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἢ[q] ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ πολῖται ὦμεν. ἢ οὐ πολλάκις ἤδη ὡμολογήκαμεν τοῦτο[r] δεῖν[s] πράττειν τὸν πολιτικὸν ἄνδρα; Ὡμολογήκαμεν ἢ οὔ;[t] II. i. 148.
ἀποκρίνου. Ὡμολογήκαμεν· ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι. [§. 151.] Εἰ τοίνυν τοῦτο δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα παρασκευάζειν τῇ ἑαυτοῦ πόλει, νῦν μοι ἀναμνησθεὶς εἰπὲ περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ὧν ὀλίγῳ πρότερον ἔλεγες, εἰ ἔτι σοι δοκοῦσιν ἀγαθοὶ πολῖται γεγονέναι, Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ Μιλτιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς.

ΚΑΛ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ ἀγαθοί, δῆλον ὅτι ἕκαστος αὐτῶν βελτίους ἐποίει τοὺς πολίτας ἀντὶ χειρόνων. ἐποίει ἢ οὔ;

ΚΑΛ. Ἐποίει.[u]

πολιτῶν ponunt ΞΣΥIV.—[h] πολλῶν pr Φ.—[i] πρότερον om pr Ξ.—[j] ἢ ἀστὸς om Χ Δ.—[k] σε om F.—[l] ταῦτα om Σ et pr Ξ.—[m] οὐσία, in mg posito συνουσία, F.—[n] τοιόνδε om ΧΓΔΦCEFIVW, in mg ponit B.—[o] libri ἢ.—[p] ἐπιμελήσει ΦBCFW et pr Γ.—[q] ἢ ὅτι I.—[r] τοῦτον Δ.—[s] δεῖ I, δ' ἦν Φ, δὴ Γ.—[t] ἢ οὐ om pr F.—[u] ναί ΓΞ

tum etiam in Cod. Reg. Deinde Codd. A. M. πεποίηκε τῶν πολιτῶν βελτίω; Heind.

ἐξετάζῃ] γρ. ἐξελέγχῃ. Steph.

ὅντινά ποτε τρόπον—Ἢ ἄλλου του ἄρα] Sejunxi hæc τελείᾳ στιγμῇ a præcedentibus, et ἢ scripsi pro ἢ, ne corrigi debeat εἰ. Heind.

ἢ] Ab A. M. Codd. aberat, ut paullo post ἤδη a Cod. M. Ficinus: *an alia curanda sunt rempublicam adeuntibus, quam ut optimi cives efficiantur;* tanquam legisset ἐπιμελητέον—ἐλθοῦσι—δεῖ. Find.

§. 151. ἀγαθοὶ πολῖται] ἀγαθοὶ οἱ π. Bas. 2. minus bene. Routh.

βελτίους ἐποίει—ἀντὶ χειρόνων] Ut §. 153. δικαιοτέρους γεγονέναι ἀντὶ ἀδικωτέρων. Conf. Valcken. ad Herodot. vi. 32. Heind.

ἐποίει] Codd. A. M. et Bas. 2. Ναί. Heind.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅτε Περικλῆς ἤρχετο λέγειν ἐν τῷ δήμῳ, χείρους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἢ ὅτε τὰ τελευταῖα ἔλεγεν;

ΚΑΛ. Ἴσως.

ΣΩ. Οὐκ ἴσως δεῖ,[v] ὦ βέλτιστε, ἀλλ' ἀνάγκη ἐκ τῶν ὡμολογημένων, εἴπερ ἀγαθός γ' ἦν ἐκεῖνος[w] πολίτης.

ΚΑΛ. Τί οὖν δή;

ΣΩ. Οὐδέν. ἀλλὰ τόδε μοι[x] εἰπὲ ἐπὶ τούτῳ, εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι ἢ πᾶν τοὐναντίον διαφθαρῆναι ὑπ' ἐκείνου. ταυτὶ γὰρ ἔγωγε
II. i. 149. ἀκούω, Περικλέα πεποιηκέναι Ἀθηναίους ἀργοὺς καὶ δειλοὺς καὶ λάλους[y] καὶ φιλαργύρους, εἰς μισθοφορίαν[z] πρῶτον καταστήσαντα.

ΚΑΛ. Τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων[a] ἀκούεις ταῦτα, ὦ Σώκρατες.

§. 152. ΣΩ. Ἀλλὰ τάδε οὐκέτι ἀκούω, ἀλλ' οἶδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σύ, ὅτι τὸ[b] μὲν πρῶτον ηὐδοκίμει[c]

ΣΥΦCVW et rc 𝔄: om F et pr E.—[v] δὴ ΞΣΥΦCFIV.—[w] ἐκεῖνος om I.—[x] μοι om ΞΥ et pr Ξ.—[y] ἀλάλους 𝔄ΓΔΦ.—[z] μισθοφορίαν 𝔄ΓΔΞΣΥΦBCFIVW et pr E: μισθοφορὰν r.—[a] κατεαγέντων Δ.—[b] τὸ om Υ, τὸ μὲν pro γρ habet Ξ.—[c] [illegible]

οὐκ ἴσως δή, ὦ βέλτ.] Ita Codd. A. et M. Vulgo δεῖ pro δή, quod vitium mirur fefellisse Routhium, quum apposite laudaverit illa de Legg. xii. p. 965. C. Ἴσως. Οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως, ὦ δαιμόνιε, ταύτης οὐκ ἔστι σαφεστέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί. Heind.

τί οὖν δή;] Supplendum puto τοῦτο διαφέρει; V. not. ad Charmid. §. 25. Heind.

μοί] Carebant A. M. Find.

ταυτὶ γὰρ ἔγωγε ἀκούω] Plutarchus vit. Pericl. p. 156. E. a Routhio huc allatus: Πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι, κακῶς ἐθισθέντα καὶ γενόμενον πολυτελῆ καὶ ἀκόλαστον ὑπὸ τῶν τότε πολιτευμάτων ἀντὶ σώφρονος καὶ αὐτουργοῦ. Conf. Meinersius in libro inscripto *Geschichte des Ursprungs* etc. *der Wissensch.* in *Griechenl.* u. *Rom.* t. ii. p. 149. sqq. idemque in libello illo, *Geschichte des Luxus der Athenienser* p. 34. sqq. Heind.

εἰς μισθοφορὰν] H. l. Routhius: 'Πρῶτος ἐκεῖνος (verba Ulpiani sunt de Pericle ad Orat. Demosth. περὶ συντάξ.) ἔταξε μισθοφορὰν καὶ ἔδωκε τῷ δήμῳ στρατευομένῳ. p. 50. A. Ed. Bas. Ἔλαβον τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορὰν ἐκάλουν. Suid. in v. μισθοφορά. Sed hoc Platonis loco stipendium quodlibet de publico acceptum designari putem. Aristot. Polit. ii. c. extr. Τὰ δικαστήρια μισθοφόρα κατέστησε Περικλῆς p. 386. Ed. Duval. Ubi ad τὸν δικαστικὸν μισθὸν, quem ob jus dicendum accipere solebant cives, respicitur.' De quo vid. Meiners. in priore libro supra laudato p. 150. not. De voc. μισθοφορά non est cur a veterum auctoritate discedamus. Cod. R. A. μισθοφορίαν. Heind.

τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων] Significantur λακωνίζοντες illi s. λακωνομανοῦντες (Aristoph. Av. 1281.) homines a cultiore vita alieni Spartanorumque morum duritiem et feritatem imitati, οἳ ὦτά τε κατάγνυνται, μιμούμενοι τοὺς Λάκωνας, καὶ ἱμάντας περιειλίττονται, καὶ φιλογυμναστοῦσι, καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν, ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους, quae Platonis sunt verba in Protag. p. 342. B. Routhio quoque ad h. l. adhibita. Cf. Erasmus in Adagg. p. 978. Heind.

Περικλῆς καὶ οὐδεμίαν αἰσχρὰν[d] δίκην κατεψηφίσαντο αὐτοῦ Ἀθηναῖοι,[e] ἡνίκα χείρους ἦσαν· ἐπειδὴ δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ γεγόνεσαν[f] ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τελευτῇ[g] τοῦ βίου τοῦ[h] I. 516.
Περικλέους, κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο, ὀλίγου δὲ καὶ θανάτου ἐτίμησαν, δῆλον ὅτι ὡς πονηροῦ ὄντος.

ΚΑΛ. Τί οὖν; τούτου ἕνεκα κακὸς ἦν Περικλῆς;

ΣΩ. Ὄνων γοῦν ἂν[i] ἐπιμελητὴς καὶ ἵππων καὶ βοῶν τοιοῦτος ὢν κακὸς ἂν ἐδόκει εἶναι, εἰ παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας ἑαυτὸν[k] μηδὲ κυρίττοντας μηδὲ δάκνοντας ἀπέδειξε ταῦτα ἅπαντα ποιοῦντας δι' ἀγριότητα. ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς[l] εἶναι ἐπιμελητὴς ὁστισοῦν ὁτουοῦν ζώου, ὃς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερα[m] ἀποδείξῃ ἀγριώτερα[n] ἢ παρέλαβε; Δοκεῖ ἢ[o] οὔ;

ΚΑΛ. Πάνυ[p] γε, ἵνα σοι χαρίσωμαι.

ΣΩ. Καὶ τόδε τοίνυν μοι χάρισαι ἀποκρινάμενος, πότερον καὶ[q] ὁ ἄνθρωπος ἓν τῶν ζώων ἐστὶν ἢ οὔ;

ΧΔ: εὐδοκίμει *s.—[d] αἰσχρὰν om EF.—[e] ἀθηναῖοι...κατεψηφίσαντο in mg rc F.—[f] γεγόνεσαν ΣΥΙV, ἐγεγόνεσαν ΧΓΔBCF, ἐγένοντο W : ἐγεγόνεισαν *s.—[g] ἐπὶ τῇ τελευτῇ I.—[h] τοῦ post βίου om s.—[i] ἂν om I, etiam ante γοῦν ponunt ΧΔ.—[k] ἑαυτὸν ΧΓΔEFW, αὐτὸν Φ, αὐτοὺς CIV et corr B: om *s.—[l] καλὸς (κ superscr.) F.—[m] ἡμερώτερον (ω superscr.) EE.—[n] ἀγριώτερον E, ἀγριώτερα F.—[o] σοι ἢ Φ.—[p] πάνυ...ἢ οὔ om I.—

§. 152. ἐγεγόνεισαν] Caussa odii Atheniensium in eum erat Epidaurus minus feliciter obsessa. Vid. Thucydid. ii. 56. 65. Fisch.

γεγόνεσαν] Atticam hanc formam dedit Cod. M. Vulgo ἐγεγόνεισαν. Cod. A. γεγόνεισαν. Heind.

κλοπὴν αὐτοῦ κατεψ.] Sacrilegium cum Phidia fecisse insimulabatur in auro ad Minervæ statuam publice expenso. Vid. Diodor. Sic. xii. 39. Plutarch. vit. Pericl. p. 169. C. Schol. ad Aristoph. Nub. 857. Atque de ipso peculatu accusatum eum constat, quod pecuniam publicam, Delphis Athenas advectam ipsiusque fidei commissam, in rem suam vertisset. V. Diod. l. l. c. 38. Plut. l. l. Heind.

κατεψηφίσαντο] Post hanc vero peculatus damnationem in gratiam rediit cum Atheniensibus Pericles, cujus rei nos oblivisci haud sinit Aristides in Communi Apol. t. ii. p. 244. Jebb. Routh.

ὄνων γοῦν ἂν ἐπιμ.] Xenoph. Mem. §. i. 2. 32. εἶπε ὁ Σωκράτης, ὅτι θαυμαστόν οἱ δοκοῖ εἶναι, εἴ τις γενόμενος βοῶν ἀγέλης νομεὺς καὶ τὰς βοῦς ἐλάττους τε καὶ χείρους ποιῶν μὴ ὁμολογοίη κακὸς βουκόλος εἶναι· ἔτι δὲ θαυμαστότερον, εἴ τις προστάτης γενόμενος πόλεως καὶ ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους καὶ χείρους μὴ αἰσχύνοιτο μηδ' οἴοιτο κακὸς εἶναι προστάτης τῆς πόλεως. Heind.

μὴ λακτίζοντας αὐτοὺς] Sic Cod. Reg. Vulgo αὐτοὺς deest. Aristid. l. c. μὴ λακτ. αὐτόν. Heind.

ἀπέδειξε ταῦτα ἅπαντα ποιοῦντας] ἐπέδειξε ταῦτα ποιοῦντας Aristides. Reiskius reponit ibi ἀπέδειξε, quod habet Aristides Platonem respiciens ad p. 240. et 247. Routh.

ἢ οὐ δοκ.] Correxi vulgatum ἦ cum Cod. M. Heind.

ἀποδείξῃ] Codd. A. M. ἀποδείξοι. Heind.

ἵνα σοι χαρίσωμαι] Vid. Tim. Lex. p. 275. ibiq. Ruhnk. Heind.

II. i. 150. ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων Περικλῆς ἐπεμέλετο;

ΚΑΛ. Ναί.

§. 153. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἔδει αὐτούς, ὡς ἄρτι ὡμολογοῦμεν,[r] δικαιοτέρους γεγονέναι ἀντὶ ἀδικωτέρων ὑπ᾽ ἐκείνου, εἴπερ ἐκεῖνος[s] ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.[t]

ΣΩ. Οὐκοῦν οἵ γε δίκαιοι ἥμεροι, ὡς ἔφη Ὅμηρος. σὺ δὲ τί φῄς; οὐχ οὕτως;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἵους παρέλαβε, καὶ ταῦτ᾽ εἰς αὐτόν, ὃν[u] ἥκιστ᾽ ἂν ἐβούλετο.

ΚΑΛ. Βούλει σοι ὁμολογήσω;

ΣΩ. Εἰ δοκῶ[v] γέ σοι ἀληθῆ λέγειν.

ΚΑΛ. Ἔστω δὴ ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ ἀγριωτέρους, ἀδικωτέρους τε καὶ χείρους;

ΚΑΛ. Ἔστω.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ᾽ ἀγαθὸς τὰ πολιτικὰ Περικλῆς ἦν[w] ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

[q] καὶ om Φ.—[r] ὁμολογοῦμεν ΣΥΓ.—[s] ἐκείνων corr Ξ.—[t] ναί Γ.—[u] ὃν ΞΓΔΑΠΤΦΒCΕ FIVW, ὧν Ξ.: ὃ s.—[v] δοκεῖ E, δοκεῖς V.—[w] ἦν om Ħ.—[x] δι᾽ οὐκ ἔγωγε F.—[y] οὐδέ

§. 153. ὁμολογοῦμεν] Cod. M. ἐλέγομεν. Find.

εἴπερ ἐκεῖνος κ. τ. λ.] Ficinus: *si quidem ille, qui curabat eos, in rebus civilibus peritus erat*. tanquam legisset εἴπερ ἐκεῖνος ὃς ἐπεμελεῖτο αὐτῶν, ἀγαθὸς ἦν τὰ πολιτικά. Find.

οἵγε δίκαιοι ἥμεροι] Nusquam disertis hoc verbis dictum in eo, quem hodie habemus, Homero, nisi quis huc trahere velit, quod Routhius fecit, Odyss. vi. 120. ix. 175. ἤ ῥ᾽ οἵγ᾽ ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι; Cf. viii. v. 133. Heind.

εἰς αὐτὸν ὃν] Vulgo ὃ pro ὃν e Stephani correctione. Illud exhibent Aristid. Codd. R. A. M. Ald. Bas. 1. 2. Scilicet hoc positum pro εἰς ὃν, ut §. 19. εἰ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν, ὧνπερ νῦν δή. Phædo p. 76. D. ἢ ἐν τούτῳ (χρόνῳ) ἀπόλλυμεν (τὰς ἐπιστήμας) ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν; Xenoph. Mem. ii. 1. 32. Τιμῶμαι μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ᾽ ἀνθρώποις οἷς προσήκει (i. e. παρ᾽ οἷς προσήκει, sc. τοῖς ἀγαθοῖς.) Lysias ed. Reisk. p. 255. ἔθυσεν ἐπὶ τῶν βωμῶν ὧν οὐκ ἐξῆν αὐτῷ. Proximum ἂν ab Aristide omissum confirmat locus hic Apolog. p. 18. C. ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ λέγοντες πρὸς ὑμᾶς, ἐν ᾗ ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε, παῖδες ὄντες ἔνιοι ὑμῶν etc. Nam quæ Brunckius ad Sophocl. Philoct. 290. attulit, diversi sunt generis. Heind.

ΚΑΛ. Οὐ σύ γε φῄς.

ΣΩ. Μὰ Δί'[x] οὐδέ[y] γε σὺ ἐξ ὧν ὁμολογεῖς.[z] Πάλιν δὲ λέγε μοι περὶ Κίμωνος· οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτὸν οὗτοι II. i. 151.
οὓς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; καὶ Θεμιστοκλέα ταὐτὰ ταῦτα ἐποίησαν καὶ φυγῇ προσεζημίωσαν; Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν[o] πρύτανιν, ἐνέπεσεν ἄν; Καί τοι οὗτοι, εἰ[a] ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, ὡς σὺ φῄς, οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπασχον. [§. 154.] Οὔκουν οἵ γε[b] ἀγαθοὶ ἡνίοχοι κατ' ἀρχὰς μὲν οὐκ ἐκπίπτου-

δ αὐτὸν τὸν
om pr F.—[z] ὁμολογεῖς ΞΥΦΙV, ὡμολόγεις BC: ὡμολόγεις *s.—[o] διὰ τὸν B, δι' αὐτὸν τὸν ΗΞΥ.—[a] εἰ οὗτοι Η.—[b] οὔτε C.—[c] γίνονται I, post ἡνίοχοι ponit Φ.—

ἐξ ὧν ὁμολογεῖς] Hoc pro vulgato *ὡμολόγεις* e Cod. M. et Ficino recepi. In Cod. R. *ὡμολογεῖς* et *ὁμολογεῖς* ab eadem manu scriptum. Heind.

ἐξωστράκισαν] Res etiam e Cornelio Nepote nota est, vit. Cim. c. 3. Conf. Plutarch. Cimon. c. 17. Pericl. c. 9. 10. et Compar. Cim. c. Lucull. c. 2. Heind.

Multa hinc sumpsit Sopatrus Proleg. in Aristid. p. 7. Routh.

Μιλτιάδην—εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο] Rei hujusce fides penes nostrum auctorem est. Nepos in Miltiade: 'Causa cognita, (postquam Pari obsidione discesserat) capitis absolutus pecunia multatus est. Eaque lis quinquaginta talentis æstimata est, quantus in classem sumptus factus erat. Hanc pecuniam quod solvere non poterat, in vincula publica conjectus est, ibique diem obiit supremum.' c. 7. Eadem prorsus Plutarchus in Cimone, p. 480. D. et Herodotus l. vi. c. 136. p. 501. Ubi cl. Wesseling. 'Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. cui adstipulatur Aristides t. ii. p. 224. Ed. Jeb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione.' Quod ad Aristidem vero attinet, res plane diversa est, qui diserte negat, quæ asserit hic Plato; argumentaturque ex eo, quod populus cum Pericle in gratiam redierit, eos cum Miltiade quoque, nisi mors ejus antevertisset, eodem fuisse modo acturos. Vide præcipue Communem Apol. p. 244. ubi hæc sunt (nihil enim ad p. 224. hac de re occurrit): *Μιλτιάδης δ' ἔφθη τελευτήσας, οὐ τῶν δικαστῶν θάνατον καταγνόντων αὐτοῦ, οὐδ', ὡς σὺ φῄς, (Platonem compellat) κἂν εἰς τὸ βάραθρον ἐμπεσὼν, εἰ μὴ διὰ τὸν Πρύτανιν, ἀλλὰ τοῦ τραύματος αὐτῷ σφακελίσαντος. καὶ τούτων πολλοὶ, μᾶλλον δ' ἅπαντες, μάρτυρες.* Est autem verisimile, ita rem gestam fuisse, quomodo narravit Plato, quoniam vix credendum sit, in talis tantique viri casu errari potuisse; atque porro historicorum narrationi conciliare licet philosophum. Routh.

βάραθρον] De barathro v. Tim. Lex. p. 60. ibiq. Ruhnk. Heind.

εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν]. *Absque Prytane fuisset.* Isocrat. Or. ad Philipp. Steph. p. 100. E. *φαίνονται γὰρ κἀκεῖνοι κρατήσαντες ἂν τῶν βασιλέως πραγμάτων, εἰ μὴ διὰ Κῦρον, nisi Cyrus obstitisset.* Sed satis hanc formulam explicuerunt Editores Vigeri de Gr. Dict. Idiotism. viii. 6. 9. Codd. A. M. et a recenti manu Cod. Reg. *διὰ αὐτὸν τὸν πρύτ.* *Τὸν πρύτανιν* autem h. l. intelligendum de *Prytanum epistata*, cujus munus erat populum in suffragia mittendi, ut recte animadvertit Routh. qua de re videndus omnino Luzackius in Disputat. de Epistat. et Proedr. Athen. post Orat. de Socrate cive p. 92. sqq. §. 7. extr. Schol. ined. in Aristid. t. iii. p. 292. citante Valckenario ad Herodot. vi. 136. *Ἕνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι· Ὁ δὲ πρύτανις εἰσελθὼν ἐξῃτήσατο αὐτὸν* etc. Heind.

εἰ] In Cod. Aug. exciderat *εἰ*. Cæterum post est *ἔπασχον* positum pro *ἔπαθον*, ut apud Xenophont. Memor. Socr. i. 3. 4. *ἔπειθεν* pro *ἔπεισεν*. Find.

σιν ἐκ τῶν ζευγῶν, ἐπειδὰν δὲ θεραπεύσωσι τοὺς ἵππους καὶ αὐτοὶ ἀμείνους γένωνται[c] ἡνίοχοι,[d] τότ' ἐκπίπτουσιν. οὐκ ἔστι ταῦτ' οὔτ'[e] ἐν ἡνιοχείᾳ οὔτ' ἐν ἄλλῳ ἔργῳ οὐδενί. ἢ δοκεῖ σοι;

ΚΑΛ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀληθεῖς ἄρα, ὡς ἔοικεν, οἱ ἔμπροσθεν λόγοι ἦσαν,
I. 517. ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἄνδρα ἀγαθὸν[f] γεγονότα τὰ πολιτικὰ ἐν τῇδε[g] τῇ πόλει. σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν,[h] καὶ προείλου τούτους τοὺς ἄνδρας. οὗτοι δὲ ἀνεφάνησαν ἐξ ἴσου τοῖς νῦν ὄντες, ὥστε εἰ οὗτοι ῥήτορες ἦσαν, οὔτε τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ ἐχρῶντο—οὐ γὰρ ἂν[i] ἐξέπεσον—οὔτε τῇ κολακικῇ.

II. i. 152. ΚΑΛ. Ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μή ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσηται οἷα τούτων ὃς βούλει εἴργασται.

ΣΩ. Ὦ δαιμόνιε, οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώ-

[d] οἱ ἡνίοχοι I.—[e] οὔτ' om F.—[f] ἀγαθὸν om Σ.—[g] τῇδε om I.—[h] ἔμπροσθεν πολ-

§. 154. οὔκουν οἵγε ἀγαθοὶ] Male vulgo Οὐκοῦν. Sensus est: *Non igitur boni aurigæ, quum initio de bigis non decidant, quando equos curaverunt artisque suæ facti sunt peritiores, tum decidunt.* Orationis structuram explanavimus ad §. 144. Heind.

ἐκ τῶν ζευγῶν] Abest ἐκ Aristide. σκευῶν pro ζευγῶν Aristidis Mss. Barocc. et Coll. Nov. Sed in marg. Cod. Barocc. ζευγῶν ut lectio varians affertur. Routh.

ἢ δοκ. σοι] Sic recte pro ἦ Codd. A. et M. Heind.

ἐν τῇδε] ἐν δὲ Aristidis p. 301. Ms. Barocc. sed τῇ postea ibi insertum est. Routh.

ἐξ ἴσου] ἐξ ἴσου, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι, *pari loco et conditione esse*, frequens dicendi genus est. de Legg. xi. p. 919. D. μήτε κάπηλος ἑκὼν μηδ' ἄκων μηδεὶς γιγνέσθω μηδ' ἔμπορος, μήτε διακονίαν μηδ' ἥντινα κεκτημένος ἰδιώταις τοῖς μὴ ἐξ ἴσου ἑαυτῷ πλὴν πατρὶ καὶ μητρὶ etc. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. Judic. Vocal. §. 2. ed. Bip. t. i. p. 290. Heind.

ἐξέπεσον] Cod. M. ἐξέπεσ^ον^αν. Aristides p. 270. hæc verba laudat indeque docet, Platonem sibi non constitisse, et p. 280. opponit ei Aristidem, qui etiam ab Atheniensibus e civitate ejectus fuit. Find.

ἐξέπεσον] ἐκπίπτειν, (ut ἐκβάλλεσθαι,) quod proprie usurpatur de actoribus, citharœdis aliisque, qui a spectatoribus exploduntur et exsibilantur, traductum h. l. ad demagogos *in populi odium et offensionem incurrentes.* Heind.

ἐχρῶντο—τῇ κολακ.] Celebres sunt Aristidis orationes citatæ, in quibus calumniam Platoni nostro ob viros hoc dialogo culpatos acerrime objicit, eorumdemque præconia copiosissime prosequitur. Sed sophista (ut ait Sopatrus Apameensis) τῷ πιθανῷ πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων λόγων χρησάμενος, τὸν λόγον συνέθηκε· προσποιούμενος παρατρέπειν εἰς τοὐναντίον ἃ Πλάτων μετ' ἀποδείξεων εἴρηκεν. Prolegom. in Aristid. p. 6. quæ ut legantur, omnino digna sunt. Routh.

ἐργάσηται] Bas. 2. ἐργάζηται, sed bene habet vulgatum: *Multum tamen abest, ut horum, qui hodie vivunt, unquam quisquam talia perfecerit opera, qualia illorum quivis perfecit.*—ὅς γε, i. e. ὅστινα γε. Heind.

τεροι γεγονέναι καὶ μᾶλλον οἷοί τε ἐκπορίζειν τῇ πόλει ὧν ἐπεθύμει. ἀλλὰ γὰρ μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πείθοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο[j] ὅθεν ἔμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι οἱ πολῖται, ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν τούτων διέφερον ἐκεῖνοι· ὅ περ μόνον ἔργον[k] ἐστὶν ἀγαθοῦ[l] πολίτου. ναῦς δὲ καὶ τείχη καὶ νεώρια καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα καὶ ἐγώ σοι ὁμολογῶ δεινοτέρους εἶναι ἐκείνους[m] τούτων ἐκπορίζειν. [§. 155.] Πρᾶγμα οὖν γελοῖον ποιοῦμεν[n] ἐγώ τε καὶ σὺ ἐν τοῖς λόγοις. ἐν παντὶ γὰρ τῷ[o] χρόνῳ ὃν διαλεγόμεθα, οὐδὲν παυόμεθα[o] εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι καὶ ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅ τι λέγομεν.[p] ἐγὼ γοῦν[q] σε πολλάκις οἶμαι ὡμολογηκέναι καὶ ἐγνωκέναι[r] ὡς ἄρα διττὴ αὕτη τις ἡ πραγματεία ἐστὶ καὶ περὶ τὸ σῶμα καὶ περὶ τὴν ψυχήν, καὶ ἡ μὲν ἑτέρα διακονική ἐστιν, ᾗ δυνατὸν εἶναι[s] ἐκπορίζειν, ἐὰν μὲν πεινῇ τὰ σώματα ἡμῶν, σιτία, ἐὰν δὲ[t] διψῇ, ποτά, ἐὰν δὲ ῥιγῷ, ἱμάτια,[u] στρώ- II. i. 158.

λοὺς mg F.—[i] ἂν om Γ.—[j] τούτῳ W.—[k] ἔργον om Γ.—[l] ἀγαθοῦ ἐστιν Γ.—[m] ἐκείνους εἶναι Γ.—[n] ποιοῦμεν γελοῖον I.—[o] ᾧ I. οὐδὲν παυόμεθα post περιφερόμενοι ponit W.—[p] λέγοιμεν Φ, ἐλέγομεν F.—[q] γοῦν ΞΣΥ, οὖν B: οὖν (γοῦν) *s.—[r] ἐγνωκέναι καὶ ὡμολογηκέναι W.—[s] εἶναι om F.—[t] εἰ δὲ Γ.—[u] ἱμάτιον CF.—[v] ἄλλων ΣΓΔΦΕW,

οἷοί τε] νοεροίτε Sopatri Ms. B. atque Ed. Jebb. Prolegomenis in Aristid. p. 9. sed οἷοι τε Ed. Florent. Routh.

ἀλλὰ γὰρ μεταβιβάζειν] Pari structura de Rep. vi. p. 495. E. Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκέως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ etc.—Protag. p. 328. A. κἂν εἰ ὀλίγον ἐστί τις ὅστις διαφέρει ἡμῶν προβιβάσαι εἰς ἀρετήν, ἀγαπητόν. Heind.

πείθοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο] I. e. πειθοῖ καὶ βίᾳ ἄγοντες ἐπὶ τοῦτο etc. Heind.

τούτων διέφερον] οὕτω διάφερον Sopatri Ed. Florent. διάφορον ejusdem Ms. B. atque Ed. Jebb. Mox μόνον non agnoscit Sopatri Ed. Florent. Routh.

§. 155. ἐγὼ οὖν] Codd. A. M. Bas. 2. Ἔγωγε οὖν. Cod. Reg. Ἐγὼ γὰρ a manu secunda, ut Ficin. *Ego enim.* Heind.

καὶ ἐγνωκέναι] Desunt in Cod. M. Find.

καὶ ἡ μὲν ἑτέρα διακονική ἐστιν] Quæ ab his verbis sequuntur usque ad §. 156. horum summarium huc redigi poterit: καὶ περὶ τὸ σῶμα ἡ μὲν ἑτέρα διακονική ἐστι, ἡ τῷ σώματι, ὧν ἐπιθυμεῖ, πορίζουσα· ἡ δὲ τῷ ὄντι αὐτοῦ θεραπεία, ἡ γυμναστική τε καὶ ἰατρική· ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς etc.—ᾗ δυνατὸν εἶναι. Non redundat εἶναι, ut opinatur Findeisen. sed mutatur subito directa oratio in suspensam. Quanquam commode hoc abesset. ῥιγῷ illud Attice positum pro ῥιγοῖ monet Buttmannus, ut ῥιγῶν pro ῥιγοῦν. Vid. Mœris Att. p. 339. Heind.

ῥιγῷ] Brevius sententiam meam de hac forma indicavit Editor, ut accuratius eam explicandam h. l. putem. Nimirum quum in aliis verbis, quæ in όω exeunt, contractio secundæ et tertiæ personæ indicativi et subjunctivi per οῖ fiat, infinitivi per οῦ (δηλοῖς, δηλοῖ, δηλοῦν): singularis quædam contrahendi ratio obtinuisse videtur in verbo ῥιγόω. Atque de infinitivo quidem vel ex Aristophane constat, Atticos ῥιγῶν dixisse pro ῥιγοῦν (ex ῥιγόειν), ut docuit Piersonus ad Mœr. p. 339. Ipsa autem Mœridis glossa ita legitur: Ῥιγῶν, Ἀττικῶς· ῥιγοῦν, κοινῶς· ῥιγοῖ Ἑλληνικῶς. In quibus postrema,

ματα, ὑποδήματα, ἄλλ' ὧν[v] ἔρχεται σώματα[w] εἰς ἐπιθυμίαν. καὶ ἐξεπίτηδές σοι[x] διὰ τῶν αὐτῶν εἰκόνων λέγω, ἵνα ῥᾷον καταμάθῃς. τούτων γὰρ ποριστικὸν εἶναι ἢ κάπηλον ὄντα ἢ ἔμπορον ἢ δημιουργόν του αὐτῶν τούτων, σιτοποιὸν ἢ ὀψοποιὸν ἢ ὑφάντην ἢ σκυτοτόμον[y] ἢ σκυτοδεψόν, οὐδὲν[z] θαυμαστόν ἐστιν, ὄντα τοιοῦτον δόξαι καὶ[a] αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις θεραπευτὴν εἶναι σώματος, παντὶ τῷ[b] μὴ εἰδότι ὅτι ἔστι τις παρὰ ταύτας ἁπάσας τέχνη γυμναστική τε καὶ ἰατρική, ἣ[c] δὴ τῷ ὄντι ἐστὶ σώματος θεραπεία, ἥν περ καὶ

[v] ἄλλων F.—[w] σῶμα ΦF.—[x] δέ σοι s.—[y] σκυτόδεψον ΧΔ.—[z] καὶ οὐδὲν τε Ε.—[a] δόξαι τε καὶ s.—[b] τι Δ.—[c] ἢ ΞΣΥΤW, ἢ I: ᾗ Φs.—[d] τεχνῶν τούτων καὶ Γ.—

quæ manifesto corrupta sunt, nondum quisquam persanavit. Nunc, adhibito Platonis hoc loco, ubi ad infinitivi illius modum etiam conjunctivus scribitur ῥιγῷ (pro ῥιγοῖ ex ῥιγόῃ), non cunctanter in Mœride corrigo: Ῥιγῶν, Ἀττικῶς· ῥιγοῦν, κοινῶς. Ῥιγῷ, Ἀττικῶς· ῥιγοῖ, Ἑλληνικῶς. Igitur si vera est distinctio illa Salmasii de Hell. p. 55. ῥιγῶν et ῥιγῷ unice fuerint Attica; conjunctivus (an et indicativus?) ῥιγοῖ probus quidem et antiquus fuerit, sed minus tamen Atticus; infinitivus autem ῥιγοῦν serioris tantum Græcitatis proprius. Quod præceptum an ad alia quoque Atticorum loca et ad indicativum pertineat (nam si ex ῥιγόειν factum est ῥιγῶν, quidni etiam ῥιγῷ ex ῥιγόει?) non nisi librorum auctoritate dijudicari poterit. Neque vero huic contractioni dissimilis est pervulgata illa in verbis ζάω, πεινάω etc. in quibus pro α adhibetur η. Buttm.

ὑποδήματα, τἄλλα] Pro καὶ τἄλλα, ut Theætet. §. 74. τὰ μὲν πολλά, ᾗ δοκεῖ, ταύτῃ καὶ ἔστιν ἑκάστῳ θερμά, ξηρά, γλυκέα, πάντα, ὅσα τοῦ τύπου τούτου. Sympos. p. 186. D. Ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ, πάντα τὰ τοιαῦτα· τούτοις ἐπιστηθ. etc. Nam sic ibi distinguendum. τἄλλα autem scripsi pro ἄλλα. Ficinus: *ceteraque*. Heind.

ἄλλα ὧν] Fortasse ante ἄλλα excidit καί. Ficinus: *ceteraque*. Ald. Bas. 1. pro ἄλλα habent ἄλλων. Find.

ἐξεπίτηδες] Ita legit et Fic. at in prima edit. ἐξεπίτη, omnino mendose. Steph.

ἐξεπίτηδες] Recte revocavit Steph. ex Bas. 2. et Fic. Ita emendabat quoque Salvinius in Miscell. Obss. Belg. vol. i. t. ii. p. 277. nisi quod ille τὸ δὲ eliminandum censebat, quod etiam abest a Bas. 2. addicente docto Batavo, qui tamen καὶ δὲ sæpe ab optimis scriptoribus conjungi adnotat. Bip.

καὶ ἐξεπίτηδές σοι] Ald. καὶ ἐξεπίτηδες δέ σοι. Sed δὲ recte abest a Codd. A. M. R. Bas. 2. Heind.

τούτων γὰρ ποριστικὸν εἶναι] Structura, ab infinitivo εἶναι orsa, mox deflectit ad participium ὄντα, cujus anacoluthi similia dabimus ad Theætet. §. 5. H. l. si pro εἶναι mente substituas ὄντα, (nam ita corrigere vel proximum ὄντα vetat,) ad vulgarem formam redigetur oratio. Heind.

κάπηλος] Qui differat ab ἐμπόρῳ, ipse Plato docet de Rep. ii. p. 371. D. ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας, ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους; Adde Politic. p. 260. C. καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης — —. Πωληθέντα που πρότερον ἔργα ἀλλότρια παραδεχόμενοι δεύτερον πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι. Et cf. de Legg. viii. p. 849. D. et Valcken. post Orat. Hemst. et Valck. etc. p. 400. sqq. Heind.

σκυτοτόμον ἢ σκυτοδεψὸν] Schol. σκυτοτόμον, σκυτέα ἢ λωροτόμον· σκυτοδεψὸν δὲ, τὸν δερματομαλάκτην ἢ βυρσοδέψην. Heind.

θαυμαστὸν ἐστὶν] Abest ἐστὶν a Codd. A. M. Mox Ed. Steph. δόξαι τε κ. α. Sed incommodum est hoc τε, neque in libris id ceteris scriptis editisve comparet. Heind.

ἣ δὴ] Sic correxi vulgatam scripturam ᾗ δὴ τ. Tum Codd. A. M. τούτων ἄρχειν προσήκει. Heind.

προσήκει τούτων ἄρχειν πασῶν τῶν τεχνῶν καὶ[d] χρῆσθαι
τοῖς τούτων[e] ἔργοις διὰ τὸ εἰδέναι ὅ τι χρηστὸν[f] καὶ[g] πο-
νηρὸν τῶν σιτίων ἢ ποτῶν ἐστὶν εἰς ἀρετὴν σώματος,[h] τὰς δ' I. 513.
ἄλλας πάσας ταύτας ἀγνοεῖν· διὸ δὴ[i] καὶ ταύτας μὲν
δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικὰς καὶ ἀνελευθέρους εἶναι περὶ
σώματος πραγματείαν, τὰς ἄλλας τέχνας, τὴν δὲ γυμνα-
στικὴν καὶ ἰατρικὴν κατὰ τὸ δίκαιον δεσποίνας εἶναι τού-
των. [§. 156.] Ταὐτὰ οὖν[j] ταῦτα ὅτι ἔστι[k] καὶ περὶ
ψυχήν, τοτὲ μέν μοι[l] δοκεῖς[m] μανθάνειν ὅτι λέγω, καὶ ὁμο-
λογεῖς[n] ὡς εἰδὼς[o] ὅ τι ἐγὼ λέγω· ἥκεις[p] δὲ ὀλίγον ὕστε-
ρον λέγων ὅτι ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ γεγόνασι πολῖται ἐν
τῇ πόλει, καὶ ἐπειδὰν ἐγὼ ἐρωτῶ οἵ τινες, δοκεῖς μοι ὁμοιο- II. i. 154.
τάτους προτείνεσθαι ἀνθρώπους περὶ τὰ πολιτικά, ὥς περ
ἂν εἰ περὶ[q] τὰ γυμναστικὰ ἐμοῦ ἐρωτῶντος οἵ τινες ἀγαθοὶ
γεγόνασιν ἢ εἰσὶ σωμάτων θεραπευταί, ἔλεγές μοι πάνυ
σπουδάζων Θεαρίων ὁ[r] ἀρτοκόπος[s] καὶ Μίθαικος ὁ τὴν

[e] τοιούτοις ΓΒCEFW.—[f] ὅτι χρηστὸν IV: ὅτι τὸ χρηστὸν.*ς.—[g] καὶ τὸ Ξ.—[h] σω-
ματικὴν suppl Γ.—[i] δεῖ rc E cum ς.—[j] γοῦν Φ.—[k] ἐστὶ om W.—[l] σοι Γ, τοι W.
δ
—[m] ἐδόκεις corr V, δοκεῖ Γ, ἐδόκει C.—[n] ὡμολόγεις B, ὡμολόγεις CIV, ὁμολογεῖν
F.—[o] ὡς εἰδὼς om Γ.—[p] ὑμεῖς W.—[q] περὶ om W.—[r] ὁ om Ξ et pr Ξ.—[s] ἀρτοκό-

τὰς δ' ἄλλας πάσας—ἀγνοεῖν] *Quum id ceteræ illæ omnes ignorent*, pro τῶν ἄλλων πασῶν τούτων ἀγνοουσῶν. Cf. ad §. 43. Heind.

διὸ δὴ] Ita Codd. A. et M. pro δεῖ, quod vel absque his libris corrigi debebat. Convertitur, ut fieri solet, directus sermo in obliquum. Heind.

τὰς ἄλλας τέχνας] Hæc cum verbis ταύτας μὲν cohærent, a Ficino autem non sunt expressa. Find.

§. 156. ταὐτὰ οὖν ταῦτα ὅτι] Hæc liquet pendere a seqq. ὅτι λέγω. τοτὲ μὲν—ἥκεις δὲ ὀλίγον ὕστερον λέγων, ut ποτὲ μὲν—αὖθις δὲ—νῦν δ' αὖ ἕτερόν τι ἥκεις ἔχων §. 101. Itaque non est opus corrigere ὅτε λέγω. Heind.

ὅτι λέγω] Non vertit hæc verba Ficinus. Routh.

ἀρτοποιὸς] In præc. edit. ἀρτοκόπος. sed alteram illam lect. confirmat et quod sequitur ἄρτους παρασκευάζων. Steph.

σπουδάζων, Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος] Post σπουδάζων Codd. A. M. addunt ὅτι, non male. Nam absque eo exspectabam accusativos potius Θεαρίωνα τὸν ἀρτοκόπον etc. velut in Aristidis Codd. Mss. Barocc. et Coll. Nov. legitur Μίθαικον τὸν ἀρτοποιὸν καὶ Θεαρίωνα τὸν ὀψοποιὸν Orat. Plat. ii. p. 86. ed. Jebb. De Thearione, homine in opere pistorio celeberrimo, veterum loca suppeditabit Toup. Emendatt. in Suid. voce 'Αγοράσαι t. i. p. 15. ed. Oxon. Heind.

ἀρτοκόπος] Cum Ald. et Athen. iii. p. 112. pro ἀρτοποιὸς scripsi, quod est in Bas. 2. et Cod. R. monitu Casauboni ad Athen. l. l. Heind.

ἀρτοποιὸς] Fortasse ἀρτοπόπος, quod Thomas Magist. h. v. præfert τῷ ἀρτοποιὸς, et Phrynichus τὸ ἀρτοκόπος in vocabulis minus probis numerat. Find.

Μίθαικος] Mithæcus enim Syracusis fuit oriundus, ut patet ex Maxim. Tyrii Dissert. xxiii. in. ubi dicitur a Lacedæmoniis urbe sua, in quam artis suæ exercendæ caussa venerat, exire jussus fuisse. Mithæci et Sarambi ab eodem Maximo Tyr. Dissert. iv. 5. mentio fit, ubi Davisius attulit locos scriptorum, in quibus hi viri commemorantur, nec hoc nostro loco neglecto. Find.

ὀψοποιίαν συγγεγραφὼς τὴν Σικελικὴν καὶ Σάραμβος ὁ κάπηλος, ὅτι οὗτοι θαυμάσιοι γεγόνασι σωμάτων θεραπευταί, ὁ μὲν ἄρτους θαυμαστοὺς παρασκευάζων, ὁ δὲ ὄψον,[t] ὁ δὲ οἶνον. ἴσως ἂν οὖν ἠγανάκτεις, εἴ σοι ἔλεγον ἐγὼ ὅτι Ἄνθρωπε, ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς· διακόνους μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους, οὐκ ἐπαΐοντας καλὸν κἀγαθὸν οὐδὲν[u] περὶ αὐτῶν,[v] οἵ, ἂν οὕτω τύχωσιν, ἐμπλήσαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα τῶν[w] ἀνθρώπων, ἐπαινούμενοι ὑπ' αὐτῶν, προσαπολοῦσιν[x] αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαίας σάρκας. οἱ δ' αὖ[y] δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἑστιῶντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι καὶ τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀρχαίων σαρκῶν, ἀλλ' οἳ ἂν αὐτοῖς[z] τύχωσι τότε παρόντες καὶ συμβουλεύοντές τι, ὅταν δὴ[a] αὐτοῖς ἥκῃ ἡ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα συχνῷ ὕστερον χρόνῳ,[b] ἅτε
II. i. 155. ἄνευ τοῦ ὑγιεινοῦ γεγονυῖα, τούτους αἰτιάσονται καὶ ψέξουσι καὶ κακόν τι ποιήσουσιν, ἂν οἷοί τ' ὦσι, τοὺς δὲ προτέρους ἐκείνους καὶ αἰτίους τῶν κακῶν ἐγκωμιάσουσι. [§. 157.] Καὶ σὺ[c] νῦν, ὦ Καλλίκλεις, ὁμοιότατον τούτῳ[d] ἐργάζει·[e] ἐγκωμιάζεις ἀνθρώπους οἳ τούτους[f] εἱστιάκασιν[g]

πος ϒΓΔΗΣΦΕFW et γρ Υ: ἀρτοποιὸς cum *ς corr B.—[t] ὄψου...οἴνου F.—[u] οὐδὲ ΔBCFW.—[v] ἑαυτῶν ΣΥ.—[w] τὰ τῶν V.—[x] προσαπολοῦσι ϒΔ: προσαπολλύουσι *ς.—[y] οὖν Eς.—[z] αὐτοὺς Φ.—[a] δὴ pr E: δὲ *ς.—[b] χρόνῳ om W.—[c] σὺ om pr H.—[d] τοῦτο Γ.—[e] ἐργάζει (η superscr.) W.—[f] τούτους ϒΓΔΗΣΥΙV: τοιούτους *ς.—[g] ἑστιάκασιν Δ.

θαυμάσιοι] Malim θαυμαστοί. Cf. not. ad Theætet. §. 158. extr. Deinde Cod. M. ἄρτους παρασκ. θαυμαστούς. Heind.

ἀνθρώπους] Vitiose Bas. 2. τοὺς ἀνθρώπους. In talibus ἄνθρωπον cum contemptu quodam adjici, velut ap. Lysiam p. 484. 1. ἄνθρωπος ὑπογραμματεύς, docuit Valcken. in Oratt. Hemst. et Valck. p. 336. Heind.

ὑπ' αὐτῶν] Cod. M. πρὸς αὐτῶν, etiam Cod. Aug. sed superscriptum erat ὑπ'. Find.

οἱ δ' αὖ δι' ἀπειρ.] Vulgo οἱ δ' οὖν. Illud ex Codd. R. A. M. et Bas. 2. recepi. Heind.

αἰτιάσονται] αἰτιᾶσθαι αἴτιον εἶναι crebra est locutio. Phileb. p. 22. D. τοῦ κοινοῦ τούτου βίου αἰτιῴμεθ' ἂν ἑκάτερος ὁ μὲν τὸν νοῦν αἴτιον, ὁ δ' ἡδονὴν εἶναι. Cratyl. §. 61. αἰτιῶνται δὴ οὐ τὸ ἔνδον τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα οὕτω πεφυκέναι. Heind.

συμβουλεύοντές τι, ὅταν δὴ αὐτοῖς] Ita rescribere ratio jubebat pro vulgato: συμβ. τι. Ὅταν δὲ etc. Eodem modo deinde, ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται συμβούλους. Heind.

ποιήσουσιν] Cod. M. ποιοῦσιν, et paullo post ἐγκωμιάζουσι. Ficinus etiam et Serranus non solum hoc, sed etiam futura, quæ præcesserunt, per præsentia expressere. Find.

§. 157. ὁμοιότατον τούτῳ ἐργάζῃ] Cod. A. τούτοις, itemque M. superscripto tamen altero. Ἐργάζεσθαι autem h. l. pro ποιεῖν adhibitum, ut sæpe. Sic Apolog. p. 28. E. Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, εἰ etc. Lach. p. 200. B. σὺ μὲν οὖν μοι δοκεῖς ὡς ἀληθῶς ἀν-

εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν, καί φασι μεγάλην τὴν πόλιν πεποιηκέναι αὐτούς· ὅτι δὲ οἰδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστι δι' ἐκείνους τοὺς παλαιούς, οὐκ αἰσθάνονται. ἄνευ γὰρ σωφροσύνης I. 519a
καὶ δικαιοσύνης λιμένων καὶ νεωρίων καὶ τειχῶν καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκασι τὴν πόλιν. ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας, τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται συμβούλους, Θεμιστοκλέα δὲ καὶ Κίμωνα καὶ Περικλέα ἐγκωμιάσουσι, τοὺς αἰτίους τῶν κακῶν· σοῦ δὲ ἴσως ἐπιλήψονται, ἐὰν μὴ εὐλαβῇ, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἑταίρου Ἀλκιβιάδου, ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο, οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν, ἀλλ' ἴσως συναιτίων. [§. 158.] Καί τοι ἔγωγε ἀνόητον πρᾶγμα καὶ νῦν ὁρῶ γιγνόμενον καὶ ἀκούω[h] τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν πέρι. αἰσθάνομαι[i] γάρ, ὅταν ἡ πόλις τινὰ τῶν πολιτικῶν

—[h] ἀκούων L.—[i] περιαισθάνομαι Δ.—[j] καὶ om suppl Γ.—[k] ἄρα, Ξ.—[l] ἀπόλλυνται

θρύπτειον πρᾶγμα ἐργάζεσθαι, οὐδὲν πρὸς σαυτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους. Et cf. §. 158. Heind.

τοιούτους] Sc. quales modo descripsit, qui imperiti non in ipsos auctores, sed in alios malorum, quibus premuntur, caussas transferunt. Ita ferri potest hoc *τοιούτους*, quanquam longe præferendum videtur, quod expressit Ficinus, *τούτους*, *hosce, cives nostros. οἱ τοι. εἱστιάκασι—καί φασι—πεποιηκέναι αὐτούς, qui horum cupiditates expleverunt quosque aiunt magnam fecisse civitatem.* Hom. Il. A. 78. ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. de Legg. i. p. 639. C. *κοινωνίας —, ᾗ πέφυκέ τε ἄρχων εἶναι, μετ' ἐκείνου τε ὠφέλιμός ἐστι.* Hipp. Maj. §. 22. *τὸ καλὸν, ᾧ καὶ τἄλλα πάντα κοσμεῖται καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται*, ubi vid. not. Heind.

τοιούτους] Sane Ficinus *τούτους* videtur legisse, quam vertit *hos* (non *hosce*, ut explicandi causa posuit Editor.) Atque hoc *τούτους* modo ne de tempore capiatur, sed de ea, quam significat Socrates, civitate, mihi quoque videtur commode ab eo et non sine contemtu de antiqua illa plebe adhiberi potuisse. Buttm.

ἄνευ γὰρ σωφροσύνης—τὴν πόλιν] Citavit hæc Sopatrus Apam. Prolegg. in Aristid. p. 9. Ed. Jebb. Routh.

ἡ καταβολὴ αὕτη] *Illa, quam dixi,* verbis superioribus, *ὅταν δὴ αὐτοῖς ἥκῃ ἡ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα* etc. Quod monui propter Findeisenium. Tim. Lex. p. 154. *Καταβολὴ, περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ*, ubi vid. Ruhnken. Heind.

καὶ τοῦ ἐμοῦ ἑταίρου Ἀλκιβιάδου] Pugnare hoc video cum computatione temporum, quam ante institui. Hic enim de Alcibiade loquitur Socrates tanquam florentibus jam rebus ejus; is autem duos annos ante tempus, quo disputationem hanc habitam esse ostendi, depulsus erat imperio navali, atque inde ad mortem usque in exilio vitam egit. At vide tamen, quibus in hac re nixus fuerim rationibus; nec speres in dialogis philosophicis omnia ad *ἀκρίβειαν* historicam conscripta. Routh.

§. 158. *αἰσθάνομαι γὰρ, ὅταν*] Extrema hac periodo quum non certa prorsus occurreret vitiatæ scripturæ correctio, vulgatam retinui lectionem, ne interpunctione quidem mutata. Scilicet subita hæc interrogatio, *Ἆρα ἀδίκως—λόγος*; vix opus est monere, quam aspere et absurde sermonis h. l. tractum interrumpat; tum proxima illa, *τὸ δὲ ὅλον ψεῦδός ἐστι*, ad eam adeo non respondent, ut hæreat hic quisque cum offensione gravissima. Quam levat, non tollit scriptura Cod. M. *ἄρα*. Hac enim recepta, etsi satis bene procedit orationis tenor, *ὡς δεινὰ πάσχουσι—πεποιηκότες, ἄρα ἀδίκως*

ἀνδρῶν μεταχειρίζηται ὡς ἀδικοῦντα, ἀγανακτούντων καὶ σχετλιαζόντων ὡς δεινὰ πάσχουσι· πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν
II. i. 156. *πόλιν πεποιηκότες ἄρα*[k] *ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυνται,*[l] *ὡς ὁ*[m] *τούτων λόγος. τὸ δὲ ὅλον ψεῦδός ἐστι. προστάτης γὰρ πόλεως οὐδ' ἂν εἷς ποτὲ*[n] *ἀδίκως ἀπόλοιτο ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως ἧς προστατεῖ. κινδυνεύει γὰρ ταὐτὸν εἶναι, ὅσοι τε*[o] *πολιτικοὶ προσποιοῦνται εἶναι καὶ ὅσοι σοφισταί. καὶ γὰρ οἱ σοφισταί, τἆλλα σοφοὶ ὄντες, τοῦτο ἄτοπον ἐργάζονται πρᾶγμα· φάσκοντες γὰρ ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι πολλάκις κατηγοροῦσι τῶν μαθητῶν, ὡς ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς*[p] *τούς τε μισθοὺς ἀποστεροῦντες καὶ ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες, εὖ παθόντες*[q] *ὑπ' αὐτῶν. καὶ τούτου τοῦ λόγου τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς*

om Γ.—[m] *οὐ* Φ.—[n] *πόλεως οὐδ' ἂν εἷς ποτὲ*] *τῆς πόλεως ἧς προστατεῖ* Φ.—[o] *τε* om F.—[p] *αὐτοὺς* delendum censeo.—[q] *ὡς μαθόντες* suppl Γ.—[r] *ἀδικίας* corr F.—

—*ὡς ὁ τούτων λόγος· τὸ δὲ ὅλον ψεῦδός ἐστι*, tamen *ἄρα* in media hac oratione post *ἀδίκως* poni debebat, neque vero hic aptum omnino est *ἄρα*, *igitur*, quoniam, quamvis quis plurimis rempublicam beneficiis demeruerit; potest is tamen ejusmodi facinus committere, ut jure meritoque ad supplicium a civibus damnetur. Jam nulla superest tuendæ hujus voculæ ratio, ni velis corrigere: *ὡς δεινὰ πάσχουσιν, εἰ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποιηκότες ἄρα, ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυνται, ὡς ὁ τούτων λόγος, τὸ δὲ ὅλον ψεῦδός ἐστι.* Nam *ἄρα* sic postponitur interdum. Phileb. p. 41. C. *Ἀλλὰ μὴν εἴπομεν, εἴπερ μεμνήμεθα, ὀλίγον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἕως* (scr. *ὡς, ἕως ἂν*) *αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι ἐν ἡμῖν ὦσι δίχα ἄρα, τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς τοῖς παθήμασι διείληπται.* Protag. p. 355. B. *ὡς δὲ ταῦτα γελοῖά ἐστι, κατάδηλον ἔσται, ἐὰν μὴ πολλοῖς ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα, ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῷ καὶ ἀγαθῷ καὶ κακῷ.* Heind.

τὸ δὲ ὅλον ψεῦδ. ἐστι] *Quum tamen totum hoc falsum sit.* Heind.

προστάτης γὰρ πόλεως—προστατεῖ] Citata hæc sunt ab Aristide in Communi Apol. p. 271. ubi *τῆς πόλεως* scribitur in ejusdem Ms. Coll. Nov. Routh.

ὑπ' αὐτῆς τῆς] Aristid. *ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς*. A Platone scriptum puto *ὑπὸ ταύτης τῆς πόλ.* Heind.

αὐτῆς τῆς πόλεως] *ταύτης*, quod post *αὐτῆς* additur apud Aristidem, in ejusdem auctoris Msto in Collegio Novo asservato punctis notatur quasi suspectum. Routh.

φάσκοντες γὰρ ἀρετῆς] Routh. citat ‘Xenoph. Mem. §. i. 2. 7. *Ἐθαύμαζε δὲ* (*Σωκράτης*) *εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο καὶ μὴ νομίζοι τὸ μέγιστον κέρδος ἕξειν φίλον ἀγαθὸν κτησάμενος, ἀλλὰ φοβοῖτο, μὴ ὁ γενόμενος καλὸς κἀγαθὸς τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι μὴ τὴν μεγίστην χάριν ἕξοι.* Isocrat. contra Sophist. ed. Steph. p. 292. A. Τοὺς *μὲν ἄλλο τι παιδεύοντας προσήκει διακριβοῦσθαι περὶ τῶν διαφερόντων· οὐδὲν γὰρ κωλύει τοὺς περὶ ἕτερα δεινοὺς γενομένους μὴ χρηστοὺς εἶναι περὶ τὰ συμβόλαια· τοὺς δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην ἐργαζομένους, πῶς οὐκ ἄλογόν ἐστι, μὴ οὐ τοῖς μαθηταῖς μᾶλλον πιστεύειν*; *Οὐ γὰρ δήπου περὶ τοὺς ἄλλους ὄντες καλοὶ κἀγαθοὶ καὶ δίκαιοι περὶ τούτους ἐξαμαρτήσονται, δι' οὓς τοιοῦτοι γεγόνασι.*’ Heind.

ἀποστεροῦντες] Exemplum ejusmodi mercedis negatæ extat apud Gellium Noct. Att. v. 10. Find.

καίτοι τούτου τοῦ λόγ.] Sic nihil cunctatus rescripsi pro *καὶ τούτου τ. λ.* de Legg. ii. p. 656. B. *τότε ὁμοιοῦσθαι δήπου ἀνάγκη τὸν χαίροντα, ὁποτέροις ἂν χαίρῃ, ἐὰν ἄρα καὶ ἐπαινεῖν αἰσχύνηται.* Καίτοι *τοῦ τοιούτου τί μεῖζον ἀγαθὸν ἢ κακὸν φαῖμεν ἂν ἡμῖν ἐκ πάσης ἀνάγκης*

καὶ δικαίους γενομένους, ἐξαιρεθέντας μὲν ἀδικίαν[r] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, σχόντας[s] δὲ δικαιοσύνην, ἀδικεῖν τούτῳ ᾧ[t] οὐκ[u] ἔχουσιν; οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο ἄτοπον εἶναι, ὦ ἑταῖρε; Ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν με[v] ἠνάγκασας, ὦ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλων ἀποκρίνεσθαι.[w]

§. 159. ΚΑΛ. Σὺ δ' οὐκ ἂν οἷός τ' εἴης λέγειν, εἰ μή τίς σοι ἀποκρίνοιτο;

ΣΩ. Ἔοικά γε· νῦν γοῦν[x] συχνοὺς τείνω τῶν λόγων, ἐπειδή μοι οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνεσθαι.[y] ἀλλ', ὦ 'γαθέ, εἰπὲ πρὸς Φιλίου, οὐ δοκεῖ σοι ἄλογον εἶναι, ἀγαθὸν φάσκοντα II. i. 157.
πεποιηκέναι τινὰ μέμφεσθαι τούτῳ, ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸς γεγονώς τε καὶ ὢν ἔπειτα πονηρός ἐστιν;

ΚΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀκούεις τοιαῦτα λεγόντων τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους[z] εἰς ἀρετήν;

ΚΑΛ. Ἔγωγε. ἀλλὰ τί ἂν λέγοις ἀνθρώπων πέρι οὐ- I. 520.
δενὸς ἀξίων;

[s] ἔχοντας ΞΥΦIV, σχόντας B: σχέντας cum ς corr Ξ. τοῦτο Φ.—[t] ὧ IV, ὦ W: ὃ °ς.—[u] οὐκ om I.—[v] μὲν ΧΔ.—[w] ἀποκρίνασθαι Eς.—[x] γὰρ ΞΥ et pr Ξ, δὲ ΦV, δὲ γοῦν Γ.—[y] ἀποκρίνασθαι Eς.—[z] ἀνθρώπους παιδεύειν ΞΣΥIV.—[a] κείνων ΧΔΦ.—

γίγνεσθαι; Idem restituendum in Phædone p. 103. C. Ἆρα μή που, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν ὧν ὅδε εἶπεν; Οὐδ' αὖ, ἔφη ὁ Κέβης, οὕτως ἔχω, καίτοι οὔτι λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Repone καίτοι οὐ τοῦτο λέγω. Heind.

ἐξαιρεθέντας ἀδικίαν] *Liberatos injustitia.* De structura hac vid. Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 203. Heind.

σχόντας δὲ] Sic cum Steph. Cod. R. superscripto tamen ἔχοντας, ut est in Codd. A. M. Nam Edd. vett. vitiose habent σχόντες. σχόντας est *adeptos.* Heind.

ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν] Respicit Socrates Calliclis illa §. 83. ὦ Σώκρ. δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν, καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς etc. ubi vid. not. Cod. M. ὡς ἀλ. με ἠνάγκασας δημηγορεῖν. Heind.

§. 159. σὺ δ' οὐκ ἂν—ἀποκρίνοιτο] Abjeci post hæc, quæ vulgo ponitur, interrogandi notam, ut excusandi quasi causa, quanquam ironice, hæc Callicles subjiciat. Heind.

νῦν γοῦν (Codd. A. M. γὰρ) συχνοὺς τείνω τῶν λόγων] Protag. p. 329. A. δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. In seqq. ἔπειτα πονηρός ἐστιν, positum ἔπειτα pro ὅμως, usu frequentissimo. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 353. Statim post Codd. A. M. τῶν φασκ. ἀνθρώπους παιδεύειν. Heind.

ἀλλὰ τί ἂν λέγοις] In Protagoram Prodicumque et ceteros ἀρετῆς διδασκάλους dici hæc videntur a Callicle, qui ipse cum Gorgia non virtutis, sed dicendi et administrandæ rei publicæ peritum se ferebat. Plato Menon. p. 95. C. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι, ὅτι οὐκ ἄν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμένου, (διδάξειν τὴν ἀρετήν,) ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταγελᾷ, ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων, ἀλλὰ λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινούς. Quem locum etiam Routhius huc attulit. Ipsa hæc Calliclis verba ita intelligenda: *sed cur loqueris de hominibus prorsus futilibus?* Alcib. i. p. 118. E. ̓Αλ. Τί δ' ἂν αὖ Κλεινίαν λέγοις, μαινόμενον ἄνθρωπον;

ΣΩ. Τί δ' ἂν περὶ ἐκείνων[a] λέγοις,[b] οἳ φάσκοντες προεστάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται, πάλιν αὐτῆς κατηγοροῦσιν ὅταν τύχωσιν, ὡς πονηροτάτης; οἴει τι διαφέρειν τούτους ἐκείνων; ταὐτόν, ὦ μακάρι', ἐστὶ σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον, ὥς περ ἐγὼ ἔλεγον πρὸς Πῶλον. σὺ δὲ δι' ἄγνοιαν τὸ μὲν πάγκαλόν τι οἴει εἶναι,[c] τὴν ῥητορικήν, τοῦ δὲ καταφρονεῖς. τῇ δὲ ἀληθείᾳ κάλλιόν ἐστι σοφιστικὴ ῥητορικῆς, ὅσῳ περ[d] νομοθετικὴ δικαστικῆς καὶ[e] γυμναστικὴ ἰατρικῆς. [§. 160.] Μόνοις δ' ἔγωγε καὶ ᾤμην τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς[f] οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν, ὡς πονηρόν ἐστιν εἰς σφᾶς· ἢ τῷ

[b] λέγης F.—[c] εἶναι οἴει I.—[d] ὥσπερ ΞΣΥΤΙV.—[e] καὶ om IV.—[f] σοφοῖς I.—[g] δέ Φ.

Theætet. §. 78. Λέγωμεν δὴ—περὶ τῶν κορυφαίων. Τί γὰρ ἄν τις τούς γε φαύλως διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ λέγοι; Euthyd. §. 47. τὰς μὲν οὖν πολλὰς (τέχνας) τί ἄν σοι λέγοιμι; Ἐπὶ δὲ τὴν βασιλικὴν ἐλθόντες τέχνην etc. proxima Socratis hoc sensu: *Quid vero de illis dicendum putas* etc. nisi forte legendum: Τί δ' αὖ περὶ ἐκείνων λέγεις. Atque λέγεις habet Cod. M. altero tamen superscripto.—ὅταν τύχωσιν, *quandoque, serius ocius.* Heind.

ὦ μακάριε, ἐστὶ] Sic Cod. M. Vulgo ὦ μακάρι', ἐστὶν—ὥσπερ ἐγὼ ἔλεγον. V. §. 46. Heind.

κάλλιόν ἐστι σοφιστικὴ ῥητορικῆς] Sopatrus Apam. Prolegg. in Aristidem, p. 6. Ed. Jebb. Γίγνεται, φησὶν (Plato), ὁ ῥήτωρ τῆς σοφιστικῆς διάκονος καὶ ὑπηρέτης, ὥσπερ ὁ δικαστὴς τοῦ νομοθέτου. Routh.

ὅσῳπερ νομοθετικὴ δικαστικῆς καὶ γυμναστικὴ ἰατρικῆς] Utrumque hoc refellere conatur Aristides, nempe κάλλιον εἶναι νομοθετικὴν δικαστικῆς, et γυμναστικὴν ἰατρικῆς. Communi Apol. p. 278. 291. Ubi, ut ante dixi, δικαιοσύνης, non δικαστικῆς, legens Aristides justitiam universalem a Platone intelligi fingit. Optime Sopatrus in Prolegg. Τοῦ μὲν σώματος θεραπείαν λέγει (Plato), τήν τε γυμναστικήν, τήν τε ἰατρικήν. ἡ μὲν γὰρ ὅλως οὐ συγχωρεῖ νοσεῖν τὴν ἀρχήν, ἡ γυμναστική· ἡ δὲ ἰατρικὴ τὸ νοσοῦν θεραπεύει. καὶ ἀμφοτέρας μὲν ἐπαινεῖ τὰς παρασκευάς, ἐπὶ πλέον δὲ τὴν γυμναστικὴν τῆς ἰατρικῆς. φησὶ γὰρ μὴ νοσοῦν ὅλως ἀρχὴν (deest ἄμεινον εἶναι, vel εὐδαιμονέστερον εἶναι) ἢ νοσοῦντα θεραπεύεσθαι. ὁμοίως πάλιν καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς δύο μέρη δίδωσι, τὴν νομοθετικήν, καὶ τὴν δικαστικήν. ἡ μὲν γάρ, φησί, διδάσκει τά τε δίκαια καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ συμφέροντα· ἡ δὲ ταῦτα παραβαίνοντας κολάζει, καὶ βελτίους ἀπεργάζεται. καὶ γίνεται, φησίν, ἰατρικὴ πονηρίας ἡ δίκη. p. 6. Routh.

ὅσῳπερ νομοθετικὴ δικαστικῆς] Aiunt Pythagoram quoque anteposuisse illam justitiæ partem, quæ leges fert, ei quæ ipsas administrat. Vide Iamblichum in ejus Vit. c. 30. p. 145. Ed. Kust. Routh.

ὅσῳπερ νομοθετικὴ δικαστικῆς] Arcet enim a delictis νομοθετική, ut ne opus sit judiciis pœnisque, velut, qui gymnasticen probe exercendo sanitatem corporis tuetur, is medendi arte non eget. Cf. §. 75. Heind.

§. 160. ἔγωγε καὶ ᾤμην] Habet hoc καὶ vim quandam intendendi, ut Theætet. §. 61. αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφόν, ὃς ἄν τινι ἡμῶν, ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακά, μεταβάλλων ποιήσῃ ἀγαθὰ φαίνεσθαί τε καὶ εἶναι. Heind.

ὃ αὐτοὶ] Nisi scivissem, Platonem articulum ὃς non raro in casu respondere jubere verbo sequenti, non nomini præcedenti, recepissem ᾧ pro ὃ: certe structura hæc non tam dura esset, quam quæ reperitur de Rep. ii. p. 375. D. in verbis Ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ μέντ' ἂν ἥκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῷ φύλακι. Find.

ὃ αὐτοὶ] Cod. A. ᾧ οἱ. Cod. M. οἳ

αὐτῷ λόγῳ τούτῳ ἅμα καὶ ἑαυτῶν κατηγορεῖν, ὅτι οὐδὲν ὠφελήκασιν οὓς φασιν ὠφελεῖν. οὐχ οὕτως ἔχει; II. i. 158.

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ προέσθαι γε[g] δή που τὴν εὐεργεσίαν ἄνευ μισθοῦ, ὡς τὸ εἰκός, μόνοις τούτοις ἐνεχώρει, εἴ περ ἀληθῆ ἔλεγον. ἄλλην μὲν γὰρ εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς, οἷον ταχὺς γενόμενος διὰ παιδοτρίβην, ἴσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν, εἰ προοῖτο[h] αὐτῷ ὁ παιδοτρίβης καὶ μή, συνθέμενος αὐτῷ μισθόν, ὅτι μάλιστα ἅμα μεταδιδοὺς τοῦ τάχους λαμβάνοι τὸ ἀργύριον· οὐ γὰρ τῇ[i] βραδυτῆτι, οἶμαι, ἀδικοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἀδικίᾳ. ἢ γάρ;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιρεῖ,[j] τὴν ἀδικίαν, οὐδὲν δεινὸν αὐτῷ μή ποτε ἀδικηθῇ, ἀλλὰ[k] μόνῳ ἀσφαλὲς ταύτην τὴν[l] εὐεργεσίαν προέσθαι, εἴ περ τῷ ὄντι δύναιτό τις ἀγαθοὺς[m] ποιεῖν. οὐχ οὕτως;

ΚΑΛ. Φημί.

§. 161. ΣΩ. Διὰ ταῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, τὰς μὲν ἄλλας συμβουλὰς συμβουλεύειν λαμβάνοντα ἀργύριον, οἷον οἰκοδομίας πέρι ἢ τῶν ἄλλων τεχνῶν, οὐδὲν αἰσχρόν.

—[h] προοῖτο Δ: πρόοιτο °s.—[i] τῇ om IV.—[j] ἀφαιροῖ Es.—[k] ἀλλὰ ΞΥIV: ἀλλ' ὃ ΧΓΔΦBCFW et corr Σ: ἀλλ' ᾧ °s.—[l] ἀσφαλεστάτην τὴν ΣΥ, ἀσφαλέστατον (σ superscr.) τὴν IV.—[m] ἀγαθοὺς δύναιτό τις Φ.—[n] βέλτιστον B, βέλτιστον ΧΔΞΣΦCW, βέλτιστα

αὑτοί, superscripto ᾧ. Neque displicet ᾧ αὑτοί, quo Atticismo nihil est tritius. In proximis, ᾗ τῷ αὐτῷ λόγῳ—κατηγορεῖν, apud animum intelligi potest ἀνάγκην εἶναι, ut Phaedr. §. 52. τοῦτο (τὸ αὐτὸ κινοῦν) οὔτ' ἀπόλλυσθαι οὔτε γίγνεσθαι δυνατόν, ἢ πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γῆν συμπεσοῦσαν στῆναι etc. Heind.

ἀφαιρεῖ] Sic pro ἀφαιροῖ Codd. R. A. M. Statim post e Codd. M. et A. ἀλλὰ μόνῳ scripsi loco vulgati ἀλλ' ᾧ μόνῳ, quod non nisi per durissimam ellipsin defendi vel potius excusari poterit, ut subaudiatur *οὗτός ἐστι, sed qui solus secure possit hoc beneficium absque mercede permittere, is est, si quis* etc. Nam quod Routhius ᾧ pro αὐτῷ vel ἐκείνῳ h. l. positum putat, ut in formula ἦ δ' ὅς, in eo virum optimum sermonis ratio fefellit. Cod. Reg. ἀλλ' ὃ, superscripto ἀλλὰ ὃ, unde aperta est vitii origo. Heind.

ᾧ μόνῳ] ὃ pro ᾧ Ms. Reg. male. ἀλλὰ ὃ superscribitur. Adhibetur hoc loco ᾧ pro αὐτῷ, vel ἐκείνῳ. In nominandi casu habet Plato frequenter ἦ δ' ὅς, pro ἔφη δ' αὐτὸς, supr. καὶ ὃς ἐθαύμασεν, pro καὶ αὐτὸς ἐθαύμασεν. In Symposio quoque καὶ ἣ—ἔφη, pro καὶ αὐτὴ ἔφη, p. 206. C. Et in ipso fine Epist. Paulinae ad Roman. ᾧ pro αὐτῷ poni videtur. Routh.

ἀσφαλὲς ταύτην] Cod. M. ἀσφαλεστάτην. Mox ξυμβουλὰς desiderabatur in Cod. M. et γε post ἔοικε. Find.

§. 161. διὰ ταῦτ' ἄρα] Cod. Reg. Διὰ ταῦτ' ἐστὶν ἄρα. Mox vulgo διοικεῖ. Cod. M. διοικῇ (οῖ superscr.), ex quo Atticam formam διοικοίη restitui, quam plurimis in Platone locis meliores aliquando libri redhibebunt. Heind.

ΚΑΛ. Ἔοικέ γε.

II. i. 159. ΣΩ. Περὶ δέ γε ταύτης τῆς πράξεως, ὃν τιν' ἄν τις τρόπον ὡς βέλτιστος[n] εἴη[o] καὶ ἄριστα τὴν αὑτοῦ οἰκίαν[p] διοικοῖ[q] ἢ πόλιν, αἰσχρὸν νενόμισται μὴ φάναι συμβουλεύειν, ἐὰν μή τις αὐτῷ ἀργύριον διδῷ. ἦ γάρ;

ΚΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Δῆλον γὰρ ὅτι τοῦτο αἴτιόν ἐστιν, ὅτι μόνη αὕτη τῶν εὐεργεσιῶν τὸν εὖ παθόντα ἐπιθυμεῖν ποιεῖ ἀντευποιεῖν, ὥστε καλὸν δοκεῖ τὸ σημεῖον εἶναι, εἰ εὖ ποιήσας[r] ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντευπείσεται[s] εἰ δὲ μή, οὔ. ἔστι ταῦτα οὕτως ἔχοντα;

I. 521. ΚΑΛ. Ἔστιν.

ΣΩ. Ἐπὶ ποτέραν οὖν με παρακαλεῖς τὴν[t] θεραπείαν τῆς πόλεως; διόρισόν μοι· τὴν τοῦ διαμάχεσθαι Ἀθηναίοις ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσονται, ὡς ἰατρόν, ἢ ὡς διακονήσοντα[u] καὶ πρὸς χάριν ὁμιλήσοντα; Τἀληθῆ μοι εἰπέ, ὦ[v] Καλλίκλεις· δίκαιος γὰρ εἶ,[w] ὥς περ ἤρξω παῤῥησιάζεσθαι

IV: βέλτιστος cum *ς corr Ε.—[o] εἴη om IV.—[p] οἰκίαν om pr Δ.—[q] οἰκοῖ pr Δ, διοικῇ ΦW.—[r] ἄντ' εὖ ποιεῖν 𝔛.—[s] ἀντευπείσεται Ξ, ἀντευποιήσεται Γ: ἀντ' εὖ πείσεται ς.—[t] τὴν om ΣΥV et pr Ξ.—[u] διακονήσονται...ὁμιλήσονται F.—[v] ὦ add

αἰσχρὸν νενόμ. μὴ φάναι] Supplendum mente, ut sexcenties, *τινὰ*, unde statim illud *αὐτῷ*. De Rep. i. p. 347. C. *ὅθεν κινδυνεύει τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι, ἀλλὰ μὴ ἀνάγκῃ, αἰσχρὸν νενομίσθαι· τῆς δὲ ζημίας μεγίστη τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ ἄρχειν.* Cf. ad §. 26. Heind.

ἐὰν μή τις αὐτῷ ἀργύριον διδῷ] Minus certe honesta erat Socratis atque Platonis ævo mercedis ob institutionem exactio; cf. Socratis Apol. §. 4. In Hippia quoque Majori refertur, p. 282. C. neminem e veteribus philosophis ad Anaxagoræ usque tempus doctrinæ mercedem exegisse; et primum omnium Protagoram sophistam hunc induxisse morem asserit Philostratus, l. i. Vit. Sophist. p. 498. Ed. Morelli. Medicis quoque doctrina *ἄμισθος* injungitur Hippocratis juramento, cujus religione obstricti sunt olim omnes, quicunque artem profitebantur. Vide Fœsium in Hippocratem, p. 29. Et, si criticos, sive Homeri interpretes, excipias, quos sera meruisse ex Xenophontis Sympos. c. 3. apparet, sophistis solis ex literatis aliquandiu mos ille fuisse videtur; quorum in docendo avaritiam nullibi non Plato, aliique plures, incusarunt. Primus vero Socraticorum Aristippus erat, qui ejusmodi quid fecisse refertur, improbante interim magistro ipsius Socrate, teste Diog. Laertio, Vit. Aristippi principio, qui idem de Æschine quoque Socratico tradidit. Socratem vero ipsum nunquam a discipulis exegisse mercedem, ex Apol. l. c. Euthyph. §. 3. Hip. Maj. p. 300. D. et Xenoph. Apol. Socr. §. 16. Unde *οὐ προσηκόντως* scripsisse videtur Comicus in Nub. 98. si ibi vellet innuere, solitum esse exigere mercedem Socratem, ubi *πῶς ἄν*, bene interrogat Scholiasta, *μισθὸν ἐπράττετο παρὰ τῶν συνόντων, ὁ λέγων περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὐδὲν οἶδα*; Routh.

εἰ ὁ εὖ ποιήσας] Articulum, quo carent libri scripti editique, ratio interponere jubebat. *ταύτην τὴν εὐεργ.* sc. *ἣν αὐτὸς εὖ ἐποίησε.* Tum junctim exhibui *ἀντευπείσεται*. Vulgo *ἀντ' εὖ πείσεται*. Heind.

ὥσπερ ἤρξω παῤῥησιάζεσθαι] Cf. §. 84. sqq. §. 94. Heind.

πρός ἐμέ, διατελεῖν ἃ νοεῖς λέγων. καὶ[x] νῦν εὖ καὶ γενναίως εἰπέ.

ΚΑΛ. Λέγω τοίνυν ὅτι[y] ὡς διακονήσοντα.[z]

§. 162. ΣΩ. Κολακεύσοντα ἄρα με,[a] ὦ γενναιότατε, παρακαλεῖς.

ΚΑΛ. Εἴ σοι Μυσόν[b] γε ἥδιον[c] καλεῖν,[d] ὦ Σώκρατες· ὡς εἰ μὴ[e] ταῦτά γε ποιήσεις—[f]

ΞΣ.—[w] εἶ om I.—[x] καὶ post εὖ om F.—[y] ὅτι om ΞΦΙV.—[z] διακονήσονται F.—[a] γε
υ ο
Φ.—[b] μῖσῶν ΣΥ, μυσόν cum *ς corr Ξ: εἴσυμοισόν I.—[c] ἴδιον W.—[d] καλῶν F, παρακαλεῖν pr Γ.—[e] μή γε I.—[f] ποιήσης C.—[g] εἴποις W.—[h] ὅτι ΧΔ.—[i] ἀγαθόν

§. 162. κολακεύσοντα ἄρα] Accuratius scripsisset: ὡς κολακεύσ. particulamque illam, vereor, ne præcedens Σω. absorpserit. Heind.

εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν] Mendosus est hic locus, et fortasse voces aliquot desunt. Steph. Emendaverat Cornarius, Εἰ μὴ σοὶ Μυσῶν γίνεσθαι ἥδιον λείαν, qui una voce, nempe Μυσῶν, in Codice Msto reperta, reliqua ex ingenio mutabat. Casaubonus quoque in Notulis suis Mstis, ita legendum monet, Εἰ μὴ σοὶ Μυσῶν γε ἥδιον εἶναι λείαν, scribitque, se postea ita reperisse emendatum in versione Ficini a Tremuleo [sic], qui tamen aposiopesin in sequentibus verbis (ὡς, εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις) non explicuit bene, nam ὡς valet hic nam, et tollenda interrogatio post ποιήσεις. Casaubonum in hac emendatione omnino sequendum duco, nisi malueris pro λείαν λείᾳ dativum legere. Et felici ejus atque Cornarii conjecturæ nonnihil hoc quoque favet, quod Timæus inter voces Platonicas vocem Λεία explicavit, quam in Platone se nusquam reperisse testatur Timæi editor Rhunkenius. Proverbium, Μυσῶν λεία, ita explicat Suidas: Μυσῶν λεία. παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον (κατὰ τὴν Τελέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν) τοὺς Μυσοὺς ἐλῄζοντο. Porro aliud est proverbium gentis istius summum contemptum declarans, nempe Μυσῶν ὁ ἔσχατος, quod cum ab aliis, tum a nostro adhibetur in Theæteto p. 209. B. Lectio corrupta, Εἰ σοὶ Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, in omnibus Edd. atque Ms. Reg. extat, nec diversum quid a Ficino videtur esse inventum, qui vertit, *Si mavis o Socrates Mysiiom vocari, vocaberis utique;* nisi quod καλεῖσθαι pro καλεῖν legerit, aut maluerit. Routh.

εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν] In hoc loco mendosissimo nihil quidquam variant libri neque scripti neque editi, sed verisimillima eum, opinor, emendatione sanavit Cornarius, corrigens, Εἰ μή σοι Μυσῶν γίγνεσθαι ἥδιον λείαν, ὦ Σώκρ. in quibus Μυσῶν pro Μυσὸν in libro scripto reperisse se ait. Unus tamen in hac lectione verborum ordo non satis placet, propiusque etiam videtur ad veritatem accessisse magnus ille Casaubonus, cujus ex notulis Mss. hanc correctionem protulit Routhius: Εἰ μή σοι Μυσῶν γε ἥδιον εἶναι λείαν, quem in modum hæc emendata se postea reperisse in Ficini versione a viro docto scripsit ibi Casaub. Λεία, ut bene monuit Routhius, inter Platonicas voces laudatur a Timæo Lex. p. 174. ubi hanc vocem in Platone reperisse se negat Ruhnkenius. Huic igitur sedem suam inventam putamus. Cf. Erasmi Adagg. p. 346. Deinde post ποιήσεις pro interrogandi nota lineolam apposui, interrupti sermonis signum. Satis enim liquet, Calliclem hæc fere dicturum, *nam, ni hoc feceris, undique tibi gravissima a civibus imminebunt pericula*, in media oratione interpellari a Socrate verbis, Μὴ εἴπῃς etc. ut apodosin addere nequeat. Cujus generis exemplum jam vidimus §. 50. In verbis εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις abest γε a Cod. M. bene, opinor. Heind.

Non mirum est, judicasse Stephanum, vel corruptela hunc locum laborare, vel post ποιήσεις nonnulla excidisse. Calliclis enim dictum abruptum est, nec suos habet numeros. Attamen procul abest, ut vel immutatione vel supplemento opus sit. Sanus est locus, idemque perspicuus, si justa utamur cum distinctione tum interpretatione. Dis-

ii. i. 160. ΣΩ. Μὴ εἴπῃς[g] ὃ[h] πολλάκις εἴρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος, ἵνα μὴ αὖ καὶ ἐγὼ εἴπω ὅτι πονηρός γε ὢν ἀγαθὸν[i] ὄντα· μηδ' ὅτι ἀφαιρήσεται ἐάν τι ἔχω, ἵνα μὴ αὖ ἐγὼ[j] εἴπω ὅτι ἀλλ' ἀφελόμενος οὐχ ἕξει ὅ τι χρήσεται αὐτοῖς, ἀλλ' ὥσπερ με ἀδίκως ἀφείλετο, οὕτω καὶ λαβὼν ἀδίκως χρήσεται·[k] εἰ δὲ ἀδίκως, αἰσχρῶς· εἰ δὲ αἰσχρῶς, κακῶς.

ΚΑΛ. Ὥς μοι δοκεῖς,[l] ὦ[m] Σώκρατες, πιστεύειν[n] μηδ' ἂν ἓν τούτων παθεῖν, ὡς οἰκῶν[o] ἐκποδὼν καὶ οὐκ ἂν εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου.

ΣΩ. Ἀνόητος ἄρα εἰμί, ὦ Καλλίκλεις, ὡς ἀληθῶς, εἰ μὴ οἴομαι ἐν τῇδε τῇ πόλει ὁντινοῦν[p] ἂν ὅ τι τύχοι, τοῦτο

γε V, ἀγαθόν τε I.—[j] αὖ ἐγὼ ΧΓΔΦBCEFIVW: αὖ καὶ ἐγὼ °ς.—[k] χρήσετο I.—[l] δοκεῖ ΧΗΣΤCEVW et pr F.—[m] ὦ om ΗBEFW.—[n] πιστεύεις corr E.—[o] οὐκ ἂν

tingue:—παρακαλεῖς; ΚΑΛ. Εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες; ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις....ΣΩ. Μὴ εἴπῃς—Dicturus erat Callicles: ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις, ἀποκτενεῖ σε ὁ βουλόμενος, sed medio in sermone eum prævertens Socrates μὴ εἴπῃς, inquit,—ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος. Verte: *Ad adulandum me, generosissime, provocas? Call. Mavisne, o Socrates, Mysus vocari? nam nisi hoc feceris....Socr. Ne dicas, quod jam sæpe dixisti, (nisi hoc fecerim) occisurum me esse quicunque velit*—Nec tamen magnopere repugnem, si quis legere malit: εἰ μή σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες. Ut ad Socratis quæstionem concinne Callicles aptissimeque respondeat: *Provoco te equidem, nisi Mysus vocari malis: nam nisi etc.* Cæterum similiter ab altero colloquentium alterius abrumpitur et occupatur sermo apud Lucian. Necyom. t. i. p. 458. Heusd.

σοι Μυσόν γε] Præstantissimam certissimamque Cornarii vel Casauboni emendationem si cognitam habuisset Heusdius, locum manifesto corruptum explicando tueri noluisset. Vertit enim: *mavisne Mysus vocari?* A qua ratione vel sola vox activa καλεῖν deterrere eum debebat. Atque notum est proverbium Μυσῶν ὁ ἔσχατος, non item, quod scio, Μυσὸν καλεῖσθαι. Buttm.

ἀγαθὸν ὄντα] Cod. Aug. ἀγαθόν γε ὄντα, idemque cum M. statim post in posteriore hoc, ἵνα μὴ αὖ καὶ ἐγὼ, caret vocula καί. Heind.

εἰ δὲ αἰσχρῶς, κακῶς] Quidam vet. εἰ δὲ αἰσχρῶς, καὶ κακῶς. Steph. In verbis statim hæc antecedentibus Ficinus videtur legisse καὶ αἰσχρῶς. Routh.

εἰ δὲ αἰσχρ. κακῶς] Stephanus scriptum affert καὶ κακῶς, non male, quanquam tum itidem post ἀδίκως particulam hanc exspectabam. Heind.

ὥς μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, πιστεύειν] Ita edidit Steph. sed verissime, ut mihi videtur, lectionis non indicavit fontem. Forte vero ita in Cod. Ms. Reg. scribitur, cum nullam ad hæc verba notavit vir doctus varietatem, qui in meam gratiam librum illum cum exemplo Stephaniano contulit. Routh.

Stephanus, ni fallor, hausit suam lectionem e versione Ficini, in qua est: *Videris mihi opinari.* Serranus: *Credis, ut quidem arbitror, Socrates.* Find.

ὥς μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρ. πιστεύεις] Hæc optima est scriptura Ald. et Basileensium, quam quis non præferat inductæ illi a Stephano, ὥς μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρ. πιστεύειν? et sic Cod. R. Heind.

οἰκῶν] Codd. A. M. οὐκ ἄν. Find.

εἰσαχθεὶς] Quod Cornarius conjecit εἰσαχθείης, id ne tolerari quidem potest propter structuræ rationem. Heind.

ὁντινοῦν ἂν—εὖ οἶδ'] Verba hæc omissa erant in Codd. A. M. Find.

ὅ,τι ἂν τύχοι] Inserui post ὅ,τι vocu-

παθεῖν. τόδε μέντοι εὖ οἶδ' ὅτι ἐάν περ εἰσίω εἰς[q] δικαστήριον περὶ τούτων τινὸς κινδυνεύων,[r] ὃ σὺ λέγεις, πονηρός τίς[s] με ἔσται ὁ εἰσάγων· οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσαγάγοι.[t] καὶ οὐδέν[u] γε ἄτοπον εἰ ἀποθάνοιμι. βούλει σοι[v] εἴπω διότι ταῦτα προσδοκῶ;

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

§. 163. ΣΩ. Οἶμαι μετ' ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς[w] ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ μόνος τῶν νῦν. ἅτε οὖν οὐ πρὸς χάριν II. i. 161. λέγων τοὺς λόγους οὓς λέγω ἑκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον,[x] καὶ οὐκ ἐθέλων ποιεῖν ἃ σὺ παραινεῖς,[y] τὰ κομψὰ ταῦτα, οὐχ ἕξω ὅ τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ὁ αὐτὸς δέ μοι ἥκει λόγος ὅνπερ[z] πρὸς Πῶλον ἔλεγον· κρινοῦμαι γὰρ ὡς ἐν παιδίοις ἰατρὸς ἂν κρίνοιτο κατηγοροῦντος ὀψοποιοῦ. σκόπει γάρ, τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τούτοις ληφθείς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ[a] τις λέγων ὅτι Ὦ παῖδες, πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ[b] ὅδε εἴργασται ἀνὴρ[c] καὶ αὐτούς, καὶ[d] τοὺς νεωτάτους ὑμῶν διαφθείρει, τέμνων τε καὶ κάων καὶ ἰσχναίνων[e]

ΣΤΦ.—[p] ὁντινοῦν...οἶδ' om ΣΤΦ et pr Ξ.—[q] καὶ εἰς F.—[r] κινδύνων s.—[s] τις om ΣΤΦ.—[t] εἰσάγοι s.—[u] οὐδὲ Ξ.—[v] σοι om C.—[w] ὡς om V.—[x] οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον om F.—[y] σὺ παραινεῖς ΓΞCIVW, σὺ περαινεῖς ΣΤΦ : σὺ νῦν παραινεῖς *s.—[z] ὅπερ pr Δ.—[a] κατηγορεῖ ΞΣΤΦ, κατηγοροῖτό Δ.—[b] καὶ κακὰ ὑμᾶς W.—[c] libri ἀνήρ.—[d] καὶ ante τοὺς om ΓW.—[e] ἰσχναίνων τε W. pro ἰσχναίνων autem s ἰχναίνων. Olympiodorus γράφεται inquit καὶ ἴσχων καὶ πνίγων, ἀλλ' εἰ μὲν ἴσχων καὶ ἰσχναίνων, πρὸς τοῦτο ἀποδίδωσι τὸ πεινῆν καὶ διψῆν· εἰ δὲ πνίγων, τὸ προσφέρων πικρὰ

lam ἂν, vulgo præter sermonis usum omissam. §. 164. ὥστε ἴσως, ὅ,τι ἂν τύχω, τοῦτο πείσομαι, et sic singulis fere paginis. HEIND.

κινδυνεύων ὃ σὺ λέγεις] Ex Cod. Reg. et Edd. Ald. Bas. 1. 2. Ficinoque κινδυνεύων restitui pro vulgato κινδύνων, atque pro vulgato ὃ scripsi ἂν, quod probabilius videtur, quam ἃ. Nam istud ὃ ferri non potest. HEIND.

πονηρός τίς με ἔσται] Codd. A. M. πονηρός μ' ἔσται. FIND.

εἰσάγοι] εἰσαγάγοι Ms. Reg. Attice. ROUTH.

σοι εἴπω] Cod. M. εἴπω σοι. FIND.

§. 163. ἃ σὺ νῦν] Abest νῦν a Cod. Reg.—τὰ κομψὰ ταῦτα. Cf. §. 92. init. HEIND.

ἐν τούτοις] Codd. A. et M. ἐν τοῖς τοιούτοις. HEIND.

εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις] Habet εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο Thom. Mag. v. Κατηγορῶ, ut ostendat κατηγοροῦμαι passivum pro κατηγορῶ semel adhiberi. Sed vitioso codice usus esse cl. Oudendorpio videtur. ROUTH.

πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὅδε εἴργασται ἀνὴρ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς νεωτ.] Verba καὶ αὐτοὺς traxi ad prægressum εἴργασται. Consulto autem de puerorum horum natu minimis loquentem coquum inducit Socrates illudque ἀπορεῖν ποιεῖ adhibentem propter seqq. illa §. 164. ἐάν τέ τίς με ἢ νεωτέρους φῇ διαφθείρειν ἀπορεῖν ποιοῦντα etc. HEIND.

ἰσχναίνων] Ita Bas. 2. et Ms. Reg. ἰχναίνων Ald. Bas. 1. Steph. ' Rectius ἰσχναίνων: licet aliqua illius etiam scrip-

i. 522. καὶ πνίγων ἀπορεῖν ποιεῖ, πικρότατα πώματα[f] διδοὺς καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὥς περ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐώχουν ὑμᾶς. τί ἂν οἴει ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα τὸν[g] ἰατρὸν ἔχειν εἰπεῖν; ἢ εἰ[h] εἴποι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι Ταῦτα πάντα ἐγὼ ἐποίουν, ὦ παῖδες, ὑγιεινῶς, ὁπόσον[i] οἴει[j] ἂν ἀναβοῆσαι τοὺς τοιούτους δικαστάς; οὐ μέγα;

II. i. 162. ΚΑΛ. Ἴσως· οἴεσθαί γε[k] χρή.

§. 164. ΣΩ. Οὐκοῦν οἴει ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅ τι χρὴ εἰπεῖν;[l]

ΚΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τοιοῦτον μέντοι[m] καὶ ἐγὼ οἶδα ὅτι πάθος πάθοιμι ἂν εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον. οὔτε γὰρ ἡδονὰς ἃς[n] ἐκπεπόρικα ἕξω αὐτοῖς λέγειν, ἃς οὗτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας[o]

φάρμακα δεῖ ἀποδοῦναι.—[f] πέμματα ΞΣΥΦ: πόματα *r.—[g] τὸν add V.—[h] εἰ add V et rc Φ.—[i] πόσον Ε.—[j] ποιεῖ ϒΔ.—[k] γε om Φ.—[l] ποιεῖν ΞΥΦ.—[m] μέντι Ε.—[n] ἃς

turæ exempla afferantur.' Sed dubito, an sensu *attenuandi corpus*. Routh.

ἰσχναίνων] Sic Codd. R. A. M. et Bas. 2. ἰχναίνων Ald. Bas. 1. et Steph. quanquam alterum ipse Stephanus in notis prætulit. Politic. p. 293. B. καθαίροντες, εἴτε ἄλλως ἰσχναίνοντες εἴτε καὶ αὐξάνοντες. Post πικρότατα additum vellem τε. Heind.

πόματα] Cod. A. πόμματα. Cod. M. πέμματα: male. Cæterum hunc locum ob oculos habuisse videtur Philo vit. Josephi p. 535. Francof. Find.

οὐχ ὥσπερ ἐγὼ—εὐώχουν] Frequentissima hæc est particulas οὐχ ὥσπερ usurpandi ratio, cujus exempla aliquot appono propter conjecturam amici corrigentis εὐωχῶν. Plat. Sympos. p. 179. E. ἐποίησαν τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ γυναικῶν γενέσθαι, οὐχ ὥσπερ Ἀχιλλέα τὸν τῆς Θέτιδος υἱὸν ἐτίμησαν etc. Cf. ibid. p. 189. C. Epist. vii. p. 333. A. ἕτοιμον γὰρ εἶναι, τούτων γενομένων, πολὺ μᾶλλον δουλώσασθαι Καρχηδονίους τῆς ἐπὶ Γέλωνος αὐτοῖς γενομένης δουλείας, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ νῦν τοὐναντίον ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Lucian. Hermotim. §. 60. t. iv. p. 79. Bip. οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. Heind.

τί ἂν οἴει] Bas. 2. τί οὖν οἴει. Imo τί οὖν ἂν οἴει, quanquam vocula οὖν non est opus. de Rep. vii. p. 526. A. Τί οὖν οἴει, ὦ Γλαύκων, εἴ τις ἔροιτο αὐτούς, ὦ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε —τί ἂν οἴει αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Heind.

ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα] *In has angustias adductum*, velut dicitur ἀπειλημμένος ἐν κοίλῳ χωρίῳ, ἐν στενῷ, εἰς ἀπορίαν, ἐν δικτύῳ εἰλημμένος Euthyd. §. 72. et similia. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 664. Valcken. ad Herodot. ix. 70. Heind.

ἢ εἴποι] Fortasse ἢ εἰ εἴποι, ut ante ὁπόσον ponatur tantum hypostigme. Steph. Quidni legatur εἰ εἴποι? Routh.

ἢ εἰ εἴποι] Sic scribendum jam Stephanus monuit. Vulgo εἰ omissum. Codd. A. M. εἰ pro ἤ. Heind.

ὑγιεινῶς] *Ratione ad sanitatem tuendam accommodata*. Cum delecta adhibitum hoc vocabulum, cui in posterioribus verbis §. seq. ὅτι δικαίως πάντα ταῦτα ἐγὼ λέγω, respondeat illud δικαίως.—ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ—ἔχεσθαι. de Rep. iii. p. 395. D. γυναῖκα—ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην. Ita ἐν νοσήμασι ἔχεσθαι Phileb. p. 45. B. Cf. Theæt. §. 117. Idem restituendum de Legg. ii. p. 654. E. ἀνδρικῆς ψυχῆς ἐν πόνοις ἐρχομένης. Leg. ἐχομένης. Heind.

ὅ,τι χρὴ εἰπεῖν;] Codd. A. M. ὅ,τι χρὴ ποιεῖν. Heind.

§. 164. αὐτοῖς] H. e. δικάσταις, qui latent in nomine, quod præcessit, δικαστήριον. Find.

νομίζουσιν, ἐγὼ δὲ[p] οὔτε τοὺς πορίζοντας ζηλῶ οὔτε οἷς πορίζεται· ἐάν τέ[q] τίς με ἢ νεωτέρους φῇ διαφθείρειν ἀπορεῖν ποιοῦντα, ἢ τοὺς πρεσβυτέρους κακηγορεῖν[r] λέγοντα πικροὺς λόγους ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ, οὔτε τὸ ἀληθὲς ἕξω εἰπεῖν, ὅτι Δικαίως πάντα ταῦτα[s] ἐγὼ[t] λέγω καὶ πράττω, τὸ ὑμέτερον[u] δὴ[v] τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὔτε ἄλλο οὐδέν. ὥστε ἴσως ὅ τι ἂν τύχω, τοῦτο πείσομαι.

ΚΑΛ. Δοκεῖ οὖν σοι, ὦ Σώκρατες, καλῶς ἔχειν ἄνθρωπος ἐν πόλει οὕτω[w] διακείμενος καὶ ἀδύνατος ὢν ἑαυτῷ βοηθεῖν;

§. 165. ΣΩ. Εἰ ἐκεῖνό γε ἐν αὐτῷ ὑπάρχοι,[x] ὦ Καλλίκλεις, ὃ σὺ πολλάκις ὡμολόγησας· εἰ βεβοηθηκὼς εἴη αὐτῷ, μήτε περὶ ἀνθρώπους[y] μήτε περὶ[z] θεοὺς ἄδικον μηδὲν μήτε εἰρηκὼς μήτε εἰργασμένος. αὕτη γάρ τις βοήθεια II. i. 168.
ἑαυτῷ πολλάκις ἡμῖν ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι. εἰ μὲν

om 𝔛Δ.—[o] ὠφελίας 𝔛.—[p] τε Ξ.—[q] τε om pr Ξ.—[r] κακηγορεῖν ΔΞBCFIVW : κατηγορεῖν *s.—[s] ταῦτα πάντα ΞΣVΦ.—[t] δικαίως ante ἐγὼ ponit Φ.—[u] ἡμέτερον Φ.—[v] δὴ om Σ.—[w] οὗτος I.—[x] ὑπάρχοι 𝔛ΓΔBCIW : ὑπάρχει *s.—[y] μήτε περὶ ἀνθρ.

ὠφελείας νομίζουσιν. ἐγὼ δὲ οὔτε τοὺς] Vertitur a Ficino, quasi legeretur, ὠφελείας νομίζουσιν, ἐγὼ δὲ οὔ. οὔτε τούς. Routh.

ἃς οὗτοι εὐεργ. κ. ὠφ. νομίζουσιν, ἐγὼ δὲ] *Quas hi merita et emolumenta esse putant, quum ego neque eos felices prædicem, qui talia afferunt, neque eos, quibus afferuntur.* Verbum εὐεργεσίας h. l. accipe de *meritis in rempublicam collatis*. Heind.

ἀπορεῖν ποιοῦντα] Velut Theætet. §. 17. Socrates, τοῦτο μὲν, inquit, οὔ λέγουσι περὶ ἐμοῦ, ὅτι δὲ ἀτοπώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. Meno p. 79. E. Ὦ Σώκρατες, ἤκουον μὲν ἔγωγε πρὶν καὶ συγγενέσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν κ. τ. λ. Deinde facile in mentem venerit corrigere κακηγορεῖν, cui tamen vulgatum præfero. Mox Cod. M. ταῦτα πάντα. Heind.

καὶ πράττω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο] Post πράττω vulgo ὑποστιγμῇ interpungunt, quo structuræ ratio pervertitur et sensus ipse: πράττω τὸ ὑμέτερον τοῦτο est *vestris hac in re commodis consulo*. Citat Routh. Apolog. Socr. p. 31. A. Οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμὲ τῶν μὲν ἐμαυτοῦ ἁπάντων ἠμεληκέναι καὶ ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων τοσαῦτα ἤδη ἔτη, τὸ δὲ ὑμέτερον πράττειν ἀεὶ, ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιόντα ὥσπερ πατέρα ἢ ἀδελφὸν πρεσβύτερον, πείθοντα ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς. Simile fuit illud τὸ σὸν σπεύδειν §. 23. ubi vid. not. Heind.

τοῦτο] Aberat a Cod. M. Find.

§. 165. ἐν αὐτῷ ὑπάρχοι] Sic Cod. Reg. pro vulgato ὑπάρχει. Sed istud ἐν, vereor admodum, ne sit in vitio. §. 141. Οὐκοῦν τὸ μέγιστον κακὸν αὐτῷ ὑπάρξει etc. Xenoph. Cyrop. ij. p. 43. B. ὑπῆρχε δὲ πᾶσι τούτοις τοῖς ἄρχουσι πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. In promptu est rescribere ἕν, quanquam hoc ita potius collocatum exspectaveris, εἰ ἕν γε ἐκείνῳ etc. Fortasse ἐν delendum. Charmid. §. 34. πάντως δὴ ἄν που ἐκεῖνό γ' αὐτῷ ὑπάρχοι, εἴπερ ἑαυτοῦ μεῖζον εἴη, καὶ ἔλαττον ἑαυτοῦ εἶναι. Heind.

μήτε π. ἀνθ.] Bas. 2. καὶ μήτε περὶ ἀνθρ. Heind.

περὶ θεοὺς] Hoc περὶ deest in Codd. A. M. Find.

βοήθεια ἑαυτῷ] Ut §. 146. φιλία τῷ Ἀθηναίων δήμῳ, ubi vid. not. Heind.

Πλούτων καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ ἐκ μακάρων νήσων ἰόντες ἔλεγον πρὸς τὸν Δία ὅτι φοιτῷέν σφιν ἄνθρωποι ἑκατέρωσε ἀνάξιοι. [§. 167.] Εἶπεν οὖν[u] ὁ Ζεύς, Ἀλλ' ἐγώ, ἔφη,[v] παύσω τοῦτο γιγνόμενον. νῦν μὲν γὰρ κακῶς αἱ δίκαι δικάζονται. ἀμπεχόμενοι γάρ, ἔφη, οἱ κρινόμενοι κρίνονται· ζῶντες γὰρ κρίνονται.[w] πολλοὶ οὖν, ἦ δ' ὅς, ψυχὰς πονηρὰς ἔχοντες ἠμφιεσμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους, καὶ ἐπειδὰν ἡ κρίσις ᾖ, ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες, μαρτυρήσοντες ὡς δικαίως βεβιώκασιν. οἱ οὖν δικασταὶ ὑπό τε τούτων ἐκπλήττονται,[x] καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον[y] τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι.[z]
II. i. 165. ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίγνεται, καὶ τὰ αὑτῶν[a] ἀμφιέσματα καὶ τὰ τῶν κρινομένων. πρῶτον μὲν οὖν, ἔφη, παυστέον ἐστὶ προειδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον· νῦν γὰρ[b] προΐσασι.[c] τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεῖ,

νου Χ.—[t] τῇ add ΞV.—[u] οὖν om pr Δ.—[v] ἔφη erasit Γ.—[w] γὰρ κρίνοιντ' ἂν ΣΥΦ.—[x] ἐμπλήττονται C.—[y] ὦτα καὶ ὅλον] ὦτα καὶ ὀδόντας B, ὦτα καὶ ὀδόντας καὶ ὅλον V.—[z] κεκαλυμμένοι ΞΣΥΦ.—[a] ἑαυτῶν Ξ.—[b] νῦν μὲν γὰρ BCEF.—[c] προΐασι Σ et pr ΤΦ.—

sit, morem Ægyptium propter judicum atque testium iniquitatem ab Ægyptiis tandem sublatum esse. Routh.

ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ] Sic Plutarch. Vulgo abest art. τῇ. Phædo init. ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ τὸ φάρμακον ἔπιεν. Heind.

οἱ ἐπιμεληταὶ ἐκ] οἱ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐκ Plutarch. Nec aliter forte legerit Fic. qui vertit, *beatorum curatores insularum*. Memorentur, nec ne, apud alium quemlibet auctorem procuratores isti, ignoro. Mox σφίσιν Plutarch. Routh.

ἑκατέρωσε] *In beatorum insulas et Tartarum.* Heind.

§. 167. παύσω τοῦτο] Codd. A. M. τοῦτο παύσω. Ad seqq. ἀμπεχόμενοι γὰρ etc. cf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 110. Deinde Plutarch. πολλοὶ μὲν οὖν ἴσως.—Id. mox ἐκπλ. ἅμα καὶ αὐτοί.—ὀφθαλμούς τε. Sic Plutarch. Vulgo τε deest. Heind.

ὦτα] Post ὦτα addit Bas. 2. καὶ ὀδόντας: unde Steph. 'γρ. ὦτα καὶ ὀδόντας.' Routh.

Illud augmentum ΟΔΟΝΤΑΣ ortum est ex ΟΛΟΝ ΤΟ ΣΩΜΑ. Bip.

In Cod. Reg. supra scribitur recentiori manu. Routh.

ταῦτα] Insertum erat μὲν in Codd. A. M. Find.

ἐπίπροσθεν] Plutarch. ἐπιπρόσθησις, quod reponi jubet Cornarius. In Plutarcho scribendum ἐπιπρόσθησις, ut docuit Toupius ad Longin. p. 340. ductum illud a verbo ἐπιπροσθεῖν, *abscondere et obnubilare.* In Platone vulgata scriptura nihil est verius. Sympos. p. 213. A. καὶ περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδήσοντα, ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα, οὐ κατιδεῖν τὸν Σωκράτη. Critias p. 108. C. Ὦ φίλε Ἑρμόκρατες, τῆς ὑστεραίας τεταγμένος, ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον, ἔτι θαῤῥεῖς. de Legg. i. p. 648. C. Εἴ τις ἄρα μόνος ἐν ἐρημίᾳ τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος, πρὶν εὖ σχεῖν ἡγούμενος ὁρᾶσθαι μὴ δεῖν, οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. Heind.

ἀμφιέσματα] Citat Thom. Mag. v. Ἀμφίεσμα. Routh.

μὲν οὖν] In Codd. A. M. οὖν neglecta. Find.

ἔφη] Abest a Plutarcho. Routh.

Προμηθεῖ] Unde Prometheus apud Æschyl. Prom. 248. dicit: Θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. Find.

ρος λέγει, διενείμαντο[l] τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν
καὶ ὁ Πλούτων, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον. ἦν
οὖν[m] νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου, καὶ ἀεὶ καὶ νῦν[n]
ἔτι[o] ἔστιν ἐν θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον II. I. 164.
διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, ἐς[p] μακάρων νή-
σους ἀπιόντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν, τὸν
δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως εἰς τὸ τῆς τίσεώς[q] τε καὶ δίκης δεσ-
μωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν, ἰέναι. τούτων δὲ δικα-
σταὶ ἐπὶ[r] Κρόνου[s] καὶ ἔτι νεωστὶ τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν ἐχον-
τος ζῶντες ἦσαν ζώντων, ἐκείνῃ τῇ[t] ἡμέρᾳ δικάζοντες ᾗ μέλ-
λοιεν τελευτᾶν. κακῶς οὖν αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. ὅ τε οὖν

[l] διενείματο I.—[m] γὰρ suppl Γ.—[n] καὶ νῦν καὶ ἀεὶ Γ.—[o] ἔτι om ΣΥΦ.—[p] ἐς V : εἰς [q] π.—[q] πίστεώς F.—[r] ἐπὶ...ἔχοντες] lacuna in I, impleta his πρότερον μὲν.—[s] χρό-

in verbis τεθνεῶτας γάρ. Mox in Codd. A. M. ἔτι omissum erat. Find.

Ὅμηρος] Iliad. ο. 187. sqq. Heind.

παρέλαβον] ἔλαβον Stobæus. Routh.

τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον διελθόντα] τὸν βίον post διελθόντα Plutarchus. Excribuntur hæc ab Eusebio Præp. Evang. l. xiii. p. 699. sine ulla varietate lectionis; a Suida quoque v. Πλάτων, et Georgio Cedreno Hist. Compend. p. 132. Ed. Bas. qui ambo, ut videtur, eodem usi sunt Platonis repetitore; aliquo forte ecclesiæ patre, nam apud Suidam subjungitur, Ταῦτα ἐκ τῶν Αἰγυπτίων μεμάθηκε, scil. Plato. Inseruntur porro similia ibidem post aliam ῥῆσιν ex hoc dialogo sumptam. διεληλυθότα pro διελθόντα Theodoret. Suid. et Credrenus. Routh.

ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν τ. Ms. Reg. atque ita sæpe infra. Habebat Theodoretus quoque, ut ex Fulvii Ursini Emendatt. constat, p. 443. Ed. Garnerii, ἐπειδ' ἂν τελευτήσει. ἐπειδὰν scriptura est in Theodoreti Cod. Ms. B. Routh.

μακάρων νήσους] Conf. Plutarch. in Sertorio, p. 571. E. Strabo. l. iii. p. 150. Hesiod. Op. 169. Pindar. Olymp. Od. ii. 127. Horat. iv. 8. 27. atque Epod. xvi. 41. Ex amœnis locis in Ægypto prope Memphim sitis decantata illa de mortuorum habitationibus primitus translata fuisse, asserere solebant Ægyptii. Vide Diod. Sic. l. i. c. 96. p. 108. Routh.

ἀπιόντα] Deest in Suida et Cedreno. Mox iidem κακῶν ἐκτός. Routh.

τίσεως] Theodoretus, Suidas, et Cedrenus κρίσεως. Euseb. Ms. Coll. D. Joan. in l. xiii. πίσσεως mendose. Abest τῆς Suida. Routh.

εἰς τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως] Sic Plutarch. Vulgo, inverso ordine, εἰς τὸ τῆς τίσ. τε καὶ δίκης. Heind.

καλοῦσιν] Post καλοῦσι Cedrenus addit καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα καὶ Κωκυτόν. Quæ recte nesciunt cæteri. Routh.

δὲ δικασταὶ ἐπὶ Κρόνου] δὲ οἱ δ. ἐ. K. Plutarch. καὶ ἐπὶ K. habebat Plutarchi Cod. Turneb. Routh.

ἔτι νεωστὶ τοῦ Διὸς τὴν ἀρχ. ἔχ.] *Recenti adhuc Jovis imperio.* Post νεωστὶ vulgo ὑποστιγμὴν apponunt, qua distinctione deceptus Routhius νεωστὶ hoc prægressis ἐπὶ Κρόνου opponi putabat. Heind.

ζώντων] Ficinus: *atque viventium, atque eadem die,* tanquam legisset καὶ ζώντων καὶ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ. Find.

ἐκείνῃ ἡμέρᾳ δικάζοντες ᾗ μέλλοιεν τελευτᾶν] ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ Plutarchus. τελευτήσειν pro τελευτᾶν ejusdem Ed. Bas. nec male. In Ægypto, referente Diodoro, l. i. c. 92. p. 102. judicia de mortuis ad sepulturæ diem haberi solita sunt. Et multa Orpheus, si modo verum narraverint Ægyptii, ex hac regione transtulit in Græcorum fabulas. Vide p. 107. Hinc igitur originem suam traxisse poterat commentum istud. Nec infacete conjicit Warburtonus in Divina Legatione Mosis demonstrata, l. ii. §. 4. p. 326. Ed. 5tæ, illam judicii supremi, quæ mox narratur, immutationem ex eodem ductam fuisse fonte, eo quod verisimile

ἡ δ' εἰς τάρταρον. καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς[l] δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός· Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν[m] ἀπορῆτόν[n] τι τὼ ἑτέρω, ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἡ κρίσις ᾖ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Καλλίκλεις, ἃ ἐγὼ ἀκηκοὼς πιστεύω
II. i. 166. ἀληθῆ εἶναι· καὶ ἐκ τούτων τῶν λόγων τοιόνδε[o] τι λογίζομαι συμβαίνειν. Ὁ θάνατος τυγχάνει ὤν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν[p] διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλοιν. ἐπειδὰν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλλήλοιν, οὐ πολὺ ἧττον ἑκάτερον αὐτοῖν ἔχει[q] τὴν ἕξιν τὴν αὐτοῦ, ἥν περ[r] καὶ ὅτε ἔζη ὁ ἄνθρωπος,

ΔΥΦCEFIW et pr ΣB.—[n] ἀπορῆτον...τὼ ἑτέρω cod. Meermann.: nostri cum ς ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ, nisi quod E τι ᾖ, ΣΥΦ τε.—[o] τι om EFς.—[p] πραγμάτων ΥΦ. —[q] αὐτοῖν ἔχει' B, om I.—[r] ἥν περ...αὐτοῦ om V.—[s] τὰ om pr Ξ.—[t] ὁ suppl Γ.

8. Tum Codd. A. et M. εἰς τὸν τάρταρον, ut infra §. 173. scriptum habet Theodoret. et legitur Phædon. p. 112. D. de Rep. x. p. 616. A. Heind.

καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας] De judicum inferorum officiis ac sedibus alia ferunt alii. Conf. Pindar. Olymp. ii. 137. Virgil. Æn. vi. 432. et 566. Horat. Od. iv. 18. Stat. Theb. viii. 28. Lucian. Dial. Mort. xx. Judicum numero inserit Triptolemum Plato Apol. Socr. p. 41. A. v. Hemsterhus. ad Lucian. l. l. (ed. Bip. t. ii. p. 502.) Routh.

ἐὰν ἀπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω] Sic verissime Cod. M. nisi quod τι in hoc omissum. Vulgo, ἐὰν ᾖ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ, nullo prorsus sensu, in quibus Ruhnkenius, ad Tim. Lex. p. 44. corrigebat ἄπορον. Plutarch. hoc ordine: ἐὰν ἀπόῤῥητόν τι ᾖ τῷ ἑτέρῳ, unde satis aperta est fraudis origo. Heind.

ταῦτ' ἔστιν] 'Ad hunc justitiæ affectum pectoribus inoculandum nihil æque patrocinaturum vidit (Plato), quam si fructus ejus non videretur cum vita hominis terminari.' Macrob. in Somnium Scip. i. 1. Atque talem coronidem similibus harum disputationibus solitum esse imponere ipsum Socratem ex Theæteto constat, p. 177. A. et l. x. de Rep. p. 612. Routh.

ἐκ τούτων τῶν λόγων] Dum hic et alibi meras fabulas veras se credere profitetur idem philosophus, vult solummodo easdem esse veras, *quatenus* statum præmiorum atque pœnarum declarant. Ita intelligendus est Eusebius, dum hujusmodi præfigit titulum ῥήσει hinc desumptæ de mortuorum judicio: Ὅτι μὴ μόνῳ λόγῳ ἀπεδέχετο τὴν πίστιν ὁ Πλάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ διαθέσει τούτοις πιστεύειν τε καὶ πεπεῖσθαι ὡμολόγει, οἷς καὶ ἡμεῖς (scil. Christiani) πιστεύομεν. p. 575. Vide his gemella in Phædone: Τὸ μὲν οὖν ταῦτα διϊσχυρίσασθαι, inquit Socrates, οὕτως ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρί. ὅτι μέντοι ἢ ταῦτ' ἐστιν, ἢ τοιαῦτ' ἄττα, περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπείπερ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ πρέπειν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν. etc. Vid. et Axioch. §. ult. Notatu quoque dignum est, hanc Platonis νεκυίαν ab Homero fabularum patre incipere, eodemque finiri. Routh.

τοιόνδε τι] Sic Codd. R. et M. τὸ τοιοῦτό τι Plutarch. Vulgo τι deest. Heind.

ὁ θάνατος τυγχάνει ὤν] ἀθάνατος τυγχάνει sine ὤν Euseb. Ms. Coll. D. Joan. et mox ἐμοὶ δὲ δοκεῖ. Dein οὐδὲν ἧττον pro οὐ πολὺ ἧττον. Routh.

Plutarch. ὅτι ὁ θάνατος. Non male. De sententia cf. Phædon. p. 64. C. Heind.

ἀπ' ἀλλήλοιν] Hoc posterius omissum in Cod. M. et Euseb. Heind.

ἔχει] ἔχειν Idem Ms. et in Platonis Cod. Reg. supra alia manu scribitur. Routh.

ἥνπερ] ὥσπερ Eusebii Edd. sed ἥνπερ

ὅπως ἂν παύσῃ αὐτῶν.[d] ἔπειτα γυμνοὺς κριτέον ἁπάντων τούτων·[e] τεθνεῶτας γὰρ δεῖ κρίνεσθαι. καὶ[f] τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου, ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἡ[g] κρίσις ᾖ. [§. 168.] Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα ἐγνωκὼς[h] πρότερος ἢ ὑμεῖς ἐποιησάμην δικαστὰς υἱεῖς ἐμαυτοῦ, δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας, Μίνων[i] τε καὶ Ῥαδάμανθυν, ἕνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Αἰακόν. οὗ- I. 524.
τοι οὖν ἐπειδὰν τελευτήσωσι, δικάσουσιν[j] ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τῇ τριόδῳ ἐξ[k] ἧς φέρετον τὼ ὁδώ, ἡ μὲν εἰς μακάρων νήσους,

[d] αὐτόν ΣΥΦ, αὐτὸ αὐτῶ pr Ξ, αὐτὸ (cum γρ αὐτῶν) V, αὐτὸ αὐτῶν s.—[e] ἁπάντων (ας) τούτων (ους) E.—[f] καὶ om ΦEs.—[g] ἡ om Γ.—[h] ἐγνωκὼς ταῦτα Σ.—[i] μίνων ΣΥ et pr Ξ: Μίνω °s.—[j] δικάσωσιν C.—[k] ἐξ...ὁδώ om Γ.—[l] τὰ F.—[m] post ἐὰν omisi ᾗ cum ΞΓ

αὐτῶν] Carent Codd. A. M. Plutarch. Bene. In Cod. Reg. omissum *αὐτό*. Heind.

γυμνοὺς κριτέον] Ob oculos habuit hunc locum Lucianus Dial. Mort. x. Find.

τὸν κριτὴν] F. Ursini Emendatt. p. 442. E. constat abfuisse interdum Theodoreto articulum ante *κριτήν*. Mox *αὐτῇ δέ*. Eusebii Edd. sed rectius abest δὲ ejusd. Ms. Coll. D. Joan. Routh.

καὶ καταλιπόντα] Restitui hoc *καὶ* ex Codd. R. A. M. Bas. 2. Euseb. et Ficino. Ceterum hoc *καταλιπόντα* nemo praeter Vigerum ad Euseb. l. l. traxerit ad praegressum *κριτήν*. Positum hoc pro *καταλιποῦσαν*, velut ante *ἔρημον* pro *ἐρήμην*, generisque mutatio facta propter interposita illa *ἀποθανόντος ἑκάστου*, uti et Routhius monuit. Heind.

ἐπὶ γῆς] Omisso articulo, Euseb. et Theodoret. ut Apol. §. 10. *τὰ ὑπὸ γῆς*. Phaedo §. 58. *περὶ γῆς*. §. 61. *ὑπὸ γῆν*. de Legg. v. p. 728. A. *πᾶς ὅ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσός*. Phaedr. §. 83. *περὶ γῆν—καὶ ὑπὸ γῆς*. Et sic semper fere *ἀπὸ γῆς*, v. Dorvill. ad Charit. p. 106. Sed praeponitur tamen articulus saepissime. Heind.

ἵνα δικαία ἡ κρ. ᾖ] Plutarch. *ἵνα ἡ κρίσις δικαία ᾖ*. Euseb. *ἵνα δὴ δικ*. Heind.

§. 168. *πρότερος*] Plutarch. *πρότερον*. Heind.

ἐκ τῆς Ἀσίας, Μίνω] Cretae regem, et *βασιλεύτατον θνητῶν βασιλήων*, scribente Hesiodo apud Platonem in Minoe, p. 320. D. Leges ab eo, atque fratre Rhadamantho, Cretensibus positas omnium antiquissimas esse, quibus utebantur Graeci, refert Plato ibid. p. 318. D. Propter easdem, (a Platone alibi quoque maximis laudibus praedicatas,) atque justitiam ejus per terrarum orbem celebrem, tantus honos habitus illi post mortem, ut apud inferos jus dicere fingeretur. Sed duo Minoes fuere, qui ambo Cretae praesidebant, quique saepe secum invicem confunduntur. Conf. Meursii de Creta, l. ii. c. 2. alibique. Qui fit interim, ut Minos cum Rhadamantho fratre Asiae hic ascribantur, cum uterque insulam Cretam incoluerit? Certe ortu materno Asiani erant, qui matrem habebant Europam Cadmi Phoenicis sororem. Vide Eustath. in Il. O. p. 982. Ed. Bas. Et Cretae non indigena, sed advena fuisse, Minos a quibusdam ferebatur, perhibente Strabone l. x. p. 477. Routh.

οὗτοι οὖν] δὲ δὴ vulgo Plutarch. pro *οὖν*, verum aliter Turneb. et Vulcob. Codd. Mox *τὰ ὁδὼ* Plutarch. Routh.

ἐν τῷ λειμῶνι] De hoc loco, ubi via in duas partes dividitur, Virgil. Æn. vi. 540. sqq. Memoratur etiam *ὁ λειμὼν* de Rep. x. p. 616. B. Et in dialogo Axiocho *campus veritatis* appellatur §. 19. Scilicet ibi *ψεύσασθαι ἀμήχανον*, ut statim post ibi ait Socrates §. 20. Routh.

εἰς μακάρ. νήσους] De his veterum loca indicabit Gataker. ad Antonin. x.

ἡ δ' εἰς τάρταρον. καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς[l] δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός· Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν[m] ἀπορῆτόν[n] τι τὼ ἑτέρω, ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἡ κρίσις ᾖ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Καλλίκλεις, ἃ ἐγὼ ἀκηκοὼς πιστεύω
ii. l. 166. ἀληθῆ εἶναι· καὶ ἐκ τούτων τῶν λόγων τοιόνδε[o] τι λογίζομαι συμβαίνειν. Ὁ θάνατος τυγχάνει ὤν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν[p] διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλοιν. ἐπειδὰν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλλήλοιν, οὐ πολὺ ἧττον ἑκάτερον αὐτοῖν ἔχει[q] τὴν ἕξιν τὴν αὑτοῦ, ἥνπερ[r] καὶ ὅτε ἔζη ὁ ἄνθρωπος,

ΔΥΦCEFIW et pr ΞB.—[m] ἀπορῆτον...τὼ ἑτέρω cod. Meermann.: nostri cum ς ἀπόρρητόν τι τῷ ἑτέρῳ, nisi quod E τι ᾖ, ΣΥΦ τε.—[o] τι om EFς.—[p] πραγμάτων ΥΦ.—[q] αὐτοῖν ἔχει" B, om I.—[r] ἥνπερ...αὐτοῦ om V.—[s] τὰ om pr Ξ.—[t] ὁ suppl Γ.

8. Tum Codd. A. et M. εἰς τὸν τάρταρον, ut infra §. 173. scriptum habet Theodoret. et legitur Phædon. p. 112. D. de Rep. x. p. 616. A. Heind.

καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας] De judicum inferorum officiis ac sedibus alia ferunt alii. Conf. Pindar. Olymp. ii. 137. Virgil. Æn. vi. 432. et 566. Horat. Od. iv. 18. Stat. Theb. viii. 28. Lucian. Dial. Mort. xx. Judicum numero inserit Triptolemum Plato Apol. Socr. p. 41. A. v. Hemsterhus. ad Lucian. l. l. (ed. Bip. t. ii. p. 502.) Routh.

ἐὰν ἀπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω] Sic verissime Cod. M. nisi quod τι in hoc omissum. Vulgo, ἐὰν ᾖ ἀπόρρητόν τι τῷ ἑτέρῳ, nullo prorsus sensu, in quibus Ruhnkenius, ad Tim. Lex. p. 44. corrigebat ἄπορον. Plutarch. hoc ordine: ἐὰν ἀπόρρητόν τι ᾖ τῷ ἑτέρῳ, unde satis aperta est fraudis origo. Heind.

ταῦτ' ἐστιν] 'Ad hunc justitiæ affectum pectoribus inoculandum nihil æque patrocinaturum vidit (Plato), quam si fructus ejus non videretur cum vita hominis terminari.' Macrob. in Somnium Scip. i. 1. Atque talem coronidem similibus harum disputationibus solitum esse imponere ipsum Socratem ex Theæteto constat, p. 177. A. et l. x. de Rep. p. 612. Routh.

ἐκ τούτων τῶν λόγων] Dum hic et alibi meras fabulas veras se credere profitetur idem philosophus, vult solummodo easdem esse veras, *quatenus* statum præmiorum atque pœnarum declarant. Ita intelligendus est Eusebius, dum hujusmodi præfigit titulum ῥήσει hinc desumptæ de mortuorum judicio: Ὅτι μὴ μόνῳ λόγῳ ἀπεδέχετο τὴν πίστιν ὁ Πλάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ διαθέσει τούτοις πιστεύειν τε καὶ πεπεῖσθαι ὡμολόγει, οἷς καὶ ἡμεῖς (scil. Christiani) πιστεύομεν. p. 575. Vide his gemella in Phædone: Τὸ μὲν οὖν ταῦτα διϊσχυρίσασθαι, inquit Socrates, οὕτως ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρί. ὅτι μέντοι ἢ ταῦτ' ἐστιν, ἢ τοιαῦτ' ἄττα, περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπείπερ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ πρέπειν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν. etc. Vid. et Axioch. §. ult. Notatu quoque dignum est, hanc Platonis νεκυίαν ab Homero fabularum patre incipere, eodemque finiri. Routh.

τοιόνδε τι] Sic Codd. R. et M. τοιοῦτό τι Plutarch. Vulgo τι deest. Heind.

ὁ θάνατος τυγχάνει ὤν] ἀθάνατος τυγχάνει sine ὢν Euseb. Ms. Coll. D. Joan. et mox ἐμοὶ δὲ δοκεῖ. Dein οὐδὲν ἧττον pro οὐ πολὺ ἧττον. Routh.

Plutarch. ὅτι ὁ θάνατος. Non male. De sententia cf. Phædon. p. 64. C. Heind.

ἀπ' ἀλλήλοιν] Hoc posterius omissum in Cod. M. et Euseb. Heind.

ἔχει] ἔχειν Idem Ms. et in Platonis Cod. Reg. supra alia manu scribitur. Routh.

ἥνπερ] ὥσπερ Eusebii Edd. sed ἥνπερ

τό τε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὑτοῦ καὶ τὰ[s] θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα, ἔνδηλα πάντα. [§. 169.] Οἷον εἴ τινος μεγὰ ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφότερα ζῶντος, τούτου καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ νεκρὸς μέγας· καὶ εἰ[t] παχύς, παχὺς καὶ ἀποθανόντος, καὶ τἆλλα οὕτως. καὶ εἰ αὖ ἐπετήδευε κομᾷν, κομήτης τούτου καὶ ὁ νεκρός. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων[u] τραυμάτων ζῶν, καὶ τεθνεῶτος τὸ[v] σῶμα ἔστιν ἰδεῖν ταῦτα ἔχον. κατεαγότα τε[w] εἴ του ἦν μέλη[x] ἢ διεστραμμένα ζῶντος, καὶ τεθνεῶτος ταῦτα ἔνδηλα. ἑνὶ δὲ λόγῳ, οἷος εἶναι παρεσκεύαστο τὸ σῶμα ζῶν, ἔνδηλα ταῦτα καὶ τελευτήσαντος ἦν πάντα ἢ τὰ πολλὰ ἐπί τινα χρόνον. ταὐτὸν δή[y] μοι δοκεῖ τοῦτ᾽ ἄρα

—[u] ἢ ὑπ᾽ ἄλλων Γ.—[v] τὸ...τεθνεῶτος om Φ.—[w] τε add V.—[x] μέρη ΗΕς.—[y] δὴ

Ms. Coll. D. Joan. qui mox ὅταν. Routh.

τό, τε σῶμα] Etsi τε nonnumquam apud Platonem nullam omnino apodosin habet, tamen hoc loco τό, τε σῶμα nisi dure et contorte, per anacoluthiam declarari non potest. Equidem scribendum esse judico:—τό, τε σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ τὴν φύσιν τὴν αὑτοῦ, καὶ—ad quam scripturam propius aliquantum accedit Eusebius, qui post τό, τε σῶμα insertum habet καί. Ita ψυχὴν aliquando in φύσιν immutasse videntur librarii Sympos. p. 209. B. Τούτων δ᾽ αὖ ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν, θεῖος ὤν, καὶ ἡκούσης τῆς ἡλικίας τίκτειν τε καὶ γεννᾷν ἤδη ἐπιθυμεῖ. Nam pro τὴν ψυχὴν expressit Ficinus τὴν φύσιν, vertens: *quisquis ergo virtutum hujusmodi natura plenus et gravidus est*. Nisi tamen alterum ab altero interceptum existimemus, ut germana sit lectio:—ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν, τὴν φύσιν θεῖος ὤν, καὶ —. Hrusd.

τό τε σῶμα] Quod statim post hoc inferri debebat ἥ τε ψυχή, infertur demum §. seq. verbis, Ταυτὸν δή μοι δοκεῖ τοῦτ᾽ ἄρα καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι. Heind.

§. 169. ἀμφότερα] Pro ἀμφοτέροις. Vid. not. ad Charmid. §. 2. Heind.

τούτου, καὶ ἐπειδὰν] καὶ τούτου ἐ. Eusebii Edd. Mox abest παχὺς Eusebii Ms. Coll. D. Joan. Dein ἢ μαστιγίας εἴ τις ἦν Eusebii Edd. ἢ μαστιγίας οὗτος ἦν Ms. Coll. D. Joan. Routh.

οὕτω] Sic Bas. 2. et Euseb. Ms. Vulgo οὕτως. Heind.

οὐλὰς] Verbum οὐλὰς dubito an a glossatore irrepserit. Ita τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, τῶν πληγῶν, τῶν κονδύλων sæpe occurrunt, explicatione non addita. V. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. xxvi. 1. Bip. t. ii. p. 330. ubi Platonis hunc locum attulit, de fraude tamen nihil suspicatus. Heind.

μέρη] μέλη Eusebius. Gorgiæ quoque Cod. Reg. habet μέλη. Imo et Bas. 2. Steph. 'γρ. μέλη', et mox 'γρ. ταυτὰ ἔνδηλα.' Routh.

μέλη] Pro μέρη e Codd. Reg. A. M. et Euseb. recepi. Heind.

ταῦτα ἔνδηλά] *Eadem hæc apparent*. Ficin. Neque displicuerit ταυτά, quanquam et illud commodum, ut in proxime prægressis, τὸ σῶμά ἐστιν ἰδεῖν ταῦτα ἔχον. Heind.

ἑνὶ δὲ λόγῳ] καὶ ἑνὶ λ. Euseb. Routh.

ἢ πάντα] Scripsi ἢ pro ἦν, quod, nisi legendum sit ἢ pro ἦν, positum esse pro ἐστί, Findeisen. annotavit. Sed ἦν quamvis interdum ponatur pro ἐστί, non tamen promiscue id fieri solet, sed certo quodam et definito usu, ut in formula τοῦτο τί ἦν; aliisque dicendi generibus. Hoc quidem loco imperfectum plane est absonum. Heind.

ταυτὸν δὴ] Indicatur etiam τοῦτον in Cod. Reg. scribæ manu, quod evidenter falsum est. Abest δὴ Eusebii Edd. non autem Msto Coll. D. Joan. Routh.

τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα καὶ φοβερώτατα πάθη πάσχοντας[p] τὸν ἀεὶ χρόνον, ἀτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρτημένους[q] ἐκεῖ ἐν Ἅιδου ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, τοῖς ἀεὶ τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις θεάματα καὶ νουθετήματα. ὧν ἐγώ φημι ἕνα καὶ Ἀρχέλαον ἔσεσθαι, εἰ ἀληθῆ λέγει Πῶλος, καὶ ἄλλον ὅς τις ἂν τοιοῦτος τύραννος ᾖ.[r] οἶμαι δὲ καὶ τοὺς πολλοὺς εἶναι τοὺς τούτων τῶν[s] παραδειγμάτων ἐκ[t] τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δυναστῶν[u] καὶ τὰ τῶν πόλεων

χοντας..ἀνηρτημένους om Σ.—[q] ἀνηρτημένα pr V.—[r] ἦν IW.—[s] εἶναι τοὺς τούτων τῶν ΧΔ et rc B, εἶναι τούτων τοὺς τῶν ΞΣ et corr Υ, εἶναι τοὺς τῶν ΓΨCEFVW et pr B, εἶναι τῶν I: εἶναι τούτων τῶν *ς.—[t] τοὺς ἐκ Υς.—[u] δικαστῶν L.—[v] οὐδένα

ἄλλοι δὲ ὀνίνανται] Nota iteratum h. l. verbum ὀνίνανται. Plato Lysid. §. 14. Τί ποτ᾽ ἂν οὖν εἴη—τὸ αἴτιον, ὅτι ἐνταῦθα μὲν οὐ διακωλύουσιν, ἐν οἷς δὲ ἄρτι ἐλέγομεν, διακωλύουσιν; ubi ferendum nunc puto alterum διακωλύουσιν. Heind.

διὰ τὰς ἁμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα καὶ φοβερώτατα πάθη] διὰ τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας ὀδυνηρότατα κ. φ. π. Suid. τὰς μεγίστας pro τὰ μέγιστα Euseb. utroque loco, et Theodoret. sed minus bene. καὶ ὀδυνηρότερα καὶ φοβερώτερα Euseb. Ms. Coll. D. Joan. priori loco. perperam. τὰ ante πάθη Theodor. fere habet; sed aberat duobus recentioribus Codd. August. et Palat. Routh.

τὸν ἀεὶ χρόνον] καὶ τὸν ἀεὶ χρόνον Theodoret. et Suidas. sed minus bene, opinor. Abest τὸν Euseb. Ms. Coll. D. Joan. priori loco. Huic atque gemino in Phædone loco, ad §. 62. ubi de iis agitur, qui διὰ τὸ ἀνιάτως ἔχειν detruduntur in Tartarum, inde nunquam egressuri, objectat quiddam Eusebius. Interrogat enim, quo pacto convenire hæc possint cum sermonibus de permutatione corporum, quæ eligi ab anima dicuntur. Vide Præp. Evang. l. xiii. c. 16. p. 700. Respicitur ad l. x. de Rep. p. 616. et dehinc. ubi ista narratur electio. Triplicem huic objectioni præbet solutionem Olympiodorus Commentario Ms. in Phædon. uti notum fecit Forsterus, p. 399. qui notavit vulgo quæsitum istud apud Platonicos. Ἢ πολιτικῶς ἔψευσται, (inquit Olympiodorus) ἵνα εὐλάβωνται αἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεστα τῶν ἁμαρτημάτων. ἢ πρὸς μίαν περίοδον, τὸ οὐδέποτε. Συριάνου αὕτη ἡ ἐπιβολή.—δύναται δέ τις εἰπεῖν καὶ ὅτι ὅσον ἐφ᾽ ἑαυταῖς οὔποτε ἐκβαίνουσιν· οὐκέτι γὰρ ἑαυταῖς δύνανται βοηθεῖν, ἀλλ᾽ ὡς ἑτεροκίνητοι σώζονται, καὶ ῥιπτεῖσθαι λέγονται εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ᾽ οὐκ ἀπιέναι, ἅτε ἀπολωλεκυῖαι τὸ αὐτοκίνητον. Routh.

ὧν ἐγώ φημι ἕνα] Omittit hoc ἕνα Euseb. in edit. non in Ms. neque id male abesset, modo ne ceterorum librorum auctoritate firmaretur. Protag. p. 324. C. καὶ Ἀθηναῖοί εἰσι τῶν ἡγουμένων. Ibid. p. 342. E. τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσιν οἳ κατανενοήκασι καὶ τῶν πάλαι etc. et statim post τούτων ἦν καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος etc. Euthyd. §. 16. Οὐκοῦν ὡμολόγηκας εἶναι τούτων καὶ τοὺς μὴ ἐπισταμένους τῶν μὴ ἐχόντων; Parmenid. p. 127. D. Ἀριστοτέλη τὸν τῶν τριάκοντα γενόμενον. Phædo p. 69. D. ὧν δὴ καὶ ἔγωγε κατὰ τὸ δυνατὸν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προυθυμούμην γενέσθαι. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. i. 32. Illum tamen in modum Theætet. §. 21. ὧν εἷς γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου καὶ ἄλλοι πάνυ πολλοί. Ibid. §. 57. οἱ ἐπίτροποι—ὧν Θεόδωρος εἷς ὅδε. Protag. p. 328. B. ὧν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἷς εἶναι, et sæpius alias. Heind.

εἰ ἀληθῆ λέγει Πῶλος] Conf. §. 58. sq. Heind.

ὅστις ἂν] ὃν pro ἂν Euseb. Ms. Coll. D. Joan. mendose. ἄλλος Gorgiæ Ms. Bodl. et Eusebius. Routh.

τούτων τῶν παραδειγμάτων] Cod. R. τοὺς τῶν παραδειγμάτων ἐκ τυρ. Codd. B. M. τούτων τοὺς τῶν παραδειγμ. In Cod. A. posterius τοὺς omissum. Fortasse insititium est hoc τῶν παραδειγμάτων. Heind.

πόλεων] πολεμίων Euseb. Ms. Coll. D. Joan. Routh.

καὶ[j] ὀνίνασθαι ἢ παραδείγματι[k] τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὁρῶντες πάσχοντα[l] ἃ ἂν πάσχῃ, φοβούμενοι βελτίους γίγνωνται. [§. 171.] Εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ὠφελούμενοί τε καὶ δίκην διδόντες ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων οὗτοι οἳ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα ἁμάρτωσιν·[m] ὅμως δὲ δι' ἀλγηδόνων καὶ II. i. 168. ὀδυνῶν γίγνεται αὐτοῖς ἡ ὠφέλεια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἅιδου· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως ἀδικίας ἀπαλλάττεσθαι. οἳ[n] δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι καὶ διὰ τοιαῦτα[o] ἀδικήματα ἀνίατοι γένωνται, ἐκ τούτων τὰ παραδείγματα γίγνεται, καὶ οὗτοι αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὀνίνανται οὐδέν, ἅτε ἀνίατοι ὄντες, ἄλλοι δὲ ὀνίνανται οἱ τούτους ὁρῶντες διὰ τὰς ἁμαρτίας

[j] καὶ...γίγνεσθαι om I.—[k] παραδείγματι ΥV et pr Ξ et corr Φ: παράδειγμά τι *ς.—[l] πάσχοι Eς.—[m] ἁμαρτήσωσιν ΣΥΦ.—[n] ἡ, in mg posito οἱ, F.—[o] ταῦτα I.—[p] πάσ-

βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἧττον ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα κ. τ. ἑ. Cf. Protag. p. 324. A. sq. Seneca de Ira i. 16. p. 25. Bip. Heind.

καὶ ὀνίνασθαι] Suid. v. Πλάτων, καί τι τῷ ἔστι ὀνίνασθαι. Heind.

παράδειγμά τι] Bas. 2. (unde Steph. var. lect. hausit) παράδειγματα. Euseb. Suid. Theodoret. l. c. παράδειγμα sine τι. Forsterus in Ind. ii. ad Diall. Plat. v. corrlogin παραδείγματι. Velut scribitur de Rep. i. p. 341. E. εἰ ἐξαρκεῖ σώματι, εἶναι σώματι, ἢ προσδεῖταί τινος, ubi mox infertur, ὅτι σῶμά ἐστι πονηρὸν καὶ οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι. Hac tamen mutatione, quamvis lenissima, nihil est opus. Eundem in modum §. 103. ἐπείγε οἷς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν ἢ βασιλέων υἱέσιν εἶναι, ἢ αὐτοὺς τῇ φύσει ἱκανοὺς ἐκπορίσασθαι ἀρχήν τινα. §. 141. ἐπὶ τῷ οἴεσθαι εἶναι ὡς πλεῖστα ἀδικεῖν καὶ ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην. Nec dissimile illud in Sympos. p. 176. D. καὶ οὔτε αὐτὸς ἑκὼν εἶναι πόῤῥω ἐθελήσαιμι ἂν πιεῖν, οὔτε ἄλλῳ συμβουλεύσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. Heind.

Unice legendum παραδείγματι. Cæterum constans hæc fuit Platonis sententia: Logg. ix. 854. D. Οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ δίκη γίγνεται οὐδεμία, γιγνομένη κατὰ νόμον· δυοῖν δὲ θάτερον ἀπεργάζεται σχεδόν· ἢ γὰρ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἧττον ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα—τοὺς δ' ἄλλους παράδειγμα ὀνήσει, γενόμενος ἀκλεής.—Ibid. 862. D. E. xi. 934. A. Οὐχ ἕνεκα τοῦ κακουργῆσαι διδοὺς τὴν δίκην (οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγένητον ἔσται ποτέ) τοῦ δ' εἰς τὸν αὖθις ἕνεκα χρόνον ἢ τοπαράπαν μισῆσαι τὴν ἀδικίαν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον, ἢ λωφῆσαι μέρη πολλὰ τῆς τοιαύτης ξυμφορᾶς. Critias 106. B. Δίκη δὲ ὀρθή, τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Heusd.

τοῖς] Abest ab Eusebii Cod. Ms. Coll. D. Joan. Theodoreto, atque Suida. Routh.

ἃ ἂν πάσχῃ] Sic Codd. R. B. A. M. Euseb. pro vulgato πάσχοι. Suid. πάσχοντα ἃ πάσχει. Heind.

§. 171. ὠφελούμενοί τι] Mutavi in τέ præeunte Ficino, qui vertit: *Qui vero apud deos et homines ita dant pœnas, ut utilitatem inde aliquam referant, hi sunt.* Find.

οἱ μὲν ὠφελούμενοι] οἱ ὠφελούμενοι μὲν Suid. Routh.

οὗτοι οἳ ἂν ἁμάρτωσιν] οὗτοι, κἂν l. Bas. 2.—ἁμαρτάνωσιν Eusebii Ms. Coll. D. Joan. Theodoret. et Suid. Routh.

ἁμάρτωσιν] Codd. A. B. M. ἁμαρτήσωσιν. Find.

οὐ γὰρ οἷόν τε] Euseb. et Theodoret. οὐδὲ γάρ.—διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα. τὰ recepi e Codd. B. M. Bas. 2. Euseb. Theodoret. Suid. Heind.

γένωνται] πάμπαν γίγνονται Suid. γίγνεται. Mss. B. M. γίγνονται. Cod. A. γίγνονται. Find.

οὐδέν, ἅτε ἀνίατοι ὄντες· ἄλλοι δὲ ὀνίνανται] In M. B. erant omissa. Cod. Aug. pro ἀνίατοι habebat ἀδύνατοι. Find.

δης ὁ Λυσιμάχου. οἱ δὲ πολλοί, ὦ ἄριστε, κακοὶ γίγνονται τῶν δυναστῶν. [§. 173.] Ὅ περ οὖν ἔλεγον, ἐπειδὰν ὁ Ῥαδάμανθυς ἐκεῖνος τοιοῦτόν τινα λάβῃ, ἄλλο μὲν περὶ αὐτοῦ οὐκ οἶδεν οὐδέν, οὔθ᾽ ὅς τις οὔθ᾽ ὧν τινῶν, ὅτι δὲ πονηρός τις· καὶ τοῦτο[e] κατιδὼν ἀπέπεμψεν εἰς τάρταρον, ἐπισημηνάμενος, ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος[f] δοκῇ εἶναι· ὁ δὲ ἐκεῖσε ἀφικόμενος τὰ προσήκοντα πάσχει. ἐνίοτε δ᾽ ἄλλην εἰσιδὼν ὁσίως βεβιωκυῖαν καὶ μετ᾽ ἀληθείας, ἀνδρὸς
II. i. 170. ἰδιώτου ἢ ἄλλου τινός, μάλιστα μέν, ἔγωγέ φημι, ὦ Καλλίκλεις, φιλοσόφου τὰ[g] αὑτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ, ἠγάσθη τε καὶ ἐς[h] μακάρων νήσους ἀπέπεμψε. ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ[i] Αἰακός. ἑκάτερος[j] δὲ[k] τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει. ὁ[l] δὲ Μίνως ἐπισκοπῶν κάθη-

ἀνίατος
ναι om W.—[e] τοῦτον V.—[f] ἀδύνατος B, ἀδύνατος CFI.—[g] τοῦ Δ.—[h] ἐς ΞΓΔΗΣΥ ΦBCIVW.—[i] ὁ om Γ.—[j] ἑκάτερον Φ.—[k] δὲ om ΞΓΔΦCEIW et pr BF.—[l] ὁ...ἔχων

quis malit εἰς pro πρὸς accipere, ut ἐλλόγιμος illud significationem h. l. habeat τοῦ δίκαιος, quamquam eodem utrumque redit. Apte ad h. l. ex Plutarcho Aristid. p. 333. C. notavit Routhius, universam Græciam, quum sumptus in bellum Persicum conferret, Aristidem delegisse, qui civitatibus singulis pro singularum facultatibus stipendium imponeret. Cf. Herodot. viii. 79. ibiq. Valcken. Heind.

οἱ δὲ πολλοί, ὦ ἄριστε, κακοὶ γίγνονται τῶν δυναστῶν. ὅπερ οὖν ἔλεγον] οἵ τε δὴ ἄλλοι ὦ ἄριστε καλλίκλεις ὅσοι γίγ.— τῶν δὲ δικαστῶν ὅπερ ἔλεγον Eusebii Ms. Coll. D. Joan. Eusebius quoque editus legit, τῆς δὲ δικαστῶν, ὅπερ ἔλεγον. Itidem Theodor. τῶν δικαστῶν, ὅπερ ἔλεγον. Routh.

κακοὶ] Codd. M. B. καί, et verbo γίνονται alia manus superscripserat ὅμοιοι. Find.

§. 173. δυναστῶν· ὅπερ οὖν] Apud Theodoretum p. 156. p. 649. ubi initium sic legitur τῶν (γάρ φησι) δικαστῶν, ὥσπερ (Codd. Aug. et Palatin. recentiores ὅπερ, teste Sylburgio) ἔλεγον, πρῶτον μὲν ὁ Ῥαδάμανθυς ἐκεῖνος, ἂν τοιοῦτον κ. τ. λ. Find.

ἐπισημηνάμενος] De Rep. x. p. 614. C. refertur, δικαστὰς μεταξὺ δυοῖν χασμάτοιν καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν· τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστεράν τε καὶ κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὄπισθεν σημεῖα πάντων, ὧν ἔπραξαν. Routh.

ἀνίατος] ἀδύνατος Ms. Reg. sed supra ἀνίατος. Mox ὁ δὲ αὖ ἐ. affert Fulv. Ursinus Emendatt. in Theodoret. p. 444. vice ὁ δὲ ἐκεῖσε. Routh.

ἄλλην εἰσιδὼν] ἐνίοτε δὲ ἄλλην ἰδὼν Theodoreti Ed. Sirmondi. Sed Ἕλληνος corrupte pro ἄλλην ejusd. Ms. Bodl. et Ed. Sylburg. cum Vet. Interp. Theodoreti Acciaolo. Forte olim habebat Theodoretus ἄλλην εἰσιδὼν, ut Platonis libri. Routh.

ἢ ἄλλου τινὸς ψυχὴν] Vocem ψυχὴν, quæ in libris scriptis editisque incommode desideratur, in ordinem ex Eusebio edito recepi. Heind.

ἔγωγε] ὡς ἔγωγε Theodoreti Edd. Verum non agnoscit ὡς Theodoreti Cod. Ms. Bodl. ὡς ἐγώ φημι Eusebii Edd. Non habet ὡς ejusd. Ms. Routh.

οὐ πολυπραγμονήσαντος] *Non alienis, quæ nihil ad ipsum attinent, rebus sese immiscentis.* Vid. Valcken. ad Eurip. Hippolyt. 247. et nostra ad Plat. Charmid. §. 19. Heind.

ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ Αἰακ.] Phædr. §. 137. Ταὐτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι· δόξαις μὲν ἂν ὥς τι φρονοῦντας αὐτοὺς λέγειν etc. ubi vid. not. Heind.

πραξάντων γεγονότας· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν ἐξουσίαν μέγιστα
καὶ ἀνοσιώτατα ἁμαρτήματα ἁμαρτάνουσι. [§. 172.]
Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ὅμηρος· βασιλέας γὰρ καὶ δυ-
νάστας ἐκεῖνος πεποίηκε τοὺς ἐν Ἅιδου τὸν ἀεὶ χρόνον τι-
μωρουμένους, Τάνταλον καὶ Σίσυφον καὶ Τιτυόν. Θερσί-
την δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος πονηρὸς ἦν ἰδιώτης, οὐδείς[v] πεποίη- II. i. 169.
κε μεγάλαις τιμωρίαις συνεχόμενον ὡς ἀνίατον· οὐ γάρ,
οἶμαι, ἐξῆν αὐτῷ· διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ἦν ἢ οἷς ἐξῆν.
ἀλλὰ γάρ, ὦ Καλλίκλεις, ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ
σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. οὐδὲν[w] μὴν κωλύει I. 526.
καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγγίγνεσθαι·[x] καὶ σφόδρα
γε[y] ἄξιον ἄγασθαι τῶν γιγνομένων· χαλεπὸν γάρ, ὦ Καλ-
λίκλεις, καὶ πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον, ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ
ἀδικεῖν γενόμενον δικαίως διαβιῶναι· ὀλίγοι δὲ[z] γίγνονται
οἱ τοιοῦτοι. ἐπεὶ καὶ ἐνθάδε καὶ ἄλλοθι γεγόνασιν, οἶμαι
δὲ καὶ ἔσονται καλοὶ κἀγαθοὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν[a] τοῦ δι-
καίως διαχειρίζειν[b] ἃ ἄν τις ἐπιτρέπῃ·[c] εἷς[d] δὲ καὶ πάνυ
ἐλλόγιμος γέγονε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, Ἀριστεί-

corr Φ.—[w] οὐδὲ ΞΥ.—[x] γίγνεσθαι V.—[y] γε om Iς.—[z] γὰρ I.—[a] τὴν ἀρετὴν ταύτην Φ.—[b] διαχωρίζειν Δ.—[c] καὶ ante εἰς add ΞΓΔΗΣΥΦΒV.—[d] εἰς τοὺς ἄλλους ἕλλη-

§. 172. ἐν Ἅιδου] Videri hunc locum pugnare cum alio, qui est Phæd. p. 257. vol. i. monuit Wyttenbach. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 108. Find.

Τάνταλον, καὶ Σίσυφον, καὶ Τιτυὸν] Abest καὶ ante Σίσυφον Eusebii Msto Coll. D. Joan. Ταντάλου δίψος, καὶ Τιτυοῦ σπλάγχνα, καὶ Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος, (verba hæc philosophi sunt in Axiocho, §. 21.) apud Homeri Od. Λ. pulcherrime depinguntur, ad v. 575. et dehinc. Erat autem Sisyphus propter scientiam ac calliditatem, πονηρὸς licet, insignis. Vide Hom. Il. Z. 153, Theognid. 701. Plat. Apol. Socr. §. 32. Xenoph. Hellen. l. iii. p. 481. C. et Aristot. Poet. c. 18. Routh.

οὐδεὶς πεποίηκε] I. e. οὔτε Ὅμηρος οὔτε ἄλλος οὐδείς, ne quem offendat subitus ab Homero ad universum poetarum genus transitus. Heind.

ἀλλὰ γάρ, ὦ Καλλίκλεις] Citavit hæc Aristides in Orat. Plat. 2nda, p. 87. Ed. Jebb. Routh.

οὐδὲν μὴν κωλύει καὶ ἐν] οὐδὲ μὴν Ms. Bodl. et Euseb. Edd. Sed οὐδὲν μὲν, et ἐκ pro ἐν, Euseb. Ms. Coll. D. Joan. Routh.

καὶ σφόδρα γε] Revocavi γε e Codd. R. B. Aristid. et Euseb. Deinde γιγνομένων Cod. Bodl. pro vulgato γιγνομένων. Heind.

χαλεπὸν γὰρ] χαλεπὸν μὲν γὰρ Theodoret. Deest γὰρ in Eusebii Ms. Coll. D. Joan. Routh.

διαχειρίζειν] χειρίζωνται Theodoret. Habuisse et Theodor. διαχωρίζουσιν, ex Fulv. Ursini Emendatt. apparet, p. 448. Mox deest ἃ apud Aristidem. Dein πάνυ γε Euseb. Ms. Coll. D. Joan. Routh.

ἐπιτρέπῃ] Codd. A. B. M. ἐπιτρέποι. Find.

γέγονε καὶ] Voculam καὶ cum Routhio recepi e Codd. R. B. M. Bas. 2. (unde Steph. var. lect. hausit) Aristid. et Euseb. Heind.

εἰς τοὺς Ἕλληνας] Pro ἐν τοῖς Ἕλλησι tritum loquendi est genus. Cf. Protag. p. 312. A. p. 349. A. Theætet. §. 90. et Wolf. ad Plat. Symp. p. 28. nisi

δης ὁ Λυσιμάχου. οἱ δὲ πολλοί, ὦ ἄριστε, κακοὶ γίγνονται τῶν δυναστῶν. [§. 173.] Ὅ περ οὖν ἔλεγον, ἐπειδὰν ὁ Ῥαδάμανθυς ἐκεῖνος τοιοῦτόν τινα λάβῃ, ἄλλο μὲν περὶ αὐτοῦ οὐκ οἶδεν οὐδέν, οὔθ' ὅς τις οὔθ' ὧν τινῶν, ὅτι δὲ πονηρός τις· καὶ τοῦτο[e] κατιδὼν ἀπέπεμψεν εἰς τάρταρον, ἐπισημηνάμενος, ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος[f] δοκῇ εἶναι· ὁ δὲ ἐκεῖσε ἀφικόμενος τὰ προσήκοντα πάσχει. ἐνίοτε δ' ἄλλην εἰσιδὼν ὁσίως βεβιωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας, ἀνδρὸς
11. i. 170. ἰδιώτου ἢ ἄλλου τινός, μάλιστα μέν, ἔγωγέ φημι, ὦ Καλλίκλεις, φιλοσόφου τὰ[g] αὑτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ, ἠγάσθη τε καὶ ἐς[h] μακάρων νήσους ἀπέπεμψε. ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ[i] Αἰακός. ἑκάτερος[j] δὲ[k] τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει. ὁ[l] δὲ Μίνως ἐπισκοπῶν κάθη-

ἀνίατος
νας om W.—[e] τοῦτον V.—[f] ἀδύνατος B, ἀδύνατος CFI.—[g] τοῦ Δ.—[h] ἐς ΧΓΔΗΣΥ ΦBCIVW.—[i] ὁ om Γ.—[j] ἑκάτερον Φ.—[k] δὲ om ΧΓΔΦCEIW et pr BF.—[l] ὁ..ἔχων

quis malit εἰς pro πρὸς accipere, ut ἐλλόγιμος illud significationem h. l. habeat τοῦ δίκαιος, quamquam eodem utrumque redit. Apte ad h. l. ex Plutarcho Aristid. p. 333. C. notavit Routhius, universam Græciam, quum sumptus in bellum Persicum conferret, Aristidem delegisse, qui civitatibus singulis pro singularum facultatibus stipendium imponeret. Cf. Herodot. viii. 79. ibiq. Valcken. Heind.

οἱ δὲ πολλοί, ὦ ἄριστε, κακοὶ γίγνονται τῶν δυναστῶν. ὅπερ οὖν ἔλεγον] οἵ τε δὴ ἄλλοι ὦ ἄριστε καλλίκλεις ὅσοι γίγ.— τῶν δὲ δικαστῶν ὅπερ ἔλεγον Eusebii Ms. Coll. D. Joan. Eusebius quoque editus legit, τῆς δὲ δικαστῶν, ὅπερ ἔλεγον. Itidem Theodor. τῶν δικαστῶν, ὅπερ ἔλεγον. Routh.

κακοὶ] Codd. M. B. καί, et verbo γίνονται alia manus superscripserat ὅμοιοι. Find.

§. 173. δυναστῶν· ὅπερ οὖν] Apud Theodoretum p. 156. p. 649. ubi initium sic legitur τῶν (γάρ φησι) δικαστῶν, ὥσπερ (Codd. Aug. et Palatin. recentiores ὅπερ, teste Sylburgio) ἔλεγον, πρῶτον μὲν ὁ Ῥαδάμανθυς ἐκεῖνος, ἂν τοιοῦτον κ. τ. λ. Find.

ἐπισημηνάμενος] De Rep. x. p. 614. C. refertur, δικαστὰς μεταξὺ δυοῖν χασμάτοιν καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν· τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστεράν τε καὶ κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὄπισθεν σημεῖα πάντων, ὧν ἔπραξαν. Routh.

ἀνίατος] ἀδύνατος Ms. Reg. sed supra ἀνίατος. Mox ὁ δὲ αὖ ἐ. affert Fulv. Ursinus Emendatt. in Theodoret. p. 444. vice ὁ δὲ ἐκεῖσε. Routh.

ἄλλην εἰσιδὼν] ἐνίοτε δὲ ἄλλην ἰδὼν Theodoreti Ed. Sirmondi. Sed Ἕλληνες corrupte pro ἄλλην ejusd. Ms. Bodl. et Ed. Sylburg. cum Vet. Interp. Theodoreti Acciaolo. Forte olim habebat Theodoretus ἄλλην εἰσιδὼν, ut Platonis libri. Routh.

ἢ ἄλλου τινὸς ψυχὴν] Vocem ψυχὴν, quæ in libris scriptis editisque incommode desideratur, in ordinem ex Eusebio edito recepi. Heind.

ἔγωγε] ὡς ἔγωγε Theodoreti Edd. Verum non agnoscit ὡς Theodoreti Cod. Ms. Bodl. ὡς ἐγώ φημι Eusebii Edd. Non habet ὡς ejusd. Ms. Routh.

οὐ πολυπραγμονήσαντος] *Non alienis, quæ nihil ad ipsum attinent, rebus sese immiscentis.* Vid. Valcken. ad Eurip. Hippolyt. 247. et nostra ad Plat. Charmid. §. 19. Heind.

ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ Αἰακ.] Phædr. §. 137. Ταυτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι· δόξαις μὲν ἂν ὥς τι φρονοῦντας αὐτοὺς λέγειν etc. ubi vid. not. Heind.

ται μόνος, ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, ὥς φησιν Ὀδυσσεὺς ὁ Ὁμήρου ἰδεῖν αὐτὸν[m]

χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα[n] νέκυσσιν.[o]

Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Καλλίκλεις, ὑπὸ τούτων τῶν λόγων πέπεισμαι, καὶ σκοπῶ[p] ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ ὡς ὑγιεστάτην[q] τὴν[r] ψυχήν. χαίρειν οὖν ἐάσας τὰς τιμὰς τὰς[s] τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀλήθειαν σκοπῶν, πειράσομαι τῷ ὄντι ὡς ἂν δύνωμαι βέλτιστος ὢν καὶ ζῆν καὶ ἐπειδὰν ἀποθνήσκω ἀποθνήσκειν. [§. 174.] Παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους, καθ' ὅσον δύναμαι. καὶ δὴ καὶ σὲ ἀντιπαρακαλῶ[t] ἐπὶ τοῦτον[u] τὸν βίον καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὃν ἐγώ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγώνων εἶναι, καὶ

om W.—[m] ἰδεῖν αὐτὸν om V.—[n] θεμιστεύοντά τε W.—[o] νέκυσσιν ΧΔΞΣΥV, νεκύεσσιν ΓW : νέκυσιν *ς.—[p] ἀσκῶ Γ et γρ ΞΒ.—[q] post ὑγιεστάτην cum ΧΓΔΦΒC EFIW omisi ἔχων.—[r] τὴν om ΔΥF.—[s] alterum τὰς om ΣΥV et pr Ξ.—[t] ἄρτι παρα-

ῥάβδον ἔχων] Cod. Aug. ῥαυδοῦχον ἔχων et Codd. B. M. ῥαβδοῦχον ἔχων. Find.

ἑκάτερος δὲ τούτων ῥάβδον—νέκυσιν] Conf. Hom. Od. λ. 567. δὲ hoc abest a Cod. Reg. et Euseb. Sed totum hoc additamentum ferat, qui potest; mihi quidem nunquam quisquam persuadebit, Platonem in extremo ipso hoc epilogo ita obdormivisse, ut ista tam nihil huc facientia tam alieno loco post gravissimas illas Socratis sententias intrudere potuerit. Nam Minois quidem mentione nihil hic opus erat post illa §. 168. Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω etc. Quod si vere alienam in his manum agnoscimus, pro vetustissimo hæc glossemate habenda esse, oratio arguit Platone neutiquam indigna. Heind.

Ὀδυσσεὺς ὁ Ὁμήρου] Lucian. Ver. Histor. i. 3. Bip. t. iv. p. 221. Ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς. Heind.

νέκυσιν] Edd. Hom. νεκύεσσιν. Codd. B. A. M. νέκυσσιν. Heind.

ἐγὼ μὲν οὖν] Abest οὖν Ms. Bodl. Euseb. Ms. Coll. D. Joan. et Theodoreto, qui Platonis verba citat p. 650. Ed. Sirmondi, et mox p. 669. qui locus posterior in Theodoreti Msto Bodl. desideratur. Routh.

ἔχων τὴν ψυχὴν] Abest ἔχων a Cod. R. et Eusebii Theodoretique libris Oxoniensibus, idque nec Acciaolus Theodoreti Vet. Interp. neque etiam Ficinus invenisse videtur. Sed ἀποφανοῦμαι cum vi reciproca verbi medii adhiberi puto. Routh.

τὴν ἀλήθειαν σκοπῶν] *Veritatem seu veram hominis dignitatem anquirens, missis, quos vulgus defert, honoribus.* Quod Eusebius et Theodoretus habent ἀσκῶν probante Routhio, hoc nihil certe deterius est vulgatum, quod librorum tuetur auctoritas. Heind.

§. 174. παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας] Abest καὶ Theodoreti Ms. Bodl. Nec habet plerumque Theodoretus πάντας. Sed extitisse ἅπαντας in Codice vetustiore Palatino testatur Sylburgius in notis ad Theodoret. Routh.

καὶ δὴ καί σε ἀντιπαρακαλῶ κ. τ. λ.] Abest posterius καὶ Euseb. Ms. Coll. D. Joan. atque Theodoreti Ms. Bodl. Vid. et Ursini Emendatt. p. 444. In Theodoreti Codice vetustiore August. σεαυτὸν pro σὲ fuisse, omisso verbo ἀντιπαρακαλῶ, refert Sylburgius. In Gorgiæ Cod. R. rescribitur ἄρτι παρακ. sed minus bene. Respicitur enim inter hæc verba ad Calliclis orationem, qua rerum civilium tractatio et πολυπραγμοσύνη Socrati persuadentur. Routh.

ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον] Sic vere pro τούτων Mss. R. B. Edd. Ald. Bas. 1. 2. Euseb. Theodoret. Plato Sympos. p. 205. A. Ταύτην δὴ τὴν βούλησιν καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον πότερα κοινὸν οἴει εἶναι πάντων ἀνθρώπων. Heind.

καὶ τελευτήσας, ὡς ὁ λόγος[q] σημαίνει. καὶ ἐασόν τινα σοῦ καταφρονῆσαι ὡς ἀνοήτου, καὶ προπηλακίσαι ἐὰν βούληται, καὶ ναὶ μὰ Δία σύ γε θαῤῥῶν πατάξαι[r] τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσει,[s] ἐὰν τῷ ὄντι ᾖς[t] καλὸς κἀγαθός, ἀσκῶν ἀρετήν. κἄπειτα οὕτω κοινῇ ἀσκήσαντες, τότε ἤδη, ἐὰν δοκῇ χρῆναι, ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς, ἢ ὁποῖον[u] ἄν τι ἡμῖν[v] δοκῇ, τότε βουλευσόμεθα, βελτίους ὄντες βουλεύεσθαι[w] ἢ νῦν. αἰσχρὸν γὰρ[x] ἔχοντάς[y] γε ὡς νῦν φαινόμεθα ἔχειν, ἔπειτα νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας, οἷς οὐδέποτε[z] ταὐτὰ δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων· εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ἀπαιδευσίας. ὥσπερ οὖν ἡγεμόνι τῷ λόγῳ χρησώμεθα τῷ νῦν παραφανέντι, ὅς ἡμῖν

BCIVW. ἐμοὶ δὲ rc Γ: ἐμοὶ μὲν οὖν °s.—[q] ὁ σὸς λόγος ΧΓΔΦBCEFI.—[r] πάταξαι rc F cum s.—[s] πείσει W.—[t] ᾖς add ΓΔΗΣΥΦVW et rc B.—[u] ὁποιοῦν I.—[v] ἡμῖν εὐ add ΧΓΔΗΣΥΦVW et rc B.—[w] βούλεσθαι EF.—[x] γὰρ om I.—[y] ἔχοντά F.—[z] οὐδέ-

ζῶν καὶ τελευτήσας] In Cod. M. omissa est καί. Find.

ὡς ὁ λόγος σημαίνει] Quidam vet. ὡς ὁ σὸς λόγος σ. quam lectionem Ficinus sequitur. Sed legitur etiam οὗτος ὁ λόγος. Steph. Extat ὁ σὸς λόγος in Bas. 2. Ms. Reg. et Ficino, sed minus probandum est. Ubi legitur οὗτος ὁ λόγος, me latet. Routh.

Quæ lectio a Stephano affertur οὗτος ὁ λόγος, eam Serranus expressit, vertens: *quemadmodum hic sermo significat.* Find.

Bas. 2. et Cod. Reg. ὡς ὁ σὸς λόγος σημ. ut §. 142. ubi vid. not. Heind.

σύ γε θαῤῥῶν, πάταξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν] Scribo πατάξαι ut subaudiatur ἔασον ex antecedentibus. Intelligit autem πατάξαι ἐπὶ κόῤῥης, ut supra. Routh.

σύ γε θαῤῥῶν πατάξαι] Ita scripsi pro πάταξαι cum Codd. R. B. M. ut mente repetatur ἔασον, de quo jam monitum a Stephano et Cornario. Sed eidem Cornario, miror, quid acciderit, ut pro his σύ γε θαῤῥῶν reponere juberet ἄγροικον illud ἐπί γε κόῤῥης. Heind.

πάταξαι] Impedita hæc sint et obscura, nisi animadvertatur exquisita vis verbi medii πάταξαι: *sine te verberari, patere ut verbereris.* Spectavit hoc Aristid. Orat. Plat. ii. p. 225. Τί δὲ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόῤῥης ἀδίκως πατάξῃ με; Ignominiosam intelligit plagam τὸ ἐπὶ κόῤῥης πατάττεσθαι, cujus ea erat vis, ut ex Luciani sententia Necyom. t. i. 481. nisi ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα ea afficerentur. v. Harpocrat. in v. ἐπὶ κόῤῥης. Heusd.

Heusdius vulgatam scripturam πάταξαι defendit vertendo, *sine te verberari, patere ut verbereris*, in eoque exquisitam verbi medii vim agnovit. In quo virum doctissimum recentiorum linguarum ratio in fraudem induxit. Non enim, si vel maxime in usu esset vox media πατάξασθαι, quod secus est, hoc illa significaret, sed potius *cura te verberandum*, sensu absurdo. Unice vera est Heindorfii ratio, in qua subjectum σύγε Atticorum more post plura verba ita denuo infertur, ut vim sermonis mirifice augeat. Buttm.

ᾖς καλὸς] Ita Codd. B. M. et a recenti manu Reg. cum Bas. 2. et Cornar. In vulgatis vitio omissum hoc ᾖς. Heind.

ἐὰν δοκῇ ἡμῖν χρῆναι] Recepi ἡμῖν e Bas. 2. ac deinde e Codd. R. B. A. M. et Ficin. idem in verbis ὁποῖον ἄν τι δοκῇ ἡμῖν. Mox illa, εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ἀπαιδευσίας, in quibus hærebat amicus, epiphonemati inserviunt, *eo inscitiæ progressi sumus* s. *adeo sumus imperiti!* Heind.

χρησώμεθα] χρησόμεθα Ald. et Bas. 1. 2. Mox καὶ τὴν δικαιοσύνην Bas. 2. et Cod. Reg. sed in hoc καὶ punctis notatur, quasi suspectum. Routh.

μαστὸν[f] καταφρονεῖν τούτων, εἴ πῃ ζητοῦντες εἴχομεν αὐτῶν βελτίω καὶ ἀληθέστερα εὑρεῖν· νῦν δὲ ὁρᾷς ὅτι τρεῖς ὄντες ὑμεῖς,[g] οἵπερ σοφώτατοί ἐστε τῶν νῦν Ἑλλήνων, σύ τε καὶ Πῶλος καὶ Γοργίας, οὐκ ἔχετε ἀποδεῖξαι ὡς δεῖ[h] ἄλλον τινὰ βίον ζῆν ἢ τοῦτον ὅσπερ καὶ ἐκεῖσε φαίνεται συμφέρων,[i] ἀλλ' ἐν τοσούτοις λόγοις τῶν ἄλλων ἐλεγχομένων μόνος οὗτος ἠρεμεῖ ὁ λόγος, ὡς εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον[j] ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν ἀλλὰ τὸ[k] εἶναι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ· ἐὰν δέ τις κατά[l] τι κακὸς γίγνηται, κολαστέος ἐστί, καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθὸν[m] μετὰ τὸ εἶναι δίκαιον, τὸ γίγνεσθαι καὶ κολαζόμενον διδόναι δίκην· καὶ πᾶσαν κολακείαν καὶ τὴν περὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν περὶ τοὺς ἄλλους, καὶ περὶ ὀλίγους[n] καὶ περὶ[o] πολλούς, φευκτέον· καὶ τῇ ῥητορικῇ οὕτω χρηστέον, ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀεί, καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει. [§. 175.] Ἐμοὶ οὖν[p] πειθόμενος ἀκολούθησον ἐνταῦθα, οἷ ἀφικόμενος εὐδαιμονήσεις καὶ ζῶν II. i. 172.

e προπηλακισθῇ CFIV.—e γὰρ Φ.—f θαυμαστὸν ἦν EFr.—g ἡμεῖς Φ.—h ὡς δεῖ om Δ.—i συμφέρειν F.—j μᾶλλόν ἐστι τὸ ἀδικεῖν Φ.—k τὸ om Ξ et pr Ε.—l κατά τι om V.—m ἀγαθόν ἐστι W.—n καὶ περὶ ὀλίγους om Δ.—o περὶ om F.—p ἐμοὶ οὖν ΔΞΦ

Parœmiograph. Adag. γραῶν ὕθλος. Heind.

καταφρονεῖν] καταφρονήσειν Theodoret. Ms. Bodl. atque ejusdem Codd. recentiores Aug. et Palat. Sylburgio teste. Vide et Ursini Emendatt. in Theodoret. p. 444. Routh.

θαυμαστὸν ἦν τούτων, εἴπῃ ζητοῦντες] ἦν θαυμ. Gorgiæ Ms. Bodl. Euseb. et Theodoret. αὐτῶν pro τούτων Gorgiæ Ms. Bodl. Pro εἴπῃ ζητοῦντες Theodoretus εἰ ἐπιζητοῦντες. ἐπιζητοῦντες Euseb. Ms. Coll. D. Joan. εἴπου pro εἴπῃ Gorgiæ Ms. Bodl. Routh.

εἴχομεν αὐτῶν] ἔχοιμεν Theodoreti Codd. recentiores Aug. et Palat. Vid. et Ursini Emendatt. τούτων Theodoret. Routh.

οἵπερ σοφώτατοι ἐστε τῶν νῦν Ἑλλήνων] Abest νῦν Theodoreto atque Eusebii Ms. Coll. D. Joan. ὑπερσοφώτατοι ὄντες τῶν Ἑ. Theodoreti Cod. August. vetustior. Routh.

δεῖ] χρὴ Theodoret. Mox ὥσπερ ἐκεῖσε φαίνεται ξυμφέρον Theodoreti Edit. Sylburg. Sed ὅσπερ, et ξυμφέρων ejusd. Ed. Sirmondi. ὥσπερ, et ἐκεῖ pro ἐκεῖσε, Euseb. Ms. Coll. D. Joan. Dein πολλῶν Theodoret. vice τῶν ἄλλων. Routh.

οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι] Abest τὸ posterius Ms. Bodl. ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι Theodoretus, et Eusebii Edd. In Eusebii Ms. Coll. D. Joan. deest ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν, propter vocem ἀγαθὸν repetitam. De Amphiarao ita scribit Æschylus, S. Th. 598. Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Contra autem plerisque hominum τὸ δοκεῖ εἶναι ἀγαθὸν finis est virtutis, uti docet Noster in Theæteto. p. 176. B. Routh.

οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθ.] De sententia conf. Xenoph. Mem. ii. 6. 39. Id proximis deinde inserto articulo legendum puto καὶ τοῦτο τὸ δεύτερον ἀγαθ. Heind.

τῇ ῥητορικῇ οὕτω χρηστέον, ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀεὶ] Citat Aristides in Orat. Platon. p. 110. Ed. Jebb. Routh.

§. 175. ἐμοὶ μὲν] Abest μὲν a Codd. R. B. M. Heind.

καὶ τελευτήσας, ὡς ὁ λόγος[q] σημαίνει. καὶ ἔασόν τινά σου καταφρονῆσαι ὡς ἀνοήτου, καὶ προπηλακίσαι ἐὰν βούληται, καὶ ναὶ μὰ Δία σύ γε θαῤῥῶν πατάξαι[r] τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσει,[s] ἐὰν τῷ ὄντι ᾖς[t] καλὸς κἀγαθός, ἀσκῶν ἀρετήν. κἄπειτα οὕτω κοινῇ ἀσκήσαντες, τότε ἤδη, ἐὰν δοκῇ χρῆναι, ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς, ἢ ὁποῖον[u] ἄν τι ἡμῖν[v] δοκῇ, τότε βουλευσόμεθα, βελτίους ὄντες βουλεύεσθαι[w] ἢ νῦν. αἰσχρὸν γὰρ[x] ἔχοντάς[y] γε ὡς νῦν φαινόμεθα ἔχειν, ἔπειτα νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας, οἷς οὐδέποτε[z] ταὐτὰ δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων· εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ἀπαιδευσίας. ὥσπερ οὖν ἡγεμόνι τῷ λόγῳ χρησώμεθα τῷ νῦν παραφανέντι, ὃς ἡμῖν

BCIVW. ἐμοὶ δὲ rc Γ: ἐμοὶ μὲν οὖν *s.—[q] ὁ σὸς λόγος ΧΓΑΦBCEFI.—[r] πάταξαι rc F cum s.—[s] πείσει W.—[t] ᾗς add ΓΔΞΣΥΦVW et rc B.—[u] ὁποιοῦν I.—[v] ἡμῖν
εὐ
add ΧΓΔΞΣΥΦVW et rc B.—[w] βούλεσθαι EF.—[x] γὰρ om I.—[y] ἔχοντά F.—[z] οὐδέ-

ζῶν καὶ τελευτήσας] In Cod. M. omissa est *καί*. Find.

ὡς ὁ λόγος σημαίνει] Quidam vet. ὡς ὁ σὸς λόγος σ. quam lectionem Ficinus sequitur. Sed legitur etiam οὗτος ὁ λόγος. Steph. Extat ὁ σὸς λόγος in Bas. 2. Ms. Reg. et Ficino, sed minus probandum est. Ubi legitur οὗτος ὁ λόγος, me latet. Routh.

Quæ lectio a Stephano affertur οὗτος ὁ λόγος, eam Serranus expressit, vertens: *quemadmodum hic sermo significat*. Find.

Bas. 2. et Cod. Reg. ὡς ὁ σὸς λόγος σημ. ut §. 142. ubi vid. not. Heind.

σύ γε θαῤῥῶν, πάταξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν] Scribo πατάξαι ut subaudiatur ἔασον ex antecedentibus. Intelligit autem πατάξαι ἐπὶ κόῤῥης, ut supra. Routh.

σύ γε θαῤῥῶν πατάξαι] Ita scripsi pro πάταξαι cum Codd. R. B. M. ut mente repetatur ἔασον, de quo jam monitum a Stephano et Cornario. Sed eidem Cornario, miror, quid acciderit, ut pro his σύ γε θαῤῥῶν reponere juberet ἄγροικον illud ἐπί γε κόῤῥης. Heind.

πάταξαι] Impedita hæc sint et obscura, nisi animadvertatur exquisita vis verbi medii πάταξαι: *sine te verberari, patere ut verbereris*. Spectavit hoc Aristid. Orat. Plat. ii. p. 225. Τί δὲ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόῤῥης ἀδίκως πατάξῃ με; Ignominiosam intelligit plagam τὸ ἐπὶ κόῤῥης κατάττεσθαι, cujus ea erat vis, ut ex Luciani sententia Necyom. t. i. 481. nisi ἀνδραποδῶν τὰ ἀτιμότατα ea afficerentur. v. Harpocrat. in v. ἐπὶ κόῤῥης. Heusd.

Heusdius vulgatam scripturam πάταξαι defendit vertendo, *sine te verberari, patere ut verbereris*, in eoque exquisitam verbi medii vim agnovit. In quo virum doctissimum recentiorum linguarum ratio in fraudem induxit. Non enim, si vel maxime in usu esset vox media πατάξασθαι, quod secus est, hoc illa significaret, sed potius *cura te verberandum*, sensu absurdo. Unice vera est Heindorfii ratio, in qua subjectum σύγε Atticorum more post plura verba ita denuo infertur, ut vim sermonis mirifice augeat. Buttm.

ᾖς καλὸς] Ita Codd. B. M. et a recenti manu Reg. cum Bas. 2. et Cornar. In vulgatis vitio omissum hoc ᾖς. Heind.

ἐὰν δοκῇ ἡμῖν χρῆναι] Recepi ἡμῖν e Bas. 2. ac deinde e Codd. R. B. A. M. et Ficin. idem in verbis ὁποῖον ἄν τι δοκῇ ἡμῖν. Mox illa, εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ἀπαιδευσίας, in quibus hærebat amicus, epiphonemati inserviunt, *eo inscitiæ progressi sumus* s. *adeo sumus imperiti!* Heind.

χρησώμεθα] χρησόμεθα Ald. et Bas. 1. 2. Mox καὶ τὴν δικαιοσύνην Bas. 2. et Cod. Reg. sed in hoc καὶ punctis notatur, quasi suspectum. Routh.

σημαίνει ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἄριστος τοῦ βίου, καὶ[a] τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκοῦντας καὶ ζῆν καὶ τεθνάναι. τούτῳ οὖν ἑπώμεθα, καὶ τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν, μὴ ἐκείνῳ ᾧ σὺ πιστεύων ἐμὲ παρακαλεῖς· ἔστι γὰρ οὐδενὸς ἄξιος, ὦ Καλλίκλεις.[b]

πωγε V.—[a] καὶ add ΓΔΦBCEFIW.—[b] ὦ καλλίκλεις om I.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ΤΕΡΨΙΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Platonis consilium est in hac disputatione, partim convincere inanitatem sophisticæ doctrinæ, quæ tamen longe lateque grassabatur, magnamque auctoritatem erat consecuta: partim docere, quænam sit vera scientia. Eo consilio varias scientiæ opiniones commemorat, easque refutat. Deinde, hac de causa agit de philosophi statu et conditione, illumque cum politicis hominibus comparat, utrorumque mores graphice commonstrans. Præterea, ex universa etiam disputationis methodo, docet, ecquam rationem adhibere debeat philosophus ad scientiam recte comparandam, nimirum ut non temere omnibus rebus assentiatur, sed illas prudenter exploret atque examinet, donec solidam veramque illarum cognitionem solerti studio atque opere fuerit consecutus. Ceterum hujus dialogi series et œconomia sic se habet: Substratis proœmiis, quorum uno scriptionis ratio, altero disputationis occasio ostenditur, Socrates, ut Theætetum, felicis indolis adolescentem, ad colloquium pertraheret, testatur de sua illa obstetricia facultate, et quænam illa sit, copiose docet. Tum strata ad disputationem via, sermonis filo ita opportune deducto, quæritur, quid sit Scientia: cujus quatuor definitiones et ponuntur, et refutantur. Prima definitio est, Omnes singulares scientias esse. Secunda, Scientiam esse sensum. Tertia, esse veram opinionem. Quarta, esse veram opinionem μετὰ λόγου. Quas omnes repudiat et refutat Socrates. Hæc est fere œconomiæ descriptio: ex qua efficitur, pendere adhuc Scientiæ definitionem, ne quis certum dogma de Scientia hic tradi arbitretur. Hæc enim disputatio non est dogmatica, sed peirastica, id est, ad refellendos sophistarum errores comparata.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.*

§. 1. Ἄρτι, ὦ Τερψίων, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; Steph. I. 142. Bek. II. i. 175.

ΤΕΡ. Ἐπιεικῶς πάλαι. καὶ σέ γε ἐζήτουν κατ' ἀγορὰν καὶ ἐθαύμαζον ὅτι οὐχ οἷός τ' ἦ[a] εὑρεῖν.

ΕΥ. Οὐ γὰρ ἦ[b] κατὰ πόλιν.

ΤΕΡ. Ποῦ μήν;

ΕΥ. Εἰς λιμένα καταβαίνων Θεαιτήτῳ ἐνέτυχον φερομένῳ ἐκ Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Ἀθήναζε.

ΤΕΡ. Ζῶντι ἢ τετελευτηκότι;

CODICES TREDECIM,

ΧΓΔΛΞΠΣΥΒCΕFΗ.

[a] ἢ pr ΧΓΛ, εἰ Υ, εἶν Η: ἦν cum °ς corr Σ.—[b] ἢ ΔΒC et pr ΓΛ, ἢ Υ: ἦν °ς.

* Ita laudant hunc dialogum scriptores grammaticique veteres multi passim, ut Thomas Mag. in Ἄτοπον, Διαφορότης, Δοκῶ· Mœris in Διαφορότης· Athenæus i. 18. Suidas in verbo Ἀναλαμβάνειν et alibi: Pollux ix. 16. Plutarch. Quæstt. Platt. tom. ii. p. 999. Laertius ix. 51. Hierocles de provid. p. 70. Lond. Sed verba ἢ περὶ ἐπιστήμης Πειραστικὸς adjecisse videntur grammatici e Laertio iii. 58. profecta ex Aldino exemplo in editiones cæteras. Fisch. Non ante mediam xxvi. Olymp. scriptum esse dialogum censuit Schl. Beck.

§. 1. Ἄρτι] In Ald. Bas. 1. ΕΥΚΛ. Ἄρτι. Fisch.

Ἄρτι] Schol. Τοῦτο σημαίνει τὸ παρὸν καὶ ὑπόγυον καὶ τὸ παραυτίκα μέλλον γίνεσθαι. Meliora dabit Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 50. Heind.

κατὰ πόλιν] *Megaris*, ubi domum rediens Euclides in Terpsionem incidit, qui rure in urbem ingressus illum in foro quæsiverat. Mox Euclides Terpsionem domum suam secum ducit, ubi a servo recitabitur scriptum ab Euclide colloquium, quod olim habuerat cum Theodoro et Theæteto Socrates. Heind.

ἐκ Κορίνθου] *Ex agro Corinthio.* Cujus deinde prœlii meminit Euclides, videtur id esse μεγάλη illa μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἡ ἐν Κορίνθῳ apud Demosth. adv. Leptin. §. 41. ubi vid. Wolf. Temporum certe ratio non obstat. Heind.

ΕΥ. Ζῶντι καὶ μάλα μόγις·[c] χαλεπῶς μὲν γὰρ[d] ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν, μᾶλλον μὴν αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι.

ΤΕΡ. Μῶν ἡ δυσεντερία;

ΕΥ. Ναί.

ΤΕΡ. Οἷον ἄνδρα λέγεις ἐν κινδύνῳ εἶναι.

ΕΥ. Καλόν τε καὶ ἀγαθόν, ὦ Τερψίων, ἐπεί τοι καὶ νῦν ἤκουόν τινων μάλα ἐγκωμιαζόντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην.[e]

II. i. 176. ΤΕΡ. Καὶ οὐδέν γε[f] ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον εἰ μὴ τοιοῦτος[g] ἦν. ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυεν;

ΕΥ. Ἠπείγετο[h] οἴκαδε· ἐπεὶ ἔγωγ' ἐδεόμην καὶ συνεβούλευον, ἀλλ' οὐκ ἤθελε. καὶ δῆτα προπέμψας αὐτόν, ἀπιὼν πάλιν ἀνεμνήσθην καὶ ἐθαύμασα Σωκράτους,[i] ὡς μαντικῶς ἄλλα τε δὴ[j] εἶπε καὶ περὶ τούτου. [§. 2.] Δοκεῖ γάρ μοι ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου ἐντυχεῖν αὐτῷ μειρακίῳ ὄντι, καὶ συγγενόμενός[k] τε καὶ διαλεχθεὶς πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. καί μοι ἐλθόντι Ἀθήναζε τούς τε λόγους οὓς διελέχθη αὐτῷ διηγήσατο, καὶ μάλα ἀξίους

γ
—[c] μόλις CEF : μόλις *s.—[d] γὰρ om Ξ et pr Η.—[e] περὶ τὴν μάχην αὐτόν Γ.—[f] γ' Ξ.—[g] τοιοῦτον F.—[h] ἐπείγετο Γ.—[i] σωκράτους ἐθαύμασα Γ.—[j] δὴ om ΞΥ et pr

καὶ μάλα μόλις] Vocula *καὶ* non copulat, sed intendit. V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 13. Heind.

μᾶλλον κ. τ. λ.] *Magis tamen ipsum conficit* (vel *premit* aut *urget*) *morbus qui in exercitu est grassatus.* Steph.

αἱρεῖ] Ex Ms. lego *εἶλεν*: quod magis convenire videtur, quam ut pro *vexare* vel *premere* accipiatur. Serran.

αἱρεῖ] Serran. *εἶλε*. sine caussa. Immo ipsius rei natura requirere præsens videtur. Fisch.

αἱρεῖ] Schol. *καταλαμβάνει, νῦν δὲ, τὸ καταπονεῖ*. Respondet nostrum *angreifen*. Nam, quod ex libro suo substitui jubet Serranus *εἶλε*, hoc pro more suo haud dubie ipse finxit. Cf. not. ad §. 6. et ad Cratyl. §. 28. Heind.

δυσεντερία] Pollux ii. 211. *ἀπὸ δὲ ἐντέρου ὀνόματα, δυσεντερία παρὰ Πλάτωνι* —. Fisch.

καὶ οὐδέν γε ἄτοπον] §. 4. *καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου*, et sic sexcenties, ut vix memorari debeat Thomæ Mag. v. *ἄτοπον* scriptura, *Οὐδὲν γὰρ ἄτοπον*. Idem *ἦν* addit post *θαυμαστότερον* cum Schol. Plat. in Phædon. Ruhnk. p. 7. nescio an recte. Heind.

§. 2. *δοκεῖ γάρ μοι*] *Nam si bene memini* etc. Sic fere verterim hoc *δοκεῖν*, sæpe ita de rebus factis, quarum quis meminit, adhibitum. §. 7. *τὴν—οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποί τινες διεφθαρκέναι*. Protag. p. 314. C. *δοκεῖ οὖν μοι ὁ θυρωρὸς, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν· κινδυνεύει δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν*. Sympos. p. 173. B. *παραγεγόνει δ' ἐν τῇ ξυνουσίᾳ Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ*. Cf. Euthyd. §. 6. Heind.

καὶ μάλα ἀξίους] Iterum *καὶ ἐπιτατικὸν* adhibitum. Heind.

ἀκοῆς, εἰπέ τε ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι, εἴ περ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι.

ΤΕΡ. Καὶ[l] ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπεν. ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι;

ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στόματος· ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν[m] τότ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνή- i. 143.
ματα, ὕστερον δὲ κατὰ σχολὴν ἀναμιμνησκόμενος ἔγραφον, καὶ ὁσάκις Ἀθήναζε ἀφικοίμην, ἐπανηρώτων τὸν Σωκράτην[n] ὃ μὴ[o] ἐμεμνήμην, καὶ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωρθούμην. ὥς τέ μοι σχεδόν τι πᾶς ὁ λόγος γέγραπται.

§. 3. ΤΕΡ. Ἀληθῆ· ἤκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ
μέντοι ἀεὶ μέλλων κελεύσειν ἐπιδεῖξαι διατέτριφα[p] δεῦρο. ii. i. 177.

Ξ.—[k] συγγινόμενός Η.—[l] : καὶ Δ. vulgo enim : ἀτάρ.—[m] μὲν om ΧΔΠ.—[n] σωκράτην ΛΞΣΥΒCΕFΗ : σωκράτη *ς.—[o] μὴ om pr Π.—[p] ἐπιδεῖξαι καὶ διατέτριφα Γ.

καὶ ἀλ.—Ἀτὰρ] Facile quem in suspicionem inducat ἀτάρ, excidisse aliquid, ad quod illud referatur. Suspicatus certe videtur Ficinus, quippe qui suppleverit *certe*. Sed nihil excidit vel supplendum est. Vitium est in distinctione. Ad præcedentia illa εἰπέ τε ὅτι π. κ. τ. λ. eleganter respondet Terpsion : Καὶ ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπε· ἀτὰρ τίνες κ. λ. Ejusdem in respondendo elegantiæ est Phædr. p. 227. A. Φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. ΣΩ. Καλῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, λέγει· ἀτὰρ— Sophista 232. D. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνῃ περί τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι. ΞΕΝ. Καὶ πολλῶν γε, ὦ μακάριε, ἑτέρων· ἀτὰρ— Meno p. 79. D. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι—ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν— ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὦ Σώκρατες. Cf. Lucian. Conviv. t. iii. p. 422. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον· ἀτὰρ τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν; Heusd.

καὶ ἀλ.—εἶπε. Ἀτὰρ] Verba, Καὶ ἀληθῆ—εἶπε, quæ vulgo ad prægressam Euclidis orationem trahuntur, Terpsioni adscripsi, postulante et ratione et usu voculæ ἀτάρ. Paullo ante §. 1. καὶ οὐδέν γε ἄτοπον—. Ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυεν; §. 29. Εὖγε, νὴ τὴν Ἥραν, ὦ φίλε, καὶ θείως. Ἀτάρ, ὡς ἔοικεν, ἐὰν ἀποκρίνῃ, ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται. Phædr. init. l. c. Heind.

ἀτὰρ τίνες] Laudat hunc locum Suidas, in verbo ἀποστοματίζειν, ita : Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος· ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τοῦτ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. Fisch.

ἀτὰρ τίνες ἦσαν κ. τ. λ.] *Sed quales hi fuerint sermones, possisne referre?* Plat. Ion. p. 532. D. πῶς τοῦτο λέγω, δέῃ τί μου ἀκοῦσαι; Lucian. Halc. 4. Bip. t. i. p. 132. Ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν; Non opus igitur interrogandi nota post λόγοι, apposita apud Suid. v. ἀποστοματίζειν hæc laudantem. Heind.

οὔκουν οὔ γε ἀπὸ στόμ.] Vitiose. Xenoph. Mem. Socr. iii. 6. 9. Οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτω γε ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. De voc. οὕτω cf. nos ad Plat. Phædr. §. 24. et Marcland. ad Maxim. Tyr. Diss. xvi. 1. ἀπὸ στόματος est *memoriter, libro non adhibito*. Vid. Tim. Lex. p. 43. ibiq. Ruhnk. Heind.

εὐθὺς] Pertinet ad ἐλθών, *statim ut domum redieram*. Conf. J. H. Vossius ad Virgil. G. iii. v. 398. Heind.

§. 3. ἀληθῆ· ἤκουσά σου] Parum sane commodum h. l. est istud ἀληθῆ, vellemque additum γὰρ post ἤκουσα. An forte scribendum Ἀλλ' ἤδη ἤκουσα? Heind.

διατέτριφα] διατρίβειν etiam accipio pro *versari*, sed propter δεῦρο (qua particula motus ad locum significatur) malui vertere *Commeare*. Q. d. *Huc sæpe ventitavi, commorandi causa*. Serran.

διατέτριφα] *Atque adeo commoratus hic sum, quod semper te hortaturus essem ut illum mihi ostenderes*. Intelligit autem se in animo semper habentem illum

ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι, ὡς ἐξ ἀγροῦ ἥκων.

ΕΥ. Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ αὐτὸς μέχρι[q] Ἐρινοῦ[r] Θεαίτητον προὔπεμψα, ὥστε οὐκ ἂν[s] ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. ἀλλ' ἴωμεν, καὶ ἡμῖν ἅμα ἀναπαυομένοις ὁ παῖς ἀναγνώσεται.

ΤΕΡ. Ὀρθῶς λέγεις.—

ΕΥ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ὦ Τερψίων, τουτί· ἐγραψάμην δὲ δὴ οὑτωσὶ τὸν λόγον, οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη[t] διηγούμε-

—q μέχρις ΓΛ.—r ἐρείνου ΧΔΞΣΥ et corr Γ, ἐρεῖν οὗ ΛΗ, ἐρειν εοῦ F, ἐρεινεοῦ mg H: ἐρινεοῦ *r.—s κἂν Ξ.—t σωκράτην F.—u ἔφην Π.—v τε om pr Δ.—w λέγει

hortari, distulisse. Steph.

διατέτριφα δεῦρο] Vulgo ita explicant: *commoratus hic sum semper te hortaturus, ut librum mihi ostenderes*, ut δεῦρο h. l. positum accipiatur pro ἐνθάδε, velut ὁ δεῦρο τόπος apud Tyr. Max. Diss. xli. 5. ubi vid. Marcland. Plat. Parmen. p. 126. A. ἐπεδήμησα δεῦρο, Aristoph. Lys. 62. παρέσεσθαι δεῦρο, et similia. Sed Terpsion haud dubie itidem Megarensis fuit. Verissime, opinor, Buttmannus locum ita interpretatur: *atque semper te hortaturus, ut librum mihi ostenderes, huc usque moratus s. cunctatus sum.* Quem in modum δεῦρο adhibitum Eurip. Med. v. 670. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον, locisque aliis. Heind.

ἀναπ. δέομαι] *Quiescendi occasionem quæro.* Ita exponi potest hoc loco, ut ex ipso linguæ usu docet quoque Thesaurus. Serran. *Quiescere necesse habeo.* Steph.

πάντως ἔγωγε] Notandum hoc πάντως ita h. l. positum, ut possit propemodum permutari cum particulis ἄλλως τε καί, de quo usu satis crebro nihildum equidem a doctis monitum reperi; de Legg. i. p. 625. A. προσδοκῶ οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡμᾶς—τὴν διατριβὴν—κατὰ τὴν πορείαν ποιήσεσθαι· πάντως δή γε (l. δ' ἥγε) ἐκ Κνωσσοῦ ὁδὸς—ἱκανή. de Rep. vi. p. 504. E. ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα· πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας. Politic. p. 268. E. Ἀλλὰ δὴ τῷ μύθῳ που πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν καθάπερ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιᾶς ἔτη. Apolog. Socr. p. 33. D. Εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ ἤθελον (ἐμοῦ κατηγορεῖν), τῶν οἰκείων τινὰς τῶν ἐκείνων—νῦν μεμνῆσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι (χρῆν). Πάντως δὲ πάρεισι πολλοὶ αὐτῶν ἐνταυθοῖ etc. Lysias in Eratosth. Reisk. p. 386. ἔλεγον,—καλλίστην εἶναι πρόφασιν τιμωρεῖσθαι μὲν δοκεῖν, τῷ δὲ ἔργῳ χρηματίζεσθαι· πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν πένεσθαι, τὴν δὲ ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων. Heind.

ἐρινεοῦ] Ἐρινεὸν locum esse Athenis proximum existimo, et idem vocabulum idcirco servandum esse. Serran.

ἐρινεοῦ] *Usque ad caprificum deduxi.* Intelligit (ut opinor) certum extra illam urbem locum illique propinquum, in quo esset caprificus. Steph.

Ἐρινεοῦ] Sic majuscula littera scripsi pro ἐρινεοῦ, quod Stephanus et Cornarius de nescio qua *caprifico* ceperunt. Loci hoc nomen esse declarat Pausan. i. p. 92. ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα, καὶ παρ' αὐτῷ καλοῦσιν Ἐρινεόν, λέγοντες τὸν Πλούτωνα, ὅτε ἥρπασε τὴν Κόρην, καταβῆναι ταύτῃ. Heind.

ἴωμεν] Sc. οἴκαδε. Heind.

ὁ παῖς] Ficin. *puer aliquis.* Imo is, quem secum habebat, ὁ ἀκόλουθος Euclidis. V. nostra ad Charmid. §. 6. Mox post ὀρθῶς λέγεις intellige utrumque sedes ingressum, ubi librum promit Euclides. Heind.

τὸ μὲν δὴ κ. τ. λ.] *Hic liber, Terpsion, illos complectitur sermones, quos quidem non ita scripseram quasi mihi illos Socrates commemoraret, sed tanquam cum iis colloqueretur apud quos hic habitus est sermo.* Malui ita vertere, expressa (opinor) sententia, et rotundius quam si verborum vestigiis insisterem. Serran.

τὸ μὲν δὴ] *Hic est ille liber, Terpsion. sic autem a me perscriptus est ille sermo, ut non inducatur hic Socr. ea narrationis forma utens qua apud me utebatur: sed cum iis ipsis colloquens quibuscum se fuisse colloquutum aiebat: nimirum cum Theodoro.* Steph.

νον ὡς διηγεῖτο, ἀλλὰ διαλεγόμενον οἷς ἔφη[u] διαλεχθῆναι.
ἔφη δὲ τῷ τε[v] γεωμέτρῃ Θεοδώρῳ καὶ τῷ Θεαιτήτῳ. [§. 4.]
Ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρέχοιεν πράγματα αἱ μεταξὺ
τῶν λόγων διηγήσεις περὶ αὐτοῦ τε ὁπότε λέγοι[w] ὁ Σωκρά-
της, οἷον Κἀγὼ ἔφην ἢ Καὶ ἐγὼ εἶπον, ἢ αὖ περὶ τοῦ ἀπο-
κρινομένου, ὅτι Συνέφη ἢ Οὐχ ὡμολόγει, τούτων ἕνεκα ὡς
αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἔγραψα, ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα.

ΤΕΡ. Καὶ οὐδέν γε ἀπὸ[x] τρόπου, ὦ Εὐκλείδη.

ΕΥ. Ἀλλά, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε.—

ΣΩ. Εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην, ὦ Θεό-
δωρε, τὰ[y] ἐκεῖ ἄν σε καὶ περὶ ἐκείνων[z] ἀνηρώτων,[a] εἴ τινες
αὐτόθι περὶ γεωμετρίαν ἤ[b] τινα ἄλλην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν II. i. 178.
νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι· νῦν δέ—ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ
τούσδε φιλῶ, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι τίνες ἡμῖν τῶν
νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς· ταῦτα δὴ αὐτός τε[c] σκο-

ΣΥ.—[x] ἀπὸ ΣΥ et plerique omnes: ἄπο s.—[y] καὶ τὰ Ξ.—[z] τῶν ἐκείνων ΣΥ.—[a] ἠρώτων ΕF, ἂν ἠρώτων ΧΔΠ.—[b] εἰ F.—[c] τε om ΣΥ.—[d] ξ. Δ et corr Χ.—[e] δὴ

Θεοδώρῳ] Platonis magistro, v. Diog. Laert. ii. 8. s. 103. Heind.

§. 4. ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ] Cic. de Amicit. c. 1. 'Ejus disputationis sententias memoriæ mandavi, quas hoc libro exposui meo arbitratu. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne inquam et inquit sæpius interponeretur, atque ut tanquam a præsentibus coram haberi sermo videretur.' Heind.

αἱ μεταξὺ τῶν λόγων δ.] Videlicet διηγήσεις περὶ αὐτοῦ τε etc. Steph.

περὶ αὐτοῦ τε] Sic cum Buttmanno scripsi pro αὑτοῦ. Heind. Non opus. Dictum pro περὶ αὑτοῦ τε τοῦ Σωκράτους. Beck.

αὐτοῦ τε—ἢ αὖ] Ion. p. 535. D. ὃς ἂν—κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις—ἢ φοβῆται. Heind.

καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου] Schol. οὐ πόῤῥω τοῦ καθήκοντος· de Rep. v. p. 470. B. Καὶ οὐδέν γε, ἔφη, ἀπὸ τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπου λέγω. Heind.

ἧττον γὰρ] Hæc videri possent includenda parenthesi: sed vacat potius γάρ, quum verbo φιλῶ subjungatur καὶ ἐπιθυμῶ. Sic et alibi. Steph. Certe Ficinus particulam γὰρ non expressit. Non assentior. Immo γὰρ idem est quod δή, aut verba, ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ, sejungi a reliquis verbis debent, ut καὶ ante μᾶλλον habeat vim augendi. Fisch.

νῦν δέ· ἧττον γὰρ] Euthyphr. p. 11. C. νῦν δέ· σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν· ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Lach. p. 184. D. Εἰ μὲν γὰρ συνεφερέσθην τώδε, ἧττον ἂν τοῦ τοιούτου ἔδει· νῦν δέ· τὴν ἐναντίαν γὰρ, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο· εὖ δὴ ἔχει καὶ σοῦ ἀκοῦσαι. His quoque locis hoc νῦν δὲ, subsequente vocula γὰρ, per aposiopesin quandam adhibitum puto, quæ alibi manifesta est, ut Lys. ed. Reisk. p. 305. Καὶ ταῦτα εἰ μὲν ἠπίστουν, ἐξελέγχειν ἂν ἐζήτουν· νῦν δέ· ξυμβαίνει γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς προτοῦ, καὶ ἐμοὶ σημεῖα ταῦτα μὲν ἐκείνων ἐστὶν, ἐκεῖνα δὲ τούτων ἱκανά. Ubi vid. Marcland. et cf. Plat. Charmid. §. 50. ibiq. not. nostram. Nimirum h. l. sententiæ complementum infertur verbis seqq. ταῦτα δὴ αὐτός τε etc. itemque duobus prioribus locis; aliis id solet in concitatiore sermonis cursu omitti. Heind.

Mihi δὲ γὰρ ut enimvero jungi videtur. Beck.

ἐπίδοξοι] Schol. ἔνδοξοι, ἢ, ὡς νῦν, προσδόκιμοι. Posteriorem significatum apud Atticos unice agnoscunt grammatici. Vid. Pierson. ad Fragm. Herodiani post Mœr. p. 471. Heind.

ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι, ὡς ἐξ ἀγροῦ ἥκων.

ΕΥ. Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ αὐτὸς μέχρι[q] Ἐρινοῦ[r] Θεαίτητον προὔπεμψα, ὥστε οὐκ ἂν[s] ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. ἀλλ' ἴωμεν, καὶ ἡμῖν ἅμα ἀναπαυομένοις ὁ παῖς ἀναγνώσεται.

ΤΕΡ. Ὀρθῶς λέγεις.—

ΕΥ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ὦ Τερψίων, τουτί· ἐγραψάμην δὲ δὴ οὑτωσὶ τὸν λόγον, οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη[t] διηγούμε-

—[q] μέχρις ΓΛ.—[r] ἐρείνου ꙊΔΞΣΥ et corr Γ, ἐρεῖν οὗ ΛΗ, ἐρεινεοῦ F, ἐρεινειοῦ mg H: ἐρινεοῦ *s.—[s] κἂν Σ.—[t] σωκράτην F.—[u] ἔφην Π.—[v] τε om pr Δ.—[w] λέγει

hortari, distulisse. Steph.

διατέτριφα δεῦρο] Vulgo ita explicant: *commoratus hic sum semper te hortaturus, ut librum mihi ostenderes*, ut δεῦρο h. l. positum accipiatur pro ἐνθάδε, velut ὁ δεῦρο τόπος apud Tyr. Max. Diss. xli. 5. ubi vid. Marcland. Plat. Parmen. p. 126. A. ἐπεδήμησα δεῦρο, Aristoph. Lys. 62. παρέσεσθαι δεῦρο, et similia. Sed Terpsion haud dubie itidem Megarensis fuit. Verissime, opinor, Buttmannus locum ita interpretatur: *atque semper te hortaturus, ut librum mihi ostenderes, huc usque moratus s. cunctatus sum.* Quem in modum δεῦρο adhibitum Eurip. Med. v. 670. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον, locisque aliis. Heind.

ἀναπ. δέομαι] *Quiescendi occasionem quæro.* Ita exponi potest hoc loco, ut ex ipso linguæ usu docet quoque Thesaurus. Serran. *Quiescere necesse habeo.* Steph.

πάντως ἔγωγε] Notandum hoc πάντως ita h. l. positum, ut possit propemodum permutari cum particulis ἄλλως τε καί, de quo usu satis crebro nihildum equidem a doctis monitum reperi; de Legg. i. p. 625. A. προσδοκῶ οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡμᾶς—τὴν διατριβὴν—κατὰ τὴν πορείαν ποιήσεσθαι· πάντως δή γε (l. δ' ἥγε) ἐκ Κνωσσοῦ ὁδὸς—ἱκανή. de Rep. vi. p. 504. E. ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα· πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας. Politic. p. 268. E. Ἀλλὰ δὴ τῷ μύθῳ που πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν καθάπερ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιᾶς ἔτη. Apolog. Socr. p. 33. D. Εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ ἤθελον (ἐμοῦ κατηγορεῖν), τῶν οἰκείων τινὰς τῶν ἐκείνων—νῦν μεμνῆσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι (χρῆν). Πάντως δὲ πάρεισι πολλοὶ αὐτῶν ἐνταυθοῖ etc. Lysias in Eratosth. Reisk. p. 386. ἔλεγον,—καλλίστην εἶναι πρόφασιν τιμωρεῖσθαι μὲν δοκεῖν, τῷ δὲ ἔργῳ χρηματίζεσθαι· πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν πένεσθαι, τὴν δὲ ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων. Heind.

ἐρινεοῦ] Ἐρινεὸν locum esse Athenis proximum existimo, et idem vocabulum idcirco servandum esse. Serran.

ἐρινεοῦ] *Usque ad caprificum deduxi.* Intelligit (ut opinor) certum extra illam urbem locum illique propinquum, in quo esset caprificus. Steph.

Ἐρινεοῦ] Sic majuscula littera scripsi pro ἐρινεοῦ, quod Stephanus et Cornarius de nescio qua *caprifico* ceperunt. Loci hoc nomen esse declarat Pausan. i. p. 92. ῥεῖ δὲ Κήφισσος πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα, καὶ παρ' αὐτῷ καλοῦσιν Ἐρινεόν, λέγοντες τὸν Πλούτωνα, ὅτε ἥρπασε τὴν Κόρην, καταβῆναι ταύτῃ. Heind.

ἴωμεν] Sc. οἴκαδε. Heind.

ὁ παῖς] Ficin. *puer aliquis.* Imo is, quem secum habebat, ὁ ἀκόλουθος Euclidis. V. nostra ad Charmid. §. 6. Mox post ὀρθῶς λέγεις intellige utrumque ædes ingressum, ubi librum promit Euclides. Heind.

τὸ μὲν δὴ κ. τ. λ.] *Hic liber, Terpsion, illos complectitur sermones, quos quidem non ita scripseram quasi mihi illos Socrates commemoraret, sed tanquam cum iis colloqueretur apud quos hic habitus est sermo.* Malui ita vertere, expressa (opinor) sententia, et rotundius quam si verborum vestigiis insisterem. Serran.

τὸ μὲν δὴ] *Hic est ille liber, Terpsion. sic autem a me perscriptus est ille sermo, ut non inducatur hic Socr. ea narrationis forma utens qua apud me utebatur: sed cum iis ipsis colloquens quibuscum se fuisse colloquutum aiebat: nimirum cum Theodoro.* Steph.

νον ὡς διηγεῖτο, ἀλλὰ διαλεγόμενον οἷς ἔφη[u] διαλεχθῆναι. ἔφη δὲ τῷ τε[v] γεωμέτρῃ Θεοδώρῳ καὶ τῷ Θεαιτήτῳ. [§. 4.]
Ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρέχοιεν πράγματα αἱ μεταξὺ C
τῶν λόγων διηγήσεις περὶ αὑτοῦ τε ὁπότε λέγοι[w] ὁ Σωκράτης, οἷον Κἀγὼ ἔφην ἢ Καὶ ἐγὼ εἶπον, ἢ αὖ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου, ὅτι Συνέφη ἢ Οὐχ ὡμολόγει, τούτων ἕνεκα ὡς αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἔγραψα, ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα.

ΤΕΡ. Καὶ οὐδέν γε ἀπὸ[x] τρόπου, ὦ Εὐκλείδη.

ΕΥ. Ἀλλά, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε.—

ΣΩ. Εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην, ὦ Θεόδωρε, τὰ[y] ἐκεῖ ἄν σε καὶ περὶ ἐκείνων[z] ἀνηρώτων,[a] εἴ τινες D
αὐτόθι περὶ γεωμετρίαν ἢ[b] τινα ἄλλην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν II. i. 178.
νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι· νῦν δέ—ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι τίνες ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς· ταῦτα δὴ αὐτός τε[c] σκο-

ΣΥ.—[x] ἀπὸ ΣΥ et plerique omnes: ἄπο s.—[y] καὶ τὰ Ξ.—[z] τῶν ἐκείνων ΣΥ.—[a] ἠρώτων ΕF, ἂν ἠρώτων ᚸΔΠ.—[b] εἴ F.—[c] τε om ΣΥ.—[d] ξ. Δ et corr ᚸ.—[e] δὴ

Θεοδώρῳ] Platonis magistro, v. Diog. Laert. ii. 8. s. 103. Heind.

§. 4. ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ] Cic. de Amicit. c. 1. 'Ejus disputationis sententias memoriæ mandavi, quas hoc libro exposui meo arbitratu. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne inquam et inquit sæpius interponeretur, atque ut tanquam a præsentibus coram haberi sermo videretur.' Heind.

αἱ μεταξὺ τῶν λόγων δ.] Videlicet διηγήσεις περὶ αὐτοῦ τε etc. Steph.

περὶ αὑτοῦ τε] Sic cum Buttmanno scripsi pro αὐτοῦ. Heind. Non opus. Dictum pro περὶ αὐτοῦ τε τοῦ Σωκράτους. Beck.

αὑτοῦ τε—ἢ αὖ] Ion. p. 535. D. ὃς ἂν—κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις—ἢ φοβῆται. Heind.

καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου] Schol. οὐ πόῤῥω τοῦ καθήκοντος· de Rep. v. p. 470. B. Καὶ οὐδέν γε, ἔφη, ἀπὸ τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπον λέγω. Heind.

ἧττον γὰρ] Hæc videri possent includenda parenthesi: sed vacat potius γάρ, quum verbo φιλῶ subjungatur καὶ ἐπιθυμῶ. Sic et alibi. Steph. Certe Ficinus particulam γὰρ non expressit. Non assentior. Immo γὰρ idem est quod δή, aut verba, ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ, sejungi a reliquis verbis debent, ut καὶ ante μᾶλλον habeat vim augendi. Fisch.

νῦν δέ· ἧττον γὰρ] Euthyphr. p. 11. C. νῦν δέ· σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν· ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Lach. p. 184. D. Εἰ μὲν γὰρ συνεφερέσθην τώδε, ἧττον ἂν τοῦ τοιούτου ἔδει· νῦν δέ· τὴν ἐναντίαν γὰρ, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο· εὖ δὴ ἔχει καὶ σοῦ ἀκοῦσαι. His quoque locis hoc νῦν δὲ, subsequente vocula γὰρ, per aposiopesin quandam adhibitum puto, quæ alibi manifesta est, ut Lys. ed. Reisk. p. 305. Καὶ ταῦτα εἰ μὲν ἠπίστουν, ἐξελέγχειν ἂν ἐζήτουν· νῦν δέ· ξυμβαίνει γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς προτοῦ, καὶ ἐμοὶ σημεῖα ταῦτα μὲν ἐκείνων ἐστὶν, ἐκεῖνα δὲ τούτων ἱκανά. Ubi vid. Marcland. et cf. Plat. Charmid. §. 50. ibiq. not. nostram. Nimirum h. l. sententiæ complementum infertur verbis seqq. ταῦτα δὴ αὐτός τε etc. itemque duobus prioribus locis; aliis id solet in concitatiore sermonis cursu omitti. Heind.

Mihi δὲ γὰρ ut *enimvero* jungi videtur. Beck.

ἐπίδοξοι] Schol. ἔνδοξοι, ἢ, ὡς νῦν, προσδόκιμοι. Posteriorem significatum apud Atticos unice agnoscunt grammatici. Vid. Pierson. ad Fragm. Herodiani post Mœr. p. 471. Heind.

πω καθ' ὅσον δύναμαι, καὶ τοὺς ἄλλους ἐρωτῶ οἷς ἂν ὁρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας ξυγγίγνεσθαι.[d] σοὶ δὴ[e] οὐκ ὀλίγιστοι[f] πλησιάζουσι, καὶ δικαίως· ἄξιος γὰρ τά τε ἄλλα καὶ γεωμετρίας ἕνεκα. εἰ δὴ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου, ἡδέως ἂν πυθοίμην.

§. 5. ΘΕΟ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον, οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα. καὶ εἰ μὲν ἦν καλός, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ καί τῳ δόξω ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι· νῦν δέ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ[g] ἔστι καλός, προσέοικε δὲ σοὶ τήν τε σιμότητα καὶ τὸ[h] ἔξω τῶν ὀμμάτων· ἧττον δὲ ἢ σὺ
s. 144. ταῦτ' ἔχει. ἀδεῶς δὴ λέγω.[i] εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι ὧν δὴ πώποτε[j] ἐνέτυχον—καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησίακα[k]—οὐδένα πω ᾐσθόμην οὕτω θαυμαστῶς εὖ[l] πεφυκότα. τὸ γὰρ εὐμαθῆ ὄντα, ὡς ἄλλῳ χαλεπόν, πρᾶον αὖ[m] εἶναι διαφερόντως,

ΧΓΔΑΠΣΥΤΒCΕΗ : δὲ *ς.—[f] ὀλιγιστοὶ Γ, ὀλιγοστοὶ FH.—[g] οὐκ...386, 7 διαπράττεσθαι habet ƀ.—[h] τῶν ΣΥ.—[i] ἀδεῶς δὴ λέγω om ƀ.—[j] πώποτ' ƀ.—[k] πολλοῖς δὴ πεπλη-

οἷς ἂν ὁρῶ] *Quorum consuetudinem adolescentes studiose sectari video.* De quo usu vocis *ἐθέλειν* vid. Marcland. ad Lysiam ed. Reisk. p. 616. et Buttmanni Grammaticam L. Gr. p. 365. Heind.

ἄξιος γὰρ τά τε ἄλλα—ἕνεκα] Omissum *εἶ*, quod possit videri excidisse post *ἕνεκα*, ut Ion. p. 532. C. scriptum *περὶ Ὁμήρου λέγειν ἀδύνατος εἶ. Εἰ γὰρ τέχνῃ οἷόστε ἦσθα* etc. Sed par est ratio Protag. p. 328. C. *τῶνδε δὲ οὔπω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν· ἔτι γὰρ ἐν αὐτοῖς εἰσιν ἐλπίδες· νέοι γάρ.* Heind.

§. 5. *οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν*] Ut ante *τίνες ἡμῖν τῶν νέων*. Charmid. §. 12. *ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου.* de Legg. ii. p. 658. E. *Τὸ ἦθος ἡμῖν τῶν νέων.* Thucyd. i. 6. *οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων.* Et cf. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 274. Heind.

καὶ μή μοι ἄχθου] Frustra Heusdius in Specim. Crit. p. 10. ad Euthyphr. h. l. sollicitavit, parenthesin hanc, *καὶ μή μοι ἄχθου*, post illa demum *ἀδεῶς δὴ λέγω* transponens. In quo si mentem ejus satis assequor, utramque hanc formulam eo adhibitam putavit a Socrate, ut impuri ille amoris suspicionem a se amoliretur; quod secus est. Nimirum hæc, *καὶ μή μοι ἄχθου*, pertinent ad totum hoc, *οὐκ ἔστι καλὸς, προσέοικε δὲ σοὶ τήν τε σιμότητα* etc. atque his verbis Theodorus suum de Theæteti vel potius Socratis forma judicium excusat. Illa autem, *ἀδεῶς δὴ λέγω*, referenda sunt ad verba prægressa *ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ* etc. Porro in his *οὐκ ἔστι καλὸς*, præeunte Ficino, idem Heusdius scribendum conjecit *οὐ γάρ ἐστι καλὸς*, ut post *νῦν δὲ* cogitatione suppleatur *οὐ σφόδρα φοβοῦμαι λέγειν*, de quo ellipseos genere post *νῦν δὲ* satis frequente præter exempla ibi ab Heusdio laudata vid. Heindorf. ad §. 4. p. 286. et ad Charmid. §. 50. Quæ etsi elegans est conjectura, alia tamen quam Ficini auctoritate confirmari debebat. Nam is illud *enim* propter præcedentia verba *Nunc autem ne mihi succenseas* in versione sua videtur inseruisse. Buttm.

τήν τε σιμότητα] Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Diall. Mort. xx. 4. Bip. t. ii. p. 508. et Wernsdorf. ad Himer. p. 464. Heind.

τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων] *Et prominentibus oculis*, vel, *extantibus.* Steph.

τὸ ἔξω τῶν ὀμμ.] Oculos *ἐπιπολαίους* appellat Xenoph. Sympos. v. 5. Cf. Theæt. §. 156. Heind.

τὸ γὰρ εὐμαθῆ] *Nam esse docilem quantum vix alius quisquam esse possit, simulque mitem supra omnes, præterea*

ἀκοῆς, εἶπέ τε ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι, εἴ περ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι.

ΤΕΡ. Καὶ[l] ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπεν. ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι;

ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στόματος·
ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν[m] τότ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνή- I. 143.
ματα, ὕστερον δὲ κατὰ σχολὴν ἀναμιμνησκόμενος ἔγραφον, καὶ ὁσάκις Ἀθήναζε ἀφικοίμην, ἐπανηρώτων τὸν Σωκράτην[n] ὃ μὴ[o] ἐμεμνήμην, καὶ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωρθούμην. ὥς τέ μοι σχεδόν τι πᾶς ὁ λόγος γέγραπται.

§. 3. ΤΕΡ. Ἀληθῆ· ἤκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ
μέντοι ἀεὶ μέλλων κελεύσειν ἐπιδεῖξαι διατέτριφα[p] δεῦρο. II. i. 177.

Ξ.—[k] συγγινόμενός H.—[l] : καὶ Δ. vulgo enim: ἀτάρ.—[m] μὲν om ⅩΔΠ.—[n] σωκράτην ΛΞΣΥBCEFH : σωκράτη °ς.—[o] μὴ om pr Π.—[p] ἐπιδεῖξαι καὶ διατέτριφα Γ.

καὶ ἀλ.—Ἀτὰρ] Facile quem in suspicionem inducat ἀτὰρ, excidisse aliquid, ad quod illud referatur. Suspicatus certe videtur Ficinus, quippe qui suppleverit *certe*. Sed nihil excidit vel supplendum est. Vitium est in distinctione. Ad præcedentia illa εἶπέ τε ὅτι π. κ. τ. λ. eleganter respondet Terpsion: Καὶ ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπε· ἀτὰρ τίνες κ. λ. Ejusdem in respondendo elegantiæ est Phædr. p. 227. A. Φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. ΣΩ. Καλῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, λέγει· ἀτὰρ— Sophista 232. D. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνη περί τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι. ΞΕΝ. Καὶ πολλῶν γε, ὦ μακάριε, ἑτέρων· ἀτὰρ— Meno p. 79. D. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι—ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν— ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὦ Σώκρατες. Cf. Lucian. Conviv. t. iii. p. 422. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον· ἀτὰρ τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν; Heusd.

καὶ ἀλ.—εἶπε. Ἀτὰρ] Verba, Καὶ ἀληθῆ—εἶπε, quæ vulgo ad prægressam Euclidis orationem trahuntur, Terpsioni adscripsi, postulante et ratione et usu voculæ ἀτάρ. Paullo ante §. 1. καὶ οὐδέν γε ἄτοπον—. Ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυεν; §. 29. Εὖγε, νὴ τὴν Ἥραν, ὦ φίλε, καὶ θείως. Ἀτὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐὰν ἀποκρίνῃ, ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται. Phædr. init. l. c. Heind.

ἀτὰρ τίνες] Laudat hunc locum Suidas, in verbo ἀποστοματίζειν, ita: Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος· ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τοῦτ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. Fisch.

ἀτὰρ τίνες ἦσαν κ. τ. λ.] *Sed quales hi fuerint sermones, possisne referre?* Plat. Ion. p. 532. D. πῶς τοῦτο λέγω, δέῃ τί μου ἀκοῦσαι; Lucian. Halc. 4. Bip. t. i. p. 132. Ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν; Non opus igitur interrogandi nota post λόγοι, apposita apud Suid. v. ἀποστοματίζειν hæc laudantem. Heind.

οὔκουν οὔ γε ἀπὸ στόμ.] Vitiose. Xenoph. Mem. Socr. iii. 6. 9. Οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτω γε ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. De voc. οὕτω cf. nos ad Plat. Phædr. §. 24. et Marcland. ad Maxim. Tyr. Diss. xvi. 1. ἀπὸ στόματος est *memoriter, libro non adhibito*. Vid. Tim. Lex. p. 43. ibiq. Ruhnk. Heind.

εὐθὺς] Pertinet ad ἐλθὼν, *statim ut domum redieram*. Conf. J. H. Vossius ad Virgil. G. iii. v. 398. Heind.

§. 3. ἀληθῆ· ἤκουσά σου] Parum sane commodum h. l. est istud ἀληθῆ, vellemque additum γὰρ post ἤκουσα. An forte scribendum Ἀλλ' ἤδη ἤκουσα? Heind.

διατέτριφα] διατρίβειν etiam accipio pro *versari*, sed propter δεῦρο (qua particula motus ad locum significatur) malui vertere *Commeare*. Q. d. *Huc sæpe ventitavi, commorandi causa*. Serran.

διατέτριφα] *Atque adeo commoratus hic sum, quod semper te hortaturus essem ut illum mihi ostenderes*. Intelligit autem se in animo semper habentem illum

ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι, ὡς ἐξ ἀγροῦ ἥκων.

ΕΥ. Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ αὐτὸς μέχρι[q] Ἐρινοῦ[r] Θεαίτητον προὔπεμψα, ὥστε οὐκ ἂν[s] ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. ἀλλ' ἴωμεν, καὶ ἡμῖν ἅμα ἀναπαυομένοις ὁ παῖς ἀναγνώσεται.

ΤΕΡ. Ὀρθῶς λέγεις.—

ΕΥ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ὦ Τερψίων, τουτί· ἐγραψάμην δὲ δὴ οὑτωσὶ τὸν λόγον, οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη[t] διηγούμε-

—[q] μέχρις ΓΛ.—[r] ἐρείνου ΧΔΞΣΥ et corr Γ, ἐρεῖν οὗ ΛΗ, ἐρεινεοῦ F, ἐρεινειοῦ mg H: ἐρινεοῦ *ς.—[s] κἂν Σ.—[t] σωκράτην F.—[u] ἔφην Π.—[v] τε om pr Δ.—[w] λέγει

hortari, distulisse. Steph.

διατέτριφα δεῦρο] Vulgo ita explicant: *commoratus hic sum semper te hortaturus, ut librum mihi ostenderes*, ut δεῦρο h. l. positum accipiatur pro ἐνθάδε, velut ὁ δεῦρο τόπος apud Tyr. Max. Diss. xli. 5. ubi vid. Marcland. Plat. Parmen. p. 126. A. ἐπεδήμησα δεῦρο, Aristoph. Lys. 62. παρέσεσθαι δεῦρο, et similia. Sed Terpsion haud dubie itidem Megarensis fuit. Verissime, opinor, Buttmannus locum ita interpretatur: *atque semper te hortaturus, ut librum mihi ostenderes, huc usque moratus s. cunctatus sum*. Quem in modum δεῦρο adhibitum Eurip. Med. v. 670. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον, locisque aliis. Heind.

ἀναπ. δέομαι] *Quiescendi occasionem quæro*. Ita exponi potest hoc loco, ut ex ipso linguæ usu docet quoque Thesaurus. Serran. *Quiescere necesse habeo*. Steph.

πάντως ἔγωγε] Notandum hoc πάντως ita h. l. positum, ut possit propemodum permutari cum particulis ἄλλως τε καὶ, de quo usu satis crebro nihildum equidem a doctis monitum reperi; de Legg. i. p. 625. A. προσδοκῶ οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡμᾶς—τὴν διατριβὴν—κατὰ τὴν πορείαν ποιήσεσθαι· πάντως δή γε (l. δ' ἥγε) ἐκ Κνωσσοῦ ὁδὸς—ἱκανή. de Rep. vi. p. 504. E. ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα· πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας. Politic. p. 268. E. Ἀλλὰ δὴ τῷ μύθῳ που πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν καθάπερ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιᾶς ἔτη. Apolog. Socr. p. 33. D. Εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ ἤθελον (ἐμοῦ κατηγορεῖν), τῶν οἰκείων τινὰς τῶν ἐκείνων—νῦν μεμνῆσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι (χρῆν). Πάντως δὲ πάρεισι πολλοὶ αὐτῶν ἐνταυθοῖ etc. Lysias in Eratosth. Reisk. p. 386. ἔλεγον,—καλλίστην εἶναι πρόφασιν τιμωρεῖσθαι μὲν δοκεῖν, τῷ δὲ ἔργῳ χρηματίζεσθαι· πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν πένεσθαι, τὴν δὲ ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων. Heind.

ἐρινεοῦ] Ἐρινεὸν locum esse Athenis proximum existimo, et idem vocabulum idcirco servandum esse. Serran.

ἐρινεοῦ] *Usque ad caprificum deduxi*. Intelligit (ut opinor) certum extra illam urbem locum illique propinquum, in quo esset caprificus. Steph.

Ἐρινεοῦ] Sic majuscula littera scripsi pro ἐρινεοῦ, quod Stephanus et Cornarius de nescio qua *caprifico* ceperunt. Loci hoc nomen esse declarat Pausan. i. p. 92. ῥεῖ δὲ Κήφισσος πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα, καὶ παρ' αὐτῷ καλοῦσιν Ἐρινεὸν, λέγοντες τὸν Πλούτωνα, ὅτε ἥρπασε τὴν Κόρην, καταβῆναι ταύτῃ. Heind.

ἴωμεν] Sc. οἴκαδε. Heind.

ὁ παῖς] Ficin. *puer aliquis*. Imo is, quem secum habebat, ὁ ἀκόλουθος Euclidis. V. nostra ad Charmid. §. 6. Mox post ὀρθῶς λέγεις intellige utrumque ædes ingressum, ubi librum promit Euclides. Heind.

τὸ μὲν δὴ κ. τ. λ.] *Hic liber, Terpsion, illos complectitur sermones, quos quidem non ita scripseram quasi mihi illos Socrates commemoraret, sed tanquam cum iis colloqueretur apud quos hic habitus est sermo*. Malui ita vertere, expressa (opinor) sententia, et rotundius quam si verborum vestigiis insisterem. Serran.

τὸ μὲν δὴ] *Hic est ille liber, Terpsion. sic autem a me perscriptus est ille sermo, ut non inducatur hic Socr. ea narrationis forma utens qua apud me utebatur: sed cum iis ipsis colloquens quibuscum se fuisse colloquutum aiebat: nimirum cum Theodoro*. Steph.

νον ὡς διηγεῖτο, ἀλλὰ διαλεγόμενον οἷς ἔφη[u] διαλεχθῆναι. ἔφη δὲ τῷ τε[v] γεωμέτρῃ Θεοδώρῳ καὶ τῷ Θεαιτήτῳ. [§. 4.] Ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρέχοιεν πράγματα αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις περὶ αὑτοῦ τε ὁπότε λέγοι[w] ὁ Σωκράτης, οἷον Κἀγὼ ἔφην ἢ Καὶ ἐγὼ εἶπον, ἢ αὖ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου, ὅτι Συνέφη ἢ Οὐχ ὡμολόγει, τούτων ἕνεκα ὡς αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἔγραψα, ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα.

ΤΕΡ. Καὶ οὐδέν γε ἀπὸ[x] τρόπου, ὦ Εὐκλείδη.

ΕΥ. Ἀλλά, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε.—

ΣΩ. Εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην, ὦ Θεόδωρε, τὰ[y] ἐκεῖ ἄν σε καὶ περὶ ἐκείνων[z] ἀνηρώτων,[a] εἴ τινες
αὐτόθι περὶ γεωμετρίαν ἢ[b] τινα ἄλλην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν II. i. 178.
νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι· νῦν δέ—ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι τίνες ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς· ταῦτα δὴ αὐτός τε[c] σκο-

ΣΥ.—[x] ἀπὸ ΣΥ et plerique omnes: ἄπο s.—[y] καὶ τὰ Ξ.—[z] τῶν ἐκείνων ΣΥ.—[a] ἠρώτων EF, ἂν ἠρώτων ΧΔΠ.—[b] εἰ F.—[c] τε om ΣΥ.—[d] ξ. Δ et corr Χ.—[e] δὴ

Θεοδώρῳ] Platonis magistro, v. Diog. Laert. ii. 8. s. 103. Heind.

§. 4. ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ] Cic. de Amicit. c. 1. ' Ejus disputationis sententias memoriæ mandavi, quas hoc libro exposui meo arbitratu. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne inquam et inquit sæpius interponeretur, atque ut tanquam a præsentibus coram haberi sermo videretur.' Heind.

αἱ μεταξὺ τῶν λόγων δ.] Videlicet διηγήσεις περὶ αὑτοῦ τε etc. Steph.

περὶ αὑτοῦ τε] Sic cum Buttmanno scripsi pro αὐτοῦ. Heind. Non opus. Dictum pro περὶ αὐτοῦ τε τοῦ Σωκράτους. Beck.

αὑτοῦ τε—ἢ αὖ] Ion. p. 535. D. ὃς ἂν—κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις—ἢ φοβῆται. Heind.

καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου] Schol. οὐ πόῤῥω τοῦ καθήκοντος· de Rep. v. p. 470. B. Καὶ οὐδέν γε, ἔφη, ἀπὸ τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπον λέγω. Heind.

ἧττον γὰρ] Hæc videri possent includenda parenthesi: sed vacat potius γάρ. quum verbo φιλῶ subjungatur καὶ ἐπιθυμῶ. Sic et alibi. Steph. Certe Ficinus particulam γὰρ non expressit. Non assentior. Immo γὰρ idem est quod δὴ, aut verba, ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ, sejungi a reliquis verbis debent, ut καὶ ante μᾶλλον habeat vim augendi. Fisch.

νῦν δέ· ἧττον γὰρ] Euthyphr. p. 11. C. νῦν δέ· σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν· ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Lach. p. 184. D. Εἰ μὲν γὰρ συνεφερέσθην τώδε, ἧττον ἂν τοῦ τοιούτου ἔδει· νῦν δέ· τὴν ἐναντίαν γὰρ, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο· εὖ δὴ ἔχει καὶ σοῦ ἀκοῦσαι. His quoque locis hoc νῦν δὲ, subsequente vocula γὰρ, per aposiopesin quandam adhibitum puto, quæ alibi manifesta est, ut Lys. ed. Reisk. p. 305. Καὶ ταῦτα εἰ μὲν ἠπίστουν, ἐξελέγχειν ἂν ἐζήτουν· νῦν δέ· ξυμβαίνει γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς προτοῦ, καὶ ἐμοὶ σημεῖα ταῦτα μὲν ἐκείνων ἐστὶν, ἐκεῖνα δὲ τούτων ἱκανά. Ubi vid. Marcland. et cf. Plat. Charmid. §. 50. ibiq. not. nostram. Nimirum h. l. sententiæ complementum infertur verbis seqq. ταῦτα δὴ αὐτός τε etc. itemque duobus prioribus locis; aliis id solet in concitatiore sermonis cursu omitti. Heind.

Mihi δὲ γὰρ ut enimvero jungi videtur. Beck.

ἐπίδοξοι] Schol. ἔνδοξοι, ἢ, ὡς νῦν, προσδόκιμοι. Posteriorem significatum apud Atticos unice agnoscunt grammatici. Vid. Pierson. ad Fragm. Herodiani post Mœr. p. 471. Heind.

τῶ καθ' ὅσον δύναμαι, καὶ τοὺς ἄλλους ἐρωτῶ οἷς ἂν ὁρῶ
τοὺς νέους ἐθέλοντας ξυγγίγνεσθαι.[d] σοὶ δὴ[e] οὐκ ὀλίγιστοι[f]
πλησιάζουσι, καὶ δικαίως· ἄξιος γὰρ τά τε ἄλλα καὶ
γεωμετρίας ἕνεκα. εἰ δὴ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου,
ἡδέως ἂν πυθοίμην.

§. 5. ΘΕΟ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ
σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον, οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ
ἐντετύχηκα. καὶ εἰ μὲν ἦν καλός, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα
λέγειν, μή καί τῳ δόξω ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι· νῦν δέ,
καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ[g] ἔστι καλός, προσέοικε δὲ σοὶ τήν
τε σιμότητα καὶ τὸ[h] ἔξω τῶν ὀμμάτων· ἧττον δὲ ἢ σὺ
r. 144. ταῦτ' ἔχει. ἀδεῶς δὴ λέγω.[i] εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι ὧν δὴ πώ-
ποτε[j] ἐνέτυχον—καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησίακα[k]—οὐδένα
πω ᾐσθόμην οὕτω θαυμαστῶς εὖ[l] πεφυκότα. τὸ γὰρ εὐμα-
θῆ ὄντα, ὡς ἄλλῳ χαλεπόν, πρᾷον αὖ[m] εἶναι διαφερόντως,

ΧΓΔΑΠΣΥΒCΕΗ : δὲ *ς.—[f] ὀλιγιστοὶ Γ, ὀλιγοστοὶ FH.—[g] οὐκ...386, 7 διαπράττεσθαι habet b.—[h] τῶν ΣΥ.—[i] ἀδεῶς δὴ λέγω om b.—[j] πώποτ' b.—[k] πολλοῖς δὴ πεπλη·

οἷς ἂν ὁρῶ] *Quorum consuetudinem adolescentes studiose sectari video.* De quo usu vocis *ἐθέλειν* vid. Marcland. ad Lysiam ed. Reisk. p. 616. et Buttmanni Grammaticam L. Gr. p. 365. Heind.

ἄξιος γὰρ τά τε ἄλλα—ἕνεκα] Omissum *εἶ*, quod possit videri excidisse post *ἕνεκα*, ut Ion. p. 532. C. scriptum *περὶ Ὁμήρου λέγειν ἀδύνατος εἶ. Εἰ γὰρ τέχνῃ οἷός τε ἦσθα* etc. Sed par est ratio Protag. p. 328. C. *τῶνδε δὲ οὔπω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν· ἔτι γὰρ ἐν αὐτοῖς εἰσιν ἐλπίδες· νέοι γάρ.* Heind.

§. 5. *οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν*] Ut ante *τίνες ἡμῖν τῶν νέων.* Charmid. §. 12. *ἥτε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου.* de Legg. ii. p. 658. E. *Τὸ ἦθος ἡμῖν τῶν νέων.* Thucyd. i. 6. *οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων.* Et cf. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 274. Heind.

καὶ μή μοι ἄχθου] Frustra Heusdius in Specim. Crit. p. 10. ad Euthyphr. h. l. sollicitavit, parenthesin hanc, *καὶ μή μοι ἄχθου*, post illa demum *ἀδεῶς δὴ λέγω* transponens. In quo si mentem ejus satis assequor, utramque hanc formulam eo adhibitam putavit a Socrate, ut impuri ille amoris suspicionem a se amoliretur; quod secus est. Nimirum hæc, *καὶ μή μοι ἄχθου*, pertinent ad totum hoc, *οὐκ ἔστι καλός, προσέοικε δὲ σοὶ τήν τε σιμότητα* etc. atque his verbis Theodorus suum de Theæteti vel potius Socratis forma judicium excusat. Illa autem, *ἀδεῶς δὴ λέγω*, referenda sunt ad verba prægressa *ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ* etc. Porro in his *οὐκ ἔστι καλός*, præeunte Ficino, idem Heusdius scribendum conjecit *οὐ γάρ ἐστι καλός*, ut post *νῦν δὲ* cogitatione suppleatur *οὐ σφόδρα φοβοῦμαι λέγειν*, de quo ellipseos genere post *νῦν δὲ* satis frequente præter exempla ibi ab Heusdio laudata vid. Heindorf. ad §. 4. p. 286. et ad Charmid. §. 50. Quæ etsi elegans est conjectura, alia tamen quam Ficini auctoritate confirmari debebat. Nam is illud *enim* propter præcedentia verba *Nunc autem ne mihi succenseas* in versione sua videtur inseruisse. Buttm.

τήν τε σιμότητα] Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Diall. Mort. xx. 4. Bip. t. ii. p. 508. et Wernsdorf. ad Himer. p. 464. Heind.

τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων] *Et prominentibus oculis*, vel, *extantibus.* Steph.

τὸ ἔξω τῶν ὀμμ.] Oculos *ἐπιπολαίους* appellat Xenoph. Sympos. v. 5. Cf. Theæt. §. 156. Heind.

τὸ γὰρ εὐμαθῆ] *Nam esse docilem quantum vix alius quisquam esse possit, simulque mitem supra omnes, præterea*

καὶ[n] ἐπὶ τούτοις ἀνδρεῖον παρ' ὁντινοῦν, ἐγὼ μὲν οὔτ' ἂν ᾠόμην[o] γενέσθαι οὔτε[p] ὁρῶ γιγνομένους· ἀλλ' οἵ τε ὀξεῖς ὥσπερ οὗτος καὶ ἀγχῖνοι[q] καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ II. i. 179.
πρὸς τὰς ὀργὰς[r] ὀξύῤῥοποί εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται ὥς

σίακα b.—[l] εὖ om b.—[m] αὖ om ΓΛΞΣΥFH.—[n] καὶ om pr Π.—[o] ᾤμην b.—[p] οὔθ' b.

et fortem præ quovis alio esse: (hæc certe sunt ejusmodi ut) ego nec talem futurum quenquam existimaverim, nec (ullos alios) videam qui tales sint. Quin potius illi qui acuto præditi sunt ingenio, (vel *acri*) *suntque solertes* (vel *sagaces*) *et memores &c.* Desunt autem aliquot verba ante ἐγὼ μὲν, aut aliqua propter ἀνακολουθίαν orationis sunt subaudienda. Steph.

τὸ γὰρ εὐ.] Ego ut ἀνακολουθίας insolentiam non video, ita integram esse Theodori orationem puto. Sensus est, *nam et egregie docilem esse, et insigniter humanum fortemque, talem vero hominem neque fuisse unquam arbitrabar, neque video esse.* Miror, nec Ficinum se potuisse hinc expedire. Vertit enim, *difficile admodum* [An legit Ficinus ἄλλως? ut paulo post καὶ ἄλλως εὐδοκίμου. Faehse.] *est, reperire hominem docilem simul et præ cæteris mansuetum et cum omnibus virilem. Equidem nec fuisse unquam existimo nec esse video, qui ita natura sint instituti.* Fisch.

τὸ γὰρ εὐ.] Cornarius: *Num si cui alii, ei, qui docilis est, difficile est, ut rursus insigniter mansuetus sit, et ad hæc ut, si quis alius, virilis sit: ego quidem talem neque fuisse puto, neque esse video.* Quasi hæc ita scripta legisset: Τῷ γὰρ εὐμαθεῖ ὄντι, εἴπερ ἄλλῳ, χαλεπόν. Qua tamen correctione non magis est opus, quam illa, quæ nobis olim loci difficultatem tollere videbatur, ut rescriberetur, τὸ γὰρ εὐμ. ὄντα, ὡς ἄλλων οὐδένα, χαλεπὸν, πρᾶον etc. Ne syllabam quidem in his movendam aio. Scilicet Theodorus sic fere, τὸ γὰρ εὐμαθῆ ὄντα—παρ' ὁντινοῦν, πῶς οὐ τοῦτο θαυμαστόν; vel similem in modum locuturus, neglecto, ut fieri solet in dicendi calore, constructionis initio, orationem ita flectit, quasi dixisset, Εὐμαθῆ γάρ τινα, ὡς ἄλλῳ χαλεπὸν, καὶ πρᾶον αὖ διαφερόντως καὶ ἐπὶ τούτοις ἀνδρεῖον παρ' ὁντινοῦν—. Cujusmodi sermonis ἀνακολουθίαν vidimus Gorg. §. 155. Quæ ratio si cui non satisfecerit, poterit hoc τὸ εἶναι a reliqua structura sejunctum explicari *quod attinet ad* etc. ad γενέσθαι autem subaudiri τοιοῦτόν τινα. Plat. Protag. p. 317. A. Τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι, ἀλλὰ καταφανῆ εἶναι, πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπιχειρήματος, καὶ πολὺ δυσμενεστέρους παρέχεσθαι ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους. de Rep. i. p. 331. B. Τὸ γὰρ μηδὲ ἄκοντά τινα ἐξαπατῆσαι ἢ ψεύσασθαι—, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις ξυμβάλλεται. Xenoph. Cyrop. i. p. 30. C. Ἀλλὰ μέντοι τό γε μελετᾶσθαι, ἔφη, ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προειπὼν ἑκάστοις καὶ ἆθλα προτιθεὶς μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα. Atque hanc simplicissimam puto structuræ expediendæ rationem, neque assentior amico, illud τὸ—εἶναι tanquam accusativum trahendum putanti ad infinit. γενέσθαι, eodem fere sensu ac si scriptum esset, Τὸ γὰρ εὐμαθῆ ὄντα—πρᾶον αὖ εἶναι διαφερόντως—ἐγὼ μὲν οὔτ' ἂν ᾠόμην δυνατὸν, quod quum per se durissimum sit, tum in hac sermonis junctura Plato haud dubie scripsisset γιγνόμενον, non γιγνομένους. Jam nihil quidquam, opinor, in ipsa constructione difficultatis superest; residet tamen aliquid in his, ὡς ἄλλῳ χαλεπόν. Nam εὐμάθεια, naturæ donum, quod nullo studio parari potest, qui potest χαλεπόν τι, *difficile aliquid*, dici? Scilicet coartata est, ut fit interdum, oratio, sic fere resolvenda: ὡς ἄλλον εἶναι χαλεπόν.—De sententia denique, persimilis est locus de Rep. vi. p. 503. C. Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι (καὶ) νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας (καὶ?) οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅποι ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν ἐξ αὐτῶν οἴχεται. Heind.

ἄττοντες] Recentioris Atticismi est hoc ἄττειν sine iota subscripto. V. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 467. et Dawes. Misc. Crit. ed. Lips. p. 387. Deinde Schol. τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα, ἀστήρικτα. Ἕρματα γὰρ τὰ ἐρείσματα ἢ στηρίγματα. Intelligendæ *naves non saburratæ*. V. Suid. v. ἕρμα. Locu-

περ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται, οἵ τε αὖ ἐμβριθέστεροι νωθροί πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις καὶ λήθης γέμοντες. [§. 6.] Ὁ δὲ οὕτω λείως τε[s] καὶ ἀπταίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις μετὰ πολλῆς πραότητος,[t] οἷον[u] ἐλαίου[v] ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος, ὥστε θαυμάσαι τὸ τηλικοῦτον ὄντα οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι.

ΣΩ. Εὖ ἀγγέλλεις.[w] τίνος δὲ καὶ ἔστι τῶν πολιτῶν;

ΘΕΟ. Ἀκήκοα μὲν τοὔνομα, μνημονεύω δὲ οὔ. ἀλλὰ

—[q] ἀγχῖνοι ΓΛ: ἀγχίνοι *ς.—[r] ὁρμὰς Γ.—[s] τελείως Η.—[t] πολλῆς τῆς πραότητος Ξς.—[u] οἱονεὶ corr Π.—[v] ἐλέου ς.—[w] ἀγγέλεις Ξ, ἀγγελεῖς ABCEFH, λέγεις corr

τίονεm autem hanc quomodo suam imitando fecerint posteriores, docebit Ruhnk. ad Longin. p. 242. Cf. ibid. Toup. p. 275. Heind.

μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι] Duplex comparativus Græco sermoni communis est cum Latino. Plat. de Legg. iv. p. 704. D. Τραχυτέραν αὐτὴν ἢ πεδινωτέραν ἂν λέγοις. de Rep. iii. p. 409. D. πλεονάκις δὲ πονηροῖς ἢ σοφοῖς ἐντυγχάνων σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι αὐτῷ. Isocrat. Archidam. p. 120. D. ed. Steph. ἀναγκαῖον ἦν συντομώτερον ἢ σαφέστερον διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. Conf. Hom. Odyss. A. v. 164. Heind.

§. 6. ἐλέου] Non dubitari videtur posse, quin hoc vocabulum corruptum sit, aliudque substituendum in locum ejus. Ficinus quidem in libris suis Græcis scriptum invenerat ἐλαίου· vertit enim, *ut nec lubricus quietusque olei fluxus mollior et suavior videatur.* Sed Serranus e suo codice manu scripto laudat Εἰλίσσου· ita ut hanc lectionem amplectatur, rejiciat illam alteram ἐλαίου, quod dure dicatur ῥεῦμα ἐλαίου ῥέοντος, et quod verba ῥέειν et ἀψοφητὶ declarent, sermonem esse de fluvio: ita ut οἷον ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος dictum sit, ut apud Horatium (Od. iii. 29.) 'ritu fluminis cum pace delabentis.' Stephanus ait, non satis conspicuam fuisse in veteri codice scripturam vocis ejus, pro qua legeretur in libris editis ἐλέου, sed se tamen malle ἐλαίου fatetur. At tu, bone vir, dicere debebas, in editione Bas. 2. extare ἐλῃίου, quod quid sibi vellet, te non satis assequi potuisse. Ego vero ex ἐλαίου ortum arbitror: quæ haud dubie vera lectio est. Nam primo sic apparet facile, unde extiterit ἐλέου, quum permutatione litterarum ε et αι nihil sit frequentius. deinde, si Plato scripsisset Εἰλισσοῦ, addere etiam articulum debuisset τοῦ Εἰλισσοῦ. denique durities, qua Serranus laborare putabat verba illa, non major est, quam illa, quæ inest verbis Ovidii (Met. i. 111.) his, 'Flumina jam lactis, jam flumina nectaris, ibant.' Fisch.

ἐλαίου] Vitiose Ald. ἐλέου, qui error in ceteras fluxit Edd. Bas. 2. ἐλῃίου. Ἐλαίου Ficinus expressit et reposuit Cornarius, idque et sensus flagitat et firmat Dionys. Halic. in Demosth. p. 175. a Ruhnkenio in loci hujus imitatoribus ad Longin. p. 264. laudatus: ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα. Ac pertinent huc illa Plutarchi Sympos. vi. p. 696. Κινούμενον (τὸ ἔλαιον) ἥκιστα ψοφεῖ τῶν ὑγρῶν etc. ut Serrano gratiam faciamus commenti sui Εἰλισσοῦ, quod in libro se reperisse nemini persuadeat. Heind.

ὥστε θαυμάσαι] Sc. τινά. Aristoph. Plut. 810. Τὰ σκευάρια πλήρη 'στὶν, ὥστε θαυμάσαι. Heind.

οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι] Xenoph. Sympos. ii. 11. ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν, ὥστε οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο, μή τι πάθοι, ἡ δὲ θαρροῦντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο. Heind.

τίνος δὲ καὶ ἔστι] De Rep. iv. p. 434. D. Τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; Lucian. Halcyon. 2. τηλίκον δέ τι καὶ ἔστι, ὦ Σώκρατες; Sed hujus generis obvia sunt ubivis exempla. Heind.

μνημονεύω δὲ οὔ. Ἀλλὰ] οὔ pro οὐκ positum est, ut sæpe fit in fine periodi. V. Dorvill. ad Charit. p. 639. Heind.

γάρ ἐστι τῶνδε τῶν[x] προσιόντων ὁ ἐν τῷ μέσῳ. ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο ἑταῖροί τέ τινες οὗτοι αὐτοῦ καὶ αὐτός, νῦν δέ μοι δοκοῦσιν ἀλειψάμενοι δεῦρο ἰέναι. ἀλλὰ σκόπει εἰ γιγνώσκεις αὐτόν.

ΣΩ. Γιγνώσκω· ὁ τοῦ[y] Σουνιέως Εὐφρονίου ἐστί, καὶ πάνυ γε, ὦ φίλε, ἀνδρὸς οἷον καὶ σὺ τοῦτον[z] διηγεῖ, καὶ ἄλλως[a] εὐδοκίμου,[b] καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπε. τὸ δ' ὄνομα οὐκ οἶδα τοῦ μειρακίου.

§. 7. ΘΕΟ. Θεαίτητος, ὦ Σώκρατες, τό γε ὄνομα· τὴν μέντοι οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποί τινες διεφθαρκέναι. II. i. 180.
ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός,[c] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Γεννικὸν[d] λέγεις τὸν ἄνδρα. καί μοι κέλευε αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι.[e]

ΘΕΟ. Ἔσται[f] ταῦτα. Θεαίτητε, δεῦρο παρὰ Σωκράτη.[g]

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἵνα κἀγὼ ἐμαυτὸν ἀνασκέψωμαι, ποῖόν τι ἔχω τὸ πρόσωπον. φησὶ γὰρ Θεόδωρος ἔχειν με σοὶ ὅμοιον. ἀτὰρ εἰ νῷν[h] ἐχόντοιν ἑκατέρου λύραν ἔφη αὐτὰς ἡρμόσθαι ὁμοίως, πότερον εὐθὺς ἂν ἐπιστεύομεν ἢ ἐπεσκεψάμεθ' ἂν εἰ μουσικὸς ὢν λέγει;

Γ.—[x] τῶν om H.—[y] ὅτι Σ et pr Ξ.—[z] τὸν Λ.—[a] ἄλλος pr Π.—[b] εὐδόκιμον Δ et pr ϒΠ.—[c] θαυμαστῶς ΣΥΗ.—[d] γεννικὸν ϒΔΞΣΥΒCΕΗ: γενικὸν ς.—[e] παρακαθέζεσθαι Λ.—[f] ἔστι ϒΔΠ.—[g] σωκράτην corr B, σωκράτει Λ.—[h] εἰ νῷν corr Λ, ἡμῶν

ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ] Schol. *Τόποι τινὲς ἦσαν, ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεος, ὁ δὲ ἐντὸς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων Δρόμοι καλούμενοι.* Mihi vocabulum *ἔξω* non ad urbem referendum videtur, sed ad eam potius palæstram, in qua cum Theodoro Socrates consedisse videtur, ut *ὁ ἔξω δρόμος* intelligi debeat haud dubie de *ξυστῷ*. Vitruv. v. 11. 'Extra autem (palæstram) disponantur porticus tres' etc. Mox addit: 'Hæc autem porticus *ξυστὸς* apud Græcos vocitatur, quod athletæ per hiberna tempora in tectis stadiis exercentur.' Aristiæque versus est apud Polluc. ix. 43. *Ἦν μοι παλαίστρα καὶ δρόμος ξυστὸς πέλας.* Neque dispar est ratio in Ælian. V. H. iii. 19. *Καὶ διὰ ταῦτα ἀποστὰς ὁ Πλάτων τοῦ ἔξω περιπάτου ἔνδον ἐβάδιζε σὺν τοῖς ἑταίροις.* Mox de hoc usu verbi *γιγνώσκω* v. Dorvill. ad Charit. p. 146. HEIND.

§. 7. *γενικὸν*] Stephanus conj. *γεννικόν*, recte, opinor. *Γεννικὸς* enim dicitur, ut *γενναῖος*. Altera scriptura debetur antiquæ scribendi rationi. nam Quinctiliani (i. 7.) observatio, 'semivocales non geminare, diu fuit usitatissimi moris,' etiam ad Græcorum orthographiam pertinet. FISCH. Cf. VV. DD. ad Geopon. v. 22. 2. ED. BIP.

γεννικὸν] Ita loco vulgati *γενικὸν* scribendum jam Stephanus monuit, neque hunc locum prætermisit, quem nihil fere in his litteris latebat, Hemsterhus. ad Lucian. Somn. §. 7. Bip. t. i. p. 181. Cf. Dorvill. ad Chariton. p. 310. HEIND.

ἢ ἐπεσκεψάμεθ' ἂν] Expectabas *ἐπεσκεπτόμεθ' ἂν*, sed vid. not. ad Gorg. §.

ΘΕΑΙ. Ἐπεσκεψάμεθ' ἄν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοιοῦτον μὲν εὑρόντες ἐπειθόμεθ' ἄν, ἄμουσον δὲ ἠπιστοῦμεν;

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Νῦν δέ γ' οἶμαι, εἴ τι μέλει ἡμῖν τῆς[i] τῶν προσώ-
I. 145. πων ὁμοιότητος, σκεπτέον[j] εἰ γραφικὸς ὢν λέγει ἢ[k] οὔ.

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Ἦ οὖν ζωγραφικὸς Θεόδωρος;

ΘΕΑΙ. Οὐχ, ὅσον γ' ἐμὲ[l] εἰδέναι.

ΣΩ. Ἆρ' οὐδὲ γεωμετρικός;

ΘΕΑΙ. Πάντως δή που, ὦ Σώκρατες.

II. i. 181. §. 8. ΣΩ. Ἦ καὶ[m] ἀστρονομικὸς καὶ λογιστικός[n] τε καὶ μουσικὸς καὶ ὅσα παιδείας ἔχεται;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Εἰ μὲν ἄρα[o] ἡμᾶς τοῦ σώματός τί φησιν ὁμοίους[p] εἶναι ἐπαινῶν πῃ ἢ ψέγων, οὐ πάνυ αὐτῷ ἄξιον τὸν νοῦν προσέχειν.

ΘΕΑΙ. Ἴσως οὔ.

ΣΩ. Τί δ' εἰ ποτέρου[q] τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετήν τε καὶ σοφίαν; ἆρ' οὐκ ἄξιον τῷ μὲν ἀκούσαντι προθυμεῖσθαι ἀνασκέψασθαι τὸν ἐπαινεθέντα, τῷ δὲ προθύμως ἑαυτὸν[r] ἐπιδεικνύναι;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν,[s] ὦ Σώκρατες.

H : εἰ νῷϊν *ς.—[i] τοῖς C.—[j] σκεπτέος C.—[k] εἰ Δ et pr ΧΠ.—[l] γ' ἐμὲ C et corr B : γέ με *ς.—[m] καὶ post ἢ om Γ.—[n] λογικὸς ΓF.—[o] ἄρα om Γ, suffecto rc οὖν.—[p] ὁμοίους φησὶν ΧΔΠ.—[q] ὁποτέρου CH.—[r] ἑαυτὸν ΧΔ : αὑτὸν *ς.—[s] οὖν om ς.—

149. Heind.

εἰ μουσικὸς ὢν λέγοι] Sermonis lege scripsi λέγοι pro λέγει. Heind.

§. 8. *ὅσα παιδείας ἔχεται*] *Quæcunque ad eruditionem pertinent.* Loquendi hoc genus in Platone quoque satis obvium (cf. Politic. p. 289. A. Euthyd. §. 81. de Legg. v. p. 734. D. Meno p. 93. D. aliaque) illustravit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 472. Heind.

εἰ ποτέρου] '*Quod si ille alterutrius animum* (*commendaret* vel) *commendet*. Non potest autem *ποτέρου* aptiorem hic significatum habere.' Steph. Neque cum raro habet *πότερος* et *ὁπότερος*, positum pro *ὁπότερος οὖν*, ut de Legg. xi. p. 914. C. *ἐὰν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνηται ποτέρου τῶν ἀμφισβητούντων, ἔχων οὗτος ἀπίτω.* Sophist. p. 252. A. Τί δέ; *ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν*; de Legg. ix. p. 867. E. *Ἐὰν δ' αὖθις ποτὲ κατελθὼν ὁπότερος αὐτοῖν—πράξῃ ταὐτὸ τοῦτο* etc. de Rep. vi. p. 509. A. *ἀγαθὸν ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν, οὐκ ὀρθόν.* Et conf. not. ad Charmid. §. 41. Heind.

πάνυ μὲν οὖν] In Steph. *πάνυ μὲν, ὦ Σώκρατες.* Nos vero particulam *οὖν* restituimus ex Ald. Bas 1. 2. quum eam videremus abesse non posse, nec per rationem loquendi Platonicam, nec per numerorum suavitatem. Sic paullo ante

ΣΩ. Ὥρα τοίνυν, ὦ φίλε Θεαίτητε, σοὶ μὲν ἐπιδεικνύναι, ἐμοὶ δὲ σκοπεῖσθαι· ὡς εὖ ἴσθι ὅτι Θεόδωρος[t] πολλοὺς δὴ πρός με ἐπαινέσας ξένους τε καὶ ἀστοὺς οὐδένα πω ἐπῄνεσεν ὡς σὲ νῦν δή.

ΘΕΑΙ. Εὖ ἂν ἔχοι, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅρα μὴ παίζων ἔλεγεν.

ΣΩ. Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος Θεοδώρου. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε, ἵνα μὴ καὶ[u] ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν· πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ. ἀλλὰ θαῤῥῶν ἔμμενε τῇ ὁμολογίᾳ.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ χρὴ ταῦτα ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ.

§. 9. ΣΩ. Λέγε δή μοι· μανθάνεις που[v] παρὰ[w] Θεοδώρου γεωμετρίας ἄττα; II. i. 182.

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Καὶ τῶν περὶ ἀστρονομίαν τε καὶ ἁρμονίας[x] καὶ[y] λογισμούς;

ΘΕΑΙ. Προθυμοῦμαί γε[z] δή.

[t] ὅτι ὁ θεόδωρος H.—[u] καὶ om EF.—[v] μανθάνεις γάρ πού F.—[w] περὶ H.—[x] ἁρμο-

πάνυ μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε· et hac ipsa sectione extrema, πάνυ μὲν οὖν, ἄν περ οἷοί τε ὦμεν· infra πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς. Fisch.

πάνυ μὲν οὖν] Voculam οὖν vitio in Ed. Steph. omissam præstant Ald. et Bas. utraque. Heind.

μὴ ἀναδύου] ἀναδύεσθαι esse puto *detrectare*, non *retractare*, quod vocabulo παλινῳδεῖν exprimitur. Ὡμολογημένα, sunt *res certæ et confessæ*. Hujus vero ipsius etiam loci hæc verba in suo vere aureo Thesauro sic Stephanus interpretatur: *Nemo refellet ejus testimonium*: est enim idem dicendi genus cum illo, ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις, quod Budæus vertit *testimonia falsi accusare*. i. κατηγορεῖσθαι ψευδομαρτυριῶν. Ego liberiorem adhibui periphrasin [Sc. *Verum ne res plane confessas atque exploratas detrecta confiteri, id quidem prætexens, quasi id joco dixerit: ne palam testimonium cogatur ipse perhibere. ille vero testis est omni exceptione major, cujus videlicet testimonium refutare nemo possit*] ad rem plenius repræsentandam. Est autem elegans paronomasia in verbis σκηπτόμενον et ἐπισκήπτων. Serran.

μὴ ἀναδύου] *Verum ne retracta quod pepigisti*: (videlicet περὶ τοῦ ἐπιδεικνύναι) *simulans illum joco id dicere, ne testimon. cog. perhibere: nemo enim ab eo postulabit ut id perhibeat. Quare sta audacter iis quæ pepigisti*. Vel, *sta conventis*. Steph.

μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογ.] *Ne retracta, quod pepigisti*. Heind.

πάντως—ἐπισκήψει αὐτῷ] Perperam hæc interpretatur Stephanus: neque rectius est, quod addit: Sed ἐπισκήπτειν *est cum obtestatione etiam postulare ab aliquo, ut quidpiam faciat*. Imo ἐπισκήπτειν h. l. est i. q. ἐγκαλεῖν ψευδομαρτυριῶν. Lysias ed. Reisk. p. 786. ἐπισκηψάμενος δὲ τῷ μάρτυρι οὐκ ἐπεξῆλθεν, ubi vid. Taylor. Quo intellectu quanquam plerumque solet media vox ἐπισκήπτεσθαι adhiberi, cujus loco activam hic usurpatam a Platone ait Budæus Comm. Gr. L. p. 68. eodem tamen modo Æschin. c. Timarch. p. 142. ed. Reisk. ἣν οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκῆψαι, ubi vid. Taylor. et Reisk. Referenda autem huc illa Socratis §. 15. ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις ἔσεσθαι. Heind.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγώ, ὦ παῖ, παρά τε τούτου καὶ παρ' ἄλλων, οὓς ἂν οἴωμαί τι τούτων ἐπαΐειν. ἀλλ' ὅμως τὰ μὲν ἄλλα ἔχω περὶ αὐτὰ μετρίως, σμικρὸν[a] δέ τι ἀπορῶ, ὃ μετὰ σοῦ τε καὶ τῶνδε σκεπτέον. καί μοι λέγε· ἆρ' οὐ τὸ μανθάνειν ἐστὶ τὸ[b] σοφώτερον γίγνεσθαι περὶ ὃ μανθάνει τις;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Σοφίᾳ δέ γ' οἶμαι σοφοὶ οἱ σοφοί.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τοῦτο δὲ μῶν διαφέρει[c] τι ἐπιστήμης;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἡ σοφία. ἢ οὐχ ἅ περ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί;[d]

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ταὐτὸν ἄρα σοφία καὶ ἐπιστήμη;[e]

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 10. ΣΩ. Τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἐστὶν ὃ ἀπορῶ καὶ οὐ δύναμαι λαβεῖν ἱκανῶς παρ' ἐμαυτῷ, ἐπιστήμη ὅ τί ποτε
II. i. 183. I. 146. τυγχάνει ὄν. ἆρ' οὖν δὴ ἔχομεν λέγειν αὐτό; τί φατέ; τίς ἂν ἡμῶν πρῶτος εἴποι; ὁ δὲ ἁμαρτών, καὶ ὃς ἂν ἀεὶ ἁμαρτάνῃ,[f] καθεδεῖται, ὥς πέρ φασιν οἱ παῖδες οἱ[g] σφαιρίζοντες,[h] ὄνος· ὃς δ' ἂν περιγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεύσει

νίαν, corr fortasse, Π.—[y] *καὶ* om pr F.—[z] *τε* Ficinus: libri *γε*.—[a] *μικρὸν* 𝔛.—[b] *τὸ* ante *σοφώτερον* om E.—[c] *διαφέροι* H.—[d] *σοφοί* om H, qui in mg *οἱ σοφοί*.—[e] *ἐπιστήμη καὶ σοφία* 𝔛ΔΠ.—[f] *ἁμαρτάνοι* E.—[g] alterum *οἱ* om Λ.—[h] *σφετερίζοντες* (*αι* supra)

§. 9. *παρά τε τούτου*] Pro vulgato *γε* rescripsi *τε*, expressum a Ficino: *et ab hoc et ab aliis*. Ex hoc autem loco vereor ut recte vulgo existiment, Theodorum hunc Socratis in geometria magistrum fuisse. Heind.

ἀλλ' ὅμως τὰ μὲν ἄλλα] Voculam *ὅμως* ad sequentia illa potissimum pertinere opinor, *σμικρὸν δέ τι* (*δ' ἔτι*?) *ἀπορῶ* etc. ut negligentiore paullulum structura hæc dici videantur pro *ἀλλ' ὅμως, τὰ μὲν ἄλλα ἔχων περὶ αὐτὰ μετρίως, σμικρόν τι ἀπορῶ*, *sed tamen, quanquam ceterarum mihi rerum satis prompta est cognitio, paullulum aliquod ambigo*. Solet enim interdum *ὅμως* participio suo anteponi, ut de Rep. vi. p. 495. D. *ὅμως γὰρ δὴ πρός γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πραττούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται.* Phædo p. 91. C. *φοβεῖται, μὴ ἡ ψυχὴ ὅμως καὶ θειότερον καὶ κάλλιον ὂν τοῦ σώματος προαπολλύηται.* Et conf. not. ad Lysid. §. 22. *Μετρίως ἔχειν* pervulgata est locutio de *hominibus rebusque, in quibus quis possit acquiescere*. Euthyd. §. 79. *σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως· μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχειν, μετρίως δὲ πολιτικῶν.* Apolog. p. 39. B. *Ταῦτα μὲν οὖν ἴσως οὕτω καὶ ἔδει σχεῖν, καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν.* Heind.

ἆρ' οὐ τὸ μανθάνειν ἐστὶ] Apte comparavit Schneiderus Xenoph. Mem. p. 230. Heind.

§. 10. *τίς ἂν ἡμῶν*] *ὑμῶν* legit Schleiermach. Beck.

ἡμῶν καὶ ἐπιτάξει[i] ὅ τι ἂν βούληται ἀποκρίνεσθαι.[j] Τί σιγᾶτε; οὔ τί που, ὦ[k] Θεόδωρε, ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ἡμᾶς[l] ποιῆσαι διαλέγεσθαι καὶ φίλους τε καὶ προσηγόρους ἀλλήλοις γίγνεσθαι;

ΘΕΟ. Ἥκιστα μέν,[m] ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον, ἀλλὰ τῶν μειρακίων τι[n] κέλευέ σοι ἀποκρίνεσθαι.[o] ἐγὼ μὲν[p] γὰρ ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου, καὶ οὐδ' αὖ συνεθίζεσθαι ἡλικίαν ἔχω· τοῖσδε[q] δὲ[r] πρέποι τε ἂν τοῦτο καὶ πολὺ πλεῖον ἐπιδιδοῖεν· τῷ γὰρ ὄντι ἡ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει. ἀλλ', ὥς περ ἦρξω, μὴ ἀφίεσο τοῦ Θεαιτήτου, ἀλλ' ἐρώτα.

§. 11. ΣΩ. Ἀκούεις δή, ὦ Θεαίτητε, ἃ λέγει Θεόδωρος,[s] ᾧ ἀπιστεῖν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὔτε σὺ ἐθελήσεις, οὔτε θέ-

ΣΥ.—[i] ἐπιτεύξει corr Γ.—[j] ἀποκρίνεσθε mg F.—[k] ὦ om ΞΥ.—[l] ἡμᾶς ℨΔΠ: ὑμᾶς *s.—[m] μὲν add ℨΔΞΠΣΥ.—[n] τι ℨΔΛΥFH et pr ΓΠΣΒΕ: τινα s.—[o] ἀποκρίνασθαι s.—[p] μὲν om F.—[q] τοῖς ΣΥΒCEFH et pr Λ.—[r] τε om F.—[s] ὁ Θεόδωρος Ξs.—

καθεδεῖται—ὄνος] Laudat hunc locum Platonis, Eustathius ad Homeri Odys. θ. p. 1601. Rom. sic, ὁ δὲ ἁμαρτὼν, καθεδεῖται ὥσπέρ φασιν οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος· ὃς δ' ἂν παραγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν. Vitia labesque scripturæ elui facile et tolli, fide et auctoritate librorum Platonis, possunt. Fisch.

καθεδεῖται — ὄνος] Schol. Ὄνος κάθου, ἐπὶ τῶν ἐν πράγματι ἡττωμένων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παίδων τῶν σφαιρίζοντων καὶ τὸν νικηθέντα εἰς ὄνον καθίζοντων. Ἐμνήσθη δὲ ταύτης ἐνταῦθα Πλάτων. V. Pollux ix. 106. ibique Jungerm. et Intpp. ad Horat. Ep. i. 1. 59. Heind.

οὔτί που] *Nonne tibi videor, Theodore, disserendi studio rusticius crassiusque me gerere, dum studiosius conor ad disputationem vos pertrahere, et amicitiam atque affabilitatem inter vos conciliare.* aut potius, *familiarem collocutionem.* Steph.

οὔ τί που, ὦ Θεόδ.] Aristoph. Ran. v. 522. Ἐπίσχες οὗτος. Οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖς etc. ubi vid. Brunck. Heind.

προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι] In his vix temperavi quin corrigerem ἡμᾶς. Nempe sua potissimum causa colloquium hoc instituere se significavit paullo ante Socrates verbis illis, ἀλλ' ὅμως τὰ μὲν ἄλλα etc. §. 9. neque erat sane cur cuperet Theodorum et Theætetum ceterosque, qui aderant, inter se φίλους et προσηγόρους facere, quum Theodorus magister esset Theæteti §. 5. 9. ceterique juvenes ejusdem familiares §. 6. Heind.

προσηγόρους] Stephanus malebat legere εὐπροσηγόρους: sine caussa: immo repugnante etiam mente Socratis et numerorum levitate. Fisch.

προσηγόρους] Stephanus mutari volebat in εὐπροσηγόρους; satis tuentur exempla notata Marclando ad Max. Tyr. Diss. xi. 8. p. 637. Heind.

γίγνεσθαι] Legi ex manuscripto, γιγνομένους; eamque lectionem ut magis aptam sum secutus. Serran.

Non assentior: nam abdicit particula καὶ ante φίλους, neque res aliam recipi lectionem cogit. Fisch.

τῆς τοιαύτης διαλέκτου] De *colloquio s. disputandi ratione* διάλεκτος itidem adhibitum Sympos. p. 203. A. διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Hesych. διάλεκτος· ὁμιλία, λαλιά. Heind. Διάλεκτος pro διάλεξις. Faehse.

τῷ γὰρ] Laudantur verba τῷ γὰρ—ἔχει a Stobæo in Eclogis Ethicis 50. p. 358. Fisch.

§. 11. *ἀκούεις δὴ—ὁ Θεόδωρος, —.*] Rejeci, quod his vulgo apponitur, interrogandi signum. Protag. p. 341. C. Ἀκούεις δὴ, ἔφην ἐγὼ, ὦ Πρωταγόρα,

μις περὶ τὰ τοιαῦτα ἀνδρὶ σοφῷ ἐπιτάττοντι νεώτερον ἀπειθεῖν.[t] ἀλλ' εὖ καὶ γενναίως εἰπέ· τί σοι δοκεῖ εἶναι ἐπιστήμη;

II. i. 184. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ χρή, ὦ Σώκρατες, ἐπειδή περ ὑμεῖς κελεύετε. πάντως γάρ, ἄν τι καὶ ἁμάρτω, ἐπανορθώσετε.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ἄν πέρ γε[u] οἷοί τε ὦμεν.

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ ἃ παρὰ Θεοδώρου ἄν τις μάθοι[v] ἐπιστῆμαι εἶναι, γεωμετρία τε καὶ ἃς νῦν δὴ[w] σὺ διῆλθες, καὶ αὖ σκυτοτομική τε καὶ αἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν τέχναι, πᾶσαί τε καὶ ἑκάστη τούτων, οὐκ ἄλλο τι ἢ ἐπιστήμη[x] εἶναι.

ΣΩ. Γενναίως γε[y] καὶ φιλοδώρως, ὦ φίλε, ἓν αἰτηθεὶς πολλὰ δίδως καὶ ποικίλα ἀνθ'[z] ἁπλοῦ.[a]

ΘΕΑΙ. Πῶς; τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἴσως μὲν οὐδέν· ὃ μέντοι οἶμαι, φράσω. ὅταν λέγῃς σκυτικήν,[b] μή τι ἄλλο φράζεις ἢ ἐπιστήμην ὑποδημάτων ἐργασίας;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

§. 12. ΣΩ. Τί δ' ὅταν τεκτονικήν; μή τι ἄλλο ἢ ἐπιστήμην τῆς τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐργασίας;

[t] ἀπελθεῖν ΣΥ.—[u] γε om EFς.—[v] μάθη Λ.—[w] δὴ om ΔΞΠF, ante νῦν ponit Λ.—[x] ἐπιστῆμαι Γ.—[y] γε ℵΓΛΠΣΥBCEFH, δὲ Δ, μοι (γε) Ξ, μοι ς.—[z] ἀνθ' Γ.—[a] τοῦ ἁπλοῦ

Προδίκου τοῦδε. Ἔχεις τι πρὸς ταῦτα λέγειν; Cf. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 311. Heind.

ἀπιστεῖν] Idem prorsus h. l. quod mox ἀπειθεῖν, de quo verbi significatu præ ceteris multis videndus Valcken. ad Herodot. vi. 108. p. 489. Adde Fischer. ad Plat. Apolog. §. 17. p. 113. ubi recte e Bas. 2. ἀπιστήσαντες vulgato ἀπειθήσαντες substituit. Heind.

ἃς νῦν δὴ σὺ διῆλθ.] *Astronomia, musice, arithmetice.* §. 9. Heind.

ἐπιστήμη εἶναι] Quanquam Ficinus vertit *scientiæ*, præferendum tamen pro utriusque sermonis ratione singularis ἐπιστήμη, quum in talibus posterius potissimum vocabulum respicere soleant veteres. Heind.

πῶς τί τοῦτο] Perperam vulgo distinguunt πῶς; τί τοῦτο. Exemplis hoc πῶς τί firmavimus ad Plat. Hipp. Maj. §. 40. Et conf. vel hujus libri §. 155. Heind. At recte h. l. πῶς sc. δίδωμι; τί κ. τ. λ. *quid est quod dicas?* Beck.

σκυτικὴν] Π. σκυτοτομικήν. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Si hic σκυτικὴν recte scripsit librarius, sicut et pag. sequente, recte item σκυτοτομικὴ paulo ante, unum idemque Platonem utraque voce significare voluisse dicendum erit. Steph.

σκυτικὴν] Stephanus putabat et hic et deinde legendum esse σκυτοτομικήν. sine caussa: nam iidem homines et σκυτοτόμοι dicuntur et σκυτεῖς (v. Pollux vii. 80.): atque Plato etiam alibi (Polit. ii. p. 374. t. ii.) utitur vocabulo σκυτικὴ de hoc artis sellulariæ genere. Fisch.

σκυτικὴν] In quo propter prægressum σκυτοτομικὴ offendisse videtur Stephanus, et paullo post adhibuit Plato §. 13. init. et Euthyd. §. 53. Alcib. i. p. 128. B. ac plerumque alias. Velut iidem σκυτοτόμοι et σκυτεῖς dicuntur. V. Pollux vii. 80. Heind.

ΘΕΑΙ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν ἀμφοῖν, οὗ[c] ἑκατέρα ἐπιστήμη, τοῦτο ὁρίζεις;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δέ γε[d] ἐπερωτηθὲν, ὦ Θεαίτητε, οὐ τοῦτο ἦν,
τίνων ἡ ἐπιστήμη, οὐδὲ ὁπόσαι τινές. οὐ γὰρ ἀριθμῆσαι 11. i. 185.
αὐτὰς βουλόμενοι ἠρόμεθα, ἀλλὰ γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ
ὅ τί ποτ'[e] ἐστίν. ἢ οὐδὲν λέγω;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς.

ΣΩ. Σκέψαι δὴ καὶ τόδε. εἴ τις ἡμᾶς τῶν φαύλων τι 1. 147.
καὶ προχείρων ἔροιτο, οἷον περὶ πηλοῦ, ὅ τί ποτ' ἐστίν, εἰ
ἀποκριναίμεθα αὐτῷ πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων καὶ πηλὸς ὁ τῶν
ἰπνοπλαθῶν[f] καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν γελοῖοι
εἶμεν;[g]

TEF.—[b] σκυτοτομικὴν H.—[c] οὗ om pr Γ.—[d] γε add ΓC et mg B.—[e] ποτ' Ẍ.—[f] ἰπνοπλαθῶν vel ἰπνοπλάθων ẌΓΔΛΞΠΣΥBCEFH : κοροπλάθων cum *ς γρ ΠBEF.—[g] εἶμεν ẌΔ et fortasse pr Π, qui ṙc ἦμεν cum ΓΛΥBCEFH : ὦμεν ς.—[h] κηρὸς, in

§. 12. οὐδὲ τοῦτο] Sc. ἄλλο τι λέγω. Heind.

ὁπόσαι τινές] *Quot essent.* Steph.

ὁπόσαι τινές] Non satis, *quot essent*, sed *quot quantæque essent*. Serran.

ἐπιστήμην αὐτὸ] Dictum pro ἐπιστήμην αὐτὴν, ut Cratyl. §. 61. αὐτὸ ἡ νόησις τοῦ νέου ἐστὶν ἕσις. Parmenid. p. 130. B. αὐτὸ ὁμοιότης. de Rep. ii. p. 362. E. Οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, et plurima alia. Heind.

ἢ οὐδὲν λ.] Stephanus aut scribendum censebat ἦ οὐδὲν λέγω, aut dicendum ἢ valere idem quod ἦ, ut alibi. Et hoc quidem recte. Fisch.

ἢ οὐδὲν λ.] Cur Stephanus voluerit ἦ, non exputo, quum ἢ (*aut*) h. l. perinde necessarium sit, atque in formulis ἢ πῶς λέγεις; ἢ οὐχ οὕτω λέγεις; ἢ οὐκ ἀνάγκη; et similibus. Heind.

πηλὸς ὁ τῶν κορ.] Steph. 'γράφεται κοροπλαστῶν. γράφεται καὶ ἰπνοπλαστῶν.' Atque hæc quidem lectio sumta est ex Bas. 2. in quo tamen scriptum est ἰπνοπλαστῶν· illa ex Ald. Bas. 1. qui tamen libri exhibent κοροπλάσθων· haud dubie pro κοροπλάθων· id quod vel accentus docere videtur. Et forma κοροπλάθοι est sane Ἀττικωτέρα, quam forma κοροπλάσται. Mœris: κοροπλάθος, Ἀττικῶς· κοροπλάστης, Ἑλληνικῶς. Sed vix definiri videatur posse, utra scriptura a Platone profecta sit, κοροπλάθων, an ἰπνοπλαστῶν. Nam varietas illa lectionis satis docet, duplicem jam in antiquissimis libris extitisse scripturam: cujus vestigia deprehenduntur in Timæi quoque Glossis: nam in his et illa legitur, ἰπνοπλάθοι· (sic enim recte Rhunquenius reponendum pro ἰπνοπλάθαι vidit) φουρνοπλάσται· et hæc: κοροπλάθοι· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. Utraque glossa ex hoc loco petita est, quum nullo alio loco librorum Platonis legatur. Jam quum nec κοροπλάθων, nec ἰπνοπλάθων (sic enim malim legere, quam ἰπνοπλαστῶν), ex ingenio librariorum grammaticorumve nasci potuisse videatur: a Platone ipso hunc dialogum bis editum esse suspicari quis possit. Neque tamen omnino necesse puto, ut ita censeamus, hoc quidem loco. Grammatici enim, qui viderent, memorari deinde a Socrate κοροπλάθους, putarentque, eosdem opifices ab eo nominatos esse ante; pro ἰπνοπλάθων scripsere κοροπλάθων· ita ut ἰπνοπλάθων vera lectio sit. Cæterum Ruhnquenius disci ex hoc loco poterat, recte a Timæo translatum fuisse inter glossas Platonicas vocabulum hoc, quod putabat nec apud Platonem, nec apud alios veteres scriptores, reperiri. Fisch.

πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων] *Eorum, qui pupas ex cera argillave fingunt.* V.

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΣΩ. Πρῶτον μέν γέ που οἰόμενοι συνιέναι ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀποκρίσεως τὸν ἐρωτῶντα, ὅταν εἴπωμεν πηλός,[h] εἴτε ὁ τῶν κοροπλαθῶν[i] προσθέντες εἴτε ἄλλων ὡντινωνοῦν δημιουργῶν. ἢ οἴει, τίς τι[j] συνίησί τινος ὄνομα, ὃ μὴ οἶδε τί ἐστιν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

§. 13. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ἐπιστήμην ὑποδημάτων συνίησιν ὁ[k] ἐπιστήμην μὴ εἰδώς.

ΘΕΑΙ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Σκυτικὴν ἄρα[l] οὐ συνίησιν ὃς ἂν ἐπιστήμην ἀγνοῇ, οὐδέ τιν'[m] ἄλλην τέχνην.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν οὕτως.

ΣΩ. Γελοία ἄρα ἡ ἀπόκρισις τῷ ἐρωτηθέντι ἐπιστήμη

mg posito πηλὸς, F.—[i] κοροπλαθῶν ΗΓ, κοροπλάθων CE.—[j] τι om H.—[k] ὁ...συνίη-

Tim. Lex. p. 165. ibiq. Ruhnk. Pro κοροπλάθων Bas. 2. ἰπνοπλαστῶν, Cornar. ex Cod. ἰπνοπλαθῶν. Schol. ἰπνοπλάθων· γράφεται κοροπλαθῶν. Quod utrumque, et ἰπνοπλάθους et κοροπλάθους, quum in Lexicon suum retulerit Timæus (p. 149. 165.) certissimo id argumento esse judicavit ibi Ruhnkenius p. 149. Timæum utramque lectionem sic in Platone suo conjunctam reperisse: πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων καὶ πηλὸς ὁ τῶν ἰπνοπλαθῶν καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων etc. Satis sane exemplorum est in his tribus; quartum illud ἰπνοπλαθῶν si addideris, vereor, ne nimis cumulata exeat oratio, quanquam hic nihil sine librorum auctoritate dijudicari potest. Heind.

γελοῖοι εἶμεν] Vulgo ἦμεν, Bas. 2. ἦμεν, quod [mutari] in Atticum hoc εἶμεν grammatica structuræ ratio jubebat. V. Buttmanni Gramm. p. 321. 11. sqq. Idem εἶμεν reponendum in Phileb. p. 12. B. Καὶ ἡμεῖς σοι τούτων αὐτῶν συμμάρτυρες ἂν ἦμεν, et de Legg. x. p. 896. B. Ὀρθῶς ἄρα καὶ κυρίως ἀληθέστατά τε καὶ τελεώτατα εἰρηκότες ἂν ἦμεν ψυχὴν μὲν προτέραν γεγονέναι σώματος ἡμῖν etc. Cf. Brunck. ad Soph. Œd. T. 1046. Heind.

πρῶτον μὲν] *Primum quidem, an arbitremur ex nostra illa responsione, eum qui interrogarit de luto, quid res illa sit, percipere, (etiamsi addiderim insuper, Lutum figulorum, aut aliorum quorumlibet artificum); an contra existimus quenquam cujusvis rei quodvis nomen intelligere, qui minime noverit quænam illa sit?* Assecutum me esse Platonis veram sententiam, omnes eruditos, re bene perpensa, judicaturos arbitror: ne in re perspicua immorer. Serran.

πρῶτον μὲν] (Ridiculi essemus) *primum quidem, quod arbitraremur* (γελοῖοι ἦμεν οἰόμενοι) *eum qui interrogaret, posse ex n. illa resp. intelligere, ubi dixissemus, Lutum, et, vel pupp. vel al. q. artificum addidissemus. Alioqui existimasne quenquam ullum rei cujusquam nomen intelligere, si non noverit quidnam illa sit?* Vel, *Sive pupp. addidissemus, sive aliorum* etc. Sed aliquid in Gr. deesse videtur. Steph. Temere: intell. γελοῖοι ἂν ἦμεν. Fisch.

πρῶτον μέν γέ που οἰόμενοι] Sc. γελοῖοι ἂν εἶμεν. Ad συνιέναι autem facile suppleas ὅ,τι ποτ' ἐστὶ πηλὸς seu τὸ τοῦ πηλοῦ ὄνομα, vel omnino τὸ πρᾶγμα. Heind.

ἢ, οἴει, τίς τι συν.] Meno p. 93. C. Ἀλλ', οἴει, οὐκ ἂν ἐβουλήθη etc. de Rep. x. p. 600. C. Ἀλλ', οἴει, ὦ Γλαύκων, εἰ τῷ ὄντι οἷόστε ἦν παιδεύειν—Ὅμηρος,—οὐκ ἄρα ἂν πολλοὺς ἑταίρους ἐποιήσατο; etc. Similiterque δοκεῖς adhibitum de Legg. iii. p. 687. E. τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ συνεύξεται; et alibi. Heind.

τί ἐστιν, ὅταν ἀποκρίνηται τέχνης τινὸς[n] ὄνομα. τινὸς γὰρ II. i. 186.
ἐπιστήμην ἀποκρίνεται, οὐ[o] τοῦτ' ἐρωτηθείς.

ΘΕΑΙ. *Ἔοικεν.*

ΣΩ. *Ἔπειτά γέ που ἐξὸν φαύλως καὶ βραχέως ἀποκρίνασθαι περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. οἷον[p] καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει φαῦλόν που καὶ ἁπλοῦν εἰπεῖν ὅτι γῆ[q] ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη, τὸ δ' ὅτου ἐᾶν χαίρειν.*

ΘΕΑΙ. *Ῥᾴδιον, ὦ Σώκρατες, νῦν γε οὕτω φαίνεται· ἀτὰρ κινδυνεύεις ἐρωτᾶν οἷον καὶ αὐτοῖς[r] ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις, ἐμοί τε καὶ τῷ σῷ[s] ὁμωνύμῳ[t] τούτῳ Σωκράτει.*

ΣΩ. Τὸ *ποῖον δή, ὦ Θεαίτητε;*

§. 14. ΘΕΑΙ. Περὶ *δυνάμεών τι ἡμῖν Θεόδωρος ὅδε ἔγραφε,[u] τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος,[v] ἀποφαίνων ὅτι μήκει οὐ ξύμμετροι[w] τῇ ποδιαίᾳ, καὶ οὕτω κατὰ μίαν*

σιν om F.—[l] *γ' ἄρα* Γ.—[m] *τιν'* Γ.—[n] *τίνος* Π.—[o] *ὁ* Π.—[p] *οἷον* om ΣΥ.—[q] *γῆ* om pr Ξ.—[r] *αὐτὸς* Ξ.—[s] *σῷ* om Υ.—[t] *συνωνύμῳ* ΣΥ.—[u] *ἔγραψε* F.—[v] *πεντάποδος* Ξ, *ἑπτα πεντάποδος* H.—[w] *ξύμμετροι* F, *ἀξύμμετροι* Υ et mg F.—[x] *ὀκτακαιδεκάποδος* F.—

§. 13. *ἐξὸν*] Posset hoc *ἐξὸν* tanquam pro *δέον* positum addi iis, quæ notavit ad Max. Tyr. Diss. ii. 1. Marclandus, modo ne in omnibus ibi exemplis, uti h. l. aptissima esset vulgaris verbi significatio. Heind.

φαύλως] Idem quod *ἁπλῶς*. de Legg. xi. p. 929. A. *μὴ φαύλως οὕτως ἐξέστω μηδ' εὐθὺς τοῦτο δρᾷν.* Inde statim post jungitur utrumque *φαῦλον καὶ ἁπλοῦν.* Cf. Tim. Lex. p. 269. ibiq. Ruhnk. Heind.

ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει] In his ni excidit *περὶ*, (ut §. 16. *τὴν περὶ τῶν δυνάμεων ἀπόκρισιν*) notandum hoc genus ellipseos, cujus simile nihil memini. Heind.

τὸ δ' ὅτου, ἐᾷν χαίρειν] Pro *ἐῶντα χαίρειν τὸ ὅτου.* de Rep. ii. p. 358. B. *ἐπιθυμῶ γὰρ ἀκοῦσαι, τί τ' ἐστὶν ἑκάτερον καὶ τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ, τοὺς δὲ μισθοὺς καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν ἐᾶσαι χαίρειν.* Heind.

τῷ σῷ ὁμωνύμῳ τούτῳ] *τούτῳ* accipiendum *δεικτικῶς*, nam aderat ille inter Theæteti familiares §. 6. hujus *ἡλικιώτης καὶ συγγυμναστής* Sophist. p. 219. B. Heind.

§. 14. *περὶ δυνάμεών τι*] Faciliorem longe hæc explicatum habent, quam primo legentibus videantur. Scilicet *δύναμις τρίπους* est *εὐθεῖα δυνάμει τρίπους* (velut Politic. p. 266. B. dicitur *ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους*), seu *latus quadrati tripedalis.* Hujusmodi *δύναμις τρίπους*, ut et *πεντέπους*, non est longitudine commensurabilis *τῇ ποδιαίᾳ*, s. ei lineæ, cujus quadratum est *ποδιαῖον*, i. e. si rem ad numeros retuleris, *quadrata radix numeri ternarii aut quinarii est irrationalis.* Euclid. Elem. x. init. *Εὐθεῖαι δυνάμει σύμμετροί εἰσιν, ὅταν τὰ ἀπ' αὐτῶν τετράγωνα τῷ αὐτῷ χωρίῳ μετρῆται*, et ibidem mox: *Τούτων ὑποκειμένων δείκνυται, ὅτι τῇ προτεθείσῃ εὐθείᾳ ὑπάρχουσιν εὐθεῖαι πλήθει ἄπειροι σύμμετροί τε καὶ ἀσύμμετροι, αἱ μὲν μήκει καὶ δυνάμει, αἱ δὲ δυνάμει μόνον.* Heind.

ὅτι μήκει οὐ ξύμ.] Steph. '*γράφεται ὅτι μηκέτι ξύμμετροι*' cujus lectionis fontem ignorabamus. Repudiant quidem eam et ipsa res et verba, quæ leguntur versibus non multis post, *τῷ προμήκει—προμήκη—ὡς μήκει μὲν οὐ ξυμμέτρους—.* Fisch.

ἑκάστην προαιρούμενος μέχρι τῆς ἑπτακαιδεκάποδος·[x] ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο.[y] ἡμῖν οὖν εἰσῆλθέ τι τοιοῦτον, ἐπειδὴ ἄπειροι τὸ πλῆθος αἱ δυνάμεις ἐφαίνοντο, πειραθῆναι ξυλλαβεῖν[z] εἰς ἕν, ὅτῳ πάσας ταύτας προσαγορεύσομεν[a] τὰς δυνάμεις.

ΣΩ. Ἦ καὶ εὕρετέ τι τοιοῦτον;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε δοκοῦμεν. σκόπει δὲ καὶ σύ.

II. i. 187. ΣΩ. Λέγε.

ΘΕΑΙ. Τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν. τὸν μὲν[b] δυνάμενον ἴσον ἰσάκις γίγνεσθαι τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικάσαντες τετράγωνόν τε καὶ ἰσόπλευρον προσείπομεν.

ΣΩ. Καὶ εὖ γε.

ΘΕΑΙ. Τὸν τοίνυν μεταξὺ τούτου, ὧν[c] καὶ τὰ τρία
I. 148. καὶ τὰ πέντε καὶ πᾶς ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκις[d] γενέσθαι,[e] ἀλλ' ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται, μείζων δὲ καὶ ἐλάττων ἀεὶ[f] πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει, τῷ προμήκει[g] αὖ σχήματι ἀπεικάσαντες προμήκη[h] ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν.

[y] ἠνέσχετο Γ.—[z] ξ. ΧΔ.—[a] προσαγορεύσομεν ΧΛΞΠΣΥΒΕFΗ, προσαγορεύσαιμεν καὶ Γ, προσαγορεύομεν ΔΟ : προσαγορεύσωμεν ς.—[b] τὸν μὲν ΧΔΞΠΣΥΒCΗ, τὸ μὲν Ε : τὸ μὲν °ς.—[c] ὧ Λς.—[d] ἴσος ἰσάκις ΓΔΛΞΠΣΒΗ, ἴσως ἰσάκις C : ἰσάκις ἴσος °ς.—[e] γίγνεσθαι Λ, om C.—[f] ἀεὶ om F.—[g] μήκει ΣΥ, προσήκει C.—[h] προμήκει Υ.—

συλλαβεῖν εἰς ἕν] Male Cornarius: *conari, ut comprehenderemus in unum, quo omnes has facultates appellaremus.* Neque enim communis quædam δυνάμεων harum appellatio, sed ἕν τι εἶδος quæritur, quod hoc δυνάμεων nomine appelletur, velut post Socrates ait §. 16. πειρῶ μιμούμενος τὴν περὶ δυνάμεων ἀπόκρισιν, ὥσπερ ταύτας πολλὰς οὔσας ἑνὶ εἴδει περιέλαβες, οὕτω καὶ τὰς πολλὰς ἐπιστήμας ἑνὶ λόγῳ προσειπεῖν. Scilicet Cornarius hoc ὅτῳ, refragante sermonis ratione, pro ὅ,τι dictum accepit. Καλεῖν, προσαγορεύειν, ἐπονομάζειν τί τινι obvium est genus loquendi. V. ad Phædr. §. 10. et ad Cratyl. §. 6. Heind.

προσαγορεύσομεν] Hoc ex Ald. et Bas. utraque revocavi pro vulgato προσαγορεύσωμεν, quæ mera Stephani est correctio. Heind.

τὸν ἀριθμὸν πάντα] *Totam numerorum seriem,* ut Phædon. p. 104. A. ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, quod statim post ibi sic profertur: ἅπας ὁ ἕτερος αὖ στίχος τοῦ ἀριθμοῦ. Heind.

τὸ μὲν δυν.] Stephanus conj. τὸν μὲν δυνάμενον. recte. nam et sequitur τὸν τοίνυν μεταξὺ, item πᾶς ὃς ἀδύνατος, et Ficinus vertit unum qui possit—. Fisch.

τὸν δυνάμενον] Pro τὸ δυνάμ. de certa Stephani correctione scripsi. Heind.

μεταξὺ τ. ὧν] Male in St. ὧ, quod (correctum a Fisch.) Bipp. in ᾧ mutarunt. Beck.

ἴσον ἰσάκις] Euclid. Elem. vii. Definit. Τετράγωνος ἀριθμός ἐστιν ὁ ἰσάκις ἴσος ἢ ὁ ὑπὸ δύο ἴσων ἀριθμῶν περιεχόμενος. Heind.

πλείων ἐλαττονάκις γίγ.] H. e. γίγνεται ἐκ πλείονος ἐλαττονάκις τιθεμένου (ut $6 = 3 \times 2$, in quo numerus 3 est πλείων, numerus 2 ἐλάττων), vicissimque ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται numerus, quando minor ducitur in majorem (ut $5 = 2 \times 2\frac{1}{2}$); cujusmodi factores, quos appellant Mathematici, quando per li-

ΣΩ. Κάλλιστα.[i] ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο;

ΘΕΑΙ. Ὅσαι μὲν γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μῆκος ὡρισάμεθα, ὅσαι δὲ τὸν ἑτερομήκη, δυνάμεις, ὡς μήκει μὲν οὐ ξυμμέτρους ἐκείναις, τοῖς δ᾽ ἐπιπέδοις ἃ δύνανται. καὶ περὶ τὰ στερεὰ ἄλλο τοιοῦτον.

§. 15. ΣΩ. Ἄριστά γ᾽ ἀνθρώπων, ὦ παῖδες· ὥς τέ μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις ἔσεσθαι.

ΘΕΑΙ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, ὅ γε ἐρωτᾷς περὶ ἐπιστήμης, οὐκ ἂν δυναίμην ἀποκρίνασθαι[j] ὥς περ περὶ τοῦ II. i. 188.
μήκους καὶ[k] τῆς δυνάμεως. καί τοι σύ γέ[l] μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι ζητεῖν. ὥστε πάλιν αὖ φαίνεται ψευδὴς ὁ Θεόδωρος.

ΣΩ. Τί δαί;[m] εἴ σε πρὸς δρόμον ἔφη[n] ἐπαινῶν μηδενὶ οὕτω δρομικῷ τῶν νέων ἐντετυχηκέναι, εἶτα διαθέων τοῦ ἀκμάζοντος καὶ ταχίστου ἡττήθης, ἧττόν τι ἂν οἴει ἀληθῆ[o] τόνδ᾽ ἐπαινέσαι;

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστήμην, ὥς περ νῦν δὴ[p] ἐγὼ ἔλεγον, σμικρόν τι οἴει εἶναι[q] ἐξευρεῖν καὶ οὐ τῶν πάντη ἄκρων;[r]

[i] κάλλιστα om ΣΥ.—[j] ἀποκρίνεσθαι Γ.—[k] μήκους καὶ ΧΔΠ: μήκους τε καὶ °ς.—[l] γε σύ Π.—[m] δέ ΛΠ et pr Χ.—[n] ἔφη post δρομικῷ ponendum cum ΧΔΞΠΣΥ: post μηδενὶ ponunt °ς.—[o] ἀληθῶς ς.—[p] δὴ νῦν ΞΣΥ.—[q] εἶναι οἴει Λ.—[r] ἀκριβῶν ΧΔΠ.

nearum speciem intelliguntur, oblongum, προμήκες σχῆμα, efficiunt, non quadratum, τετράγωνον. Heind.

ὅσαι δὲ τὸν ἑτ. ἀρ. τετραγωνίζουσι] *Quæcunque autem lineæ latera sunt ejus quadrati, in quod redigi potest numerus oblongus.* Intelligendæ radices quadraticæ numerorum imperfecte quadratorum, ut *ternarii, quinarii, senarii* etc. Heind.

ὡς μήκει μὲν οὐ] Nam *longitudine* quidem latus quadrati tripedanei non est commensurabile lateri quadrati pedalis, sed *spatio*, quod efficit, (τῷ ἐπιπέδῳ ὃ δύναται,) commensurabile huic est lateri. Potest enim quadratum ipsum tripedaneum mensurari per quadratum pedale. Heind.

καὶ περὶ τὰ στερεὰ] *Eademque in numeris cubicis est ratio.* Euclid. l. l. Ὅταν τρεῖς ἀριθμοὶ πολλαπλασιάσαντες ἀλλήλους ποιῶσί τινα, ὁ γενόμενος στερεὸς καλεῖται. Heind.

§. 15. ἔνοχος τοῖς ψευδομ.] Cf. §. 9. extr. ibiq. not. Heind.

εἶτα διαθέων] Quum subito subjectum, quod logici dicunt, mutetur, malebat aliquis εἶτα σὺ διαθ. sed eodem modo Xenoph. Mem. ii. 2. 14. τοὺς δὲ ἀνθρώπους αὖ φυλάξῃ, μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα πάντες ἀτιμάσωσι, εἶτα ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῇς. Cf. Gorg. §. 140. ibiq. not. Heind.

ἡττήθης] Mutarem in ἡττηθείης, si pro ἔφη præcessisset φαίη; nunc unice hoc verum. Heind.

ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον] Pertinent ad seq. ἐξευρεῖν, *ea, qua modo dicebam, ratione invenire.* Heind.

ΘΕΑΙ. Νὴ τὸν Δί' ἔγωγε καὶ μάλα γε τῶν ἀκροτάτων.

§. 16. ΣΩ. Θάῤῥει τοίνυν περὶ σαυτῷ[s] καί τι[t] οἴου Θεόδωρον λέγειν, προθυμήθητι δὲ παντὶ τρόπῳ τῶν τε ἄλλων πέρι καὶ ἐπιστήμης[u] λαβεῖν λόγον,[v] τί ποτε τυγχάνει ὄν.

ΘΕΑΙ. Προθυμίας μὲν ἕνεκεν,[w] ὦ Σώκρατες, φανεῖται.

ΣΩ. Ἴθι δή· καλῶς γὰρ ἄρτι ὑφηγήσω· πειρῶ μιμούμενος τὴν περὶ τῶν δυνάμεων ἀπόκρισιν, ὥς περ ταύτας πολλὰς οὔσας ἑνὶ εἴδει περιέλαβες, οὕτω καὶ τὰς πολλὰς ἐπιστήμας ἑνὶ λόγῳ προσειπεῖν.

ii. i. 189. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ Σώκρατες,[x] πολλάκις δὴ αὐτὸ[y] ἐπεχείρησα σκέψασθαι, ἀκούων τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένας[z] ἐρωτήσεις· ἀλλὰ γὰρ[a] οὔτ' αὐτὸς δύναμαι πεῖσαι ἐμαυτὸν ὡς ἱκανῶς τι λέγω, οὔτ' ἄλλου ἀκοῦσαι λέγοντος οὕτως ὡς σὺ διακελεύει,[b] οὐ μὲν δὴ αὖ οὐδ' ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν.[c]

§. 17. ΣΩ. Ὠδίνεις γάρ, ὦ φίλε Θεαίτητε, διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι.

ΘΕΑΙ. Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρατες· ὃ μέντοι πέπονθα λέγω.

i. 149. ΣΩ. Εἶτα,[d] ὦ καταγέλαστε, οὐκ ἀκήκοας ὡς ἐγώ εἰμι υἱὸς μαίας μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς,[e] Φαιναρέτης;

ΘΕΑΙ. Ἤδη[f] τοῦτό γε[g] ἤκουσα.

—[s] σεαυτῷ BEH.—[t] τοι pr Γ.—[u] ἐπιστήμας (η) Υ.—[v] λόγῳ Π.—[w] ἕνεκα EF.—[x] ὦ σώκρατες om Π.—[y] αὐτὸ om Γ.—[z] ἐπιφερομένας Γ.—[a] ἀλλ' οὐ γὰρ F.—[b] διακελεύει ΔΠ.—[c] μέλειν ϪΔΠF, εὑρεῖν γρ BCE.—[d] εἶτ' b, qui hinc ad 407, 6 θέμις.—

§. 16. προθ. μὲν ἕνεκεν] *Si nihil opus est præter studium.* Attigi hunc usum τοῦ ἕνεκα ad Charmid. §. 14. Heind.

ἀπαλλ. τοῦ μέλλειν] Sc. λέγειν οὕτως, ὡς σὺ διακελεύῃ. Solet enim μέλλειν ita poni, ut annecti illi debeat repetitus mente prægressi verbi infinitivus, de quo vid. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. xxix. 1. Bip. t. ii. p. 546. Nauci igitur non est, quod h. l. profert Schol. εὑρεῖν pro μέλλειν. Heind.

§. 17. βλοσυρᾶς] Athen. v. p. 342. ed. Schweigh. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲν ὧν ὁ Πλάτων εἴρηκε περὶ Σωκράτους, τῶν κωμικῶν τις εἴρηκε· οὐδ' ὅτι μαίας βλοσυρᾶς υἱὸς ἦν etc. ubi vid. Casaub. et Schweigh. Animadv. t. iii. p. 246. Plato de Rep. vii. p. 535. A. ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη. Ælian. V. H. xii. 21. σεμνὸν καὶ βλοσυρὸν ὁρᾶσαι. Atque sic σεμνὰς dicit τὰς μαίας Socrates §. 19. Glossatori igitur tribuendum istud σοβαρᾶς a Stephano in margine appositum.—De Socratis parentibus vid. Hemsterhus. ad Lucian. Somn. 12. Bip. t. i. p. 144. Heind.

ΣΩ. Ἆρα καὶ ὅτι ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην ἀκήκοας;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.[h]

ΣΩ. Ἀλλ' εὖ ἴσθ' ὅτι·[i] μὴ μέντοι μου[j] κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους. λέληθα γάρ, ὦ ἑταῖρε,[k] ταύτην ἔχων τὴν τέχνην· οἱ δέ, ἅτε[l] οὐκ εἰδότες, τοῦτο μὲν οὐ λέγουσι περὶ ἐμοῦ,[m] ὅτι δὲ ἀτοπώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. ἦ[n] καὶ τοῦτο ἀκήκοας;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Εἴπω οὖν σοι τὸ αἴτιον;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. II. i. 190.

ΣΩ. Ἐννόησον δὴ[o] τὸ[p] περὶ τὰς μαίας ἅπαν ὡς ἔχει, καὶ[q] ῥᾷον μαθήσει[r] ὃ βούλομαι. οἶσθα γάρ που ὅτι[s] οὐδεμία αὐτῶν ἔτι αὐτὴ[t] κυϊσκομένη τε[u] καὶ τίκτουσα ἄλλας μαιεύεται, ἀλλ' αἱ ἤδη ἀδύνατοι[v] τίκτειν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.[w]

§. 18. ΣΩ. Αἰτίαν δέ γε[x] τούτου φασὶν[y] εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. στερίφαις[z]

[e] βλοσυρᾶς ΓΞΕF.—[f] ἤδη...ἆρα om b.—[g] γε om Ξ.—[h] οὐδαμῶς...ἄλλους om b.—
ἐπιτηδεύω
[i] ὅτι H.—[j] που H.—[k] γὰρ ὦ ἑταῖρε] δὲ b.—[l] ἅτε om b.—[m] μου H.—[n] ἦ ...μὲν οὖν om b.—[o] οὖν b.—[p] τὸ om pr Λ.—[q] καὶ...ὅτι] ὡς b.—[r] μαθήσει ΔΠ et pr Γ.
ὡς
—[s] ὅτι Ξ, ὡς ΧΓΔC, ὃ ὡς H.—[t] αὐτὴ om Σ et pr Ξ.—[u] τε om ΠΗ.—[v] ἀδύναται F, ἀδύνατον ΣΥ.—[w] πάνυ μὲν οὖν om b.—[x] γε om b.—[y] φασὶν...μαιεύεσθαι om b.

κατείπῃς] De *κατειπεῖν prodendi* significatu cum solo secundo casu constructa cf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 184. Heind.

τοῦτο μὲν οὐ] *Hoc quidem de me non aiunt, sed me importunissimum esse*, vel, *ineptissimum*. vulgo, *absurdissimum*. Steph.

ἀτοπώτατος] *ἄτοπον* verti *importunum*, ex Cic. qui importunum gladiatorem, ingenium, vultum, importunam naturam, et similia dixit. quod dicendi genus Terentius et Plinius sæpe usurpant. Serran.

ποιῶ τ. ἀνθ. ἀπορεῖν] V. ad Gorg. §. 164. Heind.

ἦ καὶ τοῦτο] Abest ἦ a Bas. utraque, præter Platonis morem. Heind.

κυϊσκομένη] Pollux ii. 19. Ῥήματα δὲ τῶν προειρημένων, κύειν, κυΐσκεσθαι· ἐπὶ τῶν κυουσῶν γὰρ καὶ τοῦτο Πλάτων ἔταξεν, εἰπὼν ἐν Θεαιτήτῳ, κυϊσκομένη. Fisch.

μαιεύεται] Prudentem illam τοῦ ἐρωτᾷν et τοῦ ἀποκρίνεσθαι rationem, qua rerum veritas in lucem eruitur, *μαιεύεσθαι* vocabulo eleganter exprimit Plato, ut *διαλεκτικῆς δυνάμεως* vim et efficacitatem repræsentet. quemadmodum enim infans est in matris utero, et obstetricis opera in lucem certius et opportunius emergit, quum alioqui maximum et matri et infanti periculum immineret: sic rerum semina sunt quidem in animis nostris, at ordinis et disciplinæ beneficio veniunt in lucem: quum non possint non rudes et impolitæ esse rerum notitiæ, ordinis lumine destitutæ. Idcirco *εὐμέθοδον* illam prudentemque *ἑρμηνείαν*, eleganti metaphora *εἰλήθυιαν λόγου*, et solidam certoque ordine constantem cognitionem, *τόκον ἐν καλῷ* vocat in Phædro. Serran.

§. 18. *ἄλοχος οὖσα*] Pollux iii. 16. Πλάτων τὴν παρθένον, ὡς οὔπω λοχευθεῖσαν, ἄλοχον καλεῖ. Heind.

μὲν οὖν ἄρα οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσθενεστέρα ἢ λαβεῖν τέχνην ὧν ἂν ᾖ ἄπειρος· ταῖς δὲ[a] δι' ἡλικίαν ἀτόκοις[b] προσέταξε,[c] τιμῶσα τὴν αὑτῆς ὁμοιότητα.

ΘΕΑΙ. Εἰκός.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόδε εἰκός τε καὶ ἀναγκαῖον, τὰς κυούσας καὶ μὴ γιγνώσκεσθαι μᾶλλον ὑπὸ τῶν μαιῶν ἢ[d] τῶν ἄλλων;

ΘΕΑΙ. Πάνυ[e] γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια[f] καὶ ἐπᾴδουσαι δύνανται ἐγείρειν τε[g] τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας, ἂν[h] βούλωνται, ποιεῖν, καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν;

—[a] στερείφαις Ξ, στεριφαῖς ΛΡ, στερίφαις Ε.—[a] οὖν b.—[b] ἀτόποις Δ et pr Π.—[c] προσέταξε...τόδε] τοῦτο δέδοται· διὸ b.—[d] καὶ Υ.—[e] πάνυ...403, 5 ἔγωγε om b.—[f] φαρμάκια (εια supra) Γ, φαρμάκεια ΧΓΔΞΠΥ et corr Σ.—[g] τε om ΞΡ.—[h] ἂν ἂν Ετ.—[i] πάσσοφοι

τὴν λοχείαν εἴληχε] V. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 161. Heind.

στερίφαις] V. Tim. Lex. p. 238. ibiq. Ruhnk. Heind.

ἀνθ. φύσ.] Pollux ii. 5. *ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς Πλάτων*. Fisch.

τιμῶσα τὴν αὐτ. ὁμ.] *Similitudini sui id tribuens.* Eurip. Iph. T. v. 53. *Κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω, ξενοκτόνον Τιμῶσ' ὕδραινον αὐτὸν, ὡς θανούμενον.* Plat. de Legg. vii. p. 796. C. *ἃ δὴ πάντας μιμεῖσθαι πρέπον ἂν εἴη κόρους τε καὶ κόρας, τὴν τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας, πολέμου τ' ἐν χρείᾳ καὶ ἑορτῶν ἕνεκα.* Similiter Eurip. Orest. 1080. *Γάμου δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης, Ἣν σοι κατηγγύησ', ἑταιρίαν σέβων.* Heind.

καὶ μὴν . . . ἀμβλίσκουσιν] Ego, ex omnium exemplarium fide, et ex ipsius sententiæ venustiore gratia, lego cum interrogatione. Serran.

καὶ μὴν καὶ] *Quinetiam ipsæ obstetrices:* vel, *Atque adeo ipsæ obstetr.* absque interrog. Steph.

διδοῦσαι γε αἱ μ.] Pollux iv. 208. *διδοῦσι φαρμάκια αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις, ὁ Πλάτων λέγει.* Laudavit scilicet grammaticus verba, ita ut suo illa consilio accommodaret. Fisch.

ἂν ἂν βούλωνται] Abest ἂν ab Bas. 2. Neque sane per se necessario requiritur: sed verisimilius est, librarios ob sequentem particulam ἂν omisisse pronomen. Ficinus prorsus omisit verba *ἂν ἂν βούλωνται*. Fisch.

καὶ ἐὰν νέον ὂν] *νέον* pro *νεογνὸν*, rarum: sed tamen reperitur. Serran.

καὶ ἐὰν] *Et, si, dum adhuc recens est fœtus, videatur abortus esse faciendus, faciunt.* Durius tamen fuerit dictum hic *νέον ὄν*. ideoque suspicione non caret apud me hic locus. Steph.

νέον ὂν] Suspecta erant hæc verba Stephano, quod dubitaret, an *νέον* diceretur de fœtu, qui est in matris utero. Unde Abreschius Auctar. Thucyd. p. 237. legi posse putabat *νεογνόν*. At isti conjecturæ arbitramur adversari et rem ipsam et usum loquendi. nam *νεογνὸν* non potest *ἀμβλίσκειν*. Retinebimus igitur vulgatam lectionem, quum natura vocabuli *νέον* id de tali fœtu, *ἐμβρύῳ*, dici patiatur, et Plato infra dixerit *τοῦ νέου ἡ διάνοια*. Fisch.

νέον ὂν] *νέον* hoc loco sane minus apte dicitur. Attamen nolim cum Abreschio tentare *νεόγνον*. Neque enim vel sic tollatur difficultas, et cætera obscura relinquantur atque impedita. Ne dubites, quin legendum sit: *καὶ ἐὰν ἀνεμιαῖον δόξῃ, ἀμβλίσκειν*; Posterius *ἀμβλίσκουσι* additum videtur ab eo qui non in-

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔτι καὶ τόδε αὐτῶν ᾔσθησαι, ὅτι καὶ προμνήστριαί εἰσι δεινόταται, ὡς πάσσοφοι[i] οὖσαι περὶ τοῦ γνῶναι[j] ποίαν χρὴ ποίῳ ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παῖδας τίκτειν; II. i. 191.

ΘΕΑΙ. Οὐ πάνυ τοῦτο οἶδα.

§. 19. ΣΩ. Ἀλλ' ἴσθ'[k] ὅτι ἐπὶ τούτῳ μεῖζον[l] φρονοῦσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομίᾳ.[m] ἐννόει γάρ· τῆς αὐτῆς ἢ ἄλ-

Δ, πασσοφοι Ж: πάνσοφοι *ϛ.—[j] γνῶναι om pr Ξ.—[k] οἶσθ' Ξ, ἴσθ' Ε et pr Γ.—

telligeret, ἀμβλίσκειν, æque ac τίκτειν, a præcedenti δύνανται ποιεῖν pendere. Vertendo illud omisit Ficinus. Ἀνεμιαῖος eodem sensu subinde occurrit in p. 151. E. 157. D. 160. E. 210. B.—Præclaram hanc Socratis et Platonis de hominum indole sententiam, qua is qui docet obstetrici comparatur, egregie exponit Plutarch. Quæst. Plat. p. 1000. Οὐδὲν ἐδίδασκε Σωκράτης, ἀλλὰ ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀποριῶν, ὥσπερ ὠδίνων, τοῖς νέοις, ἐπήγειρε καὶ ἀνεκίνει καὶ συνεξῆγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις· καὶ τοῦτο μαιωτικὴν τέχνην ὠνόμαζεν, οὐκ ἐντιθεῖσαν ἔξωθεν, ὥσπερ ἕτεροι προσεποιοῦντο, νοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλ' ἔχοντας οἰκεῖον ἐν ἑαυτοῖς, ἀτελῆ δὲ καὶ συγκεχυμένον καὶ δεόμενον τοῦ τρέφοντος καὶ βεβαιοῦντος ἐπιδεικνύουσαν. Ita hunc locum emendatius edidit Wyttenbach. in Bibl. Crit. vol. iii. p. i. p. 32. Haud dissimili ratione e verborum vestigiis corrigendum duxi Rep. vi. 491. D. Ἔχει δή, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ, κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης· Emendo:—ἐν ἀλλοτρίῳ τραφεῖσαν τροφῇ—A qua sententia non abhorret Ficini versio. HEUSD.

νέον ὂν] Heusdius sola hæc verba spectavit, de re ipsa parum cogitans. Nam quid, quæso, in humano partu est κύημα ἀνεμιαῖον? Monstrosos et morbosos partus abjiciebant obstetrices, atque de talibus h. l. cogitandum est; ἀνεμιαίους, nisi in gallinis, non novimus. Miror etiam, Heusdium huc adhibuisse loca illa dialogi hujus, ubi de ἀνεμιαίῳ κυήματι loquitur Socrates, quum manifestum sit, illis omnibus locis alium respici locum §. 19. 20. ubi diserte dicit Socrates, in eo artem suam differre a vulgari obstetricia, quod *mulieribus nunquam accidat, ut εἴδωλα pariant*, adolescentibus contra, quos ipse juvet in partu, sæpissime.—Jam de ipso hoc loco quid judicandum sit nondum liquet; hoc tamen pro certo habeo, in verbo νέον aliud aliquod delituisse, quo abjiciendi partum causa significaretur, ut νοσῶδες ὄν. Ceterum quodcunque verbum hic latitat, quarto casu id positum fuisse a Platone arbitror, ut penderet a seq. ἀμβλίσκειν. Nam ἀμβλίσκειν in universum est, velut id recte meo quidem judicio Suidas explicat, ἀποβάλλειν sc. κύημα (*partum abjicere*,) potuitque hoc verbum et de puerperis ipsis et de obstetricibus adhiberi. H. l. de obstetricibus Plato, teste etiam Polluce, adhibuit. BUTTM.

νέον ὂν] Vocabulum νέον, admodum cum Stephano dubito, an possit de *fetu in matris utero* usurpari; tum ὂν prorsus inutiliter adjectum est, neque satisfacit Abreschii correctio, νεογνὸν, de quo vocem ἀμβλίσκειν (imo ἀμβλίσκεσθαι) adhiberi non posse, recte judicavit Fischerus. Satis liquet, opinor, contextum hic vitii aliquid contraxisse, cui melior fortasse liber medelam aliquando præbebit. Interim vide an placeat ἐὰν δέον δόξῃ ἀμβλ. de Legg. iv. p. 713. B. σφόδρα ἂν—εἴη περὶ αὐτῆς δέον ἀκούειν, atque sic sexcenties. De verbo ἀμβλίσκειν Pollux iv. 208. ἀμβλίσκουσι δὲ τὸ ἀμβλίσκειν ποιοῦσι, φησὶ ὁ Πλάτων. [Idem ii. 7. ἀμβλίσκειν, ὡς Πλάτων. FISCH.] Aliter, sed perperam, Suidas: ἀμβλίσκουσιν, ἀποβάλλουσι, ὃ συμβαίνει ταῖς διαφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κυήματα. Πλάτων Θεαιτήτῳ—. Ceterum quod ἀμβλίσκουσι scripsit pro ἀμβλίσκειν, et lenis est structuræ mutatio et necessaria prorsus propter proxime præcedens illud ἀμβλίσκειν. Mox de v. προμνηστρία vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 229. HEIND.

λης οἴει τέχνης εἶναι θεραπείαν τε καὶ ξυγκομιδὴν[n] *τῶν ἐκ γῆς καρπῶν καὶ αὖ τὸ γιγνώσκειν εἰς ποίαν γῆν ποῖον φυτόν τε καὶ σπέρμα καταβλητέον;*

ΘΕΑΙ. *Οὐκ, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς.*

ΣΩ. *Εἰς γυναῖκα δέ, ὦ φίλε, ἄλλην μὲν οἴει τοῦ τοιούτου,*[o] *ἄλλην δὲ ξυγκομιδῆς;*[p]

ΘΕΑΙ. *Οὔκουν εἰκός γε.*[q]

i. 150. ΣΩ. *Οὐ γάρ. ἀλλὰ διὰ τὴν ἄδικόν*[r] *τε καὶ ἄτεχνον ξυναγωγὴν*[s] *ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ᾗ δὴ προαγωγεία*[t] *ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν ἅτε σεμναὶ οὖσαι αἱ μαῖαι, φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπέσωσιν· ἐπεὶ ταῖς γε ὄντως μαίαις*[u] *μόναις που προσήκει καὶ προμνήσασθαι ὀρθῶς.*

ΘΕΑΙ. *Φαίνεται.*

ΣΩ. *Τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν τοσοῦτον, ἔλαττον δὲ τοῦ*
ii. i. 192. *ἐμοῦ δράματος. οὐ γὰρ πρόσεστι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἴ-*

[l] *μείζω* ΞΣΥ.—[m] *ὀμφαλητομίᾳ* 𝔛ΓΔΛΠΤΕF et pr ΣΒ: *ὀμφαλοτομίᾳ* *ς.—[n] *ξ.* Δ et corr 𝔛.—[o] *τούτου* pr Λ.—[p] *συγκομιδὴν* ς.—[q] *εἰοικέ* H.—[r] *ἄτοπον* mg F.—[s] *ξ.* Δ et corr 𝔛Β.—[t] *προαγωγίᾳ* 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥΒCH.—[u] *μαίας* H.—[v] *λίθινα* ΓΛΞ et pr F.—

§. 19. *τοῦ τοιούτου*] Stephanus recte vidit, post *τοιούτου* deesse accusativum aliquem, et quidem *καταβολήν*. Verba *εἰς γυναῖκα* eum jubent intelligi: sed non necesse est, ut inseratur, quum præcedat *καταβλητέον*. Fisch.

τοῦ τοιούτου] Recte Cornarius, *in feminam autem, o amice, (talis) seminis immittendi aliam artem esse putas, et aliam ejus colligendi?* *τοῦ τοιούτου*, i. e. *τοῦ ποῖον σπέρμα καταβλητέον*, et post hoc, uti post *συγκομιδῆς*, repetendum mente *τέχνην*. In Editionem Steph. nescio quo errore irrepsit *συγκομιδὴν* pro *συγκομιδῆς*, quod est in Ald. et Bas. utraque. Heind.

ᾗ δὴ προαγωγεία] Vulgo tertio casu *προαγωγείᾳ*, quæ Latina est ratio, non Græca. Parmenid. init. *τῷ μὲν γὰρ πατρὶ Πυριλάμπης ὄνομα—αὐτῷ δέ γε Ἀντιφῶν*. Cratyl. init. *Εἰ αὐτῷ Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομά ἐστιν*. Ibid. §. 103. *Οὐκοῦν τούτῳ νομοθέτης ἦν ὄνομα*; Euthyd. §. 10. *Ὄνομα αὐτῷ Κλεινίας*. Sympos. p. 192. E. *τοῦ ὅλου τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα*. Cf. Marcland. ad Max. Tyr. Diss. xxxi. 1. Heind.

φεύγουσι δὲ] *Fugiunt obstetrices (utpote honestæ) illam etiam pronubarum artem: timentes ne propter hanc in crimen illud incurrant. Alioqui certe illis solis quæ revera sunt obstetrices convenit ut pronubarum officio rite fungantur*. Vel, *ἅτε σεμναὶ οὖσαι*, *utpote quibus gravitas quædam insit*. Steph.

τὸ μὲν τοίνυν] Nullo hic locus, nisi distinctionis, vitio laborat, quod tamen ita eum obscurum reddit, ut ne probabiliter quidem declarari possit. Distinguendum:—*ἀληθινά, τοῦτο δὲ μὴ ῥ. ε. διαγνῶναι· εἰ κ. λ.* *Neque enim ita se res habet, ut fœminæ etiam aliquando simulacra, aliquando vera pariant, et hoc sit ad dignoscendum difficile. Nam si hoc item in fœminis cerneretur etc.* *Δρᾶμα* non semel venusto hujusmodi sensu apud Platonem obvium est, veluti infra p. 169. B. Symp. p. 222. D. ubi Socrates ab Alcibiade Silenis et Satyris comparatus, *ἀλλ' οὐκ ἔλαθες*, inquit, *ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο*. Rep. v. p. 451. C. Conf. Polit. p. 303. C. et Lucian. t. i. p. 69. et 665. Heusd.

τοῦ ἐμοῦ δράματος] Non vulgari significatu h. l. *δρᾶμα* adhibetur de negotio

δωλα τίκτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά,[v] τοῦτο δὲ μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαγνῶναι. εἰ γὰρ προσῆν, μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ἔργον ἦν ἂν ταῖς μαίαις τὸ κρίνειν τὸ ἀληθές τε καὶ μή. ἢ οὐκ οἴει;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

§. 20. ΣΩ. Τῇ[w] δέ γ'[x] ἐμῇ τέχνῃ τῆς μαιεύσεως[y] τὰ μὲν[z] ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις, διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι καὶ τῷ[a] τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτούσας ἐπισκοπεῖν ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα. μέγιστον δὲ τοῦτ' ἔνι τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ, βασανίζειν δυνατὸν εἶναι παντὶ τρόπῳ πότερον εἴδωλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἡ διάνοια ἢ γόνιμόν τε[b] καὶ ἀληθές. ἐπεὶ τόδε γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει, ὅ περ ταῖς μαίαις· ἄγονός εἰμι σοφίας, καὶ ὅπερ ἤδη[c] πολλοί[d] μοι[e] ὠνείδισαν, ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι[f] περὶ οὐδενὸς διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφόν, ἀληθὲς ὀνειδίζουσι. τὸ δὲ αἴτιον τούτου τόδε· μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾷν δὲ ἀπεκώλυσεν.

[w] τῇ...τε] ὑπάρχει οὖν τῇ ἐμῇ τέχνῃ τῆς μαιεύσεως τὸ ƀ.—[x] γ' om F.—[y] εἰμῆ τέχνης μαιεύσεως H.—[z] μὲν om F.—[a] τὸ H.—[b] τι ς.—[c] δὴ F.—[d] πολλοὶ πολλάκις mg Π.—[e] μου (οι) H.—[f] ἀποφαίνομαι ƀ.—[g] μὲν οὐ om ΣΥ.—[h] τις ΧΔΠ, τοι Ξ.—[i] τοιοῦτο

seu *munere, quo quis fungitur.* Simili, sed alio tamen modo §. 67. *σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τι μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾷν*, et de Rep. v. p. 451. C. *τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν.* Heind.

οὐ γὰρ πρόσεστιν] In his monitu Buttmanni abjeci interrogandi signa, post *ἀληθινὰ* et deinde post *διαγνῶναι* in Edd. omnibus apposita, ut planissima hæc exeat sententia: *Non enim accidit in mulieribus, ut interdum vana pariant, interdum vera, id autem difficile sit dijudicare; nam, si accideret, maximum pulcherrimumque munus esset obstetricibus, verùm falsumque discernere.* Jam non opus erit cum Cornario corrigere, *Οὐκ ἄρα πρόσεστιν*, ac deinde, *τ. δ. μ. ῥᾴδ. ἐστί.* Heind.

τοῦτο δὲ] *Hoc vero non facile possit dignosci?* (continuando interrogationem) *Si enim his inesset (illa dignoscendi peritia) præstantissimum etc.* Steph.

§. 20. *τῇ δέ γ' ἐμῇ*] *At vero meæ arti ea omnia etc.* Vel, *Contra vero meæ arti.* Steph.

ἢ γόνιμόν τε] Jam Ficinus legit *τι*. vertit, *an nativum ac verum quiddam.* Fisch.

ἢ γόνιμόν τε] Ita Ald. Bas. 1. 2. ut incertum sit, unde *τι* rescripserit Steph. Vid. not. ad Plat. Phædr. §. 8. Heind.

καὶ ὅπερ ἤδη πολλ.] Hippias cum Socrate colloquens apud Xenoph. Mem. iv. 4. 9. *τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν μὲν καὶ ἐλέγχων πάντας, αὐτὸς δὲ οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός*, et Thrasymachus apud Platonem de Rep. i. p. 337. A. *αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους, καὶ ταῦτ' ἐγὼ ᾔδειν τε καὶ τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσοις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις ἢ ἀποκρίνοιο, εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ.* Heind.

μαιεύεσθαι με] V. Plutarchus Quæstt. Platt. tom. ii. p. 999. Fisch.

εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ[g] πάνυ τι[h] σοφός, οὐδέ τί μοι
ἔστιν εὕρημα τοιοῦτον,[i] γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον·[j]
οἱ δ' ἐμοὶ[k] ξυγγιγνόμενοι[l] τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται ἔνιοι[m]
II. i. 193. μὲν καὶ[n] πάνυ ἀμαθεῖς, πάντες δὲ προϊούσης τῆς ξυνου-
σίας,[o] οἷς περ ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ,[p] θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδι-
δόντες, ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι· καὶ τοῦτο
ἐναργές, ὅτι παρ' ἐμοῦ οὐδὲν πώποτε[q] μαθόντες, ἀλλ' αὐτοὶ
παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὑρόντες τε καὶ κατέχοντες.[r]
τῆς μέντοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἴτιος. [§. 21.]
Ὧδε[s] δὲ[t] δῆλον· πολλοὶ ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες καὶ ἑαυ-
τοὺς αἰτιασάμενοι, ἐμοῦ[u] δὲ καταφρονήσαντες, ἢ αὐτοὶ ὑπ'[v]
ἄλλων πεισθέντες, ἀπῆλθον πρῳαίτερον τοῦ δέοντος, ἀπελθόν-

ΧΔΠ.—[j] ἔγονον ΣΥ.—[k] δ' ἐμοὶ ΧΔb : δέ μοι *ς.—[l] ξ. Δ et corr Χ.—[m] ἐνίοτε ΧΔ et pr Π.—[n] καὶ om H.—[o] ξ. Δ et corr Χ.—[p] παρείκει b, παρείκοι Eς.—[q] ποτε ΣΥ et pr Ξ.—[r] ἑκόντες corr Π, τεκόντες b.—[s] ὧσδε Χ.—[t] δὲ om F.—[u] ἐμὲ F.—[v] αὐ-

παρείκῃ] Sic scripsi pro παρείκοι, quod sermonis legibus adversatur. Heind.

§. 21. ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων] Non facile probabilem elicies sensum ex illis ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες. Quid vero, si post αὐτοὶ inseramus ἢ, legentes: ἢ αὐτοὶ ἢ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες? Sic profecto, ni fallor, nil erit in quod offendere aliquis possit. Αὐτὸς pro αὐτόματος et alibi apud Platonem occurrit, et Lyside p. 206. D. Καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτὸν, ἐὰν ἄρα μὴ προσίῃ αὐτός.—Qua significatione αὐτὸς sæpe latuit Interpretes, sed sæpius etiam, ubi solus notat, veluti Parmen. 137. A. Κἀγώ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὅμως δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει· οἱ αὐτοὶ γάρ ἐσμεν· Cujus loci postrema verba corrupta censens Cornarius pro αὐτοὶ tentavit παῦροι: nam οἱ ante αὐτοὶ in nulla exstat vetere Edit. sed e Stephani conjectura ortum est. Similiter Ficino aqua hæsit in simili sententia Protag. 309. A. Καὶ μὴν μοι καὶ πρῴην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι· ἀνὴρ μέντοι, ὦ Σώκρατες (ὥς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι) καὶ—Vertit enim: jam vir inquam, qui possit scilicet inter nos ipsos censeri. Utroque loco αὐτὸς solus notat, ut in altero reddendum sit: soli enim sumus; in altero autem: ut coram inter nos dicamus. Locutio hæc non est infrequens: Legg. viii. 836. B. Περὶ δὲ τῶν ἐρώτων (αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν) ἐναντιοῦται παντάπασιν. Aristoph. Thesm. 478. Ὅμως δ' ἐν ἀλλήλῃσι χρὴ δοῦναι λόγον, Αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν—Ibid. 548. Lucian. D. D. t. i. p. 230. Ταῦτα δ' οὖν οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου (αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν. Xenoph. Symp. c. 4. §. 25. Καί τοι νὴ τοὺς θεοὺς, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ μοί γε (ὡς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι) οὗτος καὶ πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν. De hac loquendi forma vid. Hemsterh. ad Lucian. l. c. Cæterum in Parmenide, quod bene vidit Cornarius, pro πλῆθος e Ficini versione omnino recipiendum πέλαγος. Adscribere hic juvat ejusdem fere sententiæ elegantissimum locum Rep. v. p. 453. C. Ταῦτ' ἐστὶν—ἃ ἐγὼ πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ὤκνουν ἅπτεσθαι τοῦ νόμου τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν καὶ τροφήν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν. Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἄν τέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον—οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤτοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ἀπολαβεῖν (malim ὑπολαβεῖν) ἄν ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ita Damascii illud apud Suidam in Δῶρος: in magnum se veritatis pelagus quasi expansis velis immittere: ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας. Quod colorem duxisse videtur ex Platonis πέλαγος τοῦ καλοῦ

τες δὲ τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν διὰ πονηρὰν[w] ξυνουσίαν καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν, ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς, τελευτῶντες δ' αὑτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξαν ἀμαθεῖς εἶναι. ὧν[x] εἷς γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου καὶ ἄλλοι πάνυ i. 151.
πολλοί. οἷς,[y] ὅταν πάλιν[z] ἔλθωσιν δεόμενοι τῆς ἐμῆς ξυνουσίας[a] καὶ θαυμαστὰ δρῶντες, ἐνίοις μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκωλύει ξυνεῖναι,[a] ἐνίοις δὲ ἐᾷ· καὶ πάλιν οὗτοι[b] ἐπιδιδόασι.[c] πάσχουσι δὲ δὴ[d] οἱ ἐμοὶ ξυγγιγνόμενοι[a] καὶ τοῦτο ταὐτὸν ταῖς τικτούσαις· ὠδίνουσι γὰρ καὶ ἀπορίας ἐμπίπλανται[e] νύκτας τε[f] καὶ ἡμέρας πολὺ μᾶλ- ii. i. 194.
λον ἢ ἐκεῖναι.[g] ταύτην δὲ[h] τὴν ὠδῖνα ἐγείρειν τε καὶ ἀπο-

τοὶ ἢ ὑπ' b.—[w] ξ. Δ et corr 𝔛.—[x] ὡς...ἐπιδιδόασι om b.—[y] οὓς ΓΔΛΕΥ et pr Π.—[z] ὅταν πάλιν ὅταν Υ.—[a] ξ. Δ et corr 𝔛.—[b] αὐτοὶ 𝔛Δ.—[c] ἀποδιδόασι ΣΥ.—[d] δὴ om F.—[e] ἐμπίμπλανται ΓΛΠb.—[f] τε om Π et pr Ξ.—[g] κεῖναι ΓΒCEFH.—[h] τε F.

Symp. p. 210. D. Huc certe respexit Themist. Or. xiii. 177. C. Μετὰ γὰρ τοὺς νόμους πέλαγος φῂς ἀναφαίνεσθαι τοῦ κάλλους· τοῦτο γοῦν τὸ πέλαγος σὺ μὲν ἄλλοθεν που καθήμενος (καθήμενον legit Petav.) λέγεις ἐν χώρῳ ἀπῳκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως. Quod postremum pertinet ad Rep. vi. 499. C. Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν πόλεως τὶς ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἔστιν ἔν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ, πόῤῥω που ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως κ. τ. λ. Locum Symposii respexit item Alcinous de Doctr. Platon. c. 10. p. 478. in edit. quam Maximo Tyrio subjunxit Heinsius. Eadem metaphora magnifice plane usus est Plutarchus Reip. ger. præc. p. 804. D. Οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς ὥσπερ ἐξ ἄκρας πελαγίου, πράξεως ἐπιφανοῦς καὶ μεγάλης, ἐχούσης δὲ τόλμαν, ἄραντες, ἀφῆκαν ἐπὶ τὴν πολιτείαν κ. τ. λ. *A splendido quodam et magno facinore, veluti a promontorio quodam in altum procurrente solventes, in Rempublicam dant vela.* Heusd.

ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἀλ.] Mirum ni Plato scripserit, καταφρ. ἢ αὐτοί, ἢ ὑπ' ἄλλων etc. Nam in vulgata lectione istud αὐτοὶ molestissime redundat. Heind.

Adversatur Schleiermach. qui post ἤδη addi ἢ mavult. Beck.

πρῳαίτερον] Sic edidi pro πρωϊαίτερον ex monito Brunckii ad Aristoph. Lysistrat. v. 612. De quo vocabulo v. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 227. idemque ad proximum ἐξήμβλωσαν p. 107. Heind.

Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου] Ipsum de hac re narrantem hunc *Aristidem*, Lysimachi filium, magni illius Aristidis nepotem, induxit auctor dialogi Theagis p. 186. A. Idemque est is, qui memoratur a Platone in Lachet. p. 179. A. ubi in Lysimachi verbis, ἡμῖν εἰσιν υἱεῖς οὑτοιί, ὅδε μὲν τοῦδε, πάππου ἔχων ὄνομα, Θουκυδίδης, ἐμὸς δὲ αὖ ὅδε, παππῷ ὄντε· καὶ οὗτος ὄνομ' ἔχειν τοὐμοῦ πατρὸς, Ἀριστείδην γὰρ αὐτὸν καλοῦμεν, corrigendum παππῷόν τε καὶ οὗτος ὄνομ' ἔχων, nisi potius illud τε prorsus est delendum. Heind.

θαυμαστὰ δρῶντες] *Quidvis hujus consuetudinis causa facientes, quovis eam modo expetentes*, quod alias dicitur πάντα πράττοντες. Heind.

θ. δρ.] Ficinus, *mirifice affectantes*. Si versionem Ficini verba textus prisca reddidisse putaremus, ἐρῶντες levi mutatione legi posset. Sed θαυμαστὰ δρᾷν hoc in contextu recte potuit verti, *mirifice affectare*. Infra habet πᾶν ποιοῦσιν, ὥστε δίκην μὴ διδόναι. Gorg. p. 479. C. Faehse.

οἷς—ἐνίοις μὲν, ἐνίοις δὲ] De Rep. viii. p. 552. C. Τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας (ὁ θεὸς πεποίηκε.) Sed hujus generis exempla satis sunt obvia. Heind.

παύειν[i] ἡ ἐμὴ τέχνη δύναται. καὶ[j] οὗτοι μὲν δὴ οὕτως. [§. 22.] Ἐνίοτε[k] δέ, ὦ Θεαίτητε, οἳ ἄν μοι μὴ[l] δόξωσί πως ἐγκύμονες εἶναι, γνοὺς ὅτι οὐδὲν[m] ἐμοῦ δέονται, πάνυ εὐμενῶς προμνῶμαι, καὶ ξὺν[n] θεῷ εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς τοπάζω οἷς ἂν ξυγγενόμενοι[o] ὄναιντο. ὧν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις[p] σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι. Ταῦτα δή σοι, ὦ ἄριστε, ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα, ὑποπτεύων σε, ὥς περ[q] καὶ αὐτὸς οἴει, ὠδίνειν τε κύοντα[r] ἔνδον. προσφέρου οὖν πρός με ὡς πρὸς μαίας υἱὸν[s] καὶ αὐτὸν μαιευτικόν, καὶ ἃ ἂν ἐρωτῶ,[t] προθυμοῦ ὅπως οἷός τ' εἶ, οὕτως ἀποκρίνασθαι. καὶ ἐὰν ἄρα[u] σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς, ἡγήσωμαι εἴδωλον καὶ μὴ ἀληθές, εἶτα ὑπεξαίρωμαι[v] καὶ ἀποβάλλω,[w] μὴ ἀγρίαινε ὥς περ αἱ πρωτοτόκοι[x] περὶ τὰ παιδία. πολλοὶ[y] γὰρ ἤδη, ὦ θαυμάσιε,[z] πρός

—[i] ἀπολαύειν Σ.—[j] καὶ...κύοντα ἔνδον om b.—[k] ἔνιοι corr Π.—[l] μὴ om pr Σ —[m] οὐδὲν om Σ et pr Ξ, erasit Υ.—[n] ξ. Δ et rc 𝔛 : nam pr 𝔛 cum pr Π om.—[o] ξ. Δ et corr 𝔛.—[p] ἄλλοις 𝔛ΔΛBCH et corr Π : ἄλλους *s.—[q] ὥσπερ om C.—[r] κύοντα 𝔛ΔΠΗ et pr Λ : κυοῦντα *s.—[s] μαίας τε υἱὸν b et rc Π.—[t] ἐρωτᾷ H.—[u] ἔτι Γ.—[v] malim ὑπεξαιρῶμαι.—[w] ὑποβάλλω pr Π, ὑποβάλω 𝔛Δ, ἀποβάλω b.—[x] πρωτότοκοι ΞFH.—[y] πολλοὶ H.—[z] ὦ θαυμάσιε om b.—[a] δακρύειν F.—[b] αὐτῶν om ΓΛBCEFH.—

§. 22. σὺν θεῷ εἰπεῖν] *Et (quod ita dico ut in eo opem divinam agnoscam).* Vel, *Et (in quo quidem a Deo me juvari nega e nolim).* Ut si Gallice dicas, *Mais c'est en disant, graces à Dieu.* Steph.

σὺν θεῷ εἰπεῖν] Crebra modestiæ formula, quam bene explicat Steph. *quod ita dico, ut in eo opem divinam agnoscam.* Protag. p. 317. B. ὥστε, σὺν θεῷ εἰπεῖν, μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστὴς εἶναι. de Legg. ix. p. 858. B. ἡμῖν δὲ, εἰπεῖν σὺν θεῷ, ἔξεστι, καθάπερ ἢ λιθολόγοις ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις συστάσεως παραφορήσασθαι χύδην, ἐξ ὧν ἐκλεξόμεθα τὰ πρόσφορα τῇ μελλούσῃ γενήσεσθαι συστάσει. Aristoph. Plut. v. 114. Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, ubi vid. Kuster. et Bergler. Heind.

πολλοὺς δὲ ἄλλοις] Vulgo ἄλλους, quod vitium miror hucusque ab editoribus propagatum. Heind.

ἄλλους] Ficino duce, lego ἄλλοις. Ita sibi pars rei utraque, πολλοὺς μὲν atque πολλοὺς δὲ, Προδίκῳ atque ἄλλοις σ. τ. καὶ θεσπεσ. ἀνδράσιν, ad amussim respondent, nec Prodicus hac ratione sapientium numero excluditur. Fahse.

ἕν. τ. ἐμήκυνα, ὑποπτεύων] Ne quis conjiciat ὑποπτεύω, eodem modo Phædo p. 102. D. Λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξαι σοὶ ὅπερ ἐμοί, et similiter Parmen. init. πάρειμί γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, δεησόμενος ὑμῶν. Heind.

τὶ κυοῦντα] Ut §. 157. Ἦ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν etc.; Heind.

προσφέρου οὖν] *Mecum igitur agito tanquam cum obstetricis filio, et quidem artis obstetriciæ perito.* Vel, *Te mecum gerito tanq. cum obst.* Vel, *Exhibe igitur te mihi tanq. obst.* Steph.

ἀγρίαινε] ἀγρίαιναι Bas. 2. Fisch.

πολλοὶ γὰρ ἤδη] Plutarchus Quæst. Plat. p. 999. hæc proferens pro ἤδη, exhibet δὴ, quod nemo præter Fischerum præferat. Sic §. 21. πολλοὶ ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες etc. Andocid. de Myster. ed. Reisk. p. 3. Πολλοὶ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγορήσαντες παραχρῆμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι. Atque ita scribendum Phædon. p. 68. A. Πολλοὶ ἤδη ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς ᾅδου ἐλθεῖν.—Tum Plutarch. οὕτω πρὸς μὲ διετ. Heind.

με οὕτω διετέθησαν, ὥστε ἀτεχνῶς δάκνειν[a] ἕτοιμοι εἶναι, ἐπειδάν τινα λῆρον αὐτῶν[b] ἀφαιρῶμαι,[c] καὶ οὐκ οἴονται εὐνοίᾳ τοῦτο ποιεῖν, πόῤῥω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύσνους ἀνθρώποις, οὐδ' ἐγὼ δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ, ἀλλά μοι ψεῦδός[d] τε ξυγχωρῆσαι[e] καὶ ἀληθὲς ἀφανίσαι οὐδαμῶς θέμις. [§. 23.] *Πάλιν δὴ οὖν ἐξ ἀρχῆς, ὦ* II. i. 195. *Θεαίτητε, ὅ τί ποτ' ἐστὶν ἐπιστήμη, πειρῶ λέγειν· ὡς δ'[f] οὐχ οἷός τ' εἶ, μηδέποτ' εἴπῃς. ἐὰν γὰρ θεὸς ἐθέλῃ καὶ ἀνδρίζῃ, οἷός τ' ἔσει.*[g]

ΘΕΑΙ. *Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σώκρατες, σοῦ γε οὕτω[h] παρακελευομένου αἰσχρὸν μὴ οὐ παντὶ τρόπῳ προθυμεῖσθαι ὅ τί τις ἔχει λέγειν. δοκεῖ οὖν μοι ὁ ἐπιστάμενός τι αἰσθάνεσθαι τοῦτο ὃ ἐπίσταται, καὶ ὥς γε νυνὶ φαίνεται, οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἐπιστήμη ἢ αἴσθησις.*

ΣΩ. *Εὖ γε καὶ γενναίως, ὦ παῖ· χρὴ γὰρ οὕτως ἀποφαινόμενον λέγειν. ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. αἴσθησις, φῄς, ἐπιστήμη;*

[c] ἀφαιροῦμεν Η.—[d] ψευδῶς Δ.—[e] ξ. Δ et corr 𝔛.—[f] δ' om Ξ.—[g] ἔσει 𝔛ΔΠ.—

καὶ οὐκ οἴονται] Ita laudatur a Plutarcho Quæst. Platonic. p. 999. D. ut post *οἴονται* insertum sit *με*, quod omnino requiritur. V. Bibl. Crit. vol. iii. pt. i. p. 15. ubi vir summus loci hujus rationem egregie explicat. Cæterum huc respexit Themist. Orat. xxi. p. 254. A. *Καὶ οἰόμεθα ὑπὸ ζήλου τε καὶ βασκανίας σκυβαλίζειν καὶ διαπτύειν ἃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαντασίαν μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν, πόῤῥω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς σοφὸς δύσνους τῷ ὁμοίῳ.* Cujus loci prior pars est ex Platone Rep. x. p. 600. D. *Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι.* Heusd.

καὶ οὐκ οἴονταί με] Pronomen *με*, in vulgatis extritum, ex Plutarcho revocavi. Heind. Sed facilius hoc pronomen intelligitur. Beck.

ὅτι οὐδεὶς] Wyttenbach. Biblioth. Crit. v. iii. pt. i. p. 14. 'Comparatio est sine particulis *ὥσπερ* et *οὕτω*, ut sæpe. Sensus est: *ut nemo deus, ita nec is, qui obstetriciæ meæ arti præest, nec ego, qui ei servio etc.*' Heind.

§. 23. *καὶ ἀνδρίζῃ*] Secunda persona passivæ formæ *ἀνδρίζῃ* hoc positum accipio, non, ut fecerunt interpretes, tertia activæ, ne durissime desit accus. *σέ*. Verbo *ἀνδρίζεσθαι* opponitur in disputando *μαλθακίζεσθαι*. Heind.

οὕτως ἀποφαινόμενον] *Sic, ut facis, tam aperte et ingenue.* Gorg. §. 107. *Εὖ γε, ὦ βέλτιστε· διατέλει γὰρ ὥσπερ ἤρξω καὶ ὅπως μὴ ἀπαισχυνῇ.* Nam quod proxime prægreditur *γενναίως*, notionem *παῤῥησίας* habet, ut Gorg. §. 161. *δίκαιος εἶ, ὥσπερ ἤρξω παῤῥησιάζεσθαι πρὸς ἐμὲ, διατελεῖν, ἃ νοεῖς, λέγων. Καὶ νῦν εὖ καὶ γενναίως εἶπε*, et plerumque alias. Mox ante *γόνιμον* interrogandi vocula deest usu creberrimo. V. not. ad Gorg. §. 95. Heind.

γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον] Hæc verba a nescio quo vitiose exscripta in antiquiora Lexica ita irrepserunt: *γόνιμον ἀνεμίδιον*, unde cum lepida explicatione in ipsum Indicem Thesauri Steph. v. *ἀνεμίδιον* fluxere. Hinc istud *ἀνεμίδιον, ventulus*, quod tanquam Græcum vocabulum Lexica etiamnum exhibent. Buttm.

ἀνεμιαῖον] Laudant hunc locum Schol. Aristoph. ad Aves p. 574. et ex eo Suidas in vocab. *ἄνεμος* et *ὑπηνέμια*· sed

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρηκέναι περὶ
s. 152. ἐπιστήμης, ἀλλ' ὃν ἔλεγε καὶ Πρωταγόρας. τρόπον δέ τινα ἄλλον εἴρηκε τὰ αὐτὰ ταῦτα. φησὶ γάρ που πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι, τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι, τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. ἀνέγνωκας γάρ που;

ΘΕΑΙ. Ἀνέγνωκα καὶ πολλάκις.

§. 24. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει, ὡς οἷα μὲν ἕκαστα
II. i. 190. ἐμοὶ φαίνεται, τοιαῦτα μέν ἐστιν ἐμοί, οἷα δὲ σοί, τοιαῦτα δὲ[i] αὖ σοί· ἄνθρωπος δὲ σύ τε κἀγώ;

ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτως.

ΣΩ. Εἰκὸς μέντοι[j] σοφὸν ἄνδρα μὴ ληρεῖν· ἐπακολουθήσωμεν οὖν αὐτῷ. ἆρ' οὐκ ἐνίοτε πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ ὁ μὲν ἡμῶν ῥιγοῖ, ὁ δ' οὔ; καὶ ὁ μὲν ἠρέμα,[k] ὁ δὲ[l] σφόδρα;

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Πότερον οὖν τότε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ[m] τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; ἢ πεισόμεθα τῷ Πρωταγόρᾳ ὅτι τῷ μὲν ῥιγοῦντι ψυχρόν, τῷ δὲ μὴ οὔ;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ;

[h] οὔπω ΣΥ.—[i] δὲ ante αὖ add ΧΓΔΠΥΒCΕFΗ et rc Ξ.—[j] μέν σοι ς.—[k] ἠρέμα Χ.

perperam in libris editis ἀνεμίδιον legitur pro ἀνεμιαῖον, ut Kusterus in notis ad Suidan rectissime docuit. Confirmatur ista emendatio alio Suidæ loco tom. iii. p. 650. ubi hæc habet, Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ, ἀνεμιαῖα. Fisch.

ἀνεμιαῖον] Cf. Wyttenbach. l. l. p. 27. Heind.

οὐ φαῦλον] Parmenid. §. 21. μὴ οὐ φαῦλον ᾖ ὃ λέγει· ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὅσον ἔργον προστάττεις; de Rep. ii. p. 368. C. τὸ ζήτημα, ᾧ ἐπιχειροῦμεν, οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος. Atque ita οὐ φαῦλον per χαλεπὸν explicatur ibid. iv. p. 435. C. Heind.

πάντων χρημάτων μέτρον] Notissimum hoc dictum Protagoræ memoratur etiam in Cratyl. §. 6. Cf. Diog. Laert. ix. 51. Ἀλλὰ καὶ ἤρξατό που τοῦτον τὸν τρόπον· Πάντων χρημάτων μέτρον, ἄνθρωπος· τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἐστί· τῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. ἔλεγέ τε μηδὲν εἶναι ψυχὴν παρὰ τὰς αἰσθήσεις, καθὰ καὶ Πλάτων φησὶν ἐν Θεαιτήτῳ, καὶ πάντα εἶναι ἀληθῆ. ubi vid. Menag. et cf. Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. i. 32. 216. ibiq. Fabricius. Respexit hoc Plato de Legg. iv. p. 716. C. ὁ δὴ θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἤ πού τις, ὥς φασιν, ἄνθρωπος.

§. 24. τοιαῦτα δὲ] Restitui hoc δὲ e Bas. 2. Cf. Cratyl. l. l. ibiq. animadv. Heind.

εἰκὸς μέντοι] Hoc reposui. [Quod reponendum censuit et Faehse ex Ficino, *Atqui probabile est.*] Vulgo μέν σοι. De Legg. x. p. 888. E. Εἰκός γέ τοί που σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν. Heind.

ἐπακολουθήσωμεν] *Insistamus igitur sermonis ejus vestigiis.* Steph.

ἐφ' ἑαυτῷ] Ald. Bas. 1. 2. ἐφ' ἑαυτὸ —. Fisch.

ΘΕΑΙ. Ναί.[n]

ΣΩ. Τὸ δέ γε φαίνεται[o] αἰσθάνεσθαί ἐστιν;

ΘΕΑΙ. Ἔστι γάρ.

ΣΩ. Φαντασία ἄρα καὶ αἴσθησις ταὐτὸν ἔν[p] τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς[q] τοιούτοις. οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ[r] κινδυνεύει εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Αἴσθησις ἄρα τοῦ ὄντος ἀεί[s] ἐστι καὶ ἀψευδές,[t] ὡς ἐπιστήμη οὖσα.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

§. 25. ΣΩ. Ἆρ' οὖν πρὸς Χαρίτων πάσσοφός[u] τις ἦν
ὁ Πρωταγόρας, καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ἠνίξατο[v] τῷ πολλῷ II. i. 197.
συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγεν;

ΘΕΑΙ. Πῶς δή, ὦ Σώκρατες, τοῦτο[w] λέγεις;

ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ καὶ μάλ' οὐ φαῦλον λόγον, ὡς ἄρα ἓν

—[l] δ' οὐ H.—[m] ἑαυτὸ omnes.—[n] καί om ΔFH et pr Γ.—[o] φαίνεται FH.—[p] ἂν Σ et pr Υ.—[q] τοῖς om F.—[r] καὶ om F.—[s] αἰεί I et, qui plerumque ἀεί, H.—[t] ἀψευδές ΞΔΛΗΠΣΥΓ: ἀψευδής *s.—[u] πάσσοφός ΔΥ et pr Γ, πᾶσσοφός ΛΞ, πάσσοφος Χ: πάνσοφος *s.—[v] ἠνίξατο μὲν ἡμῖν Γ.—[w] τοῦτο ὦ σώκρατες Λ.—[x] προσαγορεύσῃς

τὸ δέ γε φαίνεται] Stephanus conj. *φαίνεσθαι·* e versione, credo, Ficini quæ habet, *apparere autem sentire est*. Fisch.

φαίνεται] Stephani conjecturæ, *φαίνεσθαι* legentis, obstare diversam utriusque verbi rationem, verissime judicat Buttmannus. Neutiquam enim *φαίνεσθαι* idem est quod *αἰσθάνεσθαι*, sed *φαίνεταί μοι* idem quod *αἰσθάνομαι*. Alia longe ratio est infra §. 55. Τὸ δέ γε οὐχ ὁρᾷ οὐκ ἐπίσταταί ἐστιν, εἴπερ καὶ τὸ ὁρᾷ ἐπίσταται. Heind. Si *φαίνεται* retineatur, *αἰσθάνεται* legendum, ut 164. A. Τὸ δέ γε οὐχ ὁρᾷ, οὐκ ἐπίσταται ἐστιν, nisi velis et hunc locum, me quidem invito, ex versione Ficini mutare: *Non videre autem nescire est*. Ficinus ex sensu, quod solet, vertisse videtur. Similis locus est p. 185. C. Ὧι τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν, quod Ficin. hic quoque *esse* et *non esse* vertit. Faehse.

αἴσθησις ἄρα τοῦ ὄντος] *Sensus igitur semper refertur ad id, quod est, seu, quidquid sentimus, id est tale, quale sentimus*. Heind.

§. 25. *ἆρ' οὖν, πρὸς Χαρίτων*] Schol. *Πρώτη κατασκευὴ ὑπὲρ τοῦ Πρωταγορείου δόγματος*. Sumpsit hinc formulam Lucian. Hermotim. 36. Bip. t. iv. p. 48. Τί δαί; ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι etc. Id. Pseudom. 4. t. v. p. 67. καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν. Heind.

τῷ πολλῷ συρφετῷ] Schol. *κονιορτῷ τῷ μετὰ κόπρων. Οἱ δὲ, κοιμῶν, καὶ συρμὸς καὶ σύρφη φρύγανα.* Scribendum *κονιορτῷ τ. μ. κοπρίων, τῷ ἐν χειμῶνι* etc. (de Rep. vi. p. 486. D. *οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ—ὑπὸ πνεύματος φερομένου.*) Suid. *συρφετὸς, ἀγυρτώδης ὄχλος ἢ λόγος, ἢ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος καὶ φρυγανώδης, ἤτοι κονιορτὸς μετὰ κοπρίων*. Lucian. Hermotim. i. *ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ*. Bip. t. iv. p. 2. Ibid. §. 21. *ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ*. Heind.

ἐγὼ ἐρῶ] Extat hic locus in Eclogis Stobæi Physicis p. 42. a verbis *ἐγὼ ἐρῶ* usque ad verba *ἄνω κάτω πάντα·* sed cum

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρηκέναι περὶ
s. 152. ἐπιστήμης, ἀλλ' ὃν ἔλεγε καὶ Πρωταγόρας. τρόπον δέ τινα ἄλλον εἴρηκε τὰ αὐτὰ ταῦτα. Φησὶ γάρ που πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι, τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι, τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. ἀνέγνωκας γάρ που;

ΘΕΑΙ. Ἀνέγνωκα καὶ πολλάκις.

§. 24. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει, ὡς οἷα μὲν ἕκαστα
II. i. 196. ἐμοὶ φαίνεται, τοιαῦτα μέν ἐστιν ἐμοί, οἷα δὲ σοί, τοιαῦτα δὲ[i] αὖ σοί· ἄνθρωπος δὲ σύ τε κἀγώ;

ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτως.

ΣΩ. Εἰκὸς μέντοι[j] σοφὸν ἄνδρα μὴ ληρεῖν· ἐπακολουθήσωμεν οὖν αὐτῷ. ἆρ' οὐκ ἐνίοτε πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ ὁ μὲν ἡμῶν ῥιγοῖ, ὁ δ' οὔ; καὶ ὁ μὲν ἠρέμα,[k] ὁ δὲ[l] σφόδρα;

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Πότερον οὖν τότε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ[m] τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; ἢ πεισόμεθα τῷ Πρωταγόρᾳ ὅτι τῷ μὲν ῥιγοῦντι ψυχρόν, τῷ δὲ μὴ οὔ;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ;

[h] οὕτω ΣΥ.—[i] δὲ ante αὖ add ΧΓΔΙΠΥΒCEFH et rc Ξ.—[j] μέν σοι ς.—[k] ἠρέμα Χ.

perperam in libris editis ἀνεμίδιον legitur pro ἀνεμιαῖον, ut Kusterus in notis ad Suidam rectissime docuit. Confirmatur ista emendatio alio Suidæ loco tom. iii. p. 550. ubi hæc habet, Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ, ἀνεμιαῖα. Fisch.

ἀνεμιαῖον] Cf. Wyttenbach. l. l. p. 27. Heind.

οὐ φαῦλον] Parmenid. §. 21. μὴ οὐ φαῦλον ᾖ ὃ λέγει· ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὅσον ἔργον προστάττεις; de Rep. ii. p. 368. C. τὸ ζήτημα, ᾧ ἐπιχειροῦμεν, οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος. Atque ita οὐ φαῦλον per χαλεπὸν explicatur ibid. iv. p. 435. C. Heind.

πάντων χρημάτων μέτρον] Notissimum hoc dictum Protagoræ memoratur etiam in Cratyl. §. 6. Cf. Diog. Laert. ix. 51. Ἀλλὰ καὶ ἤρξατό που τοῦτον τὸν τρόπον· Πάντων χρημάτων μέτρον, ἄνθρωπος· τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι· τῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. ἔλεγέ τε μηδὲν εἶναι ψυχὴν παρὰ τὰς αἰσθήσεις, καθὰ καὶ Πλάτων φησὶν ἐν Θεαιτήτῳ, καὶ πάντα εἶναι ἀληθῆ. ubi vid. Menag. et cf. Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. i. 32. 216. ibiq. Fabricius. Respexit hoc Plato de Legg. iv. p. 716. C. ὁ δὴ θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἤ πού τις, ὥς φασιν, ἄνθρωπος.

§. 24. τοιαῦτα δὲ] Restitui hoc δὲ e Bas. 2. Cf. Cratyl. l. l. ibiq. animadv. Heind.

εἰκὸς μέντοι] Hoc reposui. [Quod reponendum censuit et Fachse ex Ficino, *Atqui probabile est.*] Vulgo μέν σοι. De Legg. x. p. 888. E. Εἰκός γέ τοί που σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν. Heind.

ἐπακολουθήσωμεν] *Insistamus igitur sermonis ejus vestigiis.* Steph.

ἐφ' ἑαυτῷ] Ald. Bas. 1. 2. ἐφ' ἑαυτὸ —. Fisch.

ΘΕΑΙ. Ναί.[n]

ΣΩ. Τὸ δέ γε φαίνεται[o] αἰσθάνεσθαί ἐστιν;

ΘΕΑΙ. Ἔστι γάρ.

ΣΩ. Φαντασία ἄρα καὶ αἴσθησις ταὐτὸν ἔν[p] τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς[q] τοιούτοις. οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ[r] κινδυνεύει εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Αἴσθησις ἄρα τοῦ ὄντος ἀεί[s] ἐστι καὶ ἀψευδές,[t] ὡς ἐπιστήμη οὖσα.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

§. 25. ΣΩ. Ἆρ' οὖν πρὸς Χαρίτων πάσσοφός[u] τις ἦν ὁ Πρωταγόρας, καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ᾐνίξατο[v] τῷ πολλῷ II. i. 197.
συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγεν;

ΘΕΑΙ. Πῶς δή, ὦ Σώκρατες, τοῦτο[w] λέγεις;

ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ καὶ μάλ' οὐ φαῦλον λόγον, ὡς ἄρα ἓν

—[l] δ' οὐ H.—[m] ἑαυτὸ omnes.—[n] ναί om ΔFH et pr Γ.—[o] φαίνεται FH.—[p] ἂν Ξ et pr Υ.—[q] τοῖς om F.—[r] καὶ om F.—[s] αἰεί I et, qui plerumque ἀεί, H.—[t] ἀψευδές ΧΔΛΞΠΣΥΥΓ : ἀψευδὴς *ς.—[u] πάσσοφός ΔΥ et pr Γ, πᾶσσοφός ΛΞ, πάσσοφος Χ : πάνσοφος *ς.—[v] ᾐνίξατο μὲν ἡμῖν Γ.—[w] τοῦτο ὦ σώκρατες Λ.—[x] προσαγορεύσης

τὸ δέ γε φαίνεται] Stephanus conj. φαίνεσθαι· e versione, credo, Ficini quæ habet, *apparere autem sentire est*. FISCH.

φαίνεται] Stephani conjecturæ, φαίνεσθαι legentis, obstare diversam utriusque verbi rationem, verissime judicat Buttmannus. Neutiquam enim φαίνεσθαι idem est quod αἰσθάνεσθαι, sed φαίνεταί μοι idem quod αἰσθάνομαι. Alia longe ratio est infra §. 55. Τὸ δέ γε οὐχ ὁρᾷ οὐκ ἐπίσταταί ἐστιν, εἴπερ καὶ τὸ ὁρᾷ ἐπίσταται. HEIND. Si φαίνεται retineatur, αἰσθάνεται legendum, ut 164. A. Τὸ δέ γε οὐχ ὁρᾷ, οὐκ ἐπίσταται ἔστιν, nisi velis et hunc locum, me quidem invito, ex versione Ficini mutare: *Non videre autem nescire est*. Ficinus ex sensu, quod solet, vertisse videtur. Similis locus est p. 185. C. Ὧι τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν, quod Ficin. hic quoque *esse* et *non esse* vertit. FAEHSE.

αἴσθησις ἄρα τοῦ ὄντος] *Sensus igitur semper refertur ad id, quod est, seu, quidquid sentimus, id est tale, quale sentimus*. HEIND.

§. 25. ἆρ' οὖν, πρὸς Χαρίτων] Schol. Πρώτη κατασκευὴ ὑπὲρ τοῦ Πρωταγορείου δόγματος. Sumpsit hinc formulam Lucian. Hermotim. 36. Bip. t. iv. p. 48. Τί δαί; ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι etc. Id. Pseudom. 4. t. v. p. 67. καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν. HEIND.

τῷ πολλῷ συρφετῷ] Schol. κονιορτῷ τῷ μετὰ κόπρων. Οἱ δὲ, κομμῶν, καὶ συρμὸς καὶ σύρφη φρύγανα. Scribendum κονιορτῷ τ. μ. κοπρίων, τῷ ἐν χειμῶνι etc. (de Rep. vi. p. 486. D. οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ—ὑπὸ πνεύματος φερομένου.) Suid. συρφετὸς, ἀγυρτώδης ὄχλος ἢ λόγος, ἢ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος καὶ φρυγανώδης, ἤτοι κονιορτὸς μετὰ κοπρίων. Lucian. Hermotim. i. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. Bip. t. iv. p. 2. Ibid. §. 21. ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ. HEIND.

ἐγὼ ἐρῶ] Extat hic locus in Eclogis Stobæi Physicis p. 42. a verbis ἐγὼ ἐρῶ usque ad verba ἄνω κάτω πάντα· sed cum

μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἄν τι προσείποις ὀρθῶς οὐδ' ὁποιονοῦν τι, ἀλλ' ἐὰν ὡς μέγα προσαγορεύῃς,[x] καὶ[y] σμικρὸν φανεῖται, καὶ ἐὰν βαρύ, κοῦφον,[z] ξύμπαντά τε οὕτως, ὡς μηδενὸς ὄντος ἑνὸς μήτε τινὸς μήτε ὁποιουοῦν·[a] ἐκ δὲ δὴ φορᾶς[b] τε καὶ κινήσεως καὶ κράσεως πρὸς ἄλληλα γίγνεται πάντα ἃ δή φαμεν εἶναι, οὐκ ὀρθῶς προσαγορεύοντες· ἔστι μὲν γὰρ οὐδέποτ' οὐδέν, ἀεὶ[c] δὲ γίγνεται. καὶ περὶ τούτου πάντες[d] ἑξῆς οἱ[e] σοφοὶ πλὴν Παρμενίδου[f] ξυμφερέσθων,[g] Πρωταγόρας τε καὶ Ἡράκλειτος καὶ Ἐμπεδοκλῆς,[h] καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, κωμῳδίας μὲν Ἐπίχαρμος, τραγῳδίας δὲ Ὅμηρος· εἰπὼν γὰρ[i]

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν

Ξ.—[y] τι καὶ rc Γ.—[z] βαρὺ καὶ κοῦφον CE et rc ΓΠΒ.—[a] ὁποίου pr Δ.—[b] διαφορᾶς pr Ξ.—[c] ἀεὶ Δ: αἰεὶ °s.—[d] πάντες om Υ, post σοφοὶ ponunt ΗΞ, Η quidem rc.—[e] ἐξαίσιοι ℵΔΠ.—[f] παρμενείδου pr ℵ.—[g] ξυμφερέσθων ΔΣΥ: ξυμφέρεσθον °s.—

varietate lectionis ista: μάλα—καθ' ἑαυτὸ—ἐστι—ὁ ποιοῦν οὖν τι—προσαγορεύσῃς τι καὶ μικρὸν—βαρύ τι—μήτε ὁποίου—οὐδέποτε—συμφέρονται—ἔγγονα—. Fisch.

πλὴν Παρμενίδου] Euseb. Præp. Ev. i. c. 8. p. 23. C. Ἀΐδιον μὲν γὰρ τὸ πᾶν καὶ ἀκίνητον ἀποφαίνεται (Παρμενίδης) καὶ κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν· εἶναι γὰρ αὐτὸ μόνον μουνογενές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀγέννητον· γένεσιν δὲ τῶν καθ' ὑπόληψιν ψευδῆ δοκούντων εἶναι· καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκβάλλει ἐκ τῆς ἀληθείας. Cf. ibid. xiv. 17. p. 756. D. Theætet. §. 94. Sophist. p. 237. A. Simplic. in Aristot. Phys. p. 25. 31. Sed mirus est admodum h. l. dualis numerus ξυμφέρεσθον, cujus exemplum aliud non habeo, nisi quis trahere huc velit illud Pindari Olymp. ii. 154. Μαθόντες δὲ λάβροι Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς, ἄκραντα γαρύετον, quanquam, quod Pindaro licuit (cf. Eustath. ad Iliad. A. 566.) non idem in Platone ferendum est, neque satis certa ne illius quidem loci scriptura videtur, de quo vid. Dawes. Misc. Crit. ed. Lips. p. 41. Longe itaque præfero Stobæi lectionem ξυμφέρονται. Heind. Exquisitior tamen videtur dualis. Beck.

καὶ Ἡράκλειτος] Hunc principem eorum fuisse constat, qui nihil certam atque definitam οὐσίαν habere, sed omnia continua mutatione agitari dicerent. V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 76. Heind.

καὶ Ἐμπεδοκλῆς] Is enim abstrusa esse omnia statuebat, nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino, quale sit, posse reperire, Cic. Acad. ii. 5. ubi vid. Davis. Cf. Aristot. Metaph. iv. 4. de Cœlo i. 10. Heind.

Ἐπίχαρμος] Hujus de perpetua omnium rerum mutatione versus servavit Diog. Laert. iii. 12. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 75. *Tragœdiæ principem* cur Homerum Plato appellet h. l. declarabit ejus locus de Rep. x. p. 595. B. φιλία γέ τίς με καὶ αἰδὼς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὁμήρου ἀποκωλύει λέγειν. Ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἁπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι. Ibid. p. 598. D. ἐπισκεπτέον τήν τε τραγῳδίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ὅμηρον. Cf. Gregor. Corinth. ad Hermog. p. 959. in Or. Gr. Reisk. t. viii. Hæc loca afferre debebat cl. Heynius ad Homer. t. viii. p. 815. Ceterum notatu sane est dignum, duo hæc potissimum h. l. poesis genera agnosci a Platone, *comœdiam* et *tragœdiam*. Aliter de Rep. iii. p. 394. B. τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστὶν—τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία· ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις· ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι. Heind.

πάντα εἴρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. ἢ οὐ δοκεῖ τοῦτα λέγειν;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε.

§. 26. ΣΩ. Τίς οὖν ἂν ἔτι πρός γε τοσοῦτον στρατόπεδον καὶ στρατηγὸν Ὅμηρον δύναιτο ἀμφισβητήσας μὴ I. 153.
οὐ[j] καταγέλαστος γενέσθαι; II. i. 198.

ΘΕΑΙ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ γάρ, ὦ Θεαίτητε. ἐπεὶ καὶ τάδε τῷ λόγῳ σημεῖα ἱκανά, ὅτι τὸ μὲν εἶναι δοκοῦν καὶ τὸ γίγνεσθαι κίνησις παρέχει, τὸ δὲ μὴ εἶναι καὶ ἀπόλλυσθαι[k] ἡσυχία· τὸ γὰρ θερμόν τε καὶ πῦρ, ὃ δὴ καὶ τἄλλα γεννᾷ καὶ ἐπιτροπεύει, αὐτὸ γεννᾶται ἐκ φορᾶς[l] καὶ τρίψεως· τοῦτο[m] δὲ κίνησις.[n] ἢ οὐχ αὗται γενέσεις πυρός;

ΘΕΑΙ. Αὗται μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε τῶν ζώων[o] γένος ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων φύεται.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Τί[p] δαί;[q] ἡ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ὑπὸ ἡσυχίας

[h] καὶ ante Ἐμπεδοκλῆς om F.—[i] γὰρ add CH et rc B.—[j] οὐ om 𝔄ΔΛΞΣΥFH et pr ΓΠΒ.—[k] ἀπολλύεσθαι F.—[l] φθορᾶς ΣΗ.—[m] τούτῳ 𝔄ΔΣΥ.—[n] κινήσεις 𝔄ΔΥ et pr Π, ut legendum sit τούτῳ δὲ κινήσῃ vel κινήσει.—[o] τὸ ζώων 𝔄 et corr Π, τὸ ζῷον Δ et pr Π.—[p] τίς ΣΥ.—[q] δὲ ΓΛΞΠΣΥΒCΗ.—[r] ὡς om 𝔄Δ et pr Π.—[s] τὸ add ΔΠ.—

Ὅμηρος, ὃς εἰπὼν] Il. ξ. 201. Cf. Cratyl. §. 41. Aristot. Metaph. i. 3. Illud ὃς, quo carent libri hucusque editi, interponere structuræ ratio jubebat. Heind. Non opus. Delendum tantum erat comma post Ὅμ. ut oratio sic procederet: Ὅμ. εἰπὼν εἴρηκε. Beck.

ἢ οὐ δοκεῖ τοῦτο λέγειν; Θεαι. Ἔμοιγε. Σω.] Hæc absunt in Eclogis Stobæi. Fisch.

§. 26. ἀμφ. μὴ οὐ] Abest οὐ ab Eclogis Stobæi, in quibus deinde quoque deprehenditur hæc scripturæ diversitas, οὐ ῥᾴδιον, ὦ Σώκρατες, οὐ ῥᾴδιον ὦ Θεαίτητε — ἀπολεῖσθαι — δ' ἡ κίνησις. καὶ μὴν τό γε τῶν ζώων—τί δὲ —ἕξις;—ἀργιδίας—κινήσεως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ—κινήσεων ὄντων κατά τε μαθήματα —καὶ γίνεται—δὲ ἡσυχίας—μάθῃ—τῷ μὲν ἄρα—κατὰ τὸ σῶμα—ἐοικέναι. τί οὖν—ἀπολλῦσι—προβιβάζων—ἡ περιφορὰ ἡ κινουμένη—σώζεται ἐν θεοῖς τε—τὰ ἄνω—. Fisch.

ἀμφ. μὴ οὐ] Male οὐ omissum in Stob. Gorg. §. 138. οὐδεὶς οἷόστε ἐστὶν ἄλλως λέγων μὴ οὐ καταγέλαστος εἶναι. Heind.

ὅτι τὸ μὲν εἶναι δοκοῦν] Non opus est corrigere δοκεῖν, quum τὸ εἶναι h. l. substantivi, δοκοῦν autem adjectivi locum habeat, et possit utrumque sermone nostro exprimi *das scheinbare Sein*. Pendet autem illud ὅτι a prægresso τῷ λόγῳ, et σημεῖα hæc exponuntur mox verbis, τὸ γὰρ θερμὸν etc. Heind.

καὶ ἐπιτροπεύει] Cratyl. §. 64. τὸν ἥλιον μόνον διαϊόντα καὶ κάοντα ἐπιτροπεύειν τὰ ὄντα. de Rep. vii. p. 516. B. οὗτος (ὁ ἥλιος) ἐστὶν ὁ τὰς ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ. Heind.

αὗται γενέσεις] Malim αὗται αἱ γεν. Heind.

μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς[r] ἐπὶ τὸ[s] πολὺ σώζεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις οὐχ ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης, κινήσεων ὄντων, κτᾶταί τε μαθήματα καὶ[t] σώζεται καὶ γίγνεται βελτίων, ὑπὸ δ' ἡσυχίας, ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὔσης, οὔ τί τι μανθάνει ἅ[u] τε ἂν μάθῃ[v] ἐπιλανθάνεται;

C ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

II. i. 199. §. 27. ΣΩ. Τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν κίνησις κατά τε ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα, τὸ δὲ τοὐναντίον;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἔτι οὖν σοι λέγω νηνεμίας τε καὶ γαλήνας καὶ

[t] κτᾶταί τε μαθήματα καὶ om F.—[u] οὐ ΣΤ.—[v] μάθοι Ες.—[w] ἀπολλύασι ΔΗΠΣΥ et

ἡ τῶν σωμ.—ἐπιλανθάνεται] Contulit hunc locum in Eclogas suas Ethicas Stobæus xxx. p. 208. Gesn. Sed omisit primo particulam οὐχ bis ante ὑπὸ, itemque verba Θεαι. Ναί. Σω. deinde pro ἐπιπολὺ legit ἐπιτοπολὺ, et pro ὄντων habet οὐσῶν, itemque μάθῃ pro μάθοι. Atque tres hæ lectiones nobis quidem videbantur iis præferendæ esse, quas nunc in libros Platonis irrepsisse videmus. Fisch.

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ] Articulum τὸ ex Stobæo addidi pro more Platonis. Conf. de Legg. ix. p. 875. D. vii. p. 792. B. de Rep. ii. p. 377. B. Politic. p. 294. E. 295. A. et plurima alia, quanquam utrumque ὡς ἐπὶ πολὺ et ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Pollux agnoscit. V. Wasse ad Thucyd. i. 12. Heind.

ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ] Ficinus, *Animæ quoque habitus disciplina et meditatione, quæ motus sunt, doctrinas consequitur servaturque et perficitur: otio autem i. e. negligentia et pigritia nihil penitus discit et si quid didicerit, obliviscitur* —. Quum vero utrumque, et doctrinas percipere atque memoria tenere et oblivisci, sibi opponantur, rectius forte fuerit, ad memoriam utrumque verbum referre. Ita verbum σώζεσθαι de memoria quoque usurpatur p. 163. D. et alibi. Deinde f. οὐσῶν pro ὄντων legendum, ut in Sophista p. 241. B. ubi οὐσῶν etiam ad utrumque substantivum, et ad ἀντιλήψεις et ad ἀπορίας, refertur. Faehse.

κινήσεων ὄντων] I. e. ἃ ἐστι κινήσεις. Schol. τὴν σύνταξιν σημείωσαι, ὅτι οὐδετέρως εἶπεν ὄντων πρὸς τὰ πράγματα. Οὐδέτερον γὰρ τὸ πρᾶγμα. Et mira sane est hæc ratio, quum alias participium prægresso nomini accommodari potius soleat, velut Cratyl. §. 75. ἀγαθοῦ ἰδέα οὖσα τὸ δέον φαίνεται (cf. notata ad Hipp. Maj. §. 43.) ut, ni Scholiastæ auctoritas obstaret, præferrem scripturam Stobæi Eclog. Eth. p. 30. 208. ed. Gesn. κινησ. οὐσῶν. Buttmannus conjecit κινήσεοιν ὄντοιν. Heind.

σώζεται] Male Cornarius: *servatur*. Imo *servat*, *tenet*. Nam σώζεσθαι proprium est de *memoria* vocabulum. §. 53. ἔτι ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου καὶ σωζόμενον. de Rep. v. p. 455. B. ὁ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μαθ', ἃ ἔμαθε, σώζοιτο. Eurip. Iphig. Aul. v. 301. Τάδε κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτου Μνήμην σώζομαι στρατεύματος. Activa tamen forma Plato de Rep. vi. p. 486. C. Τί δέ; εἰ μηδὲν ὧν μάθοι σώζειν δύναιτο λήθης ὢν πλέως, ἆρ' ἂν οἷός τε εἴη ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Contrarium est διολλύειν, *oblivisci*. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ Εἰδὼς διώλεσα, ubi vid. Brunck. Heind.

§. 27. τὸ δὲ τοὐναντίον] *Alterum autem* (ἡσυχία) *contrarium est* (τὸ κακόν). Heind.

ἔτι οὖν] Expressi sententiam, testibus et judicibus, ut opinor, eruditis. Serran.

ὅσα τοιαῦτα, ὅτι αἱ μὲν ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι,[w] τὰ δ' ἕτερα σώζει; καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων,[x] τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ

pr 𝔄 : ἀπολλύουσι *s.—[x] προβιβάζων 𝔛ΔΠ : προσβιάζων s.—[y] κινομένη pr Λ, κι-

qui sic expressit: '*Jam vero et illud adde: Quietem putrefacere et corrumpere aerem serenum et a vento immunem, et res similes (quæ motu videlicet carent) reliqua vero conservare. Denique, ut his colophonem quasi cogam atque compellam, proferam in medium catenam illam auream, qua nihil aliud,*' etc.

ἔτι οὖν] *Jam vero tibi dico de tranquillitatibus a ventis, et de serenitatibus, rebusque similibus, quietem quidem, esse ejusmodi quæ putrefaciat et perdat, at contraria quieti, esse ejusmodi quæ conservent.* Q. d. In exemplum afferens tranquillitates a ventis, etc. dico *quietem.* Sed plurali utitur, quasi *quietes* dicas. Steph.

ἀναγκάζω] Marg. Stephan. '*γράφεται ἄνω ἄγων προσβιβάζω.*' quæ lectio unde hausta esset, ignorabam. Certe Ficinus expressisse lectionem vulgatam videtur: vertit, *itaque Colophona nuncium denique adigam: ipsam scilicet catenam auream insuper adigam.* Sed perperam addidit τὸ *nuntium:* cui rei vel origo proverbii adversatur. Vid. Strabo xiv. p. 643. Casaub. Fisch.

ἀναγκάζω] Perturbatus depravatusque locus hac forte ratione bene constitui possit: *καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα προσβιβάζων, ἀναγκάζω τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς—καὶ δηλοῖ, ὅτι κ. λ. προσβιβάζων,* quod de colophone operi imponendo apprime dicitur, sumsi ex lectione Stephani marginali *προσβιβάζω*, et Schol. lectione *προσβιβάζειν. ἀναγκάζειν affirmandi, statuendi, urgendi* significatione occurrit item infra p. 196. B. Cratyl. 432. C. *καὶ οὐκ ἀναγκάζειν, ἐάν τι ἀπῇ ἢ προσῇ, μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι;—καὶ μὴ ἀναγκάζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα* Polit. 284. B. *καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάζομεν εἶναι τὸ μὴ ὄν.* Ad Scholiastæ notam hæc a Ruhnkenio annotata reperi: 'Euthyd. p. 227. B. Legg. ii. p. 684. C. F. Epist. 709. C. Julian. p. 261. Aristæn. p. 72. Aristid. t. i. p. 39. t. ii. p. 73. Schol. t. ii. p. 261. Strabo p. 952. Bibl. Laurent. t. i. p. 216. Append. Vatic. p. 288. et Schott. App. Vatic. p. 317. Suid. v. *τὸν κολ.* Apostol. p. 237. Hesych. v. Etym. p. 525. Wyttenb. ad Plut. (de S. N. V.) p. 22. ad Herod. (Sel. Hist.) p. 441. Themist. p. 32. 288. Wess. ad Diod. V. ii. p. 40.' Ad *πανιώνιον*, quod in Scholio occurrit, adscriptum est: 'Vales. Emend. p. 92. et Burm. p. 228. Masson. vita Aristid. p. 49. Ignarra de Palæst. Neap. p. 74. Philostrat. p. 143. Athen. p. 424. E.' Heusd.

ἀναγκάζω] Hæc vulgo sic scribuntur: *τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω, προσβιάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν, ὡς οὐδὲν ἄλλο* etc. unde nemo fere sensum ullum extundat. Stob. *προβιβάζων.* Steph. in marg. adscripsit *ἄνω ἄγων προσβιβάζω.* Sed Platonis illud *προσβιβάζων* servavit Scholiastes, cujus hæc est annotatio: *Δώδεκα πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῄεσαν εἰς τὸ Πανιώνιον λεγόμενον περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμεναι, καὶ εἴ ποτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, οἱ Κολοφώνιοι περιττὴν ἐτίθεντο τὴν νικῶσαν. Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας εἶχον συνοίκους, ὑπὲρ ὧν καὶ τήνδε τὴν ψῆφον ἐτίθεντο. Ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατούσης καὶ βεβαιοτάτης ψήφου ἡ παροιμία ἐτίθετο, οἷον τὸν κολοφῶνα ἐπιτίθημι, ἢ τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων.* Imo ἢ *τὸν κολοφῶνα προσβιβάζω*: parum enim vocis *ἀναγκάζω* h. l. usum et potestatem perspexit Schol. Aliter de proverbii origine Strabo xiv. p. 952. Enimvero, undecunque id fluxit, quanquam plerumque dicitur *τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, ἐπάγειν τῷ λόγῳ* (V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 21.) tamen nemo dubitabit, opinor, quin recte dicatur eodem sensu *τὸν κολοφῶνα προσβιβάζειν*, præsertim si cum Strabone loquendi hoc genus ductum putetur ab equitatu Colophoniorum adeo præstante, ut ejus interventu prœlia plerumque decernerentur. Jam illud *ἀναγκάζω probandi* h. l. et *evincendi* vim habet, ut sæpe. Sic §. 128. *τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν, μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν.* de Rep. x. p. 611. B. *Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχὴ, καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἄν.* Hæc igitur loci fuerit sententia: *ac præterea colophonem addens evincam, auream catenam nihil aliud quam solem dici ab Homero* etc.? De *aurea* illa *catena* noti sunt versus Homeri Iliad. θ. 17. sqq.

τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει, καὶ δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ᾖ κινουμένη[y] καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἔστι καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς[z] τε καὶ ἀνθρώποις· εἰ δὲ σταίη τοῦτο ὥς περ δεθέν,[a] πάντα χρήματ' ἂν[b] διαφθαρείη καὶ γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα;

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ταῦτα δηλοῦν ἅ περ λέγεις.

ΣΩ. Ὑπόλαβε τοίνυν, ὦ ἄριστε, οὑτωσί. κατὰ[c] τὰ ὄμματα πρῶτον, ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευκόν, μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων μηδ' ἐν τοῖς ὄμμασι· μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς. ἤδη γὰρ ἂν εἴη τε ὄν[d] που ἐν τάξει καὶ μένοι[e] καὶ οὐκ ἂν ἐν γενέσει[f] γίγνοιτο.

νημένη ΣΥ.—[z] ἐν τοῖς θεοῖς Γ.—[a] δοθὲν Ξ, δοθὲν ꝾΔΣΥ et pr Π.—[b] ἂν om Η.—[c] καὶ ꝾΔΠΣΥ.—[d] ὂν Heindorfius: libri ἄν.—[e] κείμενοι Δ.—[f] ἐν τῇ γενέσει Ξs.—

[ubi Eustathius: Πλάτων δὲ αὐτὸν τὸν ἥλιον χρυσέαν λέγει σειράν· αὐτῷ γὰρ ἐκδεδέσθαι τὸ πᾶν. Suidas: Χρυσῆν σειρήν· οὕτως ὑπὸ Ὁμήρου τὸν ἥλιον λεγόμενον, ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτων φησί. Fisch.]

ἡ περιφορὰ] H. l. est *rerum universitas, quæ circumvertitur*, ut de Rep. x. p. 616. C. εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριηρῶν, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν. Heind.

γένοιτ' ἂν ἄνω κάτω πάντα] *Omnia sursum ac deorsum ferrentur.* Quæ tamen Latina Græcis illis non plane respondent, quibus significatur inverti naturæ ordinem, ita ut omnia pessundentur. At Gall. ad verbum, *Tout iroit ce que dessus dessous.* Steph.

ἄνω κάτω] *Susque deque* dixit Plautus, metaphorice quidem, sed tamen respondet Græco illi dicendi generi. Serran.

ἄνω κάτω πάντα] Schol. Παροιμία, ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ καὶ ἐν Χήρᾳ· Τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἐστι νῦν τἄνω κάτω, φασί, τὰ κάτω δ' ἄνω. Cf. Antonin. ix. 28. ibiq. Gatak. p. 276. Heind.

ἀλλ' ἔμοιγε] In Ald. et Steph. omissum est hic nomen Theæteti, et deinde Socratis: quæ, constantiæ caussa, inseruimus e cæteris libris editis. Fisch.

ἀλλ' ἔμ. δοκεῖ—τ. δηλοῦν] Sc. Ὅμηρος. Nam δηλοῦν hoc respondet prægresso proxime δηλοῖ. Heind.

ταῦτα δηλοῦν] Ficinus vertit *eadem*, ac si ταὐτὰ legisset. Faehse.

ὑπόλαβε] Stobæus in Eclogis Physicis p. 150. legit, ἀπόλαβε τοίνυν—καὶ τὰ ὄμματα—ὃ δὲ—μηδὲ τὴν αὐτῷ—καὶ μένον. Fisch.

ὑπόλαβε] *Animo igitur concipe, circa ea primum quæ ad oculos pertinent: quod vocas* etc. Fortasse autem legendum in sequ. μηδὲ τοῖς ὄμμασι, alio quam hic sensu. Steph.

ὑπόλαβε] Schol. Δευτέρα κατασκευὴ ὑπὲρ τῶν Πρωταγόρᾳ δοκούντων. Heind.

κατὰ τὰ ὄμμ.] Non dixit τὰ κατὰ τὰ ὄμματα, ut vertatur, *ea quæ ad oculos pertinent*: sensus tamen eodem pene recidit. Serran.

μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι] *Non esse id alind aliquid* (h. e. *a ceteris rebus diversum suamque ac propriam tenens οὐσίαν*) *extra oculos tuos aut in oculis.* In his quid Stephanus voluerit conjectando μηδὲ τοῖς ὄμμασι, plane non assequor. Heind.

ἕτερόν τι] Vitiosum est ἕτερόν τι. Neque enim de albo sermo est, quid sit vel quale, sed, ubinam sit. Satis id ostendunt illa: μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς et quæ sequuntur. Requiritur omnino ἑτέρωθι. Heusd. Mihi ἑτέρωθι hoc probandum videretur, si re vera colori huic locum *in oculis* tribueret Socrates; nunc quum dicat μὴ εἶναι—ἔξω—μηδ' ἐν τοῖς ὄμμασι,

μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς[r] ἐπὶ τὸ[s] πολὺ σώζεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις οὐχ ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης, κινήσεων ὄντων, κτᾶταί τε μαθήματα καὶ[t] σώζεται καὶ γίγνεται βελτίων, ὑπὸ δ' ἡσυχίας, ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὔσης, οὔ τέ τι μανθάνει ἅ[u] τε ἂν μάθῃ[v] ἐπιλανθάνεται;

C ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

II. i. 199. §. 27. ΣΩ. Τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν κίνησις κατά τε ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα, τὸ δὲ τοὐναντίον;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἔτι οὖν σοι λέγω νηνεμίας τε καὶ γαλήνας καὶ

[t] κτᾶταί τε μαθήματα καὶ om F.—[u] οὐ ΣΤ.—[v] μάθοι Ες.—[w] ἀπολλύασι ΔΞΠΣΤ et

ἡ τῶν σωμ.—ἐπιλανθάνεται] Contulit hunc locum in Eclogas suas Ethicas Stobæus xxx. p. 208. Gesn. Sed omisit primo particulam οὐχ bis ante ὑπὸ, itemque verba Θεαι. Ναί. Σω. deinde pro ἐπὶ πολὺ legit ἐπιτοπολὺ, et pro ὄντων habet οὐσῶν, itemque μάθῃ pro μάθοι. Atque tres hæ lectiones nobis quidem videbantur iis præferendæ esse, quas nunc in libros Platonis irrepsisse videmus. Fisch.

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ] Articulum τὸ ex Stobæo addidi pro more Platonis. Conf. de Legg. ix. p. 875. D. vii. p. 792. B. de Rep. ii. p. 377. B. Politic. p. 294. E. 295. A. et plurima alia, quanquam utrumque ὡς ἐπὶ πολὺ et ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Pollux agnoscit. V. Wasse ad Thucyd. i. 12. Heind.

ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ] Ficinus, *Animæ quoque habitus disciplina et meditatione, quæ motus sunt, doctrinas consequitur servaturque et perficitur: otio autem i. e. negligentia et pigritia nihil penitus discit et si quid didicerit, obliviscitur* —. Quum vero utrumque, et doctrinas percipere atque memoria tenere et oblivisci, sibi opponantur, rectius forte fuerit, ad memoriam utrumque verbum referre. Ita verbum σώζεσθαι de memoria quoque usurpatur p. 163. D. et alibi. Deinde f. οὐσῶν pro ὄντων legendum, ut in Sophista p. 241. B. ubi οὐσῶν etiam ad utrumque substantivum, et ad ἀντιλήψεις et ad ἀπορίας, refertur. Faehse.

κινήσεων ὄντων] I. e. ἅ ἐστι κινήσεις. Schol. τὴν σύνταξιν σημείωσαι, ὅτι οὐδετέρως εἶπεν ὄντων πρὸς τὰ πράγματα. Οὐδέτερον γὰρ τὸ πρᾶγμα. Et mira sane est hæc ratio, quum alias participium prægresso nomini accommodari potius soleat, velut Cratyl. §. 75. ἀγαθοῦ ἰδέα οὖσα τὸ δέον φαίνεται (cf. notata ad Hipp. Maj. §. 43.) ut, ni Scholiastæ auctoritas obstaret, præferrem scripturam Stobæi Eclog. Eth. p. 80. 208. ed. Gesn. κινησ. οὐσῶν. Buttmannus conjecit κινήσεων ὄντοιν. Heind.

σώζεται] Male Cornarius: *servatur*. Imo *servat, tenet*. Nam σώζεσθαι proprium est de *memoria* vocabulum. §. 53. ἔτι ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου καὶ σωζόμενον. de Rep. v. p. 455. B. ὁ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μηδ', ἃ ἔμαθε, σώζοιτο. Eurip. Iphig. Aul. v. 301. Τάδε κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτου Μνήμην σώζομαι στρατεύματος. Activa tamen forma Plato de Rep. vi. p. 486. C. Τί δέ; εἰ μηδὲν ὧν μάθοι σώζειν δύναιτο λήθης ὢν πλέως, ἆρ' ἂν οἷός τε εἴη ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Contrarium est διολλύειν, *oblivisci*. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ Εἰδὼς διώλεσα, ubi vid. Brunck. Heind.

§. 27. τὸ δὲ τοὐναντίον] *Alterum autem* (ἡσυχία) *contrarium est* (τὸ κακόν). Heind.

ἔτι οὖν] Expressi sententiam, testibus et judicibus, ut opinor, eruditis. Serran.

ὅσα τοιαῦτα, ὅτι αἱ μὲν ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι,[w] τὰ δ' ἕτερα σώζει; καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων,[x] τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ

pr 𝔄 : ἀπολλύουσι *s.—[x] προβιβάζων 𝔄ΔΠ : προσβιάζων s.—[y] κινομένη pr Λ, κι-

qui sic expressit: '*Jam vero et illud adde: Quietem putrefacere et corrumpere aerem serenum et a vento immunem, et res similes (quæ motu videlicet carent) reliqua vero conservare. Denique, ut his colophonem quasi cogam atque compellam, proferam in medium catenam illam auream, qua nihil aliud,*' etc.

ἔτι οὖν] *Jam vero tibi dico de tranquillitatibus a ventis, et de serenitatibus, rebusque similibus, quietem quidem, esse ejusmodi quæ putrefaciat et perdat, at contraria quieti, esse ejusmodi quæ conservent.* Q. d. In exemplum afferens tranquillitates a ventis, etc. dico *quietem.* Sed plurali utitur, quasi *quietes* dicas. Steph.

ἀναγκάζω] Marg. Stephan. '*γράφεται ἄνω ἄγων προσβιβάζω.*' quæ lectio unde hausta esset, ignorabam. Certe Ficinus expressisse lectionem vulgatam videtur: vertit, *itaque Colophona nuncium denique adigam: ipsam scilicet catenam auream insuper adigam.* Sed perperam addidit τὸ *nuntium:* cui rei vel origo proverbii adversatur. Vid. Strabo xiv. p. 643. Casaub. Fisch.

ἀναγκάζω] Perturbatus depravatusque locus hac forte ratione bene constitui possit: *καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα προσβιβάζων, ἀναγκάζω τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς—καὶ δηλοῖ, ὅτι κ. λ. προσβιβάζων,* quod de colophone operi imponendo apprime dicitur, sumsi ex lectione Stephani marginali *προσβιβάζω*, et Schol. lectione *προσβιβάζειν. ἀναγκάζειν affirmandi, statuendi, urgendi* significatione occurrit item infra p. 196. B. Cratyl. 432. C. *καὶ οὐκ ἀναγκάζειν, ἐάν τι ἀπῇ ἢ προσῇ, μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι;— καὶ μὴ ἀναγκάζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα* Polit. 284. B. *καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάζομεν εἶναι τὸ μὴ ὄν.* Ad Scholiastæ notam hæc a Ruhnkenio annotata reperi: 'Euthyd. p. 227. B. Legg. ii. p. 684. C. F. Epist. 709. C. Julian. p. 261. Aristæn. p. 72. Aristid. t. i. p. 39. t. ii. p. 73. Schol. t. ii. p. 261. Strabo p. 952. Bibl. Laurent. t. i. p. 216. Append. Vatic. p. 288. et Schott. App. Vatic. p. 317. Suid. v. τὸν κολ. Apostol. p. 237. Hesych. v. Etym. p. 525. Wyttenb. ad Plut. (de S. N. V.) p. 22. ad Herod. (Sel. Hist.) p. 441. Themist. p. 32. 288. Wess. ad Diod. V. ii. p. 40.' Ad *πανιώνιον*, quod in Scholio occurrit, adscriptum est: 'Vales. Emend. p. 92. et Burm. p. 228. Masson. vita Aristid. p. 49. Ignarra de Palæst. Neap. p. 74. Philostrat. p. 143. Athen. p. 424. E.' Heusd.

ἀναγκάζω] Hæc vulgo sic scribuntur: *τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω, προσβιάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν, ὡς οὐδὲν ἄλλο* etc. unde nemo fere sensum ullum extundat. Stob. *προβιβάζων.* Steph. in marg. adscripsit *ἄνω ἄγων προσβιβάζω.* Sed Platonis illud *προσβιβάζων* servavit Scholiastes, cujus hæc est annotatio: *Δώδεκα πόλεις τῆς Ἰωνίας συνήεσαν, εἰς τὸ Πανιώνιον λεγόμενον περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμεναι, καὶ εἴ ποτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, οἱ Κολοφώνιοι περιττὴν ἐτίθεντο τὴν νικῶσαν. Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας εἶχον συνοίκους, ὑπὲρ ὧν καὶ τήνδε τὴν ψῆφον ἐτίθεντο. Ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατούσης καὶ βεβαιοτάτης ψήφου ἡ παροιμία ἐτίθετο, οἷον τὸν κολοφῶνα ἐπιτίθημι, ἢ τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων.* Imo ἢ *τὸν κολοφῶνα προσβιβάζω*: parum enim vocis *ἀναγκάζω* h. l. usum et potestatem perspexit Schol. Aliter de proverbii origine Strabo xiv. p. 952. Enimvero, undecunque id fluxit, quanquam plerumque dicitur *τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, ἐπάγειν τῷ λόγῳ* (V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 21.) tamen nemo dubitabit, opinor, quin recte dicatur eodem sensu *τὸν κολοφῶνα προσβιβάζειν*, præsertim si cum Strabone loquendi hoc genus ductum putetur ab equitatu Colophoniorum adeo præstante, ut ejus interventu prœlia plerumque decernerentur. Jam illud *ἀναγκάζω probandi* h. l. et *evincendi* vim habet, ut sæpe. Sic §. 128. *τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν, μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν.* de Rep. x. p. 611. B. *Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχὴ, καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἄν.* Hæc igitur loci fuerit sententia: *ac præterea colophonem addens evincam, auream catenam nihil aliud quam solem dici ab Homero* etc.? De *aurea* illa *catena* noti sunt versus Homeri Iliad. *θ.* 17. sqq.

τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει, καὶ δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ᾖ κινουμένη[y] καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἔστι καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς[z] τε καὶ ἀνθρώποις· εἰ δὲ σταίη τοῦτο ὥς περ δεθέν,[a] πάντα χρήματ' ἄν[b] διαφθαρείη καὶ γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα;

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ταῦτα δηλοῦν ἅ περ λέγεις.

ΣΩ. Ὑπόλαβε τοίνυν, ὦ ἄριστε, οὑτωσί. κατὰ[c] τὰ ὄμματα πρῶτον, ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευκόν, μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων μηδ' ἐν τοῖς ὄμμασι· μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς. ἤδη γὰρ ἂν εἴη τε ὄν[d] που ἐν τάξει καὶ μένοι[e] καὶ οὐκ ἂν ἐν γενέσει[f] γίγνοιτο.

νημένη ΞΥ.—[z] ἐν τοῖς θεοῖς Γ.—[a] δοθὲν Ξ, δοθὲν ϒΔΣΥ et pr Π.—[b] ἂν om Η.—[c] καὶ ϒΔΠΣΥ.—[d] ὃν Heindorfius: libri ἄν.—[e] κείμενοι Δ.—[f] ἐν τῇ γενέσει Ξs.—

[ubi Eustathius: Πλάτων δὲ αὐτὸν τὸν ἥλιον χρυσέαν λέγει σειράν· αὐτῷ γὰρ ἐκδεδέσθαι τὸ πᾶν. Suidas: Χρυσῆν σειρήν· οὕτως ὑπὸ Ὁμήρου τὸν ἥλιον λεγόμενον, ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτων φησί. Fisch.]

ἡ περιφορὰ] H. l. est *rerum universitas, quæ circumvertitur*, ut de Rep. x. p. 616. C. εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριηρῶν, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν. Heind.

γένοιτ' ἂν ἄνω κάτω πάντα] *Omnia sursum ac deorsum ferrentur.* Quæ tamen Latina Græcis illis non plane respondent, quibus significatur inverti naturæ ordinem, ita ut omnia pessundentur. At Gall. ad verbum, *Tout iroit ce que dessus dessous*. Steph.

ἄνω κάτω] *Susque deque* dixit Plautus, metaphorice quidem, sed tamen respondet Græco illi dicendi generi. Serran.

ἄνω κάτω πάντα] Schol. Παροιμία, ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ καὶ ἐν Χήρᾳ· Τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἐστι νῦν τἄνω κάτω, φασί, τὰ κάτω δ' ἄνω. Cf. Antonin. ix. 28. ibiq. Gatak. p. 276. Heind.

ἀλλ' ἔμοιγε] In Ald. et Steph. omissum est hic nomen Theæteti, et deinde Socratis: quæ, constantiæ caussa, inseruimus e cæteris libris editis. Fisch.

ἀλλ' ἐμ. δοκεῖ—τ. δηλοῦν] Sc. Ὅμηρος. Nam δηλοῦν hoc respondet prægresso proxime δηλοῖ. Heind.

ταῦτα δηλοῦν] Ficinus vertit *eadem*, ac si ταὐτὰ legisset. Fahrer.

ὑπόλαβε] Stobæus in Eclogis Physicis p. 150. legit, ἀπόλαβε τοίνυν—καὶ τὰ ὄμματα—ὃ δὲ—μηδὲ τὴν αὐτῷ—καὶ μένον. Fisch.

ὑπόλαβε] *Animo igitur concipe, circa ea primum quæ ad oculos pertinent: quod vocas* etc. Fortasse autem legendum in sequ. μηδὲ τοῖς ὄμμασι, alio quam hic sensu. Steph.

ὑπόλαβε] Schol. Δευτέρα κατασκευὴ ὑπὲρ τῶν Πρωταγόρᾳ δοκούντων. Heind.

κατὰ τὰ ὄμμ.] Non dixit τὰ κατὰ τὰ ὄμματα, ut vertatur, *ea quæ ad oculos pertinent*: sensus tamen eodem pene recidit. Serran.

μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι] *Non esse id aliud aliquid* (h. e. *a ceteris rebus diversum suamque ac propriam tenens οὐσίαν*) *extra oculos tuos aut in oculis.* In his quid Stephanus voluerit conjectando μηδὲ τοῖς ὄμμασι, plane non assequor. Heind.

ἕτερόν τι] Vitiosum est ἕτερόν τι. Neque enim de albo sermo est, quid sit vel quale, sed, ubinam sit. Satis id ostendunt illa: μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς et quæ sequuntur. Requiritur omnino ἑτέρωθι. Heusd. Mihi ἑτέρωθι hoc probandum videretur, si re vera colori huic locum *in oculis* tribueret Socrates; nunc quum dicat μὴ εἶναι—ἔξω—μηδ' ἐν τοῖς ὄμμασι,

§. 28. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ πῶς;

ΣΩ. Ἑπώμεθα τῷ ἄρτι λόγῳ, μηδὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ
ἓν ὂν τιθέντες· καὶ ἡμῖν οὕτω μέλαν τε καὶ λευκὸν καὶ II. i. 200.
ὁτιοῦν ἄλλο χρῶμα ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν ὀμμάτων πρὸς
τὴν προσήκουσαν φορὰν φανεῖται γεγενημένον, καὶ ὃ δὴ
ἕκαστον εἶναί φαμεν χρῶμα, οὔτε τὸ προσβάλλον οὔτε τὸ I. 154.
προσβαλλόμενον ἔσται, ἀλλὰ μεταξύ τι ἑκάστῳ ἴδιον γεγονός. ἢ σὺ διϊσχυρίσαιο ἂν ὡς οἷον σοὶ φαίνεται ἕκαστον χρῶμα, τοιοῦτον καὶ κυνὶ καὶ ὁτῳοῦν ζώῳ;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δ'; ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἆρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίνεται

sensum illud videtur impedire. Vulgatum autem *ἕτερόν τι* in universum accipi debet de *re, quæ per se exstat quæque disjungi possit a visu.* BUTTM. Schl. tuetur vulg. hoc sensu: *aliquid* (a ceteris rebus et ab ipsa visione) *diversum.* BECK.

ἤδη γὰρ] Malim *ἤδη γ. ἂν εἴη τε, ὂν που ἐν τάξει.* HEIND.

ἐν τῷ γ.] Pro *ἐν*, quod inepte hic positum videtur, malim *ἔτι*: aptissime hoc antecedenti *ἤδη* opponatur. HEUSD.

§. 28. *τὴν προσήκουσαν φορ.*] Schol. *ἀντὶ τοῦ σύμμετρον.* HEIND.

ὃ δὴ ἕκαστον] *ἕκαστον* sc. *ἢ μέλαν ἢ λευκὸν ἢ ἄλλο τι.* HEIND.

ὡς, οἷον σοὶ φαίν.] Male vulgo *οἷόν σοι.* HEIND.

τί δέ;] Idem prorsus, verbis tantum commutatis, dici puto. SERRAN. qui sic verterat: *Quid vero? alteri homini et tibi idem quidlibet firmiter apparet? aut potius, nihil tibi idem videtur, quandoquidem nec tu unquam tibi ipsi similis sis?*

τί δέ;] *Quid vero? an quidlibet, quale alii homini, tale tibi quoque videri, firmiter tenes? an multo magis, ne tibi quidem ipsi idem videri, quandoq.* etc. Voces enim illæ, *ἔχειν ἰσχυρῶς*, obtinent locum proxime præcedentis verbi *διϊσχυρίζεσθαι*: ita ut illæ itidem reddi possint, *affirmare.* Hanc autem aut huic persimilem esse puto veram lectionem, *τί δέ; οἷον ἄλλῳ ἀνθρώπῳ, ἆρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίνεσθαι ὁτιοῦν, ἔχ. τ. ἰσχυρῶς;* Repetendum autem *ἀπὸ κοινοῦ* est *ἰσχυρῶς ἔχεις* ante *ὅτι*, et subaud. *φαίνεται* post *ταυτόν.* STEPH. Mihi vero neque hujus remedii, neque alius, auxilio opus esse videbatur, quum omnia integra et sana appareant. Legi enim verba et distingui, credo, sic debent, *τί δ'; ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἆρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίνεται ὁτιοῦν; ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; ἢ πολὺ μᾶλλον* (int. *ἔχεις*) *ὅτι οὐδὲ σοὶ αὐτῷ ταυτὸν* (int. *φαίνεται*). Nam *ὅμοιον* idem declarat, quod *ταυτόν*· neque adeo respondere ullo modo pronomini *οἷον*, quod Stephanus inseri jubebat, potest. Sed nec Ficinus sententiam Socratici sermonis assecutus est. vertit locum Latine ita, *Quid autem alteri homini et tibi? num similiter unusquisque apparere videtur? An potius nec tibi ipsi idem?* FISCH. Neutrius (neque Stephani nec Fischeri) mihi ratio placet, sed sua se simplicitate commendare videtur hæc, ut emendemus: *τί δ'; ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἆρ' ὅτι ὅμ.*—Sensus: *Quid? Alteri et tibi simile apparere idem, hoc affirmare audeas? An vero multo affirmes lubentius, ne tibi quidem ipsi idem diversis temporibus simile apparere, propterea, quod te tibi ipsum non semper similiter habes?* HEUSD. Recte hæc distinxit Fischerus. Stephanum enim, ut corrigendum putaret, *τί δέ; οἷον ἄλλῳ ἀνθρώπῳ, ἆρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίνεσθαι ὁτιοῦν, ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς;* in tumultuaria festinatione prava horum interpunctio deceperat, quum virum doctissimum fallere non potuerit tritum illud loquendi genus *ὅμοιος καὶ*, de quo h. l. verbo monere debebat Fischerus. Ion. p. 531. D. *ἀλλ'—οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ Ὅμηρος.* Crito p. 48. B. *Ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι (ὁ λόγος) καὶ ὁ πρότερος.* Sic ibi legendum. Cf. Duker. ad Thucyd. vii. 71. Valcken. ad Herodot. vii. 50. p. 534. HEIND. Hiulca hic est orationis structura, uti eam cum Fischero distinxit Heindorfius, ut certissima mihi videatur, quæ eadem facillima est, Heusdii correctio, quæ Attico sermoni mirifice convenit. Et concinnior ita ob sequens al-

ἀφαιροῖτο, τοῦτο μήτε αὐξάνεσθαί ποτε μήτε φθίνειν, ἀεὶ δὲ ἴσον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[g] καὶ τρίτον, ὃ μὴ πρότερον ἦν, ἀλλὰ ὕστερον[h] τοῦτο εἶναι ἄνευ τοῦ γενέσθαι καὶ γίγνεσθαι ἀδύνατον;

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ γε δή.[i]

ΣΩ. Ταῦτα δή, οἶμαι,[j] ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ, ὅταν τὰ περὶ τῶν[k] ἀστραγάλων λέγωμεν, ἢ ὅταν φῶμεν ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα, μήτε αὐξηθέντα μήτε τοὐναντίον παθόντα, ἐν ἐνιαυτῷ[l] σοῦ τοῦ νέου νῦν μὲν μείζω εἶναι, ὕστερον[m] δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος.[n] εἰμὶ γὰρ δὴ ὕστερον ὃ πρότερον οὐκ ἦ,[o] οὐ γενόμενος· [§. 32.] Ἄνευ γὰρ τοῦ γίγνεσθαι γενέσθαι ἀδύνατον, μηδὲν δὲ ἀπολλὺς τοῦ ὄγκου οὐκ ἄν ποτε ἐγιγνόμην ἐλάττων. καὶ ἄλλα[p] δὴ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὕτως ἔχει, εἴ περ καὶ ταῦτα παραδεξόμεθα. ἕπει[q] γάρ που, ὦ Θεαίτητε· δοκεῖς γοῦν μοι[r] οὐκ ἄπειρος τῶν τοιούτων εἶναι. II. i. 203.

ἀλλὰ omnes: ὁ Πρόκλος τὸ ἀλλά παρέλκειν λέγει. Schol.—[i] δοκεῖ ꝸΔΞΠΣΥ.—[j] οἴομαι ꝸ.—[k] τῶν om pr Σ.—[l] ἐμαυτῷ H.—[m] νῦν F.—[n] ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος om Δ.—[o] ἦ ΔΠ et pr ꝸΓΥΒ: ἦν *ς.—[p] ἀλλὰ ΣΥ et pr Ξ.—[q] ἕπει Heindorfius: libri

ὃ μὴ πρότερον ἦν] Vulgo distinctum— ὕστερον, τοῦτο —, quo sensus pervertitur. Ald. Bas. 1. 2. πρότερον ἦν, ὕστερον· ἀλλὰ τοῦτο—ἀδύνατον δοκεῖ γε; δή. Θ. Δοκεῖ. Σ. κ. τ. λ. Quæ disjecta in ordinem redegit Stephanus, [præeunte versione Ficini Latina, in qua est, *quod ante non erat, et postea est, nisi fiat et factum sit, esse non posse.* Thr. *Sic profecto videtur* —. Fisch.] perperam tamen hæc interpungens. Sensum hunc esse liquet: *quod ante non erat, postea tamen id esse* ἄνευ τοῦ γεν. etc. ἀδύνατον, (velut post §. 32. Εἰμὶ γὰρ δὴ ὕστερον, ὃ πρότερον οὐκ ἦν, οὐ γενόμενος). In quo facile careas vocula ἀλλὰ, eamque aut ejiciendam aut in ἆρα mutandam putabat Cornarius; sed firmat eam Procli apud Schol. auctoritas: Ὁ Πρόκλος τὸ Ἀλλὰ παρέλκειν λέγει, prorsusque ita Latine dixeris, *quod non prius erat, at postea id esse* etc. Conf. Hoogev. Doctrin. Part. Gr. ed. Schütz. p. 14. Heind.

μήτε αὐξηθέντα] *Neque auctum, neque passum contrarium* (id est minutum) *eodem in anno te juvene nunc quidem majorem esse, postea vero minorem. quum tamen nihil ex mea mole ablatum sit, sed tua aucta fuerit. Sum enim postea quod ante non eram, sic tamen ut factus non sim* (*id quod ante non eram.* id est, sic tamen ut nihil immutatus sim, quod ad quantitatem attinet.) *Nisi enim* (*tantus vel tantus*) *fiam, factus* (*tantus vel tantus*) *non sim. Atqui nihil e mea mole amittendo, fieri minor non possem.* Si autem recte hic redditur ἐν ἐνιαυτῷ, erit pro ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ. Sed reddi etiam possit, *unius anni spatio.* Steph.

§. 32. ἕπῃ γὰρ] Ita correxi vulgatum εἰπὲ, quo nihil absurdius. ἕπεσθαι h. l. idem quod μανθάνειν. §. 80. μανθάνεις γάρ που, ὦ Θεόδωρε, ἢ οὔ; Lysid. §. 34. Οὐ πάνυ, ἔφη, ἕπομαι. Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ ὧδε ἴσως ἀκολουθήσεις, οἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι ὅ,τι λέγω.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; ἂν σε Πρωταγόρας ἔρηται ἤ τις ἄλλος, Ὦ Θεαίτητε, ἔσθ' ὅπως[q] τι μεῖζον ἢ πλέον γίγνεται ἄλλως ἢ αὐξηθέν; τί ἀποκρινεῖ;[r]

ΘΕΑΙ. Ἐὰν μέν, ὦ Σώκρατες, τὸ δοκοῦν πρὸς τὴν νῦν ἐρώτησιν ἀποκρίνωμαι, ὅτι οὐκ ἔστιν· ἐὰν δὲ πρὸς τὴν προτέραν, φυλάττων[s] μὴ ἐναντία εἴπω, ὅτι ἔστιν.

ΣΩ. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν, ὦ φίλε, καὶ θείως. ἀτάρ, ὡς ἔοικεν, ἐὰν ἀποκρίνῃ ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται· ἡ μὲν γὰρ[t] γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

§. 30. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἐγώ τε[u] καὶ σὺ ἦμεν, πάντα τὰ[v] τῶν φρενῶν ἐξητακότες, ἤδη ἂν τὸ λοιπὸν ἐκ περιουσίας ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι, ξυνελθόντες[w] σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην, ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς II. i. 202.
λόγοις ἐκρούομεν·[x] νῦν δὲ ἅτε ἰδιῶται πρῶτον βουλησόμεθα

pr Γ.—[s] φυλάττω pr Λ.—[t] γὰρ om Π.—[u] γε s.—[v] τὰ om ΣΗ.—[w] ξ. ΧΔ.—[x] ἐκ-

τὴν νῦν ἐρώτησιν] Sc. *de eo, num quid majus fieri queat; quod non augeatur.* Post ἀποκρίνωμαι mente iterandum ἀποκρινοῦμαι. Heind.

πρὸς τὴν προτέραν] Sc. τὴν περὶ τῶν ἀστραγάλων. Heind.

φυλάττων] Pro φυλαττόμενος. V. not. ad Gorg. §. 38. ubi laudare debebam Dorvillium ad Chariton. p. 442. plura ibi de hoc genere exempla indubitata proferentem. Heind.

Εὐριπίδειόν τι] Notum illum respicit et veteribus decantatissimum versum Euripidis Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Valcken. p. 231. Heind.

ἀληθῆ] Nomen ΘΕΑΙ. et mox ΣΩ. abest ab Ald. Fisch.

§. 30. δεινοὶ καὶ σοφοὶ] Sic solent perpetuo fere jungi δεινὸς et σοφός. Heind.

ἐγώ τε καὶ σὺ] Cf. ad Phædr. §. 60. ἐγώ τε καὶ σύ. Vulgo ἐγώ γε καὶ σύ. Heind.

τὰ τῶν φρενῶν] I. e. τὰς φρένας. de Rep. ix. p. 573. D. ὧν ἂν Ἔρως τύραννος ἔνδον οἰκῶν διακυβερνᾷ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Lucian. Abdicat. i. t. v. p. 2. τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται, τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. Nam singulari numero τὸ τῆς ψυχῆς et talia singulis fere paginis apud Atticos obvia sunt. Heind.

ἤδη ἂν τὸ λοιπὸν] *Jam et virium nostrarum, quasi otium nacti ut ei rei abunde vacare liceret, periculum invicem faceremus.* Ita verti ex Bud. Serran. *Virium nostr. ex abundanti peric.* Steph.

ἐκ περιουσίας] (*De gayeté de cœur*), *non veri quærendi, sed animi causa*, quod loquendi genus attigit Viger. de Gr. L. ix. iii. 3. accuratius explicuit Reiskius ad Demosth. Appar. Crit. vol. ii. p. 453. Heind.

ἀλλήλων τοὺς] *Sermones sermonibus mutuis retunderemus*: ut sit ἐκρούομεν pro ἐξεκρούομεν. Vel fortasse, *rationes rationibus.* Steph.

ἐκρούομεν] Ita rescripsimus ex Ald. Bas. 1. 2. pro ἐκκρούομεν, ut legitur in Stephan. et Francof. repugnante loci sententia et verbi usu. Fisch.

ἐκρούομεν] Sic Ald. et Bas. utraque. In Stephani Editionem ceterasque inde expressas operarum haud dubie errore irrepsit vitiosum ἐκκρούομεν. Illud h. l. flagitat grammatica ratio, quanquam

θεάσασθαι αὐτὰ[y] πρὸς αὐτά, τί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοούμεθα, πότερον ἡμῖν ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ[z] ἢ οὐδ' ὁπωστιοῦν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἔγωγε τοῦτ' ἂν βουλοίμην.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἐγώ.[a] ὅτε δ' οὕτως ἔχει, ἄλλο τι ἠρέμα,[b] ὡς πάνυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες, πάλιν ἐπανασκεψόμεθα,[c]
ι. 155. οὐ δυσκολαίνοντες, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξετάζοντες, ἅττα ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν; ὧν πρῶτον ἐπισκοποῦντες φήσομεν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, μηδέποτε μηδὲν ἂν μεῖζον μηδὲ ἔλαττον γενέσθαι μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ, ἕως ἴσον εἴη[d] αὐτὸ ἑαυτῷ. οὐχ οὕτως;

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 31. ΣΩ. Δεύτερον δέ[e] γε, ᾧ μήτε προστιθοῖτο[f] μήτε

κρούομεν ς.—[y] αὑτὰ 𝔛: αὐτὰ ς.—[z] ξ. 𝔛Δ.—[a] ἔγωγε ΔΞΣΥ et corr 𝔛.—[b] τι ἠρέμα corr Γ: τι ἢ ἠρέμα *ς.—[c] ἐπανασκεψώμεθα Γ.—[d] ἴσον εἴη 𝔛ΓΔΛΠBCEF et corr H: ἴσον ἂν εἴη *ς.—[e] δέ om Π.—[f] προστίθοιτο ΔΠ.—[g] οὐ om ΛBCH.—[h] ὕστερον

ἐκκρούειν sic adhibitum Protag. p. 336. C. διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους, καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον etc. ubi ἐκκρούειν *eludendi* significatu a pugilatu ductum puto. Demosth. Mid. p. 44. Spald. τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει. Heind.

αὑτὰ πρὸς αὑτὰ] Vulgo αὐτά. Heind.

τί ποτ' ἐστὶν] Steph. conj. τίνα. perperam, et repugnante Platonicæ orationis ingenio. Sic Phædon. i. τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου. Nam etsi Ficinus quoque in Latina versione habet, *cujusmodi sint quæ cogitamus:* tamen nullo modo e verbis istis effici potest, eum legisse τίνα· quum Latina ratio respuat singularem numerum hoc in genere. Fisch.

τί ποτ' ἐστὶν] Perperam Steph. corrigebat τίνα, de quo vid. notata ad Gorg. §. 136. Heind.

πότερον ἡμῖν ἀλλήλ. συμφ.] *Utrum nobis illa inter se coëant.* Male cum Ficino Cornarius: *utrum nobis inter nos conveniat.* §. 31. Ταῦτα δή—ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὑτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ, unde aliquis h. l. conjectet ἐν ἡμῖν. Sed aptissimus est h. l. quem dicunt, dativus commodi. Heind.

ὅτε δ' οὕτως] Duplicem hæc habent difficultatem. Nam primum, cum ἄλλο τι ἤ, a quo cætera omnia pendent, interroganter ea accipere nos jubeat, ὡς ἐγὼ οἶμαι interroganter accipi nequit. Deindé tria illa, quæ in seqq. memorantur, non sunt φάσματα, sed, uti ipse ait Socrates, ὁμολογήματα, et tamen hic φάσματα dici videntur. Utramque tollemus difficultatem, si ita corrigamus: ἅττα π. ἐ. τ. τ. φ. ε. ἡμῖν; ΘΕΑΙ. Τί μήν; ΣΩ. Πρῶτον οὖν ἐπισκ. Nemo non videt ΤΙ ΜΗΝ ab ΗΜΙΝ quam facile absorberi potuerit. Ad hujus loci Scholion adscripsit Ruhnkenius: ' Miscell. Observ. t. v. p. 238. Theæt. p. 124. E.' Heusd. Ingeniosa satis, sed justo tamen audacior conjectura, qua supersederi posse arbitror, modo interrogationis signum post ἡμῖν ponatur. De verbo autem φάσματα satisfacit, opinor, Scholiastæ explicatio. Quippe phantasmata illa dicit quamvis per se certissima, quoniam nisi quis ea probe exploret, facile mentem decipere queant; ut in illo de *talis* exemplo accidisse vidimus. Buttm.

τὰ φάσματα] Schol. φάσματα λέγει ταῦτα, ὡς τῶν ψυχῶν ἀπατηλά, εἰ μή τις ὀρθῶς αὐτὰ μεταλάβοι. Heind.

§. 31. ᾧ μήτε προστίθοιτο] Sc. μηδὲν, ut alias omitti solet τι. de Rep. i. p. 339. B. Ἐπειδὴ γὰρ ξυμφέρον γέ τι εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸ δίκαιον, σὺ δὲ προστίθης, καὶ αὐτὸ φῂς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος,—σκεπτέον δή. Sophist. p. 238. A. Μὴ ὄντι δὲ τῶν ὄντων ἆρά ποτε προσγίγνεσθαι φήσομεν δυνατὸν εἶναι. Et cf. not. ad Gorg. §. 148. Heind.

ἀφαιροῖτο, τοῦτο μήτε αὐξάνεσθαί ποτε μήτε φθίνειν, ἀεὶ δὲ ἴσον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[g] καὶ τρίτον, ὃ μὴ πρότερον ἦν, ἀλλὰ ὕστερον[h] τοῦτο εἶναι ἄνευ τοῦ γενέσθαι καὶ γίγνεσθαι ἀδύνατον;

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ γε δή.[i]

ΣΩ. Ταῦτα δή, οἶμαι,[j] ὁμολογήματα τρία μάχεται
αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ, ὅταν τὰ περὶ τῶν[k] ἀσ- II. i. 203.
τραγάλων λέγωμεν, ἢ ὅταν φῶμεν ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα, μήτε αὐξηθέντα μήτε τοὐναντίον παθόντα, ἐν ἐνιαυτῷ[l] σοῦ τοῦ νέου νῦν μὲν μείζω εἶναι, ὕστερον[m] δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος.[n] εἰμὶ γὰρ δὴ ὕστερον ὃ πρότερον οὐκ ἦ,[o] οὐ γενόμενος· [§. 32.] Ἄνευ γὰρ τοῦ γίγνεσθαι γενέσθαι ἀδύνατον, μηδὲν δὲ ἀπολλὺς τοῦ ὄγκου οὐκ ἄν ποτε ἐγιγνόμην ἐλάττων. καὶ ἄλλα[p] δὴ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὕτως ἔχει, εἴ περ καὶ ταῦτα παραδεξόμεθα. ἕπει[q] γάρ που, ὦ Θεαίτητε· δοκεῖς γοῦν μοι[r] οὐκ ἄπειρος τῶν τοιούτων εἶναι.

ἀλλὰ omnes: ὁ Πρόκλος τὸ ἀλλά παρέλκειν λέγει. Schol.—[i] δοκεῖ ℌΔΞΠΣΥ.—[j] οἴομαι ℌ.—[k] τῶν om pr Σ.—[l] ἐμαυτῷ H.—[m] νῦν F.—[n] ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος om Δ.—[o] ἢ ΔΠ et pr ℌΓΥΒ: ἦν *ς.—[p] ἀλλὰ ΣΥ et pr Ξ.—[q] ἕπει Heindorfius: libri

ὃ μὴ πρότερον ἦν] Vulgo distinctum—ὕστερον, τοῦτο —, quo sensus pervertitur. Ald. Bas. 1. 2. πρότερον ἦν, ὕστερον· ἀλλὰ τοῦτο—ἀδύνατον δοκεῖ γε; δή. Θ. Δοκεῖ. Σ. κ. τ. λ. Quæ disjecta in ordinem redegit Stephanus, [præeunte versione Ficini Latina, in qua est, *quod ante non erat, et postea est, nisi fiat et factum sit, esse non posse.* ThE. *Sic profecto videtur*—. Fisch.] perperam tamen hæc interpungens. Sensum hunc esse liquet: *quod ante non erat, postea tamen id esse ἄνευ τοῦ γεν.* etc. ἀδύνατον, (velut post §. 32. Εἰμὶ γὰρ δὴ ὕστερον, ὃ πρότερον οὐκ ἦν, οὐ γενόμενος). In quo facile careas vocula ἀλλὰ, eamque aut ejiciendam aut in ἄρα mutandam putabat Cornarius; sed firmat eam Procli apud Schol. auctoritas: Ὁ Πρόκλος τὸ Ἀλλὰ παρέλκειν λέγει, prorsusque ita Latine dixeris, *quod non prius erat, at postea id esse* etc. Conf. Hoogev. Doctrin. Part. Gr. ed. Schütz. p. 14. Heind.

μήτε αὐξηθέντα] *Neque auctum, neque passum contrarium* (id est minutgm) *eodem in anno te juvene nunc quidem majorem esse, postea vero minorem. quum tamen nihil ex mea mole ablatum sit, sed tua aucta fuerit. Sum enim postea quod ante non eram, sic tamen ut factus non sim* (*id quod ante non eram.* id est, sic tamen ut nihil immutatus sim, quod ad quantitatem attinet.) *Nisi enim* (*tantus vel tantus*) *fiam, factus* (*tantus vel tantus*) *non sim. Atqui nihil e mea mole amittendo, fieri minor non possem.* Si autem recte hic redditur ἐν ἐνιαυτῷ, erit pro ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ. Sed reddi etiam possit, *unius anni spatio.* Steph.

§. 32. ἕπῃ γὰρ] Ita correxi vulgatum εἶπε, quo nihil absurdius. ἕπεσθαι h. l. idem quod μανθάνειν. §. 80. μανθάνεις γάρ που, ὦ Θεόδωρε, ἢ οὔ; Lysid. §. 34. Οὐ πάνυ, ἔφη, ἕπομαι. Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ ὧδε ἴσως ἀκολουθήσεις, οἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι ὅ,τι λέγω.

ΘΕΑΙ. Καὶ νὴ τοὺς θεούς γε, ὦ Σώκρατες, ὑπερφυῶς ὡς[s] θαυμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ ἐνίοτε ὡς ἀληθῶς βλέπων[t] εἰς αὐτὰ σκοτοδινιῶ.

ΣΩ. Θεόδωρος γάρ,[u] ὦ φίλε, φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν[v] περὶ τῆς φύσεώς σου. μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν· οὐ γὰρ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ αὕτη, καὶ ἔοικεν ὁ τὴν Ἶριν Θαύμαντος[w] ἔκγονον φήσας οὐ κακῶς γενεαλογεῖν. ἀλλὰ πότερον μανθάνεις ἤδη διὸ ταῦτα τοιαῦτ' ἐστὶν ἐξ ὧν τὸν Πρωταγόραν φαμὲν λέγειν, ἢ οὔπω;

ΘΕΑΙ. Οὔπω μοι δοκῶ.

II. i. 204. §. 33. ΣΩ. Χάριν οὖν μοι εἴσει, ἐάν σοι ἀνδρός, μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομαστῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεξερευνήσωμαι αὐτῶν;[x]

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ εἴσομαι, καὶ πάνυ γε πολλήν;

ΣΩ. Ἄθρει δὴ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ.[y] εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ[z] οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι[a] εἶναι ἢ οὗ ἂν

εἰπέ.—[r] γοῦν μοι ΧΓΑΠΒCΗ : μοι γοῦν *s.—[s] ὡς add ΧΔΠ.—[t] βλέπων in mg rc Ξ.—[u] γὰρ ὧδε ὦ rc Π.—[v] τοπάζει ΞΥ.—[w] θαύματος ΔΞΥCΗ et corr ΠΒ : θάμαντος ΓΞ.—[x] αὐτῶν Ξ, αὐτὴν (ἣν) C, αὐτὴν (ὧν) Β.—[y] ἐπακούοι Δ.—[z] οἱ Χ.—[a] οἴομαι ΧΔ et pr

Phileb. p. 23. E. Εἴ μοι σαφέστερον ἔτι περὶ αὐτῶν εἴποις, τάχ' ἂν ἑποίμην. Cui contrarium est ἀπολείπεσθαι §. 120. vel λείπεσθαι §. 101. et sexcenties alibi. Ne multa, prorsus illum in modum Plato Euthyphr. p. 12. C. Ἕπῃ γάρ που νῦν γε; ΕΥΘ. Πάνυ γε. Ceterum quod h. l. ἕπῃ scripsi, non ἕπει, neque Atticam hanc formam (v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 216.) in Platonis his libris ubique restitui, in quo a nonnullis reprehensum me iri scio, non ausim ego multis millibus locis scripturam sine librorum auctoritate novare, neque in talibus hodie nobis licitum arbitror, quod licuit olim Alexandrinis illis scriptorum veterum διασκευασταῖς. HEIND.

ὑπερφυῶς θαυμάζω] Schol. ὑπερφυῶς ὡς. (Cf. ad Gorg. §. 111.) Μέχρι τοῦδε τὰ τῆς δευτέρας κατασκευῆς τῶν Πρωταγορείων δογμάτων. HEIND.

μάλα γὰρ φιλ.] Aristot. Metaph. i. 2. Διὰ τὸ θαυμάζειν οἱ ἄνθρωποι καὶ νῦν καὶ τὸ πρῶτον ἤρξαντο φιλοσοφεῖν, ἐξ ἀρχῆς μὲν τὰ πρόχειρα τῶν ἀπόρων θαυμάσαντες, εἶτα κατὰ μικρὸν οὕτω προϊόντες καὶ περὶ τῶν μειζόνων διαπορήσαντες etc. Et conf. Davis. ad Cic. de Nat. Deor. i. 1. p. 3. HEIND.

Ἶριν θαύμ.] Ald. ἦριν θάμαντος: e quo in Bas. 1. 2. factum est Θαύμαντος. Sed jam in versione Ficini Latina vera erat lectio: quam Stephanus recte restituit. Respexit enim Socrates ad locum Hesiodi [Θεογ. 780.] hunc, Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις. FISCH.

Ἶριν] Hesiod. Theog. v. 780. Irin, deorum nuntiam, huc adhibet Socrates tanquam omnium, quæ fiunt, peritam eoque sapientissimam. HEIND.

ἀλλὰ πότερον μανθ.] I. e. ἀλλὰ πότερον ἐκ τούτων, ἃ τὸν Πρωτ. φαμ. λέγειν, μανθάνεις, διὸ etc. HEIND.

§. 33. μή τις ἐπακούῃ] Malim ἐπακούσῃ. V. ad Gorg. §. 93. HEIND.

εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ] Egregie istiusmodi genus hominum describit Sophist. p. 245. E. quem locum, licet longiorem, transcribere huc non erit alienum. Ξ. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογουμένους ὄν-

δύνωνται ἀπρὶξ τοῖν[b] χεροῖν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει.

ΘΕΑΙ. Καὶ μὲν δή, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις
καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. I. 150.

ΣΩ. Εἰσὶ γάρ, ὦ παῖ, μάλ' εὖ ἄμουσοι. ἄλλοι δὲ
πολὺ[c] κομψότεροι, ὧν μέλλω σοι τὰ μυστήρια λέγειν.
ἀρχὴ δέ, ἐξ ἧς[d] καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα ἤρτηται,
ἥδε αὐτῶν, ὡς τὸ πᾶν κίνησις ἦν καὶ ἄλλο παρὰ τοῦτο
οὐδέν, τῆς δὲ κινήσεως δύο εἴδη, πλήθει μὲν ἄπειρον ἑκάτερον,
δύναμιν δὲ τὸ μὲν ποιεῖν ἔχον, τὸ δὲ πάσχειν. [§. 34.]
Ἐκ δὲ[e] τῆς τούτων ὁμιλίας τε καὶ τρίψεως πρὸς ἄλληλα
γίγνεται ἔκγονα πλήθει μὲν ἄπειρα, δίδυμα δέ, τὸ μὲν
αἰσθητόν, τὸ δὲ αἴσθησις, ἀεὶ συνεκπίπτουσα καὶ γεννωμένη
μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ τοιάδε ἡμῖν II. i. 205.

Π.—[b] τοῖν Δ et pr ΧΠ : ταῖν *s.—[c] πολὺ ΧΔΠ : πολλοὶ *s.—[d] ἑξῆς pr Χ.—[e] δὴ

τος τε πέρι καὶ μὴ πάνυ μὲν οὐ διεληλύθαμεν, ὅμως δὲ ἱκανῶς ἐχέτω· τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αὖ θεατέον, ἵν' ἐκ πάντων εἰδῶμεν, ὅτι τὸ ὂν τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν εὐπορώτερον εἰπεῖν ὅ,τι ποτ' ἐστί. Θ. Οὐκοῦν πορεύεσθαι χρὴ καὶ ἐπὶ τούτους. Ξ. Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἐν αὐτοῖς οἷον γιγαντομαχία τις εἶναι διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους. Θ. Πῶς; Ξ. Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα ἕλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες. Τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων διϊσχυρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον, ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφήν τινα, ταυτὸν σῶμα καὶ οὐσίαν ὁριζόμενοι, τῶν δὲ ἄλλων εἴ τις (τι?) φησὶ μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες τοπαράπαν καὶ οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν. Heind.

εἰσὶ δὲ οὗτοι] Sententia tali philosopho dignissima. Cf. Sophista p. 246. A. Οἱ μὲν εἰς γῆν—οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν. Et ἐπεὶ τούτων—πᾶν ὃ μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ συμπιέζειν εἰσίν, ὡς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τοπαράπαν ἐστι p. 247. C. Sophista. Recte Plato in Sophista: Τὰ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα. p. 254. A. Faehse.

ἀπρὶξ] De hac Attica voce Schol. προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, ὃ οὐκ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν. Conf. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 47. Heind.

καὶ μὲν] Leg. μήν. Fisch.

σκληρούς γε λέγ.] Ita Sophist. p. 246. C. οἱ ἐν εἴδεσι τὴν οὐσίαν τιθέμενοι appellantur ἡμερώτεροι. De voc. ἀντίτυπος v. Ruhnk. ad Tim. p. 157. Heind.

μάλ' εὖ ἄμουσοι] Pro εὖ μάλα ἄμ. ut §. 68. μάλ' εὖ συγκεκόφασι. de Rep. viii. p. 554. B. Καὶ ἔτι μάλα εὖ—τόδε σκόπει. Et sic κάρτα εὖ Herodot. iii. 150. Heind.

ἄλλοι δὲ πολλῷ] Sic de Schleiermacheri emendatione scripsi pro πολλοί, neque minus probabilem puto ejusdem conjecturam ἀλλ' οἵδε pro ἄλλοι δέ. Heind.

ἐξ ἧς] Ald. Bas. 1. 2. ἑξῆς· quomodo etiam Ficinus legisse videtur: qui tamen, re ipsa verborumque serie cogente, expressit alteram quoque lectionem: vertit enim, *Principium autem deinceps erit, ex quo ea, quæ modo diximus, manant.* Fisch.

ὡς τὸ πᾶν κίν. ἦν] Attico more pro ἐστι, nam paullo post infertur præs. γίγνεται. Cratyl. §. 10. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πρᾶξίς τις ἐστίν, εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πρᾶξίς τις ἦν περὶ τὰ πράγματα. de Legg. i. p. 628. C. Καὶ δὴ καὶ τὸ νικᾶν, ὡς ἔοικεν, αὐτὴν αὑτὴν πόλιν οὐκ ἦν τῶν ἀρίστων, ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων. Quibus locis hoc ἦν non potest ad prægressam aliquam disputationem referri, sed simpliciter pro ἐστὶ adhibitum est. Heind.

ἄλλο παρὰ] Bas. 1. περὶ: quam lectionem peperere notæ, quibus scripta in

ἔχουσιν ὀνόματα, ὄψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ[f] ὀσφρήσεις καὶ ψύξεις τε[g] καὶ καύσεις[h] καὶ ἡδοναί γε δὴ καὶ λῦπαι καὶ ἐπιθυμίαι καὶ φόβοι κεκλημέναι καὶ ἄλλαι, ἀπέραντοι μὲν αἱ ἀνώνυμοι, παμπληθεῖς δὲ αἱ ὠνομασμέναι· τὸ δ' αὖ αἰσθητὸν[i] γένος τούτων ἑκάσταις[j] ὁμόγονον,[k] ὄψεσι μὲν χρώματα παντοδαπαῖς[l] παντοδαπά, ἀκοαῖς δὲ ὡσαύτως φωναί, καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι τὰ ἄλλα αἰσθητὰ ξυγγενῆ γιγνόμενα. Τί δὴ οὖν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος, ὦ Θεαίτητε, πρὸς[m] τὰ πρότερα;[n] ἆρα ἐννοεῖς;

ΘΕΑΙ. Οὐ πάνυ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' ἄθρει ἐάν πως ἀποτελεσθῇ.[o] βούλεται γὰρ δὴ λέγειν ὡς ταῦτα πάντα μέν, ὥς περ λέγομεν, κινεῖται, τάχος δὲ καὶ βραδυτὴς ἔνι[p] τῇ κινήσει αὐτῶν. [§. 35.] Ὅσον μὲν οὖν βραδύ, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ πρὸς τὰ πλησιάζοντα

Λ.—[f] καὶ ante ψύξεις om ΛΗ.—[g] τε om Δ.—[h] θερμάνσεις γρ ΠΣBC.—[i] αἰσθητῶν Ξ.—[j] ἑκάστης ϢΓΔΛΞΠΣΥF et pr B.—[k] ὁμόλογον corr Π.—[l] χρώματα παντοδαπαῖς (a) ϢΔΠ: παντοδαπαῖς χρώματα *s.—[m] καὶ Γ.—[n] πρότερον Ξ.—[o] ἀποτελεσθῇ καὶ

libris veteribus utraque particula extat. Fisch.

§. 34. *καὶ ὀσφρήσεις*] Stephanus auctor est, in vetere Codice post *ὀσφρήσεις* inserta legi hæc verba *καὶ γεύσεις καὶ θίξεις*. Codex ille vetus est, opinor, is, quo Ficinus usus est in conficienda versione Theæteti Latina. Per se non necesse videtur, ut verba ista inserantur, quum Socratem commemorare voluisse appareat quædam sensuum et externorum et internorum genera, non omnia recensere et persequi subtiliter. Fisch.

καὶ ὀσφρήσεις καὶ ψύξεις] Ficinus: *olfactus, gustus, tactusque frigidorum et calidorum*, unde, opinor, Cornarius duorum hic sensuum nomina deesse legendumque *καὶ ὀσφρήσεις καὶ γεύσεις καὶ θίξεις καὶ ψύξεις* etc. conjecit. Verbo *γεύσεις* utique opus est in hac sensuum enumeratione, idque haud dubie Platoni reddendum; *tactus* autem, *τῶν θιξέων*, significationem quis non videt in his, *καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις*, inesse? Heind.

καύσεις] Bas. 2. *θερμάνσεις*. Neque vero ego definire ausim, utrum vocabulum ab Platone profectum sit, quum par sit utriusque auctoritas, idem significatus et usus. Fisch.

ἡδοναί γε] V. not. ad Plat. Hipp. Maj. §. 47. Heind.

ὄψεσι μὲν] Ex eodem [codice] Ficinus, *Visionibus omnigenis, colores omnigeni, auribus itidem voces.* Steph.

οὗτος ὁ μῦθος] *Μῦθος* vel *λόγος*, sicuti et *ῥῆμα*, accipitur pro ipsa re. idcirco significationem ipsam novo vocabulo volui explere: I. e. *sermo*. Serran.

ἐάν πως ἀποτελεσθῇ] Hæc habere videntur significationem adagii illius *μύθῳ ἐπιθεῖναι κεφαλήν*, de quo vid. ad Gorg. §. 131. Heind.

ἀποτελεσθῇ] *ἀποτελεῖν* est *conficere*. i. ad exitum perducere. Sic *conficiendi* vox accipitur apud Cic. Serran.

ἀποτελεσθῇ] *Ille absolvatur*, vel *ad exitum perducatur*. Refertur enim ad præcedens *μῦθος*, quod redditum fuit *sermo*. Steph.

§. 35. *ὅσον μὲν οὖν βραδὺ*] In his verba hæc, *βραδύτερά ἐστιν· ὅσον δὲ αὖ ταχὺ, πρὸς τὰ πόῤῥωθεν τὴν κίνησιν ἴσχει καὶ οὕτω γεννᾷ· τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ*, omissa in Ald. et Bas. utraque, neque expressa a Ficino, e Cornarii Eclogis in contextum recepit Stephanus. Quæ utrum excogitarit ipse an ex libro deprompserit, quanquam ne verbo quidem Cornarius significavit, tamen quis tantum hujus ingenio tribuat, ut hæc eum de suo interposuisse putet? Talem se certe is criticum alias in Platone non præstitit.

τὴν κίνησιν ἴσχει καὶ οὕτω δὴ γεννᾷ, τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ * βραδύτερά[q] ἐστίν· ὅσον δὲ αὖ ταχύ, πρὸς τὰ πόῤῥωθεν τὴν κίνησιν ἴσχει καὶ οὕτω γεννᾷ, τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ * θάττω ἐστί. φέρεται γὰρ καὶ ἐν φορᾷ αὐτῶν ἡ κίνησις πέφυκεν. ἐπειδὰν οὖν ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τούτῳ[r] ξυμμέτρων[s] πλησιάσαν γεννήσῃ τὴν λευκότητά τε καὶ αἴσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον, ἃ οὐκ ἄν ποτε ἐγένετο ἑκατέρου[t] ἐκείνων πρὸς ἄλλο ἐλθόντος, τότε δὴ μεταξὺ φερομένων τῆς μὲν ὄψεως II. i. 206.

βούλεται F.—[p] ἐν Γ.—[q] * βραδύτερα...δὴ * om ΧΓΔΛΞΠΣΥΒCEFHzacgiorst cum Venetis 186 et 590. in s venerunt e Cornarii eclogis.—[r] τοιούτων ΓΛΣΥΗ et corr Π, τούτων ΞCE et pr F et γρ Λ.—[s] ξυμμέτρῳ pr Π.—[t] ἑκατέρων Γ.—[u] πρὸ F et pr

Sed ipsum illud *μὲν* in his, *Ὅσον μὲν οὖν* etc. exspectare jubet, dum contraria inferatur deinde sententia, mirumque omnino esset, si hunc *τοῦ βραδέος* effectum explicuisset Plato, illum *τοῦ ταχέος* plane prætermisisset; ut mittam, quam proclivis fuerit librarii error in hac verborum *οὕτω γεννᾷ* repetitione. Jam de sententia, difficillimum sane hæc quoque habent explicatum, nec multum lucis affert Scholiastæ illa annotatio: *Ὅσον μὲν οὖν βραδύ· οἷον, ὡς τὸ ἁπτὸν καὶ τὸ γευστόν. Παρέλιπε δὲ ὄψιν καὶ ἀκοήν, ταχέως γενόμενα· τούτων γὰρ σχεδὸν ἀχρόνως αἰσθανόμεθα· διὰ δὲ τὸ ἐναργῆ αὐτὰ εἶναι παρέλιπεν. Ἑξῆς δὲ ὅταν λέγῃ, τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ, εἰς τὸ Δὴ ὑποστικτέον. Οὕτω γὰρ δὴ λέγει, τουτέστι, τὰ βραδέα, ἅπερ εἰσὶ γευστὰ καὶ ἁπτά.* Nisi quod hæc eo ducunt, ut *βραδὺ* accipiendum putemus de *tactu gustuque* et *olfactu*, quibus sensibus non nisi proxima percipiuntur, *ταχὺ* contra de ceteris sensibus, *visu auditque*, quibus vel remotissimæ res celeriter cognoscuntur. Neque obstat, opinor, quod mox inferuntur illa, *Ἐπειδὰν οὖν ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τούτῳ συμμέτρων πλησιάσαν γεννήσῃ τὴν λευκότητα* etc. in quibus alio sensu dictum hoc *πλησιάσαν* pro *ὁμιλῆσαν*, quam illud *τὰ πλησιάζοντα*. Scholiastes autem quum in his mentionem *τῆς ὄψεως καὶ ἀκοῆς ταχέως γινομένων* prætermissam a Platone scripserit, jubeatque post *οὕτω δὴ* distinguere, et verba *τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ* explicet *τὰ βραδέα*, mutilatum is quoque hunc locum in libro suo videtur reperisse, omissis his omnibus, *βραδύτερα ἐστιν. ὅσον δὲ αὖ—θάττω ἐστί* etc. Heind.

ἐν τῷ αὐτῷ] *Eodem loco.* Heind.

βραδύτερα—οὕτω δὴ] Hæc verba series disputationis Socraticæ requirit necessario: et quum verba *οὕτω δὴ* duo versus terminaverint, in promptu est, cur omitti illa ab librariis potuerint. Fisch.

φέρεται γὰρ] Adduntur hæc, ut motus intelligatur *in spatio*, neu *κίνησις* accipiatur de *mutatione*. Cf. §. 96. Parmenid. p. 138. B. *κινούμενον ἢ φέροιτο ἢ ἀλλοιοῖτο ἄν· αὗται γὰρ μόναι κινήσεις.* Quanquam res ex philosophis Græcis satis est nota. Heind.

ἐπειδὰν οὖν ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τούτῳ] Sic vere correxit Cornarius. Ald. Bas. 1. 2. *τούτων*. Schol. *Καὶ γάρ, φησίν, ἡ αὐτὴ αἴσθησις τῶν ἀντικειμένων οὐκ ἔστιν, οὐδὲ τὸ αὐτὸ αἰσθητὸν πάσης ἐστίν, ἀλλὰ μία ὄψις ἡ τοῦ λευκοῦ αἰσθητοῦ ἑνός, καὶ τὸ λευκὸν οὐ δύναται ἡ τοῦ μέλανος αἴσθησις ἀντιλαβέσθαι, ἀλλ' ἡ τοῦ λευκοῦ, καὶ ἔμπαλιν. Ἑκατέρου δὲ λέγει, οἷον τῆς τοῦ μέλανος ὄψεως ἐπὶ τὸ λευκὸν αἰσθητόν.* Heind.

μεταξὺ φερομένων] Cf. §. 28. init. *τῆς μὲν ὄψεως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν* sc. *οὔσης*. Nam *ὄψις*, quæ in hoc motu existit, quaque impletur oculus (*ὁ μὲν ὀφθαλμὸς ἄρα ὄψεως ἔμπλεως ἐγένετο*), causam suam et principium in oculis, albedo autem, qua res objecta oculis impletur, in hac ipsa re habet. Ita vix opus est, ut statim post in his, *ὁ μὲν ὀφθαλμὸς ὄψεως ἔμπλεως ἐγένετο* etc. *ὄψιν* et *λευκότητα* alio atque ante significatu adhibita cum Scholiaste putemus, qui animadversioni, quam modo descripsimus, hæc addit: *Ἐφεξῆς δὲ ὄψιν μὲν λέγει τὴν ὀπτικὴν δύναμιν, λευκότητα δὲ τὴν λευκαντικὴν δύναμιν.* Plenam denique his lucem afferent illa §. 43. *Ἐγέννησε γὰρ δὴ ἐκ τῶν προωμολογημένων τό τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον γλυκύτητά τε καὶ αἴσθησιν, ἅμα φερόμενα ἀμφότερα, καὶ ἡ μὲν αἴσθησις, πρὸς τοῦ πάσχοντος οὖσα, αἰσθανομένην*

ὅταν δὴ ὄναρ ὀνείρατα δοκῶμεν διηγεῖσθαι,[y] ἄτοπος ἡ ὁμοιότης τούτων ἐκείνοις.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὅτι τό γε ἀμφισβητῆσαι οὐ χαλεπόν, ὅτε καὶ πότερόν ἐστιν ὕπαρ ἢ ὄναρ ἀμφισβητεῖται, καὶ δὴ ἴσου ὄντος τοῦ χρόνου ὃν καθεύδομεν ᾧ ἐγρηγόραμεν, ἐν ἑκατέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ τὰ[z] ἀεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ, ὥστε ἴσον μὲν χρόνον[a] II. i. 210.
τάδε φαμὲν ὄντα εἶναι, ἴσον δὲ ἐκεῖνα, καὶ ὁμοίως ἐφ' ἑκατέροις διισχυριζόμεθα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 41. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ νόσων τε[b] καὶ μανιῶν ὁ αὐτὸς λόγος, πλὴν τοῦ χρόνου, ὅτι οὐχὶ ἴσος;

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Τί οὖν; πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότητι τὸ ἀληθὲς ὁρισθήσεται;

ΘΕΑΙ. Γελοῖον μέντ' ἂν εἴη[c] πολλαχῇ.

ΣΩ. Ἀλλά τι ἄλλο ἔχεις σαφὲς ἐνδείξασθαι, ὁποῖα τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ;

ΘΕΑΙ. Οὔ μοι δοκῶ.

ΣΩ. Ἐμοῦ τοίνυν ἄκουε οἷα περὶ αὐτῶν ἂν λέγοιεν οἱ

γήσασθαι E.—[z] καὶ Γ.—[a] μὲν τὸν χρόνον Γ.—[b] μὲν ΣΥ, om pr Ξ.—[c] εἴη om F.—

καὶ δ. δὴ ὄναρ] Pro *ὄναρ* substituendum esse puto contrarium *ὕπαρ*: (quamvis in ea quam supra jam scripsi interpretatione lectionem illam, non hanc, sim secutus) et tunc verum fuerit quod modo dixit, *πάντα γὰρ, ὥς περ ἀντίστροφα, τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ*. Nam (inquit) et ea quæ nunc disseruimus, nihil prohibet quominus somniantes disseruisse videamur: et vicissim quum vigilantes, (vel, inter vigilandum) nobis videmur somnia commemorare, mira est horum cum illis similitudo. Steph.

ὄναρ ὀνείρατα] Tolerent alii istud *ὀνείρατα*; mihi quidem nondum accidit, ut in somnio somnia narrare viderer. Nempe fallor aut opus est h. l. sententia contraria proxime præcedenti huic, ἅ τε γὰρ νυνὶ διειλέγ.—διαλέγεσθαι, ut aut ejici debeat vox *ὀνείρατα*, aut scribi *καὶ ὅταν δὴ ὕπαρ ἄττα δοκ.* etc. *ἄττα* enim quanquam rarius sic simpliciter sine adjectivo nomine ponitur, non tamen hujusmodi desunt exempla. De Rep. v. p. 449. B. *ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς*. Sophist. p. 236. E. *Λέγειν μὲν ἄττα, ἀληθῆ δὲ μή*. de Rep. i. p. 339. D. *Οὐχ ὡμολόγηται, τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἄττα, ἐνιότε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου*; Nam *δοκεῖν* proprium esse constat de *somniantibus* vocabulum. Quod Stephanus pro *ὄναρ* h. l. *ὕπαρ* legendum conjecit, non attendit hoc *δοκῶμεν*, neque inde omnino commoda exit sententia. Heind.

ἄτοπος] Bas. 1. 2. *οὐκ ἄτοπος*. male. Peperisse istam lectionem videtur rarior vocabuli *ἄτοπος* usus, quæ sæpe idem declaratur, quod verbis *θαυμαστὸς* et *παράδοξος*. Alteram scripturam Ficinus quoque invenerat in suis libris. Fisch.

§. 41. *ἀλλά τι ἄλλο ἔχεις*] Vulgo *ἀλλὰ τί ἄλλο*, post quæ inferri debebat *οὐδέν μοι δοκῶ*. Heind.

[§. 37.] Ὥστε ἐξ ἁπάντων τούτων, ὅ περ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, οὐδὲν[k] εἶναι ἓν αὐτὸ καθ' αὑτό, ἀλλά τινι ἀεὶ γίγνεσθαι, τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν[l] ἐξαιρετέον, οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ. τὸ δ' οὐ δεῖ, ὡς ὁ[m] τῶν σοφῶν λό- II. i. 207.
γος, οὔ τέ τι ξυγχωρεῖν[h] οὔ τέ του οὔτ' ἐμοῦ[n] οὔτε τόδε οὔτ' ἐκεῖνο οὔτε ἄλλο οὐδὲν ὄνομα ὅ τι ἂν ἱστῇ, ἀλλὰ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι γιγνόμενα καὶ ποιούμενα καὶ ἀπολλύμενα καὶ ἀλλοιούμενα· ὡς[o] ἐάν τί[p] τις στήσῃ τῷ λόγῳ, εὐέλεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. δεῖ δὲ καὶ[q] κατὰ μέρος οὕτω λέγειν καὶ περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων, ᾧ δὴ ἀθροίσματι ἄνθρωπόν τε τίθενται καὶ λίθον καὶ ἕκαστον ζῶόν τε καὶ εἶδος. Ταῦτα δή,[r] ὦ Θεαίτητε, ἆρ' ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι, καὶ γεύοιο[s] ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων;

χόθεν οὐκ ἐξαιρετέον pr Λ.—[m] ὁ om H.—[n] μοῦ H.—[o] ὥστε Γ, om Δ.—[p] τις H.—
ου α
[q] καὶ om Γ.—[r] δὲ Π.—[s] γεύῃς Γ.—[t] πότερα ΧΔΠΣΥ, πότερα ΞΒ, πότερον Ε:

§. 37. οὐχ ὅτι] Cf. ad Gorg. §. 12. τὸ δ' οὐ δεῖ—*quum tamen non oporteat* etc. Sexcenties ita hoc τὸ δὲ usurpatur, ut contrariam prægressis sententiam indicet, vertique possit *quum tamen*. Cf. §. 99. 151. Apolog. p. 23. A. Οἴονται γάρ με ἑκάστοτε οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω· τὸ δὲ κινδυνεύει—τῷ ὄντι ὁ θεὸς σοφὸς εἶναι. de Rep. i. p. 340. C. λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής· τὸ δ', οἶμαι, ἕκαστος τούτων, καθόσον τοῦτ' ἔστιν, ὃ προσαγορεύομεν αὐτόν, οὐδέποτε ἁμαρτάνει. de Legg. vii. p. 803. C. Τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἡγοῦνται, σπουδαῖα ὄντα, τῆς εἰρήνης ἕνεκα δεῖν εὖ τίθεσθαι· τὸ δ' ἦν ἐν πολέμῳ μὲν ἄρα οὔτ' οὖν παιδιὰ πεφυκυῖα, οὔτ' αὖ παιδεία ποτὲ ἡμῖν ἀξιόλογος, οὔτε οὖσα, οὔτε ἐσομένη. Sophist. p. 244. A. ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνηται πᾶν τοὐναντίον. Lucian. Hermotim. §. 69. t. iv. p. 93. οὐδέν σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος· τὸ δὲ πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν ἢ πρότερον ἦμεν. Sed abunde ubivis est exemplorum, quorum aliqua studiosorum causa attuli, quoniam nondum, quod sciam, a doctis de hoc genere explicatum est. Heind.

οὔτε τι συγχ.] Sc. ὄνομα, ὅ,τι ἂν ἱστῇ. Heind.

ὅ,τι ἂν ἱστῇ] *Quod* στάσιν *quandam perpetuamque* οὐσίαν *rebus tribuat*, cujusmodi vocabula dicuntur Cratyl. §. 117. ὀνόματα ἐπὶ τὴν στάσιν ἄγοντα. Heind.

φθέγγεσθαι] Idem quod ὀνομάζειν, ut Phileb. p. 25. C. θερμότερον ἐφθεγγόμεθα νῦν δήπου τι καὶ ψυχρότερον. p. 34. A. ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοιτ' ἄν. Heind.

ὡς, ἐάν τί τις] *Nam, si quis* etc. Heind.

καὶ κατὰ μέρος] *Et de singulis rebus, et de rerum generibus.* Heind.

ᾧ δὴ ἀθρ.—τίθενται] Sc. ὄνομα. Cratyl. §. 41. δοκεῖ σοι ἀλλοιότερον Ἡρακλείτου νοεῖν ὁ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις Ῥέαν τε καὶ Κρόνον; Et sic κεῖσθαι ibid. §. 21. Τὸν Ἀστυάνακτα ἄρα ὀρθότερον ᾤετο κεῖσθαι τῷ παιδὶ ἢ τὸν Σκαμάνδριον. Plene de Rep. ii. p. 369. C. ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. de Legg. v. p. 736. A. τούτοις—ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος. Nam ἄθροισμα h. l. dicit τὸ κατ' εἶδος λεγόμενον ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρουμένων, ut ait in Phædr. §. 62. Heind.

τὸν αὐτὸν λόγον, Σωκράτη[k] ὑγιαίνοντα καὶ Σωκράτη αὖ[l] ἀσθενοῦντα. πότερον ὅμοιον τοῦτ' ἐκείνῳ ἢ ἀνόμοιον φήσομεν;

ΘΕΑΙ. Ἆρα τὸν ἀσθενοῦντα Σωκράτη;[k] ὅλον τοῦτο[m] λέγεις ὅλῳ ἐκείνῳ, τῷ ὑγιαίνοντι Σωκράτει;

ΣΩ. Κάλλιστα ὑπέλαβες· αὐτὸ τοῦτο λέγω.

ΘΕΑΙ. Ἀνόμοιον δή που.

§. 43. ΣΩ. Καὶ ἕτερον ἄρα οὕτως ὥς περ ἀνόμοιον;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ καθεύδοντα[n] δὴ καὶ πάντα ἃ νῦν διήλθομεν, ὡσαύτως φήσεις;[o]

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἕκαστον δὴ τῶν πεφυκότων τι ποιεῖν ἄλλο τι, ὅταν μὲν λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη, ὡς ἑτέρῳ μοι χρήσεται, ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ὡς ἑτέρῳ; II. i. 212.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλει;

ΣΩ. Καὶ ἕτερα δὴ[p] ἐφ' ἑκατέρου γεννήσομεν ἐγώ τε ὁ πάσχων καὶ ἐκεῖνο τὸ ποιοῦν;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ὅταν δὴ οἶνον πίνω ὑγιαίνων, ἡδύς μοι φαίνεται καὶ γλυκύς;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΥ (a superscript over Υ), om H.—[m] τοῦτον Π.—[n] καθεύδοντι Δ, καθεύδοντι 𝔄: καὶ ἐγρηγοροῦντα addit mg F.—[o] φήσεις μὲν ΓΗ, φήσομεν F et pr BE.—[p] δὲ C.—[q] τε ἅμα καὶ F.—[r] πρὸ

λεγ. δὴ ἐμέ τε—ἀσθενοῦντα· π. ὅμ.] Structuræ idem est tenor de Legg. iii. p. 654. B. Καλῶς ᾄδει, φαμὲν, καὶ καλῶς ὀρχεῖται· πότερον καὶ, καλὰ ᾄδει καὶ καλὰ ὀρχεῖται, προσθῶμεν, ἢ μή; Cf. infra §. 121. init. §. 148. HEIND.

ὅμοιον τοῦτ'] *Hoc illi simile an dissimile statuemus.* STEPH.

§. 43. ἀνόμοιον δήπου] Ita hæc distinxi. Vulgo Θ. Ἀνόμοιον δήπου καὶ ἕτερον. Σ. Ἆρα οὕτως ὥσπερ ἀνόμοιον; HEIND.

καὶ καθεύδοντα δὴ] Vix temperavi in textu reponere καὶ ἐγρηγορότα, quod expressit Ficinus: *Dormientem quoque et vigilantem et quæcunque supra narravimus, similiter afferes?* Videlicet ut in præcedentibus Σωκράτει ὑγιαίνοντι oppositum fuit Σωκράτης ἀσθενῶν, ita h. l. requiritur, quod contrarium sit τῷ καθεύδοντι. HEIND.

καὶ καθεύδ.] Et oppositionis et versionis Ficinianæ causa videtur supplendum καὶ γρηγοροῦντα. Sic de Legg. l. i. p. 645. A. addit versio: *et uniformem præterea*, quæ verba in Græco desiderantur. Cf. quoque p. 111. FAEHSE.

ἃ νῦν διῆλθ.] Malim ἃ νῦν δὴ διῆλθ. Vid. not. ad Phædr. §. 130. HEIND.

ἕκ. δὴ τῶν π. τι π. ἄλλο τι] Male cum Ficino Cornarius: *Quodcunque itaque ex natura aliud quid facere potest* etc. ἄλλο τι h. l. interrogandi vi positum pro ἄλλο τι ἤ. HEIND.

τί δ' οὐ μέλλει] *Quidni ita fiat?* STEPH.

τοῦ. λείπεται δὲ ἐνυπνίων τε πέρι καὶ νόσων, τῶν τε ἄλλων καὶ μανίας, ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν ἤ τι ἄλλο[e] παραισθάνεσθαι λέγεται. οἶσθα γάρ που ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις ὁμολογουμένως ἐλέγχεσθαι δοκεῖ ὃν ἄρτι διῇμεν λόγον, ὡς παντὸς μᾶλλον ἡμῖν ψευδεῖς αἰσθήσεις ἐν αὐτοῖς γιγνομέ- i. 158.
νας, καὶ πολλοῦ δεῖ τὰ φαινόμενα ἑκάστῳ ταῦτα καὶ[f] εἶναι, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον οὐδὲν ὧν[g] φαίνεται εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τίς δὴ οὖν, ὦ παῖ, λείπεται λόγος τῷ τὴν αἴσθησιν ἐπιστήμην τιθεμένῳ καὶ τὰ φαινόμενα ἑκάστῳ ταῦτα καὶ[h] εἶναι τούτῳ[i] ᾧ φαίνεται;

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες, ὀκνῶ[j] εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔχω τί[k] λέγω,[l] διότι μοι νῦν δὴ ἐπέπληξας εἰπόντι αὐτό. ἐπεὶ ὡς ἀληθῶς γε[m] οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφισβητῆσαι ὡς οἱ[n] ii. i. 209.
μαινόμενοι ἢ οἱ ὀνειρώττοντες οὐ[o] ψευδῆ δοξάζουσιν, ὅταν

ΧΓΔΛΞΥΒCFH: [e] ἄλλο τι *ς.—[f] καὶ om H.—[g] ὂν ΧΔΠ, om H.—[h] καὶ om pr Ξ.—[i] ἐμοὶ corr Γ, om Δ.—[j] ὀκνῶ om Γ.—[k] τί om Γ.—[l] λέγειν Ξ, λέγειν Γ et corr Σ.—[m] γε om Σ et pr Ξ.—[n] οἱ post ἢ om ΓΒCEFH.—[o] εὖ ς.—[p] διανοοῦνται ς.—[q] τὸ

ὅσα τε παρακούειν] I. e. *καὶ πάντα, ἃ λέγομεν παράκουσμα ἢ παρόραμα* etc. Heind.

καὶ πολλοῦ δεῖ] Malim *δεῖν*. V. not. ad Charmid. §. 26. et Forster. Ind. ii. ad Plat. Diall. V. voc. Accus. Heind.

τίς λείπεται λόγος] *λόγον* sic accipi commode, ut ego exposui, debere puto. Serran. [Sc. *ratio sanumque judicium.*]

τίς λ. λ.] *Quid ergo, mi puer, superest quod dicat is qui etc.* *Q. d.* Jam igitur quam afferre potest rationem, etc. Steph.

διότι μοι νῦν δὴ ἐπέπληξας] Verbis superioribus §. 38. *Οὐ μνημονεύεις* etc. Nam *ἐπιπλήττειν* sæpissime sic adhibetur de reprehensione lenissima. Conf. de Rep. vii. p. 528. E. de Legg. vii. p. 805. B. viii. p. 832. B. Politic. p. 257. B. Heind.

ἐπεὶ ὡς ἀλ.] *ἀμφισβητεῖν* ex consequenti, ut aiunt, ita exponi debere puto. Serran. [Sc. *Nec vero omnino negare possum.*]

ἐπεὶ ὡς ἀ.] *Nam controversari profecto non possim,* [vel *dubitare*] *quin &c.* Steph.

εὖ ψευδῆ] Stephano particula *εὖ* loco movenda, et ponenda ante *δυναίμην*, videbatur. Quod quidem non parum miror vel potuisse in mentem venire viro summo, quum *εὖ* æque eleganter, atque apud Latinos particula *bene*, positivis jungatur, ita ut fere respondeat particulæ *μάλα*. Accedit quod hoc loco res ipsa eam requirit. nam homines et furentes et somniantes, non tantum falsa comminiscuntur et videre putant, sed perquam falsa et vana. Sed multo etiam magis notanda est ejusdem Stephani insignis levitas, qua, ipse se quasi reprehendens, ostendit in notis, se e vet. Cod. comperisse, pro *εὖ* reponendum esse *οὐ*, ita tamen ut *οὐ ψευδῆ δόξαζουσι* dictum sit pro *ψευδῆ οὐ δοξάζουσι*. At ut his ambagibus hic non opus est, præsertim quum Ficinus quoque invenerit lectionem alteram in libris suis: ita scimus, vet. illum Cod. esse librum Bas. 2. in quo diserte scriptum est *οὐ*. Fisch.

οὐ ψευδῆ] Sic Bas. 2. Vulgo *εὖ ψευδῆ*, quod nemo Græce doctus præter Fischerum tuebitur; nam innumeris fere locis ita infertur *οὐ* post *ἀμφισβητεῖν, contendere, asseverare.* Euthyphr. p. 8. D. *Οὐκ ἄρα ἐκεῖνό γε ἀμφισβητοῦσιν, ὡς οὐ τὸν ἀδικοῦντα δεῖ διδόναι δίκην.* Parmenid. p. 135. A. *ὥστε ἀπορεῖν τε τὸν ἀκούοντα καὶ ἀμφισβητεῖν, ὡς οὔτε ἔστι ταῦ-*

ἐμὲ μή ποτ' ἄλλῳ[w] συνελθὸν ταὐτὸν γεννῆσαν τοιοῦτον γένηται· ἀπὸ γὰρ ἄλλου ἄλλο γεννῆσαν ἀλλοῖον γενήσεται.

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ἔγωγε ἐμαυτῷ τοιοῦτος, ἐκεῖνό τε ἑαυτῷ τοιοῦτον γενήσεται.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.[x]

ΣΩ. Ἀνάγκη δέ γε ἐμέ τε[y] τινὸς γίγνεσθαι, ὅταν αἰσθανόμενος γίγνωμαι· αἰσθανόμενον γάρ, μηδενὸς δὲ αἰσθανόμενον ἀδύνατον γίγνεσθαι· ἐκεῖνό τε τινὶ γίγνεσθαι, ὅταν γλυκὺ[z] ἢ πικρὸν ἤ τι τοιοῦτον γίγνηται· γλυκὺ γάρ, μηδενὶ δὲ γλυκὺ ἀδύνατον γενέσθαι.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 45. ΣΩ. Λείπεται δή,[a] οἶμαι, ἡμῖν ἀλλήλοις, εἴτ' ἐσμέν, εἶναι, εἴτε γιγνόμεθα, γίγνεσθαι, ἐπεί περ ἡμῶν ἡ[b] ἀνάγκη τὴν οὐσίαν συνδεῖ μέν, συνδεῖ δὲ οὐδενὶ τῶν ἄλλων ii. i. 214.

ΧΔ et pr ΒΕ.—[w] ἄλλο Γ.—[x] ἦν ΣΥ.—[y] τε om ΔΠ.—[z] γλυκὺν Γ.—[a] δὲ EF.—[b] ἡ

(*talem*) *si cum alio congressum, idem generaverit etc. Quum enim ex alio aliud generarit, aliusmodi fiet.* Steph.

οὔτ' ἐκ. τὸ π. ἐμὲ] Sc. *οὕτως αἰσθανόμενον*. Heind.

μήποτε] Pertinet ad prægressum *οὔτε*, neque quidquam est tritius loquendi hoc genere *οὐ μήποτε γένηται, nunquam fiet.* Heind.

οὔτ' ἐκ.—μήποτ'] Ficinus: *Neque illud me talem efficiens, aliquando congrediens alteri, idem generans, tale quidquam existet.* Recte, opinor, contextus jubet legi *δήποτε*. Faehse.

ταὐτὸν γεννῆσαν, idem gignendo, seu, *ita ut eodem, quo me, sensu alterum illud afficiat. τοιοῦτον, tale* sc. *quale in me fuit.* Loci igitur hæc fere mens est: *Ego, quoad ita sentio neque alia re sensibus objecta moveor, οὐσίαν hanc meam tenebo: neque ea res, cujus ego sensu ita afficior, suam tenet οὐσίαν, quando alii cuiquam occurrerit, quippe quæ aliud aliter, quam me, afficiat atque ita ipsa ἀλλοῖόν τι fiat.* Heind.

οὐδὲ μὴν ἔγωγε ἐμαυτῷ] *Mihi ipsi*, sine mutua illa mei, *τοῦ πάσχοντος*, et alterius illius, *τοῦ ποιοῦντος*, conjunctione. Heind.

τοιοῦτος] *οὕτως αἰσθανόμενος, hunc vel illum in modum affectus*. Heind.

τοιοῦτον] Sc. *γλυκὺ ἢ πικρὸν ἤ τι τοιοῦτον*. Heind.

ἀνάγκη δὲ] *Necesse vero est et me fieri alicujus* (*sentientem*) *quum fio sentiens:* (*impossibile enim est sentientem, sed nullius sentientem, fieri*) *et illud* (*quod sentitur*) *alicui fieri, quum dulce aut etc.* Do autem genitivum participio 'Sentiens,' (sicut datur partic. 'Intelligens,' et aliis) ad repræsentandam Gr. sermonis formam, perspicuitatis causa. Steph.

τινὸς γίγνεσθαι] Genitivum *τινὸς* adhibuit propter seq. *αἰσθανόμενος*. Heind.

ἤ τι τοιοῦτον] Bas. 2. *ἢ τοιοῦτον γίγνεται*. Fisch.

ἀδύνατον γενέσθαι] Mirum hoc *γενέσθαι* post triplex illud *γίγνεσθαι*. Scribendum haud dubie *γίγνεσθαι*, quod in *γίνεσθαι* mutatum in *γενέσθαι* abiit. Heind.

§. 45. ἐπείπερ ἡμῶν ἡ ἀνάγκη] *Quoniam necessaria ratio οὐσίαν nostram utriusque τοῦ αἰσθανομένου et τοῦ τοῦ αἰσθητοῦ, colligat*, i. e. quoniam nulla per se est utriusque nostrum *οὐσία*, sed necessario aliunde et extrinsecus pendet, ut, remoto alterutro, neque *τὸ πάσχον πάσχον* fuerit neque *τὸ ποιοῦν ποιοῦν*. Heind.

ὅταν δὴ ὄναρ ὀνείρατα δοκῶμεν διηγεῖσθαι,[y] ἄτοπος ἡ ὁμοιότης τούτων ἐκείνοις.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὅτι τό γε ἀμφισβητῆσαι οὐ χαλεπόν, ὅτε καὶ πότερόν ἐστιν ὕπαρ ἢ ὄναρ ἀμφισβητεῖται, καὶ δὴ ἴσου ὄντος τοῦ χρόνου ὃν καθεύδομεν ᾧ ἐγρηγόραμεν, ἐν ἑκατέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ τὰ[z] ἀεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ, ὥστε ἴσον μὲν χρόνον[a] II. i. 210.
τάδε φαμὲν ὄντα εἶναι, ἴσον δὲ ἐκεῖνα, καὶ ὁμοίως ἐφ' ἑκατέροις διισχυριζόμεθα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 41. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ νόσων τε[b] καὶ μανιῶν ὁ αὐτὸς λόγος, πλὴν τοῦ χρόνου, ὅτι οὐχὶ ἴσος;

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Τί οὖν; πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότητι τὸ ἀληθὲς ὁρισθήσεται;

ΘΕΑΙ. Γελοῖον μέντ' ἂν εἴη[c] πολλαχῇ.

ΣΩ. Ἀλλά τι ἄλλο ἔχεις σαφὲς ἐνδείξασθαι, ὁποῖα τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ;

ΘΕΑΙ. Οὔ μοι δοκῶ.

ΣΩ. Ἐμοῦ τοίνυν ἄκουε οἷα περὶ αὐτῶν ἂν λέγοιεν οἱ

γήσασθαι E.—[z] καὶ Γ.—[a] μὲν τὸν χρόνον Γ.—[b] μὲν ΣΥ, om pr Ξ.—[c] εἴη om F.—

καὶ ὅ. δὴ ὄναρ] Pro *ὄναρ* substituendum esse puto contrarium *ὕπαρ*: (quamvis in ea quam supra jam scripsi interpretatione lectionem illam, non hanc, sim secutus) et tunc verum fuerit quod modo dixit, *πάντα γάρ, ὥς περ ἀντίστροφα, τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ*. Nam (inquit) et ea quæ nunc disseruimus, nihil prohibet quominus somniantes disseruisse videamur: et vicissim quum vigilantes, (vel, inter vigilandum) nobis videmur somnia commemorare, mira est horum cum illis similitudo. STEPH.

ὄναρ ὀνείρατα] Tolerent alii istud *ὀνείρατα*; mihi quidem nondum accidit, ut in somnio somnia narrare viderer. Nempe fallor aut opus est h. l. sententia contraria proxime præcedenti huic, *ἅ τε γὰρ νυνὶ διειλέγ.—διαλέγεσθαι*, ut aut ejici debeat vox *ὀνείρατα*, aut scribi *καὶ ὅταν δὴ ὄναρ ἄττα δοκ.* etc. *ἄττα* enim quanquam rarius sic simpliciter sine adjectivo nomine ponitur, non tamen hujusmodi desunt exempla. De Rep. v. p. 449. B. *ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς*. Sophist. p. 236. E. *Λέγειν μὲν ἄττα, ἀληθῆ δὲ μή*. de Rep. i. p. 339. D. *Οὐχ ὡμολόγηται, τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἄττα, ἐνιότε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου*; Nam *δοκεῖν* proprium esse constat de *somniantibus* vocabulum. Quod Stephanus pro *ὄναρ* h. l. *ὕπαρ* legendum conjecit, non attendit hoc *δοκῶμεν*, neque inde omnino commoda exit sententia. HEIND.

ἄτοπος] Bas. 1. 2. *οὐκ ἄτοπος*. male. Peperisse istam lectionem videtur rarior vocabuli *ἄτοπος* usus, quæ sæpe idem declaratur, quod verbis *θαυμαστὸς* et *παράδοξος*. Alteram scripturam Ficinus quoque invenerat in suis libris. FISCH.

§. 41. *ἀλλά τι ἄλλο ἔχεις*] Vulgo *ἀλλὰ τί ἄλλο*, post quæ inferri debebat *οὐδέν μοι δοκῶ*. HEIND.

τὰ ἀεὶ δοκοῦντα ὁριζόμενοι τῷ δοκοῦντι εἶναι ἀληθῆ. λέγουσι δέ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὕτως ἐρωτῶντες, Ὦ Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ᾖ παντάπασι, μή πῄ τινα δύναμιν τὴν αὐτὴν ἕξει τῷ ἑτέρῳ; καὶ μὴ ὑπολάβωμεν τῇ[d] μὲν ταὐτὸν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ[d] δὲ ἕτερον, ἀλλ' ὅλως[e] ἕτερον.

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον τοίνυν ταὐτόν τι ἔχειν ἢ ἐν δυνάμει
r. 159. ἢ ἐν ἄλλῳ ὁτῳοῦν, ὅταν ᾖ κομιδῇ ἕτερον.

§. 42. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ ἀνόμοιον ἀναγκαῖον τὸ τοιοῦτον ὁμολογεῖν;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

II. i. 211. ΣΩ. Εἰ ἄρα τι ξυμβαίνει[f] ὅμοιόν τῳ γίγνεσθαι ἢ ἀνόμοιον, εἴτε ἑαυτῷ[g] εἴτε ἄλλῳ,[h] ὁμοιούμενον μὲν ταὐτὸν φήσομεν γίγνεσθαι, ἀνομοιούμενον δὲ ἕτερον;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκοῦν πρόσθεν[i] ἐλέγομεν ὡς πολλὰ μὲν εἴη τὰ ποιοῦντα καὶ ἄπειρα, ὡσαύτως δέ γε τὰ[j] πάσχοντα;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν ὅτι γε ἄλλο ἄλλῳ συμμιγνύμενον καὶ ἄλλῳ οὐ ταὐτὰ ἀλλ' ἕτερα γεννήσει;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Λέγωμεν δὴ ἐμέ τε καὶ σὲ καὶ τἆλλ' ἤδη κατὰ

[d] τὴν F, πῆ H.—[e] ὅλον H.—[f] ξ. Δ et corr ✠.—[g] ἑαυτοῦ Π, αὐτῷ Γ.—[h] ἄλλου Π.—[i] ἔμπροσθεν ΞΣΥ.—[j] γε τὰ ✠ΓΔΠ: γε καὶ τὰ *s.—[k] σωκράτη corr ✠.—[l] οὖν

ὁριζ. τῷ δοκοῦντι] Ne vox δοκεῖν duplici modo adhiberetur, accurata stili ratio exigebat, opinor, ᾧ δοκεῖ, εἶναι ἀλ. sed eodem tamen modo §. 51. τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι. Heind.

οὕτως ἐρωτῶντες] Schol. Ἔτι συνηγορεῖ καὶ ἐν τούτοις τῷ τοῦ Πρωταγόρου δόγματι, λαμβάνων τρία αἰτήματα. Heind.

ὦ Θεαίτητε—τῷ ἑτέρῳ;—ἕτερον;—ἕτερον;] Nemo, credam, hunc locum accurate legat quin continuo offendat in Theæteti responsum, quod ab ejus persona plane apparet alienum. Neque etiam satis bene se habere videtur præcedens interrogatio. Forte hæc ita refingenda sunt:—τῇ δὲ, ἕτερον; ΘΕΑΙ. Οὐκ· ἀλλ' ὅλως ἕτερον. ΣΩ. Ἀδύνατον τ.—ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Ἆρ' οὖν κ. τ. λ. *Quod omnino alterum est, an aliqua parte idem, aliqua alterum existimemus? Th. Minime: sed penitus illud alterum existimandum est. So. Fieri igitur non potest*—? Heusd.

ἕτερον ᾖ παντ.] *Alterum omnino est.* Steph.

καὶ μὴ ὑπολάβωμεν, τῇ μὲν] Hoc epexegesin facere apparet prægressi παντάπασι. Heind.

λέγωμεν δὴ] Verti λέγωμεν, *dicamus*, pro, dicere possimus: ut in illo, 'videas et flumina sicca.' i. videre possis: in potentiali modo, ut aiunt. Serran. *Dicere igitur possimus.* Steph.

§. 42. καὶ μὴν ὅτι γε ἄλλο—γεννήσει] Dubito, num corrigi debeat γεννήσειε, quum futurum h. l. optativi vicem explere videatur. Heind.

τὸν αὐτὸν λόγον, Σωκράτη[k] ὑγιαίνοντα καὶ Σωκράτη αὖ[l] ἀσθενοῦντα. πότερον ὅμοιον τοῦτ' ἐκείνῳ ἢ ἀνόμοιον φήσομεν;

ΘΕΑΙ. Ἆρα τὸν ἀσθενοῦντα Σωκράτη;[k] ὅλον τοῦτο[m] λέγεις ὅλῳ ἐκείνῳ, τῷ ὑγιαίνοντι Σωκράτει;

ΣΩ. Κάλλιστα ὑπέλαβες· αὐτὸ τοῦτο λέγω.

ΘΕΑΙ. Ἀνόμοιον δή που.

§. 43. ΣΩ. Καὶ ἕτερον ἄρα οὕτως ὥς περ ἀνόμοιον;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ καθεύδοντα[n] δὴ καὶ πάντα ἃ νῦν διήλθομεν, ὡσαύτως φήσεις;[o]

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἕκαστον δὴ τῶν πεφυκότων τι ποιεῖν ἄλλο τι, II. i. 212.
ὅταν μὲν λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη, ὡς ἑτέρῳ μοι χρήσεται, ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ὡς ἑτέρῳ;

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλει;

ΣΩ. Καὶ ἕτερα δὴ[p] ἐφ' ἑκατέρου γεννήσομεν ἐγώ τε ὁ πάσχων καὶ ἐκεῖνο τὸ ποιοῦν;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ὅταν δὴ οἶνον πίνω ὑγιαίνων, ἡδύς μοι φαίνεται καὶ γλυκύς;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΤ, om H.—[m] τοῦτον Π.—[n] καθεύδοντι Δ, καθεύδοντι Χ: καὶ ἐγρηγοροῦντα addit mg F.—[o] φήσεις μὲν ΓΗ, φήσομεν F et pr BE.—[p] δὲ C.—[q] τε ἅμα καὶ F.—[r] πρὸ

λεγ. δὴ ἐμέ τε—ἀσθενοῦντα· π. ὅμ.] Structuræ idem est tenor de Legg. iii. p. 654. B. *Καλῶς ᾄδει, φαμὲν, καὶ καλῶς ὀρχεῖται· πότερον καὶ, καλὰ ᾄδει καὶ καλὰ ὀρχεῖται, προσθῶμεν, ἢ μή;* Cf. infra §. 121. init. §. 148. Heind.

ὅμοιον τοῦτ'] *Hoc illi simile an dissimile statuemus.* Steph.

§. 43. *ἀνόμοιον δήπου*] Ita hæc distinxi. Vulgo Θ. *Ἀνόμοιον δήπου καὶ ἕτερον.* Σ. *Ἆρα οὕτως ὥσπερ ἀνόμοιον;* Heind.

καὶ καθεύδοντα δὴ] Vix temperavi in textu reponere *καὶ ἐγρηγορότα*, quod expressit Ficinus: *Dormientem quoque et vigilantem et quæcunque supra narravimus, similiter afferes?* Videlicet ut in præcedentibus *Σωκράτει ὑγιαίνοντι* oppositum fuit *Σωκράτης ἀσθενῶν*, ita h. l. requiritur, quod contrarium sit *τῷ καθεύδοντι*. Heind.

καὶ καθεύδ.] Et oppositionis et versionis Ficinianæ causa videtur supplendum *καὶ γρηγοροῦντα*. Sic de Legg. l. i. p. 645. A. addit versio: *et uniformem præterea*, quæ verba in Græco desiderantur. Cf. quoque p. 111. Faehse.

ἃ νῦν διῆλθ.] Malim *ἃ νῦν δὴ διῆλθ.* Vid. not. ad Phædr. §. 130. Heind.

ἕκ. δὴ τῶν π. τι π. ἄλλο τι] Male cum Ficino Cornarius: *Quodcunque itaque ex natura aliud quid facere potest* etc. *ἄλλο τι* h. l. interrogandi vi positum pro *ἄλλο τι ἤ*. Heind.

τί δ' οὐ μέλλει] *Quidni ita fiat?* Steph.

ΣΩ. Ἐγέννησε γὰρ δὴ ἐκ τῶν προωμολογημένων τό τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον γλυκύτητά τε καὶ[q] αἴσθησιν, ἅμα φερόμενα ἀμφότερα, καὶ ἡ μὲν αἴσθησις πρὸς[r] τοῦ πάσχοντος οὖσα αἰσθανομένην τὴν γλῶσσαν ἀπειργάσατο, ἡ δὲ γλυκύτης πρὸς τοῦ οἴνου περὶ αὐτὸν φερομένη γλυκὺν τὸν οἶνον τῇ ὑγιαινούσῃ γλώττῃ ἐποίησε καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι.

§. 44. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν τὰ πρότερα ἡμῖν οὕτως ὡμολόγητο.

ΣΩ. Ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ἄλλο τι[s] πρῶτον μὲν τῇ ἀληθείᾳ οὐ τὸν αὐτὸν ἔλαβεν; ἀνομοίῳ γὰρ δὴ προσῆλθεν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἕτερα δὴ αὖ ἐγεννησάτην ὅ τε τοιοῦτος Σωκράτης
II. i. 213. καὶ ἡ τοῦ οἴνου πόσις, περὶ μὲν τὴν γλῶτταν αἴσθησιν πικρότητος, περὶ δὲ τὸν οἶνον γιγνομένην καὶ φερομένην πικρότητα, καὶ τὸν μὲν οὐ πικρότητα ἀλλὰ πικρόν, ἐμὲ δὲ οὐκ αἴσθησιν ἀλλ' αἰσθανόμενον.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγώ τε οὐδὲν ἄλλο ποτὲ γενήσομαι[t] οὕτως αἰσθανόμενος· τοῦ γὰρ ἄλλου ἄλλη αἴσθησις, καὶ ἀλλοῖον
I. 160. καὶ ἄλλον[u] ποιεῖ τὸν[v] αἰσθανόμενον· οὔτ' ἐκεῖνο τὸ ποιοῦν

ΓΣΥ et pr Π.—[s] τι ἢ Ξs.—[t] γεννήσομαι ΧΔ.—[u] ἄλλον ΧΔΣΥF : ἄλλο *s.—[v] τὸ

ἐκ τῶν προωμολογημένων] V. §. 35. Heind.

§. 44. ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα] Sc. λάβῃ, quod repetendum e praegressis illis licet remotioribus, ὅταν μὲν λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη, non ex sequentibus proxime verbis, quoniam hujusmodi ellipsis satis usitata est in posteriore propositionis membro, non item in priore. de Rep. viii. p. 550. E. ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. de Legg. x. p. 898. D. Ἥλιον καὶ σελήνην καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, εἴπερ ψυχὴ περιάγει πάντα, ἆρ' οὐ καὶ ἓν ἕκαστον; Heind.

ἐγεννησάτην] Tertiam personam, ἐγεννησάτην, verti de industria per primam, propter Socratem loquentem, ut studerem perspicuitati. Serran. *Generarunt*. Steph.

ἐγεννήσαμεν] Vulgo ἐγεννησάτην, ex mera Cornarii correctione. Nam Ald. Bas. 1. 2. ἐγεννησάμην habent. Socrati, quum ipse de se dicit τοιοῦτος Σωκράτης, dicendum utique ἐγεννήσαμεν, ut ante §. 43. Καὶ ἕτερα δὴ ἐφ' ἑκατέρου γεννήσομεν etc. Heind.

οὐκοῦν] Bas. 1. 2. οὔκουν. non male. Fisch.

οὐκοῦν ἐγώ τε οὐδ. ἄ.] Quod ante dixit §. 42. ὅτι ἄλλῳ συμμιγνύμενον καὶ ἄλλῳ οὐ ταυτὰ ἀλλ' ἕτερα γεννήσει, id h. l. explicatur accuratius. Heind.

οὕτως αἰσθανόμενος] *Quamdiu ita, non aliter, sentio*. Heind.

τοῦ γὰρ ἄλλου] *Alius enim rei alius sensus efficit, ut, qui sentit*, ἀλλοῖον *et* ἄλλο *fiat*, h. e. nam, ut aliud aliquid fiam, opus est alia re sensibus objecta, cujus rei quoniam alius est sensus (ἄλλη αἴσθησις), is eum, qui sensit, faciat aliter sentientem (ἀλλοῖον) atque ita aliud (ἄλλο τι.) Heind.

οὔτ' ἐκεῖνο] *Neque illud quod me facit*

ἐμὲ μή ποτ' ἄλλῳ[w] συνελθὸν ταὐτὸν γεννῆσαν τοιοῦτον γένηται· ἀπὸ γὰρ ἄλλου ἄλλο γεννῆσαν ἀλλοῖον γενήσεται.

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ἔγωγε ἐμαυτῷ τοιοῦτος, ἐκεῖνό τε ἑαυτῷ τοιοῦτον γενήσεται.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.[x]

ΣΩ. Ἀνάγκη δέ γε ἐμέ τε[y] τινὸς γίγνεσθαι, ὅταν αἰσθανόμενος γίγνωμαι· αἰσθανόμενον γάρ, μηδενὸς δὲ αἰσθανόμενον ἀδύνατον γίγνεσθαι· ἐκεῖνό τε τινὶ γίγνεσθαι, ὅταν γλυκὺ[z] ἢ πικρὸν ἤ τι τοιοῦτον γίγνηται· γλυκὺ γάρ, μηδενὶ δὲ γλυκὺ ἀδύνατον γενέσθαι.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 45. ΣΩ. Λείπεται δή,[a] οἶμαι, ἡμῖν ἀλλήλοις, εἴτ' ἐσμέν, εἶναι, εἴτε γιγνόμεθα, γίγνεσθαι, ἐπεί περ ἡμῶν ἡ[b] ἀνάγκη τὴν οὐσίαν συνδεῖ μέν, συνδεῖ δὲ οὐδενὶ τῶν ἄλλων II. i. 214.

ΧΔ et pr ΒΕ.—[w] ἄλλο Γ.—[x] ἦν ΣΥ.—[y] τε om ΔΠ.—[z] γλυκὺν Γ.—[a] δὲ EF.—[b] ἡ

(*talem*) *si cum alio congressum, idem generaverit etc. Quum enim ex alio aliud generarit, aliusmodi fiet.* Steph.

οὔτ' ἐκ. τὸ π. ἐμὲ] Sc. οὕτως αἰσθανόμενον. Heind.

μήποτε] Pertinet ad prægressum οὔτε, neque quidquam est tritius loquendi hoc genere: οὐ μήποτε γένηται, *nunquam fiet.* Heind.

οὔτ' ἐκ.—μήποτ'] Ficinus: *Neque illud me talem efficiens, aliquando congrediens alteri, idem generans, tale quidquam existet.* Recte, opinor, contextus jubet legi δήποτε. Faehse.

ταυτὸν γεννῆσαν, *idem gignendo*, seu, *ita ut eodem, quo me, sensu alterum illud afficiat.* τοιοῦτον, *tale* sc. *quale in me fuit.* Loci igitur hæc fere mens est: *Ego, quoad ita sentio neque alia re sensibus objecta moveor,* οὐσίαν *hanc meam tenebo: neque ea res, cujus ego sensu ita afficior, suam tenet* οὐσίαν, *quando alii cuiquam occurrerit, quippe quæ aliud aliter, quam me, afficiat atque ita ipsa* ἀλλοῖόν τι *fiat.* Heind.

οὐδὲ μὴν ἔγωγε ἐμαυτῷ] *Mihi ipsi,* sine mutua illa mei, τοῦ πάσχοντος, et alterius illius, τοῦ ποιοῦντος, conjunctione. Heind.

τοιοῦτος] *οὕτως αἰσθανόμενος, hunc vel illum in modum affectus.* Heind.

τοιοῦτον] Sc. γλυκὺ ἢ πικρὸν ἤ τι τοιοῦτον. Heind.

ἀνάγκη δὲ] *Necesse vero est et me fieri alicujus (sentientem) quum fio sentiens: (impossibile enim est sentientem, sed nullius sentientem, fieri) et illud (quod sentitur) alicui fieri, quum dulce aut etc.* Do autem genitivum participio 'Sentiens,' (sicut datur partic. 'Intelligens,' et aliis) ad repræsentandam Gr. sermonis formam, perspicuitatis causa. Steph.

τινὸς γίγνεσθαι] Genitivum τινὸς adhibuit propter seq. αἰσθανόμενος. Heind.

ἤ τι τοιοῦτον] Bas. 2. ἢ τοιοῦτον γίγνεται. Fisch.

ἀδύνατον γενέσθαι] Mirum hoc γενέσθαι post triplex illud γίγνεσθαι. Scribendum haud dubie γίγνεσθαι, quod in γίνεσθαι mutatum in γενέσθαι abiit. Heind.

§. 45. ἐπείπερ ἡμῶν ἡ ἀνάγκη] *Quoniam necessaria ratio* οὐσίαν *nostram utriusque* τοῦ αἰσθανομένου *et* τοῦ τοῦ αἰσθητοῦ, *colligat*, i. e. quoniam nulla per se est utriusque nostrum οὐσία, sed necessario aliunde et extrinsecus pendet, ut, remoto alterutro, neque τὸ πάσχον πάσχον fuerit neque τὸ ποιοῦν ποιοῦν. Heind.

ΣΩ. Ἆρα κἂν εἰς Λακεδαίμονα ἐλθών, ὦ Θεόδωρε, πρὸς τὰς παλαίστρας ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνούς, ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παραποδυόμενος; II. i. 218.

ΘΕΟ. Ἀλλὰ τί μὴν δοκεῖς, εἴ περ μέλλοιέν μοι ἐπιτρέψειν καὶ πείσεσθαι; ὥς περ νῦν[y] οἶμαι ὑμᾶς πείσειν ἐμὲ μὲν ἐᾶν θεᾶσθαι[z] καὶ μὴ ἕλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν.

§. 51. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι.[a] πάλιν δὴ οὖν ἐπὶ τὸν σοφὸν Θεαίτητον ἰτέον. Λέγε δή, ὦ Θεαίτητε, πρῶτον μὲν[b] ἃ νῦν δὴ διήλθομεν, ἆρα οὐ συνθαυμάζεις[c] εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὁτουοῦν ἀνθρώπων ἢ[d] καὶ θεῶν; ἢ ἧττόν τι οἴει τὸ Πρωταγόρειον[e] μέτρον εἰς θεοὺς ἢ εἰς ἀνθρώπους λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. καὶ ὅ πέρ γε ἐρωτᾷς, πάνυ θαυμάζω. ἡνίκα γὰρ διῇμεν ὃν τρόπον λέγοιεν τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι, πάνυ μοι εὖ ἐφαίνετο λέγεσθαι· νῦν δὲ[f] τοὐναντίον[g] τάχα[h] μεταπέπτωκεν.

*ς.—[y] καὶ νῦν Γ.—[z] θεάσασθαι ΛBCH.—[a] φροιμιαζόμενοι γρ Π.—[b] μὲν om Γ.—[c] θαυμάζεις Ξ.—[d] ἢ ante καὶ om C.—[e] πρωταγόριον Χ.—[f] δὲ om pr Π.—[g] δὲ αὖ

'Αθ. Κάλλιστα, ὦ Κλεινία, ὑπήκουσας τοῖς λόγοις· τόδε δὲ προσυπάκουσον ἔτι. Heind.

ἀξιοῖς ἂν] 'Αξιοῦν h. l. pro *velle* accipitur simpliciter. Serran.

ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς] Lacedæmonii enim, qui πρῶτοι ἐγυμνώθησαν καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο, ut ait Thucyd. i. 6. (Cf. Plat. de Rep. v. p. 452. C.) nudato plane corpore certare in palæstris solebant. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 38. Heind.

αὐτὸς μὴ] *Ipse non indignum censeas te speciem tuam illis vicissim non exhibere?* Steph.

ὥσπερ νῦν] *Quemadmodum nunc vobis me persuasurum puto ut me permittatis spectare, et non ad gymnasium trahatis, cui jam membra rigeant, sed cum juniore et membra magis habilia et flexibilia habente luctemini.* Steph.

ὑγροτέρῳ] Oppositum τῷ σκληρῷ, est h. l. *molliori* et *magis flexibili*, velut *membrorum mobilitatem* ὑγρότητα τῶν μελῶν dicit Lucian. de Saltat. Bip. t. v. p. 164. Heind.

§. 51. ἀλλ', εἰ οὕτως] Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἔν τισι συμφερομένων. Heind.

ἐπὶ τὸν σοφὸν Θ.] *Qui scientiam αἴσθησιν esse ponendo repente sapiens evasit.* Heind.

ἃ νῦν δὴ διήλθ.] V. §. 49. Pertinent enim hæc, ἃ νῦν δὴ δ. ad seqq. εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφ. Heind.

ἐξαίφνης οὕτως] *Sic subito*, ut de Legg. iv. p. 712. D. ἐγὼ οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἀνερωτηθεὶς — οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Heind.

ἢ ἧττον] *Aut Protagoream illam mensuram arbitraris non minus ad deos quam ad homines referri?* Ita libuit interpretari ex Cic. Serran. *An Prot. illam mens. minus de diis quam de hominibus dici arbitraris?* Steph.

νῦν δὲ αὖ τ.] *Nunc vero contra illud*

ΣΩ. Παγκάλως ἄρα σοι εἴρηται ὅτι ἐπιστήμη οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἢ αἴσθησις, καὶ εἰς ταὐτὸν συμπέπτωκε, κατὰ μὲν Ὅμηρον[o] καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φῦλον οἷον ῥεύματα κινεῖσθαι τὰ πάντα, κατὰ δὲ Πρωτα- II. i. 215.
γόραν τὸν[p] σοφώτατον πάντων χρημάτων ἄνθρωπον μέτρον[q] εἶναι, κατὰ δὲ Θεαίτητον τούτων[r] οὕτως ἐχόντων αἴσθησιν ἐπιστήμην γίγνεσθαι. ἦ γάρ, ὦ Θεαίτητε; φῶμεν τοῦτο σὸν μὲν[s] εἶναι οἷον νεογενὲς παιδίον, ἐμὸν δὲ μαίευμα; ἢ[t] πῶς λέγεις;

ΘΕΑΙ. Οὕτως ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

§. 47. ΣΩ. Τοῦτο μὲν δή, ὡς ἔοικε, μόγις[u] ποτὲ ἐγεννήσαμεν, ὅ τι δή ποτε καὶ[v] τυγχάνει ὄν. μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ, σκοπουμένους μὴ λάθῃ ἡμᾶς[w] οὐκ ἄξιον ὂν τροφῆς τὸ γιγνόμενον, ἀλλὰ ἀνεμιαῖόν τε καὶ ψεῦδος. ἢ σὺ I. 161.
οἴει πάντως δεῖν τό γε σὸν τρέφειν καὶ μὴ ἀποτιθέναι;[x] ἢ καὶ ἀνέξει[y] ἐλεγχόμενον ὁρῶν, καὶ οὐ σφόδρα χαλεπανεῖς, ἐάν τις[z] σοῦ ὡς πρωτοτόκου αὐτὸ ὑφαιρῇ;

ὁπωσοῦν *ς.—[o] μὲν τὸν ὅμηρον F. τοιοῦτο Σ.—[p] δὲ τὸν πρωταγόραν F.—[q] ἄνθρωπον μέτρον 𝔛ΓΔΠ et corr ΛΒ : μέτρον ἄνθρωπον *ς.—[r] τοῦτον Δ.—[s] μὲν om F.—[t] ἢ om CH.—[u] μόγις CH et corr B : μόλις *ς.—[v] καὶ om ΔΠ.—[w] ἡμᾶς...ψεῦ om H.—[x] ἐκτιθέναι ς.—[y] ἀνέξει Γ.—[z] τι pr 𝔛, τε F.—[a] ἢ ΓΔΠ, ἢ 𝔛, ἥ BC : εἰ *ς.—

κατὰ μὲν Ὅμ. καὶ Ἡράκλ.] V. ad §. 25. HEIND.

τούτων οὕτως ἐχ.] *Modo vera hæc sint argumenta*, explicata §. 41. extr. HEIND.

ἦ γάρ, ὦ Θ.] *Annon, Theætete, tuum illum quasi fœtum esse dicendum fuerit recens natum* etc. per interrog. STEPH.

ἦ γάρ, ὦ Θ. φ.] Conf. not. ad Gorg. §. 53. HEIND.

§. 47. *τὰ ἀμφιδρόμια*] Schol. *ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφεσιν ἐκ γενέσεως οὕτω κληθεῖσα, καθόσον ἐν ταύτῃ καθαίρουσι τὰς χεῖρας αἱ συνεφαψάμεναι τῆς μαιώσεως καὶ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσαι τρέχουσι κύκλῳ, καὶ τοὔνομα τίθενται τούτῳ, δῶρά τε πέμπουσι τῷ παιδὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας οἵ τε φίλοι καὶ οἱ οἰκεῖοι καὶ ἁπλῶς οἱ προσήκοντες.* Conf. Taylor. ad Lys. Fragm. ed. Reisk. p. 8. Harpocrat. h. v. et in v. *ἑβδομευομένου*, ibiq. Maussac. et Meurs. in Græcia Feriata v. *ἀμφιδρόμια*. HEIND.

περιθρεκτέον] *Discurrere nos oportet sermone*, (vel *disputatione*) *videntes ne a nobis non animadvertatur minime dignus esse educatione, hic fœtus, sed subventaneus etc.* Id est, Ne putemus dignum esse qui educetur, quum tamen non sit. STEPH.

ἢ σὺ οἴει] *τό γε σόν*, ita interpretatus sum, ut postulare sententia videtur. non enim affirmat illum fœtum esse Theæteti, sed quærit an exponendus sit, si ejus sit revera. Legi autem ex manuscripto *πρωτότοκον* passive : ut cum *αὐτὸ* conjungatur. SERRAN.

ἢ σὺ οἴει] *An potius existimas illum, quum tuus sit, esse nutriendum et nullo modo exponendum? An patienter illum videbis refelli, nec valde graviter feres, siquis illum tibi, tanquam puerperæ primo parienti, auferat?* STEPH.

ὡς πρωτοτόκου] Rejiculum prorsus est Serrani istud *πρωτότοκον*. §. 22. *ἐάν—ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω, μὴ ἀγρίαινε,*

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οὐ δίκαιον, ὦ Σώκρατες, οὔτε σὺ οὔτε ἂν ἡμεῖς φαῖμεν.

ΣΩ. Ἄλλῃ δή[r] σκεπτέον, ὡς ἔοικεν,[s] ὥς ὅ τε σὸς λόγος[t] καὶ ὁ[u] Θεοδώρου.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἄλλῃ.

ΣΩ. Τῇδε[v] δὴ σκοπῶμεν, εἰ ἄρα ἐστὶν ἐπιστήμη τε καὶ αἴσθησις ταὐτὸν ἢ ἕτερον.[w] εἰς γάρ τοῦτό[x] που πᾶς ὁ λόγος II. i. 220.
ἡμῖν ἔτεινε, καὶ τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα ἐκινήσαμεν. οὔ[y] γάρ;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἦ οὖν ὁμολογήσομεν,[z] ἃ τῷ ὁρᾶν αἰσθανόμεθα ἢ τῷ ἀκούειν, πάντα ταῦτα ἅμα καὶ ἐπίστασθαι; οἷον τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φωνὴν πότερον[a] οὐ φήσομεν ἀκούειν, ὅταν φθέγγωνται, ἢ ἀκούειν τε καὶ ἐπίστασθαι ἃ λέγουσι; καὶ αὖ γράμματα μὴ ἐπιστάμενοι, βλέποντες ἐς[b] αὐτὰ πότερον[c] οὐχ ὁρᾶν ἢ ἐπίστασθαι, εἴ περ ὁρῶμεν, διισχυριούμεθα;

§. 53. ΘΕΑΙ. Αὐτό γε, ὦ Σώκρατες, τοῦτο αὐτῶν, ὅ περ ὁρῶμέν τε καὶ ἀκούομεν, ἐπίστασθαι φήσομεν· τῶν μὲν γὰρ τὸ σχῆμα καὶ[d] τὸ χρῶμα ὁρᾶν τε καὶ ἐπίστασθαι, τῶν δὲ τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύτητα ἀκούειν τε ἅμα καὶ εἰδέναι·

λῃ δὴ 𝔄ΔΠ : ἀλλ' ἤδη *s.—[s] ἔοικεν ὡς 𝔄ΔΠ : ἔοικεν ἄλλῃ ὡς *s.—[t] λόγος post θεοδώρου ponunt 𝔄ΔΠ.—[u] ὁ om Γ et, qui θεόδωρος habebat, Π.—[v] τί δὲ ΔΠ, τί δαὶ 𝔄.—[w] πότερον 𝔄Δ et pr Π.—[x] τοῦτόν 𝔄.—[y] ἣ corr Γ.—[z] ὡμολογήσαμεν Λ.—[a] πρότερον BCH et pr Γ.—[b] ἐς EF : εἰς *s.—[c] πρότερον pr Γ.—[d] σχῆμα καὶ 𝔄ΔΛ

§. 52. ἀλλ' οὐ δίκ.] Hoc responsum manifeste corruptela laborat: ita vero restituendum videtur: ἀλλ' οὐ—οὔτε σε οὔτε ἂν ἡμᾶς φαῖμεν. Intelligitur ex antecc. ἀποδέξασθαι. *Diceremus, neque te, neque nos oportere hujusmodi orationem de tantis rebus probare.* Heusd. Sc. εἶναι ἀποδέξασθαι τοιούτους λόγους, i. e. *Nos perinde, Socrates, atque tu negabimus, id fieri oportere.* Hæc, non exputo, cur Heusdius manifesto depravata esse putarit, atque corrigenda, οὐ. σε (σὲ) οὐ. ἂν ἡ. φ. ut subaud. τοῦ ἀποδέξασθαι; quæ durissima foret ellipsis. Buttm. φάναι est *affirmare*. Beck.

ἀλλ' ἤδη σκεπτ.] Minus recte Ficinus: *Sed jam alia res—consideranda.* Theæt. *Alia certe.* Vertendum potius: *alia via, alia ratione.* Faehse.

τὰ π.—ἐκινήσαμεν] De Rep. v. p. 450. A. ὅσον λόγον πάλιν—κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, ubi mox οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. Sympos. p. 198. E. πάντα λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε τῷ Ἔρωτι. Lucian. Gall. 27. t. vi. p. 332. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον. Alia dabit Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Heind.

§. 53. αὐτό γε, ὦ Σ. τ. αὐτ.] *Hoc unum de iis, o Socr.* etc. Heind.

τῶν μ. γ. τὸ σ.] Perperam hæc interpretatur in margine Stephanus: *Horum quidem (barbarorum) habitum et colorem, illarum autem (litterarum) et acutum et gravem sonum una et audire et scire.* τῶν μὲν i. e. τῶν γραμμάτων, τῶν δὲ i. e. τῶν βαρβάρων φθεγγομένων s. τούτων ἃ οἱ βάρβαροι φθέγγονται. Heind.

τῶν χρημάτων μέτρον ἐστὶν ὗς ἢ[k] κυνοκέφαλος ἤ τι[l] ἄλλο ἀτοπώτερον τῶν ἐχόντων αἴσθησιν, ἵνα μεγαλοπρεπῶς καὶ πάνυ καταφρονητικῶς ἤρξατο ἡμῖν λέγειν, ἐνδεικνύμενος ὅτι ἡμεῖς μὲν αὐτὸν ὥς περ θεὸν ἐθαυμάζομεν ἐπὶ σοφίᾳ, ὁ δ' ἄρα ἐτύγχανεν ὢν εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου, μὴ ὅτι ἄλλου του ἀνθρώπων. ἢ πῶς λέγομεν,[m] ὦ Θεόδωρε; [§. 49.] Εἰ γὰρ δὴ ἑκάστῳ ἀληθὲς ἔσται ὃ ἂν δι' αἰσθήσεως δοξάζῃ, καὶ μήτε τὸ ἄλλου πάθος ἄλλος βέλτιον διακρινεῖ,[n] μήτε τὴν δόξαν κυριώτερος ἔσται ἐπι- II. i. 217.
σκέψασθαι ἕτερος τὴν ἑτέρου, ὀρθὴ ἢ ψευδής, ἀλλ' ὃ πολλάκις εἴρηται, αὐτὸς τὰ αὑτοῦ ἕκαστος μόνος[o] δοξάσει,[p] ταῦτα δὲ πάντα ὀρθὰ καὶ ἀληθῆ, τί δή ποτε, ὦ ἑταῖρε, Πρωταγόρας μὲν σοφός, ὥστε καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι δικαίως μετὰ μεγάλων μισθῶν, ἡμεῖς δὲ ἀμαθέστεροί τε καὶ φοιτητέον ἡμῖν ἦν παρ' ἐκεῖνον, μέτρῳ ὄντι αὐτῷ ἑκάστῳ τῆς αὑτοῦ σοφίας; ταῦτα[q] πῶς μὴ φῶμεν

—[k] ἢ om F.—[l] τοι Δ.—[m] λέγωμεν Δ et pr ΧΠ.—[n] διακρινεῖ ΣΥ et pr Ξ: διακρίνῃ *ς.—[o] μόνος ΧΔΠ: μόνον *ς.—[p] δοξάζει F.—[q] ante ταῦτα omisi καὶ cum ΓΔΛΠΒ

laudat Porphyrius apud Euseb. Præp. Ev. x. 3. Heind.

ἵνα—ἤρξατο] Non rarum est ἵνα cum aor. prior. indicat. junctum, ut putabat Zeunius ad Viger. de Id. Gr. L. viii. x. 2. Euthyd. §. 77. Καὶ μήν, ἔφη, ἄξιόν γ' ἦν ἀκοῦσαι. Τί; ἦν δ' ἐγώ. Ἵνα ἤκουσας ἀνδρῶν διαλεγομένων, οἳ νῦν σοφώτατοί εἰσιν etc. Eurip. Iphig. Taur. v. 357. Οὐ πορθμίς—Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσε, Μενέλεών θ', ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην. Et conf. Reisk. Index Lysiæ v. ἵνα. Heind.

ὥσπερ θεὸν] De Rep. x. p. 600. C. Πρωταγόρας μὲν ἄρα ὁ Ἀβδηρίτης καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μονονοὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. Heind.

βατράχου γυρίνου] Schol. γυρῖνος τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον. Cf. Plin. Hist. Nat. ix. 51. Ergo βάτραχοι ipsi non sunt γυρῖνοι, sed sunt potius πατέρες γυρίνων, ut appellat eos Aratus Dios. v. 215. Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων, ut mihi quidem hoc βατράχου admodum de glossemate suspectum sit. Nam illa §. 63. πολλοῦ δέω βατράχους λέγειν, nemo huc advocabit. Ceterum hæc quoque pro more suo in proverbium convertit Erasmus Adag. p. 367. Heind.

ἢ πῶς λέγομεν] Steph. conj. λέγωμεν ut mox est, πῶς μὴ φῶμεν. sine causa. Nam §. 98. est, ut hoc loco, ἢ πῶς λέγομεν, aliisque locis multis. Fisch.

ἢ πῶς λέγομεν] Male corrigebat Steph. λέγωμεν. V. not. ad Gorg. §. 78. Heind.

§. 49. εἰ γὰρ—διακρινεῖ] Vitiose vulgo διακρίνῃ. Heind.

ὀρθὴ ἢ ψευδ.] Pro εἰ ὀρθ. ἢ ψευδής. Cf. ad §. 23. Heind.

τί δή π.—Πρ. μὲν σοφὸς] Supplendum non ἐστι, sed ἦν, quod vellem adjectum. Heind.

μετὰ μεγάλων μισθῶν] Meno p. 91. D. Οἶδα γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας, ἢ Φειδίαν γε, ὃς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν etc. Diog. Laert. de Protagora ix. 52. οὗτος πρῶτος μισθὸν εἰσεπράξατο μνᾶς ἑκατόν. Heind.

καὶ ταῦτα πῶς μὴ] Pertinet hoc ταῦτα ad λέγειν, δημούμενον autem idem est quod παίζοντα. V. Tim. Lex. p. 78. ibiq. Ruhnk. Heind.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ὃ[k] δὴ εἶδέ τις, μέμνηταί που ἐνίοτε;[l]

ΘΕΑΙ. Μέμνηται.

ΣΩ. Ἦ καὶ μύσας; ἢ τοῦτο[m] δράσας ἐπελάθετο;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ δεινόν, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε φάναι.

ΣΩ. Δεῖ γε μέντοι, εἰ σώσοιμεν τὸν πρόσθε[n] λόγον· εἰ II. i. 222. δὲ μή, οἴχεται. I. 164.

ΘΕΑΙ. Καὶ ἐγὼ νὴ τὸν Δί' ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἀλλ' εἰπὲ πῇ.

continuant ΞΣΥCEF.—[k] : ὁ ΞΣΥCEF.—[l] που καὶ ἐνίοτε E.—[m] ἢ καὶ τοῦτο Fs.—

verba Τοιουτωνὶ τούτων Theæteto tribuuntur, illa Τί μήν; Socrati. Heind.

ὃ δὴ εἶδε] Malim Ὃ δὲ, quanquam et δὴ ferri potest. Heind.

ἢ καὶ μύσας] Non refertur ad μέμνηται, sed ad ἐπελάθετο. res enim contrariæ opponuntur. Serran.

ἢ καὶ μ.] *Utrum et postquam oculos clauserit?* (subaudi *meminit*) *an ubi hoc fecit, obliviscitur?* Steph.

ἢ τοῦτο δράσας] Sic Ald. Bas. 1. 2. A Stephano, nescio unde, καὶ insertum est ante τοῦτο incommode, neque id expressit Ficinus. Heind.

σώσοιμεν—οἴχεται] Lepide σώζειν et οἴχεσθαι de illa Theæteti definitione dicitur, tanquam multum quærendo et quasi venando capta, ac continuo aufugiente, nisi bene custodiatur ac servetur. Ejusdem est venustatis infra p. 203. D. Καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακὼς οἰχήσεται—οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. Polit. p. 284. B. Πότερον οὖν καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Hipp. Maj. 294. E. Βαβαὶ, οἴχεται ἄρα ἡμᾶς διαπεφευγὸς, ὦ Ἱππία, τὸ καλὸν γνῶναι, ὅ, τι ποτ' ἐστίν. Themist. Orat. iv. p. 59. B. Ὅθεν δὲ ὡρμήθη ὁ λόγος τὰ δείγματα ὑμῖν συλλέξασθαι τῆς βασιλέως εὐνοίας, ἀκούσατε αὐτοῦ—ἢ διαφεύξεται ὑμᾶς ὑπ' εὐλαβείας ζόφῳ καὶ ἀσαφείᾳ συγκαλύψας ὥσπερ ἀχλύϊ. Numenius apud Euseb. Præp. Evang. p. 537. C. ἔστω μὲν ἐκεῖνα ἄῤῥητα, μέτειμι δὲ ἑλεῖν τὸν λόγον ἑτέρωθεν θηράσας· πρὸ μέντοι τοῦ λόγου τῆς ἁλώσεως διομολογησώμεθα—Lach. 194. B. Νοεῖν μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκῶ περὶ ἀνδρίας, ὅ, τι ἐστίν· οὐκ οἶδα δ' ὅπῃ με ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτὴν, καὶ εἰπεῖν ὅ, τι ἐστίν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ, καὶ μὴ ἀνιέναι. In primis Rep. iv. 432. B. Νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς, θάμνον κύκλῳ περιΐστασθαι, προσέχοντας τὸν νοῦν μή πῃ διαφύγῃ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἀφανισθεῖσα, ἄδηλος γένηται. φανερὸν γὰρ δὴ ὅτι ταύτῃ πῃ ἐστίν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερον ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς—καί μοι δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστιν οὖν σκοτεινὸς, καὶ δυσδιερεύνητος, ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γὰρ, ἔφη. Καὶ ἐγὼ κατιδὼν, Ἰοὺ, ἰοὺ, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομεν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος· καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Quem locum adscripsimus totum, ut moneremus, quod Interpretes latuit, ob mentem eum versatum fuisse Themistio Orat. xxi. D. 254. D. Ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα—et Orat. xxii. 271. C. Cf. Wyttenbach. V. Cl. Ep. Crit. p. 41. et 42. Heusd.

τὸν πρόσθεν λόγον] Schol. τὸν τὴν αἴσθησιν θέμενον εἶναι ἐπιστήμην. Heind.

οἴχεται] *Nullus est, periit.* Heind.

καὶ ἐγὼ, νὴ τ. Δ.] Minime illa καὶ ἐγὼ νὴ τὸν Δ.— Theæteti conveniunt personæ, sed unius esse possunt Socratis verba: quod magis etiam apparebit, si locus ita constituatur, ut ejus ratio postulari videtur: εἰ δὲ μὴ, οἴχεται· καὶ ἐγὼ, νὴ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκ. γε συννοῶ· ἀλλ' ἕπου. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΣΩ. Τῇδε· ὁ μὲν ὁρῶν— Similiter et alibi Plato et Polit. 258. E. μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἕπου. ΝΕΟΣ ΣΩ. Πῇ; ΞΕΝ. Τῇδε· εἴ τῳ τις κ. λ. Heusd. Non magis h. l. assequor, cur idem vir doctus verba hæc καὶ ἐγὼ, νὴ etc. Theæteti personæ

ΣΩ. Ἆρα κἂν εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν, ὦ Θεόδωρε, πρὸς τὰς παλαίστρας ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς, ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παραποδυόμενος; II. i. 218.

ΘΕΟ. Ἀλλὰ τί μὴν δοκεῖς, εἴ περ μέλλοιέν μοι ἐπιτρέψειν καὶ πείσεσθαι; ὥς περ νῦν[y] οἶμαι ὑμᾶς πείσειν ἐμὲ μὲν ἐᾷν θεᾶσθαι[z] καὶ μὴ ἕλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν.

§. 51. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρὸν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι.[a] πάλιν δὴ οὖν ἐπὶ τὸν σοφὸν Θεαίτητον ἰτέον. Λέγε δὴ, ὦ Θεαίτητε, πρῶτον μὲν[b] ἃ νῦν δὴ διήλθομεν, ἆρα οὐ συνθαυμάζεις[c] εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὁτουοῦν ἀνθρώπων ἢ[d] καὶ θεῶν; ἢ ἧττόν τι οἴει τὸ Πρωταγόρειον[e] μέτρον εἰς θεοὺς ἢ εἰς ἀνθρώπους λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. καὶ ὅ πέρ γε ἐρωτᾷς, πάνυ θαυμάζω. ἡνίκα γὰρ διῇμεν ὃν τρόπον λέγοιεν τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι, πάνυ μοι εὖ ἐφαίνετο λέγεσθαι· νῦν δὲ[f] τοὐναντίον[g] τάχα[h] μεταπέπτωκεν.

[x] ς.—[y] καὶ νῦν Γ.—[z] θεάσασθαι ΛΒCΗ.—[a] φροιμιαζόμενοι γρ Π.—[b] μὲν om Γ.—[c] θαυμάζεις Ξ.—[d] ἢ ante καὶ om C.—[e] πρωταγόριον Χ.—[f] δὲ om pr Π.—[g] δὲ αὖ

Ἀθ. Κάλλιστα, ὦ Κλεινία, ὑπήκουσας τοῖς λόγοις· τόδε δὲ προσυπάκουσον ἔτι. Heind.

ἀξιοῖς ἂν] Ἀξιοῦν h. l. pro *velle* accipitur simpliciter. Serran.

ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς] Lacedæmonii enim, qui πρῶτοι ἐγυμνώθησαν καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο, ut ait Thucyd. i. 6. (Cf. Plat. de Rep. v. p. 452. C.) nudato plane corpore certare in palæstris solebant. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 38. Heind.

αὐτὸς μὴ] *Ipse non indignum censeas te speciem tuam illis vicissim non exhibere?* Steph.

ὥσπερ νῦν] *Quemadmodum nunc vobis me persuasurum puto ut me permittatis spectare, et non ad gymnasium trahatis, cui jam membra rigeant, sed cum juniore et membra magis habilia et flexibilia habente luctemini.* Steph.

ὑγροτέρῳ] Oppositum τῷ σκληρῷ, est h. l. *molliori* et *magis flexibili*, velut *membrorum mobilitatem* ὑγρότητα τῶν μελῶν dicit Lucian. de Saltat. Bip. t. v. p. 164. Heind.

§. 51. ἀλλ', εἰ οὕτως] Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἔν τισι συμφερομένων. Heind.

ἐπὶ τὸν σοφὸν Θ.] *Qui scientiam αἴσθησιν esse ponendo repente sapiens evasit.* Heind.

ἃ νῦν δὴ διήλθ.] V. §. 49. Pertinent enim hæc, ἃ νῦν δὴ δ. ad seqq. εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφ. Heind.

ἐξαίφνης οὕτως] *Sic subito*, ut de Legg. iv. p. 712. D. ἐγὼ οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἀνερωτηθεὶς — οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Heind.

ἢ ἧττον] *Aut Protagoream illam mensuram arbitraris non minus ad deos quam ad homines referri?* Ita libuit interpretari ex Cic. Serran. *An Prot. illam mens. minus de diis quam de hominibus dici arbitraris?* Steph.

νῦν δὲ αὖ τ.] *Nunc vero contra illud*

ΘΕΑΙ. Πῶς δή;

ΣΩ. Ἀντιλογικῶς ἐοίκαμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι καὶ τοιούτῳ τινὶ περιγενόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν, καὶ οὐ φάσκοντες ἀγωνισταὶ ἀλλὰ φιλόσοφοι[w] εἶναι λανθάνομεν[x] ταὐτὰ ἐκείνοις[y] τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες.

ΘΕΑΙ. Οὔπω μανθάνω ὅπως λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι δηλῶσαι[z] περὶ αὐτῶν ὅ γε δὴ νοῶ. ἠρόμεθα γὰρ δὴ εἰ μαθὼν καὶ μεμνημένος τίς τι μὴ ἐπίσταται, καὶ τὸν ἰδόντα καὶ μύσαντα μεμνημένον, ὁρῶντα δὲ οὔ ἀποδείξαντες, οὐκ εἰδότα ἀπεδείξαμεν καὶ ἅμα μεμνημένον· τοῦτο δ' εἶναι ἀδύνατον. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος,[a] καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταὐτόν ἐστιν.

ΠΒCEFH: σοφοὶ *ς.—[x] ταὐτὰ λανθάνομεν Γ.—[y] ἐκείνοις om F.—[z] ἀπλῶσαι ꝹΔΠ.

qua præcox et incerta victoria significatur. Ἀποπηδᾷν τοῦ λόγου, est *a sermone desilire*, id est, desultoria levitate vagari, neque finem expectare disputationis. Ita incerta illa tempestas vagæ dissertationis repræsentatur. Ideo malui *Desilire*, quam *Resilire*, quia in eodem semper versatur argumento, quamvis varie. Serran. *Antequam vicerimus, a disputatione resilientes, canere.* Steph.

πρὸς τ. τ. ὀν. ὁμολογίας] *Secundum eum, in quo vulgo convenit, verborum intellectum*, ut deinceps §. 65. ἐὰν οὖν ἐμοὶ πείθῃ,—οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς—ὡς ἀληθῶς σκέψῃ, τί ποτε λέγομεν—τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι—, καὶ ἐκ τούτων ἐπισκέψῃ, εἴτε ταὐτὸν εἴτε καὶ ἄλλο ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις, ἀλλ' οὐχ, ὥσπερ ἄρτι, ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ἃ οἱ πολλοὶ ὅπῃ ἂν τύχωσιν ἕλκοντες ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς παρέχουσι. Significat Socrates, opinor, quamvis ἐπιστήμη idem sit, quod αἴσθησις, aliud tamen esse ipsum αἰσθάνεσθαι, aliud τὸ μεμνῆσθαι ἐκείνων ἃ ᾔσθετό τις, ut istiusmodi in Protagoræ decretum fallacia ducta sit ex vulgari loquendi consuetudine, qua ἐπιστήμη τοῦ αἰσθανομένου cum illa τοῦ μεμνημένου ἐπιστήμῃ confundi soleat, omninoque vocabulum ἐπίστασθαι parum accurate et subtiliter usurpari. Unde mox §. 60. Protagoram sententiam suam ita tuentem inducit: δοκεῖς τινά σοι συγχωρήσεσθαι, μνήμην παρεῖναί τῳ ὧν ἔπαθε τοιοῦτόν τι οὖσαν πάθος, οἷον ὅτε ἔπασχε, μηκέτι πάσχοντι; Πολλοῦ γε δεῖ etc. Heind.

οὐ φ.] ἀγωνιστὰς verti *forenses rabulas*, ex Cic. qui hunc locum videtur imitatus in Acad. Ἀγὼν certe de forensi certamine eleganter dicitur. Serran. *Quamvis non altercatores, sed sapientes nos esse profiteamur, nos eadem quæ acres illi viri, facere non animadvertimus.* Steph.

οὐ φ.] §. 30. Οὐκοῦν εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ etc. Heind.

σοφοὶ] Præter vulgarem loquendi morem οἱ δεινοὶ τοῖς σοφοῖς opponuntur; vide quæ scripsi ad Phædr. §. 50. Heind.

καὶ τὸν ἰδόντα] *Et quum demonstraverimus, eum qui aliquid viderit, deinde oculos clauserit, meminisse, nec tamen videre eum nescium etc.* Steph.

ὁ μῦθος ἀπώλετο] Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρας ἀγόντων. de Legg. i. p. 645. B. οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη. Phileb. p. 14. A. κᾄπειθ' ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος, ὥσπερ μῦθος, ἀπολόμενος οἴχοιτο, ubi Schol. p. 40. Ὁ μῦθος ἀπώλετο· τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Κρατῖνος ἐν Δραπετίσι καὶ Κράτης Λαμίᾳ. de Rep. x. p. 621. B. καὶ οὕτως, ὦ Γλαύκων, μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο, καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, ubi conf.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οὐ δίκαιον, ὦ Σώκρατες, οὔτε σὺ οὔτε ἂν ἡμεῖς φαῖμεν.

ΣΩ. Ἄλλη δὴ[r] σκεπτέον, ὡς ἔοικεν,[s] ὡς ὅ τε σὸς λόγος[t] καὶ ὁ[u] Θεοδώρου.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἄλλη.

ΣΩ. Τῇδε[v] δὴ σκοπῶμεν, εἰ ἄρα ἐστὶν ἐπιστήμη τε καὶ αἴσθησις ταὐτὸν ἢ ἕτερον.[w] εἰς γάρ τοῦτό[x] που πᾶς ὁ λόγος ii. i. 220.
ἡμῖν ἔτεινε, καὶ τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα ἐκινήσαμεν. οὐ[y] γάρ;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἦ οὖν ὁμολογήσομεν,[z] ἃ τῷ ὁρᾷν αἰσθανόμεθα ἢ τῷ ἀκούειν, πάντα ταῦτα ἅμα καὶ ἐπίστασθαι; οἷον τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φωνὴν πότερον[a] οὐ φήσομεν ἀκούειν, ὅταν φθέγγωνται, ἢ ἀκούειν τε καὶ ἐπίστασθαι ἃ λέγουσι; καὶ αὖ γράμματα μὴ ἐπιστάμενοι, βλέποντες ἐς[b] αὐτὰ πότερον[c] οὐχ ὁρᾷν ἢ ἐπίστασθαι, εἴ περ ὁρῶμεν, διισχυριούμεθα;

§. 53. ΘΕΑΙ. Αὐτό γε, ὦ Σώκρατες, τοῦτο αὐτῶν, ὅπερ ὁρῶμέν τε καὶ ἀκούομεν, ἐπίστασθαι φήσομεν· τῶν μὲν γὰρ τὸ σχῆμα καὶ[d] τὸ χρῶμα ὁρᾷν τε καὶ ἐπίστασθαι, τῶν δὲ τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύτητα ἀκούειν τε ἅμα καὶ εἰδέναι·

λῃ δὴ 𝔄ΔΠ: ἀλλ' ἤδη *s.—[s] ἔοικεν ὡς 𝔄ΔΠ: ἔοικεν ἄλλῃ ὡς *s.—[t] λόγος post θεοδώρου ponunt 𝔄ΔΠ.—[u] ὁ om Γ et, qui θεόδωρος habebat, Π.—[v] τί δὲ ΔΠ, τί δαὶ 𝔄.—[w] πότερον 𝔄Δ et pr Π.—[x] τοῦτόν 𝔄.—[y] ἢ corr Γ.—[z] ὡμολογήσαμεν Λ.—[a] πρότερον BCH et pr Γ.—[b] ἐς EF: εἰς *s.—[c] πρότερον pr Γ.—[d] σχῆμα καὶ 𝔄ΔΛ

§. 52. ἀλλ' οὐ δίκ.] Hoc responsum manifeste corruptela laborat: ita vero restituendum videtur: ἀλλ' οὐ—οὔτε σε οὔτε ἂν ἡμᾶς φαῖμεν. Intelligitur ex antecc. ἀποδέξασθαι. *Diceremus, neque te, neque nos oportere hujusmodi orationem de tantis rebus probare.* Heusd. Sc. εἶναι ἀποδέξασθαι τοιούτους λόγους, i. e. *Nos perinde, Socrates, atque tu negabimus, id fieri oportere.* Hæc, non exputo, cur Heusdius manifesto depravata esse putarit, atque corrigenda, οὐ. σε (σὲ) οὐ. ἂν ἡ. φ. ut subaud. τοῦ ἀποδέξασθαι; quæ durissima foret ellipsis. Buttm. φάναι est *affirmare*. Beck.

ἀλλ' ἤδη σκεπτ.] Minus recte Ficinus: *Sed jam alia res—consideranda.* Theæt. *Alia certe.* Vertendum potius: *alia via, alia ratione.* Faehse.

τὰ π.—ἐκινήσαμεν] De Rep. v. p. 450. A. ὅσον λόγον πάλιν—κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, ubi mox οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. Sympos. p. 198. E. πάντα λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε τῷ Ἔρωτι. Lucian. Gall. 27. t. vi. p. 332. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον. Alia dabit Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Heind.

§. 53. αὐτό γε, ὦ Σ. τ. αὐτ.] *Hoc unum de iis, o Socr.* etc. Heind.

τῶν μ. γ. τὸ σ.] Perperam hæc interpretatur in margine Stephanus: *Horum quidem (barbarorum) habitum et colorem, illarum autem (litterarum) et acutum et gravem sonum una et audire et scire.* τῶν μὲν i. e. τῶν γραμμάτων, τῶν δὲ i. e. τῶν βαρβάρων φθεγγομένων s. τούτων ἃ οἱ βάρβαροι φθέγγονται. Heind.

οἶμαι τοιόνδε τι· ἆρα[h] οἷόν τε τὸν αὐτὸν εἰδότα τι τοῦτο ὃ οἶδε[i] μὴ εἰδέναι;

ΘΕΟ. Τί δὴ οὖν ἀποκρινούμεθα,[j] ὦ Θεαίτητε;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατόν που, οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Οὔκ, εἰ τὸ ὁρᾶν γε ἐπίστασθαι θήσεις. τί γὰρ χρήσει ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συνεχό- II. i. 225. μενος,[k] ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνήρ, καταλαβὼν τῇ χειρὶ σοῦ τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, εἰ ὁρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ.

ΘΕΑΙ. Οὐ φήσω, οἶμαι, τούτῳ γε, τῷ μέντοι ἑτέρῳ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁρᾷς τε καὶ οὐχ ὁρᾷς ἅμα ταὐτόν;

ΘΕΑΙ. Οὕτω γέ πως.

ΣΩ. Οὐδὲν ἐγώ, φήσει, τοῦτο οὔτε τάττω[l] οὔτε ἠρόμην[m] τὸ ὅπως, ἀλλ' εἰ, ὃ[n] ἐπίστασαι, τοῦτο καὶ οὐκ ἐπίστασαι.[o] νῦν δ' ὃ οὐχ ὁρᾷς, ὁρῶν φαίνει. ὡμολογηκὼς δὲ τυγχάνεις τὸ ὁρᾶν ἐπίστασθαι καὶ[p] τὸ μὴ ὁρᾶν μὴ ἐπίστασθαι. ἐξ οὖν τούτων λογίζου τί σοι συμβαίνει.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ λογίζομαι ὅτι τἀναντία οἷς ὑπεθέμην.

§. 59. ΣΩ. Ἴσως δέ γ', ὦ[q] θαυμάσιε, πλείω ἂν τοιαῦτ' ἔπαθες, εἴ τίς σε προσηρώτα εἰ ἐπίστασθαι ἔστι μὲν[r] ὀξύ, ἔστι δὲ[s] ἀμβλύ, καὶ ἐγγύθεν μὲν ἐπίστασθαι, πόρρωθεν δὲ

—[h] ἔστι Γ.—[i] εἶδε ΞΣF.—[j] ἀποκριναίμεθα Ες.—[k] συνεχόμενος ΧΔΠ: συσχόμενος *ς.—[l] ἐλάττω F, qui in mg ἐπιτάττω.—[m] εἰρόμην F.—[n] τε ΔΠ, τ' Χ.—[o] τοῦτο καὶ οὐκ ἐπίστασαι om Δ.—[p] καὶ...ἐπίστασθαι om Π.—[q] δ' ἐγὼ Σ.—[r] καὶ *ς.—[s] δὲ

§. 58. *τί δὴ οὖν ἀποκριναίμεθα*] Male ante hæc abest Theodori nomen ab Ald. Sed præ vulgato *ἀποκριναίμεθα* placet [et placuit Fischero] *ἀποκρινούμεθα* in Bas. 2. quanquam ad alterum suppleri potest *ἄν*. Heind.

τί γὰρ χρήσῃ] *Quam enim rationem ineas ut te ex ista inexplicabili quæstione expedias, puteo (ut proverbio dicitur) detentus,* (vel *constrictus*) *si te vir quispiam intrepidus interroget, alterum tibi oculum manu comprimens, an illo qui compressus sit oculo etc.* Intelligit autem, Non magis ullum ex ea quæstione effugium, quam ex puteo quopiam, cerneres. Steph.

ἀφύκτῳ ἐρωτήματι] Euthyd. §. 14. *Πάντ', ἔφη, ὦ Σώκρ. τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκτα, inexplicabilia, quibus quasi irretitus vix possis expediri.* Proverbio huic *ἐν φρέατι συσχόμενος* ansam fortasse dedit nota illa de vulpe caproque fabula. Heind.

οὐδὲν ἐγὼ, φήσει] Cornar. *Nihili ego, dicet, hoc facio, neque interrogabam, quomodo.* An recte, admodum dubito; nam *τάττειν τι εἴς τι, ἔν τινι, aliquid numero aliquo et loco habere*, satis usitata est dictio; *τάττειν τι οὐδὲν*, pro *παρ' οὐδὲν τίθεσθαι*, nondum equidem usquam reperi. Illud *τοῦτο* traxerim ad seq. *τὸ ὅπως*, *τάττω* autem vide an possit h. l. pro *ὁρίζω* accipi, hoc sensu: *Haud ego, inquiet, illud quomodo neque definio, neque quærebam.* Utut est, Stephano ante *οὐδὲν* deesse aliqua non credo. Heind.

συμβαίνει] Ald. Bas. 1. 2. *συμβαίνοι*. Fisch.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ὃ[k] δὴ εἶδέ τις, μέμνηταί που ἐνίοτε;[l]

ΘΕΑΙ. Μέμνηται.

ΣΩ. Ἦ καὶ μύσας; ἢ τοῦτο[m] δράσας ἐπελάθετο;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ δεινόν, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε φάναι.

ΣΩ. Δεῖ γε μέντοι, εἰ σώσοιμεν τὸν πρόσθε[n] λόγον· εἰ II. i. 222. I. 164.
δὲ μή, οἴχεται.

ΘΕΑΙ. Καὶ ἐγὼ νὴ τὸν Δί' ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἀλλ' εἰπὲ πῇ.

continuant HΣΥCEF.—[k] : ὃ HΣΥCEF.—[l] που καὶ ἐνίοτε E.—[m] ἢ καὶ τοῦτο Fς.—

verba Τοιουτωνὶ τούτων Theæteto tribuuntur, illa Τί μήν; Socrati. Heind.

ὃ δὴ εἶδε] Malim Ὃ δὲ, quanquam et δὴ ferri potest. Heind.

ἢ καὶ μύσας] Non refertur ad μέμνηται, sed ad ἐπελάθετο. res enim contrariæ opponuntur. Serran.

ἢ καὶ μ.] *Utrum et postquam oculos clauserit?* (subaudi *meminit*) *an ubi hoc fecit, obliviscitur?* Steph.

ἢ τοῦτο δράσας] Sic Ald. Bas. 1. 2. A Stephano, nescio unde, καὶ insertum est ante τοῦτο incommode, neque id expressit Ficinus. Heind.

σώσοιμεν—οἴχεται] Lepide σώζειν et οἴχεσθαι de illa Theæteti definitione dicitur, tanquam multum quærendo et quasi venando capta, ac continuo aufugiente, nisi bene custodiatur ac servetur. Ejusdem est venustatis infra p. 203. D. Καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακὼς οἰχήσεται—οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. Polit. p. 284. B. Πότερον οὖν καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Hipp. Maj. 294. E. Βαβαὶ, οἴχεται ἄρα ἡμᾶς διαπεφευγὸς, ὦ Ἱππία, τὸ καλὸν γνῶναι, ὅ, τι ποτ' ἐστίν. Themist. Orat. iv. p. 59. B. Ὅθεν δὲ ὡρμήθη ὁ λόγος τὰ δείγματα ὑμῖν συλλέξασθαι τῆς βασιλέως εὐνοίας, ἀκούσατε αὐτοῦ—ἢ διαφεύξεται ὑμᾶς ὑπ' εὐλαβείας ζόφῳ καὶ ἀσαφείᾳ συγκαλύψας ὥσπερ ἀχλύϊ. Numenius apud Euseb. Præp. Evang. p. 537. C. ἔστω μὲν ἐκεῖνα ἄρρητα, μέτειμι δὲ ἑλεῖν τὸν λόγον ἑτέρωθεν θηράσας· πρὸ μέντοι τοῦ λόγου τῆς ἁλώσεως διομολογησώμεθα—Lach. 194. B. Νοεῖν μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκῶ περὶ ἀνδρίας, ὅ, τι ἐστίν· οὐκ οἶδα δ' ὅπῃ με ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτὴν, καὶ εἰπεῖν ὅ, τι ἐστίν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ, καὶ μὴ ἀνιέναι. In primis Rep. iv. 432. B. Νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς, θάμνον κύκλῳ περιΐστασθαι, προσέχοντας τὸν νοῦν μή πῃ διαφύγῃ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἀφανισθεῖσα, ἄδηλος γένηται. φανερὸν γὰρ δὴ ὅτι ταύτῃ πῃ ἐστίν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερον ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς—καί μοι δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστιν οὖν σκοτεινὸς, καὶ δυσδιερεύνητος, ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γὰρ, ἔφη. Καὶ ἐγὼ κατιδὼν, Ἰοὺ, ἰοὺ, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομεν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος· καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Quem locum adscripsimus totum, ut moneremus, quod Interpretes latuit, ob mentem eum versatum fuisse Themistio Orat. xxi. D. 254. D. Ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα—et Orat. xxii. 271. C. Cf. Wyttenbach. V. Cl. Ep. Crit. p. 41. et 42. Heusd.

τὸν πρόσθεν λόγον] Schol. τὸν τὴν αἴσθησιν θέμενον εἶναι ἐπιστήμην. Heind.

οἴχεται] *Nullus est, periit.* Heind.

καὶ ἐγὼ, νὴ τ. Δ.] Minime illa καὶ ἐγὼ νὴ τὸν Δ.— Theæteti conveniunt personæ, sed unius esse possunt Socratis verba: quod magis etiam apparebit, si locus ita constituatur, ut ejus ratio postulari videtur: εἰ δὲ μὴ, οἴχεται· καὶ ἐγὼ, νὴ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκ. γε συννοῶ· ἀλλ' ἕπου. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΣΩ. Τῇδε· ὁ μὲν ὁρῶν— Similiter et alibi Plato et Polit. 258. E. μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἕπου. ΝΕΟΣ ΣΩ. Πῇ; ΞΕΝ. Τῇδε· εἴ τῳ τις κ. λ. Heusd. Non magis h. l. assequor, cur idem vir doctus verba hæc καὶ ἐγὼ, νὴ etc. Theæteti personæ

τες αὐτῷ λέγομεν, καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρο- i. 166.
νῶν ἡμῶν καὶ λέγων, Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός,
ἐπειδὴ αὐτῷ παιδίον τι ἐρωτηθὲν ἔδεισεν, εἰ οἷόν τε τὸν αὐ-
τὸν τὸ αὐτὸ μεμνῆσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι, καὶ δεῖσαν
ἀπέφησε διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προορᾷν, γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ[z]
ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. τὸ δέ, ὦ ῥᾳθυμότατε Σώκρατες,
τῇδ' ἔχει· ὅταν τι τῶν ἐμῶν δι' ἐρωτήσεως σκοπῇς, ἐὰν μὲν
ὁ ἐρωτηθεὶς οἷά[a] περ ἂν[b] ἐγὼ ἀποκριναίμην ἀποκρινάμενος[c]
σφάλληται,[d] ἐγὼ ἐλέγχομαι, εἰ δὲ ἀλλοῖα, αὐτὸς ὁ ἐρω-
τηθείς. αὐτίκα γὰρ δοκεῖς τινά σοι[e] ξυγχωρήσεσθαι[f] μνή-
μην παρεῖναί τῳ ὧν ἔπαθε τοιοῦτόν τι οὖσαν πάθος, οἷον[g]
ὅτε[h] ἔπασχε, μηκέτι πάσχοντι; πολλοῦ γε δεῖ. ἢ[i] αὖ
ἀποκνήσειν ὁμολογεῖν οἷόν τ' εἶναι εἰδέναι[j] καὶ μὴ εἰδέναι
τὸν αὐτὸν τὸ αὐτό;[k] ἢ ἐάν περ τοῦτο δείσῃ, δώσειν ποτὲ ii. i. 227.

pr ΓΠΒ, δὴ [αὐ] τὸν ἐμὲ Λ, τὸν ἐμὲ F: δῆτα ἐμὲ *s.—[a] οἷά...ἐρωτηθεὶς om Ꮓ.—[b] ἂν add ᏃΔΠΓΥ.—[c] ἀποκρινάμενος ΔΠ: ἀποκρινόμενος *s.—[d] σφάληται H.—[e] μοι [σ] F.—[f] ξ. Δ et corr Ꮓ.—[g] οἷων mg Ꮓ.—[h] τε ᏃΔ, ὅτι [ε] H.—[i] ἢ ΓΕΗ: ἢ *s.—[j] prius εἰ-

tuit) hoc modo: *Hæc omnia irridebit quæ etc. atque manus conseret, nos contemnens, et dicens, Bonus hic vir, Socrates, quum puerum etc.* Steph. Non assentior. Nec in versione Latina Ficini vestigium ejus rei apparet: et quidni verba ταῦτά τε δὴ πάντα pendeant a futuro λέξει, vel potius ἐρεῖ. Fisch.

ταῦτά τε δὴ πάντα] Sc. ἐρεῖ, quod e proxime præcedentibus ἀπὸ κοινοῦ repetendum recte monet Schol. Stephanus non animadvertit. Heind.

ὁμόσε χωρ.] V. Lex. Tim. p. 191. ibiq. Ruhnk. Heind.

οὗτος δὴ] Ironice hoc δὴ pronuntiandum. Heind.

ὁ χρηστὸς] V. Ruhnk. ad Tim. p. 331. Heind.

διὰ τὸ μὴ δύν. προορᾷν] Absolute hoc προορᾷν positum, ut Xen. Mem. i. 4. 11. ἡ δὲ ὀρθότης (ἀνθρώπου) καὶ προορᾷν πλεῖον ποιεῖ δύνασθαι καὶ τὰ ὕπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι. Heind.

γέλωτα δῆτα] Herod. vii. 209. γέλωτά με ἔθευ λέγοντα τάπερ ὥρων ἐκβησόμενα πρήγματα ταῦτα, ubi vid. Wesseling. Similiter Phædon. p. 72. C. τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε. Ælian. Hist. Anim. i. 25. τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους (*stolidos*) ἀπέδειξε, quæ perperam nuper vir doctus sollicitavit. Heind.

τὸ δὲ, ὦ ῥᾳθ. Σώκρ.] *Quum tamen, o Socr.* V. ad §. 37. Heind.

οἷάπερ ἐγὼ ἀποκρ.] Malim οἷάπερ ἐγὼ ἀποκρ. ἄν. Sed conf. ad Gorg. §. 37. Heind.

μνήμην παρ.] *Memoriam adesse alicui eorum quæ passus sit, non amplius patienti, et ita quidem ut illa memoria sit eadem passio quæ erat dum pateretur?* Steph.

ἢ αὖ ἀποκνήσειν] *Non cunctanter, dicit, hoc unumquemque concessurum, fieri posse, ut idem aliquis eandem rem et sciat et nesciat, modo alterum εἰδέναι referatur ad illud πάθος τοῦ αἰσθανομένου, alterum ad μνήμην. Nam diversa longe esse inter se μνήμην et πάθος illud seu præsentem illam αἴσθησιν; ut, qui rem meminerit, tamen non sit eodem ejus sensu affectus, quo fuerit tum, quum eam viderit.* Heind.

ἢ, ἐάνπερ τοῦτο δείσῃ] Quoniam videtur ἐναντίωμα aliquod inesse in hoc, τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι: quod si quis vitare velit, is omnino istud τὸν αὐτὸν locum habere negabit, ac ne

ΘΕΑΙ. Πῶς δή;

ΣΩ. Ἀντιλογικῶς ἐοίκαμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι καὶ τοιούτῳ τινὶ περιγενόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾷν, καὶ οὐ φάσκοντες ἀγωνισταὶ ἀλλὰ φιλόσοφοι[w] εἶναι λανθάνομεν[x] ταὐτὰ ἐκείνοις[y] τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες.

ΘΕΑΙ. Οὔπω μανθάνω ὅπως λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι δηλῶσαι[z] περὶ αὐτῶν ὅ γε δὴ νοῶ. ἠρόμεθα γὰρ δὴ εἰ μαθὼν καὶ μεμνημένος τίς τι μὴ ἐπίσταται, καὶ τὸν ἰδόντα καὶ μύσαντα μεμνημένον, ὁρῶντα δὲ οὔ ἀποδείξαντες, οὐκ εἰδότα ἀπεδείξαμεν καὶ ἅμα μεμνημένον· τοῦτο δ' εἶναι ἀδύνατον. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος,[a] καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταὐτόν ἐστιν.

ΠΒCEFH: σοφοὶ *ς.—[x] ταὐτὰ λανθάνομεν Γ.—[y] ἐκείνοις om F.—[z] ἀπλῶσαι ꝞΔΠ.

qua præcox et incerta victoria significatur. Ἀποπηδᾷν τοῦ λόγου, est *a sermone desilire*, id est, desultoria levitate vagari, neque finem expectare disputationis. Ita incerta illa tempestas vagæ dissertationis repræsentatur. Ideo malui *Desilire*, quam *Resilire*, quia in eodem semper versatur argumento, quamvis varie. Serran. *Antequam vicerimus, a disputatione resilientes, canere.* Steph.

πρὸς τ. τ. ὀν. ὁμολογίας] *Secundum eum, in quo vulgo convenit, verborum intellectum*, ut deinceps §. 65. ἐὰν οὖν ἐμοὶ πείθῃ,—οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς—ὡς ἀληθῶς σκέψῃ, τί ποτε λέγομεν—τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι—, καὶ ἐκ τούτων ἐπισκέψῃ, εἴτε ταυτὸν εἴτε καὶ ἄλλο ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις, ἀλλ' οὐχ, ὥσπερ ἄρτι, ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ἃ οἱ πολλοὶ ὅπῃ ἂν τύχωσιν ἕλκοντες ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς παρέχουσι. Significat Socrates, opinor, quamvis ἐπιστήμη idem sit, quod αἴσθησις, aliud tamen esse ipsum αἰσθάνεσθαι, aliud τὸ μεμνῆσθαι ἐκείνων ἃ ᾔσθετό τις, ut istiusmodi in Protagoræ decretum fallacia ducta sit ex vulgari loquendi consuetudine, qua ἐπιστήμη τοῦ αἰσθανομένου cum illa τοῦ μεμνημένου ἐπιστήμῃ confundi soleat, omninoque vocabulum ἐπίστασθαι parum accurate et subtiliter usurpari. Unde mox §. 60. Protagoram sententiam suam ita tuentem inducit: δοκεῖς τινά σοι συγχωρήσεσθαι, μνήμην παρεῖναί τῳ ὧν ἔπαθε τοιοῦτόν τι οὖσαν πάθος, οἷον ὅτε ἔπασχε, μηκέτι πάσχοντι; Πολλοῦ γε δεῖ etc. Heind.

οὐ φ.] ἀγωνιστὰς verti *forenses rabulas*, ex Cic. qui hunc locum videtur imitatus in Acad. Ἀγὼν certe de forensi certamine eleganter dicitur. Serran. *Quamvis non altercatores, sed sapientes nos esse profiteamur, nos eadem quæ acres illi viri, facere non animadvertimus.* Steph.

οὐ φ.] §. 30. Οὐκοῦν εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ etc. Heind.

σοφοὶ] Præter vulgarem loquendi morem οἱ δεινοὶ τοῖς σοφοῖς opponuntur; vide quæ scripsi ad Phædr. §. 50. Heind.

καὶ τὸν ἰδόντα] *Et quum demonstraverimus, eum qui aliquid viderit, deinde oculos clauserit, meminisse, nec tamen videre eum nescium etc.* Steph.

ὁ μῦθος ἀπώλετο] Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρας ἀγόντων. de Legg. i. p. 645. B. οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη. Phileb. p. 14. A. κᾆπειθ' ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος, ὥσπερ μῦθος, ἀπολόμενος οἴχοιτο, ubi Schol. p. 40. Ὁ μῦθος ἀπώλετο· τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Κρατῖνος ἐν Δραπετίσι καὶ Κράτης Λαμίᾳ. de Rep. x. p. 621. B. καὶ οὕτος, ὦ Γλαύκων, μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο, καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, ubi conf.

ἡμῶν[c] ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακά, μεταβάλλων ποιήσῃ[d]
ἀγαθὰ φαίνεσθαί τε καὶ εἶναι. [§. 62.] Τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ II. i. 228.
τῷ ῥήματί μου δίωκε, ἀλλὰ ὧδε ἔτι[e] σαφέστερον μάθε τί λέ-
γω. οἷον γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν[f] ἐλέγετο ἀναμνήσθητι, ὅτι τῷ
μὲν ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἃ ἐσθίει, καὶ ἔστι, τῷ δὲ
ὑγιαίνοντι τἀναντία ἔστι καὶ φαίνεται. σοφώτερον μὲν οὖν
τούτων οὐδέτερον δεῖ ποιῆσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κα- I. 167.
τηγορητέον ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής, ὅτι τοιαῦτα δοξάζει,
ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός, ὅτι ἀλλοῖα· μεταβλητέον δ' ἐπὶ θά-
τερα· ἀμείνων γὰρ ἡ ἑτέρα ἕξις. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ παι-
δείᾳ ἀπὸ ἑτέρας ἕξεως ἐπὶ τὴν ἀμείνω μεταβλητέον. ἀλλ'
ὁ μὲν ἰατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει, ὁ δὲ σοφιστὴς λό-
γοις. [§. 63.] Ἐπεὶ οὔ τέ[g] τί γε ψευδῆ δοξάζοντά τίς
τινα ὕστερον ἀληθῆ ἐποίησε δοξάζειν. οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄν-
τα δυνατὸν δοξάσαι οὔτε ἄλλα παρ' ἃ ἂν πάσχῃ· ταῦτα
δὲ ἀεὶ ἀληθῆ. ἀλλ' οἶμαι, πονηρᾷ[h] ψυχῆς ἕξει δοξάζοντα[i]
συγγενῆ αὑτῆς[j] χρηστὴ ἐποίησε δοξάσαι ἕτερα τοιαῦτα,[k]

c ὑμῶν Λ.—d ποιήσει (η) Ξ, ποιήσοι Ε: ποιήσει ς.—e εἴτι Π, ἔστι Η.—f πρόσθεν 𝔄ΔΠ: ἔμπροσθεν *ς.—g τε omittendum cum 𝔄Π.—h πονηρᾶς mei omnes.—i δοξάζοντας 𝔄ΔΠ.—j αὑτῆς Stephanus, ἑαυτῇ (ῆ) pr Π, ἑαυτῆς Ε: ἑαυτῆς *ς.—k τοιαῦτα

γειν, aut, quod reposui, πολλοῦ δέω ἐγώ, ut Apolog. p. 30. D. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Heind.

αὐτὸν τ. καὶ λ. σοφ.] *Hunc ipsum vel maxime dico sapientem.* Phædr. §. 2. ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. Gorg. §. 142. Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν; Heind.

ποιήσῃ] Vulgo ποιήσει. Heind. [Beck. retinet ποιήσει, et monet: Ἂν ad ὃς refero: *quicunque*.]

§. 62. *τῷ ῥήματι*] Vid. not. ad Gorg. §. 12. Plutarch. adv. Colot. p. 114. D. τῷ ῥήματι διώκων, οὐ τῷ πράγματι τὸν λόγον. Heind.

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] §. 43. Schol. h. l. Κατὰ γὰρ τὴν Πρωταγόρου δόξαν τὸ μὲν αἰσθητὸν πᾶν δοκεῖ εἶναι μὴ ὄν, τὸ δὲ δίκαιον τὸ καλόν. ἔστι μέν, ἀλλ' (Leg. τὸ δὲ δίκαιον τό τε καλὸν ἔστι μέν, ἀλλ') οὐ φύσει, θέσει δὲ μόνον, οἷον οἱ νόμοι παρ' ἑκάστοις. μόνον δὲ τὸ ἀγαθὸν φύσει. Heind.

σοφώτερον] *Sapientiorem igitur horum neutrum statuere oportet: (neque enim fieri id potest) neque de illis dicendum est, ægrotum quidem, imperitum esse etc.* Steph.

κατηγορητέον] κατηγορεῖν non est simpliciter *dicere*, sed *certis argumentis evincere*. unde Κατηγορίας expresso proprioque vocabulo appellavit Aristoteles classes, quibus designantur rerum attributiones, id est, αἱ κατά τινος ἀγορεύσεις. Serran.

μεταβλ. δ' ἐπὶ θ.] *Sed in contrarium res debet mutari*, ut in sanitatem vertat valetudo. Heind.

§. 63. *ἐπεὶ οὔτε τί γε ψ.*] Mirum hoc οὔτε, cui in seqq. nihil respondet. Corrigendum puto οὔ τί γε, ni malis cum Buttmanno οὐκέτι γε. Heind. Malim οὐδὲ τί γε. Beck.

τὰ μὴ ὄντα] Nam ψευδῆ sunt nonnisi τὰ μὴ ὄντα, ea autem non possunt δοξάζεσθαι. De quo sophismate vid. not. ad Cratyl. §. 5. Heind.

ταῦτα δὲ ἀεὶ ἀλ.] ταῦτα, sc. ἃ ἄν τις πάσχῃ, ne quis cum viro docto conjiciat ταὐτά. Heind.

οἶμαι τοιόνδε τι· ἆρα[h] οἷόν τε τὸν αὐτὸν εἰδότα τι τοῦτο ὃ οἶδε[i] μὴ εἰδέναι;

ΘΕΟ. Τί δὴ οὖν ἀποκρινούμεθα,[j] ὦ Θεαίτητε;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατόν που, οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκ, εἰ τὸ ὁρᾷν γε ἐπίστασθαι θήσεις. τί γὰρ
χρήσει ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συνεχό- II. i. 225.
μενος,[k] ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνήρ, καταλαβὼν τῇ χειρὶ σοῦ τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, εἰ ὁρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ.

ΘΕΑΙ. Οὐ φήσω, οἶμαι, τούτῳ γε, τῷ μέντοι ἑτέρῳ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁρᾷς τε καὶ οὐχ ὁρᾷς ἅμα ταὐτόν;

ΘΕΑΙ. Οὕτω γέ πως.

ΣΩ. Οὐδὲν ἐγώ, φήσει, τοῦτο οὔτε τάττω[l] οὔτε ἠρόμην[m] τὸ ὅπως, ἀλλ' εἰ, ὃ[n] ἐπίστασαι, τοῦτο καὶ οὐκ ἐπίστασαι.[o] νῦν δ' ὃ οὐχ ὁρᾷς, ὁρῶν φαίνει. ὡμολογηκὼς δὲ τυγχάνεις τὸ ὁρᾷν ἐπίστασθαι καὶ[p] τὸ μὴ ὁρᾷν μὴ ἐπίστασθαι. ἐξ οὖν τούτων λογίζου τί σοι συμβαίνει.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ λογίζομαι ὅτι τἀναντία οἷς ὑπεθέμην.

§. 59. ΣΩ. Ἴσως δέ γ', ὦ[q] θαυμάσιε, πλείω ἂν τοιαῦτ' ἔπαθες, εἰ τίς σε προσηρώτα εἰ ἐπίστασθαι ἔστι μὲν[r] ὀξύ, ἔστι δὲ[s] ἀμβλύ, καὶ ἐγγύθεν μὲν ἐπίστασθαι, πόρρωθεν δὲ

—[h] ἔστι Γ.—[i] εἶδε ΗΞΡ.—[j] ἀποκριναίμεθα Εϛ.—[k] συνεχόμενος ΧΔΠ : συσχόμενος *ϛ.—[l] ἐλάττω F, qui in mg ἐπιτάττω.—[m] εἰρόμην F.—[n] τε ΔΠ, τ' Χ.—[o] τοῦτο καὶ οὐκ ἐπίστασαι om Δ.—[p] καὶ...ἐπίστασθαι om Π.—[q] δ' ἐγὼ Ξ.—[r] καὶ *ϛ.—[s] δὲ

§. 58. *τί δὴ οὖν ἀποκριναίμεθα*] Male ante hæc abest Theodori nomen ab Ald. Sed præ vulgato *ἀποκριναίμεθα* placet [et placuit Fischero] *ἀποκρινούμεθα* in Bas. 2. quanquam ad alterum suppleri potest *ἄν*. Heind.

τί γὰρ χρήσῃ] *Quam enim rationem ineas ut te ex ista inexplicabili quæstione expedias, puteo* (*ut proverbio dicitur*) *detentus*, (vel *constrictus*) *si te vir quispiam intrepidus interroget, alterum tibi oculum manu comprimens, an ille qui compressus sit oculo etc.* Intelligit autem, Non magis ullum ex ea quæstione effugium, quam ex puteo quopiam, cerneres. Steph.

ἀφύκτῳ ἐρωτήματι] Euthyd. §. 14. *Πάντ', ἔφη, ὦ Σώκρ. τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκτα*, *inexplicabilia, quibus quasi irretitus vix possis expediri.* Proverbio huic *ἐν φρέατι συσχόμενος* ansam fortasse dedit nota illa de vulpe caproque fabula. Heind.

οὐδὲν ἐγώ, φήσει] Cornar. *Nihili ego, dicet, hoc facio, neque interrogabam, quomodo.* An recte, admodum dubito; nam *τάττειν τι εἰς τι, ἔν τινι*, *aliquid numero aliquo et loco habere*, satis usitata est dictio; *τάττειν τι οὐδὲν*, pro *παρ' οὐδὲν τίθεσθαι*, nondum equidem usquam reperi. Illud *τοῦτο* traxerim ad seq. *τὸ ὅπως*, *τάττω* autem vide an possit h. l. pro *ὁρίζω* accipi, hoc sensu: *Haud ego, inquiet, illud quomodo neque definio, neque quærebam.* Utut est, Stephano ante *οὐδὲν* deesse aliqua non credo. Heind.

συμβαίνει] Ald. Bas. 1. 2. *συμβαίνοι*. Fisch.

μή, καὶ σφόδρα καὶ ἠρέμα τὸ αὐτό, καὶ ἄλλα μυρία, ἃ
ἐλλοχῶν ἂν πελταστικὸς ἀνὴρ μισθοφόρος ἐν λόγοις ἐρόμε-
νος, ἡνίκ' ἐπιστήμην καὶ αἴσθησιν ταὐτὸν ἔθου, ἐμβαλὼν ἂν
εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὀσφραίνεσθαι καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθή-
σεις, ἤλεγχεν ἂν ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς, πρὶν θαυμάσας τὴν
II. i. 226. πολυάρατον[t] σοφίαν ξυνεποδίσθης[u] ὑπ' αὐτοῦ, οὗ δή σε χει-
ρωσάμενός τε καὶ συνδήσας[v] ἤδη[w] ἂν τότε ἐλύτρου χρημά-
των ὅσων σοί τε κἀκείνῳ ἐδόκει. Τίν'[x] οὖν δὴ[y] ὁ Πρωτα-
γόρας, φαίης ἂν ἴσως, λόγον ἐπίκουρον τοῖς αὑτοῦ ἐρεῖ;
ἄλλο τι πειρώμεθα λέγειν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 60. ΣΩ. Ταῦτά τε δὴ πάντα ὅσα ἡμεῖς ἐπαμύνον-

om Υ.—[t] πολυάρατον (correcto utroque α) Π.—[u] ξ. Δ et corr 𝔛 : συνεποδίσθη Η.—[v] ξ. Δ et corr 𝔛.—[w] γε 𝔛ΔΠ.—[x] τί ΣΥ.—[y] ἤδη ΞΣΥ.—[z] δὴ τὸν ἐμὲ 𝔛ΔΞΣΥ et

§. 59. εἰ ἐπίστ. ἔστι καὶ ὀξὺ—τὸ αὐτὸ] Pertinet hoc τὸ αὐτὸ ad ἐπίστασθαι, quanquam id, si quid video, commode poterat abesse, quum satis absurdum sit illud ἐπίστασθαι ὀξὺ et ἀμβλὺ etc. aliaque longe sit ratio quæstionis illius, εἰ οἷόντε τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμνῆσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι §. 60. Unde suspicabar olim scribendum —καὶ ἠρέμα. Ταῦτα καὶ ἄλλα μυρία ἐλλοχῶν etc. Sed tolerari tamen alterum potest. HEIND.

ὀξὺ—ἀμβλὺ] Hæc accipio ut ἐγγύθεν et πόῤῥωθεν, et alia, nimirum ut adverbia. SERRAN.

ἃ ἐλλ. ἂν πελτ.] Clarum est sophistam describi imperitos captiosis quæstiunculis convincentem eoque tandem perducentem, ut ipsius se tradant disciplinæ non sine magna mercede. HEIND.

πελταστικὸς] *Levis quasi armaturæ miles*. HEIND.

ἐμβαλὼν] *Irruens*, verbum e militia ductum, Thucyd. i. 49. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους μᾶλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκούρουν, τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι, ὥστε μὴ ἐμβάλλειν τινί. Male enim cum Ficino Cornarius verbum h. l. potestate transitiva positum, subaudito acc. σὲ, accepit. HEIND.

πολυάρατον] Dubiæ admodum et incertæ potestatis hæc vox πολυάρατος, in qua vitium procul dubio delituit, cujus medelam viderint acutiores. Nam, quod succurrit πολυήρατον, ne hoc quidem satisfacit. HEIND. Non incommodum neque a litterarum ductibus admodum diversum fuerit, quod nunc succurrit, πολυπαγαστόν. Requiri tamen videtur h. l. vocabulum, quo *crebræ* illæ sophistæ *captiones* significantur, sed minus aperte, quam id faciat verbum πολυπάτατος, recte ceteroquin illud per analogiæ legem a v. ἀπάτη formatum. Tale igitur quærendum puto. BUTTM.

συνεποδίσθης] Gorg. §. 84. ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπεστομίσθη. HEIND.

οὗ δή σε] Sic §. 86. οὗ δὴ τίνουσι δίκην etc. Menexen. p. 243. C. οὗ δὴ καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή. Eurip. Iphig. Aul. v. 97. Κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατόν, Ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν· Οὗ δή μ' ἀδελφὸς πάντα προσφέρων λόγον Ἔπεισε τλῆναι δεινὰ etc. HEIND.

ἤδη ἂν τότε] Positum pro τότε ἤδη, ut δὴ τότε pro τότε δὴ Aristoph. Av. 986. Plato de Legg. vi. p. 778. B. ταῦτ' ἔμπροσθεν τῶν γάμων, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ, ποιήσαντες, ἐκεῖνα ἤδη τότε ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἀποτελοῦμεν. HEIND.

ἄλλο τι πειρώμεθα λέγ.] Iterum h. l. ἄλλο τι positum pro ἄλλο τι ἤ; (v. ad §. 43.) quæ ratio hic quoque interpretes fefellit. HEIND.

§. 60. ταῦτά τε] Hæc tendere videntur ad verbum aliquod fut. temp. hic omissum post λέγομεν. Fortasse autem verbum irridendi significationem habebat, (quæ in verbo γελάσει tribui po-

τις αὐτῷ λέγομεν, καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρο- I. 166.
νῶν ἡμῶν καὶ λέγων, Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός,
ἐπειδὴ αὐτῷ παιδίον τι ἐρωτηθὲν ἔδεισεν, εἰ οἷόν τε τὸν αὐ-
τὸν τὸ αὐτὸ μεμνῆσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι, καὶ δεῖσαν
ἀπέφησε διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προορᾶν, γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ[z]
ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. τὸ δέ, ὦ ῥαθυμότατε Σώκρατες,
τῇδ᾽ ἔχει· ὅταν τι τῶν ἐμῶν δι᾽ ἐρωτήσεως σκοπῇς, ἐὰν μὲν
ὁ ἐρωτηθεὶς οἷά[a] περ ἂν[b] ἐγὼ ἀποκριναίμην ἀποκρινάμενος[c]
σφάλληται,[d] ἐγὼ ἐλέγχομαι, εἰ δὲ ἀλλοῖα, αὐτὸς ὁ ἐρω-
τηθείς. αὐτίκα γὰρ δοκεῖς τινά σοι[e] ξυγχωρήσεσθαι[f] μνή-
μην παρεῖναί τῳ ὧν ἔπαθε τοιοῦτόν τι οὖσαν πάθος, οἷον[g]
ὅτε[h] ἔπασχε, μηκέτι πάσχοντι; πολλοῦ γε δεῖ. ἢ[i] αὖ
ἀποκνήσειν ὁμολογεῖν οἷόν τ᾽ εἶναι εἰδέναι[j] καὶ μὴ εἰδέναι
τὸν αὐτὸν τὸ αὐτό;[k] ἢ ἐάν περ τοῦτο δείσῃ, δώσειν ποτὲ II. i. 227.

pr ΓΠΒ, δὴ αὖ τὸν ἐμὲ Λ, τὸν ἐμὲ F : δῆτα ἐμὲ *ς.—[a] οἷά...ἐρωτηθεὶς om Σ.—[b] ἂν add 𝔛ΔΠΓ.—[c] ἀποκρινάμενος ΔΠ : ἀποκρινόμενος *ς.—[d] σφάληται H.—[e] μοι F.—[f] ξ. Δ et corr 𝔛.—[g] οἷων mg 𝔛.—[h] τε 𝔛Δ, ὅτι H.—[i] ἢ ΓΕΗ : ἢ *ς.—[j] prius εἰ-

tuit) hoc modo: *Hæc omnia irridebit quæ etc. atque manus conseret, nos contemnens, et dicens, Bonus hic vir, Socrates, quum puerum etc.* STEPH. Non assentior. Nec in versione Latina Ficini vestigium ejus rei apparet: et quidni verba ταῦτά τε δὴ πάντα pendeant a futuro λέξει, vel potius ἐρεῖ. FISCH.

ταῦτά τε δὴ πάντα] Sc. ἐρεῖ, quod e proxime præcedentibus ἀπὸ κοινοῦ repetendum recte monet Schol. Stephanus non animadvertit. HEIND.

ὁμόσε χωρ.] V. Lex. Tim. p. 191. ibiq. Ruhnk. HEIND.

οὗτος δὴ] Ironice hoc δὴ pronuntiandum. HEIND.

ὁ χρηστὸς] V. Ruhnk. ad Tim. p. 331. HEIND.

διὰ τὸ μὴ δύν. προορᾶν] Absolute hoc προορᾶν positum, ut Xen. Mem. i. 4. 11. ἡ δὲ ὀρθότης (ἀνθρώπου) καὶ προορᾶν πλεῖον ποιεῖ δύνασθαι καὶ τὰ ὕπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι. HEIND.

γέλωτα δῆτα] Herod. vii. 209. γέλωτά με ἔθευ λέγοντα τῇπερ ὥρων ἐκβησόμενα πρήγματα ταῦτα, ubi vid. Wesseling. Similiter Phædon. p. 72. C. τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε. Ælian. Hist. Anim. i. 25. τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους (stolidos) ἀπέδειξε, quæ perperam nuper vir doctus sollicitavit. HEIND.

τὸ δὲ, ὦ ῥαθ. Σώκρ.] *Quum tamen, o Socr.* V. ad §. 37. HEIND.

οἷάπερ ἐγὼ ἀποκρ.] Malim οἷάπερ ἐγὼ ἀποκρ. ἄν. Sed conf. ad Gorg. §. 37. HEIND.

μνήμην παρ.] *Memoriam adesse alicui eorum quæ passus sit, non amplius patienti, et ita quidem ut illa memoria sit eadem passio quæ erat dum pateretur?* STEPH.

ἢ αὖ ἀποκνήσειν] *Non cunctanter, dicit, hoc unumquemque concessurum, fieri posse, ut idem aliquis eandem rem et sciat et nesciat, modo alterum εἰδέναι referatur ad illud πάθος τοῦ αἰσθανομένου, alterum ad μνήμην. Nam diversa longe esse inter se μνήμην et πάθος illud seu præsentem illam αἴσθησιν; ut, qui rem meminerit, tamen non sit eodem ejus sensu affectus, quo fuerit tum, quum eam viderit.* HEIND.

ἢ, ἐάνπερ τοῦτο δείσῃ] Quoniam videtur ἐναντίωμα aliquod inesse in hoc, τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι: quod si quis vitare velit, is omnino istud τὸν αὐτὸν locum habere negabit, ac ne

ΘΕΟ. Παίζεις, ὦ Σώκρατες· πάνυ γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας.[b]

ΣΩ. Εὖ λέγεις, ὦ ἑταῖρε. καί μοι εἰπέ· ἐνενόησάς που λέγοντος ἄρτι τοῦ Πρωταγόρου καὶ ὀνειδίζοντος ἡμῖν ὅτι πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιούμενοι τῷ[c] τοῦ παιδὸς φόβῳ D
ἀγωνιζοίμεθα[d] εἰς τὰ ἑαυτοῦ, καὶ χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν, ἀποσεμνύνων δὲ τὸ πάντων μέτρον, σπουδάσαι ἡμᾶς διεκελεύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ[e] λόγον;

ΘΕΟ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐνενόησα, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Τί οὖν; κελεύεις πείθεσθαι αὐτῷ;

ΘΕΟ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν[f] ὅτι τάδε πάντα πλὴν σοῦ παιδία ἐστίν; εἰ οὖν πεισόμεθα[g] τῷ ἀνδρί, ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶν-
τάς τε καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοις σπουδάσαι αὐτοῦ E
περὶ τὸν λόγον, ἵνα μὴ[h] τοῦτό γε[i] ἔχῃ ἐγκαλεῖν, ὡς

ΧΔ, τὰ Η.—[d] ἀγωνιζόμεθα ΔΠΣΥ.—[e] αὐτὸν Γ.—[f] οὖν om F.—[g] πείσομαι Ε.—

media hujus vocis forma constaret. Heind.

νεανικῶς] In margg. Stephan. extat *γράφεται ἀνδρικῶς*· ut s. 146. *ἀνδρικῶς μάχῃ*· quod nobis glossema redolere videbatur. Omnino quærendum putamus, annon lectio ista ab ipso Stephano excogitata fuerit, quum in versione Ficini Latina sit, *nam* fortiter *pro illo certasti*. At nemo erit, qui inde colligi posse contendat, Ficinum legisse *ἀνδρικῶς*, quum *νεανικῶς* vix aliter reddi Latine potuerit, quam adverbio *fortiter*. Fisch.

νεανικῶς] Idem atque *ἀνδρικῶς*, quod a glossatore profectum Steph. in margine adscripsit. Heind.

τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ] Significat Socrates illa, quæ §. 60. loquentem fecit Protagoram: *Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ παιδίον τι* (Theætetus puer) *ἐρωτηθὲν ἔδεισεν, εἰ οἷόντε τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμνῆσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι, καὶ δεῖσαν ἀπέφησε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προορᾷν, γέλωτα δὴ τὰ ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε*. Quæ accurate expendenti non videbitur hoc *τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ* cum Ficino interpretandum *metu puerili*, sed potius, *metu pueri illius utentes eoque velut præsidio quodam adjuti*, in quo oxymori aliquid inest. Heind.

καὶ χαριεντισμὸν] Schol. *ἀντὶ τοῦ, παίγνιον*. Mire Cornarius: *urbanitate quadam inde nos avocans*, nec minus absurde Ficinus: *cumque ipse genus hoc urbanitatis rejiceret*, unde, non erat, cur aliud eum verbum h. l. quam *ἀποκαλῶν*, legisse suspicaretur Stephanus. Sensus est: *idque (concertationis genus) jocum quendam appellans* (verbis illis, *γέλωτα δὴ τὰ ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε*.) Nam *vetandi* [atque adeo *rejiciendi*] significatu *ἀποκαλεῖν* h. l. positum nemo præter Fischerum putet, cui et sermonis usus obstat et additum *τινά*. Notanda autem in his subita hæc structuræ mutatio: *ἐνενόησας λέγοντος — καὶ ὀνειδίζοντος, καὶ—ἀποκαλῶν διεκελεύσατο*. Cujus similem et duriorem etiam reperies de Rep. viii. p. 549. C. sqq. longior enim est locus, quam ut huc transscribi commode possit. Heind.

ἀποσεμν. δὲ τὸ πάντων μέτρον] *Serio et graviter sententiam illam de homine omnium rerum μέτρῳ explicans*, §. 61. verbis, *Ἐγὼ γὰρ φημὶ μὲν τὴν ἀλήθειαν ἔχειν, ὡς γέγραφα* etc. Phileb. p. 28. C. *ὄντως σε ἐγὼ—σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν ἐθορύβησα, νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἐρόμενος ὁποίου γένους εἶεν*. Heind.

περὶ τὸν αὑτοῦ λόγ.] Vulgo *αὐτοῦ*. Heind.

ὅτι τάδε πάντα] Pro *οἵδε πάντες*. Heind.

ἡμῶν[c] ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακά, μεταβάλλων ποιήσῃ[d]
ἀγαθὰ φαίνεσθαί τε καὶ εἶναι. [§. 62.] Τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ II. i. 228.
τῷ ῥήματί μου δίωκε, ἀλλὰ ὧδε ἔτι[e] σαφέστερον μάθε τί λέ-
γω. οἷον γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν[f] ἐλέγετο ἀναμνήσθητι, ὅτι τῷ
μὲν ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἃ ἐσθίει, καὶ ἔστι, τῷ δὲ
ὑγιαίνοντι τἀναντία ἔστι καὶ φαίνεται. σοφώτερον μὲν οὖν
τούτων οὐδέτερον δεῖ ποιῆσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κα- I. 167.
τηγορητέον ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής, ὅτι τοιαῦτα δοξάζει,
ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός, ὅτι ἀλλοῖα· μεταβλητέον δ' ἐπὶ θά-
τερα· ἀμείνων γὰρ ἡ ἑτέρα ἕξις. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ παι-
δείᾳ ἀπὸ ἑτέρας ἕξεως ἐπὶ τὴν ἀμείνω μεταβλητέον. ἀλλ'
ὁ μὲν ἰατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει, ὁ δὲ σοφιστὴς λό-
γοις. [§. 63.] Ἐπεὶ οὔ τέ[g] τί γε ψευδῆ δοξάζοντά τίς
τινα ὕστερον ἀληθῆ ἐποίησε δοξάζειν. οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄν-
τα δυνατὸν δοξάσαι οὔτε ἄλλα παρ' ἃ ἂν πάσχῃ· ταῦτα
δὲ ἀεὶ ἀληθῆ. ἀλλ' οἶμαι, πονηρᾷ[h] ψυχῆς ἕξει δοξάζοντα[i]
συγγενῆ αὑτῆς[j] χρηστὴ ἐποίησε δοξάσαι ἕτερα τοιαῦτα,[k]

[c] ὑμῶν Λ.—[d] ποιήσει (η supra) Ξ, ποιήσοι Ε: ποιήσει ς.—[e] εἴτι Π, ἔστι Η.—[f] πρόσθεν 𝔛ΔΠ: ἔμπροσθεν *ς.—[g] τε omittendum cum 𝔛Π.—[h] πονηρᾶς mei omnes.—[i] δοξάζοντας 𝔛ΔΠ.—[j] αὑτῆς Stephanus, ἑαυτῇ (ῆ supra) pr Π, ἑαυτῆς Ε: ἑαυτῆς *ς.—[k] τοιαῦτα

γειν, aut, quod reposui, πολλοῦ δέω ἐγὼ, ut Apolog. p. 30. D. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Heind.

αὐτὸν τ. καὶ λ. σοφ.] *Hunc ipsum vel maxime dico sapientem.* Phædr. §. 2. ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. Gorg. §. 142. Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν; Heind.

ποιήσῃ] Vulgo ποιήσει. Heind. [Beck. retinet ποιήσει, et monet: Ἂν ad ὃς refero: *quicunque.*]

§. 62. *τῷ ῥήματι*] Vid. not. ad Gorg. §. 12. Plutarch. adv. Colot. p. 114. D. τῷ ῥήματι διώκων, οὐ τῷ πράγματι τὸν λόγον. Heind.

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] §. 43. Schol. h. l. Κατὰ γὰρ τὴν Πρωταγόρου δόξαν τὸ μὲν αἰσθητὸν πᾶν δοκεῖ εἶναι μὴ ὄν, τὸ δὲ δίκαιον τὸ καλόν. ἔστι μὲν, ἀλλ' (Leg. τὸ δὲ δίκαιον τό τε καλὸν ἔστι μὲν, ἀλλ') οὐ φύσει, θέσει δὲ μόνον, οἷον οἱ νόμοι παρ' ἑκάστοις. μόνον δὲ τὸ ἀγαθὸν φύσει. Heind.

σοφώτερον] *Sapientiorem igitur horum neutrum statuere oportet: (neque enim fieri id potest) neque de illis dicendum est, ægrotum quidem, imperitum esse etc.* Steph.

κατηγορητέον] κατηγορεῖν non est simpliciter *dicere*, sed *certis argumentis evincere.* unde Κατηγορίας expresso proprioque vocabulo appellavit Aristoteles classes, quibus designantur rerum attributiones, id est, αἱ κατά τινος ἀγορεύσεις. Serran.

μεταβλ. δ' ἐπὶ θ.] *Sed in contrarium res debet mutari*, ut in sanitatem vertat valetudo. Heind.

§. 63. *ἐπεὶ οὔτε τί γε ψ.*] Mirum hoc οὔτε, cui in seqq. nihil respondet. Corrigendum puto οὔ τί γε, ni malis cum Buttmanno οὐκέτι γε. Heind. Malim οὐδὲ τί γε. Beck.

τὰ μὴ ὄντα] Nam ψευδῆ sunt nonnisi τὰ μὴ ὄντα, ea autem non possunt δοξάζεσθαι. De quo sophismate vid. not. ad Cratyl. §. 5. Heind.

ταῦτα δὲ ἀεὶ ἀλ.] ταῦτα, sc. ἃ ἄν τις πάσχῃ, ne quis cum viro docto conjiciat ταὐτά. Heind.

δύεσθαι κελεύουσι, σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν· τὸν γὰρ προσελθόντα οὐκ ἀνίης πρὶν ἀναγκάσῃς[s] ἀποδύσας[t] ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαῖσαι.

§. 68. ΣΩ. Ἄριστά γε, ὦ Θεόδωρε, τὴν νόσον μου ἀπείκασας· ἰσχυρικώτερος[u] μέντοι ἐγὼ ἐκείνων. μυρίοι γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε[v] καὶ Θησέες ἐντυχόντες[w] καρτεροὶ[x] πρὸς τὸ λέγειν μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν,[y] ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν τι II. i. 233.
μᾶλλον ἀφίσταμαι· οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. μὴ οὖν μηδὲ σὺ φθονήσῃς προσανατριψάμενος[z] σαυτόν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι.[a]

ΘΕΟ. Οὐδὲν ἔτι ἀντιλέγω,[b] ἀλλ' ἄγε ὅπῃ ἐθέλεις·[c]

[p] με ΞΣΥ.—[q] οὐκ Γ.—[r] σκείρωνα corr ℵΠ, σκίρωμα ΓF, κλήρωνα Δ.—[s] ἀναγκάσεις ΛF.—[t] ἀποδύσασθαι corr ΔΠ.—[u] ἰσχυρότερος Ξς.—[v] τε om pr Π.—[w] ἐντυγχάνοντες ℵΠ.—[x] καρτεροὶ ℵΔΛΠF : κρατεροὶ *ς.—[y] ξ. ΛΞΣΥBC.—[z] προπανατριψάμενος

Mem. ii. 1. 14. Isocrat. Helen. Encom. p. 213. E. Steph.) *similior esse*, ut Cratyl. §. 41. *ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει.* Simileque est illud *ἐγγύς τι τείνειν τινὸς* Phædon. p. 65. B. de Rep. viii. p. 548. D. De *Scirone*, latrone illo, qui saxa quædam inter Megaram et Corinthum inhabitans inde in mare advenas dejiceret, donec ipse a Theseo dejiceretur, vid. Meurs. Thes. c. vi. De *Antæo*, illo in Libya luctatore ab Hercule tandem devicto, itidem notissima est fabula. Vid. Schol. Plat. coll. Ruhnk. p. 228. Sed in Platonis his verbis semper miratus sum subitum hunc a *Scirone* ad *Antæum* transitum, mallemque scriptum *πρὸς τὸν Σκίρρωνα ἢ Ἀνταῖον*. Nunc pro *κατ' Ἀνταῖον* quis non exspectabat potius *κατ' ἐκεῖνον*? Scripturæ tamen integritatem præstant seqq: *μυρίοι γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες ἐντυχόντες* etc. ac vel ipsum illud *ἐκείνων* in verbis *ἰσχυρότερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων*. Heind.

σὺ δὲ κατ' Ἀντ.] *Tu vero Antæi more personam quæsivisse videris.* Illud *κατ' Ἀντ.* expresseram, ut quidem arbitror. Serran. *Tu vero in eo quod facis Antæum potius imitari videris.* Vel, *Ita te hac in re geris ut Ant. p. im. videaris.* Steph. V. Lucan. iv. 597. ss. Fisch.

τί μοι μᾶλλον] *τι* ante *μοι* pertinet ad *μᾶλλον*, ut dici solet *μᾶλλόν τι, ἧττόν τι*. Heind.

τὸ δρᾶμα δρᾶν] Vid. ad §. 19. Heind.

πρὶν ἂν ἀναγκ.] Male vulgo deest vocula *ἄν*. Heind.

§. 68. *ἄριστά γε*] *Aptissima, Theodore, similitudine* (vel *comparatione*) *morbum meum indicasti: sum tamen illis robustior* vel *firmior*. Eo videlicet modo quo aliquem robusto seu firmo corpore esse oportet ad sustinendum multorum verberum impetum. Steph.

τὴν νόσον μου] *Vehementissimam hanc meam certandi cupiditatem*, ut dicitur *νοσῶν περὶ λόγων ἀκοὴν* Phædr. §. 4. Heind.

Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες] Schol. Οἱ Θρασύμαχοι, Καλλικλεῖς, Διονυσόδωροι, Εὐθύδημοι καὶ οἱ τοιοῦτοι. Robustiorem se dicit Scirone et Antæo esse; hos enim confectos esse ab Hercule Theseoque; in se innumeros Hercules et Theseos impetum fecisse, qui etsi ipsum admodum plagis contuderint, tamen se non desistere ab illo certamine. Male Cornarius et Ficinus illud *συγκεκόφασι* verterunt *defessi sunt*; nam Serrani istud *συγκεκύφασι* convincere non attinet. Heind.

συγκεκόφασιν] Legi ex manuscripto *συγκεκύφασιν*, a verbo *συγκύπτω*, non a *συγκόπτω*, sicuti habent impressi codices: quod mihi quidem non satis congruere videtur, propter Antæi *ἀπεικασίαν*, quem non pugnis aut cæstibus interemit Hercules, sed lucta. Itaque nec illud, *verberibus contuderunt* placet, nec meum, *animis conciderunt*, sed malim, *una in me incubuerunt*: qui est gestus luctantis. Serran. *Me verberibus contuderunt. ego tamen nihilo magis desisto. tantus mihi istius certaminis ardor est insitus.* Steph.

προσανατριψάμενος] A lucta sumptum

σοφώτεροί τέ εἰσιν ἕτεροι ἑτέρων καὶ οὐδεὶς ψευδῆ δοξάζει,
καὶ σοί, ἐάν τε βούλῃ ἐάν τε μή, ἀνεκτέον ὄντι μέτρῳ· σώ-
ζεται γὰρ ἐν τούτοις ὁ λόγος οὗτος. ᾧ σὺ εἰ μὲν ἔχεις ἐξ
ἀρχῆς ἀμφισβητεῖν,[p] ἀμφισβήτει λόγῳ ἀντιδιεξελθών, εἰ
δὲ δι' ἐρωτήσεων βούλει, δι' ἐρωτήσεων· οὐδὲ γὰρ τοῦτο
φευκτέον ἀλλὰ πάντων μάλιστα διωκτέον τῷ νοῦν ἔχοντι.
ποίει μέντοι οὑτωσί· μὴ ἀδίκει ἐν τῷ ἐρωτᾶν. καὶ γὰρ
πολλὴ ἀλογία ἀρετῆς φάσκοντα ἐπιμελεῖσθαι μηδὲν ἀλλ'
ἢ ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. ἀδικεῖν δ' ἐστὶν ἐν τῷ
τοιούτῳ, ὅταν τις μὴ χωρὶς μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος τὰς διατρι- II. i. 230.
βὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ διαλεγόμενος, καὶ ἐν μὲν τῷ παίζῃ
τε καὶ σφάλλῃ καθ' ὅσον ἂν δύνηται, ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι
σπουδάζῃ τε καὶ ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγόμενον, ἐκεῖνα
μόνα αὐτῷ ἐνδεικνύμενος τὰ σφάλματα, ἃ αὐτὸς ὑφ'[q] ἑαυ-
τοῦ καὶ τῶν προτέρων συνουσιῶν παρεκέκρουστο. [§. 65.] I. 168.
Ἂν μὲν γὰρ οὕτω ποιῇς, ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδια-

§. 64. σώζεται γὰρ] Schol. Σώζεται ὁ λόγος ὁ λέγων, μέτρον πάντων εἶναι τὸν ἄνθρωπον· ἐν τούτοις δὲ, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς τοῖς ἀληθῆ μὲν δοξάζουσιν (οὖσιν?) ἑκατέροις, διαφέρουσι δὲ τῷ κρείττονι καὶ χείρονι μόνῳ. HEIND.

ἀμφισβήτει, λόγῳ ἀντιδιεξελθὼν] Ita hæc distinguenda sunt; λόγῳ, *continua oratione*, quæ opponitur ἐρωτήσεσι. Alcib. i. p. 114. B. Τί οὐκ ἐπέδειξας, εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με, ὥσπερ ἐγὼ σέ· εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ λόγῳ διέξελθε; Sophist. p. 217. C. Τοσόνδε δὲ ἡμῖν φράζε, πότερον εἴωθας ἥδιον αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακρῷ λόγῳ διεξιέναι λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδείξασθαί τῳ βουληθῇς, ἢ δι' ἐρωτήσεων. HEIND.

ἀντιδιεξελθὼν] Ald. Bas. 1. 2. ἀντιεξελθών. FISCH.

ὅταν τις μὴ] Id est, quum quis non alia agat ratione in seriis disputationibus, quam in privatis colloquiis. STEPH.

χωρὶς μὲν—χωρὶς δὲ] Euthyd. §. 43. ἐνταῦθα γὰρ δὴ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη διῄρηται τοῦ αὐτοῦ πέρι.—Τῷ ἀγωνίζεσθαι opponitur h. l. τὸ διαλέγεσθαι, ut de Rep. v. p. 454. A. δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν (τὴν ἀντιλογικὴν) καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι— et mox ibid. ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Meno p. 75. C. Εἰ μέν γε τῶν σοφῶν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ, ὅτι ἐμοὶ μὲν εἴρηται, εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. Εἰ δὲ, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νυνὶ, φίλοι ὄντες βούλοιντο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. Cf. Phileb. p. 17. A. HEIND.

χωρὶς δὲ διαλεγόμενος] Steph. in his deesse ὡς ante διαλεγ. putabat, Fischerus addit, 'sine causa.' Addere potius debebat similem locum, v. c. de Rep. ix. p. 576. A. πάντα τὰ σχήματα τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκεῖοι, διαπραξάμενοι δὲ, ἀλλότριοι. HEIND.

ἐν μὲν τῷ] Sc. ἀγωνίζεσθαι, quod ne quis putet excidisse, attigi hanc rationem ad Charmid. §. 18. Positum autem hoc ἐν μὲν τῷ pro ἐν τῷ μὲν, ut Thucyd. iii. 61. νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ· τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι. Cujus generis exempla sæpe occurrunt. HEIND.

ἐκεῖνα μόνα αὐτῷ ἐνδ.] *Non nova semper* σφάλματα *quærens, quibus alterum coarguat, sed illa tantum ei ostendens in iisque disputandi artem adhibens, quæ ipse ille, quicum disputat, ex semet ipso et ex prioribus disputationibus concepit.* De voc. παρακρούεσθαι v. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 291. HEIND.

ΘΕΟ. Λέγεις ἀληθῆ.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν δι' ἄλλων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐκείνου λόγου ὡς διὰ βραχυτάτων λάβωμεν τὴν ὁμολογίαν. i. 170.

§. 70. ΘΕΟ. Πῶς;

ΣΩ. Οὑτωσί. Τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναί φησί που ᾧ δοκεῖ;

ΘΕΟ. Φησὶ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Πρωταγόρα, καὶ ἡμεῖς ἀνθρώπου, μᾶλλον δὲ πάντων ἀνθρώπων δόξας λέγομεν, καὶ φαμὲν οὐδένα[s] ὅν τινα οὐ[t] τὰ μὲν αὑτὸν[u] ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον, τὰ δὲ ἄλλους ἑαυτοῦ, καὶ ἔν γε τοῖς μεγίστοις κινδύνοις, ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν[v] θαλάττῃ χειμάζωνται, ὥς περ[w] πρὸς θεοὺς ἔχειν[x] τοὺς ἐν ἑκάστοις ἄρχοντας, σω-

pr Ξ.—[r] ἔχων Cϛ.—[s] μηδένα Λ.—[t] ὅν τινα οὐ ⅩΔΠΗ et mg Ε: ὁντιναοῦν ϛ.—[u] αὐτῶν ΣΥ.—[v] ἢ ἐν νόσοις rc Π.—[w] περ add ⅩΔΠ.—[x] ἔχειν om Λ.—[y] μεστὰ ΞΗ

§. 70. οὐκοῦν, ὦ Πρ. καὶ ἡμ. ἀνθρ.] *Nonne igitur nos quoque, o Protagora, non tu unus, loquimur de hominis vel potius omnium hominum opinionibus sc. ejusmodi, ut putent, in his se ipsos, in aliis alios sapientiores esse.* Post δόξας quum ita pergere vellet, ὅτι τὰ μὲν αὐτοὶ τῶν ἄλλων σοφώτεροί εἰσι, τὰ δὲ ἄλλοι ἑαυτῶν, mutatur paullulum sermonis tenor, dum additur καὶ φαμὲν etc. Heind.

καὶ φαμὲν οὐδένα] *Ac neminem esse qui non ducat se partim quidem cæteris hominibus sapientiorem, partim vero alios seipso* (vel τὸ μὲν, τὰ δὲ, *in nonnullis quidem rebus, in aliis vero*) *et in maximis periculis* etc. *pro diis non habeat eos qui unicuique rei præsint, ab illis salutem expectans, nulla tamen alia re quam scientia* (seu *peritia*) *aliis antecellens.* Numerum singul. retineo, qui hic mutatur in plur. Steph. Sc. [Serranus verterat *Negabimusne quemlibet partim quidem ducere se cæteris hominibus sapientiorem, partim vero alios seipso? et in maximis periculis, etc. deorum auxilium implorant, rerum nimirum singularum summo imperio præsides, quos servatores expectent, non alia re inter se differre arbitrabimur, quam quod sciendi valeant facultate?*]

οὐδ. ὁντιναοῦν] Steph. corrigendum putabat οὐδ. ὅντινα οὐ· ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 25. καὶ οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντ' ἀποστρέφεσθαι. Certe series disputationis Socraticæ confirmat hanc emendationem. Sed jam in Ficini Codice extitisse ὁντιναοῦν, Latina viri versio docet, *asserimusque neminem prorsus partim* —. Fisch.

ὅντινα οὐ] Sic recte Steph. Οὐδεὶς ὅστις οὐ, *nemo non*, quatuor pro structuræ ratione casibus adhiberi, ne tirones quidem ignorant. Heind.

χειμάζωνται] Non est opus in hac voce zeugma h. l. agnoscere cum Dorvillio ad Chariton. p. 397. quum de quovis eam periculo et de quavis ἀπορίᾳ usurpari constet. Ita Lachet. p. 194. B. ἀνδράσι—χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι βοήθησον. Phileb. p. 29. B. χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. Et conf. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 198. Heind.

ὡς πρὸς θ. ἔχειν] Schol. ἀντὶ τοῦ, ἐκθειάζειν τοὺς ἐν ἑκάστοις ἐπιστήμονας. Inutilis autem prorsus est ac ne Græca quidem Stephani conjectura, [e versione Ficini: Fisch.] ὥσπερ θεοὺς ἔχειν. Alterum πρὸς post ἔχειν omissum est constanti fere Græcorum more. Isocrat. de Pac. p. 161. E. Steph. πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς οὕτω διατίθεσθε δυσκόλως, ὥσπερ τοὺς κακόν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένους. Id. Panath. p. 272. C. Οἱ δ' ἡμέτεροι περὶ οὐδὲν οὕτω τῶν ὄντων ἐσπούδαζον, ὡς τὸ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εὐδοκιμεῖν. Thucyd. i. 84. ἀεὶ δὲ ὡς πρὸς εὖ βουλευομένους τοὺς ἐναντίους ἔργῳ παρασκευαζόμεθα. Xenoph. Cyrop. iv. p. 94. D. ἤδη γὰρ καὶ πρὸς ὑμᾶς ὡς συμμάχους καὶ κοινωνοὺς διαλέγομαι. Plato de Rep. i. p.

ΘΕΟ. Παίζεις, ὦ Σώκρατες· πάνυ γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας.[b]

ΣΩ. Εὖ λέγεις, ὦ ἑταῖρε. καί μοι εἰπέ· ἐνενόησάς που λέγοντος ἄρτι τοῦ Πρωταγόρου καὶ ὀνειδίζοντος ἡμῖν ὅτι πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιούμενοι τῷ[c] τοῦ παιδὸς φόβῳ ἀγωνιζοίμεθα[d] εἰς τὰ ἑαυτοῦ, καὶ χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν, ἀποσεμνύνων δὲ τὸ πάντων μέτρον, σπουδάσαι ἡμᾶς διεκελεύσατο περὶ τὸν αὑτοῦ[e] λόγον;

ΘΕΟ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐνενόησα, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Τί οὖν; κελεύεις πείθεσθαι αὐτῷ;

ΘΕΟ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν[f] ὅτι τάδε πάντα πλὴν σοῦ παιδία ἐστίν; εἰ οὖν πεισόμεθα[g] τῷ ἀνδρί, ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶντάς τε καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοις σπουδάσαι αὐτοῦ περὶ τὸν λόγον, ἵνα μὴ[h] τοῦτό γε[i] ἔχῃ ἐγκαλεῖν, ὡς

ΧΔ, τὰ H.—[d] ἀγωνιζόμεθα ΔΠΣΥ.—[e] αὐτὸν Γ.—[f] οὖν om F.—[g] πείσομαι E.—

media hujus vocis forma constaret. Heind.

νεανικῶς] In margg. Stephan. extat *γράφεται ἀνδρικῶς*· ut s. 146. *ἀνδρικῶς μάχῃ*· quod nobis glossema redolere videbatur. Omnino quærendum putamus, annon lectio ista ab ipso Stephano excogitata fuerit, quum in versione Ficini Latina sit, *nam* fortiter *pro illo certasti*. At nemo erit, qui inde colligi posse contendat, Ficinum legisse ἀνδρικῶς, quum *νεανικῶς* vix aliter reddi Latine potuerit, quam adverbio *fortiter*. Fisch.

νεανικῶς] Idem atque ἀνδρικῶς, quod a glossatore profectum Steph. in margine adscripsit. Heind.

τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ] Significat Socrates illa, quæ §. 60. loquentem fecit Protagoram: *Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ παιδίον τι* (Theætetus puer) *ἐρωτηθὲν ἔδεισεν, εἰ οἷόν τε τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμνῆσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι, καὶ δεῖσαν ἀπέφησε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προορᾷν, γέλωτα δὴ τὰ ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε*. Quæ accurate expendenti non videbitur hoc *τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ* cum Ficino interpretandum *metu puerili*, sed potius, *metu pueri illius utentes eoque velut præsidio quodam adjuti*, in quo oxymori aliquid inest. Heind.

καὶ χαριεντισμὸν] Schol. ἀντὶ τοῦ, *παίγνιον*. Mire Cornarius: *urbanitate quadam inde nos avocans*, nec minus absurde Ficinus: *quamque ipse genus hoc urbanitatis rejiceret*, unde, non erat, cur aliud eum verbum h. l. quam ἀποκαλῶν, legisse suspicaretur Stephanus. Sensus est: *idque (concertationis genus) jocum quendam appellans* (verbis illis, *γέλωτα δὴ τὰ ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε*.) Nam *vetandi* [atque adeo *rejiciendi*] significatu ἀποκαλεῖν h. l. positum nemo præter Fischerum putet, cui et sermonis usus obstat et additum *τινά*. Notanda autem in his subita hæc structuræ mutatio: *ἐνενόησας λέγοντος — καὶ ὀνειδίζοντος, καὶ — ἀποκαλῶν διεκελεύσατο*. Cujus similem et duriorem etiam reperies de Rep. viii. p. 549. C. sqq. longior enim est locus, quam ut huc transscribi commode possit. Heind.

ἀποσεμν. δὲ τὸ πάντων μέτρον] *Serio et graviter sententiam illam de homine omnium rerum μέτρῳ explicans*, §. 61. verbis, Ἐγὼ γὰρ φημὶ μὲν τὴν ἀλήθειαν ἔχειν, ὡς γέγραφα etc. Phileb. p. 28. C. *ὄντως σε ἐγὼ—σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν ἐθορύβησα, νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἐρόμενος ὁποίου γένους εἴεν*. Heind.

περὶ τὸν αὑτοῦ λόγ.] Vulgo *αὐτοῦ*. Heind.

ὅτι τάδε πάντα] Pro *οἵδε πάντες*. Heind.

Πρωταγόραν ἢ σὺ αὐτὸς διαμάχεσθαι ὡς οὐδεὶς ἡγεῖται ἕτερος ἕτερον[h] ἀμαθῆ τε εἶναι καὶ ψευδῆ δοξάζειν.

ΘΕΟ. Ἀλλ' ἄπιστον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λόγος ἥκει ὁ πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον λέγων.

ΘΕΟ. Πῶς δή;

ΣΩ. Ὅταν σὺ κρίνας[i] τι παρὰ σαυτῷ πρὸς ἐμὲ[j] ἀποφαίνῃ περί τινος δόξαν, σοὶ μὲν δὴ τοῦτο κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον ἀληθὲς ἔστω,[k] ἡμῖν[l] δὲ δὴ[m] τοῖς ἄλλοις περὶ τῆς σῆς[n] κρίσεως πότερον οὐκ ἔστι κριταῖς γενέσθαι, ἢ ἀεί σε[o] κρίνομεν ἀληθῆ δοξάζειν; ἢ μυρίοι ἑκάστοτέ σοι μάχονται II. i. 236.
ἀντιδοξάζοντες, ἡγούμενοι ψευδῆ κρίνειν τε καὶ οἴεσθαι;

ΘΕΟ. Νὴ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, μάλα μυρίοι δῆτα, φησὶν Ὅμηρος, οἵ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων[p] πράγματα παρέχουσιν.

§. 72. ΣΩ. Τί οὖν; βούλει λέγωμεν ὡς σὺ τότε σαυτῷ μὲν ἀληθῆ δοξάζεις, τοῖς δὲ μυρίοις ψευδῆ;

ΘΕΟ. Ἔοικεν ἔκ γε τοῦ λόγου ἀνάγκη εἶναι.

ΣΩ. Τί δαὶ[q] αὐτῷ Πρωταγόρᾳ; ἆρ' οὐχὶ[r] ἀνάγκη, εἰ

g ἐθέλοι ꝈΔΛΠΒCΗ, ἐθέλει Γ: θέλοι *ς.—h ἑτέρου Η.—i συγκρίνας Γ.—j με ꝈΔΠ.—k ἔσται Η.—l ἡμεῖς Η.—m δὴ om Ξ.—n σῆς om F.—o αἰεὶ σὲ ꝈΔΠ: σὲ ἀεὶ *ς.—p οὐρανῶν ΣΥ.—q δαὶ ΔF et corr Ꝉ.—r οὐκ Γ.—s ὡς, omisso περ, Ε.—t δὲ F.

buit. Nam etsi ei ipsi non potuit quisquam videri falsa opinari, quippe qui nihil falsum esse statueret; tamen quum sciret, paucos admodum ipsius sequi sententiam, plerosque aliter sentire, illud quoque intelligebat, *esse quamplurimos, quibus alii viderentur falsa opinari.* Et tamen eo illum redactum iri Socrates docet, ut negare illud debeat: nam nisi id neget, concedere eum debere, se ipsum illis videri falsa opinari; quumque non idem hoc ipse vicissim de iis existimet, sed vera unumquemque opinari affirmet, illud inde effici, ut ipse confiteri cogatur, falsam esse suam ipsius opinionem. Hoc igitur si facere nolit, ita eum judicare oportere, *neminem omnino esse, cui opinio alterius falsa videatur;* quod absurdum fuerit judicium. Hanc Socratis argumentationem si satis perspexisset Heusdius, non conjectasset pro *οὐδεὶς ἡγεῖται* legendum *οὐδεὶς ὃς οὐχ ἡγεῖται*: quæ locutio quum sensum affirmativum habeat, conjectura ista vel ipso vocabulo *διαμάχεσθαι* convellitur, negativis semper, quod sciam, propositionibus juncto. Nam quis unquam dixerit e. g. *διαμάχομαι θεὸν εἶναι, affirmo deum esse?*—Mox in illis, *Ὅταν σὺ κ. τ. λ.* durissime idem ac præter necessitatem verba *περί τινος* transponit. Potius illud *τι* expungendum ego putarem, si quid omnino h. l. sollicitandum videretur. Buttm.

εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης] Thucyd. i. 40. *ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης, ὥστε ἐπιχειρῆσαι ἀλλήλοις τοὺς Κορινθίους καὶ Ἀθηναίους.* Heind.

ἡγ. ψ. κρ. τε καὶ οἴεσθαι] Sc. *σε*, quod nolim reponi pro *τε*. Heind.

μάλα μυρίοι] Odyss. π. 121. *Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἴσ' ἐνὶ οἴκῳ*, et sic sæpe alias. Heind.

τὰ ἐξ ἀνθρ. πράγματα] *Ingentia, immensa negotia*, de quo loquendi genere vid. Taylor. ad Lysiam p. 494. ed. Reisk., Reisk. ad Æschin. p. 83. imprimisque Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 859. Respondet vulgare illud nostratium *alle menschenmögliche*. Heind.

§. 72. *τί δὲ αὐτῷ Πρ.*] Sc. ἀνάγκη

δύεσθαι κελεύουσι, σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν· τὸν γὰρ προσελθόντα οὐκ ἀνίης πρὶν ἀναγκάσῃς[s] ἀποδύσας[t] ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαῖσαι.

§. 68. ΣΩ. Ἄριστά γε, ὦ Θεόδωρε, τὴν νόσον μου ἀπείκασας· ἰσχυρικώτερος[u] μέντοι ἐγὼ ἐκείνων. μυρίοι γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε[v] καὶ Θησέες ἐντυχόντες[w] καρτεροὶ[x] πρὸς τὸ λέγειν μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν,[y] ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν τι II. i. 233.
μᾶλλον ἀφίσταμαι· οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. μὴ οὖν μηδὲ σὺ φθονήσῃς προσανατριψάμενος[z] σαυτόν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι.[a]

ΘΕΟ. Οὐδὲν ἔτι ἀντιλέγω,[b] ἀλλ' ἄγε ὅπῃ ἐθέλεις·[c]

[p] με ΞΣΥ.—[q] οὐκ Γ.—[r] σκείρωνα corr ꝤΠ, σκίρωμα ΓF, κλήρωνα Δ.—[s] ἀναγκάσεις ΛF.—[t] ἀποδύσασθαι corr ΔΠ.—[u] ἰσχυρότερος Ξς.—[v] τε om pr Π.—[w] ἐντυγχάνοντεὲ ꝤΠ.—[x] καρτεροὶ ꝤΔΛΠF : κρατεροὶ *ς.—[y] ξ. ΛΞΣΥBC.—[z] προπαναντριψάμενος

Mem. ii. 1. 14. Isocrat. Helen. Encom. p. 213. E. Steph.) *similior esse*, ut Cratyl. §. 41. *ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει.* Simileque est illud *ἐγγύς τι τείνειν τινὸς* Phædon. p. 65. B. de Rep. viii. p. 548. D. De *Scirone*, latrone illo, qui saxa quædam inter Megaram et Corinthum inhabitans inde in mare advenas dejiceret, donec ipse a Theseo dejiceretur, vid. Meurs. Thes. c. vi. De *Antæo*, illo in Libya luctatore ab Hercule tandem devicto, itidem notissima est fabula. Vid. Schol. Plat. coll. Ruhnk. p. 228. Sed in Platonis his verbis semper miratus sum subitum hunc a *Scirone* ad *Antæum* transitum, mallemque scriptum *πρὸς τὸν Σκίρρωνα ἢ Ἀνταῖον*. Nunc pro *κατ' Ἀνταῖον* quis non exspectabat potius *κατ' ἐκεῖνον*? Scripturæ tamen integritatem præstant seqq: *μυρίοι γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες ἐντυχόντες* etc. ac vel ipsum illud *ἐκείνων* in verbis *ἰσχυρότερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων*. Heind.

σὺ δὲ κατ' Ἀντ.] *Tu vero Antæi more personam quæsivisse videris.* Illud *κατ' Ἀντ.* expresseram, ut quidem arbitror. Serran. *Tu vero in eo quod facis Antæum potius imitari videris.* Vel, *Ita te hac in re geris ut Ant. p. im. videaris.* Steph. V. Lucan. iv. 597. ss. Fisch.

τί μοι μᾶλλον] *τι* ante *μοι* pertinet ad *μᾶλλον*, ut dici solet *μᾶλλόν τι, ἧττόν τι*. Heind.

τὸ δρᾶμα δρᾶν] Vid. ad §. 19. Heind.

πρὶν ἂν ἀναγκ.] Male vulgo deest vocula *ἄν*. Heind.

§. 68. *ἄριστά γε*] *Aptissima, Theodore, similitudine* (vel *comparatione*) *morbum meum indicasti: sum tamen illis robustior* vel *firmior*. Eo videlicet modo quo aliquem robusto seu firmo corpore esse oportet ad sustinendum multorum verberum impetum. Steph.

τὴν νόσον μου] *Vehementissimam hanc meam certandi cupiditatem*, ut dicitur *νοσῶν περὶ λόγων ἀκοὴν* Phædr. §. 4. Heind.

Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες] Schol. Οἱ Θρασύμαχοι, Καλλικλεῖς, Διονυσόδωροι, Εὐθύδημοι καὶ οἱ τοιοῦτοι. Robustiorem se dicit Scirone et Antæo esse; hos enim confectos esse ab Hercule Theseoque; in se innumeros Hercules et Theseos impetum fecisse, qui etsi ipsum admodum plagis contuderint, tamen se non desistere ab illo certamine. Male Cornarius et Ficinus illud *συγκεκόφασι* verterunt *defessi sunt*; nam Serrani istud *συγκεκύφασι* convincere non attinet. Heind.

συγκεκόφασιν] Legi ex manuscripto *συγκεκύφασιν*, a verbo *συγκύπτω*, non a *συγκόπτω*, sicuti habent impressi codices: quod mihi quidem non satis congruere videtur, propter Antæi *ἀπεικασίαν*, quem non pugnis aut cæstibus interemit Hercules, sed lucta. Itaque nec illud, *verberibus contuderunt* placet, nec meum, *animis conciderunt*, sed malim, *una in me incubuerunt*: qui est gestus luctantis. Serran. *Me verberibus contuderunt. ego tamen nihilo magis desisto. tantus mihi istius certaminis ardor est insitus.* Steph.

προσανατριψάμενος] A lucta sumptum

ΘΕΟ. Οὐ γὰρ οὖν.

§. 73. ΣΩ. Ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν ἐξ ὧν γέγραφεν.

ΘΕΟ. Φαίνεται.[g]

ΣΩ. Ἐξ ἁπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων

ἑαυτοῖς *ς.—[g] φαίνεται om ΧΔ.—[h] τῷ om ς.—[i] συγχωρηθῇ ΓΛΒCEFH.—[j] αὐτὸς

φθείρει, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν. Ibid. p. 87. C. πολλὴ μέν τ' ἂν με φιλοψυχία ἔχοι—, εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι etc. Adde, quod εἰ h. l. fere idem sonat, quod ἐπείπερ, *quoniam*, *siquidem*. Heind.

ἑαυτοὺς ψευδ.] Ita cum Buttmanno scripsi pro ἑαυτοῖς. Heind.

§. 73. ἐξ ὧν γέγραφε] I. e. ὥσγε τεκμαίρεσθαι ἐκ τούτων, ἃ γέγραφε, nisi quis reponenda hæc putet post illud Theodori Φαίνεται, ut Protag. p. 313. C. Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Σώκρ. ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Sed in proximis verbis Ἐξ ἁπάντων ἄρα etc. istud ἐκ pro ὑπὸ Herodoteum est, non Platonicum nec posterioris Atticismi, neque dubito, quin corrigi debeat Ὑφ' ἁπάντων, quod in tali Platonis scriptura, Θ. Φαίνεται ἐξ ὧν γέγραφε. Σ. Ὑφ' ἁπάντων ἄρα etc. facile corrumpi potuit. Eademque hæc paullo post iterantur quodammodo verbis οὐκοῦν ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πάντων etc. Loquendi autem hanc formam ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων illustravi ad Gorg. §. 60. Jam optime omnia in seqq. coirent, omissis verbis, τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς συγχωρήσεται, quæ quanquam structuræ tenorem paullulum impediunt, hujusmodi tamen sermonis iteratio non debet in concitatiore oratione offendere. Similis est ratio Philebo p. 13. B. οἴει γάρ τινα συγχωρήσεσθαι, θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθὸν, εἶτα ἀνέξεσθαί σου λέγοντος, τὰς μὲν εἶναί τινας ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δέ τινας ἑτέρας αὐτῶν κακάς; neque dispar est, quamvis alius generis, juncturæ defectus ille, de quo notabimus ad §. 76. Certe si Plato illa ὑπό γε ἐκείνου ὁμολογήσεται sic iterasset, τότε καὶ ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου αὐτοῦ ὁμολογήσεται, nihil hic esset omnino, quod lectorem offenderet. Nunc, mutato sermonis tenore, eadem tamen infertur sententia. Illa igitur, μήτε κύνα μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἀνθρ.—μάθῃ, pendent a tribus hisce ἀμφισβητήσεται, ὁμολογήσεται, συγχωρήσεται, ut hujusmodi exeat sensus: *Ab omnibus igitur imprimisque a Protagora contendetur, vel potius ab illo quidem concedetur, quando contraria dicenti confitetur, vera eum opinari, tum, (inquam) Protagoras quoque ipse confitebitur, neque canem neque unumquemque de multis hominem mensuram esse ullius rei, quam non didicerit.* Heind.

ἐξ ὧν γέγ.] Non absona videtur Editoris suspicio verba hæc post φαίνεται reponenda conjicientis. Nam quo nunc loco posita leguntur, vix carere possunt vocula γε, quam explicationi suæ inseruit Heindorfius. Sed vide tamen an potius legendum sit: ἐξ ὧν γ' ἔγραψε vel ἐξ ὧν γε γέγραφε. Buttm.

ἐξ ἁπάντων] Priorem hujus loci partem intellexit Ficinus de scriptis Protagoræ. Vertit enim: *ex omnibus igitur, quæ Protagoras edidit, ambigetur.* Sed ἐξ ἁπάντων accipiendum pro ὑφ' ἁπάντων. Exquisita est dictio: πάντων ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων. Sympos. 173. D. Καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. Gorg. 471. C. Καὶ ἴσως ἔστιν ὅστις Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος, δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὁστισοῦν Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. Rep. vi. 498. C. Τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν—ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Alcib. i. p. 121. A. Ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσὶν ἐκ βασιλέων. Sophista 142. D. Τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον. Quibus locis satis confirmatur lectionis bonitas Alcib. i. p. 104. A. Τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι, μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν. ut retinendum ἀρξάμενα, nec cum Gottlebero ἀρξάμενον reponendum censeamus. Hujus autem venustatem loci in imitationem vocavit Porphyr. de Abstin. l. i. §. 57. p. 100. Ὅσῳ ὁ πάντων πατὴρ ἁπλούστερος, καὶ καθαρώτερος, καὶ αὐταρκέστατος,—τόσῳ τὸν προσιόντα αὐτῷ παντοίως καθαρόν τε καὶ ἁγνὸν εἶναι προσήκει ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τελευτῶντα εἰς τὸ εἴσω.—Posterior loci pars subobscura est, ut assequi eam non potuerit Interpres. Nec tamen immutandum est aliquid, sed diligenti interpretatione expedienda sunt omnia. Difficultas inde exsistit, quod verba: ὑπό γ'

ΘΕΟ. Λέγεις ἀληθῆ.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν δι' ἄλλων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐκείνου λόγου ὡς διὰ βραχυτάτων λάβωμεν τὴν ὁμολογίαν. i. 170.

§. 70. ΘΕΟ. Πῶς;

ΣΩ. Οὑτωσί. Τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναί φησί που ᾧ δοκεῖ;

ΘΕΟ. Φησὶ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Πρωταγόρα, καὶ ἡμεῖς ἀνθρώπου, μᾶλλον δὲ πάντων ἀνθρώπων δόξας λέγομεν, καὶ φαμὲν οὐδένα[s] ὃν τινα οὐ[t] τὰ μὲν αὑτὸν[u] ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον, τὰ δὲ ἄλλους ἑαυτοῦ, καὶ ἔν γε τοῖς μεγίστοις κινδύνοις, ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν[v] θαλάττῃ χειμάζωνται, ὥς περ[w] πρὸς θεοὺς ἔχειν[x] τοὺς ἐν ἑκάστοις ἄρχοντας, σω-

pr Ξ.—[r] ἔχων Cϛ.—[s] μηδένα Λ.—[t] ὃν τινα οὐ ϪΔΠΗ et mg Ε: ὁντιναοῦν ς.—[u] αὑτῶν ΣΥ.—[v] ἢ ἐν νόσοις rc Π.—[w] περ add ϪΔΠ.—[x] ἔχειν om Λ.—[y] μεστὰ ΞΗ

§. 70. οὐκοῦν, ὦ Πρ. καὶ ἡμ. ἀνθρ.] *Nonne igitur nos quoque, o Protagora, non tu unus, loquimur de hominis vel potius omnium hominum opinionibus* sc. *ejusmodi, ut putent, in his se ipsos, in aliis alios sapientiores esse.* Post δόξας quum ita pergere vellet, ὅτι τὰ μὲν αὐτοὶ τῶν ἄλλων σοφώτεροί εἰσι, τὰ δὲ ἄλλοι ἑαυτῶν, mutatur paullulum sermonis tenor, dum additur καὶ φαμὲν etc. HEIND.

καὶ φαμὲν οὐδένα] *Ac neminem esse qui non ducat se partim quidem cæteris hominibus sapientiorem, partim vero alios seipso* (vel τὰ μὲν, τὰ δὲ, *in nonnullis quidem rebus, in aliis vero*) *et in maximis periculis* etc. *pro diis non habeat eos qui unicuique rei præsint, ab illis salutem expectans, nulla tamen alia re quam scientia* (seu *peritia*) *aliis antecellens.* Numerum singul. retineo, qui hic mutatur in plur. STEPH. Sc. [Serranus verterat *Negabimusne quemlibet partim quidem ducere se cæteris hominibus sapientiorem, partim vero alios seipso? et in maximis periculis, etc. deorum auxilium implorant, rerum nimirum singularum summo imperio præsides, quos servatores expectent, non alia re inter se differre arbitrabimur, quam quod sciendi valeant facultate?*]

οὐδ. ὁντιναοῦν] Steph. corrigendum putabat οὐδ. ὅντινα οὐ ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 25. καὶ οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντ' ἀποστρέφεσθαι. Certe series disputationis Socraticæ confirmat hanc emendationem. Sed jam in Ficini Codice extitisse ὁντιναοῦν, Latina viri versio docet, *asserimusque neminem prorsus partim* —. FISCH.

ὅντινα οὐ] Sic recte Steph. Οὐδεὶς ὅστις οὐ, *nemo non*, quatuor pro structuræ ratione casibus adhiberi, ne tirones quidem ignorant. HEIND.

χειμάζωνται] Non est opus in hac voce zeugma h. l. agnoscere cum Dorvillio ad Chariton. p. 397. quum de quovis eam periculo et de quavis ἀπορίᾳ usurpari constet. Ita Lachet. p. 194. B. ἀνδράσι—χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι βοήθησον. Phileb. p. 29. B. χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. Et conf. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 198. HEIND.

ὡς πρὸς θ. ἔχειν] Schol. ἀντὶ τοῦ, ἐκθειάζειν τοὺς ἐν ἑκάστοις ἐπιστήμονας. Inutilis autem prorsus est ac ne Græca quidem Stephani conjectura, [e versione Ficini: FISCH.] ὥσπερ θεοὺς ἔχειν. Alterum πρὸς post ἔχειν omissum est constanti fere Græcorum more. Isocrat. de Pac. p. 161. E. Steph. πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς οὕτω διατίθεσθε δυσκόλως, ὥσπερ τοὺς κακόν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένους. Id. Panath. p. 272. C. Οἱ δ' ἡμέτεροι περὶ οὐδὲν οὕτω τῶν ὄντων ἐσπούδαζον, ὡς τὸ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εὐδοκιμεῖν. Thucyd. i. 84. ἀεὶ δὲ ὡς πρὸς εὖ βουλευομένους τοὺς ἐναντίους ἔργῳ παρασκευαζόμεθα. Xenoph. Cyrop. iv. p. 94. D. ἤδη γὰρ καὶ πρὸς ὑμᾶς ὡς συμμάχους καὶ κοινωνοὺς διαλέγομαι. Plato de Rep. i. p.

αὐχένος, πολλὰ ἂν ἐμέ τε ἐλέγξας ληροῦντα, ὡς[n] τὸ εἰκός, καὶ σὲ ὁμολογοῦντα, καταδὺς ἂν οἴχοιτο ἀποτρέχων. [§. 74.] Ἀλλ' ἡμῖν ἀνάγκη, οἶμαι, χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, ὁποῖοί[o] τινές ἐσμεν, καὶ τὰ δοκοῦντα ἀεὶ ταῦτα[p] λέγειν. καὶ δῆτα καὶ νῦν ἄλλο τι φῶμεν ὁμολογεῖν[q] ἂν τουτό[r] γε ὁντινοῦν, τὸ εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἑτέρου, εἶναι δὲ καὶ ἀμαθέστερον;

ΘΕΟ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

ΣΩ. Ἦ καὶ ταύτῃ ἂν μάλιστα ἵστασθαι τὸν λόγον, ᾗ ἡμεῖς ὑπεγράψαμεν[s] βοηθοῦντες Πρωταγόρᾳ, ὡς τὰ μὲν πολλὰ ᾗ δοκεῖ ταύτῃ καὶ ἔστιν ἑκάστῳ, θερμά, ξηρά, γλυκέα, πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου· εἰ δέ που ἔν τισι[t] ξυγχωρήσεται διαφέρειν ἄλλον ἄλλου, περὶ τὰ ὑγιεινὰ καὶ νοσώδη ἐθελῆσαι[u] ἂν φάναι μὴ πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δὲ ἱκανὸν εἶναι ἰᾶσθαι αὐτὸ γιγνῶσκον ἑαυτῷ τὸ ὑγιεινόν, ἀλλὰ ἐνταῦθα δὴ ἄλλον ἄλλου διαφέρειν,[v] εἴ πέρ που;

ΘΕΟ. Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως.

§. 75. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ πολιτικῶν, καλὰ μὲν καὶ 1. 172.
αἰσχρὰ καὶ[w] δίκαια καὶ ἄδικα καὶ ὅσια καὶ μή, οἷα ἂν

corr Ξ.—[n] εἰς Π.—[o] οἱ ποῖοι Γ.—[p] ταῦτα Η,—[q] ἢ ὁμολ. rc Γ.—[r] τοῦ ΛΞΣΥΒCF et pr ΓΕ.—[s] ὑπογράψαντες ΣΥ.—[t] τοῖσι Σ.—[u] ἐθελῆσαι corr Ξ.—[v] διαφέρει Σ.—

§. 74. *καὶ τὰ δοκοῦντα ἀεὶ τ. λέγειν*] Ita hæc scripsi et distinxi. Vulgo *καὶ τὰ δοκοῦντα, ἀεὶ ταυτὰ λέγειν*. Sic §. 75. *τὸ κοινῇ δόξαν τοῦτο γίγνεται ἀληθὲς*, neque quidquam tritius est pronomine *οὗτος* ita post participium illato. V. Morus ad Isocrat. Paneg. c. 2. p. 9. vel Iensius ad Lucian. Diall. Mar. iii. Bip. t. ii. p. 355. HEIND.

ὁμολ. ἂν τ. γε ὀντ.] Legendum puto *ἢ ταὐτό γε*, ut interpr. *Aliudne quemlibet confiteri dicamus quam hoc alium alio* etc. STEPH. Sine caussa. Nam Plato quidem, non tantum *ἄλλό τι ἤ*, sed sæpe simpliciter *ἄλλό τι*, pro *num* usurpasse reperitur. id quod hodie in vulgaribus quoque libellis traditur. FISCH. Steph. legendum putavit *ὁμολ. ἂν ἢ ταὐτό γε*, prægressum illud *ἄλλο τι*, *nonne*, perperam interpretatus. HEIND. *Ἄλλο τι* apud Plat. ita ponitur ut sit, *aliud faciamus quam*. BECK.

ᾗ ἡμεῖς ὑπεγράψ.] Proprie hoc adhibetur de grammatistis litterarum ductus præscribentibus. Protag. p. 326. D. *ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, οὕτως δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα — κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι.* HEIND.

εἰ δέ που ἔν τισι συγχ.] Sc. *τις*, quod apud animum repetendum e prægresso *ὁντινοῦν*. Pendent enim hæc, *εἰ δέ που ἔν τισι—ἐθελῆσαι ἂν φάναι* etc. a præcedente illo *φῶμεν*. Accuratius tamen Plato scripsisset, *εἰ δέ που ἔν τισί τις συγχωρήσεται*. HEIND.

καὶ θηρίον δὲ] Notandum hoc *δὲ*, a Platone quidem rarius sic adhibitum, quanquam exempla hujusmodi non desunt. HEIND.

§. 75. *καὶ αἰσχρὰ, δίκ. καὶ ἄδικα*] Scribendum arbitror *καὶ αἰσχρ. καὶ δίκ. κ. ἀδ.* In seqq. verba sic jungenda: *οἷα ἂν ἑκάστη πόλις θῆται οἰηθεῖσα ἑαυτῇ*

Πρωταγόραν ἢ σὺ αὐτὸς διαμάχεσθαι ὡς οὐδεὶς ἡγεῖται ἕτερος ἕτερον[h] *ἀμαθῆ τε εἶναι καὶ ψευδῆ δοξάζειν.*

ΘΕΟ. Ἀλλ' *ἄπιστον, ὦ Σώκρατες.*

ΣΩ. Καὶ *μὴν εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ* λόγος *ἥκει ὁ πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον* λέγων.

ΘΕΟ. Πῶς *δή;*

ΣΩ. Ὅταν *σὺ κρίνας*[i] *τι παρὰ σαυτῷ πρὸς ἐμὲ*[j] *ἀποφαίνῃ περί τινος δόξαν, σοὶ μὲν δὴ τοῦτο κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον ἀληθὲς ἔστω,*[k] *ἡμῖν*[l] *δὲ δὴ*[m] *τοῖς ἄλλοις περὶ τῆς σῆς*[n] *κρίσεως πότερον οὐκ ἔστι κριταῖς γενέσθαι, ἢ ἀεί σε*[o] *κρίνομεν ἀληθῆ δοξάζειν; ἢ μυρίοι ἑκάστοτέ σοι μάχονται* II. i. 236. *ἀντιδοξάζοντες, ἡγούμενοι ψευδῆ κρίνειν τε καὶ οἴεσθαι;*

ΘΕΟ. Νὴ *τὸν* Δία, *ὦ Σώκρατες, μάλα μυρίοι δῆτα, φησὶν* Ὅμηρος, *οἵ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων*[p] *πράγματα παρέχουσιν.*

§. 72. ΣΩ. Τί *οὖν; βούλει* λέγωμεν *ὡς σὺ τότε σαυτῷ μὲν ἀληθῆ δοξάζεις, τοῖς δὲ μυρίοις ψευδῆ;*

ΘΕΟ. Ἔοικεν *ἔκ γε* τοῦ λόγου *ἀνάγκη* εἶναι.

ΣΩ. Τί *δαὶ*[q] *αὐτῷ* Πρωταγόρᾳ; *ἆρ' οὐχὶ*[r] *ἀνάγκη, εἰ*

[g] ἐθέλοι ϡΔΛΠΒCΗ, ἐθέλει Γ: θέλοι *ς.—[h] ἑτέρου Η.—[i] συγκρίνας Γ.—[j] με ϡΔΠ.—[k] ἔσται Η.—[l] ἡμεῖς Η.—[m] δὴ om Ξ.—[n] σῆς om F.—[o] αἰεὶ σὲ ϡΔΠ: σὲ ἀεὶ *ς.—[p] οὐρανῶν ΣΥ.—[q] δαὶ ΔF et corr ϡ.—[r] οὐκ Γ.—[s] ὡς, omisso περ, Ε.—[t] δὲ F.

buit. Nam etsi ei ipsi non potuit quisquam videri falsa opinari, quippe qui nihil falsum esse statueret; tamen quum sciret, paucos admodum ipsius sequi sententiam, plerosque aliter sentire, illud quoque intelligebat, *esse quamplurimos, quibus alii viderentur falsa opinari.* Et tamen eo illum redactum iri Socrates docet, ut negare illud debeat: nam nisi id neget, concedere eum debere, se ipsum illis videri falsa opinari; quumque non idem hoc ipse vicissim de iis existimet, sed vera unumquemque opinari affirmet, illud inde effici, ut ipse confiteri cogatur, falsam esse suam ipsius opinionem. Hoc igitur si facere nolit, ita eum judicare oportere, *neminem omnino esse, cui opinio alterius falsa videatur;* quod absurdum fuerit judicium. Hanc Socratis argumentationem si satis perspexisset Heusdius, non conjectasset pro *οὐδεὶς ἡγεῖται* legendum *οὐδεὶς ὃς οὐχ ἡγεῖται*: quæ locutio quum sensum affirmativum habeat, conjectura ista vel ipso vocabulo *διαμάχεσθαι* convellitur, negativis semper, quod sciam, propositionibus juncto. Nam quis unquam dixerit e. g. *διαμάχομαι θεὸν εἶναι, affirmo deum esse?*—Mox in illis, *Ὅταν σὺ κ. τ. λ.* durissime idem ac præter necessitatem verba *περί τινος* transponit. Potius illud *τι* expungendum ego putarem, si quid omnino h. l. sollicitandum videretur. Buttm.

εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης] Thucyd. i. 49. *ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης, ὥστε ἐπιχειρῆσαι ἀλλήλοις τοὺς Κορινθίους καὶ Ἀθηναίους.* Heind.

ἡγ. ψ. κρ. τε καὶ οἴεσθαι] Sc. *σε*, quod nolim reponi pro *τε*. Heind.

μάλα μυρίοι] Odyss. π. 121. *Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ*, et sic sæpe alias. Heind.

τὰ ἐξ ἀνθρ. πράγματα] *Ingentia, immensa negotia*, de quo loquendi genere vid. Taylor. ad Lysiam p. 494. ed. Reisk., Reisk. ad Æschin. p. 83. imprimisque Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 859. Respondet vulgare illud nostratium *alle menschenmögliche.* Heind.

§. 72. *τί δὲ αὐτῷ Πρ.*] Sc. *ἀνάγκη*

ΣΩ. Φαινόμεθα. καὶ πολλάκις μέν γε δή, ὦ δαιμόνιε, καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ἀτὰρ[k] καὶ νῦν, ὡς εἰκότως οἱ[l] ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες[m] εἰς τὰ δικαστήρια ἰόντες γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες.

ΘΕΟ. Πῶς[n] δὴ οὖν λέγεις;

ΣΩ. Κινδυνεύουσιν[o] οἱ ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς τοιούτοις II. i. 240.
ἐκ νέων κυλινδούμενοι[p] πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ τοιᾷδε διατριβῇ[q] τεθραμμένους ὡς οἰκέται πρὸς ἐλευθέρους τεθράφθαι.[r]

ΘΕΟ. Πῇ δή;[s]

ΣΩ. [v]Ἧι τοῖς μέν, τοῦτο ὃ σὺ εἶπες,[t] ἀεὶ πάρεστι σχολὴ καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται, ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν, οὕτω κἀκεῖνοι, ἐὰν αὐτοὺς[u] ὁ ἐπελθὼν τοῦ προκειμένου

b ad 483, 15. διαφέρειν.—[m] ἐνδιατρίψαντες ΛC.—[n] πῶς...λέγεις om b.—[o] κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἐν τοῖς δικ. b.—[p] καλινδούμενοι ς.—[q] τριβῇ b.—[r] τετράφθαι ΧΓΔ et pr Π (ἰν above).—[s] πῶς ΣΤ: πῇ δή om b.—[t] ὃ σὺ εἶπες om b.—[u] αὐτοῖς b.—[v] ἡμᾶς Ε.—

his verbis apposui, ut in margine Stephanus faciendum indicavit. Pessime Ficinus, οὔκουν exprimens: *Haud igitur otiosi sumus, o Socr.* Heind.

κινδ. οἱ ἐν δικ. καὶ τοῖς τοι.] Schol. οἷον, ἐργαστηρίοις, ἐμπορίαις. Imo potius ὄχλοις, συλλόγοις, ut Gorg. §. 22. ἐν δικαστηρίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. Cf. Theæt. §. 78. Heind.

καλινδούμενοι] Bas. 2. κυλινδούμενοι, vulgari permutatione. V. Fischer. ad Plat. Phædon. 30. p. 341. Heind.

πῇ δή] Bas. 2. πῶς. Ast altera lectio accommodatior est responso Socratis. Fisch.

ᾗ τοῖς μὲν] Prima verba aliter distinxi, ex Msto. Serran. [Sic vertit: '*Quoniam videlicet (quod et tu modo dicebas) his semper otium adest, et in otio et tranquillitate sermones instituunt: quemadmodum nos jam tertium sermones ex uno in alium serie quadam connectimus. ita et fere philosophis, si quis præter primarium inciderit sermo (quemadmodum et nunc placuit nobis) nihil curæ est aut longa aut brevi oratione persequi dicendo, dummodo rem ipsam adipiscantur.*']

τοῦτο ὃ σὺ εἶπες] *Id quod tu dicebas*, supra verbis illis, Οὐκοῦν σχολὴν ἄγομεν; Heind.

τοῦτο ὃ] *Id quod*, attigi ad Gorg. §. 38. Heind.

ποιοῦνται] Post hoc hypostigmen sustuli, ut hæc quoque ὥσπερ ἡμεῖς etc. pendeant a prægresso illo ᾗ, uti et illa deinceps οἱ δὲ ἐν ἀσχολίᾳ etc. Ante ὥσπερ autem ne quis desideret jungendi voculam καὶ vel γὰρ, obvia sunt hujusmodi sive asyndeti sive anacoluthi exempla. De Rep. v. p. 497. B. τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως, διὸ καὶ στρέφεσθαί τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτήν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος—εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν, in quibus frustra Steph. καὶ ante ὥσπερ inserere jubebat. Ibid. viii. p. 557. C. Κινδυνεύει—καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι, ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. de Legg. iii. p. 685. C. ἦν γὰρ ἔτι τὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης σχῆμα τὸ σωζόμενον οὐ μικρόν, καθάπερ νῦν τὸν μέγαν βασιλέα φοβούμεθα ἡμεῖς, καὶ τότε ἐκείνην τὴν συσταθεῖσαν σύνταξιν ἐδέδισαν οἱ τότε. Conf. Cratyl. §. 24. §. 88. Heind.

ΘΕΟ. Οὐ γὰρ οὖν.

§. 73. ΣΩ. Ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν ἐξ ὧν γέγραφεν.

ΘΕΟ. Φαίνεται.[g]

ΣΩ. Ἐξ ἁπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων

ἑαυτοῖς *ς.—[g] φαίνεται om ΧΔ.—[h] τῷ om ς.—[i] συγχωρηθῇ ΓΛΒCEFH.—[j] αὐτὸς

φθείρει, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν. Ibid. p. 37. C. *πολλὴ μέν τ' ἄν με φιλοψυχία ἔχοι—, εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι* etc. Adde, quod *εἰ* h. l. fere idem sonat, quod *ἐπείπερ, quoniam, siquidem.* Heind.

ἑαυτοὺς ψεύδ.] Ita cum Buttmanno scripsi pro *ἑαυτοῖς.* Heind.

§. 73. *ἐξ ὧν γέγραφε*] I. e. *ὥσγε τεκμαίρεσθαι ἐκ τούτων, ἃ γέγραφε,* nisi quis reponenda hæc putet post illud Theodori *Φαίνεται,* ut Protag. p. 313. C. *Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Σώκρ. ἐξ ὧν σὺ λέγεις.* Sed in proximis verbis *Ἐξ ἁπάντων ἄρα* etc. istud *ἐκ* pro *ὑπὸ* Herodoteum est, non Platonicum nec posterioris Atticismi, neque dubito, quin corrigi debeat *Ὑφ' ἁπάντων,* quod in tali Platonis scriptura, *Θ. Φαίνεται ἐξ ὧν γέγραφε. Σ. Ὑφ' ἁπάντων ἄρα* etc. facile corrumpi potuit. Eademque hæc paullo post iterantur quodammodo verbis *οὐκοῦν ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πάντων* etc. Loquendi autem hanc formam *ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων* illustravi ad Gorg. §. 60. Jam optime omnia in seqq. coirent, omissis verbis, *τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς συγχωρήσεται,* quæ quanquam structuræ tenorem paullulum impediunt, hujusmodi tamen sermonis iteratio non debet in concitatiore oratione offendere. Similis est ratio Philebo p. 13. B. *οἴει γάρ τινα συγχωρήσεσθαι, θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθόν, εἶτα ἀνέξεσθαί σου λέγοντος, τὰς μὲν εἶναί τινας ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δέ τινας ἑτέρας αὐτῶν κακάς*; neque dispar est, quamvis alius generis, juncturæ defectus ille, de quo notabimus ad §. 76. Certe si Plato illa *ὑπό γε ἐκείνου ὁμολογήσεται* sic iterasset, *τότε καὶ ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου αὐτοῦ ὁμολογήσεται,* nihil hic esset omnino, quod lectorem offenderet. Nunc, mutato sermonis tenore, eadem tamen infertur sententia. Illa igitur, *μήτε κύνα μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἀνθρ.—μάθῃ,* pendent a tribus hisce *ἀμφισβητήσεται, ὁμολογήσεται, συγχωρήσεται,* ut hujusmodi exeat sensus: *Ab omnibus igitur imprimisque a Protagora contendetur, vel potius ab illo quidem concedetur, quando contraria dicenti confitetur, vera eum opinari, tum, (inquam) Protagoras quoque ipse confitebitur, neque canem neque unumquemque de multis hominem mensuram esse ullius rei, quam non didicerit.* Heind.

ἐξ ὧν γέγ.] Non absona videtur Editoris suspicio verba hæc post *φαίνεται* reponenda conjicientis. Nam quo nunc loco posita leguntur, vix carere possunt vocula *γε,* quam explicationi suæ inseruit Heindorfius. Sed vide tamen an potius legendum sit: *ἐξ ὧν γ' ἔγραψε* vel *ἐξ ὧν γε γέγραφε.* Buttm.

ἐξ ἁπάντων] Priorem hujus loci partem intellexit Ficinus de scriptis Protagoræ. Vertit enim: *ex omnibus igitur, quæ Protagoras edidit, ambigetur.* Sed *ἐξ ἁπάντων* accipiendum pro *ὑφ' ἁπάντων.* Exquisita est dictio: *πάντων ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων.* Sympos. 173. D. *Καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος.* Gorg. 471. C. *Καὶ ἴσως ἔστιν ὅστις Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος, δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὁστισοῦν Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος.* Rep. vi. 498. C. *Τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν—ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους.* Alcib. i. p. 121. A. *Ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσὶν ἐκ βασιλέων.* Sophista 142. D. *Τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον.* Quibus locis satis confirmatur lectionis bonitas Alcib. i. p. 104. A. *Τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι, μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν.* ut retinendum *ἀρξάμενα,* nec cum Gottlebero *ἀρξάμενον* reponendum censeamus. Hujus autem venustatem loci in imitationem vocavit Porphyr. de Abstin. l. i. §. 57. p. 100. *Ὅσῳ ὁ πάντων πατὴρ ἁπλούστερος, καὶ καθαρώτερος, καὶ αὐταρκέστατος,—τόσῳ τὸν προσιόντα αὐτῷ παντοίως καθαρόν τε καὶ ἁγνὸν εἶναι προσήκει ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τελευτῶντα εἰς τὸ εἴσω.*—Posterior loci pars subobscura est, ut assequi eam non potuerit Interpres. Nec tamen immutandum est aliquid, sed diligenti interpretatione expedienda sunt omnia. Difficultas inde exsistit, quod verba: *ὑπό γ'*

δὲ καὶ περὶ ψυχῆς[b] ὁ δρόμος. [§. 77.] Ὥστ' ἐξ ἁπάν-
των τούτων ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται, ἐπιστάμενοι τὸν I. 173.
δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι, σμικροὶ II. i. 241.
δὲ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχάς. τὴν γὰρ αὔξην καὶ τὸ εὐθύ
τε καὶ τὸ[c] ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφῄρηται, ἀναγκά-
ζουσα πράττειν σκολιά, μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἔτι
ἁπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα, οὓς οὐ δυνάμενοι μετὰ
τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς ὑποφέρειν,[d] εὐθὺς ἐπὶ[e] τὸ ψεῦδός
τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι πολλὰ κάμπ-
τονται καὶ συγκλῶνται, ὥσθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἔχοντες[f] τῆς δια-
νοίας εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοί τε καὶ σο-
φοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται. Καὶ[g] οὗτοι μὲν δὴ τοιοῦτοι, ὦ
Θεόδωρε· τοὺς δὲ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ πότερον βούλει διελ-
θόντες ἢ ἐάσαντες πάλιν ἐπὶ τὸν λόγον τραπώμεθα,[h] ἵνα μὴ
καὶ ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, λίαν πολὺ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ μετα-
λήψει τῶν λόγων καταχρώμεθα;

πηνάλλως *ς.—[b] ψυχὰς Σ.—[c] τὸ om b.—[d] ἐπιφέρειν ΣΤF.—[e] ὑπὸ ΓΛ.—[f] ἔχοντας Σ.—[g] καὶ..ἀλλ' om b.—[h] τραπώμεθα Γ: τρεπώμεθα *ς.—[i] τῷ Ε.—[j] οἱ δὲ ἡμέτεροι

ex grammatica ratione explicari; sensus satis apertus est: *nunquam in judiciis obiter de exigui momenti rebus agi* dicit, *sed de ipsa cujusque persona et statu.* αὑτοῦ enim cum Steph. scripsi pro αὐτοῦ, quod cum Ficino interpretatur Fischerus *de re s. caussa ipsa*, quo significatu αὐτὸ nonnisi in formula illa αὐτὸ δείξει usurpari puto. Heind.

περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος] *τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν* s. *θεῖν*, *τὸν περὶ τῆς σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν* obvia est loquendi forma. V. Gataker. Diss. de Nov. Instr. Stilo C. x. p. 67. Wesseling. ad Herodot. viii. 74. Heind.

§. 77. *ἔντονοι καὶ δριμεῖς*] De Rep. vii. p. 519. A. *ἢ οὔπω ἐννενόηκας, τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ πάντα ἐφ' ἃ τέτραπται* etc. Heind.

τὸν δεσπότην] *Domino illi verbis blandiri* [vel *assentari*] *et factis gratificari.* Steph.

τὴν γ. αὔξ. κ. τὸ εὐθὺ] Imitatus hæc est Longinus de Subl. §. 44. ad verbum descripsit Themistius Or. xxi. p. 249. monente Ruhnkenio ad Longin. p. 265. Heind.

μεγάλους κινδ.] Steph. conj. *καὶ μεγάλους*, aut *μεγάλους τε*. At nec his conjecturis opus est. nam verbis *μεγάλους—ἐπιβάλλουσα* ostenditur modus, quo *ἡ ἐκ νέων δουλεία* cogat *πράττειν σκολιὰ*, ita ut possint recte cum verbis præcedentibus conjungi. Quod ipsum, ut multa alia, præclare vidit Ficinus. vertit, *cogens obliqua perversaque patrare facinora, dum discrimina magna formidinesque mollibus adhuc incuteret animis.* Fisch.

μεγάλους κινδ.] *καὶ* vel *τε* nemo præter Stephanum desideret. Quippe prave eos facere illa servitus cogit, dum terrorem teneris animis incutit. Heind.

πολλὰ κάμπτ. καὶ συγκλ.] Ut de Rep. vi. p. 495. E. *τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι καὶ ἀποτεθρυμμένοι* appellantur opifices. Heind.

ἵνα μὴ καὶ] Hipp. Maj. §. 34. *Ἀ, μὴ μέγα, ὦ Ἱππία, λέγε —, μὴ καὶ ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδρᾷ.* Sic ibi utique cum Cornario legendum. Heind.

ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν] Traxerim hæc ad illa §. 79. *ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν.* Heind.

καταχρώμεθα] Nolim h. l. de *abusu* accipi; notat id potius h. l. ut sæpe Latinum *abuti*, *abunde aliquo uti*. Cf. Euthyd. §. 45. de Rep. vii. p. 520. A.

αὐχένος, πολλὰ ἂν ἐμέ τε ἐλέγξας ληροῦντα, ὡς[n] τὸ εἰκός, καὶ σὲ ὁμολογοῦντα, καταδὺς ἂν οἴχοιτο ἀποτρέχων. [§. 74.] Ἀλλ' ἡμῖν ἀνάγκη, οἶμαι, χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, ὁποῖοί[o] τινές ἐσμεν, καὶ τὰ δοκοῦντα ἀεὶ ταῦτα[p] λέγειν. καὶ δῆτα καὶ νῦν ἄλλο τι φῶμεν ὁμολογεῖν[q] ἂν τουτό[r] γε ὁντινοῦν, τὸ εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἑτέρου, εἶναι δὲ καὶ ἀμαθέστερον;

ΘΕΟ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

ΣΩ. Ἦ καὶ ταύτῃ ἂν μάλιστα ἵστασθαι τὸν λόγον, ᾗ ἡμεῖς ὑπεγράψαμεν[s] βοηθοῦντες Πρωταγόρᾳ, ὡς τὰ μὲν πολλὰ ᾗ δοκεῖ ταύτῃ καὶ ἔστιν ἑκάστῳ, θερμά, ξηρά, γλυκέα, πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου· εἰ δέ που ἔν τισι[t] ξυγχωρήσεται διαφέρειν ἄλλον ἄλλου, περὶ τὰ ὑγιεινὰ καὶ νοσώδη ἐθελῆσαι[u] ἂν φάναι μὴ πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δὲ ἱκανὸν εἶναι ἰᾶσθαι αὐτὸ γιγνῶσκον ἑαυτῷ τὸ ὑγιεινόν, ἀλλὰ ἐνταῦθα δὴ ἄλλον ἄλλου διαφέρειν,[v] εἴ πέρ που;

ΘΕΟ. Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως.

§. 75. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ πολιτικῶν, καλὰ μὲν καὶ 1. 172.
αἰσχρὰ καὶ[w] δίκαια καὶ ἄδικα καὶ ὅσια καὶ μή, οἷα ἂν

corr Ξ.—[n] εἰς Π.—[o] οἱ ποῖοι Γ.—[p] ταῦτα Η.—[q] ἢ ὁμολ. rc Γ.—[r] τοῦ ΛΞΣΥΒCF et pr ΓΕ.—[s] ὑπογράψαντες ΣΥ.—[t] τοῖσι Σ.—[u] ἐθελῆσαι corr Ξ.—[v] διαφέρει Σ.—

§. 74. *καὶ τὰ δοκοῦντα ἀεὶ τ. λέγειν*] Ita hæc scripsi et distinxi. Vulgo *καὶ τὰ δοκοῦντα, ἀεὶ ταυτὰ λέγειν*. Sic §. 75. *τὸ κοινῇ δόξαν τοῦτο γίγνεται ἀληθὲς*, neque quidquam tritius est pronomine *οὗτος* ita post participium illato. V. Morus ad Isocrat. Paneg. c. 2. p. 9. vel Iensius ad Lucian. Diall. Mar. iii. Bip. t. ii. p. 355. Heind.

ὁμολ. ἂν τ. γε ὀντ.] Legendum puto *ἢ τοὐτό γε*, ut interpr. *Aliudne quemlibet confiteri dicamus quam hoc alium alio* etc. Steph. Sine caussa. Nam Plato quidem, non tantum *ἄλλό τι ἢ*, sed sæpe simpliciter *ἄλλό τι*, pro *num* usurpasse reperitur. id quod hodie in vulgaribus quoque libellis traditur. Fisch. Steph. legendum putavit *ὁμολ. ἂν ἢ τοὐτό γε*, prægressum illud *ἄλλο τι*, *nonne*, perperam interpretatus. Heind. Ἄλλο τι apud Plat. ita ponitur ut sit, *aliud faciamus quam*. Beck.

ᾗ ἡμεῖς ὑπεγράψ.] Proprie hoc adhibetur de grammatistis litterarum ductus præscribentibus. Protag. p. 326. D. *ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, οὕτως δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα — κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι*. Heind.

εἰ δέ που ἔν τισι συγχ.] Sc. *τις*, quod apud animum repetendum e prægresso *ὀντινοῦν*. Pendent enim hæc, *εἰ δέ που ἔν τισι—ἐθελῆσαι ἂν φάναι* etc. a præcedente illo *φῶμεν*. Accuratius tamen Plato scripsisset, *εἰ δέ που ἔν τισί, τις συγχωρήσεται*. Heind.

καὶ θηρίον δὲ] Notandum hoc *δὲ*, a Platone quidem rarius sic adhibitum, quanquam exempla hujusmodi non desunt. Heind.

§. 75. *καὶ αἰσχρὰ, δίκ. καὶ ἄδικα*] Scribendum arbitror *καὶ αἰσχρ. καὶ δίκ. κ. ἀδ.* In seqq. verba sic jungenda: *οἷα ἂν ἑκάστη πόλις θῆται οἰηθεῖσα ἑαυτῇ*

νεν ἐν πόλει,[t] ἢ τί τῳ[u] κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. [§. 79.] Καὶ ταῦτα πάντ' οὐδ'[v] ὅτι οὐκ οἶδεν οἶδεν·[w] οὐδὲ γὰρ αὐτῶν ἀπέχεται τοῦ εὐδοκιμεῖν χάριν, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια, ταῦτα πάντα[x] ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδέν,[y] ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται[z] κατὰ Πίνδαρον,[a] τά τε γᾶς ὑπένερθε[b] καὶ τὰ ἐπί-

p. 112.—[s] τίς ΛΣΥCEFHb, τί B: τι *s.—[t] ἐν τῇ πόλει b.—[u] τούτῳ Λ.—[v] οὐχ corr Γ.—[w] ὃ εἶδεν 𝔄.—[x] ἅπαντα ταῦτα b.—[y] post οὐδὲν interpunxi cum ΓΞΥEF.—[z] πέτεται b et γρ 𝔄BC.—[a] κατὰ τὸν πίνδαρον b.—[b] ἐπίπερθεν corr Ξ cum s.—[c] ὧν

rectioni Valckenarii in Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 112. C. conjectantis εὖ δὲ ἢ ἑτέρως τι γέγονεν ἐν πόλει ex Iamblich. Protr. C. xiv. p. 84. Heind. Dubito an ita non dicatur εὖ—κακῶς γεγονέναι. Beck.

εὖ δὲ ἢ κ. τι] Themist. Orat. xxi. 262. B. Οὐδὲ γὰρ εἰ κακῶς τι γέγονεν ἐν τῇ πόλει, ἤτοι τι κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. Ex Themistio Plato τι τῳ κακὸν pro τί τῳ κακὸν recipiat, hic autem illi οὐδὲ γὰρ εὖ ἢ κακῶς restituat. Laudat hunc locum Porphyr. de Abstin. l. i. p. 60. sqq. His ita conscriptis, Ruhnkenii annotata ad hujus loci Scholion inspiciens, hos auctores citatos reperi: "Ammian. Marc. p. 68. Lucan. v. 182. Pindar. Pyth. ix. 84. Them. p. 97. 262. Lucian. t. ii. p. 208. Aristid. t. i. p. 18." Heusd.

εὖ δὲ ἢ κ. τις] Proba mihi videtur ea, quam Editor recepit, scriptura: sed vetus tamen hic mendum insedisse, declarat Themistii locus; unde quod Platoni reddi voluit Heusdius τι τῳ κακὸν pro τί τῳ κακὸν, in eo accentus rationem neglexit. Nimirum utique scribi debet τί τῳ, etiam quum utraque vocula enclitica est; præfixo igitur illo ἢ, scribendum ἢ τί τῳ. Atque ita ipse olim hæc scribi malebam, pendere hæc putans ab omissa in præcedentibus quoque vocula εἰ; nunc assentior Heindorfio utrumque hoc interrogative accipiendum scribendumque judicanti ἢ τί τῷ (pro τίνι). Nam εἰ (an) nunquam omittitur, sed πότερον omittitur in disjunctiva propositione, velut in hac εὖ δὲ ἢ κακῶς: ut, quum simplex h. l. subjiciatur propositio, hæc non possit pendere ab intellecto illo πότερον, sed aut inseri debeat εἰ aut saltem interrogative scribi τί. Buttm.

ἢ τί τῳ κακὸν] Ut infamia scelerumque illa παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων τῶν θεῶν in posteris pœna (Phædr. §. 49.)—In his ἢ τί τῳ scribendum fortasse τῷ. Heind.

αὐτὸν λέλ.] Bas. 1. 2. αὐτῶν. Fisch.

αὐτὸν λέλ.] Exspectabas αὐτοὺς, sed conf. nostra ad Gorg. §. 75. Heind.

ἢ οἱ τῆς θ. λ. χόες] *Quam, qui proverbio dicitur, congiorum in mari numerus.* Schol. παροιμία ἐπὶ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ ἐμπείρου. Loquendi genus hinc sumpsit Themist. Orat. i. p. 43. ubi vid. Petav. p. 533. Heind.

§. 79. καὶ οὐδὲν, ἀτιμ.] Male vulgo hæc jungunt καὶ οὐδὲν ἀτιμ. Heind.

κατὰ Πίνδ.] Possunt hoc loco Carminum Pindari fragmenta augeri ab Henr. Stephano collecta: qui tamen in iis habet locum Clementis Alex. Stromm. v. p. 249. ubi hæc ipsa Socraticæ disputationis particula repetitur. Sed quia lectio librorum Clementis multum discrepat a lectione librorum Platonis editorum: totum locum ex editione P. Victorii principe apposuimus, ut lectores possent ipsi de varietate lectionis judicare: λέγωμεν δὴ περὶ τῶν κορυφαίων, τί γὰρ ἄν τις τοὺς γε φαύλως διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ; λέγοι. οὗτοι δέ που, οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἴσασι τὴν ὁδὸν: οὔτε ὅπου δικαστήριον ἢ βουλευτήριον, ἤτι κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως συνέδριον: νόμους δὲ καὶ ψηφίσματα γεγραμμένα, οὔτε ὁρῶσιν, οὔτε ἀκούουσιν: σπουδαὶ δὲ ἑταιριῶν καὶ σύνοδοι, καὶ οἱ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι, οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς: εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει, ἢ τί τῷ κακόν ἐστι γεγονὸς ἐκ προγόνων, μᾶλλον

ΣΩ. Φαινόμεθα. καὶ πολλάκις μέν γε δή, ὦ δαιμόνιε, καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ἀτὰρ[k] καὶ νῦν, ὡς εἰκότως οἱ[l] ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες[m] εἰς τὰ δικαστήρια ἰόντες γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες.

ΘΕΟ. Πῶς[n] δὴ οὖν λέγεις;

ΣΩ. Κινδυνεύουσιν[o] οἱ ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς τοιούτοις ii. i. 240.
ἐκ νέων κυλινδούμενοι[p] πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ τοιᾷδε διατριβῇ[q] τεθραμμένους ὡς οἰκέται πρὸς ἐλευθέρους τεθράφθαι.[r]

ΘΕΟ. Πῇ δή;[s]

ΣΩ. Ἧι τοῖς μέν, τοῦτο ὃ σὺ εἶπες,[t] ἀεὶ πάρεστι σχολὴ καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται, ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν, οὕτω κἀκεῖνοι, ἐὰν αὐτοὺς[u] ὁ ἐπελθὼν τοῦ προκειμένου

ƀ ad 483, 15. διαφέρειν.—[m] ἐνδιατρίψαντες ΛC.—[n] πῶς...λέγεις om ƀ.—[o] κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἐν τοῖς δικ. ƀ.—[p] καλινδούμενοι ς.—[q] τριβῇ ƀ.—[r] τετράφθαι ΧΓΔ et pr Π. (ἰν superscr.)—[s] πῶς ΣΥ: πῇ δή om ƀ.—[t] ὃ σὺ εἶπες om ƀ.—[u] αὐτοῖς ƀ.—[v] ἡμᾶς E.—

his verbis apposui, ut in margine Stephanus faciendum indicavit. Pessime Ficinus, οὔκουν exprimens: *Haud igitur otiosi sumus, o Socr.* Heind.

κινδ. οἱ ἐν δικ. καὶ τοῖς τοι.] Schol. οἷον, ἐργαστηρίοις, ἐμπορίαις. Imo potius ὄχλοις, συλλόγοις, ut Gorg. §. 22. ἐν δικαστηρίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. Cf. Theæt. §. 78. Heind.

καλινδούμενοι] Bas. 2. κυλινδούμενοι, vulgari permutatione. V. Fischer. ad Plat. Phædon. 30. p. 341. Heind.

πῇ δή] Bas. 2. πῶς. Ast altera lectio accommodatior est responso Socratis. Fisch.

ᾗ τοῖς μὲν] Prima verba aliter distinxi, ex Msto. Serran. [Sic vertit: '*Quoniam videlicet (quod et tu modo dicebas) his semper otium adest, et in otio et tranquillitate sermones instituunt: quemadmodum nos jam tertium sermones ex uno in alium serie quadam connectimus. ita et fere philosophis, si quis præter primarium inciderit sermo (quemadmodum et nunc placuit nobis) nihil curæ est aut longa aut brevi oratione persequi dicendo, dummodo rem ipsam adipiscantur.*']

τοῦτο ὃ σὺ εἶπες] *Id quod tu dicebas*, supra verbis illis, Οὐκοῦν σχολὴν ἄγομεν; Heind.

τοῦτο ὃ] *Id quod*, attigi ad Gorg. §. 38. Heind.

ποιοῦνται] Post hoc hypostigmen sustuli, ut hæc quoque ὥσπερ ἡμεῖς etc. pendeant a prægresso illo ᾗ, uti et illa deinceps οἱ δὲ ἐν ἀσχολίᾳ etc. Ante ὥσπερ autem ne quis desideret jungendi voculam καὶ vel γὰρ, obvia sunt hujusmodi sive asyndeti sive anacoluthi exempla. De Rep. v. p. 497. B. τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως, διὸ καὶ στρέφεσθαί τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτήν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος—εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν, in quibus frustra Steph. καὶ ante ὥσπερ inserere jubebat. Ibid. viii. p. 557. C. Κινδυνεύει—καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι, ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. de Legg. iii. p. 685. C. ἦν γὰρ ἔτι τὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης σχῆμα τὸ σωζόμενον οὐ μικρόν, καθάπερ νῦν τὸν μέγαν βασιλέα φοβούμεθα ἡμεῖς, καὶ τότε ἐκείνην τὴν συσταθεῖσαν σύνταξιν ἐδέδισαν οἱ τότε. Conf. Cratyl. §. 24. §. 88. Heind.

μα ἐπὶ πάντας[o] ὅσοι ἐν[p] φιλοσοφίᾳ διάγουσι. τῷ γὰρ ὄντι τὸν τοιοῦτον[q] ὁ μὲν πλησίον καὶ ὁ γείτων λέληθεν, οὐ μόνον ὅ τι πράττει, ἀλλ' ὀλίγου καὶ εἰ ἄνθρωπός ἐστιν ἤ τι ἄλλο θρέμμα· τί δέ ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ τί τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν ἢ πάσχειν, ζητεῖ τε καὶ πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. μανθάνεις[r] γάρ που, ὦ Θεόδωρε. ἢ οὔ;

ΘΕΟ. Ἔγωγε· καὶ[s] ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τοιγάρτοι, ὦ φίλε,[t] ἰδίᾳ τε συγγιγνόμενος ὁ τοιοῦτος ἑκάστῳ καὶ δημοσίᾳ, ὅ περ ἀρχόμενος ἔλεγον, ὅταν ἐν δικαστηρίῳ ἤ που ἄλλοθι ἀναγκασθῇ περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν[u] ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι,[v] γέλωτα παρέχει οὐ μόνον Θρᾴτταις[w] ἀλλὰ καὶ τῷ ἄλλῳ ὄχλῳ, εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη δεινή, δόξαν ἀβελτερίας[x] παρεχομένη. [§. 81.] Ἔν τε[y] γὰρ ταῖς λοιδορίαις ἴδιον ἔχει οὐδὲν[z] οὐ- II. i. 244.
δένα λοιδορεῖν,[a] ἅτ' οὐκ εἰδὼς κακὸν οὐδὲν οὐδενὸς ἐκ τοῦ μὴ μεμελετηκέναι·[b] ἀπορῶν οὖν γελοῖος φαίνεται· ἔν τε τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς[c] τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις οὐ προσποιήτως ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν[d] ἔνδηλος γιγνόμενος ληρώδης[e] δοκεῖ εἶναι. τύραννόν τε γὰρ ἢ βασιλέα ἐγκωμιαζόμενον

ΑΓ.—[o] πάντα ℵΔ et pr Π.—[p] ἐπὶ ƀ.—[q] τῶν τοιούτων C.—[r] μανθάνεις...λέγεις om ὑπὸ ƀ.—[s] καὶ om Π.—[t] ὦ φίλε om ƀ.—[u] ἐν Π.—[v] διαλέγεται ΣΥ.—[w] θράιτταις ℵ: Θράτταις ς.—[x] ἀβελτερίας ℵΔ: ἀβελτηρίας ς.—[y] γε ς.—[z] οὐδὲν post λοιδορεῖν ponit ℵ.—[a] λοιδορεῖν...οὐδενὸς in mg ponit ℵ.—[b] ἐμμεμελετηκέναι ς.—[c] ταῖς om ƀ.—[d] λέγων ΣΥ et fortasse pr Ξ.—[e] καὶ ληρώδης Γ.—[f] συβότην Γ, συβάτην Η.—

ermacherus, simillimum comparans locum Plat. Euthyphr. p. 11. c. Τοῦ ἡμετέρου προγόνου, ὦ Εὐθύφρον, ἔοικεν εἶναι Δαιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα· καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ. νῦν δὲ, σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν, ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Buttm.

ἤ τι ἄ. θρέμμα] Vel, *An aliud pecus.* quoniam hic non dixit ἄλλο ζῶον, sed ἄλλο θρέμμα. Steph. [Nam verterat Serranus: *aut aliud animal.*]

παρὰ πόδας] Bas. 1. 2. περὶ —, male. Sed ista lectio extitisse videtur e nota, qua particula παρὰ scripta est in libris antiquis, atque adeo Ald. Fisch.

εἰς φρέατα—ἐμπίπτων] Supra §. 58. τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχόμενος. Heind.

§. 81. ἔν τε γὰρ ταῖς λ.] Vulgo ἔν γε. Particulam τε requirunt subsequentia illa ἔν τε τοῖς ἐπαίνοις—. Heind.

ἐκ τοῦ μὴ μεμελετηκέναι] Sic Bas. 2. Vitiose Ald. Bas. 1. ἐμμελετηκέναι, unde vulgatum ἐμμεμελετηκέναι fecit Stephanus. Heind.

τύραννόν τε γὰρ—ἐγκωμ.] Vellem bis additum ἀκούων, velut paullo post ὅταν—ἀκούσῃ ὥς τις ἄρα—κέκτηται. πάνυ σμικρὰ

δὲ καὶ περὶ ψυχῆς[b] ὁ δρόμος. [§. 77.] Ὥστ' ἐξ ἁπάντων τούτων ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται, ἐπιστάμενοι τὸν I. 173.
δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι, σμικροὶ II. i. 241.
δὲ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχάς. τὴν γὰρ αὔξην καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ[c] ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφῄρηται, ἀναγκάζουσα πράττειν σκολιά, μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἔτι ἁπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα, οὓς οὐ δυνάμενοι μετὰ τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς ὑποφέρειν,[d] εὐθὺς ἐπὶ[e] τὸ ψεῦδός τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται, ὥσθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἔχοντες[f] τῆς διανοίας εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται. Καὶ[g] οὗτοι μὲν δὴ τοιοῦτοι, ὦ Θεόδωρε· τοὺς δὲ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ πότερον βούλει διελθόντες ἢ ἐάσαντες πάλιν ἐπὶ τὸν λόγον τραπώμεθα,[h] ἵνα μὴ καὶ ὃ[i] νῦν δὴ ἐλέγομεν, λίαν πολὺ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ μεταλήψει τῶν λόγων καταχρώμεθα;

τηνάλλως *s.—[b] ψυχὰς Σ.—[c] τὸ om b.—[d] ἐπιφέρειν ΣΥF.—[e] ὑπὸ ΓΛ.—[f] ἔχοντας Σ.—[g] καὶ...ἀλλ' om b.—[h] τραπώμεθα Γ: τρεπώμεθα *s.—[i] τῷ E.—[j] οἱ δὲ ἡμέτεροι

ex grammatica ratione explicari; sensus satis apertus est: *nunquam in judiciis obiter de exigui momenti rebus agi* dicit, *sed de ipsa cujusque persona et statu.* αὐτοῦ enim cum Steph. scripsi pro αὑτοῦ, quod cum Ficino interpretatur Fischerus *de re s. caussa ipsa*, quo significatu αὐτὸ nonnisi in formula illa αὐτὸ δείξει usurpari puto. Heind.

περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος] τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν s. θεῖν, τὸν περὶ τῆς σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν obvia est loquendi forma. V. Gataker. Diss. de Nov. Instr. Stilo C. x. p. 67. Wesseling. ad Herodot. viii. 74. Heind.

§. 77. ἔντονοι καὶ δριμεῖς] De Rep. vii. p. 519. A. ἢ οὔπω ἐννενόηκας, τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ πάντα ἐφ' ἃ τέτραπται etc. Heind.

τὸν δεσπότην] *Domino illi verbis blandiri* [vel *assentari*] *et factis gratificari.* Steph.

τὴν γ. αὔξ. κ. τὸ εὐθὺ] Imitatus hæc est Longinus de Subl. §. 44. ad verbum descripsit Themistius Or. xxi. p. 249. monente Ruhnkenio ad Longin. p. 265. Heind.

μεγάλους κινδ.] Steph. conj. καὶ μεγάλους, aut μεγάλους τε. At nec his conjecturis opus est. nam verbis μεγάλους—ἐπιβάλλουσα ostenditur modus, quo ἡ ἐκ νέων δουλεία cogat πράττειν σκολιὰ, ita ut possint recte cum verbis præcedentibus conjungi. Quod ipsum, ut multa alia, præclare vidit Ficinus. vertit, *cogens obliqua perversaque patrare facinora, dum discrimina magna formidinesque mollibus adhuc incuteret animis.* Fisch.

μεγάλους κινδ.] καὶ vel τε nemo præter Stephanum desideret. Quippe prave eos facere illa servitus cogit, dum terrorem teneris animis incutit. Heind.

πολλὰ κάμπτ. καὶ συγκλ.] Ut de Rep. vi. p. 495. E. τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι καὶ ἀποτεθρυμμένοι appellantur opifices. Heind.

ἵνα μὴ καὶ] Hipp. Maj. §. 34. Ἃ, μὴ μέγα, ὦ Ἱππία, λέγε —, μὴ καὶ ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδρᾷ. Sic ibi utique cum Cornario legendum. Heind.

ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν] Traxerim hæc ad illa §. 79. ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν. Heind.

καταχρώμεθα] Nolim h. l. de abusu accipi; notat id potius h. l. ut sæpe Latinum *abuti, abunde aliquo uti.* Cf. Euthyd. §. 45. de Rep. vii. p. 520. A.

καὶ ἐπὶ σμικρὸν[p] ὁρώντων ἡγεῖται τὸν ἔπαινον, ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δυναμένων εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ βλέπειν οὐδὲ λογίζεσθαι I. 175. ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἑκάστῳ γεγόνασιν ἀναρίθμητοι, II. i. 245. ἐν αἷς πλούσιοι καὶ πτωχοὶ καὶ βασιλεῖς[q] καὶ δοῦλοι βάρβαροί τε καὶ Ἕλληνες πολλάκις μυρίοι γεγόνασιν ὁτῳοῦν, ἀλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος ἄτοπα[r] αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας, ὅτι δὲ ὁ[s] ἀπ' Ἀμφιτρύωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστὸς[t]

ἀμβλὺν r.—[p] σμικρῶν ΞΤ.—[q] βασιλεῖς (ῆ) Ϫ.—[r] ἄτοπ' b.—[s] ὁ om Λ.—[t] πέντε καὶ (μπτος)

Quæ autem dicunt ii, qui progenies celebrant etc. Articulus τὰ manifesto pertinet ad seq. γένη. Heind.

ἐπὶ σμικρὸν] *Ad res exig. oculos mentis convertentium: et qui præ imperitia etc.* Steph.

ἀλλ' ἐπὶ π.] *Sed vigintiquinque avorum serie glorientur, genusque suum ad Herc. Amph. fil. referant. hæc, inquam, absurdæ cujusdam circa rem parvam curiositatis illi esse videtur.* vel, *Hominis esse videtur, qui absurde in re perexigua sit curiosus.* Deesse autem aliqua puto huic loco, et posse ita expleri, ἀναφερόντων εἰς Ἡρ. τὸν Ἀμφ. τὸ γένος. ταῦτα δὴ ἄτοπα etc. Steph. At nomen γένος jam reliqua Socratis oratione continetur, qua sententiam, et verba ταῦτα δὴ hic alieno sane posita essent loco. Fisch.

σεμνυνομένων] Iterum hic genitivus pertinet ad seq. σμικρολογίας. Heind.

ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα] Sc. τὸ γένος, quemadmodum ἀναφέρειν sine casu, quanquam in re alia, adhibetur Alcib. i. p. 110. D. Οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων, et ibid. mox p. 111. A. οὐκ ἂν ἔχοιμι ἐμαυτοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῂς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους. Cratyl. §. 90. οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅ,τι ἐπανένεγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων. Phædr. §. 29. εἰς τοῦτο ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες τὴν σκέψιν ποιώμεθα. Ita non opus existimo, illud τὸ γένος post Ἀμφιτρύωνος inculcare cum Stephano, qui idem quum hæc ita constituenda putaret, καὶ ἀναφερόντων—τὸν Ἀμφιτρύωνος τὸ γένος. Ταῦτα δὴ ἄτοπα etc. structuræ tenorem parum perspexerat. Heind.

ἄτοπα τῆς σμικρολογίας] Dictum pro ἄτοπος σμικρολογία. Similiter Apolog. p. 41. C. ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως, quod Stephanus non debebat mutare in ἀμηχάνου. de Rep. i. p. 328. E. καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅ,τι σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί, πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Heind.

ὅτι δὲ ὁ ἀπ' Ἀ.—πεντεκαιεικοστὸς] Sic junctim cum Stephano scripsi pro πέντε καὶ εἰκοστός. Constructionis hæc est ratio: γελᾷ οὐ δυνάμενον λογίζεσθαι, ὅτι ὁ ἀπ' Ἀμφιτρύωνος—ἀπ' αὐτοῦ. *Ridet istum stemmatis sui ostentatorem quinque et viginti majorum numero superbientem et ad Herculem illum Amphitruonis genus referentem, quod reputare non possit, si ultra Amphitruonem sursum magis usque ad vigesimum ab illo quintum et ab ipso quinquagesimum ascenderit, hunc unum de multis ac fortasse omnium vilissimum reperiri posse.* Nimirum ὁ πεντηκοστὸς ἀπ' αὐτοῦ (*ab ipso hoc stemmatis sui ostentatore*) idem est manifesto, quem modo dixit τὸν ἀπ' Ἀμφιτρύωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστόν, ut in hoc αὐτοῦ ad singularem numerum oratio deflexerit. V. not. ad §. 78. Jam pro vulgato δυναμένων et propter hoc αὐτοῦ et propter illud γελᾷ, quod accusativum suum flagitat, certa et evidente conjectura reposui δυνάμενον, deleta μέσῃ στιγμῇ, quæ vulgo post γελᾷ ponitur. Pro τύχῃ autem haud dubie reponendum τύχη, recto casu. οἵα τύχη αὐτῷ συνέβαινεν idem fere est quod οἷος ἔτυχεν. Heind. Δυναμένων retinui, absolutum genitivum, *quum non possint* sc. οἱ σεμνυνόμενοι. Beck.

νεν ἐν πόλει,[t] ἢ τί τῳ[u] κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. [§. 79.] Καὶ ταῦτα πάντ' οὐδ'[v] ὅτι οὐκ οἶδεν οἶδεν·[w] οὐδὲ γὰρ αὐτῶν ἀπέχεται τοῦ εὐδοκιμεῖν χάριν, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια, ταῦτα πάντα[x] ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδέν,[y] ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται[z] κατὰ Πίνδαρον,[a] τά τε γᾶς ὑπένερθε[b] καὶ τὰ ἐπί-

p. 112.—[s] τίς ΛΣΥCEFHϐ, τί B: τι *ς.—[t] ἐν τῇ πόλει ϐ.—[u] τούτῳ Λ.—[v] οὐχ corr Γ.—[w] ὁ εἶδεν ꝸ.—[x] ἅπαντα ταῦτα ϐ.—[y] post οὐδὲν interpunxi cum ΓΞΥΕF.—[z] πέτεται ϐ et γρ ꝸBC.—[a] κατὰ τὸν πίνδαρον ϐ.—[b] ἐπίπερθεν corr Ξ cum ς.—[c] ὧν

rectioni Valckenarii in Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 112. C. conjectantis *εὖ δὲ ἢ ἑτέρως τι γέγονεν ἐν πόλει* ex Iamblich. Protr. C. xiv. p. 84. Heind. Dubito an ita non dicatur *εὖ—κακῶς γεγονέναι*. Beck.

εὖ δὲ ἢ κ. τι] Themist. Orat. xxi. 262. B. Οὐδὲ *γὰρ εἰ κακῶς τι γέγονεν ἐν τῇ πόλει, ἤτοι τι κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες*. Ex Themistio Plato *τι τῳ κακὸν* pro *τί τῳ κακὸν* recipiat, hic autem illi *οὐδὲ γὰρ εὖ ἢ κακῶς* restituat. Laudat hunc locum Porphyr. de Abstin. l. i. p. 60. sqq. His ita conscriptis, Ruhnkenii annotata ad hujus loci Scholion inspiciens, hos auctores citatos reperi: "Ammian. Marc. p. 68. Lucan. v. 182. Pindar. Pyth. ix. 84. Them. p. 97. 202. Lucian. t. ii. p. 208. Aristid. t. i. p. 18." Heusd.

εὖ δὲ ἢ κ. τις] Proba mihi videtur ea, quam Editor recepit, scriptura: sed vetus tamen hic mendum insedisse, declarat Themistii locus; unde quod Platoni reddi voluit Heusdius *τι τῳ κακὸν* pro *τί τῳ κακὸν*, in eo accentus rationem neglexit. Nimirum utique scribi debet *τί τῳ*, etiam quum utraque vocula enclitica est; præfixo igitur illo *ἢ*, scribendum *ἢ τί τῳ*. Atque ita ipse olim hæc scribi malebam, pendere hæc putans ab omissa in præcedentibus quoque vocula *εἰ*; nunc assentior Heindorfio utrumque hoc interrogative accipiendum scribendumque judicanti *ἢ τί τῷ* (pro *τίνι*). Nam *εἰ* (*an*) nunquam omittitur, sed *πότερον* omittitur in disjunctiva propositione, velut in hac *εὖ δὲ ἢ κακῶς*: ut, quum simplex h. l. subjiciatur propositio, hæc non possit pendere ab intellecto illo *πότερον*, sed aut inseri debeat *εἰ* aut saltem interrogative scribi *τί*. Buttm.

ἢ τί τῳ κακὸν] Ut infamia scelerumque illa *παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων τῶν θεῶν* in posteris pœna (Phædr. §. 49.)—In his *ἢ τί τῳ* scribendum fortasse *τῷ*. Heind.

αὐτὸν λέλ.] Bas. 1. 2. *αὐτῶν*. Fisch.

αὐτὸν λέλ.] Exspectabas *αὐτοὺς*, sed conf. nostra ad Gorg. §. 75. Heind.

ἢ οἱ τῆς θ. λ. χόες] *Quam, qui proverbio dicitur, congiorum in mari numerus.* Schol. *παροιμία ἐπὶ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ ἐμπείρου*. Loquendi genus hinc sumpsit Themist. Orat. i. p. 43. ubi vid. Petav. p. 533. Heind.

§. 79. *καὶ οὐδὲν, ἀτιμ.*] Male vulgo hæc jungunt *καὶ οὐδὲν ἀτιμ.* Heind.

κατὰ Πίνδ.] Possunt hoc loco Carminum Pindari fragmenta augeri ab Henr. Stephano collecta: qui tamen in iis habet locum Clementis Alex. Stromm. v. p. 249. ubi hæc ipsa Socraticæ disputationis particula repetitur. Sed quia lectio librorum Clementis multum discrepat a lectione librorum Platonis editorum: totum locum ex editione P. Victorii principe apposuimus, ut lectores possent ipsi de varietate lectionis judicare: *λέγωμεν δὴ περὶ τῶν κορυφαίων, τί γὰρ ἄν τις τοὺς γε φαύλως διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ; λέγοι. οὗτοι δέ που, οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἴσασι τὴν ὁδὸν: οὔτε ὅπου δικαστήριον ἢ βουλευτήριον, ἤτι κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως συνέδριον: νόμους δὲ καὶ ψηφίσματα γεγραμμένα, οὔτε ὁρῶσιν, οὔτε ἀκούουσιν: σπουδαὶ δὲ ἑταιριῶν καὶ σύνοδοι, καὶ οἱ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι, οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς: εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει, ἢ τί τῷ κακόν ἐστι γεγονὸς ἐκ προγόνων, μᾶλλον*

καὶ ἐπὶ σμικρὸν[p] ὁρώντων ἡγεῖται τὸν ἔπαινον, ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δυναμένων εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ βλέπειν οὐδὲ λογίζεσθαι I. 175. ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἑκάστῳ γεγόνασιν ἀνα- II. i. 245. ρίθμητοι, ἐν αἷς πλούσιοι καὶ πτωχοὶ καὶ βασιλεῖς[q] καὶ δοῦλοι βάρβαροί τε καὶ Ἕλληνες πολλάκις μυρίοι γεγόνασιν ὁτῳοῦν, ἀλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος ἄτοπα[r] αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας, ὅτι δὲ ὁ[s] ἀπ' Ἀμφιτρύωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστὸς[t]

ἀμβλὺν s.—[p] σμικρῶν ΣΥ.—[q] βασιλεῖς (ῆ) Ꮮ.—[r] ἄτοπ' b.—[s] ὁ om Λ.—[t] πέντε καὶ (μπτος)

Quæ autem dicunt ii, qui progenies celebrant etc. Articulus τὰ manifesto pertinet ad seq. γένη. Heind.

ἐπὶ σμικρὸν] *Ad res exig. oculos mentis convertentium: et qui præ imperitia etc.* Steph.

ἀλλ' ἐπὶ π.] *Sed vigintiquinque avorum serie glorientur, genusque suum ad Herc. Amph. fil. referant. hæc, inquam, absurdæ cujusdam circa rem parvam curiositatis illi esse videtur.* vel, *Hominis esse videtur, qui absurde in re perexigua sit curiosus.* Deesse autem aliqua puto huic loco, et posse ita expleri, ἀναφερόντων εἰς Ἡρ. τὸν Ἀμφ[illegible]. ταῦτα δὴ ἄτοπα etc. Steph. [illegible] γένος jam reliqua Socratis [illegible]tur, qua sententiam, et [illegible]ic alieno sane posita es[illegible] [illegible]νυομέ[illegible] genitivus [illegible]t ad [illegible]. Heind. [illegible]] Sc. τὸ γ[illegible] [illegible]πειν sine c[illegible] [illegible]ibetur Al[illegible] [illegible]υδαίους γ[illegible] τοὺς πολ[illegible] p. 111. [illegible] διδάσ[illegible] [illegible]ω, οἱ[illegible] διδασκ[illegible] [illegible]ομεν το[illegible] [illegible]ν περὶ [illegible] Ph[illegible]o [illegible]s καὶ [illegible]ιν [illegible]ud [illegible]t' Α[illegible] cum [illegible] con- [illegible]ων—τὸν [illegible] δὴ ἄτοπα [illegible]m perspex-

ἄτοπα τῆς σμικρολογίας] Dictum pro ἄτοπος σμικρολογία. Similiter Apolog. p. 41. C. ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως, quod Stephanus non debebat mutare in ἀμηχάνου. de Rep. i. p. 328. E. καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅ,τι σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί, πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Heind.

ὅτι δὲ ὁ ἀπ' Ἀ.—πεντεκαιεικοστὸς] Sic junctim cum Stephano scripsi pro πέντε καὶ εἰκοστός. Constructionis hæc est ratio: γελᾷ οὐ δυνάμενον λογίζεσθαι, ὅτι ὁ ἀπ' Ἀμφιτρύωνος—ἀπ' αὐτοῦ. *Ridet istum stemmatis sui ostentatorem quinque et viginti majorum numero superbientem et ad Herculem illum Amphitruonis genus referentem, quod reputare non possit, si ultra Amphitruonem sur[illegible]um magis usque ad vigesimum ab illo [illegible]um et ab ipso quinquagesimum as[illegible]it, hunc unum de multis ac fortasse [illegible] vilissimum reperiri posse.* Ni[illegible] ὁ πεντηκοστὸς ἀπ' αὐτοῦ (*ab ipso [illegible]emmatis sui ostentatore*) idem est [illegible]festo, quem modo dixit τὸν ἀπ' Ἀμ[illegible]ρύωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστὸν, [illegible] in hoc αὐτοῦ ad singularem numerum oratio deflexerit. V. not. ad §. 78. Jam pro vulgato δυναμένων et propter hoc αὐτοῦ et propter illud γελᾷ, quod accusativum suum flagitat, certa et evidente conjectura reposui δυνάμενον, deleta μέσῃ στιγμῇ, quæ vulgo post γελᾷ ponitur. Pro τύχῃ autem haud dubie reponendum τύχη, recto casu. οἷα τύχη αὐτῷ συνέβαινεν idem fere est quod οἷος ἔτυχεν. Heind. Δυναμένων retinui, absolutum genitivum, *quum non possint* sc. οἱ σεμνυνόμενοι. Beck.

μα ἐπὶ πάντας[o] ὅσοι ἐν[p] φιλοσοφίᾳ διάγουσι. τῷ γὰρ ὄντι τὸν τοιοῦτον[q] ὁ μὲν πλησίον καὶ ὁ γείτων λέληθεν, οὐ μόνον ὅ τι πράττει, ἀλλ' ὀλίγου καὶ εἰ ἄνθρωπός ἐστιν ἤ τι ἄλλο θρέμμα· τί δέ ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ τί τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν ἢ πάσχειν, ζητεῖ τε καὶ πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. μανθάνεις[r] γάρ που, ὦ Θεόδωρε. ἢ οὔ;

ΘΕΟ. Ἔγωγε· καὶ[s] ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τοιγάρτοι, ὦ φίλε,[t] ἰδίᾳ τε συγγιγνόμενος ὁ τοιοῦτος ἑκάστῳ καὶ δημοσίᾳ, ὅ περ ἀρχόμενος ἔλεγον, ὅταν ἐν δικαστηρίῳ ἤ που ἄλλοθι ἀναγκασθῇ περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν[u] ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι,[v] γέλωτα παρέχει οὐ μόνον Θρᾴτταις[w] ἀλλὰ καὶ τῷ ἄλλῳ ὄχλῳ, εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη δεινή, δόξαν ἀβελτερίας[x] παρεχομένη. [§. 81.] Ἔν τε[y] γὰρ ταῖς λοιδορίαις ἴδιον ἔχει οὐδὲν[z] οὐ- II. i. 244.
δένα λοιδορεῖν,[a] ἅτ' οὐκ εἰδὼς κακὸν οὐδὲν οὐδενὸς ἐκ τοῦ μὴ μεμελετηκέναι·[b] ἀπορῶν οὖν γελοῖος φαίνεται· ἔν τε τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς[c] τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις οὐ προσποιήτως ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν[d] ἔνδηλος γιγνόμενος ληρώδης[e] δοκεῖ εἶναι. τύραννόν τε γὰρ ἢ βασιλέα ἐγκωμιαζόμενον

ΛΓ.—[o] πάντα 𝔛Δ et pr Π.—[p] ἐπὶ 𝔟.—[q] τῶν τοιούτων C.—[r] μανθάνεις...λέγεις om
ὑπὸ
𝔟.—[s] καὶ om Π.—[t] ὦ φίλε om 𝔟.—[u] ἐν Π.—[v] διαλέγεται ΣΥ.—[w] θράιτταις 𝔛: Θράτταις ς.—[x] ἀβελτερίας 𝔛Δ: ἀβελτηρίας ς.—[y] γε ς.—[z] οὐδὲν post λοιδορεῖν ponit 𝔛.—[a] λοιδορεῖν...οὐδενὸς in mg ponit 𝔛.—[b] ἐμμεμελετηκέναι ς.—[c] ταῖς om 𝔟.—[d] λέγων ΣΥ et fortasse pr Ξ.—[e] καὶ ληρώδης Γ.—[f] συβότην Γ, συβάτην Η.—

ermacherus, simillimum comparans locum Plat. Euthyphr. p. 11. c. Τοῦ ἡμετέρου προγόνου, ὦ Εὐθύφρον, ἔοικεν εἶναι Δαιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα· καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ. νῦν δὲ, σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν, ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Buttm.

ἤ τι ἄ. θρέμμα] Vel, *An aliud pecus.* quoniam hic non dixit ἄλλο ζῶον, sed ἄλλο θρέμμα. Steph. [Nam verterat Serranus: *aut aliud animal.*]

παρὰ πόδας] Bas. 1. 2. περὶ —, male. Sed ista lectio extitisse videtur e nota, qua particula παρὰ scripta est in libris antiquis, atque adeo Ald. Fisch.

εἰς φρέατα—ἐμπίπτων] Supra §. 58. τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχόμενος. Heind.

§. 81. ἔν τε γὰρ ταῖς λ.] Vulgo ἔν γε. Particulam τε requirunt subsequentia illa ἔν τε τοῖς ἐπαίνοις—. Heind.

ἐκ τοῦ μὴ μεμελετηκέναι] Sic Bas. 2. Vitiose Ald. Bas. 1. ἐμμελετηκέναι, unde vulgatum ἐμμεμελετηκέναι fecit Stephanus. Heind.

τύραννόν τε γὰρ—ἐγκωμ.] Vellem his additum ἀκούων, velut paullo post ὅταν—ἀκούσῃ ὥς τις ἄρα—κέκτηται. πάνυ σμικρὰ

ἕνα τῶν νομέων, οἷον συβώτην[f] ἢ ποιμένα ἤ τινα βουκόλον, ἡγεῖται ἀκούειν εὐδαιμονιζόμενον πολὺ βδάλλοντα· δυσκολώτερον δὲ ἐκείνων ζῶον καὶ[g] ἐπιβουλότερον ποιμαίνειν τε καὶ βδάλλειν νομίζει αὐτούς· ἄγροικον[h] δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπ' ἀσχολίας[i] οὐδὲν ἧττον τῶν νομέων τὸν τοιοῦτον[j] ἀναγκαῖον γίγνεσθαι, σηκὸν ἐν ὄρει[k] τὸ τεῖχος περιβεβλημένον. γῆς δὲ ὅταν μυρία πλέθρα ἢ ἔτι πλείω ἀκούσῃ ὥς[l] τις ἄρα κεκτημένος θαυμαστὰ πλήθει[m] κέκτηται, πάνσμικρα[n] δοκεῖ ἀκούειν εἰς ἅπασαν εἰωθὼς τὴν γῆν βλέπειν. [§. 82.] Τὰ δὲ δὴ γένη ὑμνούντων, ὡς γενναῖός τις ἑπτὰ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι, παντάπασιν ἀμβλὺ[o]

g καὶ ante ἐπιβουλότερον om b.—h ἄγροικον Δ et pr Π: ἀγροῖκον °r.—i σχολίας Ξ.—j τῶν τοιούτων Λ.—k τῷ ὄρει Η.—l ὅς Λ.—m πλήθη ΣΥ et corr Γ.—n πάνσμικρα ΧΓΔΠb: πάνυ σμικρὰ °r.—o ἀμβλὺ ΧΔΛΠΣΥΤΒCΚFΗb cum pr Γ et corr Ξ:

δοκεῖ ἀκούειν, quanquam horum paullo alia est ratio. HEIND.

οἷον συβώτην ἢ ποιμένα] Hæc cur addiderit Plato, viderint alii, mihi quidem prorsus non liquet. Certe epexegesin hujusmodi non addidit in Tim. p. 22. D. οἱ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι διασώζονται, βουκόλοι νομεῖς τε, neque mehercule sues mulgere Græci solebant, ut ineptissima h. l. videatur *subulci* mentio. HEIND.

οἷον συβώτην] Tantum abest, ut improbem cum Heindorfio hanc subulci opilionisque mentionem, ut contra sermonis vim et gravitatem nonnihil ea augeri existimem. Quippe Socrates tyrannum h. l. pastori comparat quamplurimos sibi fructus ex gregibus suis quærenti: quam comparationem quo contemtius proferat, non acquiescens in generali illa pastoris mentione (ἕνα τῶν νομέων) singula addit genera, συβώτην, ποιμένα, βουκόλον. Jam βδάλλοντα hoc etsi proprie pertinet ad proximum βουκόλον, tamen, quæ in eo latet, fructuum ex gregibus percipiendorum notio ad priora itidem illa συβώτην et ποιμένα spectat. Verba autem sic interpungenda sunt: ἕνα τῶν νομέων, οἷον συβώτην, ἢ ποιμένα, ἤ τινα βουκόλον ἡγεῖται—πολὺ βδάλλοντα. BUTTM.

βδάλλοντα] Bas. 2. e glossemate ἀμέλγοντα, ut mox ἀμέλγειν pro βδάλλειν. Alterum illud firmat Schol. ad h. l. βδάλλοντα, ἀμέλγοντα, ἀπὸ τοῦ βδάλλω, et Suidas, βδάλλεται· ἀμέλγει. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον βδάλλεται λέγει. Adde Themistium, hæc ita imitatum Orat. p. 10. A. κακὸς βουκόλος πολὺ βδάλλειν μόνον εἰδώς. HEIND. Hesychius: βδάλλει· ἀμέλγει. item: βδάλληται· θηλάζηται ἢ ἀμέλγηται. Pollux i. 250. τὸ δ' ἕλκειν ἀπ' αὐτῶν γάλα, βδάλλειν καὶ ἀμέλγειν. Suidas: βδάλλεται· ἀμέλγει. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον βδάλλεται λέγει. nam sic Kusterus edidit e duobus Codd. Pariss. pro βδάλλεται· recte. Phavorinus: βδάλλω—'Αττικῶς δὲ βδάλλω—. FISCH.

ἄγροικον] Pro ἀγροῖκον e grammaticorum præcepto scripsi. HEIND. [Et sic Bas. 2. monente et probante Fisch.]

ἀναγκαῖον] Sc. εἶναι νομίζει. HEIND.

σηκὸν ἐν ὄ. τὸ τ. περιβεβλ.] *Muro (in arce) circumdatum tanquam in monte stabulo.* Sympos. p. 216. D. τοῦτο γὰρ (τὸ σχῆμα) οὗτος ἔξωθεν περιβέβληται. De v. σηκὸς v. Tim. Lex. p. 230. ibiq. Ruhnk. HEIND.

§. 82. τὰ δὲ δὴ] *Quæ autem dicunt ii qui progenies celebrant, aliquem videlicet nobilem esse, quod septem majorum divitum seriem enumerare possit.* Mallem autem τῶν γένη ὑμνούντων. STEPH. Non assentior. FISCH.

παντ. ἀμβλὺ] Ita scripsi pro vulgato ἀμβλὺν, unde vitiosius etiam Ed. Bipont. ἀμβλὴν. Nam ἀμβλὺν ἔπαινον nemo intelligat; contra ἀμβλὺ et ὀξὺ ὁρᾷν vulgare dicendi est genus. Jam τὸν ἔπαινον trahendum liquet ad præcedens ὑμνούντων, cui τῶν præfigendum Stephanus duxit, perperam hæc ita interpretatus:

καὶ ἐπὶ σμικρὸν[p] ὁρώντων ἡγεῖται τὸν ἔπαινον, ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δυναμένων εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ βλέπειν οὐδὲ λογίζεσθαι I. 175.
ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἑκάστῳ γεγόνασιν ἀνα- II. i. 245.
ρίθμητοι, ἐν αἷς πλούσιοι καὶ πτωχοὶ καὶ βασιλεῖς[q] καὶ δοῦλοι βάρβαροί τε καὶ Ἕλληνες πολλάκις μυρίοι γεγόνασιν ὁτῳοῦν, ἀλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος ἄτοπα[r] αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας, ὅτι δὲ ὁ[s] ἀπ' Ἀμφιτρύωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστὸς[t]

ἀμβλὺν r.—[p] σμικρῶν ΞΤ.—[q] βασιλ[ῆ]εις Ξ.—[r] ἄτοπ' b.—[s] ὁ om Λ.—[t] πέντε [μπτος] καὶ

Quæ autem dicunt ii, qui progenies celebrant etc. Articulus τὰ manifesto pertinet ad seq. γένη. Heind.

ἐπὶ σμικρὸν] *Ad res exig. oculos mentis convertentium: et qui præ imperitia etc.* Steph.

ἀλλ' ἐπὶ π.] *Sed vigintiquinque avorum serie glorientur, genusque suum ad Herc. Amph. fil. referant. hæc, inquam, absurdæ cujusdam circa rem parvam curiositatis illi esse videtur.* vel, *Hominis esse videtur, qui absurde in re perexigua sit curiosus.* Deesse autem aliqua puto huic loco, et posse ita expleri, ἀναφερόντων εἰς Ἡρ. τὸν Ἀμφ. τὸ γένος. ταῦτα δὴ ἄτοπα etc. Steph. At nomen γένος jam reliqua Socratis oratione continetur, qua sententiam, et verba ταῦτα δὴ hic alieno sane posita essent loco. Fisch.

σεμνυνομένων] Iterum hic genitivus pertinet ad seq. σμικρολογίας. Heind.

ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα] Sc. τὸ γένος, quemadmodum ἀναφέρειν sine casu, quanquam in re alia, adhibetur Alcib. i. p. 110. D. Οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων, et ibid. mox p. 111. A. οὐκ ἂν ἔχοιμι ἐμαυτοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῄς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους. Cratyl. §. 90. οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅ,τι ἐπανέγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων. Phædr. §. 29. εἰς τοῦτο ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες τὴν σκέψιν ποιώμεθα. Ita non opus existimo, illud τὸ γένος post Ἀμφιτρύωνος inculcare cum Stephano, qui idem quum hæc ita constituenda putaret, καὶ ἀναφερόντων—τὸν Ἀμφιτρύωνος τὸ γένος. Ταῦτα δὴ ἄτοπα etc. structuræ tenorem parum perspexerat. Heind.

ἄτοπα τῆς σμικρολογίας] Dictum pro ἄτοπος σμικρολογία. Similiter Apolog. p. 41. C. ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως, quod Stephanus non debebat mutare in ἀμηχάνου. de Rep. i. p. 328. E. καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅ,τι σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί, πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Heind.

ὅτι δὲ ὁ ἀπ' Ἀ.—πεντεκαιεικοστὸς] Sic junctim cum Stephano scripsi pro πέντε καὶ εἰκοστός. Constructionis hæc est ratio: γελᾷ οὐ δυνάμενον λογίζεσθαι, ὅτι ὁ ἀπ' Ἀμφιτρύωνος—ἀπ' αὐτοῦ. *Ridet istum stemmatis sui ostentatorem quinque et viginti majorum numero superbientem et ad Herculem illum Amphitruonis genus referentem, quod reputare non possit, si ultra Amphitruonem sursum magis usque ad vigesimum ab illo quintum et ab ipso quinquagesimum ascenderit, hunc unum de multis ac fortasse omnium vilissimum reperiri posse.* Nimirum ὁ πεντηκοστὸς ἀπ' αὐτοῦ (*ab ipso hoc stemmatis sui ostentatore*) idem est manifesto, quem modo dixit τὸν ἀπ' Ἀμφιτρύωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστόν, ut in hoc αὐτοῦ ad singularem numerum oratio deflexerit. V. not. ad §. 78. Jam pro vulgato δυναμένων et propter hoc αὐτοῦ et propter illud γελᾷ, quod accusativum suum flagitat, certa et evidente conjectura reposui δυνάμενον, deleta μέσῃ στιγμῇ, quæ vulgo post γελᾷ ponitur. Pro τύχῃ autem haud dubie reponendum τύχη, recto casu. οἷα τύχη αὐτῷ συνέβαινεν idem fere est quod οἷος ἔτυχεν. Heind. Δυναμένων retinui, absolutum genitivum, *quum non possint* sc. οἱ σεμνυνόμενοι. Beck.

τοιοῦτος ἦν, οἷα συνέβαινεν αὐτῷ τύχῃ,[u] καὶ ὁ πεντηκοστὸς ἀπ᾽ αὐτοῦ, γελᾷ οὐ δυναμένων[v] λογίζεσθαί τε καὶ χαυνότητα[w] ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν. ἐν ἅπασι δὴ τούτοις ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῶν πολλῶν καταγελᾶται, τὰ μὲν[x] ὑπερηφάνως ἔχων, ὡς δοκεῖ, τὰ δ᾽ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν τε καὶ ἐν ἑκάστοις ἀπορῶν.

ΘΕΟ. Παντάπασι[y] τὰ γιγνόμενα[z] λέγεις,[a] ὦ Σώκρατες.

§. 83. ΣΩ. Ὅταν δέ γέ τινα αὐτός,[b] ὦ φίλε,[c] ἑλκύσῃ ἄνω,[d] καὶ ἐθελήσῃ τις αὐτῷ[e] ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγὼ σὲ

εἰκοστὸς E, πέμπτος καὶ κ 𝔟.—[u] τύχῃ 𝔄.—[v] δυναμένῳ ΓΛΞΣΥΒΗ et pr E.—[w] χαυνότητος EF.—[x] νῦν 𝔟.—[y] παντάπασιν...σώκρατες om 𝔟.—[z] τὸ γιγνόμενον H.—[a] λέγεις pr Γ.—[b] αὐτὸν ς.—[c] ὦ φίλε om 𝔟.—[d] ἄνω om 𝔄Δ.—[e] αὐτῶν ς.—[f] ἀπάν-

τὰ γιγν.] *Quæ usu veniunt.* vel; *Quæ fieri solent.* Steph.

τὰ γιγν.] *Vera.* V. ad §. 47. Heind.

§. 83. ὅταν δέ γε τ. αὐτὸν] Legitur etiam δέ γε ἐκεῖνον αὖ τις, ὦ φ. et αὐτὸν ἐκβῆναι. Fortasse autem in lectione nostra (quæ alioqui magis placet) aliquid deest, videlicet, ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ante ἑλκύσῃ. vel tale quid. Nisi forte suspicandum potius sit ita scriptum fuisse, τινα αὐτὸς, ὦ φίλε, τῶν ἐν δικαστηρίῳ καλινδουμένων ἑλκύσῃ. utendo iisdem verbis quibus antea usus fuit. Utrolibet autem modo legatur, expungendum τὶς post ἐθελήσῃ, et mutandum αὐτῶν in αὐτὸν fuerit. Steph.

ὅ. δέ γε τ. αὐτὸς] Ita rescripsimus ex Ald. Bas. 1. 2. jubente ipsius orationis Socraticæ sententia, et addicente Latina Ficini versione, pro αὐτὸν, quod est in Stephaniano exemplo, nescio unde illuc profectum. Sed hæc unius litteræ mutatio Stephanum eo redegit, ut loco sanissimo quæreret remedia non necessaria. Fisch.

ὅ. δέ γε τ. αὐτὸν] Repudiatis variis Stephani conjecturis, una hæc mihi verissima videtur, qua τινὰ αὐτὸν pusilla immutatione in τινὰ αὐτῶν convertatur. Sensus, quem minime assequebatur interpres, hujusmodi est: *at vero si philosophus eorum aliquem* (qui ipsi illuserunt) *sursum ducit, hic autem duci se patitur, et ex illo: Quid te lædo equidem? ad justitiæ injustitiæque contemplationem assurgere cupit—tum vice sua risu dignus est et vicem rependit philosopho.* Heusd.

ὅ. δέ γέ τινα αὐτὸς] In Ed. Steph. ceterisque editum τινὰ αὐτὸν, quod unde profectum sit, non apparet, neque id aptum est omnino. Quod recepi αὐτὸς, ferri potest relatum ad prægressum illud ὁ τοιοῦτος, ut τινὰ hoc *aliquem de vulgo*, τῶν πολλῶν, significet, certeque scriptura hæc longe anteponenda est Cornarii commento conjectantis, Ὅταν δέ γε ἐκεῖνον αὖ τις, ὦ φίλε, ἑλκύσῃ ἄνω καὶ ἐθελήσῃ τις αὐτὸν ἐκβῆναι, in quibus quo trahi hæc ἐκεῖνον et αὐτὸν debeant, sero docemur illis demum, περὶ πάντων τούτων ὅταν αὖ δέῃ λόγον διδόναι τὸν σμικρὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺν καὶ δικανικόν. Si quid corrigere est opus, scripserim Ὅταν δέ γέ τινα αὐτῶν (τῶν πολλῶν, quod facile intelligitur ex antecedd.) ἑλκύσῃ (sc. ὁ τοιοῦτος) ἄνω etc. Nam istud τινὰ sic nude positum recte offendebat Stephanum, cujus triplicem loci correctionem afferre piget. Hoc ἄνω ἑλκύειν illustrabunt illa de Rep. vii. p. 529. B. ἐγὼ—οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν (l. ποιεῖν) ψυχὴν βλέπειν μάθημα, ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ᾖ καὶ τὸ ἀόρατον· ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τῶν αἰσθητῶν τι ἐπιχειρῇ μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἄν ποτέ φημι αὐτὸν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν ἔχειν τῶν τοιούτων, οὔτε ἄνω, ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνῃ. Heind.

ὅ. δέ γε τ. αὐτὸς] Eadem hic Heusdii est, quæ Heindorfii, conjectura, αὐτῶν pro αὐτόν. Sed quis hanc ferat repetitionem eodem de homine, τινὰ αὐτῶν—τὶς αὐτῶν? Sane si prius posuisset Plato,

ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμέ; εἰς σκέψιν αὐτῆς δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας, τί τε ἑκάτερον αὐτοῖν καὶ τί τῶν πάντων[f] ἢ ἀλλήλων διαφέρετον, ἢ ἐκ τοῦ βασιλεὺς[g] εὐδαίμων κεκτημένος τ' αὖ πολὺ[h] χρυσίον, βασιλείας[i] πέρι καὶ ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας[k] καὶ ἀθλιότητος ἐπὶ σκέψιν,[l] ποίω τέ τινε[m] ἐστὸν II. i. 246.
καὶ τίνα τρόπον[n] ἀνθρώπου φύσει προσήκει τὸ μὲν κτήσασθαι[o] αὐτοῖν, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν,—περὶ[p] τούτων ἁπάντων[q]

των F.—[g] τοῦ βασιλεὺς ΣΥ : τοῦ εἰ βασιλεὺς *s.—[h] πολὺ om ⅩΔ et pr Π.—[i] χρυσίον βασιλείας ⅩΔ et pr Π, χρυσίον ἢ βασιλείας ΓΛΞΣΥBCFHb et rc Π, χρυσίον ἢ εἰς βασιλείας E : χρυσίον εἰς βασιλείας s.—[k] εὐδαιμονίας ὅλως F.—[l] libri ἐπίσκεψιν.—[m] τίνι C.—[n] τύπον s.—[o] κτήσεσθαι ⅩΓΔΞΠΣΥFH et corr ΛB.—[p] περὶ οὖν ΣΥ.—

deinceps dixisset potius οὗτος. Quapropter unice mihi placet recepta ab Heindorfio scriptura, in qua quod τινὰ hoc sic nude positum viri docti nimis vagum et indefinitum putarunt, huic incommodo ipse Plato medetur mox subjiciens illud τις αὐτῶν. Buttm.

εἰς σκέψιν αὐτῆς] Sic correxi, adstipulante Ficino : *ad ipsius justitiæ—speculationem*. Vulgo εἰς σκέψ. αὖ τῆς δικ. Heind. At recte dicitur τῆς δικ. simpliciter, quum sequatur τί τε. Beck.

ἢ ἐκ τοῦ, εἰ βασ. εὐδαίμων] Non sane a vulgari, qualem hic intelligit Socrates, oratore in encomio tractari hujusmodi quæstio solebat, *an beatus sit rex multique auri possessor*; hoc enim pro certo et explorato vulgus habebat; philosophi potius hanc quæstionem esse, significatur ipsis his verbis, εἰς βασιλείας πέρι καὶ ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας—ἐπίσκεψιν. Exspectabam igitur ἐκ τοῦ, ὅτι τις βασ. εὐδ. vel hujusmodi aliquid. Sed præstat, acutioribus hoc ingeniis vel explicandum vel emendandum relinquere. Heind.

κεκτημένος] Conjeci κεκτημένος πάνυ πολὺ χρ. Heusd. Admodum probabiliter. Sed in ipsis his verbis ego quoque diu multumque hæsi, eo tandem deveniens, ut conjicerem scribendum, ἐκ τοῦ, βασιλεὺς εἶ εὐδαίμων, secunda persona sermone ad tyrannum directo. Nunc video, ne illa quidem, quæ præcedunt, τί ἐγὼ σὲ ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμὲ, recto sermone accipi posse. Quid enim? Hæccine ullius esse potuit judicialis orationis summa : *quanam ego te injuria affeci aut tu me?* Quæ verba nisi philosophi sunt, hominis tamen sunt ab hujusmodi controversiis forensibus prorsus alieni, qui illud etiam neget, se ab altero injuriæ quidquam passum. Contra optime illa se habent, si obliquo ea sermone acceperis verterisque, in quo ego te *læserim* aut tu me; ut non orationis cujusdam, sed causarum omnino judicialium summam contineant. Par igitur sermonis ratio in his est verbis εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων etc. quibus non problema aliquod, sed encomii potius ejusmodi summa et argumentum significatur. Quamvis enim certum exploratumque haberent vulgares illi oratores, regem propter divitias suas unice beatum putandum esse, tamen rem ita in encomiis tractabant, ut, quasi dubia ea videri posset, multis eam argumentis exemplisque probarent. Quidni igitur v. c. encomii alicujus in Crœsum argumentum his verbis indicari potuerit : εἰ Κροῖσος εὐδαίμων? Buttm.

εἰς βασ. πέρι—ἐπίσκεψιν] Sic §. 95. τῆς σκέψεως κινήσεως πέρι. de Legg. iii. p. 676. C. Ταύτης δὴ πέρι λάβωμεν, εἰ δυναίμεθα, τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. Sic ibi scribendum pro περιλάβωμεν. Cf. not. ad Phædr. §. 121. Heind.

εἰς β. π.] Stephanus particulam πέρι vacare videri posse putabat. recte. At et perspicuitatis ratio habenda erat et judicii aurium. Fisch.

καὶ τ. τύπον] Ald. Bas. 1. 2. τρόπον. Fic. *quo pacto :* τύπον unde hauserit Stephanus, nescio. Nostris quidem auribus τρόπον magis placebat: dubitabamusque valde, an omnino sic τίνα τύπον diceretur. Fisch.

καὶ τ. τρόπον] Vulgo τύπον, qui fortasse merus fuit in Ed. Steph. operarum error. Heind.

D ὅταν αὖ[r] δέῃ λόγον διδόναι τὸν σμικρὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν
καὶ δριμὺν καὶ δικανικόν, πάλιν αὖ τὰ ἀντίστροφα ἀποδί-
δωσιν· ἰλιγγιῶν τε ἀφ'[s] ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς καὶ βλέπων
μετέωρος ἄνωθεν ὑπὸ[t] ἀηθείας[u] ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν
καὶ βαρβαρίζων γέλωτα Θρᾴτταις μὲν οὐ παρέχει οὐδ'
ἄλλῳ ἀπαιδεύτῳ οὐδενί, οὐ γὰρ αἰσθάνονται, τοῖς δ' ἐναν-
τίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν ἅπασιν.[v] [§. 84.]
Οὗτος δὴ ἑκατέρου τρόπος, ὦ Θεόδωρε,[w] ὁ μὲν τῷ ὄντι ἐν
E ἐλευθερίᾳ[x] τε καὶ σχολῇ τεθραμμένου,[y] ὃν δὴ φιλόσοφον
καλεῖς,[z] ᾧ[a] ἀνεμέσητον εὐήθει[b] δοκεῖν καὶ οὐδενὶ εἶναι,

[q] τούτων ἁπάντων ΧΔΠ : πάντων τούτων *ς.—[r] οὖν ΣΥ.—[s] ἀφ' ὑψηλῶν ἰλιγγιῶντα κρεμασθεὶς Γ, ἰλιγγιῶν τε γὰρ ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς Ξς.—[t] ἀπὸ Δ et pr Π.—[u] ἀηθειας Ξ, ἀηθίας ΓCF.—[v] ἅπασιν ΧΔΠ : πᾶσιν *ς.—[w] ὦ θεόδωρε om b.—[x] ἀνελευθερίᾳ ΣΥ.—[y] τεθραμμένος corr Γ.—[z] καλοῦμεν b.—[a] ὃ ΣΥBC.—[b] εὐήθη corr Π.

τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσιν] *Simile præbet spectaculum.* Ut Phædr. §. 29. *οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασι· οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις ὁμολογοῦσιν, exhibent s. faciunt, quod poterat exspectari.* Perperam enim hæc olim explicui. Heind.

ὑπὸ ἀηθείας, ἀδημονῶν] Posita *ὑποστιγμῇ* post *ἄνωθεν*, hoc *ὑπὸ ἀηθείας* Hemsterhusius ad Lucian. Dial. Mar. ix. t. ii. p. 369. Bip. trahi volebat ad seq. *ἀδημονῶν*: mihi trahendum videtur ad prægressum potius *ἰλιγγιῶν*; alioquin hoc ita positum exspectabas: *ἀδημονῶν τε ὑπὸ ἀηθείας καὶ ἀπορῶν* etc. Heind.

βαρβαρίζων] Ex Themist. Or. xxii. p. 278. A. *ὄψει γὰρ αὐτὴν* (*calumniam*) *ἰλιγγιῶσαν εὐθέως καὶ λυγιζομένην καὶ βατταρίζουσαν καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ,τι χρήσεται*, Piersonus ad Mœr. p. 197. conjecit *βατταρίζων*; Valckenario, referente ibidem Piersono, placebat *καρηβαρῶν*. Mihi bene habere videtur *βαρβαρίζων* idemque prope, quod *βατταρίζων* illud, sonare, *hominem obscure titubanterque et invenuste loquentem ac barbari instar balbutientem.* Lucian. Somn. 8. t. i. p. 9. *Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν εἶπεν ἡ Τέχνη.* Servorum enim, Athenas peregre adductorum, proprium est hoc *βαρβαρίζειν*. Alcib. i. p. 120. B. *οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη, φαῖεν ἂν γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι τε βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν, ἀλλ' οὐκ ἄρξοντες*, indeque *παιδαγωγοὶ* illi *ὑποβαρβαρίζοντες* in Lysid. §. 43. Servile autem ingenium et serviles mores istiusmodi homini a philosophia alieno per totam fere hanc disputationem a Socrate tribuuntur. Heind.

βαρβαρίζων] Admodum miror, vocabulum hoc a quoquam tentari potuisse, quum manifestus sit prægressi nominis *Θρᾴτταις* ad hoc respectus: *Barbare* loquens *Thressis* sane risum non movet. Buttm.

§. 84. *ᾧ ἀνεμ. εὐ. δοκεῖν*] Parum hæc feliciter videtur tentasse Casaubonus ad Athen. i. c. 18. ed. Schweigh. Animadv. t. i. p. 168. ita scriptum a Platone suspicatus: *ᾧ ἀνεμέσητον εὐήθη δοκεῖν καὶ οὐ δεινῷ εἶναι, ὅταν* etc. Cui cur altera scriptura *κίβδηλος* visa sit *καὶ τοῦ πονηροῦ κόμματος*, plane non exputo. Verborum ordo est: *ᾧ ἀνεμέσητον δοκεῖν εἶναι εὐήθει καὶ οὐδενί. οὐδενὶ* autem hoc fallor aut tuentur illa quoque §. 85. *Περὶ τούτου (τοῦ δίκαιον εἶναι) καί ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρὸς καὶ οὐδενία τε καὶ ἀνανδρία.* Heind.

καὶ οὐδ. εἶναι] Vel, *Et nullius pretii homo.* ut sit *οὐδενὶ* ab *οὐδὲν*, potius quam ab *οὐδείς*. eo modo quo quis dicitur *οὐδὲν εἶναι*. Steph.

ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα, οἷον στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος[c] συσκευάσασθαι[d] μηδὲ ὄψον ἡδῦναι ἢ θῶπας λόγους· ὁ δ' αὖ τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένου[e] τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου[f] ἐπιδέξια[g] ἐλευθέρως οὐδέ γ'[h] ἁρμονίαν λόγων[i] λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον I. 176.
ἀληθῆ.

ΘΕΟ. Εἰ πάντας, ὦ Σώκρατες, πείθοις ἃ λέγεις ὥς II. i. 247.
περ ἐμέ, πλείων ἂν εἰρήνη καὶ κακὰ ἐλάττω κατ' ἀνθρώπους εἴη.

—[c] ἐπισταμένου 𝔛ΔΠ.—[d] συσκευάζεσθαι EF, συνδῆσαι b.—[e] δυνάμενος corr Γ.—[f] ἐπιστάμενος corr Γ.—[g] ἐπιδέξια 𝔛ΣΥ, ἐπιδεξιὰ ΞΗ, ἐπιδεξιᾶ b.—[h] γ' om b.—

στρωμ.—συσκευάσ.] *Stragulas vestes loris fasciisque convincire et in saccum constipare domino iter facturo.* Cujusmodi sarcinas unus aliquis validus servus in itinere gerebat. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. xi. p. 140. et Schneider. in Ind. Xenoph. Mem. Socr. v. *στρώματα*. Heind.

ἢ θῶπας λόγους] Nolim ἀπὸ κοινοῦ suppleri λέγειν. Audacter hoc, sed venustissime dictum θῶπας λόγους ἡδῦναι, in quo θῶπας λόγους ab Euripide vel Epicharmo Platonem duxisse judicavit Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 146. Heind.

πάντα δυναμένου] Laudatur hic locus, a verbis πάντα δυναμένου usque ad verba εὐδαιμόνων βίον, ab Athenæo i. 18. πάντα δυναμένου ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων εὐδαιμόνων βίον. Atque ex Athenæo hunc ipsum locum descripsit Suidas, ut Kusterus præclare animadvertit. Sed quum incidisset in libros Athenæi corruptos, in quibus pro ἀναβάλλεσθαι scriptum esset ἀναλαβέσθαι· retulit eum ad verbum Ἀναλαμβάνειν, aliis etiam mendis, ut fit, contaminatum: πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρους. οὐδὲ γὰρ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεῷ· et in vocabulo Ἐπιδεξιελευθέρως laudat locum sic: πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεῷ. Quæ mendæ adeo tolli debent et possunt facile librorum Platonis auxilio: in quibus tamen ἐπιδέξια pro ἐπὶ δεξιὰ, quod est in Ald. Bas. 1. 2. Steph., legendum, etiam Kusterus monuit. Quam emendationem confirmat Pollucis auctoritas ii. 159. τὸ δὲ ἐπιδέξια δηλοῖ παρὰ μὲν Πλάτωνι τὸ δεξιῶς· ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια. Correximus igitur. Fisch.

τορῶς τε καὶ ὀξέως] *Alacriter seduloque et uno quasi spiritu*, ut facile agnoscas servum ad nutum domini intentum. V. Casaub. ad Theophr. ii. p. 86. Geopon. vi. 3. 2. ἠχόν τινα ὀξὺν καὶ τορόν. Heind.

ἀναβάλλ. ἐπιδέξια] *Vestem dextre decenterque hominum liberorum more componere.* Verba hæc eruditissime explicuit Casaub. ad Athen. l. l. Animadv. t. i. p. 168. Schol. ad h. l. Τῶν γὰρ ἀπαιδεύτων καὶ τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ σχῆμα θορυβῶδες. Nam ἐπιδέξια, i. e. δεξιῶς, cum Casaubono scripsi pro ἐπὶ δεξιά. Cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 1360. Bergler. ad Aristoph. Av. v. 1567. Heind.

οὐδέ γ' ἁρμονίαν—ἀληθῆ] Hæc sunt fortasse e poeta Lyrico Tragicove adumbrata, certe locutio hæc ἁρμονίαν λόγων λαβεῖν poetam sapit, neque verborum structura e vulgari Platonis est usu. Simili tamen tenore de Legg. x. p. 905. C. ἣν (συντέλειαν) τὶς μὴ γιγνώσκων οὐδ' ἂν τύπον ἴδοι ποτὲ οὐδὲ λόγον ξυμβάλλεσθαι περὶ βίου δυνατὸς ἂν γένοιτο εἰς εὐδαιμονίαν τε καὶ δυσδαίμονα τύχην. Extremum hoc ἀληθῆ omisit Athenæus, neque id quisquam h. l. desideret. Heind. Legi jubet Schleiermach. ἁρμονίᾳ λ. nescio quomodo. Beck.

B ΣΩ. Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὦ Θεόδωρε· ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ[j] εἶναι ἀνάγκη· οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρύσθαι, τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον[k] περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα. φυγὴ δὲ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. [§. 85.] Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄριστε, οὐ πάνυ τι[l] ῥᾴδιον πεῖσαι ὡς ἄρα οὐχ ὧν ἕνεκα οἱ πολλοί φασι δεῖν πονηρίαν μὲν φεύγειν, ἀρετὴν δὲ διώκειν, τούτων χάριν τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὔ, ἵνα δὴ[m] μὴ κακὸς καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῇ εἶναι. ταῦτα μὲν[n] γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος γραῶν ὕθλος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται·[o] τὸ δὲ ἀληθὲς ὧδε λέγωμεν.[p]
C θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε δικαιότατος, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὁμοιότερον οὐδὲν ἢ ὃς ἂν ἡμῶν αὖ γένηται ὅτι δικαιότατος. περὶ τούτου καὶ ἡ[q] ὡς[r] ἀληθῶς δεινότης ἀνδρὸς καὶ[s] οὐδενία[t] τε καὶ ἀνανδρία. ἡ μὲν γὰρ τούτου[u] γνῶσις σοφία καὶ[v] ἀρετὴ ἀληθινή, ἡ δὲ[w] ἄγ-
II. i. 248. νοια ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής· αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές

i λόγον Ξ.—j ἀεὶ Γ.—k κόσμον 𝔟.—l τε om 𝔛Δ et pr Π.—m δὴ om 𝔛𝔟 et pr ΔΠ.—n μὲν om 𝔛ΔΠ.—o ὡς ἐμοὶ φαίνεται om F.—p λέγομεν 𝔛ΓΔΠΒCH : λέγωμεν (ει) *ς.—q εἰ H.—r ὡς om C.—s καὶ ἡ 𝔟 et rc Π.—t οὐδενία 𝔛Ε, οὐδένεια ΓC et corr ΠΒ.—u τούτων CF.—v τε καὶ Γ.—w δ' 𝔟.—x δοκοῦσι Π.—y σοφαὶ 𝔛Δ et pr Π.—

ἐξ ἀνάγκης] Laudat hunc locum Suidas in vocab. Ἀπλότης, sed vitiose descriptum. Fisch.

ὁμοίωσις θεῷ] Inde philosophorum illud θεῷ ἕπεσθαι, quod a Pythagora ductum præter Platonicos Stoici sibi imprimis vindicarunt. V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 27. Conf. Clemens Alex. Strom. ii. p. 499. Hierocl. in Carm. Pythag. p. 257. Recte Themist. Or. xiv. D. 330. Τὸ δὴ κεφάλαιον αὐτῷ (*Platoni*) καὶ τὸ πέρας καὶ κορυφὴ ξυμπάντων τῶν λόγων τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲν ἄλλο ἐστὶ φιλοσοφία ἢ ὁμοίωσις κατὰ τὸ δυνατὸν θεῷ. Sed dictum hoc aureum certatim omnino a posterioribus vel laudatum est vel adumbratum. Heind.

§. 85. ἵνα δὴ μὴ κ.—ἀ. εἶναι] Sc. τις. Nam ad prægressum ἐπιτηδευτέον apud animum supplendum τινά. Cf. not. ad Gorg. §. 26. Heind.

γραῶν ὕθλος] Conf. Gorg. §. 174. ibiq. notata. Heind.

θεὸς οὐδαμῇ] *Deus nullatenus nulloque modo injustus est, sed justitia, quanta maxima esse potest, præditus.* Vel, *Deus nequaquam usquam injustus est.* Steph.

θεὸς οὐδ.] Laudat verba θεὸς οὐδ.—ὅτι δικαιότατος Stobæus Ecl. Eth. ix. p. 105. Gesn. Stephanus malebat ὁτιδικαιότατος. recte. At nec altera scriptura auctoritate caret. Fisch.

ὃς ἂν ἡμῶν αὖ γέν.] αὖ h. l. est *quoque, item*. Heind.

ὅτι δικ.] Malim ὁτιδικαιότατος, ut apud Lat. una voce, *quamjustissimus*. Itidemque in cæt. hujusmodi. Sic paulo ante ὁτιτάχιστα conjunctim. Steph.

αἱ δ' ἄλλαι δεινότητες] Aristot. Eudem. i. 4. λέγω δὲ φορτικὰς μὲν τέχνας τὰς

τι δοκοῦσαι[x] καὶ σοφίαι[y] ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι[z] φορτικαί, ἐν δὲ τέχναις βάναυσοι. τῷ οὖν ἀδικοῦντι καὶ ἀνόσια λέγοντι ἢ πράττοντι μακρῷ[a] ἄριστ' ἔχει[b] τὸ[c] μὴ συγχωρεῖν[d] δεινῷ ὑπὸ πανουργίας εἶναι. ἀγάλλονται γὰρ τῷ ὀνείδει, καὶ οἴονται ἀκούειν ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. λεκτέον οὖν τἀληθές, ὅτι τοσούτῳ μᾶλλόν εἰσιν οἷοι οὐκ οἴονται, ὅτι οὐχὶ οἴονται· ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ[e] ἥκιστα ἀγνοεῖν. οὐ γάρ ἐστιν ἣν δο-

[z] γιγνόμενον φορτικόν b.—[a] μακρῷ πράττοντι Γ.—[b] ἔχοι b.—[c] τῷ F.—[d] συγχω-

πρὸς δόξαν πραγματευομένας μόνον, βαναύσους δὲ τὰς ἑδραίας καὶ μισθαρνικὰς, χρηματιστικὰς δὲ τὰς πρὸς ἀγορὰς καὶ πράσεις καπηλικάς. Heind.

βάναυσοι] Schol. οἱ ἑδραῖοι τεχνῖται καὶ παρὰ βαύνῳ, ὅ ἐστι καμίνῳ, τὶ ἔργον διατιθέμενοι. Οἱ δὲ βάνουσον τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ὑπερήφανον. Ἔνιοι δὲ βαναύσου χειρὸς, τῆς ὑβριστικῆς ἢ τεχνικῆς. δηλοῖ δὲ τοὺς χειροτέχνας καὶ δημιουργούς. Cf. intpp. ad Ælian. V. H. vi. 6. Cic. de Off. i. 42. 'Opificesque omnes in sordida arte versantur, nec enim quidquam ingenuum potest habere officina,' ubi parum caute Heusingerus; 'apud Græcos quidem opifices honestos habitos fuisse, præter alios docet Lucianus in Somnio.' Plato Alcib. i. p. 131. B. διὰ ταῦτα δὴ καὶ βάναυσοι αὗται αἱ τέχναι (αἱ τῶν δημιουργῶν) δοκοῦσιν εἶναι, καὶ οὐκ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα. Amator. p. 137. B. ἐπεί γε ᾤμην καὶ ὄνειδος εἶναι τοῦτο (τὸ περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακέναι) καὶ βαναύσους καλεῖσθαι τοὺς περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας. Quam communem vulgi opinionem philosophus sequitur de Rep. iii. p. 405. A. Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς παιδείας ἐν πόλει ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον, ἢ τὸ δεῖσθαι ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων μὴ μόνον τοὺς φαύλους τε καὶ χειροτέχνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τετράφθαι; Ibid. vi. p. 495. D. οὗ δὴ (τοῦ ἀξιώματος φιλοσοφίας) ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. Cf. Aristot. Polit. viii. 2. Lucian. Somn. 9. ibiq. Hemsterhus. Bip. t. i. p. 10. Heind.

ὅτι οὐ λῆροί εἰσι] Charmid. §. 51. συμβουλεύσαιμι ἐμὲ μὲν λῆρον ἡγεῖσθαι εἶναι καὶ ἀδύνατον λόγῳ ὁτιοῦν ζητεῖν. Lucian. Gall. t. vi. p. 299. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. Ibid. p. 306. τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι. Aristoph. Ran. v. 809. Λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο (τοὺς Ἀθηναίους) τοῦ γνῶναι πέρι Φύσεις ποιητῶν, ubi vid. Brunck. Add. t. iii. p. 189. Heind.

γῆς ἄλλως ἄχθη] Schol. Ἀλλὰ δεῖ ἐπιτιμᾷν αὐτοῖς, φησὶ, τὸ Ὁμηρικὸν, ἐτώσιον ἄχθος (ἀρούρης. Iliad. Σ. 104.) Homerico simillimum est hoc Platonis, sed inde ductam ab eo non puto loquendi formulam omnium fere gentium communem. V. Ruhnk. ad Tim. Lex. Ἄλλως et Reisk. Ind. Demosth. Heind.

οἵους δεῖ] Idem hic significari puto a Platone, quod ab Aristotele postea significatum fuit, utente verbis iisdem, Polit. lib. iv. καὶ σώζονται δ' ἐν ταῖς πόλεσιν οὗτοι μάλιστα τῶν πολιτῶν. Steph.

οἵους δεῖ] Sc. εἶναι. Inscite Ficinus et Cornarius: *quales in re publica servari oportet.* Sensus est: *quales oportet eos esse, qui velint salvi et incolumes in re publica permanere, nec de vita saluteque in judiciis et concionibus periclitari.* σώζεσθαι eodem intellectu adhibitum Apolog. p. 36. B. ἀμελήσας ὧνπερ οἱ πολλοὶ, χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας καὶ στρατηγιῶν καὶ δημηγοριῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει γιγνομένων, ἡγησάμενος ἐμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε εἰς ταῦτα ἰόντα σώζεσθαι. Conf. Gorg. §. 145. Heind.

κοῦσι,[f] πληγαί τε καὶ θάνατοι, ὧν ἐνίοτε πάσχουσιν οὐδὲν ἀδικοῦντες, ἀλλὰ ἣν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν.

§. 86. ΘΕΟ. Τίνα δὴ λέγεις;

ΣΩ. Παραδειγμάτων, ὦ φίλε, ἐν τῷ ὄντι[g] ἑστώτων, τοῦ μὲν θείου εὐδαιμονεστάτου, τοῦ δὲ ἀθέου ἀθλιωτάτου, οὐχ ὁρῶντες ὅτι οὕτως ἔχει, ὑπὸ ἠλιθιότητός τε καὶ τῆς ἐσχάτης
I. 177. ἀνοίας λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι διὰ τὰς ἀδίκους

ῥαῦν Δ.—[e] δὴ b.—[f] δακοῦσιν ὄντως Γ.—[g] ταντὶ b et corr Π.—[h] διὰ τὰς ἀδίκους

ὧν ἐνίοτε] Rectius legeretur *οἱ οὐδὲν ἀδικ.* ac fortasse ἃ pro ὧν. Videntur autem post ἀδικοῦντες hæc deesse, *ἐκφεύγουσι δὲ οἱ ἀδικοῦντες.* quibus opponantur illa, ἀλλὰ ἣν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν. Atque adeo Fic. tanquam illa legerit, ita vertit, *Quæ sæpe ii patiuntur qui injustum nihil egerunt, et injusti sæpe devitant. sed ea potius quæ vitari non potest.* Et in seq. *Quum in rerum ordine, o amice, exemplaria duo sint, divinum quidem, beatissimum; quod vero Dei expers, miserrimum.* Rectius fortasse, *In rerum natura.* Steph. Latina quidem versione Ficini legitur, *et injusti sæpe devitant*, ut videri possit in libro suo Græco verba ista adjecta reperisse. At quia Ficinus ea potuit sponte addidisse in versione; quia disputationis Socraticæ non ea est ratio, ut addi debuerint necessario: nolim sic tangere quidquam. Deinde *πάσχουσιν οὐδὲν ἀδικοῦντες* dictum est, ut ante *ἀγάλλονται—οἴονται ἀκούειν*, ita ut subjectum, ad quod verba *οὐδὲν ἀδικοῦντες* referantur, intelligi debeat, scilicet *οἱ πολλοί*, neque adeo articulus *οἱ* inserendus sit. Fisch.

ὧν ἐν. πάσχ. οὐδ. ἀδικ.] Sc. *αὐτοί*, *quorum nihil iis interdum accidit, quando injuste faciunt.* Jam non opus puto, ante ἀδικοῦντες interponere art. *οἱ*, nedum locum hunc planissimum ita vexare, ut fecit Stephanus, triplicem tentans correctionem. Fischerus autem quum ὧν πάσχουσι propterea recte habere dixit, quia partitio quædam declaretur, ne illud quidem vidit, ὧν ab οὐδὲν pendere. Heind.

§. 86. παραδειγμ.] *Quandoquidem, mi Theodore, in ipsa rerum humanarum communitate duo sunt exemplaria et quasi summa capita, unum quidem divinum, felicissimum: aliud impium, miserrimum: dum illi non perspiciunt rem ita habere, stoliditate quadam extremaque vesania abrepti, ignorant se huic quidem per iniquas actiones assimilari, illi vero plane esse dissimiles: cui quidem pœnas pendunt, vitam hujusmodi ducentes, quæ ei cui assimilantur quadret atque conveniat.* Difficilis locus, et spinosam doctrinam complectens: in qua ne quis insaniendi ansam arriperet, malui ipsa verba crassius interpretari. Vult docere Plato, hominum inter se discrimen: quorum alii, pietatem Deique similitudinem (quam virtutis statuit verum fundamentum) amplexi, felices: alii impietatem, infelices evadant. Has duas conditiones, quibus omnes homines continentur, vocat παραδείγματα ἐν τῷ ὄντι ἑστῶτα. Ipsam igitur hominum constantem communitatem, id est, communem omnium hominum vitam, vocat τὸ ὄν, nimirum ὑπάρχουσαν κοινωνίαν: in qua geminæ illius conditionis disparitas perspicua est, omnes enim homines vel boni sunt vel mali. Idcirco nolui vertere *in rerum ordine*, ut Ficinus: nec *in rerum natura*: ne quis inde statuat duo principia, unum boni, alterum mali: sicuti faciebat insanus Manichæus. quod est periculosum mendacium contra primævam veritatem, quæ docet, peccatum esse accidens, et unicum esse omnipotentem Deum, boni non mali causam. Repugnat quoque hoc commentum doctrinæ Platonis, qui negat ullam esse ἰδέαν κακοῦ, quum malum sit ἀνάρμοστον πάθος, et Deus sit omnino ἀναίτιος κακοῦ, ut diserte ait in iii. de Repub. et in Protagora, et supra, θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος. Serran.

τοῦ μὲν θείου εὐδ.] Liquidum est, hunc genitivum εὐδ. pendere ab intellecto παραδείγματος. Nam τὸ θεῖον esse dicit παράδειγμα εὐδαιμονεστάτου, τὸ ἄθεον ἀθλιωτάτου. Heind.

ἀνοίας] Bas. 2. ἀνίας. Fisch.

λανθάνουσι] Sc. ἑαυτούς. Heind.

πράξεις,[h] τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι.[i] οὗ δὴ τίνουσι δίκην ζῶντες τὸν εἰκότα βίον ᾧ ὁμοιοῦνται. ἐὰν δ' εἴπωμεν ὅτι, ἂν[j] μὴ ἀπαλλαγῶσι τῆς δεινότητος, καὶ τελευτήσαντας αὐτοὺς II. i. 249. ἐκεῖνος μὲν ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος οὐ δέξεται, ἐνθάδε δὲ τὴν αὐτοῖς[k] ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς ἀεὶ ἕξουσι, κακοὶ[l] κακοῖς συνόντες, ταῦτα δὴ καὶ[m] παντάπασιν ὡς δεινοὶ καὶ πανοῦργοι ἀνοήτων τινῶν ἀκούσονται.

§. 87. ΘΕΟ. Καὶ[n] μάλα δή, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οἶδά τοι, ὦ ἑταῖρε. ἓν μέντοι τι αὐτοῖς συμβέβηκεν, ὅτι[o] ἂν ἰδίᾳ λόγον δέῃ[p] δοῦναί τε καὶ δέξασθαι περὶ ὧν ψέγουσι, καὶ ἐθελήσωσιν[q] ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν,[r] τότε ἀτόπως, ὦ δαιμόνιε,[s] τελευτῶντες οὐκ ἀρέσκουσιν αὐτοὶ αὑτοῖς περὶ ὧν λέγουσι, καὶ ἡ ῥητορικὴ ἐκείνη πως ἀπομαραίνεται, ὥστε παίδων μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν. Περὶ μὲν οὖν τούτων, ἐπειδὴ καὶ πάρεργα τυγχάνει λεγόμενα, ἀποστῶμεν· εἰ δὲ μή, πλείω

οι

πράξεις om F.—[i] τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι om pr F.—[j] ἐὰν b.—[k] αὐτῆς E.—[l] κακῶς, in mg posito κακοῖς, F.—[m] καὶ post δὴ om C.—[n] καὶ...σώκρατες om b.—[o] ὅτε mg F, ὅταν (omisso ἂν) b.—[p] δέῃ λόγον b.—[q] ἐθελήσουσιν Υ, θελήσουσιν Γ, θέλουσιν b.—

καὶ τελευτήσαντας] Phædo p. 82. B. Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ ἀπιόντι οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ. Et conf. nostra ad Phædr. §. 88. τὴν αὐτοῖς ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς i. q. τὴν αὐτοῖς ὁμοίαν διαγωγὴν τοῦ βίου. Heind.

ἐνθάδε δὲ] *Sed hic sibi* (i. *vitæ suæ*) *consentaneam conversionem habebunt* (seu *convenientem*): ut sit pro τὴν ἑαυτοῖς ὁμοίαν διαγωγήν. id est, τῷ ἑαυτῶν βίῳ ὁμοίαν καὶ ἐοικυῖαν. ut paulo ante loquutus est. Fic. tamen ἐνθάδε vertit, *istic*. Steph.

κακοῖς συνόντες] Neutro genere hoc κακοῖς accipiendum, ut dicitur ξυνεῖναι ἀρετῇ, κακίᾳ, et similia. Heind.

ὡς δεινοὶ καὶ πανοῦργοι] Schol. Τοὺς γὰρ τὰ συμφέροντα διδάσκοντας σοφοὺς οἱ δεινοὶ ὡς ἀνόητα φάσκοντας ἐκφαυλίζουσιν etc. Particula autem ὡς itidem ad seqq. ἀνοήτων τινῶν pertinet, ut plenius hæc ita proferri potuerint: ταῦτα δὴ καὶ παντάπασιν ὡς δεινοὶ καὶ πανοῦργοι ἡμῶν ὡς ἀνοήτων τινῶν ὄντων ἀκούσονται. Monui propter amicum, qui ita potius scriptum exspectaverat: τούτων δὴ—ὡς ἀνοητῶν—ἀκούσονται. Heind.

§. 87. οἶδά τοι, ὦ ἑταῖρε] Frequens hæc est formula. Aristoph. Plut. v. 29. Χρ. Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Καρ. Οἶδά τοι. Lucian. Demosth. Encom. 5. t. ix. p. 136. Λυκ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφην, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι καὶ φαύλης φροντίδος. Θερσ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις etc. Quanquam mira utique h. l. est ratio, quum non Theodori aliquam, sed suam ipsius orationem hac formula confirmet Socrates. Heind.

ἡ ῥητ. ἐκ. π. ἀπομ.] Sic correxi e Ficino: *eorumque rhetorica penitus evanescit*. Vulgo πως pro πάντως, quod ferri posset ita positum, ἡ ῥητ. ἐκ. ἀπομαραίνεταί πως. Vox hæc similiter adhibetur de Rep. i. p. 328. D. ὅσον αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται. Sophocl. Aj. v. 714. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει. Heind.

ὥστε παίδ. μηδ. δ. δ.] *Ut nihil videantur* (ἀφιλόσοφοι *isti*) *a pueris differre*. Heind.

ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα[t] καταχώσει. ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον· ἐπὶ δὲ τὰ[u] ἔμπροσθεν ἴωμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΘΕΟ. Ἐμοὶ μὲν τὰ τοιαῦτα, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀηδέστερα ἀκούειν· ῥᾴω γὰρ τηλικῷδε ὄντι ἐπακολουθεῖν· εἰ μέντοι δοκεῖ, πάλιν ἐπανίωμεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐνταῦθά που ἦμεν[v] τοῦ λόγου, ἐν ᾧ ἔφα-
II. i. 250. μεν τοὺς τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντας, καὶ τὸ ἀεὶ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν διισχυρίζεσθαι, καὶ οὐχ ἥκιστα περὶ τὰ[w] δίκαια, ὡς παντὸς μᾶλλον, ἃ ἂν θῆται πόλις δόξαντα αὐτῇ, ταῦτα καὶ ἔστι δίκαια τῇ θεμένῃ,[x] ἕως περ ἂν κέηται·[y] περὶ δὲ τἀγαθοῦ[z] οὐδένα ἀνδρεῖον ἔθ'[a] οὕτως εἶναι, ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι ὅτι καὶ ἃ ἂν ὠφέλιμα οἰηθεῖσα πόλις ἑαυτῇ θῆται, καὶ ἔστι τοσοῦτον[b] χρόνον ὅσον ἂν κέηται[c] ὠφέλιμα, πλὴν εἴ τις τὸ ὄνομα λέγοι·[d] τοῦτο δέ που σκῶμμ'[e] ἂν εἴη πρὸς ὃ λέγομεν.[f] οὐχί;

ΘΕΟ. Πάνυ γε.

[r] φυγεῖν b.—[s] ὦ δαιμόνιε om b.—[t] ἐπιρρέονται H.—[u] τὰ om Δ.—[v] εἶμεν H.—[w] τὰ om ΧΔ et pr Π.—[x] τῇ θεμένῃ ΔΠ, τιθεμένη (η supra) Ε : τιθεμένῃ *ς.—[y] κέκτηται Γ.—[z] τἀγαθοῦ ΧΓΒ, τὰ ἀγαθὰ Η : τοῦ ἀγαθοῦ *ς.—[a] ἔσθ' corr Λ.—[b] τοσούτῳ Λ.—[c] κέκτηται Γ.—[d] λέγει Ες.—[e] σκῶμμ' TF.—[f] λέγομεν Χ et pr ΔΠ : ἐλέγομεν *ς.

πλείω ἀεὶ] Elegantem dictionem imitando expressit Themist. Orat. xviii. 220. A. Καὶ ὁπόταν μοι ἐπὶ νοῦν ἔλθῃ πρᾶξίν τινα παρά σου πεπραγμένην, ἢ καλῶς ῥηθέντα λόγον, ἀδεκάστῳ ὕμνῳ ἐπικοσμῆσαι, εὐθὺς ἐπιῤῥέοντα ἄλλα καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ἐφεξῆς, καταχώννυσί τε καὶ ἐπισκιάζει ἐφ' ἃ ὡρμήθην. Cf. Gorg. 512. B. Καί τοι εἰ βούλοιτο λέγειν, ὦ Καλλίκλεις, ὥσπερ ὑμεῖς, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς. Heusd.

τηλικῷδε ὄντι] *Ætate jam provecto.* Cf. §. 10. Heind.

οὐκοῦν ἐντ.] Repetitum οὐχὶ in fine clausulæ, propter longiorem orationis tractum, ostendit prius οὐκοῦν sumi affirmate: et hoc postulat dicendi genus Platoni familiare. Serran. *In ea igitur sermonis parte eramus* (vel, *Ad eum igitur locum sermo noster pervenerat*) *in qua aiebamus eos qui essentiam ferri atque agitari dicebant, atque id quod unquam ulli videatur, id et esse ei cui videatur, in cæteris quidem rebus hoc velle affirmare, ac potissimum circa justa: (nimirum quæ civitas sua sententia approbans sancierit, hæc et justa præ aliis omnibus esse illi sancienti, quantisper non abrogentur) at vero quod ad bonum attinet, neminem tam præsenti etc.* Steph.

ἐνταῦθα τοῦ λόγου] Vid. §. 75. Heind.

τιθεμένῃ] Ald. Bas. 1. 2. τιθεμένη. unde Steph. scribendum τιθεμένῃ monuit, in dandi casu. Fisch.

τῇ θεμένῃ] Reposui pro τιθεμένῃ sermonis lege, qua et articulus h. l. requiritur et præteritum tempus. Heind.

πλὴν εἴ τις τὸ ὄν. λέγει] *Nisi si quis vocabulum* (τοῦ ὠφελίμου) *usurpet*, de eo nihil quærens, an re vera utilia sint civitati. Quippe quamdiu civitas talia ὠφέλιμα sibi esse profitetur, tamdiu nomen habent τοῦ ὠφελίμου. Heind.

οὐχί] Ante hoc excidit fortasse ἦ. Heind.

§. 88. ΣΩ. Μὴ λεγέτω[g] τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὃ[h] ὀνομαζόμενον θεωρεῖται.

ΘΕΟ. Μὴ γάρ.

ΣΩ. Ἀλλ' ὃ ἂν τοῦτο ὀνομάζῃ, τούτου δή που στοχάζεται νομοθετουμένη, καὶ πάντας τοὺς νόμους, καθ' ὅσον οἴεταί τε καὶ δύναται, ὡς ὠφελιμωτάτους ἑαυτῇ τίθεται. ἢ πρὸς ἄλλο τι βλέπουσα νομοθετεῖται;

ΘΕΟ. Οὐδαμῶς. I. 178.

ΣΩ. Ἦ οὖν καὶ τυγχάνει ἀεί, ἢ πολλὰ[i] καὶ διαμαρτάνει ἑκάστη;

ΘΕΟ. Οἶμαι ἔγωγε καὶ διαμαρτάνειν.[j]

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν ἐνθένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις[k] ὁμολογή- II. i. 251.
σειε ταὐτὰ ταῦτα, εἰ περὶ παντός τις τοῦ εἴδους ἐρωτῴη, ἐν ᾧ καὶ τὸ ὠφέλιμον τυγχάνει ὄν. ἔστι δέ που καὶ περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον. ὅταν γὰρ νομοθετώμεθα, ὡς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν[l] ἔπειτα χρόνον. τοῦτο δὲ μέλλον[m] ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν.

—[g] μὴ γὰρ λεγέτω ꝤΔΠ. totum hoc μὴ...θεωρεῖται om ΓΛΒCEFH.—[h] τὸ corr Π.—[i] ἢ πολλὰ ꝤΔΠ: ἢ καὶ πολλὰ *ς.—[j] ἁμαρτάνειν ꝤΔΠ.—[k] ἐστιν Υ, om ΗΣ.—[l] εἰς τὸν om H.—[m] μᾶλλον ꝤΔΠ, μέλλει μᾶλλον Γ: μέλλον μᾶλλον *ς.—[n] οὑτωσίν F.

§. 88. μὴ λεγέτω τὸ ὄνομα] Verba Μὴ γάρ, quæ vulgo Socrati tribuuntur, ut continua hæc ejus oratio sit, Μὴ λεγέτω—θεωρεῖται· μὴ γάρ· ἀλλ' ὃ ἂν τοῦτο ὀνομάζῃ etc. non dubitavi Theodoro tribuere. §. 148. Σ. Τοῦτο μὲν ἄρα μὴ ἀποδεχώμεθα, ὃς ἂν λέγῃ etc. Θ. Μὴ γάρ, εἴπερ τῷ λόγῳ πεισόμεθα. de Rep. ix. p. 584. B. Μὴ ἄρα πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν εἶναι τὴν λύπης ἀπαλλαγὴν μηδὲ λύπην τὴν ἡδονῆς. Post quæ respondet alter Μὴ γάρ. Ibid. x. p. 597. A. Μηδὲν ἄρα θαυμάζωμεν, εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι τυγχάνει ὂν πρὸς ἀλήθειαν. Μὴ γάρ. Conf. ibid. ii. p. 381. E. HEIND.

ὃ ἂν τοῦτο ὀνομάζῃ] τοῦτο sc. τὸ ὠφέλιμον. HEIND.

ἢ καὶ πολλὰ καὶ διαμ.] πολλὰ h. l. sæpe, κατὰ πολλά, nisi quis malit πολλάκις διαμαρτάνει, ut infra §. 90. extr. πᾶς ἂν ὁμολογοῖ, νομοθετουμένην πόλιν πολλάκις ἀνάγκην εἶναι τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν. Certe in his altero καὶ facile carerem. HEIND.

εἰ περὶ π. τις τοῦ εἴδους] Sc. περὶ τούτου, ὃ τὸ μέλλον λέγεσθαι δύναται. Sermonis in his tenor accuratius ita procederet: Ἔτι τοίνυν ἐνθένδε ἂν—ταῦτα, εἰ περὶ παντός τις τοῦ εἴδους ἐρωτῴη, ὃ ὀρθῶς ἂν ἔχοι καλεῖσθαι τὸ μέλλον s. τὸ τῶν μελλόντων, ἐν ᾧ καὶ τὸ ὠφέλιμον τυγχάνει ὄν· ἔστι γὰρ τοῦτο καὶ περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον. Ὅταν γὰρ νομοθετώμεθα, ὡς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. HEIND.

τοῦτο δὲ μέλλον ὀρθῶς] Vulgo μέλλον μᾶλλον ὀρθῶς, manifesto librarii errore. τοῦτο referendum ad prægressum πᾶν τὸ εἶδος. Schol. Τοῦτο δὲ μέλλον ὀρθῶς ἂν ἐπιλέγχοιμεν (ἔτι λέγοιμεν?) τοῦτο τὸ γενικώτερον μεταλαβὼν τὴν ἐρώτησιν καὶ μὴ ἐπὶ μόνου τοῦ ὠφελίμου. Γράφεται καί, τοῦτο δὲ μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν. HEIND.

τοῦτο δὲ] Dura hæc et contorta, ut ferri non posse videantur: sed mollia eadem ac sonora, si Platonicam restitueris dictionem: τοῦτο δὲ τὸ μέλλον λέγοντες, μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν. HEUSD.

τοιοῦτος ἦν, οἵα συνέβαινεν αὐτῷ τύχη,[u] καὶ ὁ πεντηκοστὸς ἀπ' αὐτοῦ, γελᾷ οὐ δυναμένων[v] λογίζεσθαί τε καὶ χαυνότητα[w] ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν. ἐν ἅπασι δὴ τούτοις ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῶν πολλῶν καταγελᾶται, τὰ μὲν[x] ὑπερηφάνως ἔχων, ὡς δοκεῖ, τὰ δ' ἐν ποσὶν ἀγνοῶν τε καὶ ἐν ἑκάστοις ἀπορῶν.

ΘΕΟ. Παντάπασι[y] τὰ γιγνόμενα[z] λέγεις,[a] ὦ Σώκρατες.

§. 83. ΣΩ. Ὅταν δέ γέ τινα αὐτός,[b] ὦ φίλε,[c] ἑλκύσῃ ἄνω,[d] καὶ ἐθελήσῃ τις αὐτῷ[e] ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγὼ σὲ

εἰκοστὸς E, πέμπτος καὶ κ 𝔟.—[u] τύχῃ 𝔛.—[v] δυναμένῳ ΓΛΞΣΥΒΗ et pr E.—[w] χαυνότητος EF.—[x] νῦν 𝔟.—[y] παντάπασιν...σώκρατες om 𝔟.—[z] τὸ γιγνόμενον H.—[a] λέγεις pr Γ.—[b] αὐτὸν ς.—[c] ὦ φίλε om 𝔟.—[d] ἄνω om 𝔛Δ.—[e] αὐτῶν ς.—[f] ἀπέν-

τὰ γιγν.] *Quæ usu veniunt.* vel; *Quæ fieri solent.* Steph.

τὰ γιγν.] *Vera.* V. ad §. 47. Heind.

§. 83. ὅταν δέ γε τ. αὐτὸν] Legitur etiam δέ γε ἐκεῖνον αὖ τις, ὦ φ. et αὐτὸν ἐκβῆναι. Fortasse autem in lectione nostra (quæ alioqui magis placet) aliquid deest, videlicet, ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ante ἑλκύσῃ. vel tale quid. Nisi forte suspicandum potius sit ita scriptum fuisse, τινα αὐτὸς, ὦ φίλε, τῶν ἐν δικαστηρίῳ καλινδουμένων ἑλκύσῃ. utendo iisdem verbis quibus antea usus fuit. Utrolibet autem modo legatur, expungendum τὶς post ἐθελήσῃ, et mutandum αὐτῶν in αὐτὸν fuerit. Steph.

δ. δέ γε τ. αὐτὸς] Ita rescripsimus ex Ald. Bas. 1. 2. jubente ipsius orationis Socraticæ sententia, et addicente Latina Ficini versione, pro αὐτὸν, quod est in Stephaniano exemplo, nescio unde illuc profectum. Sed hæc unius litteræ mutatio Stephanum eo redegit, ut loco sanissimo quæreret remedia non necessaria. Fisch.

δ. δέ γε τ. αὐτὸν] Repudiatis variis Stephani conjecturis, una hæc mihi verissima videtur, qua τινὰ αὐτὸν pusilla immutatione in τινὰ αὐτῶν convertatur. Sensus, quem minime assequebatur interpres, hujusmodi est: *at vero si philosophus eorum aliquem* (qui ipsi illuserunt) *sursum ducit, hic autem duci se patitur, et ex illo: Quid te lædo equidem? ad justitiæ injustitiæque contemplationem assurgere cupit—tum vice sua risu dignus est et vicem rependit philosopho.* Heusd.

δ. δέ γέ τινα αὐτὸς] In Ed. Steph. ceterisque editum τινὰ αὐτὸν, quod unde profectum sit, non apparet, neque id aptum est omnino. Quod recepi αὐτὸς, ferri potest relatum ad prægressum illud ὁ τοιοῦτος, ut τινὰ hoc *aliquem de vulgo*, τῶν πολλῶν, significet, certeque scriptura hæc longe anteponenda est Cornarii commento conjectantis, Ὅταν δέ γε ἐκεῖνον αὖ τις, ὦ φίλε, ἑλκύσῃ ἄνω καὶ ἐθελήσῃ τις αὐτὸν ἐκβῆναι, in quibus quo trahi hæc ἐκεῖνον et αὐτὸν debeant, sero docemur illis demum, περὶ πάντων τούτων ὅταν αὖ δέῃ λόγον διδόναι τὸν σμικρὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺν καὶ δικανικόν. Si quid corrigere est opus, scripserim Ὅταν δέ γέ τινα αὐτῶν (τῶν πολλῶν, quod facile intelligitur ex antecedd.) ἑλκύσῃ (sc. ὁ τοιοῦτος) ἄνω etc. Nam istud τινὰ sic nude positum recte offendebat Stephanum, cujus triplicem loci correctionem afferre piget. Hoc ἄνω ἑλκύειν illustrabunt illa de Rep. vii. p. 529. B. ἐγὼ—οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν (l. ποιεῖν) ψυχὴν βλέπειν μάθημα, ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ᾖ καὶ τὸ ἀόρατον· ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τῶν αἰσθητῶν τι ἐπιχειρῇ μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἄν ποτε φημὶ αὐτὸν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν ἔχειν τῶν τοιούτων, οὔτε ἄνω, ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνῃ. Heind.

δ. δέ γε τ. αὐτὸς] Eadem hic Heusdii est, quæ Heindorfii, conjectura, αὐτῶν pro αὐτόν. Sed quis hanc ferat repetitionem eodem de homine, τινὰ αὐτῶν—τὶς αὐτῶν? Sane si prius posuisset Plato,

ΘΕΟ. Γελοῖον[y] μὲν τ' ἂν εἴη. II. i. 252.

ΣΩ. Ἀλλ', οἶμαι, περὶ οἴνου γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος μελλούσης ἔσεσθαι ἡ τοῦ γεωργοῦ δόξα, ἀλλ' οὐχὶ ἡ τοῦ[z] κιθαριστοῦ, κυρία.

ΘΕΟ. Τί μήν;

ΣΩ. Οὐδ' ἂν[a] αὖ περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου ἐσομένου παιδοτρίβης ἂν βέλτιον[b] δοξάσειε μουσικοῦ, ὃ καὶ ἔπειτα αὐτῷ τῷ παιδοτρίβῃ δόξει εὐάρμοστον εἶναι.

ΘΕΟ. Οὐδαμῶς.

§. 90. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης, ἀκυροτέρα ἡ κρίσις τῆς[c] τοῦ ὀψοποιοῦ περὶ τῆς ἐσομένης ἡδονῆς. περὶ μὲν γὰρ[d] τοῦ ἤδη ὄντος ἑκάστῳ ἡδέος ἢ γεγονότος μηδέν πω τῷ λόγῳ διαμαχώμεθα,[e] ἀλλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος ἑκάστῳ καὶ δόξειν καὶ ἔσεσθαι πότερον αὐτὸς αὑτῷ ἄριστος κριτής, ἢ σύ, ὦ Πρωταγόρα, τό γε[f] περὶ λόγους πιθανὸν ἑκάστῳ ἡμῶν ἐσόμενον εἰς δικαστήριον βέλτιον[g] ἂν[h] προδοξάσαις ἢ τῶν ἰδιωτῶν ὁστισοῦν;

ΘΕΟ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε σφόδρα ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτός.

ΣΩ. Νὴ Δία, ὦ μέλε· ἢ οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο[i]

τέρου Δ, προτέραν F.—[y] ἀλλ' οἶμαι γελοῖον F.—[z] οὐχὶ ἡ τοῦ Δ et rc E, οὐχ ἡ τοῦ ΧΓΗΠΒCΗ : οὐχὶ τοῦ *s.—[a] ἂν add ΧΔΠ.—[b] βελτίων ΣΥ.—[c] τῆς ante τοῦ om pr Λ.—[d] γὰρ δὴ Es.—[e] διαμαχόμεθα s.—[f] γε ΓΥΒCΕFΗ : τε *s.—[g] βέλτιον om Δ.—[h] ὂν Η.—[i] διελέγετο post ἀργύριον ponit Λ.—[j] εἴ τῳ Heindorfius : libri εἰ μή.—

cedens ἆρα non potest, sed est h. l. *alteruter*, ut §. 8. ubi vid. not. Heind.

§. 90. οὐκοῦν—ἀκυροτ. ἡ κ.] *Nonne minus auctoritatis habet judicium?* Steph.

οὐκοῦν καὶ τοῦ μέλλ.—ἡ κρίσις] Adhibuit hæc Lucian. de Parasito. 5. t. vii. p. 107. Bip. Heind.

διαμαχόμεθα] Malim διαμαχώμεθα. Heind.

ἀλλὰ περὶ] *Sed de eo quod cuique et videbitur et erit, utrum vid. ipse sibi de eo judex optimus futurus sit :* (ut non sit stigme τελεία post ἔσεσθαι) *an contra* (vel *an potius*) *tu Protagora rectius conjectare possis quid circa dicendi facultatem unicuique nostrum in judicio probabile futurum sit, quam imperitorum quisquam?* Th. *Possit sane, o Socrates. hac quidem certe in re se longe omnibus antecellere ipse profitebatur.* Steph.

τό γε περὶ λόγ.] E Stephani conjectura γε pro τε rescripsi. Heind.

εἰς δικαστήριον] I. q. ἐν δικαστηρίῳ. V. ad Gorg. §. 172. Heind.

τοῦτό γε σφ. ὑπ. πάντ. δ.] Xenoph. Mem. Socr. iii. 3. 14. ὡς πολὺ ἂν καὶ τοῦτο διενέγκοιεν τῶν ἄλλων. Isocrat. Panath. p. 260. B. Steph. ὅσον ἡμῶν ἡ πόλις διέφερε τὰ περὶ τὸν πόλεμον κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον etc. Lucian. Diall. Mort. xii. t. ii. p. 171. πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Heind.

ὦ μέλε] Timæus in Glossis Platonicis legit, ut Suidas, ὦ μέλεε. At altera

I. 179. II. i. 253. διδοὺς πολὺ ἀργύριον, εἴ πῃ τοὺς συνόντας ἔπειθεν ὅτι καὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαί τε καὶ δόξειν[k] οὔτε μάντις οὔ τέ τις ἄλλος ἄμεινον κρίνειεν ἂν ἢ αὐτὸς αὑτῷ.

ΘΕΟ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[l] αἱ νομοθεσίαι καὶ τὸ ὠφέλιμον περὶ τὸ μέλλον ἐστί, καὶ πᾶς ἂν ὁμολογοῖ νομοθετουμένην πόλιν πολλάκις ἀνάγκην[m] εἶναι τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν;

ΘΕΟ. Μάλα γε.

§. 91. ΣΩ. Μετρίως ἄρα ἡμῖν πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου εἰρήσεται, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ ὁμολογεῖν σοφώτερόν τε ἄλλον ἄλλου εἶναι καὶ τὸν μὲν τοιοῦτον μέτρον εἶναι, ἐμοὶ δὲ τῷ ἀνεπιστήμονι μηδὲ ὁπωστιοῦν ἀνάγκην εἶναι[n] μέτρῳ[o]

[k] δοξάζειν F.—[l] καὶ ante αἱ om ΞΣΥ.—[m] ἀνάγκη ΓΗΥCEFH.—[n] εἶναι post μέτρῳ ponit Π.—[o] μέτρον Δ.—[p] εἴτε βουλοίμην 𝔛 fortasse corr.—[q] μηδαμῇ F.—[r] αὐτοῦ

illa scriptura Attica est, in antiquis Codicibus Aristophanis reperta. Schol. ad Nubb. 33. ὦ μέλ'· κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ε Ἀττικῶς. οὕτω ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται γραφόμενον. Fisch.

ὦ μέλε] Schol. Ὦ μέλε παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον, ὡς τὸ ὦ τάλαν· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν—· σημαίνει δὲ, ὦ δείλαιε, ὦ πονηρέ. Ἔνιοι δὲ, ὦ ἐπιμελείας ἄξιε καὶ οἷον μεμελημένε. Attica apocope hoc dictum pro ὦ μέλεε, v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 279. blandiendique h. l. vox est, velut nostro sermone in familiari colloquio commiserantis quodam sono dicimus, du lieber Freund! Heind.

ἢ οὐδεὶς] *Alioqui nemo colloquium ejus magna pecunia redemerit, nisi etc.* Steph.

διελέγετο] διαλέγεσθαι h. l. de *discipulo magistrum sectante*, ut Sophist. p. 232. D. Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις. De magistris hoc adhibuit Xenoph. Mem. i. 2. 6. Heind.

εἴ πῃ τοὺς συνόντας] *Profecto in futurarum quoque rerum cognitione omnibus præcellere se Protagoras profitebatur, aut nemo ipsi magnam doctrinæ mercedem solvisset, si quo modo persuasisset discipulis, etiam de futuris rebus neque vatem neque alium quemquam melius posse judicare, quam ipsum sibi unumquemque.* Heind.

ἢ αὐτὸς αὑτῷ] Sc. ὁ συνὼν s. ἕκαστος τῶν συνόντων. V. ad Gorg. §. 75. Platonis autem sententiam restituimus unius litterulæ mutatione. Quippe vulgo scriptum εἰ μὴ τοὺς συν. unde contrarius prorsus et absurdus sensus efficitur. Quam scripturam ne quis tuendam arbitretur verbo αὐτὸς ad Protagoram trahendo et αὐτῷ mutando in αὑτῷ (sc. τῷ συνόντι), manifesta h. l. est superiorum verborum πότερον αὐτὸς αὑτῷ ἄριστος κριτὴς repetitio, neque tum ferri posset hoc αὑτῷ: adeo id moleste redundaret. Idem vitium insedit Phileb. p. 34. C. Ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος ὅτι μάλιστα καὶ ἐναργέστατα λάβοιμεν. Corr. ἵνα πῃ, et Protag. p. 331. D. Καὶ γὰρ ὁτιοῦν ὁτῳοῦν ἁμῇγέπῃ προσέοικε. Τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὃ μὴ (l. ὅπῃ) προσέοικε καὶ τὸ σκληρὸν τῷ μαλακῷ. Heind.

οὐκοῦν καὶ αἱ νομ. καὶ τὸ ὠφέλιμον—ἐστὶ] Vix Græcum foret h. l. εἰσὶ pro ἐστί. Sympos. p. 190. C. αἱ τιμαὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερὰ τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο. Lycurg. in Leocrat. Reisk. p. 192. Οἱ παῖδες καὶ τὸ γένος ἅπαν—τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος μεγάλοις ἀτυχήμασι περιπίπτει. Alia dabit Dorvill. ad Chariton. p. 271. De eodemque in Latinis scriptoribus usu, sæpe e melioribus libris revocando, vid. Heusinger. ad Cic. de Off. i. 35. 8. Heind.

γίγνεσθαι, ὡς ἄρτι με ἠνάγκαζεν ὁ ὑπὲρ ἐκείνου λόγος, εἴτ' ἐβουλόμην[p] εἴτε μή, τοιοῦτον εἶναι.

ΘΕΟ. Ἐκείνῃ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μάλιστα ἁλίσκεσθαι ὁ λόγος, ἁλισκόμενος καὶ ταύτῃ, ᾗ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ, αὗται δὲ ἐφάνησαν τοὺς ἐκείνου λόγους οὐδαμῇ[q] ἀληθεῖς ἡγούμεναι.

ΣΩ. Πολλαχῇ, ὦ Θεόδωρε, καὶ ἄλλῃ ἂν τό γε τοιοῦ-
τον ἁλοίη, μὴ πᾶσαν παντὸς[r] ἀληθῆ δόξαν εἶναι· περὶ δὲ
τὸ παρὸν ἑκάστῳ πάθος, ἐξ ὧν αἱ αἰσθήσεις καὶ αἱ κατὰ
ταύτας δόξαι γίγνονται, χαλεπώτερον ἑλεῖν ὡς οὐκ ἀλη- II. i. 254.
θεῖς. ἴσως δὲ οὐδὲν λέγω· ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον, εἰσί,
καὶ οἱ[s] φάσκοντες αὐτὰς ἐναργεῖς τε εἶναι[t] καὶ ἐπιστήμας
τάχα ἂν ὄντα λέγοιεν, καὶ Θεαίτητος ὅδε οὐκ ἀπὸ σκοποῦ

Π.—[s] οἱ om ΣΥ et pr Ξ.—[t] εἶναι om Δ.—[u] ἀκούοντα ΧΔ et pr Π.—[v] φαύλη δεῖ

§. 91. *μετρίως — μέτρῳ γίγνεσθαι*] Hæc extant in Eclogis Stobæi Physicis p. 151. Fisch.

αὐτῷ δμ.] Stob. *αὐτὸ*, male. Fisch.

καὶ τὸν μὲν] Stob. *καὶ τὸ μὲν—ἀνάγκη εἶναι—*. male. Fisch.

ὡς ἄρτι] *Quemadmodum qui modo habebatur de illa (mensura) sermo, cogebat me, seu vellem seu nollem, talem esse.* id est, cogebat fateri me talem esse. vel *ὑπὲρ ἐκείνου, pro illo.* ut sub. *Πρωταγόρου, non μέτρου.* Steph.

ὡς ἄρτι με ἠνάγκ.] *Eo modo, ea ratione, qua me modo cogebat.* Heind.

τοιοῦτον εἶναι] Malo *τοιοῦτον* ad *λόγον* quam ad hominem referre: et planior videtur sententia. Serran.

ἐκείνῃ] *Illa, quam tu modo explicuisti, ratione, de futuris rebus disputando.* Perperam vulgo in his distinguunt: *ἁλ. ὁ λόγος ἁλισκόμενος, καὶ ταύτῃ, ᾗ* etc. ut *ἁλισκόμενος* moleste redundet. Veræ distinctionis me admonuit Buttmannus. Heind.

ἐκείνῃ] Non video equidem, nec facile quemquam videre puto, quo referendum sit *ἐκείνῃ*, si a *ταύτῃ* distinguatur. Nam in antecedentibus, quo pertinere possit, nihil reperio. Deinde illud *ἁλισκόμενος* otiose atque inficete redundare videtur. Forte ad loci sanitatem non nisi levissima hac immutatione opus est—*ὁ λόγος, ἁλισκόμενος ταύτῃ, ᾗ*. Heusd.

αὗται δὲ ἐφαν.] *Quum tamen hæ* etc. Vid. ad Gorg. §. 43. Tangit autem Theodorus superiora illa §. 72. 73. Heind.

πολλαχῇ] Extat hic locus in Eclogis Physicis Stobæi p. 151. sic, *πολλαχῇ οὖν, ὦ Θεαίτητε, καὶ ἄλλοι—ἀλλ' οἴει—πάντως—δόξην—ἐξ ὧν αἰσθήσεις—κατὰ ταῦτα—οὐκ ἀληθές.* male. Fisch.

μὴ πᾶσαν πάντ.] Abundanter hoc *μὴ* illatum legitimo Græcorum more, quem attigi ad Plat. Lysid. §. 41. Heind.

περὶ δὲ τὸ] Sententiam non male opinor ita exprimi, *Prout unusquisque in præsentia est comparatus*, vel *affectus*. Serran. *Sed circa eam quæ cuique adsit passionem, unde etc.* Steph.

ἴσως δὲ οὐδὲν λέγω] *Sed fortasse falso dixi χαλεπώτερον, quum id sit plane ἀδύνατον.* Heind.

εἰ ἔτυχον] I. e. *fortasse.* Ut Cratyl. §. 119. *φαίνονται γάρ ἔμοιγε καὶ αὐτοὶ οὕτω διανοηθῆναι· τὸ δ', εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει.* In quo aoristus ponitur pro præsenti, velut Gorg. §. 145. *εἰ—τοῦτό ἐστιν ἀρετὴ τὸ σώζειν αὑτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ὄντα ὁποῖός τις ἔτυχε.* Schol. h. l. *Ἐντεῦθεν εἰσβάλλει εἰς τοὺς κατὰ τοῦ Ἡρακλείτου ἐλέγχους. Εἰ γὰρ πάντα, φησί, κινεῖται συνεχῶς καὶ ἀόριστά ἐστι καὶ ἄστατα, ἡ Πρωταγόρου δόξα ἀνάλωτός ἐστι.* Heind.

οὐκ ἀπὸ σκοποῦ] Hom. Odyss. λ. 343. *Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ὔμμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης Μυθεῖται βασίλεια περίφρων.* Xenoph. Sympos. ii. 11. *καὶ οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν*

εἴρηκεν αἴσθησιν καὶ ἐπιστήμην ταὐτὸν θέμενος. [§. 92.] Προσιτέον οὖν ἐγγυτέρω, ὡς ὁ ὑπὲρ Πρωταγόρου λόγος ἐπέταττε, καὶ σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα,[u] εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. μάχη δ' οὖν περὶ αὐτῆς οὐ φαύλη οὐδ' ὀλίγοις γέγονεν.

ΘΕΟ. Πολλοῦ καὶ δεῖ φαύλη[v] εἶναι, ἀλλὰ περὶ μὲν τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐπιδίδωσι πάμπολυ. οἱ γὰρ τοῦ Ἡρακλείτου ἑταῖροι χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως.[w]

ΣΩ. Τῷ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον σκεπτέον ἐξ ἀρχῆς,[x] ὥς περ αὐτοὶ ὑποτείνονται.

ΣΥ.—[w] ἐρωμένως Ξ.—[x] καὶ ἐξαρχῆς Χ.—[y] ἡρακλειτέων Π.—[z] εἶναι om ΧΓΔΛΠΒ

εἰρῆσθαι. Suid. ἀπὸ σκοποῦ, μάτην, περιττῶς, ἐναντίως. HEIND.

§. 92. διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς] Schol. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκεραιά εἰσιν. Geopon. vi. 3. 2. Τινὲς μὲν οὖν ἀρκοῦνται τῇ δοκιμασίᾳ τοῦ καλῶς κεκεραμευμένου πίθου, τῷ κρουσθέντα αὐτὸν ἀποδοῦναι ἦχόν τινα ὀξὺν καὶ τορόν. Hinc Phileb. p. 55. C. γενναίως, εἴ πῃ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν. Lucian. de Parasit. 4. t. vii. p. 105.—εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ, καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, σαθρὸν ἀποφθέγγηται. Sed actum agimus post Toupii animadversionem ad Longin. p. 322. HEIND.

εἴτε ὑγ.] *Clarum an raucum sonum edat.* Commutavi verba ad perspicuitatem. SERRAN. *Utrum ut integra, an ut vitiosa, sonet.* Ad verbum (sed durius) *utrum integrum an vitiosum sonet.* Magis dure vel potius poetice, σαθρὸν φθέγγεται, *Sonet vitium*, ex Persio, sat. iii. de fidelia : unde et hic metaphoram sumi arbitror. Sic Gall. dicimus, *Il sonne le cassé.* Ex eodem poeta videtur ὑγιὲς φθέγγεται posse reddi *solidum crepet*, sat. iii. 'pulsa, dignoscere cautus, Quid solidum crepet.' STEPH.

περὶ τὴν Ἰωνίαν] *In Ionia.* Phædo p. 99. A. πάλαι ἂν ταῦτα τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὀστᾶ ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτοὺς ἦν. HEIND.

πάμπολυ] Francof. πάμπολλοι. vitiose. FISCH.

οἱ γὰρ τοῦ Ἡρ. ἑταῖροι] Aristot. Metaph. iii. 5. πᾶσαν ὁρῶντες ταύτην κινουμένην τὴν φύσιν, κατὰ δὲ τοῦ μεταβάλλοντος οὐδὲν ἀληθευόμενον, περί γε τὸ πάντως πάντῃ μεταβάλλον οὐκ ἐνδέχεσθαι ἀληθεύειν (ὑπέλαβον). Ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων, ἡ τῶν φασκόντων Ἡρακλειτίζειν, καὶ οἵαν Κρατύλος εἶχεν, ὃς τὸ τελευταῖον οὐθὲν ᾤετο δεῖν λέγειν, ἀλλὰ τὸν δάκτυλον ἐκίνει μόνον, καὶ Ἡρακλείτῳ ἐπετίμα εἰπόντι, δὶς τῷ αὐτῷ ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι. Αὐτὸς γὰρ ᾤετο οὐδ' ἅπαξ. In Platonis his verbis χορηγεῖν h. l. capiendum de eo, qui *choream ducit*, præter Atticorum morem, quo χορηγὸς, χορηγία, χορηγεῖν usurpari solent de eo, qui sumptum præbet choris instruendis et adornandis. V. Wolf. Prolegg. ad Demosth. Leptin. p. lxxxix. Pari modo de Legg. ii. p. 654. A. ἡμῖν δὲ, οὓς εἴπομεν θεοὺς συγχορευτὰς δεδόσθαι, τούτους εἶναι (φησὶν ὁ λόγος) καὶ τοὺς δεδωκότας τὴν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ᾗ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῖν τούτους ᾠδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας. Cf. Gorg. §. 83. Mira autem genitivi hujus τούτου τοῦ λόγου est ratio, cujus nullum aliud exemplum in promptu est. HEIND.

τῷ τοι] Himer. Orat. vi. 4. Ἤιδει δὲ ἄρα τὸν νόμον τοῦτον καὶ Ὅμηρος· τῷ τοι καὶ γράψαι τὸν νόμον τοῦτον ἅπασιν ἀνθρώποις βουλόμενος ῥήτορι τὴν πλάνην καὶ οὐχ ἑτέρῳ προστίθησιν etc. ubi male hoc τῷ τοι sollicitavit Wernsdorf. Sophocl. Œdip. Col. v. 161. τῷ, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι. HEIND.

ὑποτείνονται] I. q. ὑφηγοῦνται s. ὑπογράφουσι. V. ad Gorg. §. 6. HEIND.

ΘΕΟ. Παντάπασι μὲν οὖν. καὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, περὶ τούτων τῶν Ἡρακλειτείων,[y] ἢ ὥς περ σὺ λέγεις Ὁμηρείων, καὶ ἔτι παλαιοτέρων, αὐτοῖς μὲν τοῖς περὶ τὴν Ἔφεσον, ὅσοι προσποιοῦνται ἔμπειροι εἶναι,[z] οὐδὲν μᾶλλον οἷόν τε[a] διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰστρῶσιν. ἀτεχνῶς γὰρ κατὰ[b] τὰ συγγράμματα φέρονται, τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι καὶ ἡσυχίως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι[c] II. i. 255

CH.—[a] οἴονται C.—[b] κατὰ ℵΓΔΛΠΒCH : καὶ *ς.—[c] ἐρέσθαι Ξ, ἔρεσθαι ΓΣΥΒCH.

περὶ τ. τ. Ἡρακλ.] *De Heracliteis hisce dogmatis*, nisi quis malit τῶν Ἡρακλειτείων et Ὁμηρείων masculino genere accipere, *quos ad hos Heracliteos attinet*, ut Phædr. §. 65. Περὶ δὲ κάλλους, ὥσπερ εἴπομεν, μετ' ἐκείνων τε ἔλαμπεν ὂν etc. de Legg. ix. p. 865. B. ἰατρῶν δὲ περὶ πάντων, ἂν ὁ θεραπευόμενος ὑπ' αὐτῶν ἀκόντων τελευτᾷ, καθαρὸς ἔστω κατὰ νόμον. Xenoph. Athen. Resp. init. Περὶ δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ὅτι μὲν εἵλοντο τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας, οὐκ ἐπαινῶ διὰ τόδε etc. Sed illud potius existimo. Trahenda enim hæc περὶ τούτων τῶν Ἡρακλειτείων etc. ad seq. ἔμπειροι. Heind.

Ὁμηρείων] Cf. §. 25. Heind.

καὶ ἔτι παλαιοτέρων] *Orpheum* intelligit. Conf. Cratyl. §. 41. Heind.

ἔμπειροι] Schol. Ἀλλ' οὐκ ἐπιστήμονες, διὰ τὸ ἄστατον τῶν ἀεὶ κινουμένων. Heind.

ἀτεχνῶς γὰρ] *Illorum siquidem scripta cæco quodam impetu feruntur.* Rem ipsam, ut arbitror, ex ipsorum verborum vestigiis repræsentavi. Est autem totus hic locus perpetuo joco conditus. Scripta enim illa quæ τὴν φερομένην οὐσίαν invehebant, eleganter φέρεσθαι ait, non modo ut ipsam doctrinam damnet, sed totam disputandi rationem quam illi sequebantur, ut vagam et dissolutam, quippe quæ nullis demonstrationis legibus contineretur. sic illos postea τοὺς ῥέοντας vocat. De Parmenidis autem et Melissi in doctrina unius immobilis controversia, vide ea quæ annotavimus in dialogum cui titulus est, Parmenides. Serran.

ἀτεχνῶς γὰρ] *Plane enim illorum scripta quoque agitantur* (vel, *feruntur*); *in sermone autem et in quæstione* (*quæ proposita fuerit*) *permanere, et placide per vices interrogare ac respondere, minus illi possunt, quam etc.* Respicere autem existimo ad illam φερομένην οὐσίαν, quum dicit καὶ τὰ συγγράμματα φέρονται, q. d. τὰ περὶ τῆς φερομένης οὐσίας συγγράμματα, φέρονται καὶ αὐτά. nihilo autem magis illos posse ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ, quasi diceret illos in eo quoque φέρεσθαι. Steph.

ἀτεχνῶς γ. κ. τὰ συγ. φέρονται] *Revera enim huc illuc feruntur scriptorum suorum instar* (*hujusmodi* ῥοῇ et μεταβολῇ *plenorum.*) Reposui enim κατὰ pro καὶ ex Euseb. et Schol. ad h. l. hæc annotante : κατὰ τὰ συγγρ. φέρ. Τὰ τοῦ Ἡρακλείτου συγγράμματα ἠγριωμένου καὶ μεγαλόφρονος. Τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἡράκλειτος γέγονε κ. τ. λ.' Vulgatum καὶ si teneas, neque pluralis φέρονται pro φέρεται e Platonis usu est, cujus generis quæ hodie apud eum exempla exstant, dubia admodum et incerta sunt omnia, neque huic sensui conveniunt seqq. τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι. Buttmannus conjecit καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ συγγράμμ. Lenius fuerit, si quo omnino jam est opus, remedium, καὶ κατὰ τὰ συγγρ. hoc sensu : *Nam etiam in scriptis suis illi φέρονται.* Heind.

ἀτεχνῶς γ.] Sermo est de garrulis istis Heracliti sectatoribus, quibuscum, ait Theodorus, non magis colloqui quam cum furentibus licet. Cujus rei affert rationem, obscuram sane nec facilem ad intelligendum. Primum quidem ἀτεχνῶς in ἀτέχνως mutandum videtur. (Cujus mutationis causam ego nullam reperio. Neque enim ipse hoc ἀτέχνως ne verbo quidem explicuit. Buttm.] Deinde nemo non videt, his verbis oppositum esse τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λ.—Quidni igitur legamus : ἀτέχνως γὰρ κατὰ τὰ συγγράμματα φέρονται· τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι—ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν. Libri significantur ii, qui placita continent Heracliti ac cæterorum ῥεόντων quos vocat, φιλοσόφων. — Emendationem video Scholiastæ auctoritate par-

κοῦσι,[f] *πληγαί τε καὶ θάνατοι, ὧν ἐνίοτε πάσχουσιν οὐδὲν ἀδικοῦντες, ἀλλὰ ἣν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν.*

§. 86. ΘΕΟ. *Τίνα δὴ λέγεις;*

ΣΩ. *Παραδειγμάτων, ὦ φίλε, ἐν τῷ ὄντι*[g] *ἑστώτων, τοῦ μὲν θείου εὐδαιμονεστάτου, τοῦ δὲ ἀθέου ἀθλιωτάτου, οὐχ ὁρῶντες ὅτι οὕτως ἔχει, ὑπὸ ἠλιθιότητός τε καὶ τῆς ἐσχάτης*
1. 177. *ἀνοίας λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι διὰ τὰς ἀδίκους*

ῥαῦν Δ.—[e] *δὴ* b.—[f] *δοκοῦσιν ὄντως* Γ.—[g] *παντὶ* b et corr Π.—[h] *διὰ τὰς ἀδίκους*

ὧν ἐνίοτε] Rectius legeretur *οἱ οὐδὲν ἀδικ.* ac fortasse *ἃ* pro *ὧν*. Videntur autem post *ἀδικοῦντες* hæc deesse, *ἐκφεύγουσι δὲ οἱ ἀδικοῦντες*. quibus opponantur illa, *ἀλλὰ ἣν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν*. Atque adeo Fic. tanquam illa legerit, ita vertit, *Quæ sæpe ii patiuntur qui injustum nihil egerunt, et injusti sæpe devitant. sed ea potius quæ vitari non potest.* Et in seq. *Quum in rerum ordine, o amice, exemplaria duo sint, divinum quidem, beatissimum; quod vero Dei expers, miserrimum.* Rectius fortasse, *In rerum natura*. STEPH. Latina quidem versione Ficini legitur, *et injusti sæpe devitant*, ut videri possit in libro suo Græco verba ista adjecta reperisse. At quia Ficinus ea potuit sponte addidisse in versione; quia disputationis Socraticæ non ea est ratio, ut addi debuerint necessario: nolim sic tangere quidquam. Deinde *πάσχουσιν οὐδὲν ἀδικοῦντες* dictum est, ut ante *ἀγάλλονται— οἴονται ἀκούειν*, ita ut subjectum, ad quod verba *οὐδὲν ἀδικοῦντες* referantur, intelligi debeat, scilicet *οἱ πολλοί*, neque adeo articulus *οἱ* inserendus sit. FISCH.

ὧν ἐν. πάσχ. οὐδ. ἀδικ.] So. *αὐτοί*, *quorum nihil iis interdum accidit, quando injuste faciunt.* Jam non opus puto, ante *ἀδικοῦντες* interponere art. *οἱ*, nedum locum hunc planissimum ita vexare, ut fecit Stephanus, triplicem tentans correctionem. Fischerus autem quum *ὧν πάσχουσι* propterea recte habere dixit, quia partitio quædam declaretur, ne illud quidem vidit, *ὧν* ab *οὐδὲν* pendere. HEIND.

§. 86. *παραδειγμ.*] *Quandoquidem, mi Theodore, in ipsa rerum humanarum communitate duo sunt exemplaria et quasi summa capita, unum quidem divinum, felicissimum: aliud impium, miserrimum: dum illi non perspiciunt rem ita habere, stoliditate quadam extremaque vesania abrepti, ignorant se huic quidem per iniquas actiones assimilari, illi vero plane esse dissimiles: cui quidem pœnas pendunt, vitam hujusmodi ducentes, quæ ei cui assimilantur quadret atque conveniat.* Difficilis locus, et spinosam doctrinam complectens: in qua ne quis insaniendi ansam arriperet, malui ipsa verba crassius interpretari. Vult docere Plato, hominum inter se discrimen: quorum alii, pietatem Deique similitudinem (quam virtutis statuit verum fundamentum) amplexi, felices: alii impietatem, infelices evadant. Has duas conditiones, quibus omnes homines continentur, vocat *παραδείγματα ἐν τῷ ὄντι ἑστῶτα*. Ipsam igitur hominum constantem communitatem, id est, communem omnium hominum vitam, vocat *τὸ ὄν*, nimirum *ὑπάρχουσαν κοινωνίαν*: in qua geminæ illius conditionis disparitas perspicua est. omnes enim homines vel boni sunt vel mali. Idcirco nolui vertere *in rerum ordine*, ut Ficinus: nec *in rerum natura*: ne quis inde statuat duo principia, unum boni, alterum mali: sicuti faciebat insanus Manichæus. quod est periculosum mendacium contra primævam veritatem, quæ docet, peccatum esse accidens, et unicum esse omnipotentem Deum, boni non mali causam. Repugnat quoque hoc commentum doctrinæ Platonis, qui negat ullam esse *ἰδέαν κακοῦ*, quum malum sit *ἀνάρμοστον πάθος*, et Deus sit omnino *ἀναίτιος κακοῦ*, ut diserte ait in iii. de Repub. et in Protagora, et supra, *θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος*. SERRAN.

τοῦ μὲν θείου εὐδ.] Liquidum est, hunc genitivum *εὐδ.* pendere ab intellecto *παραδείγματος*. Nam *τὸ θεῖον* esse dicit *παράδειγμα εὐδαιμονεστάτου*, *τὸ ἄθεον ἀθλιωτάτου*. HEIND.

ἀνοίας] Bas. 2. *ἀνίας*. FISCH.

λανθάνουσι] Sc. *ἑαυτούς*. HEIND.

τούτων, ὅ περ ἦα[k] *ἐρῶν, οὐκ ἄν ποτε λάβοις*[l] *λόγον οὔτε* II. i. 256.
ἑκόντων οὔτε ἀκόντων· αὐτοὺς δὲ δεῖ παραλαβόντας ὥς περ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι.

ΣΩ. Καὶ[m] *μετρίως γε*[n] *λέγεις. τό γε δὴ πρόβλημα ἄλλο τι παρειλήφαμεν παρὰ*[o] *μὲν τῶν ἀρχαίων, μετὰ ποιήσεως*[p] *ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλούς, ὡς ἡ γένεσις τῶν ἄλλων πάντων Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ῥεύματα τυγχάνει καὶ οὐδὲν ἕστηκε, παρὰ δὲ τῶν ὑστέρων, ἅτε σοφωτέρων, ἀναφανδὸν ἀποδεικνυμένων, ἵνα καὶ οἱ σκυτοτόμοι αὐτῶν*[q] *τὴν σοφίαν μάθωσιν ἀκούσαντες καὶ παύσωνται ἠλιθίως*

[m] *καὶ* om H.—[n] *γε* post *μετρίως* om ΠΣΥF et pr Ξ.—[o] *παρειλήφαμεν παρὰ* ΓΔΛΠΒ CH: *παρειλήφαμεν ἢ παρὰ* *s.—[p] *ποιήσεως* H.—[q] *αὐτοῦ* Γ.—[r] *μαθόντες δ'* om ΓΞ

ad Charmid. §. 47. Heind.

ὁπόθεν ἂν τύχ.] Scribendum puto *τύχῃ*. Heind.

ὅπερ ἦα ἐρῶν] Ita rescripsimus pro *ἦα*, quod Stephanus putabat Ionice dictum esse pro *ἦν*. At quomodo *ἦν ἐρῶν* significare possit *dicturus eram*, non video. Immo Plato solet, ut verbum *ἔρχεσθαι*, (v. Victorius Var. Lect. ix. 4.) ita etiam verbum *ἰέναι*, eleganter addere futuris participiorum. Cujus generis exemplum in hoc ipso dialogo est §. 83. hoc, *ὅταν ἀριθμήσων ἴῃ ὁ ἀριθμητικὸς, ἤ τι ἀναγνωσόμενος ὁ γραμματικός*. Ipse Stephanus non multum tribuisse videtur isti rationi, et vidisse, aliquid vitii inesse scripturæ vulgatæ. nam, 'si mendum,' inquit, 'hinc abeat, *ἦα*, quod proprie est Ionicum, idem valet quod *ἦν*, et significatur illa parenthesi *Quod dicturus eram*.' Fisch.

ὅπερ ἦα ἐρῶν] Legi *εἶπον*. [Verterat nempe: *quemadmodum modo dicebam*.] de his enim egerat prius. Serran.

ὅπερ ἦα ἐρῶν] *Quod eram dicturus*. Vulgo *ἦα*, quod jam correxit Fischerus. de Rep. viii. p. 562. C. *ὅπερ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν*, ubi itidem vulgo scriptum *ἦα*. Vulgatum miror tueri voluisse Dorvillium ad Charit. p. 133. Heind.

αὐτοὺς δὲ] *αὐτοὺς* ad ipsos illos, de quibus agit, *ἀκαταληψίας* assertores refero. ita est tertiæ non primæ personæ, ut ex tota oratione apparet. Serran.

αὐτοὺς δὲ] *Verum oportet nos* (est enim *αὐτοὺς* hic primæ pers.) *quæ illi dicunt perpendere* vel *examinare tanquam aliquod problema*. So. *Et modeste quidem loqueris. Sed aliudne problema accepimus, quam quæ prisci dixerunt (qui sua poesi obscuritatem apud vulgus hominum affectabant) Oceanum et Tethyn, ex quibus alia omnia ortum habent, esse fluxus, nihilque stare: quæ item dixerunt illorum posteri: qui quum sapientiores essent, aperte demonstrabant, quo vel coriarii ipsorum sapientiam ex solo auditu complectantur atque percipiant*: vel potius, *complecterentur atque perciperent*. itidemque in sequent. Steph.

αὐτοὺς δὲ δεῖ] *αὐτοὺς* h. e. *ἡμᾶς αὐτοὺς*, *missis illis Heracliteæ sententiæ sectatoribus*. Recte hæc interpretatur Stephanus: *Verum oportet nos, quæ illi dicunt, perpendere (vel examinare) tanquam aliquod problema*. Heind.

ὥσπερ πρόβλημα] Schol. *Γεωμετρικῶς δεῖ, φησὶν, ἐκθεμένους τὸ πρόβλημα, ζητεῖν ἀποδεικτικῶς, πότερον πάντα κινεῖται ἢ οὔ*. *Πρόβλημα* enim proprium est in geometria vocabulum. de Rep. vii. p. 530. B. *προβλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγὼ, χρώμενοι ὥσπερ γεωμετρίαν, οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν*. Heind.

τῶν ἄλλων] *τῶν ἄλλων* apud eundem Eusebium non extat: nec video certe quis hic sit ejus usus: præsertim quum Socrates antea (in fine p. 152.) recitato Homeri versu isto, *Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθὺν*, subjunxerit, *πάντα εἴρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως*: dicens *πάντα*, non *τὰ ἄλλα πάντα*. Steph.

ἀποδεικνυμένων] Quod statim addi debebat, *ὅτι πάντα κινεῖται*, hujus significatio infertur in seqq. *μαθόντες δὲ, ὅτι πάντα κινεῖται*. Heind.

ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα[t] καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον· ἐπὶ δὲ τὰ[u] ἔμπροσθεν ἴωμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΘΕΟ. Ἐμοὶ μὲν τὰ τοιαῦτα, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀηδέστερα ἀκούειν· ῥᾴω γὰρ τηλικῷδε ὄντι ἐπακολουθεῖν· εἰ μέντοι δοκεῖ, πάλιν ἐπανίωμεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐνταῦθά που ἦμεν[v] τοῦ λόγου, ἐν ᾧ ἔφα-
II. i. 250. μεν τοὺς τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντας, καὶ τὸ ἀεὶ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν διισχυρίζεσθαι, καὶ οὐχ ἥκιστα περὶ τὰ[w] δίκαια, ὡς παντὸς μᾶλλον, ἃ ἂν θῆται πόλις δόξαντα αὐτῇ, ταῦτα καὶ ἔστι δίκαια τῇ θεμένῃ,[x] ἕως περ ἂν κέηται·[y] περὶ δὲ τἀγαθοῦ[z] οὐδένα ἀνδρεῖον ἔθ'[a] οὕτως εἶναι, ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι ὅτι καὶ ἃ ἂν ὠφέλιμα οἰηθεῖσα πόλις ἑαυτῇ θῆται, καὶ ἔστι τοσοῦτον[b] χρόνον ὅσον ἂν κέηται[c] ὠφέλιμα, πλὴν εἴ τις τὸ ὄνομα λέγοι·[d] τοῦτο δέ που σκῶμμ'[e] ἂν εἴη πρὸς ὃ λέγομεν.[f] οὐχί;

ΘΕΟ. Πάνυ γε.

[r] φυγεῖν b.—[s] ὦ δαιμόνιε om b.—[t] ἐπιρρέονται H.—[u] τὰ om Δ.—[v] εἶμεν H.—[w] τὰ om 𝔛Δ et pr Π.—[x] τῇ θεμένῃ ΔΠ, τιθεμένη (η) E: τιθεμένῃ *ϛ.—[y] κέκτηται Γ.—[z] τἀγαθοῦ 𝔛ΓΒ, τὰ ἀγαθὰ H: τοῦ ἀγαθοῦ *ϛ.—[a] ἔσθ' corr Λ.—[b] τοσούτῳ Λ.—[c] κέκτηται Γ.—[d] λέγει Εϛ.—[e] σκῶμμ' ΥF.—[f] λέγομεν 𝔛 et pr ΔΠ: ἐλέγομεν *ϛ.

πλείω ἀεὶ] Elegantem dictionem imitando expressit Themist. Orat. xviii. 220. A. *Καὶ ὁπόταν μοι ἐπὶ νοῦν ἔλθῃ πρᾶξίν τινα παρά σου πεπραγμένην, ἢ καλῶς ῥηθέντα λόγον, ἀδεκάστῳ ὕμνῳ ἐπικοσμῆσαι, εὐθὺς ἐπιῤῥέοντα ἄλλα καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ἐφεξῆς, καταχώννυσί τε καὶ ἐπισκιάζει ἐφ' ἃ ὡρμήθην.* Cf. Gorg. 512. B. *Καί τοι εἰ βούλοιτο λέγειν, ὦ Καλλίκλεις, ἅπερ ὑμεῖς, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ἡμᾶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς.* Heusd.

τηλικῷδε ὄντι] *Ætate jam provecto.* Cf. §. 10. Heind.

οὐκοῦν ἐντ.] Repetitum *οὐχὶ* in fine clausulæ, propter longiorem orationis tractum, ostendit prius *οὐκοῦν* sumi affirmate: et hoc postulat dicendi genus Platoni familiare. Serran. *In ea igitur sermonis parte eramus* (vel, *Ad eum igitur locum sermo noster pervenerat*) *in qua aiebamus eos qui essentiam ferri atque agitari dicebant, atque id quod unquam ulli videatur, id et esse ei cui videatur, in cæteris quidem rebus hoc velle affirmare, ac potissimum circa justa: (nimirum quæ civitas sua sententia approbans sancierit, hæc et justa præ aliis omnibus esse illi sancienti, quantisper non abrogentur) at vero quod ad bonum attinet, neminem tam præsenti etc.* Steph.

ἐνταῦθα τοῦ λόγου] Vid. §. 75. Heind.

τιθεμένῃ] Ald. Bas. 1. 2. *τιθεμένη*. unde Steph. scribendum *τιθεμένῃ* monuit, in dandi casu. Fisch.

τῇ θεμένῃ] Reposui pro *τιθεμένῃ* sermonis lege, qua et articulus h. l. requiritur et præteritum tempus. Heind.

πλὴν εἴ τις τὸ ὀν. λέγει] *Nisi si quis vocabulum* (*τοῦ ὠφελίμου*) *usurpet*, de eo nihil quærens, an re vera utilia sint civitati. Quippe quamdiu civitas talia *ὠφέλιμα* sibi esse profitetur, tamdiu nomen habent *τοῦ ὠφελίμου*. Heind.

οὐχὶ] Ante hoc excidit fortasse ἢ. Heind.

νῶνται λέγοντες, συνέλξομεν μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς ἑτέρους ἐκφυγεῖν πειρώμενοι· ἐὰν δὲ οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται ἀληθέστερα λέγειν δοκῶσι, φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς αὖ ἀπὸ τῶν[b] καὶ[c] τὰ ἀκίνητα κινούντων. [§. 95.] Ἀμφότεροι δ' ἂν φανῶσι μηδὲν μέτριον λέγοντες, γελοῖοι ἐσόμεθα ἡγούμενοι[d] ἡμᾶς μέν τι[e] λέγειν φαύλους ὄντας, παμπαλαίους δὲ[f] καὶ πασσόφους[g] ἄνδρας ἀποδεδοκιμακότες. ὅρα οὖν, ὦ Θεόδωρε, εἰ λυσιτελεῖ εἰς τοσοῦτον προϊέναι κίνδυνον.

ΘΕΟ. Οὐδὲν μὲν οὖν ἀνεκτόν, ὦ Σώκρατες, μὴ οὐ διασκέψασθαι τί λέγουσιν ἑκάτεροι τῶν ἀνδρῶν.

ΣΩ. Σκεπτέον ἂν εἴη σοῦ γε οὕτω προθυμουμένου. Δοκεῖ οὖν μοι[h] ἀρχὴ εἶναι τῆς σκέψεως κινήσεως πέρι, ποῖόν τί ποτε ἄρα λέγοντες φασὶ[i] τὰ πάντα κινεῖσθαι. βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοιόνδε· πότερον ἕν τι εἶδος αὐτῆς λέγουσιν ἢ ὥς περ ἐμοὶ φαίνεται, δύο; μὴ μέντοι μόνον ἐμοὶ δοκείτω, ἀλλὰ συμμέτεχε καὶ σύ, ἵνα κοινῇ πάσχωμεν ἄν τι καὶ δέῃ. καί μοι λέγε· ἆρα κινεῖσθαι καλεῖς, ὅταν τι[j] II. i. 258.

παρ' αὐτοὺς ΧΔΠ: παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν *ς.—[c] τῶν corr Γ, om ΧΔΠ.—[d] ἡγούμενοι / ἡγούμεθα Χ.—[e] μέντοι ς.—[f] τε ΣΥ.—[g] πασσόφους ΔΛΣΥΗ et pr ΓΠΒ, πασσόφους Χ: πανσόφους *ς.—[h] ἄρα Δ, om pr Ξ.—[i] φασὶ om ΓΛΞΣΥΒCEFH.—[j] τι om ΣΥ et pr

Sophist. p. 252. A. Quod loquendi genus sæpius docti explicuerunt. V. Casaub. ad Theophr. viii. p. 114. Kuster. ad Suid. v. Ζάμολξις, aliique. Heind.

φευξ. παρ' αὐτ. ἀπ' αὐτ.] Mirum hoc παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν, pro quo exspectabas, παρ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν καὶ τ. ἀ. κ. vel παρὰ τούτους ἀπ' αὐτῶν τῶν καὶ τὰ ἀκ. κ. Prius fortasse librorum aliquando confirmabit auctoritas. Heind. Schl. corrigit ἀπ' αὖ τῶν καὶ (consentiente Heind. ad Soph. p. 432.): quo loco αὖ non positum esset. Beck.

τὰ ἀκιν. κ.] τὰ ἀκίνητα κινεῖν proverbiali loquendi genere dicitur. Steph.

τὰ ἀκίν. κ.] Schol. Παροιμία καθ' ὑπερβολήν, ὅτι μὴ δεῖ ἕδη μηδὲ βωμοὺς κινεῖν ἢ τάφους ἢ ὅρους. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν Νόμων ὀγδόῳ (p. 842. E.) Conf. de Legg. iii. p. 684. C. xi. p. 913. B. Plutarch. Amator. p. 756. A. Quanquam adagii mentio creberrima est. Heind.

§. 95. ἡμᾶς μέν τι λέγειν] Vulgo μέντοι, vitio frequentissimo. [Ita corrigendum censet et Fachse.] Notanda autem hæc structura ἡγούμενοι ἡμᾶς — λέγειν, φαύλους ὄντας pro ἡγούμενοι αὐτοὶ μέν τι λέγειν φαῦλοι ὄντες, cujus generis exempla plura dabimus ad Euthyd. §. 79. Heind.

παμπαλαίους] Orpheum Homerumque. Cf. §. 92. Heind.

οὐδὲν μὲν οὖν ἀνεκτὸν—μὴ οὐ διασκ.] Facere non possumus, quin inquiramus etc. de Legg. ix. p. 861. D. Τούτοιν τοίνυν τοῖν δυοῖν τὸ μὲν οὐκ ἀνεκτὸν ἐμοὶ πάντως που γίγνεται τόγε δὴ μὴ λέγειν, οὕτως οἰόμενον ἔχειν τἀληθές. Heind.

δοκ. οὖν μοι ἀρχὴ εἶναι] Articulum ἡ sermonis lege inserendum arbitror. Sympos. p. 177. A. Εἰπεῖν οὖν τὸν Ἐρυξίμαχον, ὅτι ἡ μέν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ etc. Heind.

ἵνα κοινῇ πάσχωμεν] Ut pariter uterque erremus, non ego solus, si forte de via deflectemus. Heind.

καί μοι λέγε] Hunc locum, inde a verbis καί μοι λέγε usque ad verba τὴν δὲ περιφοράν, in Eclogas suas Physicas transtulit Stobæus p. 42. sed in libris

ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα[t] καταχώσει. ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον· ἐπὶ δὲ τὰ[u] ἔμπροσθεν ἴωμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΘΕΟ. Ἐμοὶ μὲν τὰ τοιαῦτα, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀηδέστερα ἀκούειν· ῥᾴω γὰρ τηλικῷδε ὄντι ἐπακολουθεῖν· εἰ μέντοι δοκεῖ, πάλιν ἐπανίωμεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐνταῦθά που ἦμεν[v] τοῦ λόγου, ἐν ᾧ ἔφα-
II. i. 250. μεν τοὺς τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντας, καὶ τὸ ἀεὶ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν διισχυρίζεσθαι, καὶ οὐχ ἥκιστα περὶ τὰ[w] δίκαια, ὡς παντὸς μᾶλλον, ἃ ἂν θῆται πόλις δόξαντα αὐτῇ, ταῦτα καὶ ἔστι δίκαια τῇ θεμένῃ,[x] ἕωσπερ ἂν κέηται·[y] περὶ δὲ τἀγαθοῦ[z] οὐδένα ἀνδρεῖον ἔθ'[a] οὕτως εἶναι, ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι ὅτι καὶ ἃ ἂν ὠφέλιμα οἰηθεῖσα πόλις ἑαυτῇ θῆται, καὶ ἔστι τοσοῦτον[b] χρόνον ὅσον ἂν κέηται[c] ὠφέλιμα, πλὴν εἴ τις τὸ ὄνομα λέγοι·[d] τοῦτο δέ που σκῶμμ'[e] ἂν εἴη πρὸς ὃ λέγομεν.[f] οὐχί;

ΘΕΟ. Πάνυ γε.

[r] φυγεῖν ƀ.—[s] ὦ δαιμόνιε om ƀ.—[t] ἐπιρρέονται Η.—[u] τὰ om Δ.—[v] εἶμεν Η.—[w] τὰ
η
om ℨΔ et pr Π.—[x] τῇ θεμένῃ ΔΠ, τιθεμένη Ε: τιθεμένῃ *s.—[y] κέκτηται Γ.—[z] τἀγαθοῦ ℨΓΒ, τὰ ἀγαθὰ Η: τοῦ ἀγαθοῦ *s.—[a] ἔσθ' corr Λ.—[b] τοσοῦτω Λ.—[c] κέκτηται Γ.—[d] λέγει Εs.—[e] σκῶμμ' ΥF.—[f] λέγομεν ℨ et pr ΔΠ: ἐλέγομεν *s.

πλείω ἀεὶ] Elegantem dictionem imitando expressit Themist. Orat. xviii. 220. A. Καὶ ὁπόταν μοι ἐπὶ νοῦν ἔλθῃ πρᾶξίν τινα παρά σου πεπραγμένην, ἢ καλῶς ῥηθέντα λόγον, ἀδεκάστῳ ὕμνῳ ἐπικοσμῆσαι, εὐθὺς ἐπιῤῥέοντα ἄλλα καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ἐφεξῆς, καταχώννυσί τε καὶ ἐπισκιάζει ἐφ' ἃ ὡρμήθην. Cf. Gorg. 512. B. Καί τοι εἰ βούλοιτο λέγειν, ὦ Καλλίκλεις, ἅπερ ὑμεῖς, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς. HEUSD.

τηλικῷδε ὄντι] *Ætate jam provecto.* Cf. §. 10. HEIND.

οὐκοῦν ἐντ.] Repetitum οὐχὶ in fine clausulæ, propter longiorem orationis tractum, ostendit prius οὐκοῦν sumi affirmate: et hoc postulat dicendi genus Platoni familiare. SERRAN. *In ea igitur sermonis parte eramus* (vel, *Ad eum igitur locum sermo noster pervenerat*) *in qua aiebamus eos qui essentiam ferri atque agitari dicebant, atque id quod unquam ulli videatur, id et esse ei cui videatur, in cæteris quidem rebus hoc velle affirmare, ac potissimum circa justa: (nimirum quæ civitas sua sententia approbans sancierit, hæc et justa præ aliis omnibus esse illi sancienti, quamtisper non abrogentur) at vero quod ad bonum attinet, neminem tam præsenti etc.* STEPH.

ἐνταῦθα τοῦ λόγου] Vid. §. 75. HEIND.

τιθεμένῃ] Ald. Bas. 1. 2. τιθεμένη. unde Steph. scribendum τιθεμένῃ monuit, in dandi casu. FISCH.

τῇ θεμένῃ] Reposui pro τιθεμένῃ sermonis lege, qua et articulus h. l. requiritur et præteritum tempus. HEIND.

πλὴν εἴ τις τὸ ὄν. λέγει] *Nisi si quis vocabulum* (τοῦ ὠφελίμου) *usurpet*, de eo nihil quærens, an re vera utilia sint civitati. Quippe quamdiu civitas talia ὠφέλιμα sibi esse profitetur, tamdiu nomen habent τοῦ ὠφελίμου. HEIND.

οὐχὶ] Ante hoc excidit fortasse ἦ. HEIND.

ΘΕΟ. Ἀλλὰ μὰ Δί' ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν· οἶμαι δ' ἂν φάναι ἀμφοτέρως.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μή, ὦ ἑταῖρε, κινούμενά τε αὐτοῖς[q] καὶ ἑστῶτα φανεῖται, καὶ οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς ἕξει εἰπεῖν ὅτι κινεῖται τὰ πάντα ἢ ὅτι ἕστηκεν.

ΘΕΟ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ κινεῖσθαι αὐτὰ δεῖ, τὸ δὲ μὴ κινεῖσ- II. l. 259.
θαι μὴ ἐνεῖναι[r] μηδενί, πάντα δὴ πᾶσαν κίνησιν ἀεὶ κινεῖται. I. 182.

§. 97. ΘΕΟ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Σκόπει δή[s] μοι τόδε αὐτῶν· τῆς θερμότητος ἢ λευκότητος ἢ ὁτουοῦν γένεσιν οὐχ οὕτω πως ἐλέγομεν[t] φά-

ΓΔΞΠΣΥΒCΕFΗ et pr ΧΔ.—[s] δέ Ξ.—[t] λέγομεν Π.—[u] ἅμα τούτων Γ.—[v] ποιόν cum

εἰ δέ γε μή, ὦ ἑταῖρε] Ficinus: *Alioquin, o amice, agitata* (agitari) *simul et consistentia* (consistere) — *videbuntur.* Quasi legisset εἴ γε μὴ vel εἰ ἄρα μή. Faciunt hæc εἰ δέ γε μὴ protasin quandam, subaudito φήσουσιν ἀμφοτέρως, illa κινούμενά τε etc. apodosin. Quippe si non utroque, sed alterutro tantum modo aliquid moveri statuant, idem hoc et movebitur et non movebitur; altero enim modo movebitur, altero quiescet. Tum κινούμενά τε αὐτοῖς scripsi. Vulgo ἑαυτοῖς. Hᴇɪɴᴅ. Ἑαυτοῖς posuisse videtur, quia ad εἰ δὲ μὴ subintelligitur φήσουσιν ἀμφοτέρως. Alias dicendum erat αὐτοῖς. Bᴇᴄᴋ.

εἰ δέ γε μή—ἕστηκε] Etsi totius sententiæ ratio ex antecedenti disputatione intelligi debeat, tamen, corruptum esse ἑαυτοῖς, ex his tantummodo verbis satis intelligitur. Nam quocunque te cogitatione vertas, sensum ex eo probabilem elicere nullum possis. Attamen levi manu ita mihi videor ulcus sanare, corrigens τὰ κινούμενά τ' ἐν αὐτοῖς καὶ ἑστῶτα φανεῖται· *Alioquin alia in illis apparebunt, quæ moventur, alia, quæ stant: nec melius dicatur, moveri omnia, quam omnia stare.* Cf. sequentia, quæ hanc omnino lectionem postulare videntur. Similiter ἐν inserendum Hipp. Maj. p. 297. B. Καὶ κινδυνεύει, ἐξ ὧν εὑρίσκομεν, πατρός τινος ἰδέα εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ, ut exquisita restituatur forma ἐν πατρός τινος ἰδέᾳ εἶναι τὸ κ. τ. ἀ. Forma hæc eleganti fere sensu apud Platonem occurrit: veluti Legg. ix. 859. A. Οὕτω διανοώμεθα περὶ νόμων δεῖν γραφῆς γίγνεσθαι ταῖς πόλεσιν, ἐν πατρός τε καὶ μητρὸς σχήμασι φιλούντων τε καὶ νοῦν ἐχόντων φαίνεσθαι τὰ γεγραμμένα· Ibid. xi. 918. E. Ἐν μητρὸς ἂν καὶ τροφοῦ σχήματι τιμῷτο τὰ τοιαῦτα πάντα. Menex. 249. A. Τοὺς δὲ παῖδας συνεκτρέφει αὐτὴ (ἡ πόλις) προθυμουμένη ὅτι μάλιστ' ἄδηλον αὐτοῖς τὴν ὀρφανίαν γενέσθαι, ἐν πατρὸς σχήματι καταστᾶσα αὐτοῖς αὐτή, ἔτι τε παισὶν οὖσι κ. τ. λ. Et ibid. B. Πρὸς δὲ τούτοις (ἡ πόλις) — τῶν μὲν τελευτησάντων, ἐν κληρονόμου καὶ υἱέος μοίρᾳ καθεστηκυῖα, τῶν δὲ υἱέων, ἐν πατρός, γονέων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ἐπιτρόπου, πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη. Hɪᴜsᴅ.

εἰ δέ γε μή] Longe præferenda est hæc Editoris scriptura ei, quam proponit Heusdius. In quam τὰ vitio irrepsisse videtur; nam ipse hæc ita vertit: *alioquin alia in illis apparebunt, quæ moventur, alia quæ stant* etc. Durissimum in hac ratione vel ipsum illud αὐτοῖς fuerit ad πᾶν referendum. Bᴜᴛᴛᴍ.

μὴ ἐνεῖναι] In vulg. ed. perperam μὴ ἐν εἶναι· et in Fic. interpr. male, *Absentiam vero motus illi competere*, pro *nulli comp.* Sᴛᴇᴘʜ.

ἐνεῖναι] Est ex Cornarii correctione. Ald. et Bas. utraque ἐν εἶναι. Hᴇɪɴᴅ.

§. 97. σκόπει δὴ μ. τ. αὐτῶν] Xenoph. Mem. Socr. i. 1. 12. Καὶ πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει, πότερά ποτε νομίσαντες ἱκανῶς ἤδη τἀνθρώπινα εἰδέναι ἔρχονται ἐπὶ τὸ περὶ τῶν τοιούτων φροντίζειν, ubi αὐτῶν, ut h. l. positum pro περὶ αὐτῶν. Hᴇɪɴᴅ.

ἐλέγομεν] Conf. §. 35. Hᴇɪɴᴅ.

πεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα, καὶ
I. 174. πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων[c] ἑκάστου ὅλου,
εἰς[d] τῶν[e] ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν[f] συγκαθιεῖσα.[g]

II. i. 243. ΘΕΟ. Πῶς[h] τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ὥς περ καὶ[i] Θαλῆν ἀστρονομοῦντα, ὦ Θεόδωρε,[j] καὶ ἄνω βλέποντα, πεσόντα εἰς φρέαρ, Θρᾷττά[k] τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς ἀποσκῶψαι λέγεται, ὡς τὰ μὲν ἐν[l] οὐρανῷ προθυμοῖτο εἰδέναι, τὰ δ' ἔμπροσθεν[m] αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας λανθάνοι[n] αὐτόν. [§. 80.] Ταὐτὸν δὲ ἀρκεῖ σκῶμ-

ὄντων 𝔄, ὧν ὄντα Δ.—[d] εἰς τῶν 𝔛ΓΔΛΞΣΥ𝔟 et pr ΠΒF: εἴς τι τῶν [e]ς.—[e] τὸν Δ𝔟.—[f] ἑαυτὴν 𝔟.—[g] καθιεῖσα Ε.—[h] πῶς...σώκρατες om 𝔟.—[i] καὶ om 𝔟.—[j] ὦ θεόδωρε om 𝔟.—[k] θρᾶιττά corr 𝔄: Θρᾶττά ς.—[l] ἐν om Υ.—[m] ὄπισθεν γρ Σ.—[n] λανθάνει

αὐτοὺς λέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάσσης λεγόμενοι χόες. καὶ ταῦτ' οὐθ' ὅτι οὐκ οἶδεν, οἶδεν. ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ: αὐτὸς δὲ πέταται κατὰ Πίνδαρον, τάς τε γᾶς ὑπένερθεν, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομῶν, καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνώμενος. Fisch.

κατὰ Πίνδ.] V. Schneider. Carm. Pindari Fragm. p. 96. et Wyttenbach. Biblioth. Crit. v. ii. p. 108. Heind.

ἐρευνωμένη τῶν ὄντ.] Valckenarius Diatrib. in Eurip. Rell. p. 27. ita correxit: ἐρευνωμένη τῶν ὄντων, ὅλως εἴς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθ. Mihi olim placuit ἑκάστου τοῦ ὅλου, ut hoc τοῦ ὅλου penderet a τῶν ὄντων. Ficinus: *omnem perscrutata naturam rerum omnium, quæ ad universum pertinet*. Sed potior videtur Buttmanni ratio, ἕκαστον ὅλον accipientis de re, *quæ in universum generatimque spectatur*, velut deinde §. 80. Socrates dicit, ejusmodi philosophum ignorare propemodum, an vicinus suus sit homo; quid vero homo sit in universum (τοῦτο ὅλον), quæque humanæ naturæ conveniant, id eum sedulo investigare. De eodemque mentis habitu Plato de Rep. vi. p. 486. A. ἐναντιώτατον—σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐπορέγεσθαι θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου. Hoc ipsum quum non statim intelligeret Theodorus, hæc subjicit, Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρ. quæ non subjecisset, opinor, si Socrates dixisset ὅλως vel ἑκάστου τοῦ ὅλου. Pro εἴς τι τῶν ἐγγὺς Bas. 2. εἰς τῶν ὄπισθεν ἐγγὺς, vitiose, ut paullo post τὰ δ' ὄπισθεν pro τὰ ἔμπροσθεν· sed bene ibi istud τι omissum, ni forte in δὲ mutari debeat. Heind.

εἴς τι τῶν ἐγγὺς] Bas. 2. εἰς τῶν ὄπισθεν ἐγγὺς—: ut οὐδὲν cohæreat cum particula εἰς. At alterutrum, aut ὄπισθεν aut ἐγγὺς, delendum esse apparet. Et quanquam etiam paullo post pro τὰ δ' ἔμπροσθεν in eodem Basileensi libro legitur τὰ δ' ὄπισθεν, ut duplex in libris antiquis loci scriptura extitisse videatur: tamen et res ipsa, et ea, quæ ab Laertio i. 34. referuntur, docent, veram lectionem esse τὰ δ' ἔμπροσθεν, atque adeo h. l. præferri ἐγγὺς particulæ ὄπισθεν debere. Etiam Latina Ficini versio exprimit utroque loco vulgatam scripturam. Fisch.

εἴς τι τῶν ἐγγὺς] Omissionem voculæ τι in Bas. 2. probare non debebat Editor, nisi transposita in hujus locum voce οὐδὲν, quæ non potuit ita duobus verbis interjectis (τῶν ἐγγὺς) a præpositione sua sejungi. Nisi quis in his quoque Pindarici sermonis colorem agnoscat. Utut est, illud τι retinendum ego censeo et οὐδὲν adverbii loco accipiendum pro οὐδαμῶς. Buttm.

Θρᾷττά τις ἐμμ.] Θρᾷτταν a patria ancillam hanc dicit. V. Bergler. ad Aristoph. Acharn. 272. Spanheim. ad ejusd. Plut. 521.—ἐμμελὴς autem *h. l.* ad *leporem et venustatem in jocando* trahendum docuit Ruhnken. ad Longin. p. 261. Fabellam hinc fortasse duxit Laert. i. 34. Heind.

ἔμπροσθεν] ὄπισθεν Bas. 2. Fisch.

§. 80. ταυτὸν δὲ ἀρκεῖ σκῶμμα] *Idem cavillum in omnes valet, ad omnes pertinet*. Hujusmodi significatu hoc ἀρκεῖ accipiendum, si integra est scriptura; exemplis similibus destitutum me fateor. Heind. Optime hoc ἀρκεῖ tuetur Schlei-

τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα τὰ μὲν ποί'[e] ἅττα γίγνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα.

§. 98. ΘΕΟ. Μέμνημαι· πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα χαίρειν ἐάσωμεν, εἴτε ἄλλως εἴτε οὕτω λέγουσιν· οὗ δ' ἕνεκα λέγομεν, τοῦτο μόνον φυλάττωμεν, ἐρωτῶντες Κινεῖται καὶ ῥεῖ, ὥς φατε, τὰ πάντα; ἦ γάρ;

ΘΕΟ. Ναί. II. i. 260.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρας ἃς διειλόμεθα[f] κινήσεις, φερόμενά τε καὶ ἀλλοιούμενα;

ΘΕΟ. Πῶς δ' οὔ; εἴ πέρ γε δὴ[g] τελέως κινήσεται.

ΣΩ. Εἰ μὲν τοίνυν ἐφέρετο μόνον, ἠλλοιοῦτο δὲ μή, εἴχομεν ἄν που εἰπεῖν, οἷα ἅττα ῥεῖ τὰ φερόμενα. ἢ πῶς λέγωμεν;[h]

ΘΕΟ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο μένει, τὸ λευκὸν ῥεῖν τὸ ῥέον, ἀλλὰ μεταβάλλει, ὥς[i] τε καὶ αὐτοῦ τούτου εἶναι ῥοήν, τῆς λευκότητος, καὶ μεταβολὴν εἰς ἄλλην χρόαν, ἵνα μὴ ἁλῷ ταύτῃ μένον, ἆρά ποτε οἷόν τέ[j] τι προσειπεῖν χρῶμα, ὥστε καὶ ὀρθῶς προσαγορεύειν;

ΘΕΟ. Καὶ τίς μηχανή, ὦ Σώκρατες; ἢ[k] ἄλλο γέ τι

H, ἢ τὸ Λ.—[d] ἀλλ' om ΣΥ.—[e] τοῖ E, τοι F: ποιά *s.—[f] διειλόμεθα Υ.—[g] δεῖ Es.—[h] λέγωμεν ΧΔΠ: λέγομεν *s.—[i] ὥσπερ Γ.—[j] γε E.—[k] ἢ τοῦτο ἢ mg F.—[l] δαὶ

αἴσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον etc. ut possit oratio salvo sensu sic inverti: ἀλλ' ἀμφότερα πρὸς ἄλληλα συγγιγνόμενα, τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἐξ ἑαυτῶν ἀποτίκτοντα τὰ μὲν etc. Heind.

εἴπερ γε δ. τ. κινήσεται] Vulgo δεῖ pro δή. Ald. Bas. 1. 2. εἴπ. γ. δεῖ τ. κινήσεσθαι, in qua scriptura præsens κινεῖσθαι poni debebat, non futurum. Heind. Equidem malim δεῖ — κινεῖσθαι. Beck.

§. 98. οἷα ἅττα] *Quædam fluere quæ ferantur.* Ita expressi de industria. et οἷα ἅττα ita esse accipiendum, varii loci in hac disputatione ostendunt. Serran. '*Qualia fluant quædam quæ ferantur*. Steph.

οἷα ἅττα] *Qualia quædam sint, dum fluunt, quæ moventur.* Heind.

ἢ πῶς λέγομεν] Conf. not. ad Gorg. §. 78. Heind.

καὶ τίς μηχανή] Ante hæc ἢ ἄλλο γέ τι, mihi non est dubium, quin aliqua interciderint, vel ἢ χρῶμα vel ἢ τοῦτο, quod expressit Ficinus: *Atqui quo pacto, o Socr. aut in hoc, aut in alio ullo id fieri potest etc.* Heind. Nihil h. l. videtur deesse, modo interrogationis hujus finem ponas in verbo Σώκρατες. Quæ assentientis est interrogatio. Igitur post hanc assentiendi formulam Theodorus mentioni χρώματος a Socrate factæ subjicit hæc, ἢ ἄλλο γέ τι etc. perinde ac si diceret: *Nequaquam sane, o Socrates; aut aliud etiam hujusmodi aliquid, si quidem* etc. Buttm.

ἢ ἄλλο] ἢ τοῦτο, ἢ ἄλλο, etc. videtur legisse Fic. vertit certe ita quasi eam

τῶν τοιούτων, εἴ περ ἀεὶ λέγοντος ὑπεξέρχεται, ἅτε δὴ ῥέον.

ΣΩ. Τί δὲ[l] περὶ αἰσθήσεως ἐροῦμεν ὁποιασοῦν, οἷον τῆς τοῦ ὁρᾶν ἢ ἀκούειν; μένειν ποτὲ ἐν αὐτῷ τῷ ὁρᾶν ἢ ἀκούειν;

ΘΕΟ. Οὔκουν δεῖ γε, εἴ περ πάντα κινεῖται.

§. 99. ΣΩ. Οὔτε ἄρα ὁρᾶν προσρητέον τι μᾶλλον ἢ μὴ ὁρᾶν, οὔ τε[m] τιν' ἄλλην αἴσθησιν μᾶλλον ἢ μή, πάντων γε πάντως κινουμένων.

ii. i. 261. ΘΕΟ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν αἴσθησίς γε ἐπιστήμη, ὡς ἔφαμεν ἐγώ τε[n] καὶ Θεαίτητος.

ΘΕΟ. Ἦν ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα[o] ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην ἀπεκρινάμεθα[p] ἐρωτώμενοι ὅ τί ἐστιν ἐπιστήμη.

i. 183. ΘΕΟ. Ἐοίκατε.

ΣΩ. Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνοι τὸ ἐπανόρθωμα τῆς

FF.—[m] libri οὐδέ.—[n] τε om pr Ξ.—[o] ἔτι Γ.—[p] ἀποκρινάμεθα Υ.—[q] ἵνα...κινεῖται

lectionem sequeretur, *Atqui quo pacto, o Socrates, aut in hoc aut in alio ullo id fieri potest, siquidem, dum pronuntiamus, continuo subterfugit.* Steph.

§. 99. *καὶ μὴν αἴσθησις*] Locus mirum in modum librariorum incuria conturbatus, hac forte ratione in pristinum ordinem restituendus est:—Θεαίτητος. ΘΕΟ. Ἐοίκατε. ΣΩ. Ἦν ταῦτα, οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην, ἀπεκρινάμεθα, ἐρωτώμενοι ὅ, τι ἐστὶν ἐπιστήμη, καλὸν ἂν ἡμῖν σ. κ. τ. λ. Ἆρα proprie sedem habet post ἦν, sed hujusmodi transpositione nihil in Platone frequentius. Vertendum: *sin autem rogati, quid sit scientia, hoc responderemus, scientiam non magis esse scientiam quam inscitiam, pulchre emendare anteriorem responsionem possemus.* Cæterum si nimium quis coacte dici putat οὐδὲν ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην ἀπεκρινάμεθα, eadem occurrit breviloquentia et alibi et infra 184. B. Αἴσθησιν γὰρ δὴ ἐπιστήμην ἀπεκρίνω. Heusd.

καὶ μὴν αἴσθησις] Hic nescio quid acciderit Heusdio, ut totam illam, quæ hinc sequitur, dialogi partem, quæ sanissima est optimeque ab Heindorfio explicata, mirum in modum librariorum incuria perturbatam esse judicarit, non tamen significans, quid ipsi in his verbis tantopere displicuerit. Procedit ad audacissimam transpositionem: in qua quis ferat istud Ἐοίκατε de re facta adhibitum, quam meminisse debebat Theodorus? Aut quis ferat particulam ἂν aoristi indicativo junctam? Atque si quis reponere malit εἰ ἀπεκρινάμεθα, in seqq. sermonis ratio utique flagitabit συνέβαινεν pro vulgato συμβαίνοι; ut mittam, quam dure interposita sint hæc, οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην. Neque enim opus est, commentum hoc singulatim convincere. Buttm.

καλὸν ἂν ἡμ. συμβαίνοι] Ficinus: *Opportune itaque* etc. unde olim conjectabam: Καλὸν οὖν ἡμ. suspicione inani. de Rep. x. p. 602. A. Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ δοξάσει ὁ μιμητὴς περὶ ὧν ἂν μιμῆται, πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Οὐκ ἔοικε. Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ μιμήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν, περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Οὐ πάνυ. Sensus loci hujus est: *Præclara scilicet hæc nobis fuerit responsionis correctio, si, ut illa recta videatur responsio* (ἐπιστήμην εἶναι αἴσθησιν), *docere conemur, omnia moveri, quum tamen* (cf. not. ad §. 37.) *si omnia moveantur, quævis de quovis genere responsio bene habeat, sive quis aiat sive neget.* Schol.

ἀποκρίσεως, προθυμηθεῖσιν ἀποδεῖξαι ὅτι πάντα κινεῖται, ἵνα[q] δὴ ἐκείνη ἡ ἀπόκρισις ὀρθὴ φανῇ. τὸ δ', ὡς ἔοικεν, ἐφάνη, εἰ πάντα κινεῖται, πᾶσα ἀπόκρισις, περὶ ὅτου ἄν τις ἀποκρίνηται, ὁμοίως ὀρθὴ εἶναι,[r] οὕτω τ' ἔχειν φάναι καὶ μὴ οὕτως, εἰ δὲ βούλει, γίγνεσθαι, ἵνα μὴ στήσωμεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ.

ΘΕΟ. Ὀρθῶς[s] λέγεις.

ΣΩ. Πλήν γε, ὦ Θεόδωρε, ὅτι[t] οὕτω τε[u] εἶπον καὶ οὐχ οὕτω. δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο οὕτω λέγειν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινοῖτο οὕτω· οὐδ' αὖ μὴ οὕτω· οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις· ἀλλά τιν' ἄλλην φωνὴν θετέον τοῖς τὸν λόγον τοῦτον λέγουσιν, ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα, εἰ μὴ ἄρα τὸ οὐδ' ὅπως. μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἁρμόττοι, ἄπειρον λεγόμενον.

ΘΕΟ. Οἰκειοτάτη γοῦν[v] διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς. II. i. 262.

§. 100. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Θεόδωρε, τοῦ τε σοῦ ἑταίρου ἀπηλλάγμεθα, καὶ οὔπω[w] συγχωροῦμεν αὐτῷ πάντ' ἄνδρα πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι, ἂν μὴ φρόνιμός τις ᾖ· ἐπι-

om Σ.—[r] ὀρθὴ εἶναι ὁμοίως Γ.—[s] ὀρθότατα γρ ΣΒC.—[t] ὅτι τε F, om C.—[u] τι ϛ, om Ξ.—[v] γοῦν ΧΔΠ : οὖν *ϛ.—[w] οὔπω ΓΛΞΣΥΒCFΗ et corr Π : οὕτω ϛ.—[x] συγ-

Εἰ γάρ, ὥς φασι, πάντα παντοίως κινεῖται, εἴ τι δ' ἂν τις εἴποι, οὐδ' ἐκεῖνο ἔσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὐτῶν ἡ δόξα κινεῖται καὶ μεταβάλλει. Heind.

εἰ δὲ βούλει] *Vel si mavis.* Heind.

ἵνα μὴ στ. αὐ. τῷ λόγῳ] Quosnam tandem? An τοὺς ῥέοντας illos §. 94.? Durissima hæc est ratio, neque tamen alio quoquam referri hoc αὐτοὺς potest, ut pro certo habeam, quod Buttmannus conjecit, ἑαυτοὺς, i. e. ἡμᾶς αὐτούς. Vid. Tim. Lex. p. 92. ibiq. Ruhnk. Heind. Schleiermach. rectius αὖ τοῦτο. Beck.

ὀρθῶς λέγ.] Bas. 2. ὀρθότατα. Heind.

πλήν γε] Intricata est hæc et subtilis disputatio, cujus intelligendæ difficultatem magnopere auxit librariorum in describendo incuria. Sed corrige et distingue:—Πλήν γε, ὦ Θ. ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ οὕτω· δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο Οὕτω λέγειν· (οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινοῖτο·) οὐδὲ αὖ Μὴ οὕτω· (οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις) ἀλλὰ κ. λ. Disputationis ratio hujusmodi est: si omnia omni tempore moventur, nec quidquam aliquod tempus eodem modo se habet, nihil prorsus *ita* vel *non ita* se habet; nam quo tempore se *ita* vel *non ita* haberet, eo non moveretur. Heusd.

ὅτι οὕτω τε εἶπον] Vulgo οὕτω τι εἶπ. Heind.

δεῖ δὲ] Abest δὲ a Bas. 2. male. Fisch.

δεῖ δὲ] Cum Schleiermachero scribendum arbitror, δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο τὸ οὕτω λέγ. et deinde, οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινοῖτο τὸ οὕτω, ut hoc dicat: *sed ne hoc quidem* οὕτω *usurpare licet,* (*neque enim jam moveatur hoc* οὕτω), *neque rursus* μὴ οὕτω, *nam ne hoc quidem* (τὸ μὴ οὕτω) *motus est* etc. nisi potius legendum est οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινοῖ τὸ οὕτω, *neque enim jam moveat* (i. e. *motum significet*) *illud ita*, velut supra §. 37. de vocabulis ipsis adhibitum est verbum ἱστάναι; atque huic jam optime respondent seqq. οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις. Heind.

τὸ οὐδ' ὅπως] Schol. Ἀόριστον γὰρ πάντῃ τὸ Οὐδ' ὅπως. Heind.

οἰκ. οὖν] Malim γοῦν. Heind.

§. 100. οὐκοῦν—μέτρον εἶναι] Hæc sunt in Eclogis Physicis Stobæi p. 151. Fisch.

στήμην τε αἴσθησιν οὐ συγχωρησόμεθα[x] κατά γε τὴν τοῦ πάντα κινεῖσθαι μέθοδον. εἰ[y] μή τί πως ἄλλως Θεαίτητος ὅδε λέγει.

ΘΕΟ. Ἄριστ' εἴρηκας, ὦ Σώκρατες· τούτων γὰρ περανθέντων καὶ ἐμὲ δεῖ ἀπηλλάχθαι σοι ἀποκρινόμενον κατὰ τὰς συνθήκας, ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Πρωταγόρου λόγου τέλος σχοίη.

ΘΕΑΙ. Μὴ πρίν γ' ἄν,[z] ὦ Θεόδωρε, Σωκράτης τε καὶ σὺ τοὺς φάσκοντας αὖ τὸ πᾶν ἱστάναι διέλθητε, ὥς περ ἄρτι προὔθεσθε.

ΘΕΟ. Νέος ὤν, ὦ Θεαίτητε, τοὺς πρεσβυτέρους ἀδικεῖν διδάσκεις ὁμολογίας παραβαίνοντας; ἀλλὰ παρασκευάζου ὅπως τῶν ἐπιλοίπων Σωκράτει[a] δώσεις λόγον.

χωρησόμεθα Υ.—[y] εἰ Ficinus : ἢ εἰ libri.—[z] γὰρ Π.—[a] σωκράτει ΞΓΠΙΙΣΥΒCΕΦΗ :

οὐκοῦν, ὦ Θ.] *Igitur, Theodore, et de amico tuo (Protagora) rem confecimus, (hujus sententiam ab omni parte consideravimus), nequedum ei concedimus, quemvis hominem omnium rerum mensuram esse, nisi si sit prudens rerumque peritus; et illa quidem ratione, qua omnia moveri putantur, scientiam αἴσθησιν esse, non concedemus.* Vulgo καὶ οὕτω συγχωροῦμεν, quod argumentationi repugnat. οὕτω ex Ald. Bas. 1. 2. et Ficino jam restituerat Fischerus. Atque ipse Plato hæc, οὐκοῦν τοῦ ἑταίρου ἀπηλλάγμεθα, ita mox explicat: ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Πρωταγόρου λόγου τέλος σχοίη, ne quid dicam de his, καὶ ἐμὲ δεῖ ἀπηλλάχθαι σοι ἀποκρινόμενον, quæ scripturam nostram liquido confirmant. Οὐ post οὐκοῦν eodem modo infertur de Rep. x. p. 612. A. Οὐκοῦν τά τε ἄλλα ἀπελυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν—, ἀλλ' αὐτὴν δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὕρομεν; Heind. Οὔτω præfert Schleierm. quod οὕτω non cum ἀπηλλ. congruat, et ξυγχωρησόμεθα opponatur ei, quod concessum sit; concessum autem esse sub conditione quadam verbis ἂν μὴ φρόν. τις ᾖ pro ἂν οὐδεὶς φρ. ᾖ. Beck.

ἐπιστήμην τε αἴσθησιν] Sc. εἶναι, ut §. 102. αἴσθησιν γὰρ δὴ ἐπιστήμην ἀπεκρίνω. Heind.

κιν. μέθοδον] Post μέθ. interr. notam posui loco puncti quod vulg. erat. Beck.

εἰ μή τί πως—λέγει] Vulgo vitiose ἢ εἰ μή τι. Formula hæc frequentissima est. de Rep. vi. p. 497. A. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρῆσθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ. Conf. ibid. iv. p. 430. B. Gorg. §. 40. §. 146. Cratyl. §. 94. et al. Atque pro τι fortasse h. l. scribendum ἔτι, quod restituendum, ut hoc obiter moneam, in Phædr. §. 21. extr. ubi in verbis, εἰ δέ τι σὺ ὑποδεῆ ἡγούμενος παραλελεῖφθαι, ἐρώτα, legendum εἰ δ' ἔτι τι σὺ ποθεῖς ἡγ. Protag. p. 329. D. Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἔτι ἐπιποθῶ. de Rep. ix. init. Οἶσθ' οὖν—ὃ ποθῶ ἔτι. Heind.

κατὰ τὰς συνθήκας] V. §. 68. Heind.

ἀλλὰ παρασκευάζου] Ficinus: *Sed accingere tu, ut reliquorum Socrati, si velit, rationem reddas.* Verba igitur hæc, Ἐάνπερ γε βούληται, ad Theodori orationem traxit, eodemque modo personarum vices distinguuntur in Bas. utraque; quam ego rationem sequerer, nisi tum nimis abrupta viderentur hæc Theæteti: Ἥδιστα μέντ' ἂν—λέγω, quibus Plato sine dubio præmisisset πάνυ μὲν οὖν vel tale aliquid. Adde quod hæc dubitandi formula parum conveniat Theodoro statim post ita loquenti: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Contra si Theæteto illa tribuitur, aptissime ad eam hæc respondet Theodorus: *Noli dubitare, quin Socrates velit. Equitatum in campum provocas Socratem ad disputandum provocans.* Ceterum post παρασκευάζου re-

ΘΕΑΙ. Ἐάν πέρ γε[b] βούληται.[c] ἥδιστα μέντ'[d] ἂν ἤκουσα περὶ ὧν λέγω.

ΘΕΟ. Ἱππέας[e] εἰς πεδίον προκαλεῖ[f] Σωκράτη[g] εἰς λόγους προκαλούμενος· ἐρώτα οὖν καὶ ἀκούσει.

ΣΩ. Ἀλλά μοι δοκῶ, ὦ Θεόδωρε, περί γε ὧν κελεύει Θεαίτητος οὐ πείσεσθαι αὐτῷ. II. i. 263.

ΘΕΟ. Τί δὴ οὖν οὐ πείσεσθαι;

§. 101. ΣΩ. Μέλισσον μὲν καὶ τοὺς ἄλλους, οἳ ἓν ἑστὸς[h] λέγουσι τὸ πᾶν, αἰσχυνόμενος μὴ φορτικῶς σκοπῶμεν,[i] ἧττον αἰσχύνομαι ἢ ἕνα ὄντα Παρμενίδην. Παρμενί-

σωκράτη *s.—[b] γε om pr Ξ.—[c] βούληται ℵΓΔΛΞΣΥΒΕF et rc. Π: βούλεται *s.—[d] ἂν ἔτ' Σ, ἂν ἔντ' Υ.—[e] ἱππέα ΞΣC.—[f] προκαλεῖ ΓΛΣ, προκάλει ΞΥΕF.—[g] σωκράτει Υ.—[h] ἑστὸς Δ et pr Π: ἑστὼς *s.—[i] σκόπτων μὲν corr Σ: σκώπτωμεν s.—

reor ne textu exciderit σὺ, expressum a Ficino. Ad explendam certe sententiam hoc prorsus necessarium videtur. Heind.

τῶν ἐπιλοίπων] Quæ præter illam Protagoræ sententiam afferri possunt ad tuendum illud, ἐπιστήμην εἶναι αἴσθησιν. Pro Σωκράτη autem, quæ inaudita est forma, edidi Σωκράτει, ex constanti Platonis usu. Nam alia accusativi est ratio. Tum vitiose vulgo βούλεται. Heind.

ἱππ. εἰς πεδ.] Proverbium, quo significatur aliquem ad eam rem provocari ad quam aptus sit, et in qua valeat. Steph.

ἱππ. εἰς πεδ.] Schol. Ἱππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον, ἐπὶ τῶν τοὺς ἔν τισι βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αὐτῶν εἰς ἔριν προκαλουμένων. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ καὶ Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Γράφεται δὲ καὶ, Ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι, ἐπὶ τῶν εἰς ἃ βούλεταί τις προκαλούντων. Ut Lucian. Piscat. 9. t. iii. p. 125. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς ἀπέλθοις, ubi vid. intpp. Suidas: Ἱππέας εἰς πεδ. προκ. δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις. Τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ: ubi vid. Toup. Cur. Noviss. Heind.

προκαλῇ] προκάλει Stephanus recte mutavit in προκαλῇ, etiam versione Ficini præeunte, in qua est *provocas*. Sed fortassis προκαλεῖ rescribi debebat, quum Attici hac in persona fere ει pro ῃ ponere consuerint. Sic infra recte scriptum est καὶ τούτων πότερα αἱρεῖ· ubi Stephanus perperam existimabat αἱρῇ reponendum esse. Sed idem Stephanus bene ἱππέα, singulari numero, legi posse putabat. Atque sic diserte scriptum extat in Bas. 2. Fisch.

προκαλεῖ] Scripsi pro vulg. προκαλῇ, quum Atticam hanc formam Ald. et Bas. utraque præferant. V. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 216. sq. Heind.

ἀλ. μ. δοκῶ—οὐ πείσ.] *Non placet miki s. non lubet—obsequi.* Loquendi genus illustravimus ad Plat. Phædr. §. 10. Heind.

§. 101. Μέλισσον μὲν] Vid. Spalding. Vindic. Philos. Megar. p. 56. Heind.

φορτικῶς] *Inficete* et *insulse*. V. not. ad Cratyl. §. 86. Heind.

σκώπτωμεν] Malui σκοπεῖν quam σκώπτειν, ne sit ταυτολογία in his quæ sequuntur: illam enim importunam disserendi rationem ἐπεισκωμάζειν vocabulo designat: quanquam res eodem plane recidit. Serran.

σκώπτωμεν] Ald. Bas. 1. 2. σκοπῶμεν· Stephanus recte reposuit σκώπτωμεν e vett. Codd. ut ait: qui Codices admodum vereor ne sint Latina Ficini versio, in qua est *Ne forte onerosi videamur illos exagitantes.* Fisch.

σκώπτωμεν] Pro σκοπῶμεν, de certa Cornarii emendatione Stephanus recepit. Heind. Repudiat tamen σκώπτ. ut nimis rusticum, Schleierm. et tuetur σκοπῶμεν hoc sensu: *ne temere spectemus.* Bekk.

ἕνα ὄντα] Schol. φαίνεται καὶ Ἀριστοτέλης σεμνύνων τὸν Παρμενίδην. Καὶ νῦν φησι φοβεῖσθαι ἕξ τινὰ (l. ἕνα ὄντα), καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐπιχειρεῖν βασανίζειν τὰ τοῦ Παρμενίδου. Heind.

δης[j] δέ μοι φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου, αἰδοῖός τέ μοι ἅμα
δεινός τε. συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ
πρεσβύτῃ, καί μοι ἐφάνη βάθος τι ἔχειν παντάπασι γεν-
I. 184. ναῖον. Φοβοῦμαι οὖν μὴ οὔτε[k] τὰ λεγόμενα ξυνιῶμεν, τί
τε[l] διανοούμενος εἶπε πολὺ πλέον λειπώμεθα, καὶ τὸ μέ-
γιστον, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὥρμηται, ἐπιστήμης πέρι,[m] τί
ποτ' ἐστίν, ἄσκεπτον γένηται ὑπὸ τῶν ἐπεισκωμαζόντων λό-
γων, εἴ τις αὐτοῖς πείσεται· ἄλλως τε καὶ ὃν[n] νῦν ἐγείρο-

[j] παρμενείδην. παρμενείδης X.—[k] οὔτι Ξ.—[l] μήτι ΞΥ.—[m] πέρι om ΤΕΦ.—[n] ὃν ΞΓ

τὸ τοῦ Ὁμήρου] Cf. Iliad. γ. 172. Odyss. θ. 122. Inde Sophist. p. 237. A. Παρμενίδης ὁ μέγας. Cebet. Tab. princip.—ἔμφρων καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον. Heind.

συμπροσέμιξα γὰρ] Cf. not. ad Parmenid. §. 2. Heind.

βάθος] Capiendum de *altitudine ingenii* s. sollertia, quam etiam Latini simpliciter vocant *altitudinem*. V. Casaub. ad Sueton. Vitell. c, 13. et imprimis Lennep. ad Phalarid. Ep. p. 6. Heind.

μὴ οὔτε] *Ne et quæ ab ipso dicuntur non intelligamus.* Steph.

μὴ οὔτε τὰ λεγ.] τὰ λεγ. sc. ὑπ' αὐτοῦ. *Vereri se* dicit, *ut ipsa Parmenidis verba intelligere possit, nedum interiorem viri sententiam.* Heind.

τί τε διαν. εἶπε—λειπ.] Ut Charmid. §. 46. Κατεσκευασμένον δὴ οὕτω τὸ ἀνθρώπινον γένος ὅτι μὲν ἐπιστημόνως ἂν πράττοι καὶ ζῴη, ἕπομαι. Heind.

πολὺ πλ.] *Multo vero minus id assequamur.* Steph.

ἐπεισκωμ.] *Lascivia quadam adhibitorum.* vel *petulantia.* Brevius autem ita, *Præ multitudine sermonum qui se huc petulanter inferant.* Steph. [Nam sic verterat Serranus: *inter sermonum istorum ad carpendas alienas sententias adhibitorum crebra diverticula, si omnes illorum occasiones arripere velimus*: et de hac versione monuerat: 'Totum hoc dicendi genus existimo a me fuisse expressum.']

ἐπεισκωμ.] Verbum vim habet *turbulentæ irruptionis*. de Rep. vi. p. 500. B. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν, οὐ μὴ προσῆκον, ἐπεισκεκωμακότας, λοιδορουμένους τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας etc.; Heind.

ἄλλως τε καὶ, ὃ] Ita expressit Ficinus: *præsertim quam amplissima quæstio illa, quam modo induximus, si præter propositum et quasi digrediendo tractetur, indigna nimium passura sit.* etc. Quasi scriptum legisset ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, ὃ νῦν etc. Sed adeo dura omnino in his et contorta est orationis structura, ut parum hæc integra videantur. An forte legendum, ἄλλως τε καὶ, ὃ νῦν ἐγείρομεν, πλήθει ἀμήχανον ὄν· ὃ εἴτε τις etc.? Quanquam ne hoc quidem animum explet. Heind.

ἄλλως τε καὶ ὃ] Loci hujus structuram aliquanto expeditiorem habebis, si, coli signo post πείσεται apposito, hoc ἄλλως τε καὶ elliptice positum accipias pro ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, ut Thucyd. iii. 11. ubi legati Mitylenæorum dicunt, Athenienses ægre laturos esse, quod ipsi adhuc æquo cum iis jure vixerint, ἄλλως τε καὶ ὅσῳ δυνατώτεροι αὐτοὶ αὐτῶν ἐγίγνοντο, καὶ ἡμεῖς ἐρημότεροι. Sed alia hic superest, quæ Heindorfium latuit, difficultas; illud μηκυνόμενος non habet quo commode referatur. Nam quominus id trahatur ad præcedens τις, ut factum haud dubie hucusque ab Editoribus, obstat passiva verbi forma (mediæ enim locus hic nullus est), quum semper aliud de *homine* usurpetur μηκύνειν, μηκύνεσθαι de *sermone*. Ita quam modo expedivimus structuram, ea hic denuo impeditur. Quippe hoc μηκυνόμενος referendum est ad λόγος eamque ob causam legendum utique ὃν νῦν δὲ pro ὃ ν. δ. quo reposito demum bene habet illud ἀνάξι' ἂν πάθοι, nunc ad λόγον pertinens, quum ante perquam incommode ad indefinitum istud ὃ traheretur. Neque hoc πλῆθος λόγου offenderit quemquam, qui illa χρόνου πλῆθος, ἀσελγείας πλῆθος, πεδίου πλῆθος apud optimos quosque scriptores occurrere meminerit. Sed ad-

μεν[o] πλήθει ἀμήχανον, εἴ τέ τις ἐν παρέργῳ σκέψεται,[p] ἀνάξι'[q] ἂν πάθοι, εἴτε ἱκανῶς,[r] μηκυνόμενος τὸ τῆς ἐπιστήμης ἀφανιεῖ. δεῖ δὲ οὐδέτερα, ἀλλὰ Θεαίτητον ὧν[s] κύει περὶ ἐπιστήμης πειρᾶσθαι ἡμᾶς τῇ μαιευτικῇ τέχνῃ ἀπολῦσαι.

ΘΕΟ. Ἀλλὰ χρή, εἰ δοκεῖ, οὕτω ποιεῖν.

§. 102. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν, ὦ Θεαίτητε, τοσόνδε περὶ II. i. 264.
τῶν εἰρημένων ἐπίσκεψαι. αἴσθησιν γὰρ δὴ ἐπιστήμην ἀπεκρίνω.[t] ἦ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν τίς σε ὧδ' ἐρωτῴη, τῷ τὰ λευκὰ καὶ μέλανα ὁρᾷ ἄνθρωπος καὶ τῷ τὰ ὀξέα καὶ βαρέα ἀκούει· εἴποις ἄν, οἶμαι, ὄμμασί τε καὶ ὠσίν.

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τὸ δὲ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων καὶ μὴ δι'[u] ἀκριβείας ἐξεταζόμενον[v] τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεν-

ΔΛΠΒC: ὃ *s.—[o] ἀγείρομεν Λ.—[p] σκέψαι Γ.—[q] ἄναξ' Γ.—[r] εἴτε μὴ ἱκανῶς F.—[s] ὂν ΧΔΠ: κυεῖ s.—[t] ἀποκρίνω Υ.—[u] δι' om ΣΥ.—[v] ἐξεταζόμενα ΣΥ.—[w] ἀγενὲς Ξ.

est, ut dixi, aliqua structuræ in postremis his verbis difficultas. Nam post hæc, *εἴτε τις ἐν παρέργῳ σκέψεται* (sc. *αὐτὸν*), *ἀνάξι' ἂν πάθοι* (sc. *αὐτὸς* s. *ὁ λόγος*), quum iterum in protasi hac *εἴτε ἱκανῶς μηκυνόμενος* finitum, quod dicunt, tempus inferri deberet, participium infertur *μηκυνόμενος*, ut mente supplendum sit *ἔσται*. Sed lenissimam hujus incommodi medelam nunc reperit Heindorfius. Totus igitur hic locus ita legendus est:—*εἴ τις αὐτοῖς πείσεται· ἄλλως τε καί, ὃν νῦν ἐγείρομεν πλήθει ἀμήχανον, εἴτε τις ἐν παρέργῳ σκέψεται, ἀνάξι' ἂν πάθοι, εἴτε ἱκανῶς, μηκυνόμενος τὸ τῆς ἐπιστήμης ἀφανιεῖ, præsertim quum, quem nunc inducimus infiniti prope sermonis locum, sive quis eum obiter considerabit, non possit ille digne tractari; sive satis diligenter, prolixa hæc de hoc loco disputatio impedimento nobis futura sit, quominus scientiæ naturam indagare possimus.* BUTTM.

δεῖ δὲ οὐδέτερα] V. not. ad Gorg. §. 102. HEIND.

ὧν κυεῖ] Ald. Bas. 1. *κύνει*. Hanc lectionem Stephanus ait extare in vulg. edit, sed scribendum esse *κύει*, vel potius *κυεῖ*· afferri enim et *κυέει*. At in Bas. 2. diserte scriptum videmus *κύει*· quod tamen mutavimus in *κυεῖ*, ut legitur in Steph. Francof. quia Plato infra hac ipsa verbi forma usus est, *κυοῦμεν*, itemque supra *κυοῦντα*. FISCH.

περὶ ἐπ.] I. e. *τούτων ἃ κυεῖ περὶ ἐπιστ.* Ut supra §. 22. *ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον*. HEIND.

ἀλλὰ χρή, εἰ δοκεῖ, οὕτω ποιεῖν] Hæc, quibus vulgo Theæteti nomen præponunt, aptius adscripsi Theodoro. HEIND.

§. 102. *τόσονδε*] *Hoc circa ea quæ superius dicta fuerunt, perpende.* STEPH.

τὸ δὲ εὐχ. τῶν ὀνομ.] Politic. p. 261. E. *ἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσῃ φρονήσεως*. Tangit Socr. h. l. Protagoræ *ὀρθοέπειαν* illam (Phædr. §. 114.) et Prodici *ὀνομάτων διαίρεσιν* (Charmid. §. 24.) HEIND.

ὀνομάτων καὶ ῥημ.] Ut semel hoc moneam, etsi sic semper universe de *dictione* usurpari constat, tamen, si utriusque vim proprie exigas, *ῥήματα* sumendum esse de *verbis*, quæ dicunt grammatici, *ὀνόματα* de *nominibus*, docebit luculentus hac de re locus Platonis Sophist. p. 261. E. sqq. qui longior est, quam ut huc transscribi possit. HEIND.

νές,[w] ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τούτου ἐναντίον[x] ἀνελεύθερον, ἔστι δὲ ὅτε ἀναγκαῖον, οἷον καὶ νῦν ἀνάγκη ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρίσεως ἣν ἀποκρίνει, ᾗ οὐκ ὀρθή. σκόπει γάρ, ἀπόκρισις ποτέρα ὀρθοτέρα, ᾧ ὁρῶμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμούς, ἢ δι' οὗ ὁρῶμεν, καὶ ᾧ ἀκούομεν, ὦτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν;

ΘΕΑΙ. Δι' ὧν ἕκαστα αἰσθανόμεθα, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον ἢ οἷς.

ΣΩ. Δεινὸν γάρ που, ὦ παῖ, εἰ πολλαί τινες ἐν ἡμῖν, ὥς περ ἐν δουρείοις ἵπποις, αἰσθήσεις ἐγκάθηνται, ἀλλὰ μὴ[y] εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν,[z] εἴτε ψυχὴν εἴτε ὅ τι[a] δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει, ᾗ[b] διὰ τούτων οἷον ὀργάνων[c] αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά.

II. i. 265. ΘΕΑΙ. Ἀλλά μοι δοκεῖ οὕτω μᾶλλον ἢ ἐκείνως.

§. 103. ΣΩ. Τοῦ δέ τοι ἕνεκα αὐτά σοι διακριβοῦμαι, εἴ τινι ἡμῶν αὐτῶν τῷ αὐτῷ διὰ μὲν ὀφθαλμῶν ἐφικνούμεθα[d] λευκῶν τε καὶ μελάνων, διὰ δὲ τῶν ἄλλων ἑτέρων αὖ τινῶν, καὶ ἕξεις ἐρωτώμενος πάντα τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ σῶμα ἀναφέρειν; ἴσως δὲ βέλτιον σὲ λέγειν αὐτὰ[e] ἀποκρινόμενον μᾶλλον ἢ ἐμὲ ὑπὲρ σοῦ πολυπραγμονεῖν. καί μοι λέγε· θερμὰ καὶ σκληρὰ[f] καὶ κοῦφα καὶ γλυκέα δι' ὧν αἰσθάνει,

—[x] ἐναντίον om Υ.—[y] μὴν ΣΥ.—[z] ἰδίαν corr Π.—[a] ὅ τι ΧΔΠ: ὃ *ς.—[b] ᾗ Υ.—[c] ὀργάνῳ Π.—[d] ἐφικνούμεθα ΧΛC et corr ΓΒ, ἀφικνούμεθα pr Γ: διϊκνούμεθα *ς.—[e] λέγειν καὶ αὐτὰ Δ.—[f] σκληρὰ ΧΔΠ: ξηρὰ *ς.—[g] εἶναι om Cς.—[h] ταῦτ' ΧΔΠ,

οὐκ ἀγεννὲς] *Animi quidem plerumque non est ingenerosi* (vel *generositate carentis*) *quin potius quod huic contrarium est, illiberale est: aliquando tamen etc.* Steph.

ἐπιλαβ. τῆς ἀποκρ.] Ita intellexi, *tractare vel perpendere illam responsionem, ut nævus comperiatur*: et simplicius esse ita arbitror quam pro *reprehendere*. licet et in ea significatione sæpe accipiatur. sed consideranda est loci circumstantia. Serran. *Tuam resp. reprehendere.* Steph.

ἀπόκρ. π. ὀρθ.] Nimirum, ut mox intelligitur, id, *quo* videmus audimusque, mentem esse vult Socrates; id, *per quod* videmus et audimus, oculos auresque. Heind.

δουρείοις ἵπποις] *Durios equos* dixi, ea forma qua et *durateus* dicitur. *Durii* etiam *equi* voce utitur Plinius. Jam vero de hac tota animasticarum (ut aiunt) facultatum ratione, vide quæ annotavimus in Comment. de doctr. ubi omnia quæ variis in locis hac de re comperiuntur apud Platonem, collegimus. Serran. *In ligneis equis*, Trojano illi similibus: *qui* δούρειος et δουράτεος dictus fuit, quod ligneus esset. a Lucretio itidem 'durateus.' Steph.

§. 103. τοῦδέ τοι ἕνεκα] Recte hæc explicat Ficinus: *Idcirco ista tecum diligenter perquiro, ut videamus, utrum* etc. ut εἴ τινι pendeat ab illo τοῦδε, i. e. τούτου τοῦ ἐρωτήματος ἕνεκα. Heind.

καὶ ἕξεις—πάντα τὰ τοιαῦτα] Schol. πάντα τὰ τοιαῦτα λέγει τὰ αἰσθητά· εἰς τὸ σῶμα δὲ, εἰς τὰ αἰσθητήρια. Heind.

θερμὰ καὶ ξηρὰ] Verba sic ordinanda: ἆρα οὐχ ἕκαστα, δι' ὧν αἰσθάνῃ θερμὰ καὶ ξηρὰ—γλυκέα, τίθης τοῦ σώματος; Heind.

ἆρα οὐ τοῦ σώματος ἕκαστα τίθης; ἢ ἄλλου τινός;

ΘΕΑΙ. Οὐδενὸς ἄλλου.

ΣΩ. Ἦ καὶ ἐθελήσεις ὁμολογεῖν, ἃ δι᾽ ἑτέρας δυνάμεως αἰσθάνει, ἀδύνατον εἶναι[g] δι᾽ ἄλλης ταῦτ᾽[h] αἰσθέσθαι,[i] οἷον ἃ δι᾽ ἀκοῆς, δι᾽ ὄψεως, ἢ ἃ δι᾽ ὄψεως, δι᾽ ἀκοῆς; I. 185.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐθελήσω;

ΣΩ. Εἴ τι ἄρα περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ, οὐκ ἂν διά γε τοῦ ἑτέρου ὀργάνου, οὐδ᾽ αὖ διὰ τοῦ ἑτέρου περὶ ἀμφοτέρων[j] αἰσθάνοι᾽ ἄν.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

§. 104. ΣΩ. Περὶ δὴ[k] φωνῆς καὶ περὶ χρόας πρῶτον μὲν αὐτὸ τοῦτο περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ,[l] ὅτι ἀμφοτέρω ἐστόν;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἑκάτερον ἑκατέρου μὲν ἕτερον, ἑαυτῷ δὲ ταὐτόν; II. i. 266.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Καὶ ὅτι ἀμφοτέρω[m] δύο, ἑκάτερον δὲ ἕν;

ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἴτε ἀνομοίω εἴτε ὁμοίω ἀλλήλοιν, δυνατὸς εἶ ἐπισκέψασθαι;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.[n]

ΣΩ. Ταῦτα δὴ πάντα διὰ τίνος περὶ αὐτοῖν διανοεῖ; οὔτε γὰρ δι᾽ ἀκοῆς οὔτε δι᾽ ὄψεως οἷόν τε τὸ κοινὸν λαμ-

ταύτης ceteri: τούτων s.—[i] αἴσθεσθαι ΓΠ.—[j] ἀμφοτέρου F.—[k] δὲ Λ.—[l] ἀμφοτέρων διανοῇ corr ΔΒ, ἀμφοτέρων ἢ διανοῇ ΓΣΥΤΕ, ἀμφοτέρων ἡ διανοῇ F, ἀμφοτέρων οὐ διανοῇ CH et rc B: ἀμφοτέρων ᾗ διανοῇ s.—[m] ἀμφότερα corr Γ.—[n] ἴσως πως rc

ἆρα οὐ τοῦ] *Nonne corporis esse statuis? an alius cujuspiam?* Steph.

ἆρα οὐ τοῦ σώμ.—ἢ ἄλλου] Vellem, omisso οὐ, ἆρα τοῦ σώμ. Heind.

ἀδύνατον εἶναι] Vocem εἶναι, a Stephano omissam, cum Fischero ex Ald. Bas. 1. 2. restitui. Heind.

τούτων αἰσθ.] Bas. 2. ταύτης. Fisch.

§. 104. τοῦτο π. ἀμφοτέρων, ᾗ δ.] Stephanus putabat, legendum esse περὶ ἀμφοτέρων διανοῇ, sublata particula ᾗ. Certe nec Ficinus eam in suis libris reperisse videtur. vertit enim *de voce atque colore utrisque simul, primum quidem id cogitas, quod utraque sunt.* Neque tamen omnino necessaria videtur ista emendatio. nam verba περὶ φωνῆς pendent a verbo διανοῇ, quod repeti debet e superiore Socratis oratione, et verba ᾗ διανοῇ adjecta sunt, ut alterum διανοῇ definiretur magis. Fisch.

περὶ ἀμφ. δ.] Vulgo ᾗ inculcatum ante διανοῇ, quod Steph. expungendum vidit, inepte tuetur Fischerus. Heind.

βάνειν περὶ αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ τόδε τεκμήριον περὶ[o] οὗ λέγομεν. εἰ γὰρ δυνατὸν εἴη ἀμφοτέρω[p] σκέψασθαι, ἆρ' ἐστὸν ἁλμυρὼ ἢ οὔ, οἶσθ' ὅτι ἕξεις εἰπεῖν ᾧ ἐπισκέψει, καὶ τοῦτο οὔτε ὄψις οὔτε ἀκοὴ φαίνεται, ἀλλά τι ἄλλο.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλει, ἥ γε διὰ τῆς γλώττης δύναμις;

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἡ δὲ δὴ[q] διὰ τίνος δύναμις τό τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις δηλοῖ σοι, ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστι καὶ[r] ἃ νῦν δὴ ἠρωτῶμεν[s] περὶ αὐτῶν; τούτοις πᾶσι ποῖα ἀποδώσεις ὄργανα, δι' ὧν αἰσθάνεται ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον ἕκαστα;[t]

§. 105. ΘΕΑΙ. Οὐσίαν λέγεις καὶ τὸ μὴ εἶναι, καὶ ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, καὶ τὸ ταὐτόν τε καὶ τὸ ἕτε-
II. i. 267 ρον, ἔτι δὲ ἕν τε καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν περὶ αὐτῶν. δῆλον δὲ[u] ὅτι καὶ ἀρτιόν τε καὶ περιττὸν ἐρωτᾷς, καὶ τἄλλα ὅσα

Π.—[o] περὶ om ς.—[p] ἀμφοτέρω Πς: ἀμφοτέρως ceteri.—[q] δὴ om Γς.—[r] καὶ ante ἃ add rc Π.—[s] διερωτῶμεν ΣΥ, δὴ πρώτως μὲν ΧΔ et pr Π.—[t] ἑκάστω Γ.—[u] δὲ om

τεκμήριον] *Argumento est ei quod dicimus.* Steph.

οὗ λέγομεν] Ald. Bas. 1. 2. περὶ οὗ λέγομεν, ut Hipp. Maj. §. 6. *Τοῦτο—δοκεῖς καλὸν τεκμήριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῶν νῦν* etc. ubi paullo ante, *Καλόν γε—λέγεις καὶ μέγα τεκμήριον σοφίας τῆς τε σαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων.* Heind.

ἀμφ. σκέψ.] *Utraque considerares.* legendo ἀμφοτέρω ex vet. cod. potius quam ἀμφοτέρως. Steph.

ἀμφοτέρω] Ald. Bas. 1. 2. ἀμφοτέρως. At ἀμφοτέρω, et Ficinus legit, et sensus loci ipse legi jubet. Stephanus hanc lectionem se ait debere Codici veteri, hoc est, versioni Ficini Latinæ. Fisch.

σκέψασθαι] Ald. Bas. 1. 2. σκέψεσθαι. Fisch.

τί δ' οὐ μέλλει, ἥγε] An τί δ' οὐ μέλλει; sub. ἄλλό τι εἶναι. ut ἥ γε sit pro δηλονότι ἡ. In Ald. quidem certe est hypostigme post μέλλει, ut hic. Steph.

τί δ' οὐ μέλλει, ἥγε—δύν.;] I. e. Τί δ' οὐ μέλλει τοῦτο ἄλλο τι φαίνεσθαι, ἤγουν ἡ διὰ τῆς γλώττης δύναμις; Heind.

ἡ δὲ διὰ] Ut dixit ἡ διὰ τῆς γλ. δύν. (*facultas per linguam*, i. quæ se exerit per linguam) sic dicit, *per quid autem est facultas illa* (vel *potentia*) *quæ quod et omnibus commune etc. indicat.* Steph.

ἡ δὲ δὴ διὰ] Voculam δὴ ex Ald. et Bas. 1. 2. addidi. Heind.

τό τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν] Schol. τὸ τῶν πέντε αἰσθήσεων γενικῶς. Heind.

τὸ ἐπὶ τούτοις] Sc. τῇ φωνῇ καὶ χρόᾳ. Heind.

ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις] Hæc etsi possunt sic utcunque explicari, ᾧ ἐπονομάζεις τὸ ἔστι καὶ τὸ οὐκ ἔστι (ταῦτα) ἃ νῦν δὴ etc. liquidum tamen videtur ex illa Theæteti responsione, *Οὐσίαν λέγεις καὶ τὸ μὴ εἶναι καὶ ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα καὶ τὸ ταυτόν τε καὶ τὸ ἕτερον* etc. intercidisse voculam καὶ ante hæc ἃ νῦν δὴ ἠρ. qua restituta sensus exibit planissimus: *cui tanquam nomen tribuis* τὸ ἔστι et τὸ οὐκ ἔστι, *et quæ paullo ante de iis quærebamus*, sc. τὸ ἀμφοτέρω, ἑκάτερον, ἕτερον, ταυτὸν, δύο, ἕν, ὅμοιον. Loquendi hoc genus ἐπονομάζειν τινί τι attigi ad Phædr. §. 30. Et conf. ad Cratyl. §. 6. Heind. At Schleiermach. ᾧ pro ablat. accepit, non pro dat. Beck.

§. 105. οὐσίαν] Male Schol. ἢ τὸν ἐπὶ τούτοις ὁρισμόν. Οὐσία h. l. est idem quod τὸ εἶναι. Heind.

τούτοις ἕπεται, διὰ τίνος ποτὲ τῶν[v] τοῦ σώματος τῇ ψυχῇ αἰσθανόμεθα.

ΣΩ. Ὑπέρευ,[w] ὦ Θεαίτητε, ἀκολουθεῖς, καὶ ἔστιν ἃ ἐρωτῶ[x] αὐτὰ[y] ταῦτα.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν, πλήν γ' ὅτι μοι δοκεῖ τὴν ἀρχὴν οὐδ' εἶναι τοιοῦτον οὐδὲν τούτοις ὄργανον ἴδιον[z] ὥσπερ ἐκείνοις, ἀλλ' αὐτὴ δι' αὑτῆς ἡ ψυχὴ τὰ κοινά μοι φαίνεται περὶ πάντων ἐπισκοπεῖν.

ΣΩ. Καλὸς[a] γὰρ εἶ, ὦ Θεαίτητε, καὶ οὐχ, ὡς ἔλεγε Θεόδωρος, αἰσχρός· ὁ γὰρ καλῶς λέγων καλός τε κἀγαθός. πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποίησάς με μάλα[b] συχνοῦ λόγου ἀπαλλάξας, εἰ φαίνεταί σοι τὰ[c] μὲν αὐτὴ δι' αὑτῆς ἡ ψυχὴ ἐπισκοπεῖν,[d] τὰ δὲ διὰ τῶν τοῦ σώματος δυνάμεων. τοῦτο γὰρ ἦν ὃ καὶ αὐτῷ μοι ἐδόκει, ἐβουλόμην[e] δὲ[f] καὶ σοὶ δόξαι.[g]

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν φαίνεταί γε.

§. 106. ΣΩ. Ποτέρων οὖν τίθης τὴν οὐσίαν; τοῦτο γὰρ i. 186.
μάλιστα ἐπὶ πάντων παρέπεται.

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὧν αὐτὴ ἡ ψυχὴ καθ' αὑτὴν ἐπορέ- ii. i. 268.
γεται.

Γ.—[v] τῶν...θεαίτητε om Η.—[w] ὑπέρευ (γε) Γ.—[x] ἐρωτᾷς Υ.—[y] αὐτὰ om Υ.—[z] ὀργανίδιον Δ et pr Π.—[a] καλῶς Σ et pr Υ.—[b] ἀλλὰ Γ.—[c] τὰ (ὅτι) Η.—[d] ἐπισκοπεῖν Η, ἐπισκοποῦσα corr Π.—[e] καὶ ἐβουλόμην rc Γ.—[f] δὲ om Γ.—[g] δεῖξαι F.—[h] καὶ τὸ ἕτερον

διὰ τίνος ποτὲ] Schol. Νῦν τὸ διανοητικὸν ἐκ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως διέκρινεν. HEIND.

ἀκολουθ.] Perperam Schol. τῇ τε κοινῇ αἰσθήσει καὶ τῇ διανοίᾳ. Ἀκολουθεῖν h. l. idem est quod ἕπεσθαι, μανθάνειν. HEIND.

καλὸς γὰρ εἶ] Bas. 2. Καλῶς. καλὸς γ. εἶ. Operarum negligentia. nam καλῶς est vocabulum paginæ ultimum, καλὸς primum paginæ sequentis. FISCH.

πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐπ.] Ad καλῷ ex præcedd. mente repetendum εἶναι, quæ notatu digna est ellipsis, quum post hæc πρὸς δὲ τῷ καλῷ non inferatur nominativus, verbo εἶ vel addito vel subaudiendo, velut infertur Sympos. p. 195. C. Νέος μὲν οὖν ἐστι, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός. Nam quod interdum placuit scribere πρὸς δὲ τῷ καλῶς sc. λέγειν, huic sermonis ratio obstat, qua trahendum hoc καλῷ haud dubie ad illa καλὸς γὰρ εἶ. Cf. Charmid. §. 36. ibiq. not. HEIND.

ὁ γὰρ κ. λ. κ. τε κἀγαθὸς] Simillimum est illud Euthyd. §. 32. extr. Εἰσὶ γάρ τινες, οἳ λέγουσι τὰ πράγματα ὡς ἔχει; Εἰσὶ μέντοι—οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ καὶ οἱ τἀληθῆ λέγοντες. HEIND.

ἐβουλ.] *Cupiebam autem te quoque idem sentire.* STEPH.

§. 106. ποτέρων οὖν τ. τὴν οὐσίαν] Sc. τὶ εἶναι. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 217. HEIND.

ΣΩ. Ἦ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον, καὶ τὸ ταὐτὸν καὶ ἕτερον;[h]

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;[i] καλὸν καὶ αἰσχρόν, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν;

ΘΕΑΙ. Καὶ τούτων μοι δοκεῖ ἐν τοῖς μάλιστα πρὸς ἄλληλα[j] σκοπεῖσθαι τὴν οὐσίαν, ἀναλογιζομένη[k] ἐν ἑαυτῇ τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα.

ΣΩ. Ἔχε δή. ἄλλο τι τοῦ[l] μὲν σκληροῦ τὴν σκληρότητα[m] διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθήσεται, καὶ τοῦ μαλακοῦ τὴν μαλακότητα ὡσαύτως;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὴν δέ γε οὐσίαν καὶ ὅ τι ἐστὸν καὶ τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω καὶ τὴν οὐσίαν αὖ[n] τῆς[o] ἐναντιότητος αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἐπανιοῦσα[p] καὶ ξυμβάλλουσα[q] πρὸς ἄλληλα κρίνειν πειρᾶται[r] ἡμῖν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν εὐθὺς[s] γενομένοις πάρεστι φύσει αἰσθάνεσθαι ἀνθρώποις[t] τε καὶ θηρίοις, ὅσα διὰ τοῦ[u] σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει· τὰ δὲ περὶ τούτων
II. i. 209. ἀναλογίσματα πρός τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν μόγις καὶ ἐν

Γ.—[i] δαὶ ΔΣ et corr Χ.—[j] ἀλλήλοις Η.—[k] ἀναλογιζομένην Λ.—[l] ἢ τοῦ rc Γ.—[m] τὴν σκληρότητα om Γ.—[n] αὖ om Σ.—[o] τὴν ΣΥ.—[p] ἐπανιοῦσά τε CH et rc B.—[q] ξ. ΛΗ.—[r] πειρᾶσθαι ΛΣΤΕΗ, πειρᾶσθαι F (τ supra): vulgatam corr Ξ.—[s] εὐθὺς om Γ.—[t] αἰσθάνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις pr E.—[u] τοῦ om ΛΕ.—[v] οἷς ἂν καὶ παραγίγνηται om

ἔχε δὴ] Debui ita vertere, ut distincta instrumentorum vis significaretur. singulis enim sensibus singula sunt κριτήρια, quorum ministerio, pro subjecta rerum sensilium natura, animus abutitur. Hanc quoque ἀναλογίσματος explicationem ad eosdem illos Comment. [V. ad §. 102.] referendam censui, ne φιλοσοφικὰ cum γραμματικοῖς confundam. Serran.

ἔχε δὴ] *Agedum, numquid animus rei duræ duritiem etc.* Hic enim ἄλλοτι adverbialiter ponitur pro *numquid* vel *nonne*: ut et quibusdam aliis Plat. locis. Alioqui pro aliud quidpiam positum, postularet post se particulam ἢ. i. e. *quam*: et tum Theæteto respondendum esset negative, non affirmative. Steph.

τὴν δέ γε οὐσ. κ. ὅ,τι ἐστὸν] τὴν οὐσίαν hic quoque dicit τὸ εἶναι, et verbis ὅ,τι ἐστὸν, *vim naturamque* eorum significat, sed statim post in his, καὶ τὴν οὐσίαν αὖ τῆς ἐναντ. ampliore intellectu οὐσία capiendum, ut utrumque, τὸ εἶναι et τὸ ὅ,τι ἐστὶν, significet. Heind.

αὖ τῆς ἐναντ.] Sæpe tentatus est animus, ut scriberem αὐτῆς τῆς ἐναντ. sed falso. Nam idem plane est ἡ οὐσία τῆς ἐναντιότητος, quod dicere alias Plato solet αὐτὴν τὴν ἐναντιότητα. Heind.

εὐθὺς γενομένοις] *Statim ut nati fuerint.* Heind.

χρόνῳ διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται[v] οἷς ἂν καὶ παραγίγνηται.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Οἷόν τε οὖν ἀληθείας τυχεῖν, ᾧ μηδὲ οὐσίας;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον.

§. 107. ΣΩ. Οὗ δὲ ἀληθείας τις ἀτυχήσει, ποτὲ τούτου ἐπιστήμων ἔσται;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἄν, ὦ[w] Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐν μὲν ἄρα τοῖς παθήμασιν οὐκ ἔνι ἐπιστήμη, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ· οὐσίας γὰρ καὶ ἀληθείας ἐνταῦθα μέν, ὡς ἔοικε, δυνατὸν ἅψασθαι, ἐκεῖ δὲ ἀδύνατον.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἦ οὖν[x] ταὐτὸν ἐκεῖνό τε καὶ τοῦτο[y] καλεῖς, τοσαύτας διαφορὰς ἔχοντε;

ΘΕΑΙ. Οὔκουν ἄν[z] δὴ δίκαιόν γε.

ΣΩ. Τί οὖν δὴ ἐκείνῳ ἀποδίδως ὄνομα, τῷ[a] ὁρᾷν, ἀκούειν, ὀσφραίνεσθαι, ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι;

ΘΕΑΙ. Αἰσθάνεσθαι[b] ἔγωγε· τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Ξύμπαν[c] ἄρ'[d] αὐτὸ καλεῖς αἴσθησιν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ὧι γε,[e] φαμέν, οὐ μέτεστιν ἀληθείας ἅψασθαι· οὐδὲ γὰρ οὐσίας.

Γ.—[w] ὦ om Π.—[x] ἢ οὗ ΧΔ et pr Π.—[y] ταυτὸν ΧΔ et pr Π.—[z] ἂν omittendum cum Χ.—[a] τῷ (ὁ) E.—[b] μῶν αἰσθάνεσθαι rc F.—[c] σύμπαν ς.—[d] γὰρ C.—[e] τε ς.—

§. 107. *οἷόντε οὖν ἀληθείας—ᾧ μηδὲ οὐσ.*] Ad dat. hunc ᾧ repetendum est οἷόντε (*potestne illud verum assequi, quod ne οὐσίαν quidem assequi potest?*) ut declarant illa mox: Ξύμπαν ἄρ' αὐτὸ καλεῖς αἴσθησιν; Ἀνάγκη. Ὧιτε, φαμὲν, οὐ μέτεστιν ἀληθείας ἅψασθαι, οὐδὲ γὰρ οὐσίας. Quanquam dubito an Plato scripserit: οὗ μηδ. οὐσίας; *num fieri potest, ut quis percipiat* ἀλήθειαν *ejus rei, cujus ne* οὐσίαν *quidem percipere possit?* Velut statim addidit, οὗ δὲ ἀληθείας τις ἀτυχήσει etc. HEIND. At ita præcesserat οἷς ἂν π. BECK.

οὔκουν ἂν δὴ δ. γε] Sc. εἴη. Quanquam alias in hac formula ἂν omittitur. Euthyd. extr. Οὔκουν δίκαιόν γε, ὦ Σώκρ. Cratyl. §. 115. Οὔκουν εἰκός γε. §. 117. Οὔτοι δὴ δίκαιόν γε. Similiterque Δίκαιον γοῦν de Rep. v. p. 455. A. x. p. 597. D. Politic. p. 259. B. HEIND.

τί οὖν δὴ ἐκείνῳ ἀποδ.—θερμ.] Ficinus: *Quod igitur illi attribuis nomen? ipsi nimirum videre—frigefierique? num sentire?* Th. *Id ipsum. Quid enim aliud?* Legit igitur:—θερμαίνεσθαι; ἆρ' αἰσθάνεσθαι; ΘΕΑΙ. Ἔγωγε· τί γὰρ ἄλλο; Non male. HEIND.

ξύμπαν ἄρ' αὐτὸ] Sic pro σύμπαν Ald. Bas. 1. 2. ἄρα autem scripsi pro ἆρα. HEIND.

ᾧτε, φαμὲν] I. e. καὶ τοιοῦτόν τι, ᾧ,

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

II. i. 270. ΣΩ. Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἐπιστήμης.

ΘΕΑΙ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ᾽ ἂν εἴη ποτέ, ὦ Θεαίτητε, αἴσθησίς τε καὶ ἐπιστήμη ταὐτόν.

ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνεται, ὦ Σώκρατες. [§. 108.] Καὶ μάλιστά[f] γε νῦν καταφανέστατον[g] γέγονεν ἄλλο ὂν αἰσθήσεως ἐπιστήμη.

I. 187. ΣΩ. Ἀλλ᾽ οὔ τι μὲν δὴ τούτου γε ἕνεκα ἠρχόμεθα διαλεγόμενοι, ἵνα εὕρωμεν τί ποτ᾽ οὐκ ἔστ᾽[h] ἐπιστήμη, ἀλλὰ τί ἐστιν. ὅμως δὲ τοσοῦτόν γε[i] προβεβήκαμεν, ὥστε μὴ ζητεῖν αὐτὴν ἐν αἰσθήσει τὸ παράπαν, ἀλλ᾽ ἐν[j] ἐκείνῳ τῷ ὀνόματι, ὅ τι ποτ᾽ ἔχει ἡ ψυχή, ὅταν αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν πραγματεύηται[k] περὶ τὰ ὄντα.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε καλεῖται, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐγῷμαι, δοξάζειν.

ΣΩ. Ὀρθῶς γὰρ οἴει, ὦ φίλε. καὶ ὅρα δὴ νῦν πάλιν ἐξ
β ἀρχῆς, πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, εἴ τι μᾶλλον καθορᾷς, ἐπειδὴ ἐνταῦθα προελήλυθας. καὶ λέγε αὖθις τί ποτ᾽ ἐστὶν ἐπιστήμη.

ΘΕΑΙ. Δόξαν μὲν πᾶσαν εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἀδύνατον, ἐπειδὴ καὶ ψευδής ἐστι δόξα· κινδυνεύει δὲ ἡ ἀληθὴς
II. i. 271. δόξα ἐπιστήμη εἶναι, καί μοι τοῦτο ἀποκεκρίσθω. ἐὰν γὰρ μὴ
φανῇ προϊοῦσιν, ὥς περ τὸ νῦν, ἄλλο τι[l] πειρασόμεθα λέγειν.

[f] καὶ μάλιστα...ἐπιστήμη Theæteto continuant ΓΛΞΣΤΕΗ.—[g] καταφανέστερον ΗΣΥ. —[h] ἔστ᾽ om Λ.—[i] σε Σ.—[j] ἐν om ΛCF.—[k] αὐτὴν ἡ ψυχὴ πραγματεύηται Σ.—[l] τι

φαμέν. Ita ferri potest hoc τε, sed malim tamen γε. Heind.

§. 108. καὶ μάλ. γε νῦν—ἐπιστήμη] Hæc in Aldina ad Theæteti sermonem trahuntur, Socratis nomine præfixo his, ἀλλ᾽ οὔτι μὲν δὴ etc. Mihi vulgata ratio potior videtur, in qua quam facile litteræ ΣΩ. elidi potuerint, vel me tacente intelligitur. Heind.

ἠρχ. διαλ. ἵνα εὕρ.] Optativam formam εὕροιμεν post præteritum illud ἠρχόμεθα linguæ ratio postulabat, accurate et certis exemplis demonstrata a Dawes. Misc. Crit. p. 66. sq. ed. Lips. Sic §. 128. καὶ τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν, μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν, ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ ὁ αὐτὸς ἀναγκάζοιτο εἰδὼς μὴ εἰδέναι ἅμα. Conf. tamen Euthyd. §. 41. init. neque Latine h. l. non possis dicere: *Sed non eo sermonem instituebamus, ut reperiamus, quid non sit scientia, sed quid sit.* Versatur enim adhuc in hac ζητήσει Socrates cum Theæteto. Heind.

δοξάζειν] Alias hoc proprie appellat λογίζεσθαι. V. not. ad Phædr. §. 62. Heind.

ἐὰν γὰρ] *Nisi enim ulterius progredientibus nobis aliter videatur quam nunc.* Serran. *Si enim ulterius progr.* Steph.

§. 109. ΣΩ. Οὕτω μέντοι χρή, ὦ Θεαίτητε, λέγειν προθύμως μᾶλλον, ἢ ὡς τὸ πρῶτον ὤκνεις ἀποκρίνεσθαι.[m] ἐὰν γὰρ οὕτω δρῶμεν, δυεῖν[n] θάτερον,[o] ἢ εὑρήσομεν ἐφ' ὃ ἐρχόμεθα, ἢ ἧττον οἰησόμεθα εἰδέναι ὃ μηδαμῇ ἴσμεν· καί τοι οὐκ ἂν εἴη μεμπτὸς μισθὸς ὁ τοιοῦτος. καὶ δὴ καὶ νῦν τί φῄς; δυεῖν ὄντοιν εἰδέοιν[p] δόξης, τοῦ μὲν ἀληθινοῦ, ψευδοῦς δὲ[q] τοῦ ἑτέρου, τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην ὁρίζει;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε· τοῦτο γὰρ αὖ[r] νῦν μοι φαίνεται.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[s] ἔτ'[t] ἄξιον περὶ δόξης ἀναλαβεῖν πάλιν;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις;

ΣΩ. Θράττει[u] μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις, ὥστ' ἐν[v] ἀπορίᾳ πολλῇ πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς ἄλλον γεγονέναι, οὐκ ἔχοντα εἰπεῖν τί ποτ' ἐστὶ[w] τοῦτο τὸ πάθος παρ' ἡμῖν καὶ τίνα τρόπον ἐγγιγνόμενον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δή;

ΣΩ. Τὸ δοξάζειν τινὰ ψευδῆ. σκοπῶ δὴ καὶ νῦν ἔτι διστάζων, πότερον ἐάσωμεν[x] αὐτὸ[y] ἢ ἐπισκεψώμεθα[z] ἄλλον τρόπον ἢ ὀλίγον[a] πρότερον.

ε

om F.—[m] ἀποκρίνασθαι Ξ.—[n] δυεῖν ΛΣ: δυοῖν *ς.—[o] θάτερα ℵΓΔΛΠΒCH.—[p] ἰδέαιν mei omnes.—[q] καὶ H.—[r] ἂν ΣΥ.—[s] οὖν ταράττῃς καὶ ἐνοχλεῖς: H.—[t] ἔτ' Γ.—[u] θράττῃ ΛΣCH.—[v] lacuna in H.—[w] τὶ H.—[x] ἐάσωμεν ℵΔΠ: ἐάσομεν *ς.—

τονῦν] Scribendum *τὸ νῦν*. Intelligitur enim *λεγόμενον*. Eadem est ellipsis Polit. 262. C. *Ἐν τῷ μὲν οὖν παρεστηκότι τὰ νῦν δηλῶσαι μηδὲν ἐνδεῶς, ἀδύνατον.* Ibid. 284. D. *Ἔτι δὲ πρὸς τὰ νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δείκνυσθαι.* Euthyphr. 12. D. *Εἰ μὲν οὖν σύ με ἠρώτας τι τῶν νῦν δή, οἷον.* Legg. xi. 917. D. Sophista 241. A. *Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τἀναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δή, ψευδῆ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους*; quo loco Stephanus nullam suspicatus ellipsin inepte legendum censuit—*τοὺς νῦν δὴ ψευδῆ*. Heusd. *Nam si progredientibus nobis non ita se rem habere apparebit, ut nunc sc. apparet.* Ad *φανῇ* suppleri potest *τὸ πρᾶγμα* s. *τοῦτο*, quanquam ne hoc quidem opus est, post *ὥσπερ τονῦν* autem mente repetendum liquet *φαίνεται*, ut non videam, cur Heusdius scribi voluerit *τὸ νῦν*. Buttm.

§. 109. *ἢ ὡς τοπρ. ὤ. ἀποκρ.*] Breviter hoc dictum pro *ἤ, ὡς τοπρῶτον ἐποίησας, ὀκνεῖν ἀποκρίνεσθαι.* Heind.

εἰδέοιν] Ald. Bas. 1. 2. *ἰδέαιν*. Fisch.

θράττει] De contracta Attice forma *θράττει* pro *ταράττει* vid. Rhunk. ad Tim. Lex. p. 93. Eodem modo Parmenid. p. 130. D. *ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε, μή τι ᾖ περὶ πάντων ταυτόν.* Nam in Phædro §. 43. additum est *τι*. *Ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καί πως ἐδυσωπούμην* etc. Heind.

ἐν ἀπορίᾳ—πρὸς ἐμ. καὶ πρὸς ἄλ.] Phædo p. 85. D. *Ἐμοὶ γὰρ—ἐπειδὴ καὶ πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς τόνδε σκοπῶ τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται ἱκανῶς εἰρῆσθαι.* Heind.

σκοπῶ δὴ καὶ νῦν] Malim cum Buttmanno *σκοπῶ δὲ κ. ν.* Heind.

ἢ ὀλίγον πρότερον] Refer ad §. 98. 99. imprimis ad illa:—*ἐφάνη, εἰ πάντα κινεῖται, πᾶσα ἀπόκρισις, περὶ ὅτου ἄν τις ἀποκρίνηται, ὁμοίως ὀρθὴ εἶναι, οὕτω τ' ἔχειν φάναι καὶ μὴ οὕτως* etc. Heind.

ΘΕΑΙ. Τί μήν, ὦ Σώκρατες, εἴ πέρ γε καὶ ὁπῃοῦν[b] φαίνεται δεῖν; ἄρτι γὰρ οὐ κακῶς γε σὺ καὶ Θεόδωρος[c] II. i. 272. ἐλέγετε σχολῆς πέρι, ὡς οὐδὲν ἐν τοῖς τοιοῖσδε κατεπείγει.

E §. 110. ΣΩ. Ὀρθῶς ὑπέμνησας. ἴσως γὰρ οὐκ ἀπὸ καιροῦ πάλιν ὥς περ ἴχνος μετελθεῖν. κρεῖττον γάρ που σμικρὸν εὖ ἢ πολὺ μὴ ἱκανῶς περᾶναι.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Πῶς οὖν; τί δὴ καὶ λέγομεν;[d] ψευδῆ φαμὲν ἑκάστοτε εἶναι δόξαν, καί τινα ἡμῶν δοξάζειν ψευδῆ, τὸν δ' αὖ ἀληθῆ, ὡς φύσει οὕτως ἐχόντων;

ΘΕΑΙ. Φαμὲν γὰρ δή.

I. 188. ΣΩ. Οὐκοῦν τόδε[e] γ' ἔσθ' ἡμῖν περὶ πάντα[f] καὶ καθ' ἕκαστον, ἤτοι εἰδέναι ἢ μὴ εἰδέναι;[g] μανθάνειν γὰρ καὶ ἐπιλανθάνεσθαι μεταξὺ τούτων ὡς ὄντα χαίρειν λέγω ἐν τῷ παρόντι· νῦν γὰρ ἡμῖν πρὸς λόγον[h] ἐστὶν οὐδέν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Σώκρατες, ἄλλο γ' οὐδὲν λείπεται[i] περὶ ἕκαστον πλὴν εἰδέναι ἢ μὴ εἰδέναι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη ἀνάγκη τὸν δοξάζοντα δοξάζειν ἢ ὧν τι οἶδεν ἢ μὴ οἶδεν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ μὴν εἰδότα γε μὴ εἰδέναι τὸ αὐτὸ ἢ μὴ εἰδότα εἰδέναι ἀδύνατον.

[y] αὐτὸν ΣΥ.—[z] ἐπισκεψώμεθα ΧΔΠ: ἐπισκεψόμεθα *s.—[a] ὀλίγω (ον) Δ.—[b] ὅπῃ γοῦν ΧΔΠ.—[c] καὶ ὁ Θεόδωρος ΞΣΥs.—[d] λεγῶμεν Λ.—[e] τόγε δ' C.—[f] πάντων F.—[g] ἢ

ἐλέγετε σχολῆς πέρι] Cf. §. 76. Heind.

§. 110. τί δὴ καὶ λέγομεν] Euthyphr. p. 10. D. Τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τοῦ ὁσίου, ὦ Εὐθύφρον; ἄλλο τι (sic scr. pro ἀλλ' ὅτι) φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν etc. de Legg. iii. p. 691. C. Τί οὖν δή ποτε λέγομεν; ἆρά γε τὸ τοιόνδε etc.; Attuli hæc, ne cui in mentem veniat corrigere λέγωμεν, quo in genere sæpius erravit Stephanus. Heind.

ψευδῆ φαμὲν] Schol. Τρία ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς ψευδοδοξίας ἐκτίθεται· εἶτα προβὰς τῷ λόγῳ καὶ ἐπικρίνων λέγει, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον καὶ τὸ τρίτον δεῖταί τινος λύσεως, τὸ δὲ δεύτερον ἀποδέχεται διότι μὴ ἂν ἐλάμβανε τὸ μηδαμῶς ὄν. Heind.

ὡς ὄντα χ. λέγω] Phileb. p. 36. D. χαίρειν τοίνυν δεῖ λέγειν τοῖς ἄλλοις μήκεσιν ἢ καὶ ὁτῳοῦν τῶν παρὰ τὸ προσῆκον λεγομένων, ac solent sane plerumque hæc χαίρειν λέγειν, εἰπεῖν, φράζειν tertio casu jungi. Sed illo modo etiam Euripid. Hippol. v. 113. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω, et v. 1058. τοὺς ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Heind.

μεταξὺ τούτ. ὡς ὄντα] Pro ὡς μετ. τούτ. ὄντα, nam ὡς sæpius ita postponitur. de Legg. ix. p. 867. B. πότερον ἑκουσίους αὐτοὺς ἢ τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον. Ibid. p. 878. A. ὅθεν ἕνα (τῶν παίδων) τῷ τοῦ τελευτήσαντος πατρὶ καὶ τοῖς ἄνω τοῦ γένους υἱὸν ὡς ἐκείνων εἰσποιοῦντας — αὐτὸν κληρονόμον καταστῆσαι (δεῖ) κατὰ νόμον. Heind.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὁ τὰ ψευδῆ δοξάζων, ἃ οἶδε, ταῦτα οἴεται οὐ ταῦτα[j] εἶναι ἀλλὰ ἕτερ' ἄττα ὧν οἶδε, καὶ ἀμφότερα εἰδὼς ἀγνοεῖ αὖ[k] ἀμφότερα; St. i. 273.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἀδύνατον, ὦ Σώκρατες.

§. 111. ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα, ἃ[l] μὴ οἶδεν, ἡγεῖται αὐτὰ εἶναι ἕτερ' ἄττα ὧν μὴ οἶδε, καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῷ[m] μήτε Θεαίτητον μήτε Σωκράτη εἰδότι,[n] εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν ὡς ὁ Σωκράτης Θεαίτητος ἢ ὁ[o] Θεαίτητος Σωκράτης;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἄν;

ΣΩ. Ἀλλ' οὐ μήν, ἅ γέ τις οἶδεν, οἴεταί που ἃ μὴ οἶδεν αὐτὰ εἶναι, οὐδ' αὖ ἃ[p] μὴ οἶδεν, ἃ οἶδεν.[q]

ΘΕΑΙ. Τέρας γὰρ ἔσται.

ΣΩ. Πῶς οὖν ἄν τις[r] ἔτι ψευδῆ δοξάσειεν; ἐκτὸς γὰρ τούτων ἀδύνατόν που δοξάζειν, ἐπεί περ[s] πάντ' ἢ[t] ἴσμεν ἢ οὐκ ἴσμεν, ἐν δὲ τούτοις οὐδαμοῦ φαίνεται δυνατὸν ψευδῆ δοξάσαι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ ταύτῃ σκεπτέον ὃ ζητοῦμεν,[u] κατὰ τὸ εἰδέναι καὶ μὴ[v] εἰδέναι ἰόντας, ἀλλὰ κατὰ τὸ[w] εἶναι[x] καὶ μή;

μὴ εἰδέναι om pr H.—[h] λέγομεν corr Π.—[i] λέλειπται Λ.—[j] ταυτὰ F.—[k] οὖν ΛEF, om ꝹΔΠ.—[l] ἃ om pr Π.—[m] τὸ Π.—[n] εἰδότα corr Π.—[o] ὁ post ἢ add ꝹΔΠ.—[p] ἃ om H.—[q] ἃ οἶδε om ꝹΔ et pr Π.—[r] τις add ꝹΔΠ.—[s] περὶ corr Γ.—[t] πάντη ὂν (omisso ἢ) ꝹΔ et pr Π, πάντων ἢ Γ.—[u] ἐζητοῦμεν ꝹΔΠ.—[v] μὴ...καὶ om C.—[w] τὸ

ταῦτα οἴεται οὐ ταῦτα εἶναι] Sc. ἅπερ ἐστί. Ut §. 114. Ἔστιν ἄρα κατὰ τὴν σὴν δόξαν, ἕτερόν τι ὡς ἕτερον καὶ μὴ ὡς ἐκεῖνο (sc. ὅ ἐστι) τῇ διανοίᾳ τίθεσθαι. Heind.

ἀλλὰ ἕτερα] *Sed alia quæpiam quam quæ novit.* Vel, *Alia quæp. ab iis quæ n.* Steph. *Alia quædam ex iis quæ novit.* Heind.

§. 111. καὶ τοῦτ' ἐστὶ] *Et an hoc possibile est ei qui neque Th. neque S. novit animo concipere.* Steph.

καὶ τοῦτ' ἐ. τῷ μήτε Θ.] I. e. καὶ ἔξεστι τῷ μήτε Θ. Heind.

εἰδότι] τοῦτο εἰς τὴν διάν. λαβεῖν etc. Heind.

ἢ Θεαίτητος Σωκρ.] Malim ἢ ὁ Θεαίτ. Σωκρ. Heind.

ἐκτὸς γὰρ τούτων] Sc. ἃ ἢ ἴσμεν ἢ οὐκ ἴσμεν. Epexegesin quandam hujus τούτων faciunt addita hæc ἐπείπερ πάντα ἢ ἴσμεν ἢ οὐκ ἴσμεν. Heind.

ἆρ' οὖν] *Nonne igitur hoc modo considerare nos non oportet quod quærimus, viam tenentes circa Scire et non Scire, sed circa Esse et Non esse?* Th. *Quomodo dicis?* So. (*Considerandum esse inquam*) *annon simplex hoc sit,* (*dicere*) *fieri non posse quin falsa opinetur is qui ea quæ non sunt de ulla re opinatur, quocunque alio modo cogitet.* Vel, *quæcunque alioqui sit ejus cogitatio.* Steph.

ἆρ' οὖν] Malim Ἆρ' οὖν. Vid. not. ad Charmid. §. 15. Heind.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

II. i. 274. ΣΩ. Μὴ ἁπλοῦν ᾖ ὅτι[y] ὁ τὰ μὴ ὄντα περὶ ὁτουοῦν δοξάζων οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ[z] ψευδῆ δοξάσει, κἂν ὁπωσοῦν ἄλλως τὰ τῆς διανοίας ἔχῃ.

ΘΕΑΙ. Εἰκός γ'[a] αὖ, ὦ[b] Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς οὖν; τί ἐροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ἐάν τις ἡμᾶς ἀνακρίνῃ[c] Δυνατὸν δὲ ὁτῳοῦν ὃ λέγετε,[d] καί τις ἀνθρώπων τὸ μὴ ὂν δοξάσει, εἴτε περὶ τῶν ὄντων του εἴτε αὐτὸ καθ' αὑτό; Καὶ ἡμεῖς δή,[e] ὡς ἔοικε, πρὸς ταῦτα φήσομεν Ὅταν γε ἀληθῆ μὴ[f] οἴηται οἰόμενος. ἢ πῶς ἐροῦμεν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

§. 112. ΣΩ. Ἦ οὖν καὶ ἄλλοθί που τὸ τοιοῦτόν ἐστιν;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Εἴ τις ὁρᾷ μέν τι,[g] ὁρᾷ δὲ οὐδέν.

Ξ.—[x] εἰδέναι ꝞΔΠΣΥΒΕFH et fortasse Ξ.—[y] ὅτι om Γ.—[z] οὐ om ΣΥ.—[a] γὰρ corr γε Π.—[b] ὦ om Π—[c] ἀποκρίνῃ Γ.—[d] λέγετε Buttmannus: libri λέγεται.—[e] δὴ Ξ, τε

μὴ ἁπλοῦν ᾖ] *Vide, ne simpliciter hoc et sine ulla exceptione statui possit, qui de re aliqua, quæ non sunt, opinetur, eum necesse esse falsa opinari, quamvis cetera sit prudentissimus.* Heind.

κἂν ὁπωσοῦν ἄλλως] Schol. *κἂν ᾖ, φησὶν, ἐπιστημονικώτατος.* Heind.

τὰ τῆς διαν.] I. e. *κατὰ τὰ τῆς διαν.* quanquam hoc *τὰ* commode abfuerit. Heind.

πῶς οὖν τί ἐρ.] Steph. conj. *πῶς οὖν; τί ἐροῦμεν·* vel *πῶς οὖν, ἢ τί ἐροῦμεν.* Atque sic ei Ficinus legisse videbatur. vertit enim, *Quomodo igitur, quidve respondebimus.* Neque tamen opus esse tali correctione videtur, quum duplex sæpe interrogatio sic conjungi soleat, nulla particula interveniente. Fisch.

πῶς οὖν; τί ἐρ.] Ita distinxi cum Stephano, ut §. 110. *Πῶς οὖν; τί δὴ καὶ λέγομεν;* Vulgo *Πῶς οὖν τί ἐροῦμ.* quod inepte Fischerus defendebat. Aliud esset *πῶς τι οὖν;* V. ad Hipp. Maj. §. 14. Heind.

δυνατὸν δὲ—λέγεται] Hæc, quæ perperam vulgo uncis per parenthesin inclusa exhibentur, initium faciunt hujus *ἀνακρίσεως.* Quem errorem facile cavisset Plato ipse scribendo: *ἀνακρίνῃ, εἰ δυνατὸν δὴ* etc. quanquam et altera ratio bene habet et agnoscitur a Schol. ad h. l. *περὶ τῶν ὄντων του· οἷον, εἰ λέγοι τις πρὸς ἡμᾶς ἀπορῶν, ἆρα ψευδοδοξῶν περί τινος τῶν ὄντων ψευδοδοξήσει, οἷον ἵππον οἰόμενος τὸν ἵππον μὴ εἶναι, ἢ αὐτὸ τὸ μὴ ὂν λέγων, ὅτι ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἢ οὐκ ἔστι.* Scilicet ante *ἀνακρίνῃ* omissum *οὕτως*, de quo conf. not. ad Gorg. §. 149. Sed pro *δυνατ. δὲ* malim *δυν. δὴ*, ut §. 126. *ἄν τις ἔρηταί με, ὦ Σώκρ. εὕρηκας δὴ ψευδῆ δόξαν* etc.; Tum pro *καί τις* vulgo male *καὶ τίς.* Jam liquidus exit hinc sensus: *Quid igitur? quid dicemus, Theætete, si quis nos interroget: Estne vero possibile cuiquam, quod dicitur, et quisquamne hominum opinabitur τὸ μὴ ὂν etc.?* *ὃ λέγεται, quod sermone usurpari solet, τὸ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν*, qua de re celeberrima tum a Sophistis, Protagora imprimis, quæstio agitabatur. V. nostra ad Cratyl. §. 5. Ita ferri potest hoc *λέγεται*, quanquam perplacet Buttmanni correctio, *ὃ λέγετε.* Heind.

καὶ ἡμεῖς δὴ φήσομεν] Magis placeret, omisso *καὶ*, *Ἡμεῖς δὲ —*, ut §. 126. *δέδοικα, ὅ,τι ἀποκρινοῦμαι, ἄν τις ἔρηταί με, ὦ Σώκρ. εὕρηκας δὴ ψευδῆ δόξαν— πρὸς διάνοιαν; Φήσω δὲ ἐγὼ, οἶμαι,* etc. Heind.

§. 112. *εἴ τις ὁρᾷ—οὐδὲν*] Scribendum videtur *Ἦ τις—οὐδέν;* Nam aut *ἐρωτηματικῶς* hæc explicatio præceden-

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εἰ[h] ἕν γέ τι ὁρᾷ,[i] τῶν ὄντων τι[j] ὁρᾷ.[k] ἢ σὺ οἴει ποτὲ τὸ ἓν[l] ἐν τοῖς μὴ οὖσιν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ὁ ἄρα ἕν γέ τι ὁρῶν ὄν[m] τι ὁρᾷ.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Καὶ ὁ ἄρα τι ἀκούων ἕν τέ[n] τι ἀκούει καὶ ὂν i. 189.
ἀκούει.[o]

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὁ ἁπτόμενος δή που[p] ἑνός τέ[q] του ἅπτεται καὶ ὄντος,[r] εἴ περ ἑνός;

ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. II. i. 275.

ΣΩ. Ὁ δὲ δὴ δοξάζων οὐχ ἕν[s] τι δοξάζει;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ὁ[t] δ' ἕν τι δοξάζων οὐκ ὄν τι;

ΘΕΑΙ. Ξυγχωρῶ.[u]

ΣΩ. Ὁ ἄρα μὴ ὂν δοξάζων οὐδὲν δοξάζει.

ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε μηδὲν δοξάζων τὸ παράπαν[v] οὐδὲ[w] δοξάζει.

ΘΕΑΙ. Δῆλον, ὡς ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα[x] οἷόν τε τὸ μὴ ὂν δοξάζειν, οὔτε περὶ τῶν ὄντων οὔτε αὐτὸ καθ' αὑτό.

ΘΕΑΙ. Οὔ[y] φαίνεται.

ΣΩ. Ἄλλο τι ἄρ' ἐστὶ τὸ[z] ψευδῆ δοξάζειν τοῦ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν.

ΘΕΑΙ. Ἄλλο ἔοικεν.

ΣΩ. Οὔτ' ἄρ'[a] οὕτως οὔτε ὡς ὀλίγον πρότερον ἐσκοποῦμεν, ψευδής[b] ἐστι δόξα ἐν ἡμῖν.

H.—[f] μὴ ἀληθῆ ΧΔΠ.—[g] τοι Δ.—[h] εἰ om Σ et pr Υ.—[i] ὁρᾶν Γ.—[j] τῶν ὄντων τι
ὃ ἓν
ὁρᾷ om Σ et pr Ξ.—[k] ὁρᾶν Γ.—[l] ἓν Β, ὃν Λ, ὂν ΣΥΕΗ.—[m] ἓν ΧΔ.—[n] libri γε.—[o] καὶ ὂν ἀκούει om pr Ξ.—[p] δή που ΧΔΠ, δὴ τούτου Ε, δὴ F, δή του *ς.—[q] libri γέ.—[r] ὄντος ἅπτεται ΞΣς.—[s] οὐδὲν ΣΥ.—[t] οὐ Π.—[u] ξ. Δ.—[v] τὸ παράπαν om Δ.—[w] οὐδὲν ΓΔ, οὐ ΣΥ.—[x] ἐγὼ F, οὖν mg F.—[y] οὐ om H.—[z] τὸ, in mg posito τοῦ, F.—[a] οὔτ' ἄρ' Heusdius: libri οὐ γάρ.—[b] ψευδῆ H.—[c] οὐ ΧΔ et pr Π.—[d] γιγνόμενον

tium addi debebat, aut ita continuari oratio: Τὸ ὁρᾷν τινα μέν τι, ὁρᾷν δὲ οὐ-
δέν. Heind.
οὐ γὰρ οὕτως] Hæc Socratis verba,

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν[c] δή.

§. 113. ΣΩ. Ἀλλ' ἆρα ὧδε γιγνόμενον τοῦτο[d] προσαγορεύομεν;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν ψευδῆ φαμὲν εἶναι δόξαν,
ii. i. 276. ὅταν τίς τι[e] τῶν ὄντων ἄλλο αὖ τῶν ὄντων, ἀνταλλαξάμενος τῇ διανοίᾳ, φῇ εἶναι. οὕτω γὰρ ὃ μὲν ἀεὶ δοξάζει, ἕτερον δὲ ἀνθ' ἑτέρου, καὶ ἁμαρτάνων οὗ ἐσκόπει δικαίως ἂν καλοῖτο ψευδῆ δοξάζων.[f]

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατά μοι νῦν δοκεῖς εἰρηκέναι. ὅταν γάρ τις ἀντὶ καλοῦ αἰσχρὸν ἢ ἀντὶ αἰσχροῦ καλὸν δοξάζῃ, τότε ὡς ἀληθῶς δοξάζει ψευδῆ.

ΣΩ. Δῆλος εἶ, ὦ Θεαίτητε, καταφρονῶν μου καὶ οὐ δεδιώς.

ΘΕΑΙ. Τί μάλιστα;

ΣΩ. Οὐκ ἄν, οἶμαι, σοὶ δοκῶ τοῦ ἀληθῶς ψεύδους[g] ἀν-

τοῦτο 𝔛ΓΔΠ, τοῦ γιγνομένου ΣΥ: τοῦτο γιγνόμενον °s.—[e] του rc Ε: ceteri om.—
[f] δοξάζειν (ων superscr.) Ξ.—[g] ψεύδους Δ et pr Π.—[h] βραδέος 𝔛ΓΛΞΣΥΒCFH et pr Ε.—[i] βαρέος

quippe antecedentis disputationis conclusionem continentia, emendanda putem, *οὔτ' ἄρ' οὕτως*. Similiter simili sensu infra p. 190. D. *Οὔτ' ἄρ' ἀμφότερα, οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι, ἐγχωρεῖ ἀλλοδοξεῖν.* P. 210. A. *Οὔτ' ἄρα αἴσθησις, ὦ Θεαίτητε, οὔτε δόξα ἀληθής, οὔτε μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσγιγνόμενος, ἐπιστήμη ἂν εἴη.* Critone 49. C. *Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ, οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων.* Heusd. Egregie. Neque enim causam, sed conclusionem antecedentis disputationis verba hæc continent. Buttm.

ὀλίγον] Bas. 1. 2. *ὀλίγου.* male. Fisch.

§. 113. *ἀλλ' ἆρα ὧδε*] Vulgo *ἄρα*. Voculam *ὧδε* pertinere liquet ad seq. *γιγνόμενον*, et potuisse hæc ita quoque exprimi: *ἀλλ' ἆρα ὧδε τοῦτο γίγνεται, ὃ ψευδῆ δόξαν προσαγορεύομεν*; Nam *προσαγορεύειν τι* est *nomen aliquod usurpare*, ut *καλεῖν ὄνομά τι*. V. not. ad Cratyl. §. 1. Heind.

ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν] I. e. *δόξαν ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν φαμὲν εἶναι ψευδῆ*, *quatenus ἀλλοδοξία quædam est opinio aliqua, falsam eam esse dicimus.* His quoque interrogandi signum apponerem, ni tum pro *φαμὲν* exspectaretur *φῶμεν* s. *φήσομεν*. Heind.

δῆλος εἶ, ὦ Θ. καταφρονῶν] Premit Socrates Theæteti illud *ὡς ἀληθῶς* vocabulo *ψευδῆ* adjunctum; *Confidenter*, inquit, *locutus es, nihil me veritus. Non me putas illud tuum ἀληθῶς ψευδὲς reprehensurum, quum tamen, ut ταχὺ non potest fieri βραδέως aut κοῦφον βαρέως, ita ne ψευδὲς quidem aliquid ἀληθῶς possit δοξάζεσθαι. (Nam ψευδὲς et ἀληθῶς inter se repugnant.) Sed tamen, ut aliquid ex ista confidentia proficias, missum hoc faciam.* Claram hanc loci mentem obscuraverunt Latini interpretes, vim verbi *ἀντιλαβέσθαι* h. l. non assecuti. Lucem hinc mutuantur illa de Rep. ii. p. 382. A. *Οὐκ οἶσθα, ὅτι τό γε ἀληθῶς ψεῦδος, εἰ οἷόντε τοῦτο εἰπεῖν, πάντες θεοί τε καὶ ἄνθρωποι μισοῦσι*; Heind.

οὐκ ἄν, οἶμαι] *Non videor tibi (ut arbitror) id quod revera falsum est apprehensurus, si interrogavero, an possibile sit ut velox tarde, aut leve graviter, aut aliud quidpiam contrarium non ex sua sed ex contrarii natura fiat modo sibi contrario. Verum hoc, ne frustra fidu-*

τιλαβέσθαι, ἐρόμενος εἰ οἷόν τε ταχὺ βραδέως[h] ἢ κοῦφον βαρέως[i] ἢ ἄλλο τι ἐναντίον μὴ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ[j] ἐναντίου γίγνεσθαι[k] ἑαυτῷ ἐναντίως. τοῦτο μὲν οὖν, ἵνα μὴ μάτην θαῤῥήσῃς, ἀφίημι. ἀρέσκει δέ, ὡς φῄς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν ἀλλοδοξεῖν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε.

§. 114. ΣΩ. Ἔστιν ἄρα κατὰ τὴν σὴν δόξαν ἕτερόν τι ὡς ἕτερον καὶ[l] μὴ ὡς ἐκεῖνο τῇ διανοίᾳ τίθεσθαι.

ΘΕΑΙ. Ἔστι μέντοι.

ΣΩ. Ὅταν οὖν τοῦθ'[m] ἡ διάνοιά του δρᾷ, οὐ καὶ ἀνάγκη αὐτὴν ἤτοι ἀμφότερα ἢ τὸ ἕτερον διανοεῖσθαι;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἤτοι ἅμα γε ἢ ἐν μέρει; II. i. 277.

ΘΕΑΙ. Κάλλιστα.

ΣΩ. Τὸ δὲ διανοεῖσθαι ἆρ' ὅπερ[n] ἐγὼ καλεῖς;

ΘΕΑΙ. Τί καλῶν;

ΣΩ. Λόγον ὃν αὐτὴ πρὸς αὑτὴν ἡ ψυχὴ διεξέρχεται περὶ ὧν ἂν σκοπῇ. ὥς γε[o] μὴ εἰδώς σοι ἀποφαίνομαι. τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται διανοουμένη, οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρωτῶσα καὶ ἀποκρινομένη, καὶ I. 190.
φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα. ὅταν δὲ ὁρίσασα, εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ[p] ὀξύτερον ἐπαΐξασα, τὸ αὐτὸ ἤδη φῇ καὶ μὴ διστάζῃ, δόξαν ταύτην[q] τίθεμεν αὐτῆς. ὥστ' ἔγωγε τὸ δοξάζειν λέγειν καλῶ καὶ τὴν δόξαν λόγον εἰρημένον, οὐ

ΧΓΛΞΣΥΒΓΗ et pr Ε et corr C.—[j] τοῦ om Γ.—[k] ἐναντίου τι γίγνεσθαι Η.—[l] ἕτερόν τι καὶ Γ.—[m] οὖν τοῦ τοῦθ' Λ.—[n] ὅπως Η.—[o] ὥς τε ΞΣΥΕΓ.—[p] καὶ add ΧΓΔΛ

ciam sumpseris, prætermitto. sed placetne, ut inquis, Falsa opinari, esse Alia opinari? alia videlicet quam quæ oportet. Vel *aliena opinari.* eo modo quo apud Ovid. 'Aliena loquutum.' Steph.

ἵνα μὴ μάτην θαῤῥήσῃς] Absonum est scholion ad h. l. *ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐκ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα μεγάλα.* Heind.

ἀρέσκει δὲ] Legendum esse sine interrogatione, sicuti ego legi, docet universa oratio. Serran.

§. 114. *ἔστιν ἄρα κατὰ τὴν σ. δ.*] *Licet igitur ex tua opinione aliquid mente et cogitatione ita ponere, quasi sit aliud aliquid et non illud* (sc. *quod est.*) Heind.

κάλλιστα] Post ejusmodi Socratis interrogationem minus bene respondere videtur. Germanam esse scripturam judicem Καὶ *μάλιστα*, quod facile abire in Κάλλιστα potuit. Heusd. At *καλῶς* etiam affirmandi vim habet. Beck.

τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται] Structuræ eadem est ratio de Rep. i. p. 334. B. Τοῦτο *μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι, ὠφελεῖν μὲν τοὺς φίλους ἡ δικαιοσύνη, βλάπτειν δὲ τοὺς ἐχθρούς.* De v. *ἰνδάλλεσθαι* v. Tim. Lex. p. 160. ibiq. Ruhnken. Heind.

οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλ.] I. e. *οὐκ ἄλλο τι ποιεῖν ἢ διαλ.* Conf. ad §. 127. Heind.

μέντοι πρὸς ἄλλον οὐδὲ φωνῇ, ἀλλὰ σιγῇ πρὸς αὑτόν. σὺ δὲ τί;

ΘΕΑΙ. Κἀγώ.

ΣΩ. Ὅταν[r] ἄρα τις τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζῃ, καὶ φησίν, ὡς ἔοικε, τὸ ἕτερον ἕτερον εἶναι πρὸς ἑαυτόν.

§. 115. ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἀναμιμνήσκου δὴ εἰ πώποτ'[s] εἶπες πρὸς σεαυτὸν[t] ὅτι παντὸς μᾶλλον τό τοι καλὸν αἰσχρόν ἐστιν ἢ τὸ ἄδικον δίκαιον, ἢ καὶ τὸ πάντων κεφάλαιον, σκόπει εἴ ποτ'[u] ἐπεχείρησας σεαυτὸν πείθειν ὡς παντὸς μᾶλλον τὸ ἕτερον

II. i. 278. ἕτερόν ἐστιν, ἢ πᾶν τοὐναντίον[v] οὐδ' ἐν ὕπνῳ πώποτε ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς σεαυτὸν[w] ὡς παντάπασιν ἄρα τὰ[x] περιττὰ ἄρτιά ἐστιν ἤ τι[y] ἄλλο τοιοῦτον.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἄλλον δέ τινα οἴει ὑγιαίνοντα ἢ μαινόμενον τολμῆσαι σπουδῇ πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν, ἀναπείθοντα αὑτόν, ὡς ἀνάγκη τὸν βοῦν ἵππον[z] εἶναι ἢ τὰ δύο ἕν;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν ἐστίν, οὐδεὶς ἀμφότερά γε[a] λέγων καὶ δοξάζων καὶ ἐφαπτόμενος ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ εἴποι ἂν καὶ δοξάσειεν ὡς τὸ ἕτερον ἕτερόν[b] ἐστιν. ἐατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα[c] περὶ τοῦ ἑτέρου.

ΠΒCΗ.—[q] ταύτης ΣΥ.—[r] ὃς ἂν Η.—[s] τ' pr Ξ.—[t] ἑαυτὸν ΔΣΗ.—[u] τ' 𝔄Δ et pr Π.—[v] τοὐναντίον om F.—[w] ἑαυτὸν ΔΗ.—[x] τὰ om Γ.—[y] τοι ΣΥ.—[z] βοῦν ἵππον 𝔄ΓΔ ΛΠCΗ et corr Β: ἵππον βοῦν *s.—[a] γε add 𝔄ΓΔΛΠΣΥΒCΗ.—[b] alterum ἕτερον om Η.—[c] ῥῆμα ἐπὶ τῶν ἐν μέρει, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα ἕτερον τῷ ἑτέρῳ κατὰ ῥῆμα ταὐτόν ἐστι

§. 115. ὅτι πάντος μ. τό τοι καλὸν] Sophist. p. 261. C. νῦν δ' ἐπεὶ—τοῦτο, ὃ λέγεις, διαπεπέρανται, τό τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ᾑρημένον ἂν εἴη etc. de Legg. ix. p. 859. E. Ἴδωμεν δὲ, ὡς, εἰ πάντ' ἐστὶ καλὰ, ὅσα δικαιοσύνης ἔχεται, τῶν πάντων τοι καὶ παθήματα ἡμῖν ἐστι σχεδὸν τοῖς ποιήμασιν ἴσα. HEIND.

τὸ πάντων κεφάλαιον] *Ut summatim dicam.* HEIND.

πᾶν τοὐναντίον] Quod vulgo male στιγμῇ a sequentibus sejungitur, artissime his cohæret, adverbii vim explens *contra, e contrario.* HEIND.

ἄλλον δέ τινα οἴει ὑγ. ἢ μαιν.] Mirum sane est hoc μαινόμενον. Num putemus, Socratem hoc dicere velle: prorsus esse ἀδύνατον illud ἕτερον ἕτερον εἶναι δοξάζειν; id ne per somnium quidem fieri posse, imo ne ab insano quidem, quamvis is falsa opinetur? At quidni sibi in furore aliquis quidvis persuadeat? De sanæ tantummodo mentis cogitatione agi hic potest; furoris mentio aliena est h. l. Fallor aut Plato scripserat: Ἄλλον δέ τινα ἢ μαινόμενον τολμ. cui adscriptum a glossatore verbum ὑγιαίνοντα in textum irrepsit. Ficinus tamen utrumque expressit, atque ita, ut ἢ ante ὑγιαίνοντα legisse videatur; vertit enim: *Numquid alium quempiam sice prudentem sire insanam ausurum existimas* etc. HEIND. Recte hic ὑγ. et μαιν. sibi opponi ostendit Schl. BECK.

λέγω γὰρ αὐτὸ τῇδε, μηδένα δοξάζειν ὡς τὸ αἰσχρὸν καλὸν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, ἐῶ τε καί μοι δοκεῖ ὡς λέγεις.

ΣΩ. Ἄμφω μὲν ἄρα δοξάζοντα ἀδύνατον τὸ[d] ἕτερον ἕτερον δοξάζειν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

§. 116. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τὸ ἕτερόν γε μόνον δοξάζων, τὸ δὲ ἕτερον μηδαμῇ, οὐδέποτε δοξάσει τὸ ἕτερον ἕτερον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀναγκάζοιτο γὰρ ἂν ἐφάπτεσθαι καὶ οὗ μὴ δοξάζει.

ΣΩ. Οὔτ'[e] ἄρ' ἀμφότερα οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι[f] ἐγ- II. i. 279.
χωρεῖ ἀλλοδοξεῖν. ὥστ' εἴ τις ὁριεῖται δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἑτεροδοξεῖν, οὐδὲν ἂν λέγοι· οὔτε γὰρ ταύτῃ οὔτε κατὰ τὰ πρότερα φαίνεται ψευδὴς ἐν ἡμῖν οὖσα δόξα.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Θεαίτητε, εἰ τοῦτο μὴ φανήσεται ὄν, πολλὰ ἀναγκασθησόμεθα ὁμολογεῖν καὶ ἄτοπα.

ΘΕΑΙ. Τὰ ποῖα δή;

ΧΓΔΠ et mg ΞΒC.—[d] τότε ΧΔΠ.—[e] οὐκ Η.—[f] δοξάζοντα Η.—[g] καὶ ἀναγκαζομέ-

ἐατ. δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥ.] *Tibi quoque jam non usurpandum est illud, quod dicebas* de ἑτέρῳ, §. 113. ubi dixit Theætetus: *οὕτω γὰρ ὃν μὲν ἀεὶ δοξάζει, ἕτερον δὲ ἀνθ' ἑτέρου.* Nam τὸ ῥῆμα h. l. *dictum, sententiam verbis expressam*, significat, ut de Rep. i. p. 336. A. ἀλλ' οἶσθα,—*οὔ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν.* Conf. Euthyd. §. 38. extr. Cratyl. §. 85. et Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. viii. §. 478. Ficinus quidem hæc vertit: *Mittamus, si placet, verbum hoc Alterum*, unde conjectet aliquis: *ἐατέον δὲ, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, τὸ ῥῆμα*, parum tamen probabili suspicione. Heind.

ἐατ. δὲ] Ficini lectionem revocans Heusdius reponit, *Ἐατέον δ', εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, τὸ ῥῆμα* —, satis facili correctione, quum, omisso semel verbo *δοκεῖ*, voculæ *δ' εἰ* sua sponte in *δὲ* coalescere debuerint. Obstat tamen rationi huic responsio Theæteti Ἐῶ, incommode sane subjecta his verbis *ἐατέον, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ*, post quæ quis non potius exspectet *Πάνυ μὲν οὖν ἐατέον* vel *Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρ.*? Nimirum disputatione præcedente Socrates Theæteto generaliorem *τοῦ ἑτέρου* notionem pro more suo ita impertiverat, ut ille eam ipse sibi videretur reperisse eamque tanquam suam propriamque teneret. Recte igitur, quam ipse missam facere vult, eam Theætetum mittere jubet. Buttm.

§. 116. *ἀναγκ. γὰρ ἂν ἐφ. κ. οὗ μὴ δοξ.*] His vulgo Socratis nomen præfigitur, a quo si hanc explicationem additam putes, desideratur post eam præter Platonis morem affirmandi formula a Theæteto illata, *Ἔοικε, πάνυ μὲν οὖν*, vel tale aliquid. Quapropter hæc cum Ald. et Bas. 1. 2. Ficinoque Theæteto adscripsi. Heind.

ΣΩ. Οὐκ ἐρῶ σοι πρὶν ἂν πανταχῇ πειραθῶ σκοπῶν. αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν ᾧ ἀπορουμεν, ἀναγκα-
I. 191. ζομένων[g] ὁμολογεῖν[h] οἷα λέγω. ἀλλ' ἐὰν εὕρωμεν καὶ ἐλεύθεροι γενώμεθα, τότ' ἤδη περὶ τῶν ἄλλων ἐροῦμεν ὡς πασχόντων αὐτά,[i] ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἑστῶτες· ἐὰν δὲ πάντῃ ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες, οἶμαι, τῷ λόγῳ παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες[j] πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούληται. ᾗ οὖν ἔτι πόρον τινὰ εὑρίσκω τοῦ ζητήματος ἡμῖν, ἄκουε.

§. 117. ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Οὐ φήσω ἡμᾶς ὀρθῶς ὁμολογῆσαι, ἡνίκα ὡμολογήσαμεν, ἅ τις[k] οἶδεν, ἀδύνατον δοξάσαι ἃ μὴ οἶδεν εἶναι αὐτά, καὶ ψευσθῆναι· ἀλλά πῃ δυνατόν.

II. i. 280. ΘΕΑΙ. Ἆρα λέγεις ὃ καὶ ἐγὼ τότε ὑπώπτευσα ἡνίκ' αὐτὸ ἔφαμεν, τοιοῦτον εἶναι, ὅτι ἐνίοτ' ἐγὼ γιγνώσκων Σωκράτη, πόῤῥωθεν δὲ ὁρῶν ἄλλον ὃν οὐ γιγνώσκω, ᾠήθην εἶναι Σωκράτη ὃν οἶδα; γίγνεται γὰρ δὴ ἐν τῷ τοιούτῳ οἷον λέγεις.

νων ΣΥ.—[h] ὁμολογεῖν...περὶ om Σ.—[i] αὐτὰ om ΣΥΕΦ et pr Ε.—[j] ναυθιῶντες Η.—

πειρ. σκοπῶν] Ald. σκοπῶ. Non ausim invitis libris corrigere σκοπεῖν. Phileb. p. 21. A. Οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα; Herodot. i. 77. ἐπειρᾶτο ἐπιών, ubi vid. Wesseling. Heind.

ἐν ᾧ ἀποροῦμεν] *Quamdiu dubii hæremus.* Heind.

περὶ τῶν ἄλλων] Schol. τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς ψευδοδοξίας. Heind.

ὡς πασχόντων αὐτὰ ἐκτὸς] Vix potest dubitari, quin mendum oratio contraxerit. Nam αὐτὰ hoc quonam referri debeat, non liquet; ante ἐκτὸς autem quis non ad perficiendam sententiam desideret αὐτοί? Lucian. de Hist. Conscr. 4. πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς, ἐγώ σοι φράσω. Repone: ὡς πασχόντων αὐτὸ, αὐτοὶ ἐκτὸς τοῦ γελ. ἑστῶτες. αὐτὸ sc. τὸ ἀναγκάζεσθαι ὁμολογεῖν τοιαῦτα. Atque αὐτοὶ Ficinus quoque expressit: *utpote ipsi ab hujusmodi ridiculo errore penitus alieni.* Heind.

τῷ λόγῳ παρέξομεν] Sc. ἡμᾶς. V. ad Gorg. §. 25. Heind.

ὡς ναυτιῶντες] Absurde Schol. διὰ τὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ γενέσει κλύδωνα. Monuit jam Wyttenbach. Bibl. Crit. p. vi. p. 46. ducta hæc esse a Platone ex Soph. Ajace 1142. Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν, Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, Ὧι φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ Χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβεὶς Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. Nisi quod Plato loco τοῦ χειμαζομένου posuit τὸν ναυτιῶντα, credo, ne nimium premeret imitando Sophoclis vestigia. Heind.

πατεῖν] Bas. 2. παθεῖν. Fisch.

ᾗ οὖν] Bas. 2. ᾗ. Ficinus legit εἰ. nam vertit, *Itaque si quem exitum invenianı quæstionis hujus, jam audi.* Fisch.

§. 117. οὐ φήσω—καὶ ψευσθ.] Particulam hanc καὶ Stephanus e vetere, ut ait, codice, i. e. opinor, e Ficini versione restituit. Heind.

ἀδύνατον δοξ.] Idem plane dicit. Serran. [Qui sic verterat: *fieri non posse ut quis opinetur se ea nescire quæ sciat atque hactenus mentiri.*]

ἀδύνατον δοξ.] *Fieri non posse ut quum quis aliquas res norit, de iis quas non norit opinetur illas ipsas esse.* Steph.

ἀλλά πῃ δυνατὸν] Sc. φήσω. Heind.

γίγνεται γὰρ] Ald. ΣΩ. γίγνεται· sed mox ante οὐκοῦν nomen Socratis

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀπέστημεν αὐτοῦ,[l] ὅτι[m] ἃ ἴσμεν, ἐποίει ἡμᾶς εἰδότας μὴ εἰδέναι;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Μὴ γὰρ οὕτω τιθῶμεν, ἀλλ' ὧδε. καὶ[n] ἴσως πῃ ἡμῖν συγχωρήσεται, ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ. ἀλλὰ γὰρ ἐν τῷ[o] τοιούτῳ[p] ἐχόμεθα, ἐν ᾧ[q] ἀνάγκη πάντα μεταστρέφοντα[r] λόγον βασανίζειν. σκόπει οὖν εἴ τι[s] λέγω. ἆρα ἔστι μὴ εἰδότα τι πρότερον ὕστερον μαθεῖν;

ΘΕΑΙ. Ἔστι μέντοι.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αὖθις ἕτερον καὶ ἕτερον;

§. 118. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν[t] κήρινον ἐκμαγεῖον, τῷ μὲν μεῖζον, τῷ δ' ἔλαττον, καὶ τῷ μὲν καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δὲ κοπρωδεστέρου, καὶ σκληροτέρου, ἐνίοις δὲ ὑγροτέρου, ἔστι δ' οἷς μετρίως ἔχοντος.

ΘΕΑΙ. Τίθημι.

ΣΩ. Δῶρον τοίνυν αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μουσῶν II. i. 281.

[k] *τινα* F.—[l] *αὐ* Γ.—[m] *ὅτι...εἰδέναι* om Γ.—[n] *καὶ* om ꝤΔ et pr Π.—[o] *τῷ* om ꝤΔΠ.—[p] *τοιῷδε* F.—[q] *νῷ* ꝤΔ et pr Π.—[r] *μετατρέφοντα* B, *μεστὰ τρέφοντα* ΛΞΣΥΕ.—[s] *ὅτι* F.—[t] *ἐνὸν* ꝤΓΔΛΞΠ, *ὂν ἐν* Σ: *ἓν* *s.—[u] *ἂν* om ΓΛΞΣΥBCEFH.—[v] *εἰδῶμεν*

omittit idem liber. Fisch.

οὐκοῦν ἀπ.] *οὐκοῦν* est legendum affirmate, ut legi. Serran. [Sc. verterat *nimirum*. Sed corrigit Steph. *utrum*.]

οὐκοῦν ἀπέστ.] *Nonne ab hoc destitimus (hoc missum fecimus), propterea quod faciebat, ut, quæ sciremus, ea scientes nesciremus?* Heind.

συγχωρήσεται] Sc. *τοῦτο, τὸ πρᾶγμα.* Cf. ad §. 72. Ni forte h. l. excidit *τις*, expressum a Ficino: *ac fortasse quispiam nobis assentietur, forte etiam adversabitur*, adstipulante Scholiaste: *Μὴ οὕτω τιθῶμεν, φησὶν, ὡς ἔμπροσθεν, καὶ ἡμῖν συγχωρήσει τις εἶναι δυνατὸν, ἃ οἶδέ τις, δοξάσαι αὐτὰ ἄττα εἶναι ὧν οὐκ οἶδεν, ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ.* Unde tamen corrigere *συγχωρήσει τις* vetat sermonis ratio, quum verbi *συγχωρεῖν* futurum Atticum sit *συγχωρήσομαι*, non *συγχωρήσω*, ut *σπουδάσομαι, ἀκούσομαι, γελάσομαι*, alia plurima. Heind.

ἐν τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα] *In ejusmodi necessitate hæremus.* Cf. ad Gorg. §. 163. Heind.

μεταστρέφοντα] In vulgat. edition. *μεστὰ τρέφοντα.* Hæc tamen interpretatio [scil. Serrani, *evertentem*] lectionem aliam sequitur, viz. *μέσα στρέφοντα.* Steph. Ficinus *invertit*. Fisch.

μεταστρέφοντα] De Cornarii emendatione jam edidit Stephanus. Ald. Bas. 1. 2. *μεστὰ τρέφοντα.* Heind.

§. 118. *θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα*] *Dicis caussa.* Crito. p. 46. D. *νῦν δὲ κατάδηλος ἄρα ἐγένετο (ὁ λόγος), ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο, ἦν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς.* Laches p. 196. C. *ὁρῶμεν, μὴ Νικίας οἴεταί τι λέγειν καὶ οὐ λόγου ἕνεκα ταῦτα λέγει.* Euthyd. §. 37. *Λόγου ἕνεκα, ὦ Διονυσόδωρε, λέγεις τὸν λόγον, ἵνα δὴ ἄτοπον λέγῃς, ἢ ὡς ἀληθῶς δοκεῖ σοι οὐδεὶς εἶναι ἀμαθὴς ἀνθρώπων;* Respondet Gallorum illud *pour parler.* Nam aliud longe est *τοῦ λόγου ἕνεκα, argumentationis sustentandæ caussa,* de Rep. x. p. 612. C. Heind.

κήρινον ἐκμαγεῖον] Hinc sumpsit Suidas: *Κήρινον ἐκμαγεῖον· ἡ φαντασία τοῦ νοῦς*: quod miror Toupium fefellisse. Cf. Petav. ad Themist. p. 517. Heind.

μητρὸς Μνημοσύνης, καὶ ἐς τοῦτο, ὅ τι ἂν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι ὧν ἂν[u] ἴδωμεν[v] ἢ ἀκούσωμεν[w] ἢ αὐτοὶ ἐννοήσωμεν,[x] ὑπέχοντες[y] αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίαις, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους. καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπίστασθαι, ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἴδωλον αὐτοῦ· ὅταν[z] δὲ[a] ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαί[b] τε καὶ μὴ ἐπίστασθαι.

ΘΕΑΙ. Ἔστω οὕτως.

ΣΩ. Ὁ τοίνυν ἐπιστάμενος μὲν αὐτά, σκοπῶν δέ τι ὧν ὁρᾷ ἢ ἀκούει, ἄθρει εἰ ἄρα τοιῷδε τρόπῳ ψευδῆ ἂν δοξάσαι.

ΘΕΑΙ. Ποίῳ δή τινι;

ΣΩ. Ἃ οἶδεν, οἰηθεὶς εἶναι τοτὲ μὲν ἃ οἶδε, τοτὲ δὲ ἃ μή. ταῦτα γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν[c] οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν ὁμολογοῦντες ἀδύνατα.

§. 119. ΘΕΑΙ. Νῦν δὲ πῶς λέγεις;

1. 192. ΣΩ. Δεῖ ὧδε λέγεσθαι περὶ αὐτῶν, ἐξ ἀρχῆς διοριζομένους, ὅτι ὃ μέν τις οἶδεν ἔχων[d] αὐτοῦ μνημεῖον ἐν τῇ ψυχῇ, αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μή, τοῦτο[e] οἰηθῆναι ἕτερόν τι ὧν[f] οἶδεν, ἔχοντα[g] καὶ ἐκείνου τύπον, αἰσθανόμενον[h] δὲ μή, ἀδύνατον. καὶ ὅ γε οἶδεν αὖ, οἰηθῆναι εἶναι ὃ μὴ οἶδε μηδ᾽ ἔχει[i] αὐ-

𝔛ΔΠ.—[w] ἀκούωμεν 𝔛ΓΔΛΒCH et pr ΠF, ἀκούομεν E et corr F.—[x] ἐννοήσομεν EF.—[y] ὑπέχοντας 𝔛ΔΛΒCH et pr Π.—[z] ὃ δ᾽ ἂν corr Π.—[a] δὲ om 𝔛Π.—[b] ἐκλελῆσθαι E.—[c] ἔμπροσθεν Γ.—[d] σχὼν 𝔛Δ et pr Π.—[e] τοῦτο add 𝔛ΔΠ.—[f] τι εἶναι ὧν rc Π.—[g] ἔχων corr Π.—[h] αἰσθανόμενος corr Π.—[i] ἔχειν corr Π, ἔχῃ 𝔛.—[j] σφραγῖσαι

τῆς τῶν Μουσῶν μητρὸς] Diodor. Sic. iv. 7. *Ταύτας γὰρ (τὰς Μούσας) οἱ πλεῖστοι τῶν μυθογράφων καὶ μάλιστα οἱ δεδοκιμασμένοι φασὶ θυγατέρας εἶναι Διὸς καὶ Μνημοσύνης· ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ Ἀλκμὰν, θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς.* Heind.

ὑπέχοντες] Sc. *ἡμεῖς*. Jam quum iterum inferri deberet nominativus, *ἐνσημαινόμενοι*, qui legitimus casus est in hoc structuræ genere, per enallagen quandam infertur accusativus *ἐνσημαινομένους*, quasi hæc præcessissent: *φῶμεν, ἕκαστον ἡμῶν ὑπέχοντα—ἀποτυποῦσθαι.* Heind.

ὁ τ. ἐπιστάμ. μὲν αὐτὰ] I. e. *αὐτὰ ἃ ὁρᾷ ἢ ἀκούει, σκοπῶν δέ τι αὐτῶν* s. *τούτων*, ne quis conjectet *ἅττα*.—Hoc *σκοπῶν δὲ* Cornarius restituit pro *σκοπῶμεν*, quod scriptum in Ald. et Bas. 1. 2. Heind.

δοξάσειε] Reposui pro *δοξάσαι*, quod Cornarius mutabat in *δοξάσει*. Nam etsi futurum particulæ *ἂν* junctum non est solœcum, illud tamen Platonis usus requirebat. Sic §. 121. *οὐκ ἄν ποτε ἐν ἑαυτῷ δοξάσειεν* etc. §. 127. *οὐκ ἄν ποτε περὶ αὐτῶν ταῦτα δοξάσειεν οὕτω.* Heind.

§. 119. *καὶ ὅ γε οἶδεν αὖ*] Supplendum ad hæc e prægressis, *αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μή*. Inde §. 121. ubi hæc exemplo illustrat, *δεύτερον τοίνυν (ἦν), ὅτι τὸν μὲν γιγνώσκων ὑμῶν (Theætetum vel Theodorum), τὸν δὲ μὴ γιγνώσκων, αἰσθανόμενος δὲ μηδέτερον, οὐκ ἄν ποτε αὖ οἰηθείην, ὃν οἶδα, εἶναι, ὃν μὴ οἶδα.* Heind.

τοῦ σφραγῖδα·[j] καὶ ὃ μὴ οἶδεν,[k] ὃ μὴ οἶδεν αὖ· καὶ ὃ μὴ οἶδεν, ὃ οἶδε· καὶ ὃ αἰσθάνεταί γε,[l] ἕτερόν τι ὧν αἰσθάνεται, οἰηθῆναι εἶναι· καὶ ὃ αἰσθάνεται, ὧν τι μὴ αἰσθάνεται· καὶ ὃ μὴ αἰσθάνεται, ὧν μὴ[m] αἰσθάνεται· καὶ ὃ μὴ αἰσθάνεται, ὧν αἰσθάνεται. καὶ ἔτι γε[n] αὖ ὧν[o] οἶδε καὶ αἰσθάνεται καὶ ἔχει τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἴσθησιν, οἰηθῆναι αὖ ἕτερόν τι ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται καὶ ἔχει αὖ κἀκείνου[p] τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἴσθησιν, ἀδυνατώτερον ἔτι[q] ἐκείνων, εἰ οἷόν τε. καὶ ὃ οἶδε καὶ ὃ αἰσθάνεται ἔχων[r] τὸ μνημεῖον ὀρθῶς, ὃ οἶδεν οἰηθῆναι ἀδύνατον· καὶ ὃ οἶδε καὶ[s] αἰσθάνεται ἔχων κατὰ ταὐτά, ὃ αἰσθάνεται· καὶ ὃ αὖ μὴ οἶδε μηδὲ[t] αἰσθάνεται, ὃ μὴ οἶδε μηδὲ αἰσθάνεται·[u] καὶ[v] ὃ μὴ οἶδε μηδὲ αἰσθάνεται, ὃ μὴ οἶδε· καὶ ὃ μὴ οἶδε μηδὲ αἰσθάνεται, ὃ μὴ αἰσθάνεται. πάντα ταῦτα[w] ὑπερβάλλει ἀδυναμίᾳ τοῦ ἐν αὐτοῖς ψευδῆ τινὰ δοξάσαι. λείπεται δὴ ἐν τοῖς τοιοῖσδε, εἴ πέρ που ἄλλοθι, τὸ τοιοῦτον γενέσθαι. II. i. 282.

§. 120. ΘΕΑΙ. Ἐν τίσι δή; ἐὰν ἄρα ἐξ αὐτῶν τι μᾶλλον μάθω· νῦν μὲν γάρ[x] οὐχ ἕπομαι.

ΣΩ. Ἐν οἷς οἶδεν, οἰηθῆναι αὐτὰ ἕτερ' ἄττα εἶναι ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται· ἢ[y] ὧν[z] μὴ οἶδεν, αἰσθάνεται δέ· ἢ ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται, ὧν οἶδεν αὖ καὶ αἰσθάνεται. II. i. 283.

ΘΕΑΙ. Νῦν πολὺ[a] πλεῖον ἀπελείφθην ἢ τότε.

Γ.—[k] ὃ μὴ οἶδεν, ὃ μὴ οἶδεν αὖ· καὶ ὃ μὴ οἶδεν om pr Ξ.—[l] γε...ὃ αἰσθάνεται om Δ.—[m] μὴ post ὧν om pr Π.—[n] γε om Ξ.—[o] καὶ ὧν Γ, καὶ ὃ corr Π.—[p] κἀκείνου Γ: καὶ ἐκείνου *ς.—[q] καὶ ἔτι Η.—[r] ἔχων om pr Π: ἔχων...καὶ αἰσθάνεται om Δ, in mg ponit 𝔛 tanquam in aliis libris lecta.—[s] οἶδε καὶ ὃ Ξς.—[t] μὴ ς.—[u] αἰσθάνεται οἰηθῆναι ὃ μὴ οἶδε rc Π.—[v] καὶ...μηδὲ αἰσθάνεται om CH.—[w] ταῦτα πάντα Π.—[x] γὰρ om F.—[y] ἢ...νῦν] ὧν οἶδεν αὖ καὶ αἰσθάνεται ἢ ὧν μὴ οἶδεν αἰσθάνεται δὲ, ἢ ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται, νῦν Η.—[z] ἢ ὧ Π.—[a] πολὺ om Γ.—[b] δὲ δὴ 𝔛.—[c] αὖ πάλιν

καὶ ὃ μὴ οἶδεν, ὃ μὴ οἶδεν αὖ] Post *καὶ ὃ μὴ οἶδεν* mente repetendum, *ἕτερόν τι εἶναι*. Ea sic explicantur deinceps l. l. Τρίτον δὲ, *μηδέτερον γιγνώσκων μηδὲ αἰσθανόμενος, οὐκ ἂν οἰηθείην, ὃν μὴ οἶδα, ἕτερόν τιν' εἶναι ὧν μὴ οἶδα*. Heind.

ὧν τι μὴ αἰσθάνεται] I. e. *τὶ τούτων ἃ μὴ αἰσθ.* Subaudi: *μηδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγῖδα*. Heind.

ἔχων τὸ μνημεῖον ὀρθῶς] Post *ὀρθῶς* apud animum iterandum *ἕτερόν τι εἶναι*. Heind.

ἔχων κατὰ ταυτὰ] Recte Ficinus: *eodem modo*. *κατὰ ταυτὰ* h. l. est *κατὰ τὴν αἴσθησιν*. Vulgo *κ. ταῦτα*. Heind.

ὃ αἰσθάνεται] I. e. *ἕτερόν τε ὃ αἰσθάνεται*. Heind.

καὶ ὃ αὖ μὴ οἶδε μηδὲ αἰσθάνεται] Vulgo vitiose *μὴ* pro *μηδέ*. Post *αἰσθάνεται* autem denuo intelligendum *ἕτερόν τι εἶναι*, ut bis in verbis proxime sequentibus. Heind.

§. 120. *ἐὰν ἄρα*] Ald. ΣΩ. *ἐὰν*—. Sed in Bas. 1. 2. ante verba *ἐν οἷς* nomen Socratis omissum est. Fisch.

ἢ ὧν μὴ οἶδεν, αἰσθ. δὲ] Repete *ἕτερόν τι εἶναι ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται*. Cf. §. 122. ubi hæc explicantur. Heind.

ΣΩ. Ὧδε δή[b] ἀνάπαλιν[c] ἄκουε. ἐγὼ εἰδὼς Θεόδωρον καὶ ἐν ἐμαυτῷ μεμνημένος οἷός ἐστι, καὶ Θεαίτητον κατὰ ταὐτά, ἄλλο τι ἐνίοτε μὲν ὁρῶ αὐτούς, ἐνίοτε δὲ οὔ, καὶ ἅπτομαί ποτ' αὐτῶν, τοτὲ δ' οὔ, καὶ ἀκούω ἤ τιν'[d] ἄλλην αἴσθησιν αἰσθάνομαι, τοτὲ δ' αἴσθησιν μὲν οὐδεμίαν ἔχω περὶ ὑμῶν, μέμνημαι δὲ ὑμᾶς οὐδὲν ἧττον καὶ ἐπίσταμαι αὐτὸς ἐν[e] ἐμαυτῷ;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν[f] πρῶτον μαθὲ ὧν βούλομαι δηλῶσαι, ὡς[g] ἔστι μὲν ἃ οἶδε μὴ αἰσθάνεσθαι, ἔστι δὲ[h] αἰσθάνεσθαι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἃ μὴ οἶδε,[i] πολλάκις μὲν ἔστι μηδὲ αἰσθάνεσθαι, πολλάκις δὲ αἰσθάνεσθαι μόνον;

ΘΕΑΙ. Ἔστι καὶ τοῦτο.

§. 121. ΣΩ. Ἰδὲ δὴ ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσχῃ. Σω-
I. 193. κράτης ἐπιγιγνώσκει Θεόδωρον καὶ Θεαίτητον, ὁρᾷ δὲ[j] μηδέτερον, μηδὲ ἄλλη αἴσθησις αὐτῷ πάρεστι περὶ αὐτῶν· οὐκ ἄν ποτε ἐν ἑαυτῷ δοξάσειεν ὡς ὁ Θεαίτητος ἐστὶ Θεόδωρος. λέγω τι ἢ οὐδέν;

II. i. 284. ΘΕΑΙ. Ναί, ἀληθῆ γε.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐκείνων πρῶτον ἦν[k] ὧν ἔλεγον.

ΘΕΑΙ. Ἦν γάρ.

ΣΩ. Δεύτερον τοίνυν, ὅτι τὸν μὲν γιγνώσκων[l] ὑμῶν, τὸν δὲ μὴ γιγνώσκων, αἰσθανόμενος δὲ μηδέτερον, οὐκ ἄν ποτε αὖ[m] οἰηθείην, ὃν οἶδα, εἶναι ὃν μὴ οἶδα.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Τρίτον δέ, μηδέτερον γιγνώσκων μηδὲ αἰσθανόμενος οὐκ ἂν οἰηθείην, ὃν μὴ οἶδα, ἕτερόν τιν'[n] εἶναι ὧν[o] μὴ οἶδα. καὶ τἆλλα τὰ πρότερα[p] πάνθ' ἑξῆς νόμιζε πάλιν ἀκηκοέ-

ε.—[d] τιν' Γ.—[e] ἐν add ⅩΔ.—[f] γὰρ Δ.—[g] ὅτι B et mg Ⅹ.—[h] ἔστι δὲ...μηδὲ αἰσθάνεσθαι om Δ, in mg habet Ⅹ.—[i] οἶδες H.—[j] δὲ om ΣΥ.—[k] οὖν ΣΥ.—[l] γινώσκειν Υ.—[m] ἂν F.—[n] τι Γ, τ' ΣΥ.—[o] ὃν mg H.—[p] πρὸς τὰ Δ.—[q] τοῖς Δ.—[r] καὶ ταῦτα

ὑμῶν] Bas. 1. 2. ἡμῶν, ut mox ἡμᾶς. male. Fisch.

ἐπίστ. α. ἐν ἐμ.] Voculam ἐν e prægressis, ἐγὼ εἰδὼς Θεόδωρον καὶ ἐν ἐμαυτῷ μεμνημένος, addidi. Heind.

§. 121. οὐκ ἂν π. ἐν ἑ. δοξ.—Θεόδ.] Apodosin hæc quandam faciunt ad præcedentia. Eodem modo §. 143. Ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν, σ καὶ ω· ἀμφότερά ἐστιν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος· ἄλλο τι ὁ γιγνώσκων αὐτὴν τὰ ἀμφότερα γιγνώσκει; Et conf. §. 42. ibiq. not. Heind.

ναι, ἐν οἷς[q] οὐδέποτ' ἐγὼ περὶ σοῦ καὶ Θεοδώρου τὰ ψευδῆ δοξάσω, οὔτε γιγνώσκων οὔτε ἀγνοῶν ἄμφω, οὔτε τὸν μέν, τὸν δ' οὐ γιγνώσκων. καὶ περὶ αἰσθήσεων κατὰ ταὐτά,[r] εἰ ἄρα ἕπει.

ΘΕΑΙ. Ἕπομαι.

§. 122. ΣΩ. Λείπεται τοίνυν τὰ ψευδῆ δοξάσαι ἐν τῷδε, ὅταν γιγνώσκων σὲ καὶ Θεόδωρον, καὶ ἔχων ἐν ἐκείνῳ τῷ κηρίνῳ[s] ὥς περ δακτυλίων[t] σφῷν ἀμφοῖν[u] τὰ σημεῖα, διὰ μακροῦ καὶ μὴ ἱκανῶς ὁρῶν ἄμφω προθυμηθῶ, τὸ οἰκεῖον ἑκατέρου[v] σημεῖον ἀποδοὺς[w] τῇ οἰκείᾳ ὄψει, ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἴχνος, ἵνα γένηται ἀναγνώρισις, εἶτα τούτων ἀποτυχὼν καὶ ὥς περ οἱ ἔμπαλιν ὑπο- II. i. 285.
δούμενοι[x] παραλλάξας[y] προσβάλω[z] τὴν ἑκατέρου[a] ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημεῖον, ἢ καὶ οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταῤῥεούσης, ταὐτὸν παθὼν διαμάρτω· τότε δὴ συμβαίνει ἡ ἑτεροδοξία καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικε γάρ, ὦ Σώκρατες, θαυμασίως ὧ[b] λέγεις τὸ τῆς δόξης πάθος.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ ὅταν[c] ἀμφοτέρους γιγνώσκων τὸν μὲν πρὸς τῷ[d] γιγνώσκειν αἰσθάνωμαι,[e] τὸν δὲ μή, τὴν δὲ

pr Π.—[s] κηρίῳ Η.—[t] δακτυλίῳ ΞΣς.—[u] αὐτοῖν ⅩΔΠ.—[v] ἑκατέρῳ F.—[w] ἀπιδιδοὺς CH.—[x] ἀποδούμενοι ΣΥ.—[y] παραλλὰξ corr Δ.—[z] προσβάλλω Π, προσβαλλῶ Ξ, προσβαλῶ ceteri præter Δ.—[a] ἑκατέρῳ Υ.—[b] ὡς ⅩΔΠ et pr Ξ.—[c] ὅτ' Η.—[d] τὸ Ⅹ.

§. 122. *ἐν ἐκ. τῷ κηρίνῳ*] Sc. *ἐκμαγείῳ* seu *πλάσματι*. §. 131. *ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν κήρινόν τι ἐν ταῖς ψυχαῖς κατεσκευάζομεν οὐκ οἶδ' ὅ,τι πλάσμα*. Heind.

ὥσπερ δακτυλίων] Perperam vulgo *δακτυλίῳ*, quod non dubitanter correxi. §. 118. *καὶ ἐς τοῦτο (τὸ κήρινον ἐκμαγεῖον)—ἀποτυποῦσθαι (φῶμεν) ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους*. Ac Ficinus: *servansque—tanquam annulorum signacula*. Quod vitium manifestum adeo fefellit Stephanum, ut *κηρίνῳ* illud jungendum cum seq. *δακτυλίῳ* 'fortasse' moneret. Heind.

διὰ μακροῦ] *Longo intervallo* s. *e longinquo*. Id cum *διὰ πολλοῦ* permutavit Ficinus itemque Cornarius, vertens: *ex longo temporis intervallo*. Nam utrumque de tempore promiscue posterioris tantum ævi scriptores usurpant. Heind.

ἐμβιβάσας προσαρμ.] Sc. *αὐτήν, τὴν ὄψιν*. Heind.

ὥσπ. οἱ ἔμπ. ὑποδ.] *Velut qui, perturbato ordine, dextri pedis calceum sinistro subligant et vicissim*. Quod pro diro omine habuisse Augustum Suetonius narrat Octav. c. 92. Heind.

ἢ καὶ οἷα τὰ ἐν τοῖς κατ.—μεταῤῥ.] Sensus satis perspicuus est, sed verba impedita. Nam *δεξιὰ* pro *ἐκ δεξιᾶς* positum prorsus insolens et inauditum est *μεταῤῥεῖν* autem potestate transitiva quarto casu junctum non minus ab usu loquendi abhorret. Dispar enim est ratio illa in simplici verbo *ῥέω*, de qua vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 273. Buttmannus conjecit *μεταφερούσης*, quod amplecterer, ni admodum placeret vox *μεταῤῥεῖν* hac in re adhibita. Medelam itaque a libris exspecto. Heind.

γνῶσιν τοῦ ἑτέρου μὴ κατὰ τὴν αἴσθησιν ἔχω, ὃ ἐν τοῖς πρόσθεν οὕτως ἔλεγον καί μου τότε οὐκ ἐμάνθανες.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.[f]

§. 123. ΣΩ. Τοῦτο μὴν ἔλεγον, ὅτι γιγνώσκων τὸν ἕτερον καὶ αἰσθανόμενος, καὶ τὴν γνῶσιν κατὰ τὴν αἴσθησιν αὐτοῦ ἔχων, οὐδέποτε οἰήσεται εἶναι αὐτὸν ἕτερόν τινα ὃν[g] γιγνώσκει τε καὶ αἰσθάνεται καὶ τὴν γνῶσιν αὖ καὶ ἐκείνου ἔχει κατὰ τὴν[h] αἴσθησιν. ἦν γὰρ τοῦτο;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Παρελείπετο δέ γέ που τὸ νῦν λεγόμενον, ἐν ᾧ δὴ φαμὲν τὴν ψευδῆ δόξαν γίγνεσθαι τὸ ἄμφω γιγνώσκοντα
I. 194. II. i. 286. καὶ ἄμφω ὁρῶντα ἢ τιν'[i] ἄλλην αἴσθησιν ἔχοντα ἀμφοῖν τὼ σημείω[j] μὴ κατὰ τὴν αὐτοῦ[k] αἴσθησιν ἑκάτερον ἔχειν,[l]

—[e] αἰσθάνομαι 𝔛.—[f] οὔ Π.—[g] ὃν 𝔛ΔΠ.—[h] τὴν ἐμὴν Η.—[i] τιν' Γ.—[j] τῶ σημείω (superscr. ὁ, ν, οὗ) Ε, τὸ σημεῖον 𝔛Δ et pr. Π.—[k] ἑαυτοῦ ΛCΗ.—[l] ἔχῃ 𝔛ΔΠ.—[m] ἀπάσης Ε, ἀπάσης

ἔτι τ. καὶ δ. ἀμφ.—κατὰ τὴν αἴσθ. ἔχω] Repetenda apud animum e prægressis apodosis hæc: Τότε δὴ συμβαίνει ἡ ἑτεροδοξία καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν. Iteranturque hæc paullo post §. 123. ita: Καὶ ὅταν τοίνυν τῷ μὲν παρῇ αἴσθησις τῶν σημείων, τῷ δὲ μή, τὸ δὲ τῆς ἀπούσης αἰσθήσεως τῇ παρούσῃ προσαρμόσῃ, πάντῃ ταύτῃ ψεύδεται ἡ διάνοια. Heind.

πρὸς τῷ γ. αἰσθ.] Bas. 1. 2. τὸ—αἰσθάνομαι. Fisch.

ὃ ἐν τοῖς πρόσθεν] ὃ sc. τὸ τὴν γνῶσιν μὴ κατὰ τὴν αἴσθησιν ἔχειν. Heind.

ἐν τοῖς πρόσθεν] Sc. §. 119. ubi hanc dictionem τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἴσθησιν ἔχειν usurpavit. Heind.

οὕτως ἔλεγον] *Hoc modo dictum accipi volebam*, quem modum paullo ante declaravit verbis illis, ὅταν—προθυμηθῶ τὸ οἰκεῖον ἑκατέρου σημεῖον ἀποδοὺς τῇ οἰκείᾳ ὄψει etc. Heind.

§. 123. τοῦτο μὴν ἔλεγον, ὅτι] *Hoc autem dicebam, quum dicerem, eum, qui noverit alterum* etc. i. e. *ita tum intelligebam illud* τὴν γνῶσιν κατὰ τὴν αἴσθησιν ἔχειν. Magis sane perspicuum fuisset τοῦτο μὴν ἔλεγον λέγων, ὅτι etc. ut Euthyphr. p. 12. C. Τὸ τοιοῦτον τοίνυν καὶ ἐκεῖ λέγων ἠρώτων, ἆρα, ἵνα δίκαιον, ἔνθα καὶ ὅσιον. Sed eadem brevitate infra §. 133. Τοῦτο δὴ ἄρτι ἠρώτων, ὅπως χρὴ etc. pro τοῦτο δὴ ἄρτι λέγων ἠρώτων, ὅπως χρ. ubi vid. not. Enimvero ante hoc γιγνώσκων interponendus est sine dubio articulus ὁ, quoniam alioquin pro οἰήσεται inferri debebat οἰήσομαι. Heind.

παρελείπετο δέ γέ που] Interrupta paullisper verbis ὃ ἐν τοῖς πρόσθεν οὕτως ἔλεγον etc. oratione, orditur denuo Socr. argumentationem supra inceptam §. 122. Λείπεται τοίνυν etc. Heind.

τῷ σημείῳ μὴ] Reponendum est τῶν σημείων, idque trahendum ad seq. ἑκάτερον. Hæc autem, τῶν σημείων ἑκάτερον μὴ κατὰ τὴν αὑτοῦ (sc. ἑκατέρου) αἴσθησιν ἔχειν, ita dicta, ut supra dixit §. 119. καὶ ἔχει αὖ καὶ ἐκείνου τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἴσθησιν. Quod idem §. 124. dicit παραλλάττειν τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα. Heind.

τῷ σημείῳ] Etiamsi aliquis forte sensus ex his verbis elici possit, tamen dura est et contorta oratio. Præstat lectionem revocare, quam vertendo expressit Ficinus—αἴσθησιν αἰσθανόμενον, ἔχοντα ἀμφοῖν τὼ σημείω μὴ κατὰ τ. κ. τ. λ. Qua lectione ad ipsam loci declarandam sententiam nulla esse, me judice, accommodatior potest. Heusd. Acute. Sed parum tamen probabile est, ipsum vocabulum αἰσθανόμενον textu excidisse, neque omissionem hanc probabilem reddit similitudo prægressæ vocis αἴσθησιν, in quo genere sæpe viros doctos errasse ani-

ἀλλ' οἷον τοξότην φαῦλον ἱέντα παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν, ὃ δὴ καὶ ψεῦδος ἄρα ὠνόμασται.

ΘΕΑΙ. Εἰκότως γε.

ΣΩ. Καὶ ὅταν τοίνυν τῷ μὲν παρῇ αἴσθησις τῶν σημείων, τῷ δὲ μή, τὸ δὲ τῆς ἀπούσης[m] αἰσθήσεως τῇ παρούσῃ προσαρμόσῃ, πάντῃ ταύτῃ[n] ψεύδεται ἡ διάνοια. καὶ ἑνὶ λόγῳ, περὶ ὧν μὲν μὴ οἶδέ τις μηδὲ ᾔσθετο[o] πώποτε,[p] οὐκ[q] ἔστιν, ὡς ἔοικεν, οὔτε ψεύδεσθαι οὔτε ψευδὴς δόξα, εἴ τι νῦν ἡμεῖς ὑγιὲς λέγομεν· περὶ δὲ ὧν ἴσμεν τε καὶ αἰσθανόμεθα, ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἑλίττεται[r] ἡ δόξα ψευδὴς καὶ ἀληθὴς[s] γιγνομένη, καταντικρὺ μὲν καὶ κατὰ τὸ εὐθὺ τὰ οἰκεῖα συνάγουσα ἀποτυπώματα καὶ τύπους[t] ἀληθής, εἰς πλάγια δὲ καὶ σκολιὰ ψευδής.

§. 124. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν καλῶς, ὦ Σώκρατες, λέγεται;

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τάδε ἀκούσας μᾶλλον αὐτὸ ἐρεῖς. τὸ μὲν γὰρ τἀληθὲς[u] δοξάζειν καλόν, τὸ δὲ ψεύδεσθαι αἰσχρόν.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Ταῦτα τοίνυν φασὶν ἐνθένδε γίγνεσθαι. ὅταν μὲν ὁ

F.—[n] ταῦτα ΣΥ.—[o] ἐπείθετο Δ et pr Π, ἐπῄσθετο corr 𝔛.—[p] ποτε Γ.—[q] ὡς οὐκ F.—[r] ἐλλίττεται 𝔛.—[s] ἀληθὴς...τύπους om H.—[t] τύπους 𝔛Δ et pr Π: τυποῦσι *s.

madvertimus. Scilicet quum de omissione vocabuli agitur, quam librarii error similia confundentis pepererit, probe tenendum est discrimen inter ὁμοιόαρκτα et ὁμοιοτέλευτα. Nam de duobus ὁμοιοάρκτοις nonnisi prius omitti potuit, de ὁμοιοτελεύτοις duobus nonnisi posterius. Equidem, recepta Heusdii conjectura τὸ σημείω, pronus sum in eam sententiam, ut Platonis manum hanc fuisse suspicer: ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν ἔχοντα ἀμφοῖν, καὶ ἔχοντα ἀμφοῖν τὼ σημείω, μὴ—In qua verborum ἔχοντα ἀμφοῖν repetitione satis proclivis fuit librarii error. Neque sane a Platonis more abhorret, quod et Ficinus addidit: *et utrorumque signacula tenens*, quum in hujusmodi explicatione copiosus magis quam brevis esse soleat Plato; id quod unum adversari videtur ei, quam Editor secutus est, rationi ceteroquin facillimæ commodissimæque. Buttm.

τῷ σημείῳ] Uncinis inclusi, quia pro antiquo glossemate, adscripto ad verba αἴσθησιν ἔχοντα, ut explicetur, quomodo αἴσθησιν Theæteti et Theodori ἔχῃ, habeo. Beck.

καὶ ὅτ. τοίν. τῷ μὲν] Pertinet hoc τῷ μὲν ad seq. τῶν σημείων. Heind.

προσαρμόσῃ] Trahendum esse ad seq. διάνοια, vix attinet monere. Heind.

στρέφ. καὶ ἑλίττ. ἡ δόξα] Quod alias dicere solet ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεται. Heind.

καὶ τύπους, ἀληθής] Ita de certa Schleiermacheri correctione rescripsi. Vulgo καὶ τυποῦσα, ἀλ. cujus vitii origo in promptu est. Heind. Non recte, opinor; et conjungere et formare expressas imagines vel recto vel pravo modo anima dicitur. Beck.

οὐκοῦν—λέγεται;] Male vulgo citra interrogationem exprimuntur. Heind.

II. i. 287. κηρός του ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως εἰργασμένος ᾖ, τὰ[v] ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ, ὃ ἔφη Ὅμηρος αἰνιττόμενος τὴν τοῦ κηροῦ[w] ὁμοιότητα, τότε μὲν καὶ τούτοις καθαρὰ τὰ σημεῖα ἐγγιγνόμενα καὶ ἱκανῶς τοῦ βάθους ἔχοντα πολυχρόνιά τε γίγνεται καὶ εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι πρῶτον μὲν εὐμαθεῖς,[x] ἔπειτα μνήμονες, εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα ἀλλὰ δοξάζουσιν ἀληθῆ. σαφῆ γὰρ καὶ ἐν εὐρυχωρίᾳ ὄντα ταχὺ διανέμουσιν[y] ἐπὶ τὰ[z] αὑτῶν ἕκαστα[a] ἐκμαγεῖα, ἃ δὴ ὄντα καλεῖται. καὶ σοφοὶ δὴ οὗτοι καλοῦνται. ἢ οὐ δοκεῖ σοι;

ΘΕΑΙ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν.

§. 125. ΣΩ. Ὅταν τοίνυν[b] λάσιόν του[c] τὸ κέαρ ᾖ, ὃ δὴ ἐπῄνεσεν ὁ πάντα σοφὸς ποιητής, ἢ ὅταν κοπρῶδες καὶ μὴ καθαροῦ τοῦ κηροῦ, ἢ ὑγρὸν σφόδρα ἢ σκληρόν, ὧν μὲν ὑγρόν, εὐμαθεῖς μέν, ἐπιλήσμονες δὲ γίγνονται,[d] ὧν δὲ σκληρόν, τἀναντία. οἱ[e] δὲ δὴ λάσιον καὶ τραχὺ λιθῶδές τε[f]

—[u] τἀληθῆ H.—[v] εἰργασμένον τὰ ΣΥ.—[w] καιροῦ C.—[x] ἀμαθεῖς Γ.—[y] διαβαίνουσιν Δ et corr 𝔛.—[z] ἔπειτα Π, ἔπει τὰ 𝔛.—[a] ἑκάστῳ Γ.—[b] οὖν H.—[c] τοῦτο ΔΠ et corr 𝔛, om Γ.—[d] γίγνεται Ξ.—[e] εἰ H.—[f] λιθῶδές τε Ficinus, λιθώγεστιν Δ: λιθώ-

§. 124. ὁ κηρός του] Vitiose vulgo τοῦ. Heind.

ὠργασμένος] Ita rescribere non dubitavimus pro εἰργασμένος e Timæo et Suida: præsertim quum Ficinum jam ita legisse videremus, qui vertit *et probe subacta est.* Et Suidæ quidem hæc sunt verba: Ὠργασμένος· ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος, ἀναδεδευμένος. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ὅταν μὲν καιρὸς (leg. κηρὸς) τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς, καὶ λεῖος, καὶ μετρίως ὠργασμένος. In Glossario autem Timæi habentur hæ glossæ: Μετρίως ὠργασμένος· ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος, ἢ δεδευμένος. (unde apud Suidan, qui descripsit hanc glossam pro ὠργιςμένος—μεμαλαγμένως—δεδευμένως legi debet ὠργασμένος—μεμαλαγμένος—δεδευμένος). Ὠργασμένος· μεμαλαγμένος· quas ex hoc loco sumtas apparet. Idem vitium e libris Platonis tolli jussere Leopardus Emendatt. xvi. 16. Kusterus ad Suidan, et Ruhnquenius ad Glossas Timæi. Fisch.

τὰ ἰόντα] Verborum hic est ordo: τότε μὲν καὶ τούτοις τὰ σημεῖα τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο—ὁμοιότητα, καθαρὰ ἐγγιγνόμενα καὶ ἱκανῶς etc. Heind.

τὸ τ. ψ. κέαρ] κέαρ legitur Βατραχομ. 208. sed κῆρ multis utriusque carminis locis. Fisch.

τὸ τ. ψ. κέαρ] Neque τὸ τῆς ψυχῆς κῆρ Homerus usquam dixit, neque hoc ab eo dictum esse Socrates vult, sed ὃ pertinet tantum ad κέαρ, quod ab Homero usurpari dicit illo τοῦ κηροῦ significatu. Quanquam cur Homericum κῆρ h. l. in κέαρ mutarit Plato, non assequor, præsertim quum illud ad vocem κηρὸν propius accederet. Heind.

οὐ παραλλ.] *Nec sensuum signa permutant.* Steph.

διανέμ. ἐπὶ] Hæc sic jungenda: διανέμ. ἕκαστα ἐπὶ τὰ αὐτ. ἐκμ. *singula distribuunt in suum unumquodque ἐκμαγεῖον.* Heind.

§. 125. ὅταν τ. λάσιον—ὃ δὴ ἐπῄν.] Ilias B. 851. Π. 554. Heind.

ὁ πάντα σοφὸς ποιητ.] Schol. Τὸ λάσιον ὁ φιλόσοφος ἀντὶ τοῦ τραχὺ ἀκούει. Τὸ δὲ Πάνσοφος εἰωθυῖα τοῦ Σωκράτους εἰρωνεία. Τὸ γὰρ λάσιον καὶ τραχὺ οὐκ ἔστιν ἐπαινετὸν, ὥστε σκώπτει τὸν ἐπαι-

ἢ γῆς ἢ κόπρου συμμιγείσης ἔμπλεων ἔχοντες ἀσαφῆ τὰ ἐκμαγεῖα ἴσχουσιν. ἀσαφῆ δὲ καὶ οἱ τὰ σκληρά· βάθος γὰρ οὐκ ἔνι. ἀσαφῆ δὲ καὶ οἱ[g] τὰ ὑγρά· ὑπὸ[h] γὰρ τοῦ συγχεῖσθαι ταχὺ γίγνεται ἀμυδρά. ἐὰν δὲ πρὸς πᾶσι I. 196. II. i. 288.
τούτοις ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα ᾖ ὑπὸ στενοχωρίας, ἐάν του σμικρὸν ᾖ τὸ ψυχάριον, ἔτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. πάντες οὖν οὗτοι γίγνονται οἷοι δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γάρ τι ὁρῶσιν ἢ ἀκούωσιν ἢ ἐπινοῶσιν, ἕκαστα[i] ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι βραδεῖς τέ εἰσι καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, καὶ καλοῦνται αὖ οὗτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα ἀνθρώπων λέγεις, ὦ Σώκρατες. B

§. 126. ΣΩ. Φῶμεν ἄρα ἐν ἡμῖν ψευδεῖς δόξας εἶναι;

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Καὶ ἀληθεῖς δή;

ΘΕΑΙ. Καὶ ἀληθεῖς.

ΣΩ. Ἤδη οὖν οἰόμεθα ἱκανῶς ὡμολογῆσθαι[j] ὅτι παντὸς μᾶλλον ἐστὸν ἀμφοτέρα[k] τούτω τὼ δόξα;

δές τι *ς.—g οἱ om ΣΥ.—h ἀπὸ Δ.—i ἕκαστοι F : ἕκαστοι *ς.—j ὁμολογεῖσθαι F,

νέσαντα Ὅμηρον. Heind.

λιθῶδές τι ἢ γῆς—ἔμπλεων] Epexegesin hæc faciunt τοῦ τραχὺ, ne quis e Ficino corrigat λιθῶδές τέ τι. Heind. Ἢ λιθῶδές τι recte legi jubet Schl. Beck.

ὅταν γάρ τι] Vulgo Ὅταν—ἐπινοῶσιν ἕκαστοι, ἄπον. Veram scripturam et ipsa ratio suppeditabat et Ficinus, vertens: *quia singula singulis mox reddere nequeunt.* Heind.

ἀλλοτριον.] ἀλλοτριονομεῖν vocabulo innuit mirabilem illam sensuum efficacitatem in ipsis imaginibus accommodato unicuique rei attribuendis: cujus rectæ διανομῆς (de qua agit in Cratylo) contrarium, ἀλλοτριονομεῖν verbo explicat. Sed hac de re in comment. Serran. *Et aliter quam oporteat eas distribuentes, perperam audiunt.* Vel, *Aliena et non congrua distributione utentes.* ut dicat, quod non bene distribuant, in caussa esse cur perperam audiant etc. et conveniat ἀλλοτριονομεῖν cum eo quod dixit illos non posse ἀπονέμειν ἑκάστοις: quod his [sc. in Serrani versione] redditur, *singulis rebus suas propriasque imagines tribuere.* Steph.

ἀλλοτριον.] Ex Timæi vel Suidæ glossa hac, Ἀλλοτριονομοῦντες· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες ἢ ὅλως τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες, suspicatum Hemsterhusium refert Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 25. duplicem hic olim lectionem extitisse, ἀλλοτριωνυμοῦντες, cui prior illa conveniat interpretatio, et ἀλλοτριονομοῦντες. Scripserit illud librarius; Platonis haud dubie fuit hoc ἀλλοτριονομοῦντες. Nam nominum quidem *permutatio* prorsus ab hoc loco aliena est, neque eam ne verbo quidem hucusque significavit Plato, quamvis accurate hanc διανοίας πρὸς αἴσθησιν παραλλαγὴν aliquoties describens. Ac fortasse grammatici ipsi perperam putabant hoc ἀλλοτριονομεῖν ex ἀλλότριος et ὄνομα compositum, unde nata est prior ista explicatio. Heind.

§. 126. φῶμεν ἄρα] Vulgo ἆρα. Heind.

ΘΕΑΙ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν.

ΣΩ. Δεινόν τε,[l] ὦ Θεαίτητε, ὡς ἀληθῶς κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης.

ΘΕΑΙ. Τί δαί;[m] πρὸς τί[n] τοῦτ' εἶπες;

ΣΩ. Τὴν ἐμαυτοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. τί γὰρ ἄν τις ἄλλο θεῖτο[o] ὄνομα, ὅταν
II. i. 289. ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκῃ τις[p] ὑπὸ νωθείας[q] οὐ δυνάμενος πεισθῆναι, καὶ ᾖ δυσαπάλλακτος ἀφ' ἑκάστου λόγου;

ΘΕΑΙ. Σὺ δὲ δὴ τί δυσχεραίνεις;

ΣΩ. Οὐ δυσχεραίνω μόνον, ἀλλὰ καὶ[r] δέδοικα ὅ τι ἀποκρινοῦμαι, ἄν τις ἔρηταί με· Ὦ Σώκρατες, εὕρηκας δὴ ψευδῆ δόξαν, ὅτι[s] οὔτε ἐν ταῖς αἰσθήσεσίν ἐστι πρὸς ἀλλήλας οὔτ' ἐν ταῖς διανοίαις, ἀλλ' ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως[t] πρὸς διάνοιαν; Φήσω δὲ ἐγώ, οἶμαι, καλλωπιζόμενος ὥς τι εὑρηκότων ἡμῶν καλόν.

§. 127. ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχρὸν εἶναι τὸ νῦν ἀποδεδειγμένον.

ΣΩ. Οὐκοῦν, φήσει,[u] λέγεις ὅτι αὖ τὸν ἄνθρωπον ὃν διανοούμεθα μόνον, ὁρῶμεν δ' οὔ, ἵππον οὐκ ἄν ποτε οἰηθείημεν εἶναι, ὃν[v] αὖ[w] οὔθ'[x] ὁρῶμεν οὔθ' ἁπτόμεθα, διανοούμεθα δὲ μόνον καὶ ἄλλ' οὐδὲν αἰσθανόμεθα περὶ αὐτοῦ; Ταῦτα οἶμαι φήσω λέγειν.

ΘΕΑΙ. Καὶ ὀρθῶς γε.

ΣΩ. Τί οὖν, φήσει,[y] τὰ ἕνδεκα, ἃ μηδὲν ἄλλο ἢ δια-

ὁμολογεῖσθαι C.—[k] ἀμφότερα ΧΛΗΓ.—[l] τε ΧΔΠ: γε *ς.—[m] δαὶ ΓΔ et corr Χ.—[n] τί om ΓΣΥ.—[o] θῇ τὸ Γ.—[p] τι Ξ.—[q] νωθίας F.—[r] καὶ om ΥΕF.—[s] ὅτι om ΧΔ et pr Π.—[t] αἰσθήσεων ΣΥ, αἰσθήσεων Ξ.—[u] φήσει Fς: ceteri φησί.—[v] ὃ ΓΛCEFH.—[w] αὖ ΧΔΠ: νῦν *ς.—[x] οὔθ' Γ.—[y] φήσει ς: φῇς ΔΠ, φησὶ ceteri.—[z] τι ἢ ἐκ τε Γ.

ἀδολέσχης] Cf. de hoc voc. Casaub. ad Theophr. Char. c. 8. Heind.

ἄνω κάτω] V. Gorg. §. 104. Heind.

καὶ ᾖ δυσαπ.] *Et vix ab unoquoque sermone possit removeri?* Vel, *Et ab unoq. ser. vix possit absistere?* Steph.

εὕρηκας δὴ ψευδῆ δόξαν ὅτι] Pro εὕρηκας δή, ὅτι ψευδὴς δόξα οὔτε etc. V. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 55. Heind.

φήσω δὲ ἐγὼ] *Affirmabo hoc ego.* Heind.

§. 127. οὐκ. φήσει] Ald. Bas. 1. 2. φησὶ —. At Ficinus, *inquiet.* Fisch.

ὅτι αὖ τὸν ἄνθρ.] Malim αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ut mox eodem sensu αὐτὰ τὰ πέντε καὶ ἑπτά. Heind.

φήσει] Male Ald. et Bas. 1. 2. φησί. Heind. [Ficinus neutrum reddidit. Fisch.]

τὰ ἕνδεκα] *Undecim, quæ quis nihil aliud quam cogitatione complectitur, utrum ex hac ratione non sit existimaturus esse duod. quæ et ipsa solum cogitatione complectitur?* Steph.

νοεῖταί τις, ἄλλο τι[z] ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὐκ ἄν ποτε οἰηθείη δώδεκα εἶναι, ἃ μόνον αὖ διανοεῖται; ἴθι οὖν δή,[a] σὺ ἀποκρίνου.[b]

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἀποκρινοῦμαι, ὅτι ὁρῶν μὲν ἄν τις ἢ II. i. 290.
ἐφαπτόμενος οἰηθείη τὰ ἕνδεκα δώδεκα εἶναι, ἃ μέντοι ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχει, οὐκ ἄν ποτε περὶ αὐτῶν ταῦτα δοξάσειεν[c] οὕτως.

ΣΩ. Τί οὖν; οἴει τινὰ πώποτε[d] αὐτὸν ἐν αὑτῷ πέντε
καὶ ἑπτά, λέγω[e] δὲ μὴ ἀνθρώπους ἑπτὰ καὶ πέντε προθέ- I. 196.
μενον σκοπεῖν μηδ' ἄλλο τοιοῦτον,[f] ἀλλ' αὐτὰ[g] πέντε καὶ ἑπτά, ἅ φαμεν ἐκεῖ μνημεῖα ἐν τῷ ἐκμαγείῳ εἶναι καὶ ψευδῆ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἶναι δοξάσαι, ταῦτα αὐτὰ εἴ τις ἀνθρώπων ἤδη πώποτε ἐσκέψατο λέγων πρὸς αὑτὸν καὶ ἐρωτῶν πόσα ποτ' ἐστί, καὶ ὁ μέν τις εἶπεν οἰηθεὶς ἕνδεκα αὐτὰ εἶναι, ὁ δὲ δώδεκα, ἢ[h] πάντες λέγουσί τε καὶ οἴονται δώδεκα αὐτὰ εἶναι;[i]

§. 128. ΘΕΑΙ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἀλλὰ πολλοὶ δὴ καὶ ἕνδεκα. ἐὰν δέ γε ἐν πλείονι ἀριθμῷ τις[j] σκοπῆται, μᾶλλον σφάλλεται. οἶμαι γάρ σε περὶ παντὸς μᾶλλον ἀριθμοῦ[k] λέγειν.

—[a] οὖν δὴ ϪΓΔΛΠBCFH: δὴ οὖν *s.—[b] ἀποκρίνου Υ, ἀποκρινοῦ ΓΛΞΣBCEFHs.—[c] δοξάσει: H.—[d] πώποτε om Υ.—[e] λέγω...ἑπτὰ om Γ.—[f] τοιοῦτο ΛBCEFH.—[g] αὖ τὰ F.—[h] plerique ᾗ.—[i] εἶναι αὐτά ΞΣΥ.—[j] τι H.—[k] μᾶλλον ἀριθμοῦ ϪΓΔΠ

ἃ μ. ἄ. ἢ διαν. τις] *Quæ tantummodo cogitat aliquis, non videt aut tangit.* Ut supra §. 64. πολλὴ ἀλογία, ἀρετῆς φάσκοντα ἐπιμελεῖσθαι μηδὲν ἄλλ' ἢ ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. Conf. Fischer. ad Plat. Phædon. c. 20. p. 317. Prorsus ita Latini: *nihil aliud quam*, de quo v. Duker. ad Flor. iii. 23. 3. Heind.

τί οὖν; οἴει τινὰ πώπ.] Habet oratio in iis, quæ sequuntur, anacoluthon aliquod, nullo tamen perspicuitatis sententiæ detrimento. Scilicet ut in incepto ea tenore perstaret, post verba ταῦτα αὐτὰ ita fere repeti debebat propositionis initium: οἴει τινὰ ἀνθρώπων ἤδη πώποτε αὐτὸν ἐν αὑτῷ σκεψάμενον, πόσα ποτ' ἐστὶν, οἰηθέντα εἰπεῖν πρὸς αὑτὸν, ἕνδεκα αὐτὰ εἶναι, τὸν δὲ, δώδεκα; Sed, omisso illo orationis initio, hæc inferuntur: εἴ τις ἀνθρ. etc. in quibus hoc εἰ, *an*, manifesto pendet a prægresso illo λέγω,—*hæc ipsa, dico, an quis* etc. Enimvero post illa, τί οὖν; οἴει τινὰ etc. negatio potius quam affirmatio exspectatur præter Socratis mentem, ut scribendum suspicer: Τί οὖν; οὐκ οἴει τινὰ etc. Heind.

αὐτὰ τὰ πέντε] Sic dedi sermonis lege. Vulgo τὰ deest. Ita mox §. seq. αὐτὰ τὰ δώδεκα τὰ ἐν τῷ ἐκμαγείῳ. Heind.

ἢ πάντες λέγουσι] Vulgo perperam ᾗ. Heind.

§. 128. ἐὰν δέ γε ἐν πλ.—μᾶλ. λέγ.] Hæc in Aldina Socrati tribuuntur, deinde illa Ὀρθῶς γὰρ οἴει Theæteto. In qua distinctione, ceteroquin non incommoda, unum illud καὶ ante ἐνθυμοῦ positum offendit. Nam Platonis more exspectabam potius Ἐνθυμοῦ οὖν. Heind. Sed videtur ἐνθυμοῦ hic ita poni ut ὅρα, βλέπε. Beck.

σκοπῆται] Ald. Bas. 1. 2. σκοπεῖται. Fisch.

ΣΩ. Ὀρθῶς γὰρ οἴει. καὶ ἐνθυμοῦ μή τι[l] τότε[m] γίγνεται[n] ἄλλο ἢ αὐτὰ τὰ δώδεκα τὰ ἐν τῷ ἐκμαγείῳ ἕνδεκα οἰηθῆναι.

ΘΕΑΙ. Ἔοικέ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς πρώτους πάλιν[o] ἀνήκει[p] λόγους. ὁ γὰρ τοῦτο παθών, ὃ οἶδεν, ἕτερον αὐτὸ οἴεται εἶναι ὧν
II. i. 201. αὖ[q] οἶδεν. ὃ ἔφαμεν ἀδύνατον, καὶ τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν, ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ ὁ αὐτὸς ἀναγκάζοιτο εἰδὼς μὴ εἰδέναι ἅμα.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλ' ὁτιοῦν[r] δεῖ[s] ἀποφαίνειν τὸ[t] τὰ ψευδῆ δοξάζειν ἢ διανοίας πρὸς αἴσθησιν παραλλαγήν. εἰ γὰρ τοῦτ' ἦν, οὐκ ἄν ποτε ἐν αὐτοῖς τοῖς διανοήμασιν ἐψευδόμεθα· νῦν δὲ ἤτοι οὐκ ἔστι[u] ψευδὴς δόξα, ἢ[v] ἅ τις οἶδεν, οἷόν τε μὴ εἰδέναι. καὶ τούτων πότερα[w] αἱρεῖ;[x]

ΘΕΑΙ. Ἄπορον αἵρεσιν προτίθης, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι ἀμφότερά γε κινδυνεύει[y] ὁ λόγος

et corr B: ἀριθμοῦ μᾶλλον ς.—[l] τι om F.—[m] τότε Heindorfius: libri ποτὲ.—[n] γίγνηται EFς.—[o] πάλιν om F.—[p] ἀνήκει E, ἂν ἥκει F.—[q] ἂν ΞΥ.—[r] ἀλλ' ὁτιοῦν corr ΓΗ: ἀλλό τι οὖν ς.—[s] δὴ ΞΥ et pr Π.—[t] τοῦ E, τοῦ ΛΗΞΥΒCH et, τὸ in mg posito, F.—[u] οὐκ ἔστιν ἤτοι Γ.—[v] ψευδὴς ἡ δόξα ΧΔΠ.—[w] ποτέραν ΧΔ et pr Π.—[x] αἱρῇ ΓΛΗΞΥΒCΕFΗ et corr Π.—[y] κινδυνεύειν ΓΞΥ.—[z] ἐάσει corr Γ.—[a] ἐπιχει-

μή τί ποτε γίγνηται] Solœcum est hoc γίγνηται, quum particula μὴ h. l. interrogandi vim habeat, non prohibendi. Corrigendum γίγνεται. Neque hoc ποτὲ sanum videtur, pro quo scribendum τότε. Heind.

οὐκοῦν εἰς] Possunt hæc interrogative etiam legi: et παθὼν ὃ οἶδεν, sine interpunctione. Steph.

πάλιν ἀνήκει λόγους] Sc. τὸ πρᾶγμα. V. not. ad §. 72. Heind.

ἠναγκάζ.] Stephanus recte vidit, ἠναγκάζομεν hic simpliciter positum esse, ita ut aut inseri deberet aut certe intelligi infinitivus ὁμολογεῖν. Quæ posterior ratio præferenda priori videbatur. Sed jam in Ficini versione videmus, *Et ex hoc ipso confiteri quemlibet cogimus.* Fisch.

ἠναγκάζ.] *Necessarium esse demonstravimus, pervicimus.* Vide, quæ scripsi ad §. 27. Hunc verbi ἀναγκάζειν usum si cognitum habuisset Stephanus, non putasset aut inserendum h. l. aut certe intelligendum ὁμολογεῖν. Heind.

οὐκοῦν ἄλλ' ὁτιοῦν] Vulgo οὐκοῦν ἄλλο τι οὖν, in quibus Stephanus recte hoc οὖν offensus conjecit ἄλλ. τι αὖ. Nostrum nemo non præferet. Heind.

διανοίας] παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν, est quidem *discrepantia cogitationis a sensu*: non satis tamen proprie genus illud dicendi explicatur, quod cogitationis cum sensibus ἀναρμοστίαν ob oculos repræsentat. Malim, *cogitationis a recto sensuum objecto discessionem*, ut illud πρὸς et παραλλαγὴ exprimatur. Serran. *Quam cogitationis a sensu discrepantiam? Si enim res* etc. Vel absque interrogatione. Steph.

πότερα αἱρεῖ] *Utrum probabis?* Pro αἱρῇ, quod scribi volebat Steph. conf. ad §. 100. Heind..

οὐκ ἐάσειν.[f] ὅμως δέ, πάντα γὰρ τολμητέον, τί εἰ ἐπιχειρήσαιμεν[a] ἀναισχυντεῖν;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Ἐθελήσαντες εἰπεῖν ποῖόν[b] τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἐπίστασθαι.

ΘΕΑΙ. Καὶ τί τοῦτο ἀναίσχυντον;

§. 129. ΣΩ. Ἔοικας οὐκ ἐννοεῖν ὅτι πᾶς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ λόγος ζήτησις γέγονεν ἐπιστήμης, ὡς οὐκ εἰδόσι τί[c] ποτ' ἐστιν.

ΘΕΑΙ. Ἐννοῶ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἔπειτ' οὐκ ἀναιδὲς δοκεῖ μὴ εἰδότας ἐπιστήμην ἀποφαίνεσθαι τὸ ἐπίστασθαι οἷόν ἐστιν; ἀλλὰ γάρ, ὦ Θεαίτητε, πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεῳ τοῦ[d] μὴ καθαρῶς διαλέ- II. i. 292.
γεσθαι. μυριάκις γὰρ εἰρήκαμεν τὸ γιγνώσκομεν καὶ οὐ γιγνώσκομεν, καὶ ἐπιστάμεθα καὶ οὐκ ἐπιστάμεθα, ὥς τι συνιέντες ἀλλήλων ἐν ᾧ ἔτι ἐπιστήμην ἀγνοοῦμεν. εἰ δὲ βούλει, καὶ νῦν ἐν τῷ παρόντι κεχρήμεθ' αὖ τῷ ἀγνοεῖν τε

ρήσομεν Λ.—[b] ποῖον om Ε.—[c] τί om Η.—[d] τῷ Γ.—[e] ᾗ Δ: ἦν *ς.—[f] ἂν om Π.—

τί εἰ ἐπιχειρ.] *Quid si conemur pudorem deponere?* Th. *Quomodo?* So. *Si velimus dicere quale sit ipsum Scire.* Steph.

§. 129. ἔπειτ' οὐκ] *Nonne igitur impudens esse tibi videtur quum ignoremus Scientiam, pronuntiare quale sit ipsum Scire? Sed enim, o Th. jampridem disputatio nostra sermone minime puro est referta.* Steph.

πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεῳ] I. e. μεμολυσμένοι, *polluti* et *fœdati*. V. Tim. Lex. p. 30. et ibi Ruhnk. Heind.

ἐν ᾧ ἔτι] *Dum adhuc ignoramus.* Steph.

εἰ δὲ βούλει] *Sin velis, et nunc quidem utamur his vocabulis, Ignorandi et Intelligendi: ut quidem consentaneum est ipsis vocibus uti, si scientia quidem destituti sumus.* Interpretatio mea veram germanamque sententiam mihi notare videtur: ut ex inferioribus constat, τόλμα τοίνυν etc. Est ergo perinde ac si dixisset, Quin igitur his vocabulis liceat nobis abuti? ideo exv. c. legi χρώμεθα, non κεχρήμεθα: quam quoque lectionem agnoscit Ficin. Serran. *Atque adeo, si aliud exemplum requiris (ejus quod dico, nimirum nos non solere puro sermone uti) ecce, jam nunc usi sumus his vocabulis, Ign. et Intell. quum minime consentaneum sit illis uti, si quidem scientia destituti sumus.* Nam verba quæ reprehendit, sunt ea quæ hic proxime præcedunt. Q. d. Nunc etiam, dum reprehendimus pravam nostram impure loquendi consuetudinem, in idem illud vitium sermone non puro utendi incidimus. Certe κεχρήμεθα non potest esse pro *utamur*, licet et Fic. ita reddat. Invenio autem *εἰ δὲ βούλει* et alibi ita positum. Sed pro ὡς προσῆκον lego *οὐ προσῆκον*. Etiam quæ subjicit Theætetus, ostendunt usum illorum a Socrate improbari. Steph. qui hæc habet in Not. ‘Pro ὡς προσῆκον crediderim *οὐ προσῆκον* scribendum esse, ut ea sit hujus loci sententia quam margini adscripsi. Quod autem attinet ad hæc verba, *εἰ δὲ βούλει*, a me admonitus lector multis ea locis adhibita observet, ubi quod dictum est, secundo quopiam exemplo confirmatur: ac præsertim quum id velut e re nata sumptum est, aut certe e re pervulgata. Ubi vero quis exemplum vel exempla afferre incipit, sæpe dicitur, *οἷον*,

καὶ συνιέναι, ὡς προσῆκον αὐτοῖς χρῆσθαι, εἴπερ στερόμεθα ἐπιστήμης.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ τίνα τρόπον διαλέξει, ὦ Σώκρατες, τούτων ἀπεχόμενος;

p. 197. ΣΩ. Οὐδένα ὤν γε ὃς εἰμί· εἰ μέντοι ἦ ἀντιλογικός, οἷος ἀνὴρ εἰ καὶ νῦν παρῆν, τούτων τ' ἂν ἔφη ἀπέχεσθαι καὶ ἡμῖν σφόδρ' ἂν ἃ ἐγὼ λέγω ἐπέπληττεν. ἐπειδὴ οὖν ἐσμὲν φαῦλοι, βούλει τολμήσω εἰπεῖν οἷόν ἐστι τὸ ἐπίστασθαι; φαίνεται γάρ μοι προὔργου τι ἂν γενέσθαι.

ΘΕΑΙ. Τόλμα τοίνυν νὴ Δία. τούτων δὲ μὴ ἀπεχομένῳ σοι ἔσται πολλὴ συγγνώμη.

§. 130. ΣΩ. Ἀκήκοας οὖν ὃ νῦν λέγουσι τὸ ἐπίστασθαι;

ΘΕΑΙ. Ἴσως, οὐ μέντοι ἔν γε τῷ παρόντι μνημονεύω.

ΣΩ. Ἐπιστήμης που ἕξιν φασὶν αὐτὸ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Ἡμεῖς τοίνυν σμικρὸν μεταθώμεθα καὶ εἴπωμεν ἐπιστήμης κτῆσιν.

εἰ βούλει. ut in hoc ipso dialogo, p. 208. Verum ut ad illum locum a me emendatum redeam, mihi in mentem etiam venit suspicari, scriptum quidem fuisse a Platone ὡς προσῆκον αὐτοῖς χρῆσθαι, sed subjuncta hæc verba, καίπερ οὐ προσῆκον, εἴπερ στερούμεθα τῆς ἐπιστήμης: ut hic sit totius loci sensus, *Atque adeo, si aliud vis a me afferri exemplum ejus quod dico, (nimirum nos subinde sermone minime sincero uti) ecce, jam nunc usi sumus his verbis Ignorare et Intelligere, quasi par sit illis uti: quanquam minime par est, si scientia destituimur.* Malim tamen alteram emendationem, quod verear ne hæc ex nimium audaci conjectura peti videatur: licet tales omissiones vocum quæ et inter se similes et contiguæ aut saltem valde vicinæ sint, non raro occurrant.'

ὡς προσῆκον] Stephanus legendum censebat οὐ προσῆκον, aut certe ὡς προσῆκον αὐτοῖς χρῆσθαι, καίπερ οὐ προσῆκον, εἴπερ στ. ἐ. At quum satis manifestum sit, ὡς προσῆκον αὐτοῖς χρῆσθαι ironice dictum esse: apparere arbitramur, conjecturam istam vanam esse et inanem. Fisch.

ὡς προσῆκον] *Quasi deceret ipsis uti.* Verba temere tentavit Stephanus. Heind.

ὤν γε ὃς εἰμί] Adhibitum hoc ὃς pro οἷος, de quo diximus ad Phædr. §. 46. Heind.

εἰ μέντοι ἦν] Est plane legendum ἦν, in tertia persona: nec aliter sensus constare videtur. Serran. *At si essem contentiosus* (vel *argutator*) *aut nunc talis quispiam adesset, mandasset omnino etc.* Steph.

εἰ μέντ. ἦν ἀντιλ.] εἶχον ἄν, τούτων ἀπεχόμενος, διαλέγεσθαι. Heind.

εἰ μ. ἦν ἀντιλ.] Ficinus vertit: *Possem tamen quoquo modo, si contentiosus essem. Et nunc si quis talis adesset, abstinere ab his vocabulis profiteretur et nos ab his, quæ ipse narro, vehementer deterreret*—ac si legisset: Εἰ μέντοι ἦν ἀντιλογικός, οἷός τ', (sc. ἦν) οἷος ἀνὴρ εἰ καὶ νῦν παρῆν, τούτων—commate post ἀνὴρ deleto. Forte, ut rem clariorem redderet, hæc verba ex contextu addidit. Faehse.

οἷος ἀνὴρ εἰ] *Qualis vir si nunc adesset.* Heind.

τούτ. ἂν ἔφη ἀπέχ.] *Ab his verbis* (τῷ γιγνώσκειν, ἐπίστασθαι, ἀγνοεῖν, συνιέναι) *abstinere juberet.* Isocrat. Nicocl. p. 36. D. Steph. φημὶ δὴ πράττειν ἕκαστον ὑμῶν, ἐφ' οἷς ἐφέστηκεν, ἐπιμελῶς καὶ δικαίως. Heind.

ΘΕΑΙ. Τί οὖν δὴ[g] φήσεις τοῦτο ἐκείνου διαφέρειν; II. i. 293.

ΣΩ. Ἴσως μὲν οὐδέν, ὃ δ' οὖν δοκεῖ, ἀκούσας συνδοκίμαζε.

ΘΕΑΙ. Ἐάν πέρ γε[h] οἷός τ' ὦ.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν μοι ταὐτὸν φαίνεται τὸ κεκτῆσθαι[i] τῷ ἔχειν. οἷον εἰ[j] ἱμάτιον πριάμενός τις καὶ ἐγκρατὴς ὢν μὴ φοροῖ,[k] ἔχειν μὲν οὐκ ἂν αὐτὸν αὐτό, κεκτῆσθαι δέ γε[l] φαῖμεν.

ΘΕΑΙ. Καὶ[m] ὀρθῶς γε.

ΣΩ. Ὅρα δὴ καὶ ἐπιστήμην εἰ δυνατὸν οὕτω κεκτημένον μὴ ἔχειν, ἀλλ' ὥς περ εἴ τις ὄρνιθας ἀγρίας, περιστερὰς ἤ[n] τι[o] ἄλλο θηρεύσας οἴκοι κατασκευασάμενος περιστερεῶνα τρέφοι.[p] τρόπον μὲν[q] γὰρ ἄν πού τινα φαῖμεν αὐτὸν αὐτὰς ἀεὶ ἔχειν, ὅτι δὴ[r] κέκτηται. ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τρόπον δέ γ'[s] ἄλλον οὐδεμίαν ἔχειν, ἀλλὰ δύναμιν μὲν αὐτῷ περὶ αὐτὰς παραγεγονέναι, ἐπειδὴ ἐν οἰκείῳ

[g] δὴ om F.—[h] γε om ΣΥ et pr Ξ.—[i] τῷ κεκτῆσθαι τὸ ἔχειν ΧΔΠ.—[j] εἰ om ΧΓΔΛ ΞΣΥF et pr ΠΒΕ.—[k] φορῷ (η) Γ, φορῶι (ν) Χ.—[l] γε δὴ ΧΔΠ, γε F, γε (δὴ) ΓΞΣΥΒCE.—[m] καὶ om ΧΔΠ.—[n] ἀγρίας ἢ περιστερὰς rc Γ.—[o] ἤ τοι F, εἴ τι Η, εἴ τι ΣΥΒ: ἤ τι cum *ς corr Γ.—[p] στρέφοι C.—[q] μὲν om F.—[r] ὅτι δὲ δὴ ΔΠ.—[s] γ' om Π.—[t] σχεῖν

τί οὖν δὴ φ.] Nomina Θε. et Σω. absunt ab Bas. 1. 2. Fisch.

§. 130. ἀλλ' ὥσ. εἴ τις ὀρν. ἀγρίας, περιστ.] Ad hæc apodosis quædam infertur §. 131. Πάλιν δή, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν κήρινόν τι etc. Illud ἀγρίας jungere cum seq. περιστερὰς, quod fieri posse Stephanus putabat, vetat, opinor, ipsa collocatio verbi hujus, ita tum ponendi, περιστ. ἀγρίας. Scilicet περιστεραὶ etiam natura *feræ* sunt aves, non tantum πελειάδες. Aristot. Histor. v. 13. ἔστι γὰρ ἕτερον πελειὰς καὶ περιστερά. Ἐλάττων μὲν οὖν ἡ πελειάς, τιθασσὸν δὲ γίνεται μᾶλλον ἡ περιστερὰ etc. Heind.

ἀγρίας] Stephano ἀγρίας conjungi posse videbatur cum περιστερὰς, ut intelligerentur *columbæ quæ in sylvis capiuntur*. Non assentior. nam Plato primo sic, ambiguitatis tollendæ caussa, vocabulum ἀγρίας nomini περιστερὰς postposuisset haud dubie: deinde περιστερὰς ἀγρίας uno verbo appellare φάττας solet: denique et Socrates videtur, commemoratis avibus sylvestribus, etiam cicurum avium genus laudasse. Fisch.

περιστερεῶνα] Pollux ix. 16. καὶ περιστερεὼν, εἰρημένος ἐν Θεαιτήτῳ. Fisch.

ἀλλὰ δύν. μὲν] μὲν hoc ἀνανταπόδοτον etsi facile nasci potuit ex syllaba proxime præcedente, nolim id tamen temere tentari. Prorsus ita §. 138. Οὐδαμῶς ἔγωγε οἶμαι, ἀλλὰ πεῖσαι μέν. Phileb. p. 37. B. Ἆρα, ὅτι δόξῃ μὲν ἐπιγίγνεσθον ψεῦδός τε καὶ ἀληθὲς—, σκεπτέον φῂς τοῦτ' εἶναι; Crito p. 43. D. Οὔτοι δὴ ἀφῖκται, ἀλλὰ δοκεῖ μέν μοι ἥξειν τήμερον, ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἥκοντές τινες ἀπὸ Σουνίου καὶ καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτό. Δῆλον οὖν etc. Phædo p. 64. B. οἶμαι — ξυμφάναι ἂν τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ, ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι. Atque ita hanc voculam accipio Xenoph. Mem. Socr. ii. 1. 9. Ἐγὼ οὖν τοὺς μὲν βουλομένους

περιβόλῳ ὑποχειρίους ἐποιήσατο, λαβεῖν καὶ σχεῖν,[t] ἐπειδὰν βούληται, θηρευσαμένῳ ἣν ἂν ἀεὶ ἐθέλῃ,[u] καὶ πάλιν ἀφιέναι· καὶ τοῦτο ἐξεῖναι ποιεῖν, ὁποσάκις[v] ἂν δοκῇ αὐτῷ.

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

§. 131. ΣΩ. Πάλιν δή, ὥς περ ἐν τοῖς πρόσθεν κήρινόν τι ἐν ταῖς ψυχαῖς κατεσκευάζομεν[w] οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι
II. i. 294. πλάσμα, νῦν αὖ[x] ἐν ἑκάστῃ ψυχῇ ποιήσωμεν περιστερεῶνά τινα παντοδαπῶν ὀρνίθων, τὰς μὲν κατ᾽ ἀγέλας οὔσας χωρὶς τῶν ἄλλων, τὰς δὲ κατ᾽ ὀλίγας, ἐνίας δὲ μόνας διὰ πασῶν ὅπῃ ἂν τύχωσι πετομένας.[y]

ΘΕΑΙ. Πεποιήσθω δή. ἀλλὰ τί τοὐντεῦθεν;

ΣΩ. Παιδίων μὲν ὄντων φάναι χρὴ εἶναι τοῦτο τὸ ἀγγεῖον κενόν, ἀντὶ δὲ τῶν ὀρνίθων ἐπιστήμας νοῆσαι· ἣν δ᾽[z] ἂν ἐπιστήμην κτησάμενος καθείρξῃ[a] εἰς τὸν περίβολον, φάναι αὐτὸν μεμαθηκέναι ἢ εὑρηκέναι τὸ πρᾶγμα οὗ ἦν αὕτη ἡ ἐπιστήμη, καὶ τὸ ἐπίστασθαι τοῦτ᾽ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

r. 198. ΣΩ. Τὸ τοίνυν πάλιν ἣν ἂν βούληται τῶν ἐπιστημῶν θηρεύειν καὶ λαβόντα ἴσχειν καὶ αὖθις ἀφιέναι, σκόπει τίνων δεῖται ὀνομάτων, εἴτε τῶν αὐτῶν ὧν τὸ πρῶτον, ὅτε ἐκτᾶτο, εἴθ᾽[b] ἑτέρων. μαθήσει δ᾽ ἐνθένδε[c] σαφέστερον τί[d] λέγω. ἀριθμητικὴν μὲν[e] γὰρ λέγεις τέχνην;

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 132. ΣΩ. Ταύτην δή[f] ὑπόλαβε θήραν ἐπιστημῶν ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ παντός.

ΧΔΠ: ἔχειν [t]ς.—[u] ἐθέλῃ...δοκῇ om F.—[v] ὁσάκις Ε.—[w] κατεσκευάσαμεν mg F.—[x] οὖν ΣΥ.—[y] πετωμένας ς.—[z] δ᾽ om ΣΥ et pr Ξ.—[a] καθείρξει ΔΗς.—[b] εἴτ᾽ F.—[c] ἐντεῦθεν ΧΔΠ.—[d] τοι C.—[e] μὲν om ΞΣΥ.—[f] δ᾽ Ε.—[g] ἄλλοις C et corr B, ἄλλα

πολλὰ πράγματα ἔχειν αὐτοῖς τε καὶ ἄλλοις παρέχειν οὕτως ἂν παιδεύσας εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καταστήσαιμι. Ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους ᾗ ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν, ne τοίνυν hoc mutari debeat in δὲ, correctione parum probabili. Et conf. not. ad Cratyl. §. 15. HEIND.

§. 131. διὰ πασῶν ὅπῃ ἂν] Per omnes, ita ut non volent seorsim, χωρὶς τῶν ἄλλων, velut illæ κατ᾽ ἀγέλας οὖσαι, sed modo per hunc, modo per illum gregem vagentur. Ficin. quocunque contigerit, quasi legerit ὅποι. Sed alterum nihilo deterius est. HEIND.

πετομένας] Vulgo πετωμένας. V. not. ad §. 134. HEIND.

πεποιήσθω δή] Ita profecto columbarium hujusmodi conficiatur. STEPH.

καθείρξῃ] Sc. τὶς ἡμῶν. καθείρξῃ autem ex vera Stephani conjectura scripsi pro καθείρξει. HEIND.

ΘΕΑΙ. Ὑπολαμβάνω.

ΣΩ. Ταύτῃ δὴ οἶμαι τῇ τέχνῃ αὐτός τε ὑποχειρίους τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει καὶ ἄλλῳ[g] παραδίδωσιν ὁ παραδιδούς. II. i. 295.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ καλοῦμέν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, παραλαμβάνοντα δὲ[h] μανθάνειν, ἔχοντα δὲ δὴ[i] τῷ κεκτῆσθαι ἐν τῷ περιστερεῶνι ἐκείνῳ ἐπίστασθαι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τῷ δὴ[j] ἐντεῦθεν ἤδη πρόσσχες[k] τὸν νοῦν. ἀριθμητικὸς γὰρ ὢν τελέως[l] ἄλλο τι πάντας[m] ἀριθμοὺς ἐπίσταται;[n] πάντων γὰρ ἀριθμῶν εἰσὶν αὐτῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστῆμαι.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἦ οὖν ὁ τοιοῦτος ἀριθμοῖ ἄν ποτέ τι ἢ αὐτὸς πρὸς αὑτὸν ἐντὸς[o] ἢ ἄλλο τι τῶν ἔξω ὅσα ἔχει ἀριθμόν;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τὸ δὲ[p] ἀριθμεῖν γε οὐκ ἄλλο τι θήσομεν τοῦ σκοπεῖσθαι πόσος τις ἀριθμὸς τυγχάνει ὤν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Ὃ ἄρα ἐπίσταται, σκοπούμενος φαίνεται ὡς οὐκ εἰδώς, ὃν ὡμολογήκαμεν ἅπαντα ἀριθμὸν εἰδέναι. ἀκούεις γάρ που τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις.

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

§. 133. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡμεῖς ἀπεικάζοντες τῇ τῶν πε-

Ε, ἄλλα ΣΥ; ἀλλὰ καὶ pr Η.—[h] δὲ om ΧΔΠ.—[i] δὴ om pr Π.—[j] δὲ δὴ ΧΠ.—[k] προσχες (σ superscr.) Β.—[l] τελείως (έ superscr.) Λ.—[m] ἢ πάντας rc Γ.—[n] ἐπίστασαι ΧΔ et pr Π.—[o] scribe αὐτά, ut mei omnes præter Δ, qui om.—[p] δὲ ἐξ Η.—[q] κεκτῆσθαι ΕΓ et corr ΓΠ.—

§. 132. ταύ. δὴ, οἶμαι, τῇ τ.—τῶν ἀριθ. ἔχει] Sc. ὁ ἔχων, quod omisit Plato statim illud ὁ παραδιδοὺς additurus. Heind.

πρὸς αὑτὸν ἐντὸς] Pro αὐτὰ affertur ex vet. cod. ἐντὸς, ut habes hic: malim tamen τὰ ἐντὸς, quod opponatur τοῖς ἔξω. Quid si αὐτὰ τὰ ἐντὸς legatur? Steph.

πρὸς αὑτὸν ἐντὸς] Dubia loci hujus scriptura est, quum pro ἐντὸς Ald. et Bas. utraque præstent αὐτὰ, illud de Cornarii correctione receperit Stephanus, adstipulante tamen Ficino, qui vertit hæc ita: *Nonne hic interdum vel secum ipse interna vel externa quædam—dinumerat?* Atque αὐτὰ manifesto vitiosum est, pro quo si αὐτὸ rescripseris, ne hoc quidem satis placet; contra ἐντὸς illud (i. e. διανοηθεὶς μόνον s. ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχων §. 127.) oppositum sequentibus ἄλλο τι τῶν ἔξω, mirifice quadrat h. l. Itaque sede sua movere nolui. Heind.

ἀκούεις γάρ] V. not. ad Gorg. §. 126. Heind.

ριστερῶν κτήσει τε καὶ θήρᾳ ἐροῦμεν ὅτι διττὴ ἦν ἡ θήρα,
II. i. 296. ἡ μὲν πρὶν κεκτῆσθαι[q] τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα· ἡ δὲ κεκτημένῳ τοῦ λαβεῖν καὶ ἔχειν ἐν ταῖς χερσὶν ἃ πάλαι ἐκέκτητο. οὕτω δὲ καὶ ὧν πάλαι ἐπιστῆμαι ἦσαν αὐτῷ μαθόντι καὶ[r] ἠπίστατο[s] αὐτά,[t] πάλιν ἔστι καταμανθάνειν ταὐτὰ ταῦτα ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου καὶ ἴσχοντα, ἣν ἐκέκτητο μὲν πάλαι, πρόχειρον δ' οὐκ εἶχε τῇ διανοίᾳ.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Τοῦτο δὴ ἄρτι ἠρώτων, ὅπως χρὴ τοῖς ὀνόμασι χρώμενον λέγειν περὶ αὐτῶν, ὅταν ἀριθμήσων ἴῃ ὁ ἀριθμητικὸς ἤ τι[u] ἀναγνωσόμενος ὁ γραμματικός. ὡς ἐπιστάμενος ἄρα ἐν τῷ τοιούτῳ πάλιν ἔρχεται μαθησόμενος παρ' ἑαυτοῦ ἃ ἐπίσταται.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἄτοπον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' ἃ οὐκ ἐπίσταται φῶμεν αὐτὸν ἀναγνώσεσθαι καὶ ἀριθμήσειν, δεδωκότες αὐτῷ πάντα μὲν γράμματα,
I. 199. πάντα δὲ ἀριθμὸν ἐπίστασθαι;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἄλογον.

§. 134. ΣΩ. Βούλει οὖν λέγωμεν ὅτι τῶν μὲν ὀνομάτων οὐδὲν[v] ἡμῖν μέλει, ὅπῃ τις χαίρει ἕλκων τὸ ἐπίστασθαι καὶ μανθάνειν, ἐπειδὴ δὲ ὡρισάμεθα ἕτερον μέν τι[w] τὸ κεκτῆσθαι τὴν ἐπιστήμην, ἕτερον δὲ τὸ ἔχειν, ὃ μέν τις ἔκ-
II. i. 297. τηται[x] μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατόν φαμεν εἶναι, ὥστε οὐδέποτε

[r] καὶ add CH et rc ΓBF, ἢ rc Π.—[s] ἠπίστατό τε rc E, ἐπίστατο ΞΗΣΥ.—[t] αὐτὰ ἐπίστατο αὐτὰ H.—[u] τοι F.—[v] οὐδὲ pr Ξ.—[w] τοι F.—[x] ἔκτηται ΞΔ et pr Π:

§. 133. ὅτι διττ. ἦν ἡ θήρα] I. e. ὅτι, ὥσπερ τότε διττὴν (§. 130.) εἶναι ἐλέγομεν τὴν θήραν —, οὕτω δὲ καὶ ὧν πάλαι etc. Heind.

πρὶν κεκτῆσθαι] Pro vulg. ἐκτῆσθαι e Bas. 1. 2. rescripsi κεκτῆσθαι. Quamvis enim proba sit forma ἐκτῆσθαι (v. Pierson. ad Mœr. p. 225.) tamen hujusmodi inconstantiam πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα quis toleret? Heind.

ἠπίστατο αὐτὰ] Fort. καὶ ἠπίστατο, ut videtur Fic. legisse. Alioqui καὶ πάλιν. Steph.

ἢ ἠπίστατο αὐτὰ] I. e. ἢ ἃ ἠπίστατο. V. ad Hipp. Maj. §. 22. Nam hoc ἤ, quod abest ab Edd. malui interponere, quam cum Stephano καί, idemque expressit Ficinus: *quæve antea novit.* Heind.

ἄρτι ἠρώτων, ὅπως] Post ἠρώτων apud animum iterari potest ἐρωτῶν, *hoc paullo ante quærebam, quum quærerem, quomodo* etc. Vide, quæ scripsi ad §. 123. et cf. Alcib. i. p. 129. D. Τοῦτο τοίνυν ἀρτίως ἠρώτων, εἰ ὁ χρώμενός τε καὶ ᾧ χρῆται, ἀεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι. de Rep. ii. p. 377. A. Τοῦτο δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτέον ἢ γυμναστικῆς, ubi recte Ficinus: *Hoc ergo volebam, quum dicerem* etc. Heind.

§. 134. φαμὲν εἶναι] Ferri potest hoc φαμὲν nexum a prægresso ὅτι, quanquam potius videtur φῶμεν: [At non pendet a βούλει. Beck.] *quum vero*

συμβαίνει ὅ τις οἶδε μὴ εἰδέναι, ψευδῆ μέντοι δόξαν οἷόν τ' εἶναι περὶ αὐτοῦ λαβεῖν· μὴ γὰρ ἔχειν τὴν ἐπιστήμην τούτου οἷόν τε, ἀλλ' ἑτέραν ἀντ' ἐκείνης, ὅταν θηρεύων τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστήμην διαπετομένων[y] ἀνθ' ἑτέρας ἑτέραν ἁμαρτὼν λάβῃ, ὅτε ἄρα τὰ ἕνδεκα δώδεκα ᾠήθη[z] εἶναι, τὴν τῶν ἕνδεκα ἐπιστήμην ἀντὶ τῆς τῶν δώδεκα λαβών, τὴν ἐν ἑαυτῷ[a] οἷον φάτταν ἀντὶ περιστερᾶς.

ΘΕΑΙ. Ἔχει γὰρ οὖν λόγον.

ΣΩ. Ὅταν δέ γε ἣν ἐπιχειρεῖ[b] λαβεῖν λάβῃ, ἀψευδεῖν τε[c] καὶ τὰ ὄντα δοξάζειν τότε· καὶ οὕτω δὴ εἶναι ἀληθῆ[d] τε καὶ ψευδῆ δόξαν, καὶ ὧν ἐν τοῖς πρόσθεν[e] ἐδυσχεραίνομεν οὐδὲν ἐμποδὼν γίγνεσθαι. ἴσως οὖν μοι συμφήσεις.[f] ἢ πῶς ποιήσεις;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

§. 135. ΣΩ. Καὶ γὰρ τοῦ μὲν ἃ ἐπίσταται[g] μὴ

κέκτηται *s.—[y] διαπετωμένων C: διαπεπταμένων s.—[z] ᾠήθη ΧΔΠ, οἰηθῆναι (omisso εἶναι) pr F: οἰηθῇ *s.—[a] ἑαυτῷ ΧΔΠ: αὐτῷ s.—[b] ἐπιχειρῇ Es.—[c] δὲ F.—[d] ἀληθεῖ H.—[e] πρόσθεν ΧΔΠ: ἔμπροσθεν *s.—[f] συμφήσοις H.—[g] ἐπίσταται pr

posuerimus, aliud esse scientiam sibi parasse, aliud eam habere; dicemusne fieri non posse, ut, quod quis sibi pararit, id non pararit: nunquam igitur accidere, ut, quod quis sciat, id idem nesciat; illud tamen fieri posse, ut falsam aliquis de eo opinionem ceperit; fieri enim posse, ut non hujus habeat scientiam, sed aliam aliquam loco illius, quando etc.? Heind.

καὶ μανθάνειν] Potest etiam suspendi interrogatio usque ad *εἶναι*, sicut *μὲν* orationem hic suspendit. Steph.

ὥστε οὐδ. συμβαίνει] Malim *συμβαίνειν*. Heind.

μὴ γὰρ ἔχειν—οἷόν τε] Sc. *εἶναι*. Heind.

ὅταν θηρ. τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐπ.] In his pro vulgato *διαπεπταμένων* Ald. et Bas. utraque exhibent *διαπεπτομένων*. Rescripsi, quod jam Fischero placebat, *διαπετομένων*, quum antiqua et proba Atticorum forma fuerit *πέτεσθαι*, posterioris ævi *πέτασθαι* et *ἵπτασθαι*, unde sæpe librariorum error fecit *πέπτασθαι*, referendum ad *πετάννυμι*. Conf. Græv. ad Lucian. Solœc. §. 7. Bip. t. ix. p. 484. Sed plura in his menda insedere. Nam hoc *ἀπ' αὐτοῦ* sive traxeris ad *θηρεύων* sive ad *διαπετομένων*, neutro modo id aptum videtur, aliterque hæc legisse videtur Ficinus, quum vertit: *quando aliquis nostrum unam quandam ex internis scientiis aucupans* etc. unde possit conjici, *τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιστημῶν διαπετομένων*, quanquam satius hic fuerit, medelam a melioribus libris exspectare. Heind. Debebat esse *τινὰ τῶν αὐτοῦ ἐπιστημῶν*, ut Schl. expressit. Beck.

ὅτε ἄρα—οἰηθῇ—λαβὼν] Quum post *ὅτε* solœce inferatur subjunctivus *οἰηθῇ*, neque structuræ loci conveniat participium *λαβών*, cum Buttmanno rescripsi *ὅταν* et deinde *λαβεῖν* (sc. *οἷόν τε εἶναι*.) Nondum tamen perpurgata hæc arbitror. Nam *ἄρα* illud, vix dubito, quin mutari debeat in *γάρ*, neque integrum videtur proximum istud *τὴν ἐν αὐτῷ*, quo additamento si opus hic erat omnino, id ita potius positum exspectabam: *τὴν τῶν ἕνδεκα ἐπιστήμην τὴν ἐν αὐτῷ ἀντὶ τῆς τῶν δώδ.* etc. Buttmannus malebat *τῶν ἐν αὐτῷ*, ut *τὰ δώδεκα τὰ ἐν αὐτῷ* opponantur h. l. *τοῖς ἔξω ὅσα ἔχει ἀριθμὸν* §. 132. Recte, opinor; nisi forte, sublata hac post *αὐτῷ* ὑποστιγμῇ, *τὴν* trahendum putes ad seq. *φάτταν*. Heind.

ἐπιχειρεῖ] Vitiose vulgo *ἐπιχειρῇ*. Heind.

καὶ ὧν ἐν τοῖς ἔμπρ. ἐδυσχερ.] I. e. *καὶ οὐδὲν τούτων, ἃ—ἐδυσχ.* Heind.

ἐπίστασθαι ἀπηλλάγμεθα· ἃ γὰρ κεκτήμεθα μὴ κεκτῆσθαι οὐδαμοῦ[h] ἔτι συμβαίνει, οὔτε ψευσθεῖσί τινος οὔτε μή. δεινότερον μέντοι πάθος ἄλλο[i] παραφαίνεσθαί[j] μοι δοκεῖ.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Εἰ ἡ τῶν ἐπιστημῶν μεταλλαγὴ[k] ψευδὴς γενήσεται ποτε δόξα.

II. i. 298.

ΘΕΑΙ. Πῶς δή;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν τό τινος ἔχοντα ἐπιστήμην τοῦτο αὐτὸ ἀγνοεῖν, μὴ ἀγνωμοσύνῃ ἀλλὰ τῇ ἑαυτοῦ ἐπιστήμῃ, ἔπειτα ἕτερον αὖ τοῦτο δοξάζειν, τὸ δ' ἕτερον τοῦτο, πῶς οὐ πολλὴ ἀλογία, ἐπιστήμης παραγενομένης γνῶναι μὲν τὴν ψυχὴν μηδέν, ἀγνοῆσαι δὲ πάντα; ἐκ γὰρ τούτου τοῦ λόγου κωλύει οὐδὲν καὶ ἄγνοιαν παραγενομένην γνῶναί τι ποιῆσαι[l] καὶ τυφλότητα ἰδεῖν, εἴ περ καὶ ἐπιστήμη ἀγνοῆσαί ποτέ τινα ποιήσει.

ΘΕΑΙ. Ἴσως γάρ, ὦ Σώκρατες, οὐ καλῶς τὰς ὄρνιθας ἐτίθεμεν ἐπιστήμας μόνον τιθέντες, ἔδει δὲ καὶ ἀνεπιστημοσύνας τιθέναι ὁμοῦ συνδιαπετομένας ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τὸν θηρεύοντα τοτὲ[m] μὲν ἐπιστήμην λαμβάνοντα, τοτὲ δ' ἀνεπιστημοσύνην τοῦ αὐτοῦ πέρι ψευδῆ μὲν δοξάζειν τῇ ἀνεπιστημοσύνῃ, ἀληθῆ δὲ τῇ ἐπιστήμῃ.

§. 136. ΣΩ. Οὐ[n] ῥᾴδιόν γε,[o] ὦ Θεαίτητε, μὴ ἐπαινεῖν σε. ὃ μέντοι εἶπες, πάλιν ἐπίσκεψαι. ἔστω μὲν γὰρ

g: ἐπίστανται Ψ.—h μηδαμοῦ ΞΣΥ.—i ἄλλο om F.—j παρεμφαίνεσθαι ΞΣΥ.—k μεταλλαγὴ ΞΓΔΛΠΒCΕΡΗ: ἐπαλλαγὴ Ψ.—l ποιῆσαι...τινα om Ξ et pr Η.—m τότε ΒΕ.—n καὶ οὐ Γ.—o τε C.—p δὴ om ΞΥΕ.—q ὡς φῄς F.—r ἀλλ' om ΞΥΕF

§. 136. καὶ γὰρ τοῦ μὲν, ἃ ἐπίστανται] Sc. τις. Cf. not. ad Gorg. §. 26. Vulgo ἐπίστανται. Alterutrum hic requiritur pro Platonis more, aut ἃ ἐπίσταται, aut ἃ ἐπιστάμεθα. Heind.

οὔτε ψευσθ.] Sive aliquo in re falsi fuerimus, sive non. Gravius tamen incommodum mihi videtur. Steph.

μέντοι] Bas. 2. μέν τοι. Fisch.

τὸ ποῖον;] Statim subjicere debebat Socrates illa, Πρῶτον μὲν τό τινος etc. accuratiusque in his ita procederet sermonis tenor: δεινότερον μέντοι—μοι δοκεῖ, εἰ ἡ τῶν ἐπιστ. ἐπαλλ. ψευδ. γεν. ποτε δόξα. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Πρῶτον μὲν etc. Heind.

πρῶτον μὲν τό τινος ἔχ.] Accommodata est horum structura praegressis verbis illis, δεινότερον μέντοι πάθος ἄλλο παραφαίνεσθαί μοι δοκεῖ, ut post πρῶτον μὲν apud animum suppleri possit τοῦτό μοι δεινὸν φαίνεται:- nisi quis malit, posita ὑποστιγμῇ post illa τὸ δ' ἕτερον τοῦτο, anacoluthon in his aliquod agnoscere, cujus generis exempla dedimus ad §. 5. Heind.

ἀγνωμοσύνῃ] Non imperitia, ut sit pro ἀνεπιστημοσύνῃ, quo mox utitur. Alioqui pro ignorantia dixisset ἀγνοίᾳ. Steph.

καὶ ἄγνοιαν] Quominus et ignorantia, quum adesset, cognosceremus. Steph.

ὡς λέγεις· ὁ δὲ δή[p] τὴν ἀνεπιστημοσύνην λαβὼν ψευδῆ μέν, φῄς,[q] δοξάσει. ἦ γάρ; r. 200.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐ δή που καὶ ἡγήσεταί γε ψευδῆ δοξάζειν.

ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΣΩ. Ἀλλ'[r] ἀληθῆ γε,[s] καὶ ὡς εἰδὼς διακείσεται περὶ ὧν ἔψευσται. II. i. 299.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἐπιστήμην ἄρα οἰήσεται τεθηρευκὼς ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἀνεπιστημοσύνην.

ΘΕΑΙ. Δῆλον.

ΣΩ. Οὐκοῦν μακρὰν περιελθόντες πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην πάρεσμεν ἀπορίαν. ὁ γὰρ ἐλεγκτικὸς ἐκεῖνος γελάσας φήσει Πότερον, ὦ βέλτιστοι, ἀμφοτέρας τις εἰδώς,[t] ἐπιστήμην τε καὶ ἀνεπιστημοσύνην, ἣν[u] οἶδεν, ἑτέραν αὐτὴν οἴεταί τινα εἶναι ὧν οἶδεν; ἢ οὐδετέραν αὐτοῖν[v] εἰδώς, ἣν μὴ οἶδε, δοξάζει ἑτέραν ὧν οὐκ οἶδεν; ἢ τὴν μὲν εἰδώς, τὴν δ' οὔ, ἣν οἶδεν, ἣν μὴ οἶδεν, ἢ ἣν μὴ οἶδεν, ἣν οἶδεν ἡγεῖται; ἢ πάλιν αὖ μοι ἐρεῖτε ὅτι τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀνεπιστημοσυνῶν εἰσὶν αὖ ἐπιστῆμαι, ἃς ὁ κεκτημένος ἐν ἑτέροις τισὶ γελοίοις περιστερεῶσιν ἢ κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας, ἕωσπερ ἂν κεκτῆται, ἐπίσταται, καὶ ἐὰν μὴ προχείρους ἔχῃ ἐν τῇ ψυχῇ; καὶ οὕτω δὴ ἀναγκασθήσεσθε εἰς ταὐτὸν περιτρέχειν μυριάκις οὐδὲν πλέον ποιοῦντες; Τί πρὸς ταῦτα, ὦ Θεαίτητε, ἀποκρινούμεθα;

§. 137. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν.

et pr Ξ.—[s] γε om ΣΥ et pr Ξ.—[t] ἰδὼν ΣΥ: εἰδὼς cum ως corr Ξ.—[u] ἣν om Σ.—

§. 136. οὐκοῦν μακρὰν] *Nonne igitur circumvagando* etc. *Ille enim refellendi peritus* (vel *redarguendi*) *risu oborto dicet*. Videtur ἐλεγκτικὸς intelligi de eo qui dictus fuit paulo ante ἀντιλογικός. Steph.

ἐπὶ τὴν πρ. πάρεσμεν ἀπορ.] Lucian. Gall. 29. t. vi. p. 335. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. Demosth. t. i. p. 11. ed. Reisk. παρῆσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ βῆμα, ni scribendum ibi παρῄεσαν. Heind.

ὁ γὰρ ἐλεγκτ. ἐκεῖνος] Quem loquentem induxerat §. 126. ἄν τις ἔρηταί με, ὦ Σώκρ. etc. Heind.

ἢ οὐδ. αὐτοῖν εἰδὼς] Vulgo αὐτήν. αὐτοῖν scribendum jam Stephanus vidit. Heind.

ὅσπερ ἂν κεκτῆται] Male vulgo κέκτηται. Heind.

καὶ ἐὰν] *Etiamsi*. V. ad Gorg. §. 138. Heind.

II. i. 209. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡμῖν, ὦ παῖ, καλῶς ὁ λόγος ἐπιπλήττει, καὶ ἐνδείκνυται ὅτι οὐκ ὀρθῶς ψευδῆ δόξαν προτέραν[w] ζητοῦμεν ἐπιστήμης, ἐκείνην ἀφέντες; τὸ δ' ἐστὶν ἀδύνατον γνῶναι, πρὶν ἄν τις ἐπιστήμην ἱκανῶς λάβῃ[x] τί ποτ' ἔστιν.

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ὡς λέγεις οἴεσθαι.

ΣΩ. Τί οὖν τις ἐρεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπιστήμην; οὐ γάρ πω ἀπεροῦμέν γέ πω.

ΘΕΑΙ. Ἥκιστα, ἐάν περ μὴ σύ γε ἀπαγορεύσῃς.[y]

ΣΩ. Λέγε δή, τί[z] ἂν αὐτὸ μάλιστα εἰπόντες ἥκιστ' ἂν[a] ἡμῖν αὐτοῖς ἐναντιωθεῖμεν;[b]

ΘΕΑΙ. Ὅπερ ἐπεχειροῦμεν,[c] ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ πρόσθεν· οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε ἄλλο οὐδέν.

ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΘΕΑΙ. Τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι. ἀναμάρτητόν γέ[d] πού ἐστι τὸ δοξάζειν ἀληθῆ, καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ γιγνόμενα πάντα καλὰ κἀγαθὰ[e] γίγνεται.

ΣΩ. Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὦ Θεαίτητε, ἔφη ἄρα δείξειν αὐτό· καὶ τοῦτο ἐὰν ἰόντες ἐρευνῶμεν, τάχ' ἂν

[v] αὐτὴν (οὖν) E, αὐτοῖν H : αὐτὴν *s.—[w] ἑτέραν ΧΔ et pr Π.—[x] λάβοι Es.—[y] ἀπαγορεύσῃς ΓΛ : ἀπαγορεύῃς *s.—[z] καὶ τί Γ.—[a] ἂν αὐτὸ Δ et pr Π.—[b] ἐναντιωθείημεν ΓΣΥΕF et pr Ξ, ἐναντιωθῶμεν H.—[c] ἐπιχειροῦμεν H.—[d] γὰρ corr Γ.—[e] κἀγαθὰ Γ :

§. 187. ἆρ' οὖν ἡμῖν] ἆρ' οὖν h. l. est *nonne igitur*. Cf. not. ad Cratyl. §. 12. Heind.

τὸ δ' ἐστὶν ἀδύν. γνῶναι] *Quum tamen sit* ἀδύνατον *nosse sc.* ψευδῆ δόξαν. V. notata ad §. 87. Heind.

τί οὖν τις] *Quid igitur aliquis, repetito principio, dicet esse Scientiam? Nondum enim* etc. Sed reliquit subaud. εἶναι. Steph.

οὐ γάρ πω ἀπερ. γέ πω] Mirum est duplex hoc πω. In promptu foret corrigere, Οὐ γάρ που ἀπ. γ. πω, nisi tum particula πω nimis remota videretur a prægressa negatione. Suspicor Platonem scripsisse, Οὐ γάρ πω ἀπερ. γε, ὦ Θεαίτητε. ΘΕΑΙΤ. Ἥκιστα etc. Heind.

ὁ τὸν ποταμὸν] Aliqua vel ex vet. cod. sumpta, vel sua addit Fic. qui vertit, *Qui in transeundo flumine præit sequentibus, quum interrogatur quam alta sit aqua, Ipsa ostendet, inquit. Quod si et nos ingressi perquiramus, forte impedimentum, ipsum quod quæritur demonstrabit.* Ubi intelligendum, Impedimentum demonstrabit ipsum quod quæritur. Existimantur autem proverbialia hæc verba, αὐτὸ δείξει. Steph.

ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος] Schol. δείξειν αὐτὸ, ἐπὶ τῶν ἐκ πείρας γιγνωσκομένων. Κατιόντων γάρ τινων εἰς ποταμὸν πρὸς τὸ διαπεράσαι, ἤρετό τις τὸν προηγούμενον, εἰ βάθος ἔχοι τὸ ὕδωρ. Ὁ δὲ ἔφη, Αὐτὸ δείξει. Formulam hanc αὐτὸ δείξει illustravi ad Hipp. Maj. §. 14. ubi laudare neglexi Valckenarium ad Eurip. Phœniss. p. 237. Notam hic tangens fabellam Socrates satis habet, verbo eam significare, ut explicuisse hæc pro 4, quam vertisse videatur Ficinus. Heind.

καὶ τοῦτο ἐὰν] In his exspectabam οὕτω καὶ τοῦτο ἐὰν, vel certe καὶ ἡμῖν τοῦτο, quod expressit Ficinus: *Quod si*

ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήνει[f] τὸ ζητούμενον, μένουσι δὲ I. 201.
δῆλον οὐδέν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς λέγεις· ἀλλ' ἴωμέν γε καὶ σκοπῶμεν. II. i. 201.

§. 138. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως· τέχνη γάρ σοι ὅλη σημαίνει μὴ εἶναι ἐπιστήμην αὐτό.

ΘΕΑΙ. Πῶς δή; καὶ τίς αὕτη;

ΣΩ. Ἡ[g] τῶν μεγίστων εἰς[h] σοφίαν, οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς. οὗτοι[i] γάρ που τῇ ἑαυτῶν τέχνῃ πείθουσιν οὐ διδάσκοντες, ἀλλὰ δοξάζειν ποιοῦντες ἃ ἂν βούλωνται. ἢ σὺ οἴει δεινούς τινας οὕτω διδασκάλους εἶναι, ὥστε οἷς μὴ[j] παρεγένοντό τινες ἀποστερουμένοις[k] χρήματα ἤ τι ἄλλο βιαζομένοις, τούτους[l] δύνασθαι πρὸς ὕδωρ σμικρὸν διδάξαι ἱκανῶς τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἔγωγε οἶμαι, ἀλλὰ πεῖσαι μέν.

ΣΩ. Τὸ πεῖσαι δ' οὐχὶ δοξάσαι λέγεις ποιῆσαι;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅταν δικαίως πεισθῶσι δικασταὶ περὶ ὧν ἰδόντι[m] μόνον ἔστιν εἰδέναι, ἄλλως δὲ μή, ταῦτα τότε ἐξ ἀκοῆς κρίνοντες, ἀληθῆ δόξαν λαβόντες, ἄνευ ἐπιστήμης ἔκριναν, ὀρθὰ πεισθέντες, εἴ περ εὖ ἐδίκασαν;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 139. ΣΩ. Οὐκ ἄν, ὦ φίλε, εἴ γε ταὐτὸν ἦν δόξα

καὶ ἀγαθὰ σ.—[f] φήνει Η.—[g] ἡ om ΧΔ et pr Π.—[h] ἡ Η.—[i] οὕτω Γ.—[j] μὴ om Γ.—[k] ἀποστερούμενοι ΞΥ.—[l] τούτοις Δ et pr Π, recte, opinor.—[m] ἰδόντι τί Χ.—[n] δι-

et nos ingressi perquiramus, quanquam hic omnino Platonici stili perspicuitatem ita desideres, ut suspecta videri possit scripturæ integritas. Heind.

ἐμπόδιον γενόμενον] Pertinent haud dubie ad prægressum *τοῦτο*, *τὸ ζητούμενον* autem quarto casu est positum, pendens a verbo *φήνει*, ut talis fere loci exeat sensus: *ut, qui ad flumen accedentibus præibat, rem ipsam monstraturam dixit, (an flumen transiri posset): ita ad hoc accedere nos oportet ipsumque perquirere; quod si faciemus, fortasse, quod impedimento fuit, ipsum hoc nobis rem, quam quærimus, declarabit.* Heind.

§. 138. *τέχνη γὰρ*] *Universa enim ars tibi significat.* Steph.

τέχνη γάρ σοι ὅλη] Post ὅλη ni textu excidit *τις*, saltem hoc est subaudiendum. Heind.

ἢ σὺ οἴει] Malim, *ἢ σὺ οἴει*. *Alioqui arbitrarisne* etc. Steph.

ἢ σὺ οἴει δειν.] *An tu putas, ita callidos quosdam doctores extare, ut, quibus non adfuerint aliqui (sc. judices) tum, quum ipsis aliquid eriperetur aut alia aliqua injuria inferretur, hi tam exiguo temporis spatio, quantum ad clepsydram datur, satis possint facti veritatem docere?* *τούτους* manifesto pertinet ad prægr. *οἷς*, et *διδάξαι*, quod respondet præcedenti *διδασκάλους*, absolute adhibitum est sine quarto personæ casu. Heind.

ἀλλὰ πεῖσαι μὲν] Particulam *μὲν*, quæ possit h. l. in *μόνον* mutanda videri, exemplis firmavi ad §. 130. Heind.

τε ἀληθὴς [καὶ δικαστήρια[u]] καὶ ἐπιστήμη, ὀρθά ποτ' ἂν
II. i. 302. δικαστὴς ἄκρος ἐδόξαζεν ἄνευ ἐπιστήμης· νῦν δὲ ἔοικεν
ἄλλο τι ἑκάτερον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ὅ γε ἐγώ,[o] ὦ[p] Σώκρατες, εἰπόντος του ἀκούσας ἐπιλελήσμην,[q] νῦν δ' ἐννοῶ. ἔφη δὲ τὴν μὲν μετὰ λόγου ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι, τὴν δὲ ἄλογον ἐκτὸς ἐπιστήμης, καὶ ὧν[r] μὲν[s] μή ἐστι λόγος, οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι, οὑτωσὶ καὶ ὀνομάζων,[t] ἃ δ'[u] ἔχει, ἐπιστητά.

ΣΩ. Ἦ καλῶς λέγεις. τὰ δὲ δὴ ἐπιστητὰ ταῦτα καὶ μὴ πῇ διῄρει; λέγε, εἰ ἄρα κατὰ ταὐτὰ σύ τε κἀγὼ ἀκηκόαμεν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οὐκ οἶδα εἰ ἐξευρήσω· λέγοντος μέντ' ἂν ἑτέρου, ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσαιμι.[v]

ΣΩ. Ἄκουε δὴ ὄναρ ἀντὶ ὀνείρατος. ἐγὼ γὰρ αὖ[w] ἐδόκουν ἀκούειν τινῶν ὅτι τὰ μὲν πρῶτα οἱονπερεὶ[x] στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα καὶ τἆλλα, λόγον οὐκ ἔχοι.[y] αὐτὸ γὰρ καθ' αὑτὸ ἕκαστον ὀνομάσαι μόνον εἴη, προσειπεῖν δὲ οὐδὲν ἄλλο δυνατόν, οὔθ' ὡς ἔστιν οὔθ' ὡς οὐκ ἔστιν·[z] ἤδη
I. 202. γὰρ ἂν οὐσίαν ἢ μὴ οὐσίαν αὐτῷ προστίθεσθαι, δεῖν[a] δὲ οὐδὲν προσφέρειν, εἴ περ αὐτὸ ἐκεῖνο μόνον τις ἐρεῖ. ἐπεὶ οὐδὲ

καστήρια ϘΔΠ : δικαστήριον *ς.—[o] ἐγὼ om ΥΕFΗ et pr Ξ.—[p] ὦ om F.—[q] ἐπελελήσμην (ε ή supra) ΔΠΥ, ἐπελησλάσμην BCE, ἐπεληλάσμην ΛFH et pr Γ.—[r] ὧ ϘΔ et pr Π.—[s] μὲν om E.—[t] ὀνομάζω ϘΔ et pr Π.—[u] ἀλλ' Ϙ.—[v] ἀκολουθήσαιμι ΛΞΣΥCH et corr B : ἀκολουθησαίμην *ς.—[w] μὲν Σ.—[x] οἱονπερεὶ ϘΓΔΞΠΣΥΒΕF, οἱονεὶ περὶ ΛΗ, οἷον περὶ C : οἱαπερεὶ ς.—[y] ἔχουσιν ΞΣΥ.—[z] οὔθ' ὡς οὐκ ἔστιν om ΣΥ.—

§. 189. καὶ δικαστήριον] Unde hæc huc irrepserint, non video ; sed adeo inepte et importune inculcata sunt, ut vel invitis libris omnibus expungenda videantur. Heind.

ἐπιστητὰ] ἐπιστητὸν Platonis ætate novatum fuisse, argumento est, opinor, additamentum hoc, οὑτωσὶ καὶ ὀνομάζων. De structura hujus loci conf. simillimum locum in Gorg. §. 105. init. Heind.

οὑτωσὶ καὶ ὀνομ.] *Hoc ipso utens vocabulo*, videlicet ἐπιστητά. Steph.

πῇ διῄρει] *Dic quomodo ille distingueret : (ut videamus) utrum his de rebus etc.* Steph.

λόγον οὐκ ἔχοι· αὐτὸ γὰρ—μόνον εἴη] Frustra aliquis hoc εἴη mutari volebat in εἶναι. Phileb. p. 58. C. Ἤκουον—ὡς ἡ τοῦ πείθειν πολὺ διαφέροι πασῶν τεχνῶν· πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα—ποιοῖτο. Heind.

ἤδη γὰρ ἂν] Steph. conj. ἔδει. Ficinus habet, *Jam enim essentiam ipsi vel non essentiam adhiberi contingeret.* At quidni intelligi verbum istud, aut simile, recte possit? quod tamen omnino necesse non est. Fisch.

ἤδη γὰρ ἂν] *Alioquin enim jam* οὐσίαν *et* μὴ οὐσίαν *huic additum iri.* Ita hoc ἤδη nemo tentabit præter Stephanum absurde conjectantem ἔδει. Liquidum autem est, hæc pendere ab illis, ἐδόκουν ἀκούειν τινῶν, quocirca statim post scripsi δεῖν δὲ οὐδὲν προσφέρειν. Vulgo δεῖ. Heind.

τὸ αὐτὸ οὐδὲ τὸ ἐκεῖνο οὐδὲ τὸ ἕκαστον οὐδὲ τὸ μόνον οὐδὲ τοῦτο προσοιστέον, οὐδ' ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ταῦτα μὲν II. i. 203. γὰρ περιτρέχοντα πᾶσι προσφέρεσθαι,[b] ἕτερα ὄντα ἐκείνων οἷς προστίθεται, [§. 140.] δεῖν δέ, εἴ περ ἦν δυνατὸν αὐτὸ λέγεσθαι καὶ εἶχεν οἰκεῖον αὑτοῦ λόγον, ἄνευ τῶν ἄλλων ἁπάντων λέγεσθαι. νῦν δὲ ἀδύνατον εἶναι ὁτιοῦν τῶν πρώτων ῥηθῆναι λόγῳ· οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον· ὄνομα γὰρ μόνον ἔχειν.[c] τὰ δὲ ἐκ τούτων ἤδη συγκείμενα, ὥς περ αὐτὰ πέπλεκται, οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν συμπλακέντα λόγον γεγονέναι· ὀνομάτων γὰρ συμπλοκὴν εἶναι λόγου οὐσίαν. οὕτω δὴ τὰ μὲν στοιχεῖα ἄλογα καὶ ἄγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ, τὰς δὲ συλλαβὰς γνωστάς τε[d] καὶ ῥητὰς καὶ ἀληθεῖ[e] δόξῃ δοξαστάς. ὅταν μὲν οὖν ἄνευ λόγου[f] τὴν ἀληθῆ δόξαν τινός τις λάβῃ,[g] ἀληθεύειν μὲν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν περὶ αὐτό, γιγνώσκειν[h] δ' οὔ· τὸν[i] γὰρ μὴ δυνάμενον δοῦναί τε καὶ δέξασθαι λόγον ἀνεπιστήμονα εἶναι περὶ τούτου· προσλαβόντα δὲ λόγον δυνατόν τε ταῦτα πάντα[j] γεγονέναι[k] καὶ τελέως[l] πρὸς ἐπιστήμην ἔχειν. Οὕτω σὺ[m] τὸ ἐνύπνιον ἢ ἄλλως ἀκήκοας;

[a] δεῖν Heindorfius: libri δεῖ.—[b] προστίθεσθαι Γ, προτίθεται F.—[c] ἔχει ΧΔΠ.—[d] τε om ΣΥ et pr Ξ.—[e] ἀληθῆ F.—[f] ἀναλόγου Σ.—[g] λάβῃ τις Eς.—[h] γινώσκει (έ) ΣΗ.—[i] το pr Γ.—[j] πάντα ταῦτα ΞΣΥ.—[k] γε γνῶναι ς.—[l] τελείως B, τελείως ΧΓΔ

οὐδὲ τὸ τοῦτο προσοιστ.] Articulum τὸ restitui. Heind.

§. 140. *δεῖν δὲ, εἴπερ ἦν δυνατ.*] Male hæc in Edd. ita interpunguntur: Δεῖν δὲ (εἴπερ ἦν δυνατὸν) αὐτὸ λέγεσθαι· καὶ εἶχεν etc. Heind.

οἰκεῖον αὑτοῦ λόγον] Vulgo αὐτοῦ. Heind.

ἐκ τούτων ἤδη] Sicut circa finem paginæ præcedentis me non dubitare dixi quin verbum ἔδει in locum adverbii ἤδη substituendum esset, ita hic idem adverbium in nomen εἴδη mutandum censeo. Supra autem, p. 187. ubi habes εἰδέων male in præced. edit. est ἰδέαν. Alioqui et εἶδος et ἰδέα simul ponuntur p. 205. circa finem. Steph.

ἐκ τούτων ἤδη] Iterum temere ἤδη tentavit Steph. corrigens εἴδη. Nimirum an εἰδῶν loco habenda sint hæc συγκείμενα ἐκ στοιχείων, hoc infra demum quæretur §. 143. Heind.

ὀνομάτων γὰρ] Locus hic, inde a verbis ὀνομ. γὰρ usque ad verba πρὸς ἐπιστήμην ἔχειν, extat apud Stobæum in Eclogis Ethicis 79. p. 470. Fisch.

τὰς δὲ συλλαβὰς γν.] συλλαβὰς h. l. dicit omnino τὰ ἐκ στοιχείων συμπλακέντα, non *litterarum comprehensiones*. Heind.

δόξαν τινός τις λάβῃ] Ita Stob. Eclogg. Eth. lxxix. p. 470. Vulgo δόξαν τινὸς λάβῃ τις, præter sermonis usum. De Legg. iii. p. 689. A. ὅταν τῳ τι δόξαν καλὸν—μὴ φιλῇ τοῦτο. Cratyl. §. 8. ὅ,τι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα. Heind.

πάντα γε γνῶναι] Perperam Ald. et Bas. utraque cum Stob. [non item Ficini vers. in qua est, *sed hæc omnia cognoscere posse*. Fisch.] γεγονέναι, sed liquida hinc est voculæ γε origo, quæ expungi debet haud dubie. Heind.

ΘΕΑΙ. Οὕτω μὲν οὖν παντάπασιν.

§. 141. ΣΩ. Ἀρέσκει οὖν σε καὶ τίθεσαι[n] ταύτῃ, δόξαν ἀληθῆ μετὰ λόγου ἐπιστήμην εἶναι;

II. i. 304. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ', ὦ Θεαίτητε, νῦν οὕτω τῇδε τῇ ἡμέρᾳ εἰλήφαμεν ὃ πάλαι καὶ πολλοὶ τῶν σοφῶν ζητοῦντες πρὶν εὑρεῖν κατεγήρασαν;

ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ γοῦν[o] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, καλῶς λέγεσθαι τὸ νῦν ῥηθέν.

ΣΩ. Καὶ εἰκός γε αὐτὸ τοῦτο οὕτως ἔχειν· τίς γὰρ ἂν καὶ[p] ἔτι ἐπιστήμη εἴη χωρὶς λόγου[q] τε καὶ ὀρθῆς δόξης; ἕν μέντοι τί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δή;

ΣΩ. Ὃ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα, ὡς τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν ὀρθῶς;

ΣΩ. Ἰστέον[r] δή· ὥσπερ γὰρ ὁμήρους ἔχομεν τοῦ λόγου τὰ παραδείγματα, οἷς χρώμενος εἶπε πάντα ταῦτα.

ΠΣΗ.—[m] οὕτως σοι 𝔛.—[n] τίθεσθαι s.—[o] ἐμοὶ γοῦν 𝔛: ἐμοίγ' οὖν *s.—[p] ἂν καὶ om E.—[q] χωρὶς τοῦ λόγου 𝔛ΓΔΠ et rc Ξ.—[r] ἰστέον (τ) Ξ.—[s] καὶ τὰς συλλαβάς F.—

§. 141. *καὶ τίθεσαι*] Ita non dubitanter scripsi pro *τίθεσθαι*, quod propter additum *καὶ* [*καὶ*, *etiam*, refertur eo, quod somnium probaverat. Beck.] ferri non potest, ceteroquin recte haberet. Ut de Rep. vii. p. 533. E. *Ἀρέσκει οὖν,—ὥσπερ τὸ πρότερον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν* etc. Expressit nostrum Ficinus, ita hæc interpretatus: *Num tibi id placet, et hoc pacto opinionem veram una cum ratione scientiam asseris?* *Ταύτῃ* autem, quod trahi aliquis volebat ad seqq. pertinet ad utrumque hoc, et ad *ἀρέσκει*, velut Cratyl. §. 94. *πότερον ἀρέσκει σοι, ᾗ λέγει Σωκράτης περὶ ὀνομάτων*; et ad *τίθεσαι*. Ibid. §. 83. *Ταύτῃ οὖν τίθεμαι καὶ ἐγώ, τὸν δαίμονα πάντ' ἄνδρα—δαιμόνιον εἶναι.* In quo *τίθεσθαι* quam vim proprie habeat, docuit Hemsterhus. Misc. Obss. v. 3. p. 66. Structuræ denique eadem plane est ratio Hipp. Maj. §. 39. *Ἀρέσκει οὖν ἡμῖν καὶ ἐθέλοιμεν ἂν λέγειν, ὡς τὸ καλὸν οὐκ ἀγαθόν, οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν*; Heind.

ἆρ', ὦ Θ.] Ald. *Ἄρ'*, non male, quum *ἄρα* initio periodi sæpe notet *utique*, ut monuit Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 306. C. Nam pro illo *ἆρα* ex Platonis more exspectabam *ἆρ' οὖν*. Heind.

καὶ εἰκός γε] Abest nomen ΣΩ. ab Ald. Fisch.

αὖ τοῦτο οὕτ.] Vulgo *αὐτὸ τοῦτο*, sensu nullo. Ita §. 111. *Εἰκός γ' αὖ, ὦ Σώκρ.* Heind. *Αὐτὸ τοῦτο* est, *ipsum hoc τὸ νῦν ῥηθέν*. Beck.

τὸ ποῖον] Ald. ΣΩ. Τὸ .... ΘΕΑΙ. Ὃ καὶ .... ΣΩ. Οὐκ. ὀρθῶς. Ἰστέον δή. Fisch.

ἰστέον δή] *Videndum igitur.* Plato Sympos. p. 217. C. *ἔδοξέ μοι ἐπιθετέον εἶναι τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ οὐκ ἀνετέον, ἐπειδήπερ ἐγκεχειρήκειν, ἀλλ' ἰστέον ἤδη, τί ἐστι τὸ πρᾶγμα*, in quibus non assentior Wyttenbachio Bibl. Crit. p. i. p. 50. corrigenti: *ἀλλ' ἰτέον ἤδη ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.* Videlicet *ἰστέον* hoc significatu ducitur *ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν*, quum alias ductum *ἀπὸ τοῦ εἰδέναι* significet *sciendum* seu *tenendum est*. Heind.

ΘΕΑΙ. Ποῖα δή;

ΣΩ. Τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖά τε καὶ συλλαβάς.[s] ἢ οἴει ἄλλοσέ ποι[t] βλέποντα ταῦτα εἰπεῖν τὸν εἰπόντα ἃ λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Οὔκ, ἀλλ' εἰς ταῦτα.

§. 142. ΣΩ. Βασανίζωμεν[u] δὴ αὐτὰ ἀναλαμβάνον- I. 203.
τες, μᾶλλον δὲ ἡμᾶς αὐτούς, οὕτως ἢ οὐχ οὕτω γράμματα ἐμάθομεν. φέρε πρῶτον· ἆρ' αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα;

ΘΕΑΙ. Ἴσως. II. i. 305.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ φαίνεται. Σωκράτους γοῦν εἴ τις ἔροιτο τὴν πρώτην συλλαβὴν οὑτωσί, Ὦ Θεαίτητε, λέγε τί ἐστι σω, τί ἀποκρινεῖ;

ΘΕΑΙ. Ὅτι σῖγμα[v] καὶ ὦ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτον ἔχεις λόγον τῆς συλλαβῆς;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἴθι δή, οὕτως εἰπὲ καὶ τὸν τοῦ σῖγμα λόγον.

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς τοῦ στοιχείου τις ἐρεῖ στοιχεῖα; καὶ γὰρ δή, ὦ Σώκρατες, τό τε σῖγμα τῶν ἀφώνων ἐστί, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης· τοῦ δ' αὖ βῆτα οὔτε φωνὴ οὔτε ψόφος, οὐδὲ τῶν πλείστων στοιχείων. ὥστε

[t] πῃ ΓC.—[u] βασανίζομεν C.—[v] σίγμα BCH, qui sic et infra.—[w] εὖ ἔχει τὸ ΧΔΠ,

ἢ οἴει ἄλλοσέ ποι βλέπ.] Hinc petenda medela loco illi de Legg. i. p. 630. C. ὁ τῇδε παρὰ Διὸς νομοθέτης — οὐκ ἄλλο ἢ πρὸς τὴν μεγίστην ἀρετὴν μάλιστα βλέπων ἀεὶ θήσει τοὺς νόμους. Repone: οὐκ ἄλλοσε ἢ etc. Heind.

§. 142. οὕτως ἢ οὐχ] Ante οὕτ. aut subintell. ἆρα aut addend. Beck.

τί ἀποκρινεῖ;] *Quid respondebis?* Vulgo ἀποκρινῇ; Vid. Brunck. ad Sophocl. Œdip. Tyr. v. 336. Heind.

τὸν τοῦ σ λόγ.] Sic Bas. utraque hic et deinde pro vulgato σίγμα, itemque mox β pro βῆτα, ut scriptum a Steph. Heind.

τό τε σ τῶν ἀφώνων] ἄφωνα h. l. dicuntur, quæ grammaticis nominantur σύμφωνα, *litteræ consonæ*, ab iisque dispescuntur in ἡμίφωνα et ἄφωνα. Cratyl. §. 88. Ἆρ' οὖν καὶ ἡμᾶς οὕτω δεῖ πρῶτον μὲν τὰ φωνήεντα διελέσθαι, ἔπειτα τῶν ἑτέρων κατὰ εἴδη τά τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα; οὑτωσὶ γάρ που λέγουσιν οἱ δεινοὶ περὶ τούτων· καὶ τὰ αὖ φωνήεντα μὲν οὔ, οὐ μέντοι γε ἄφθογγα, καὶ αὐτῶν τῶν φωνηέντων ὅσα διάφορα εἴδη ἔχει ἀλλήλων; Cf. Phileb. p. 18. C. et Vossius de Arte Gramm. i. c. 12. sqq. Est igitur littera σίγμα ex Platonis mente ἄφωνος quidem, neque tamen ἄφθογγος, contra littera βῆτα est ἄφθογγος; quarum illam grammatici ἡμίφωνον, hanc ἄφωνον appellant. Heind.

ψόφος τις] Hemsterhusius ad Lucian. Judic. Vocal. 2. Bip. t. i. p. 298. "Primum ψόφος consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή· litterarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Aristoxenus ap. Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali

πάνυ εὖ ἔχει τὸ[w] λέγεσθαι αὐτὰ ἄλογα, ὧν γε τὰ ἐναργέστατα[x] αὐτὰ[y] φωνὴν μόνον ἔχει,[z] λόγον δὲ οὐδ' ὁντινοῦν.

ΣΩ. Τουτὶ μὲν ἄρα, ὦ ἑταῖρε, κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης;

ΘΕΑΙ. Φαινόμεθα.

§. 143. ΣΩ. Τί δὲ δή;[a] τὸ μὴ γνωστὸν εἶναι τὸ στοιχεῖον, ἀλλὰ τὴν συλλαβὴν ἆρ' ὀρθῶς ἀποδεδέγμεθα;[b]

ΘΕΑΙ. Εἰκός γε.

II. i. 206. ΣΩ. Φέρε δή, τὴν συλλαβὴν πότερον λέγομεν[c] τὰ ἀμφότερα στοιχεῖα, καὶ ἐὰν πλείω ᾖ ἢ δύο, τὰ πάντα, ἢ μίαν τινὰ ἰδέαν γεγονυῖαν συντεθέντων αὐτῶν;

ΘΕΑΙ. Τὰ ἅπαντα[d] ἔμοιγε δοκοῦμεν.

ΣΩ. Ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν, σῖγμα[e] καὶ ὦ. ἀμφότερά ἐστιν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος. ἄλλο τι ὁ[f] γιγνώσκων αὐτὴν τὰ ἀμφότερα γιγνώσκει;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὸ σῖγμα[e] καὶ τὸ ὦ ἄρα γιγνώσκει.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ';[g] ἑκάτερον ἆρ'[h] ἀγνοεῖ, καὶ οὐδέτερον εἰδὼς ἀμφότερα γιγνώσκει;

ἔχει εὖ τὸ H : ἔχει τὸ εὖ *s.—[x] ἐνεργέστατα ΧΔΠ.—[y] αὐτὰ ΛΞΣΥΗ et pr B, ἑπτὰ C cum corr B et γρ Ξ, αὐτὰ τὰ ἑπτὰ ΧΔΠ, ἑστὰ αὐτὰ Γ : ἑπτὰ αὐτὰ *s.—[z] μόνον ἔχει ΓΔΠΒCEFH, ἔχει μόνον Λ : μόνην ἔχει *s.—[a] δὴ soli ΞΣs.—[b] ἀποδεδέγμεθα corr Γ (é), ἀποδεδείγμεθα E : ἀποδεδείγμεθα *s.—[c] λέγωμεν ΧΛΠ.—[d] ἅπαντα ΧΓΔΛΞ ΣΥΒFH : πάντα *s.—[e] σῖγμα ΞΥ.—[f] τι ἢ ὁ rc Γ.—[g] δ' εἰ s.—[h] ἆρ' ΛΞΠΣΥΒCFH :

quadam pronuntiandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. Plato Theætet. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. κ. p. 813. 45." Heind.

π. ἔχει τὸ εὖ λέγ.] Particulam εὖ suo loco motam esse puto, et scribi debere, πάνυ εὖ ἔχει τὸ λέγεσθαι. vel, εὖ πάνυ ἔχει τὸ λέγεσθαι. Steph. Certe Ficinus quoque vertit, *Quocirca recte admodum absque ratione esse dicuntur*—. Nolim tamen tangi quidquam, quum non ignorem, nihil frequentius esse in libris veterum trajectionibus verborum, etiam duris nonnihilque obscuritatis orationi afferentibus: ut præclare Dorvillius docuit ad Charit. p. 320. Fisch.

π. εὖ ἔχει τὸ λέγ.] Vulgo π. ἔχει τὸ εὖ λέγ. in quibus voculam εὖ vitiose trajectam esse, nemo præter Fischerum negabit. Infra §. 154. Μανθάνω, καί μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν λόγον τὸ τοιοῦτο καλεῖν. Phædo p. 97. C. ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον. Quanquam vix opus erat exemplis in re adeo manifesta. Heind.

§. 143. ἀποδεδέγμεθα] Vulgo ἀποδεδείγμεθα, quod activa potestate nusquam usurpatur. Heind.

ἀμφ. ἐστιν—ὀνόματος] Frustra aliquis malebat ἃ ἀμφότ. ἐστιν, quo venusta structuræ simplicitas pervertitur. Vide, quæ scripsi ad §. 42. Heind.

τί δέ; ἑκάτερον] Ita Ald. et Bas. utraque. Vulgo Τί δ', εἰ ἑκ. unde possit conjectari: Τί δαί; ἑκάτ. etc. Voculam εἰ ex Ficino haud dubie intrusit Stepha-

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ δεινὸν καὶ ἄλογον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι εἴ γε ἀνάγκη ἑκάτερον γιγνώσκειν, εἴ περ ἀμφότερά τις γνώσεται, προγιγνώσκειν τὰ στοιχεῖα ἅπασα ἀνάγκη τῷ μέλλοντί ποτε γνώσεσθαι συλλαβήν, καὶ οὕτως[i] ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακὼς οἰχήσεται.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε[j] ἐξαίφνης.

ΣΩ. Οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. χρῆν γὰρ ἴσως τὴν συλλαβὴν τίθεσθαι μὴ τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων ἕν τι γεγονὸς εἶδος, ἰδέαν μίαν[k] αὐτὸ αὑτοῦ[l] ἔχον, ἕτερον δὲ τῶν στοιχείων.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν· καὶ τάχα γ' ἂν μᾶλλον οὕτως ἢ ἐκείνως[m] ἔχοι.

§. 144. ΣΩ. Σκεπτέον, καὶ οὐ προδοτέον[n] οὕτως ἀνάν- II. i. 307.
δρως μέγαν τε καὶ σεμνὸν λόγον.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἐχέτω δὴ ὡς νῦν[o] φαμέν· μία ἰδέα ἐξ ἑκάστων I. 204.
τῶν συναρμοττόντων στοιχείων γιγνομένη ἡ συλλαβή, ὁμοίως ἔν τε γράμμασι[p] καὶ ἐν[q] τοῖς ἄλλοις ἅπασιν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ἄρ' *ς.—[i] *οὗτος* ΧΔΠ.—[j] *γε* om ς.—[k] *μίαν* om Ξ et corr Υ.—[l] *αὑτοῦ* *αὐτὸ* Ξ.—[m] *κείνως* ΓΛΒCΗ.—[n] *προσδοτέον* Π.—[o] *ὡς καὶ νῦν* ΛCΗ.—[p] *γράμμασί τε* Η.—[q] *ἐν*

nus, hæc ita vertente: *Quid porro, si utrumque ignoret* etc. Heind.

τὰ στοιχεῖα ἅπασα ἀνάγκη] Ne quis corrigat *πᾶσα ἄν*. quod longe sane usitatius est, alterum quoque sæpius reperitur. de Rep. ii. p. 381. C. *Ἅπασα, ἔφη, ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ.* Aristoph. Pace v. 373. *νῦν ἄρ' ἐμὲ Ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν.* Heind.

καὶ μάλα γε ἐξαίφνης] Voculam *γε* ex Ald. et Bas. 1. 2. revocavi [cum Fisch.] Cratyl. §. 67. *Καὶ μάλα γε γλίσχρως.* Sed hoc singulis fere paginis est obvium. Heind.

εἶδος, ἰδέαν μ. αὐτὸ αὑτοῦ] Vulgo *αὐτοῦ*. *εἶδος* h. l. *genus* dicit, *ἰδέαν generalem quandam notionem.* Quanquam utrumque alias eodem prorsus significatu promiscue usurpatur Platoni. Euthyphr. p. 6. D. *Μέμνησαι οὖν, ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελευόμην, ἕν τι ἢ δύο με διδάξαι τῶν πολλῶν ὁσίων, ἀλλ' ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ εἶδος, ᾧ πάντα τὰ ὅσια ὅσιά ἐστιν. Ἔφησθα γάρ που μιᾷ ἰδέᾳ τά τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ ὅσια ὅσια.* Et sic centies alias. Heind.

§. 144. *σκεπτέον καὶ οὐ προδοτέον*] Ficin. *Quamobrem considerandum est diligenter* etc. Neque displiceret *Σκεπτέον οὖν καὶ*, quanquam hoc *οὖν* sine libris interponere non ausim. Heind.

ἐχ. δὴ—μία ἰδέα—γιγ. ἡ συλλ.] Hæc ut leguntur hodie, apertam corruptelam susceperunt, sed parum certa fuerit absque librorum auctoritate emendatio. Nam aut *ἔστω* scribendum pro *ἐχέτω* e Ficino, qui locum hunc ita vertit: *Esto igitur syllaba, ut modo dicebamus, idea una ex singulis congruentibus elementis etc.* aut post *γιγνομένη* inserendum *εἴη*, hac verborum distinctione: *ἐχέτω δή, ὡς νῦν φαμεν· μία ἰδέα—γιγνομένη εἴη ἡ συλλ.* Ac ne illud quidem absurdum fuerit conjicere: *Ἐχέτω δὴ—μίαν ἰδέαν—γιγνομένην ἡ συλλαβή*, velut ante *συλλαβὴν* hanc dixit *ἕν τι γεγονὸς εἶδος ἰδέαν μίαν αὐτὸ αὑτοῦ ἔχον*, quæ ratio mihi quidem verosimillima videtur. Heind.

ὁμοίως—καὶ] *Perinde atque.* Heind.

ΣΩ. Οὐκοῦν μέρη αὐτῆς οὐ δεῖ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι οὗ ἂν ᾖ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι. ἢ καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἕν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον πότερον ταὐτὸν καλεῖς ἢ ἕτερον ἑκάτερον;

ΘΕΑΙ. Ἔχω μὲν οὐδὲν σαφές, ὅτι δὲ κελεύεις προθύμως ἀποκρίνασθαι, παρακινδυνεύων λέγω ὅτι ἕτερον.

ΣΩ. Ἡ μὲν προθυμία, ὦ Θεαίτητε, ὀρθή· εἰ δὲ καὶ ἡ ἀπόκρισις, σκεπτέον.

ΘΕΑΙ. Δεῖ δέ γε δή.

ΣΩ. Οὐκοῦν διαφέροι ἂν τὸ ὅλον τοῦ παντός, ὡς ὁ νῦν λόγος;

ΘΕΑΙ. Ναί.

II. i. 308. §. 145. ΣΩ. Τί δαί[r] δή; τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ τι διαφέρει;[s] οἷον ἐπειδὰν λέγωμεν ἕν, δύο, τρία, τέτταρα, πέντε, ἕξ, καὶ ἐὰν δὶς τρία ἢ τρὶς[t] δύο ἢ τέτταρά τε καὶ δύο ἢ τρία καὶ δύο καὶ ἕν,[u] πότερον ἐν πᾶσι τούτοις τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Ταὐτόν.

ΣΩ. Ἆρ' ἄλλο τι ἢ ἕξ;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐφ' ἑκάστης λέξεως πάντα τὰ ἓξ εἰρήκαμεν;[v]

om Π, in mg ponit Η.—[r] δαὶ ΓΛΒCΗ.—[s] διαφέροι Δ.—[t] δὶς Σ.—[u] ἓν ἢ πέντε καὶ

ἕτερον τῶν πάντ. μερῶν] *Diversum a cunctis partibus.* HEIND.

ὅτι δὲ κελ.] *Quoniam tamen jubes me præsenti animo expedite respondere* (ut rem audacius, periculi faciendi caussa, pronuntiem) *aio alterum quiddam esse.* Παρακινδυνεύειν non incommode utroque modo exponi potest. SERRAN. *Quoniam tamen jubes me alacriter respondere, periculo me exponens aio, etc.* STEPH.

δεῖ δέ γε δή] Voculam δὲ expungendam suspicor. HEIND.

§. 145. οἷον ἐπ. λέγ. ἕν, δύο] I. e. v. c. *quando numerando* (seu unum uni *sæpius addendo*) *numerum senarium efficimus.* HEIND.

[ἢ πέντε καὶ ἕν] Uncis hæc inclusa exhibuimus, quum absint ab Ald. et Bas. utraque, neque expressa sint a Ficino, sed de mera Cornarii conjectura a Stephano in contextum inducta. *Ægre* tamen his verbis caruerís, quapropter sede sua demovere ea nolui. HEIND.

πάντα τὰ ἓξ εὑρ.] Repone πᾶν τι τὰ ἕξ. Atque pro εὑρήκαμεν scribendum

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πάλιν δ' οὐδὲν λέγομεν τὰ πάντα λέγοντες;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. [v]Ἦ ἄλλο τι ἢ[w] τὰ ἕξ;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Ταὐτὸν ἄρα ἓν[x] γε τοῖς ὅσα ἐξ[y] ἀριθμοῦ ἐστί,[z] τό τε πᾶν προσαγορεύομεν καὶ τὰ ἅπαντα;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. [r]Ὧδε δὴ περὶ αὐτῶν λέγωμεν.[a] ὁ τοῦ[b] πλέθρου ἀριθμὸς καὶ τὸ[c] πλέθρον ταὐτόν. ἦ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὁ τοῦ σταδίου δὴ ὡσαύτως;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ὁ τοῦ στρατοπέδου γε καὶ[d] τὸ στρατόπεδον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦθ'[e] ὁμοίως; ὁ γὰρ ἀριθμὸς πᾶς τὸ ὂν πᾶν ἕκαστον αὐτῶν ἐστίν. II. i. 309.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ δὲ ἑκάστων[f] ἀριθμὸς μῶν ἄλλο τι ἢ μέρη ἐστίν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ἓν ς cum (?) 𝔄.—[v] εἰρήκαμεν 𝔄ΔΠ: εὑρήκαμεν *ς.—[w] ἢ Δ, om *ς.—[x] τό Γ.—[y] ἐξ corr Γ.—[z] ἀριθμοῦ ἐστι] ἀριθμοῦσι Γ.—[a] λέγομεν ΛΞΠ.—[b] τοῦ om pr Ξ.—[c] τὸ om ς.—[d] καὶ ante ὁ add ΔΠΕ.—[e] τοιαῦθ' Γ.—[f] ἑκάστῳ Γ.—[g] ὁμολογεῖται

videtur εἰρήκαμεν, quod respondeat prægressis illis λέγωμεν et λέγομεν. Heind.

πάλιν δ' οὐδὲν] Bas. 1. 2. οὐδ' ἕν, ut Ficinus, *non unum aliquid*: sed in margine Bas. 2. notatum extat οὐδὲν—. Stephanus in margine exempli sui protulit lectionem ἄλλο δ' οὐδὲν λέγομεν, nesciebam unde; sed malle se ait, πάλιν δ' οὐδὲν ἄλλο λέγομεν· certe desiderari sic vocabulum ἄλλο. Fisch.

πάλιν δ' οὐδὲν λ.] Scribendum, Πάλιν δ' οὐδὲν ἄλλο λέγομεν, ac deinde in his, Ἦ ἄλλο τι τὰ ἕξ; legendum, Ἦ ἄλλο τι τὰ πάντα ἢ ἕξ; Quam correctionem argumentatio ita flagitat, ut ad geometricam evidentiam proxime ea accedere videatur. Atque illud ἄλλο desiderari Stephanus vidit itemque Cornarius, qui corrigebat, ἄλλο δ' οὐδὲν λέγομεν. Heind. Atque locum corruptum esse monet Schleiermacher. incertum tamen ubi πᾶν aut πάντα ponendum sit. Beck.

ἕν γε τοῖς, ὅσα] Pro ἕν γε τούτοις, ὅσα etc. ut §. 65. ἵν' ἄλλοι γενόμενοι ἀπαλλαγῶσι τῶν οἳ πρότεροι ἦσαν. Protag. p. 320. D. ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται. de Legg. ix. p. 817. E. ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται. Conf. Buttmann. Gramm. Gr. p. 282. Heind.

καὶ τὰ ἅπαντα] Malim hoc quoque loco κ. τὰ πάντα. Heind.

πᾶς τὸ πᾶν ὂν] Vulgo pravo ordine, τὸ ὂν πᾶν, quæ transponere et sensus ipse jubebat, et illa mox, εἴπερ καὶ ὁ πᾶς ἀριθμὸς τὸ πᾶν ἔσται. Verborum hic est ordo: ἕκαστον γὰρ αὐτῶν τὸ πᾶν ὄν ἐστιν ὁ πᾶς ἀριθμός. *Nam eorum unumquodque (jugerum, stadium, exercitus), quate-*

ΣΩ. Ὅσα ἄρα ἔχει μέρη, ἐκ μερῶν ἂν εἴη;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὰ δέ γε πάντα μέρη τὸ πᾶν εἶναι ὡμολόγηται,[g] εἴ περ καὶ ὁ πᾶς[h] ἀριθμὸς τὸ πᾶν ἔσται.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Τὸ ὅλον ἄρ' οὐκ ἔστιν ἐκ μερῶν. πᾶν γὰρ ἂν εἴη, τὰ πάντα ὂν μέρη.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Μέρος δ' ἔσθ' ὅτου ἄλλου ἐστὶν ὅ περ ἐστὶν ἢ τοῦ ὅλου;

ΘΕΑΙ. Τοῦ[i] παντός γε.

I. 205. §. 146. ΣΩ. Ἀνδρικῶς γε, ὦ Θεαίτητε, μάχει. τὸ πᾶν δὲ οὐχ ὅταν μηδὲν ἀπῇ, αὐτὸ τοῦτο πᾶν ἐστίν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ὅλον δὲ οὐ ταὐτὸν τοῦτο[j] ἔσται, οὗ[k] ἂν μηδαμῇ μηδὲν ἀποστατῇ; οὗ δ' ἂν[l] ἀποστατῇ, οὔτε ὅλον οὔτε πᾶν, ἅμα γενόμενον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὸ αὐτό;

II. i. 310. ΘΕΑΙ. Δοκεῖ μοι νῦν οὐδὲν διαφέρειν πᾶν τε καὶ ὅλον.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐλέγομεν ὅτι οὗ ἂν μέρη ᾖ,[m] τὸ ὅλον τε καὶ πᾶν τὰ πάντα μέρη ἔσται;

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πάλιν δή, ὅ περ ἄρτι ἐπεχείρουν, οὐκ, εἴ περ ἡ συλλαβὴ μὴ τὰ[n] στοιχεῖά ἐστιν, ἀνάγκη αὐτὴν[o] μὴ ὡς μέρη ἔχειν ἑαυτῆς τὰ στοιχεῖα, ἢ ταὐτὸν οὖσαν αὐτοῖς ὁμοίως[p] ἐκείνοις γνωστὴν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΔΠ.—[h] πᾶν Υ.—[i] τοῦτο Δ.—[j] τούτῳ Λ.—[k] τοῦ Ξ. ambiguus Υ.—[l] ἂν μὴ ΓΛΞΥ ΒCEFH.—[m] ᾗ om Λ.—[n] τὰ...ἑαυτῆς om H.—[o] αὐτὴν om F.—[p] ἐν τοῖς ὁμοίοις ΞΥ.

nus τὸ πᾶν est, est ὁ πᾶς ἀριθμός. Heind.

§. 146. *ab.* τοῦ. τὸ πᾶν ἐστι;] Articulum τὸ sermonis lege addidi. Heind.

οὗ δ' ἂν ἀποστατῇ] Sc. τι, quod non est opus inserere, in libro tamen si additum fuerit, statim amplectar. Heind.

οὔτε πᾶν ἅμα γενόμ.] *Neque πᾶν, quod* (πᾶν) *simul* (*cum* τῷ ὅλῳ) *existit idem* (τῷ ὅλῳ) *ex eodem* i. e. *ex omnibus partibus.* Heind.

οὐκ. ἐλέγ. ὅτι, οὗ ἂν μέρη] §. 144. οὗ ἂν ᾖ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι. Heind.

ὁμ. ἐκ. γνωστὴν εἶναι] *Ita, ut si illa cognosci possint, hæc quoque possit, et contra.* Temere Cornarius [Scilicet Steph. habet in marg. 'Al. ἄγνωστον:' cujus lect. fontem se ignorare monet Fisch.] γνωστὴν mutabat in ἄγνωστον. Cf. §. 148. init. Heind.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτο ἵνα μὴ γένηται, ἕτερον αὐτῶν αὐτὴν ἐθέμεθα;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ'; εἰ[q] μὴ τὰ στοιχεῖα συλλαβῆς μέρη ἐστίν, ἔχεις[r] ἄλλ' ἄττα εἰπεῖν, ἃ μέρη μέν ἐστι συλλαβῆς, οὐ μέντοι στοιχεῖά γε ἐκείνης;[s]

§. 147. ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. εἰ γάρ,[t] ὦ Σώκρατες, μόρια ταύτης συγχωροίην, γελοῖόν που τὰ στοιχεῖα ἀφέντα ἐπ' ἄλλα[u] ἰέναι.

ΣΩ. Παντάπασι δή, ὦ Θεαίτητε, κατὰ τὸν νῦν λόγον μία τις ἰδέα ἀμέριστος[v] συλλαβὴ ἂν εἴη.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Μέμνησαι οὖν, ὦ[w] φίλε, ὅτι ὀλίγον ἐν τῷ πρόσθεν ἀπεδεχόμεθα[x] ἡγούμενοι εὖ λέγεσθαι ὅτι τῶν πρώτων οὐκ II. i. 311.
εἴη λόγος, ἐξ ὧν τὰ ἄλλα[y] σύγκειται, διότι αὐτὸ καθ' αὑτὸ[z] ἕκαστον εἴη ἀσύνθετον, καὶ οὐδὲ τὸ εἶναι περὶ αὐτοῦ ὀρθῶς ἔχοι προσφέροντα εἰπεῖν, οὐδὲ τοῦτο, ὡς[a] ἕτερα καὶ[b] ἀλλότρια λεγόμενα, καὶ αὕτη δὴ[c] ἡ αἰτία ἄλογόν τε[d] καὶ ἄγνωστον αὐτὸ ποιοῖ;[e]

—[q] δὴ Δ et pr Π.—[r] ἐστιν ℵΠ, ἔχῃς ἐστιν Δ et pr Π.—[s] ἐκείνοις Ξ.—[t] εἰ γὰρ add ℵΔΠ.—[u] ἄλλοις F.—[v] ἀμερίστως ΣΥ.—[w] ὦ om Ξ.—[x] ἀπεχόμεθα Δ, ἀποδεχόμεθα CH.—[y] τἆλλα ℵ.—[z] αὐτὸ τὸ καθ' Υ.—[a] τοῦτο οὕτως ὡς ΞΣΥBCEFH. in Λ quoque erasum quippiam ante ὡς.—[b] καὶ om pr Π.—[c] δὴ om Λ et pr Π.—[d] τε ℵΔΠ: τι

§. 147. οὐδαμῶς, ὦ Σώκρ.] Sc. εἶναι, *omnino partibus eam constare negabo*, quoniam elementa illa (τὰ στοιχεῖα) partes ejus non esse posuimus, præter hæc autem aliæ inveniri non possunt. Post συγχωροίην facile excidere potuit ἄν, quanquam id sæpe jam vidimus ita omissum. HEIND.

γελοῖόν που] Ficinus: *ridiculum quippe*, quasi legerit γελοῖον γάρ που. Vellem γελοῖόν γέ που, ut §. 187. Θ. Τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι. Ἀναμάρτητον γέ πού ἐστι τὸ δοξάζειν ἀληθῆ etc. HEIND.

καὶ οὐδὲ τὸ εἶ. π. αὐτοῦ—οὐδὲ τοῦτο] Spectant hæc ad superiora illa §. 139. Ἐγὼ—ἐδόκουν ἀκούειν—, ὅτι τὰ μὲν πρῶτα οἱονπερεὶ στοιχεῖα—λόγον οὐκ ἔχοι· αὐτὸ γὰρ καθ' αὑτὸ ἕκαστον ὀνομάσαι μόνον εἴη, προσειπεῖν δὲ οὐδὲν ἄλλο δυνατὸν, οὔθ' ὡς ἔστιν οὔθ' ὡς οὐκ ἔστιν—δεῖν δὲ οὐδὲν προσφέρειν, εἴπερ αὐτὸ ἐκεῖνο μόνον τις ἐρεῖ· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ αὐτὸ οὐδὲ τὸ ἐκεῖνο οὐδὲ τὸ ἕκαστον οὐδὲ τὸ μόνον οὐδὲ τὸ τοῦτο προσοιστέον, οὐδ' ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα etc. Unde hic quoque scribendum suspicarer, interjecto articulo, οὐδὲ τὸ τοῦτο, ni tum manca videretur oratio, cui explendæ adjici post hæc, οὐδὲ τὸ τοῦτο, hujusmodi, opinor, debebat additamentum, οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτο. An reponendum οὐδὲ τοιοῦτό τι? Mendose autem hæc scripta Ficinum quoque legisse, translatio ejus declarat. HEIND.

οὐδὲ τοῦτο] Post hæc Fic. videtur legisse οὐδὲ οὕτω: qui locum hunc ita vertit: *Quod primorum ex quibus alia componuntur ratio non esset: ex eo quod ipsum secundum seipsum unumquodque simpliciter existeret, neque ipsum esse de illo congrue dici posset, neque hoc,*

ΘΕΑΙ. Μέμνημαι.

ΣΩ. *Η οὖν ἄλλη τις ἢ αὕτη[f] ἡ[g] αἰτία τοῦ μονοειδές τι[h] καὶ ἀμέριστον αὐτὸ[i] εἶναι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὁρῶ ἄλλην.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν δὴ φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς ταὐτὸν ἐμπέπτωκεν ἡ συλλαβὴ εἶδος ἐκείνῳ, εἴ περ μέρη τε μὴ ἔχει[j] καὶ μία ἐστὶν ἰδέα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 148. ΣΩ. Εἰ μὲν ἄρα πολλὰ στοιχεῖα ἡ συλλαβή ἐστι καὶ ὅλον τι, μέρη δ' αὐτῆς ταῦτα, ὁμοίως αἵ τε συλλαβαὶ γνωσταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα, ἐπεί περ τὰ πάντα μέρη[k] τῷ ὅλῳ ταὐτὸν ἐφάνη.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Εἰ δέ γε ἕν τε καὶ ἀμερές, ὁμοίως μὲν συλλαβή, ὡσαύτως δὲ στοιχεῖον ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον· ἡ γὰρ αὐτὴ αἰτία ποιήσει αὐτὰ τοιαῦτα.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔχω ἄλλως εἰπεῖν.

II. i. 312. ΣΩ. Τοῦτο[l] μὲν ἄρα μὴ ἀποδεχώμεθα, ὃς ἂν λέγῃ[m] συλλαβὴν[n] μὲν γνωστὸν[o] καὶ ῥητόν, στοιχεῖον δὲ[p] τοὐναντίον.

* ς.—e ποιεῖ ΞΗ.—f αὔτη ΧΔ, αυτη pr Π.—g ἡ om Π.—h τε Γ.—i ταὐτὸ ΞΧ.—j ἔχῃ Χ.—k μέρη πάντα Γ.—l τοῦτον F.—m λέγοι B.—n συλλαβὴ Ξ.—o ἄγνωστον ΧΔΠ.—p δὲ om ς.—q πειθόμεθα ΧΔΠ, πειθόμεθα E, πεισθόμεθα H, πεισόμεθα F (σ, θώ superscr.):

neque ita: quasi hæc extranea alienaque sint. Steph.

ἢ οὖν ἄλλη] *Utrum alia quæpiam quam hæc est causa cur etc.* Rectius autem αὕτη. Steph. Recte. Ficinus, *Estne alia caussa præter hanc.* Fisch.

ἄλλη τις ἢ αὕτη] Vulgo αὐτὴ, quod corrigendum jam Stephanus monuit. Quæ causa illud faciat ἄλογον καὶ ἄγνωστον, eandem facere ait, ut id sit μονοειδὲς καὶ ἀμέριστον. Causam autem hanc continet τὸ ἀσύνθετον εἶναι. Heind.

ἡ συλλαβὴ εἶδος ἐκείνῳ] Sc. τῷ τῶν πρώτων εἴδει, ἐξ ὧν τὰ ἄλλα σύγκειται.

§. 148. ἕν τε καὶ ἀμερὲς] Maluerit aliquis ἕν τι καὶ ἀμερ. Sed vid. not. ad Phædr. §. 8. Heind.

τοῦτο μὲν ἄρα] In his si deinceps post ῥητὸν inferretur εἶναι, locum ita distinguerem: Τοῦτο μὲν ἄρα μὴ ἀποδεχώμεθα, ὃς ἂν λέγῃ, συλλαβὴν μὲν—εἶναι. *Hoc igitur ne accipiamus, quisquis id dicit, syllabam quidem cognosci posse* etc. Nunc corrigendum arbitror τούτου, quod expressit Ficinus: *Ejus ergo sermonem ne admittamus, qui dixerit, syllabam quidem dici et cognosci posse* etc. Atque sic statim post: τοὐναντίον λέγοντος ἆρ' οὐ μᾶλλον ἂν ἀποδέξαιο etc. Heind.

στοιχ. τοὐν.] Steph. legi jubebat στοιχεῖον δὲ τοὐναντίον. At non semper in libris veterum, particula μὲν præmissa, sequitur δέ. Ficinus tamen eam expressit; vertit enim, *syllabam quidem dici et cognosci posse, elementa vero nequaquam.* Fisch. Cum Stephano δὲ interposui. Heind.

ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ, εἴ περ τῷ λόγῳ πειθόμεθα.[q]

ΣΩ. Τί δ' αὖ; τοὐναντίον λέγοντος ἆρ' οὐ μᾶλλον ἂν I. 206.
ἀποδέξαιο ἐξ ὧν αὐτὸς σύνοισθα σαυτῷ[r] ἐν τῇ τῶν γραμ-
μάτων μαθήσει;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς οὐδὲν ἄλλο μανθάνων διετέλεσας ἢ τὰ στοιχεῖα ἔν τε[s] τῇ ὄψει διαγιγνώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἕκαστον, ἵνα μὴ ἡ θέσις σε ταράττοι[t] λεγομένων τε καὶ γραφομένων.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ἐν δὲ κιθαριστοῦ τελέως μεμαθηκέναι μῶν[u] ἄλλο τι ἦν[v] ἢ τὸ[w] τῷ φθόγγῳ ἑκάστῳ δύνασθαι ἐπακολουθεῖν, ποίας χορδῆς εἴη· ἃ δὴ[x] στοιχεῖα πᾶς ἂν ὁμολογήσειε μουσικῆς λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Οὐδὲν ἄλλο.

§. 149. ΣΩ. Ὧν μὲν ἄρ' αὐτοὶ ἔμπειροί ἐσμεν στοι-
χείων καὶ συλλαβῶν, εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων τεκμαίρεσθαι καὶ
εἰς τὰ ἄλλα, πολὺ τὸ τῶν στοιχείων γένος ἐναργεστέραν
τε[y] τὴν γνῶσιν ἔχειν φήσομεν καὶ κυριωτέραν τῆς συλλα-
βῆς πρὸς τὸ λαβεῖν τελέως ἕκαστον μάθημα, καὶ ἐάν τις II. i. 313.
φῇ συλλαβὴν μὲν γνωστόν, ἄγνωστον δὲ πεφυκέναι στοι-
χεῖον, ἑκόντα ἢ ἄκοντα παίζειν ἡγησόμεθ' αὐτόν.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ τούτου μὲν ἔτι κἂν[z] ἄλλαι φανεῖεν ἀποδείξεις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· τὸ δὲ προκείμενον μὴ ἐπιλαθώ-

γρ ἄλλων
πεισόμεθα *ς.—[r] σύνοισθασ αὐτῶι 𝔛.—[s] τε add rc Π.—[t] ταράττῃ ΛΕς.—[u] μῶν Σ.—[v] ἢ Δ.—[w] τὸ om ΔΠ.—[x] ἄλλη Δ et pr Π, ἀλλ' ἢ 𝔛.—[y] τε om F.—[z] ἔτι κἂν om

ὡς οὐδὲν ἄλλο μανθ.] Verba hoc ordine intelligenda : ὡς μανθάνων διετέλεσας οὐδὲν ἄλλο ἢ πειρώμενος διαγιγνώσκειν τὰ στοιχ. ἐν τῇ ὄψ. Cf. not. ad §. 127. Heind.

ἐν τῇ ὄψει διαγ.] Malim ἔν τε τῇ ὄψ. Heind.

ἡ θ. σε ταράττοι] Sic scripsi pro ταράττῃ. V. ad §. 108. Heind. At ταράττῃ a πειρώμ. pendet. Beck.

ἐν δὲ κιθαριστοῦ] Sc. οἴκῳ, quæ constans est et legitima ellipsis. Protag. p. 320. A. Κλεινίαν—ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευε. Vid. Jensius ad Lucian. de Sacrif. t. iii. p. 416. Bip. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 237. et 242. Spanhem. ad Aristoph. Nub. v. 469. In talibus autem articulum non adhiberi, monuit Valcken. Annot. in Loc. Q. Nov. Fœd. p. 391. ut perperam huc traxerim illa Hipp. Maj. §. 14. ἐν τῷ Φειδοστράτου διδασκαλείῳ. Heind.

ἀλλὰ δὴ τούτου] *Verum etiamsi hujus rei aliæ demonstrationes conspice-*

μεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν, ὅ τι δή ποτε καὶ λέγεται τὸ μετὰ δόξης ἀληθοῦς λόγον προσγενόμενον τὴν τελεωτάτην ἐπιστήμην γεγονέναι.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρὴ ὁρᾶν.

ΣΩ. Φέρε δή, τί[a] ποτε βούλεται τὸν λόγον ἡμῖν σημαίνειν; τριῶν γὰρ ἕν τί μοι δοκεῖ λέγειν.

ΘΕΑΙ. Τίνων δή;

ΣΩ. Τὸ μὲν πρῶτον εἴη ἂν[b] τὸ τὴν αὑτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς μετὰ ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος[c] ῥοήν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ τοιοῦτον λόγος εἶναι;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε. τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα λέγειν φαμέν.

§. 150. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε πᾶς ποιεῖν δυνατὸς[d] θᾶττον ἢ σχολαίτερον,[e] τὸ ἐνδείξασθαι[f] τί δοκεῖ περὶ ἑκάστου αὐτῷ, ὁ μὴ ἐνεὸς[g] ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς· καὶ οὕτως ὅσοι τι ὀρθὸν[h] δοξάζουσι, πάντες αὐτὸ φανοῦνται[i] μετὰ
II. i. 314. λόγου[j] ἔχοντες, καὶ οὐδαμοῦ ἔτι ὀρθὴ δόξα χωρὶς ἐπιστήμης γενήσεται.

ΣΥΒCEFH et pr Ξ, in mg habet Λ.—[a] τίνα ς.—[b] μὲν Η.—[c] σώματος corr Π.—[d] δυνατὸν ΣΥ.—[e] σχολαιότερον ΓF.—[f] ἐνδέξασθαι Λ.—[g] ἐνεὸς ϒΓΛ, ἄφωνος Η et γρ Σ: ἐννεός *ς.—[h] ὀρθῶς ΣΥ.—[i] φανοῦνται post λόγου ponunt ϒΔΠ: φανοῦνται

rentur, ut mea quidem sunt sententia: nihilominus tamen minime committendum est ut propter has instituti nostri obliviscamur: quo in his inspiciendis operam studiumque minus adhibeamus, nimirum ecquidnam sit illud quod dicitur, Orationem quæ cum vera opinione accedit, perfectissimam scientiam existere. Secutus sum ipsa verborum vestigia. Serran. *Verum hujus quidem rei aliæ conspici possint demonstrationes, ut mihi quidem videtur: ne autem propositi propter illa obliviscamur.* Steph.

φέρε δή, τίνα] *Dic agedum quamnam significationem velit τὸν λόγον habere;* is videlicet qui illud dicit. Steph.

§. 149. φέρε δή] *Age igitur videamus, qualem hoc nobis λόγον illum (τὸν μετὰ δόξης ἀληθοῦς προσγενόμενον) significet*, seu *quonam significatu λόγος hic accipi debeat.* Heind.

τὸ τὴν αὑτοῦ διάνοιαν] Vulgo αὐτοῦ. Heind.

ἔμοιγε· τὸν] Non negligenda est Editionis Basil. et Ficini etiam codicis scriptura, in quibus Socratis nomen ante τὸν οὖν præpositum, ante Οὐκοῦν omissum est. Ex hac forte ita proficiendum, ut legatur: ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε· ΣΩ. Τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα λέγειν φαμέν; ΘΕΑΙ. Φαμέν. ΣΩ. Οὐκοῦν—Nisi præstet: —φαμέν; ΘΕΑΙ. Φαμὲν γάρ. uti infra 207. B. —ἐῤῥήθη. ΘΕΑΙ. Ἐῤῥήθη γάρ. et centies alibi. Heusd.

τὸν οὖν αὐτὸ δρ.] Malim τὸν γοῦν etc. nisi hæc Socrati potius tribuenda sunt, cui tribuuntur in Bas. utraque, adstipulante Ficino: post quæ ne præter Platonis morem Theæteti affirmatio desideretur, ita hunc locum constituendum conjecit Buttmannus: ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα λέγειν φαμέν; ΘΕΑΙ. Φαμέν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε etc. Heind.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν ῥᾳδίως καταγιγνώσκωμεν[k] τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν ἀποφηνάμενον ἐπιστήμην ὃ νῦν σκοποῦμεν. ἴσως γὰρ ὁ λέγων οὐ τοῦτο ἔλεγεν, ἀλλὰ τὸ ἐρωτηθέντα τί[l] ἕκαστον δυνατὸν εἶναι τὴν ἀπόκρισιν διὰ τῶν στοιχείων ἀποδοῦναι τῷ ἐρομένῳ.[m] r. 207.

ΘΕΑΙ. Οἷον τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οἷον καὶ Ἡσίοδος περὶ ἁμάξης λέγει τὸ ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. ἃ ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν, οἶμαι δὲ οὐδὲ σύ· ἀλλ' ἀγαπῷμεν[n] ἂν ἐρωτηθέντες ὅ τί ἐστιν ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν[o] εἰπεῖν τροχοί, ἄξων, ὑπερτερία,[p] ἄντυγες, ζυγόν.[q]

§. 151. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν ἡμᾶς, ὥς περ ἂν τὸ σὸν ὄνομα ἐρωτηθέντας καὶ ἀποκρινομένους[r] κατὰ συλλαβήν, γελοίους εἶναι, ὀρθῶς μὲν δοξάζοντας καὶ λέγοντας ἃ λέγομεν, οἰομένους δὲ γραμματικοὺς εἶναι καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαιτήτου ὀνόματος λόγον. τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπιστημόνως οὐδὲν λέγειν, πρὶν ἂν διὰ τῶν

Υ.—[j] λόγων F.—[k] καταγιγνώσκομεν H.—[l] τί ἐστιν rc Π.—[m] εἰρημένῳ Γ.—[n] ἀγαπήσαιμεν corr Π.—[o] ἔχομεν ΣΥΕF et pr Ξ.—[p] ὑπερτερία Kuhnius: libri ὑπερτηρία.—[q] ζυγόν ΧΔΛΠΥΗ et pr B, ζυγοί EF: ζυγός *r.—[r] ἀποκρινομένους ΧΔΠ, ἀπο-

§. 150. *μὴ τοίνυν ῥᾳδίως*] In his aut *τοῦ μηδὲν εἰρηκέναι* aut *τοῦ ἀποφηναμένου* scribendum putabo, donec certum aliquod aliunde exemplum structuræ hujus *καταγιγνώσκειν τινά τι* prolatum videro. Heind.

οἷον τί λέγεις] Ut mox §. 154. *Οἷον τίνα τίνες ἔχεις μοι λόγον εἰπεῖν;* de Legg. iv. p. 712. C. *Οἷον δὴ τί λέγειν βουληθεὶς φράζ' ἔτι σαφέστερον*, ubi vulgo male *δή τι*. Sophist. p. 251. A. *Οἷον δὴ τί; παράδειγμα εἰπέ*. Vulgo ibi, *Οἷον δή τι παράδ. ε.* Heind.

καὶ Ἡσίοδος] V. Kuhnius ad Polluc. i. 253. Possunt, Platone auctore, augeri Hesiodi Fragmenta isto versiculo. Fisch.

καὶ Ἡσίοδος] Ἔ. κ. Ἡ. 454. *Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν Νήπιος, οὐδὲ τό γ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης.* Heind.

ἃ ἐγὼ μὲν] *Quas partes singulatim enumerare ego non possum* etc. Heind.

ὑπερτήρια] Kuhnius ad Polluc. i. 253. legendum docuit *ὑπερτερία*· quod est vocabulum Homer. Odyss. ζ'. 70. Fisch.

ἄντυγες] De v. *ἄντυξ* eruditissime explicuit Hemsterhus. ad Lucian. Deor. Dial. xxv. 2. t. ii. p. 329. Bip. Heind.

§. 151. *ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν*] Coartata est oratio, ita fere expedienda: *Ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν ἡμᾶς γελοίους εἶναι ταῦτα μόνον εἰπόντας, ὥσπερ ἂν γελοῖοι εἴημεν ἐρωτηθέντες τὸ σὸν ὄνομα καὶ ἀποκρινάμενοι κατὰ συλλαβήν.* Sed ipse Plato hæc paullo post explicat verbis illis, *Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ ἁμάξης* etc. Conf. Hipp. Maj. §. 52. ibiq. notata. Heind.

καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν] Vitio *καὶ* omissum est in Bas. 2. *ἔχειν* h. l. est *scire, tenere*, ut §. 153. *οἰηθέντες ἔχειν τὸν ἀληθέστατον ἐπιστήμης λόγον*. et centenis aliis locis. Heind.

τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπιστημ.] *Quum tamen non liceat scienter quidquam dicere* etc. Heind.

II. i. 315. στοιχείων μετὰ[s] τῆς ἀληθοῦς δόξης ἕκαστον περαίνῃ τις, ὅ περ καὶ ἐν τοῖς πρόσθε[t] που[u] ἐῤῥήθη.

ΘΕΑΙ. Ἐῤῥήθη γάρ.

ΣΩ. Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ ἁμάξης ἡμᾶς μὲν ὀρθὴν ἔχειν δόξαν, τὸν δὲ διὰ τῶν[v] ἑκατὸν[w] ἐκείνων δυνάμενον διελθεῖν αὐτῆς τὴν οὐσίαν, προσλαβόντα τοῦτο,[x] λόγον τε προσειληφέναι τῇ ἀληθεῖ δόξῃ καὶ ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικόν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἁμάξης οὐσίας γεγονέναι, διὰ στοιχείων τὸ ὅλον περάναντα.[y]

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Εἰ σοί, ὦ ἑταῖρε, δοκεῖ, καὶ ἀποδέχει τὴν διὰ τοῦ[z] στοιχείου διέξοδον περὶ ἑκάστου λόγον εἶναι, τὴν δὲ κατὰ συλλαβὰς ἢ καὶ κατὰ μεῖζον ἔτι ἀλογίαν, τοῦτό μοι λέγε, ἵν' αὐτὸ ἐπισκοπῶμεν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ πάνυ ἀποδέχομαι.

ΣΩ. Πότερον ἡγούμενος ἐπιστήμονα εἶναι ὀντινοῦν[a] ὁτουοῦν, ὅταν τὸ αὐτὸ ὁτὲ[b] μὲν τοῦ αὐτοῦ δοκῇ[c] αὐτῷ[d] εἶναι, τοτὲ δὲ ἑτέρου,[e] ἢ καὶ ὅταν τοῦ αὐτοῦ τοτὲ μὲν ἕτερον, τοτὲ δὲ ἕτερον δοξάζῃ;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

§. 152. ΣΩ. Εἶτα ἀμνημονεῖς ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει κατ' ἀρχὰς σαυτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους δρῶντας αὐτά;

II. i. 316. ΘΕΑΙ. Ἆρα λέγεις τῆς αὐτῆς συλλαβῆς τοτὲ μὲν ἕτερον, τοτὲ δὲ ἕτερον ἡγουμένους γράμμα, καὶ τὸ αὐτὸ

κρινομένους H: ἀποκριναμένους *s.—[s] μετὰ om Σ et pr Ξ.—[t] πρόσθε Γ, ἔμπροσθεν ΞΣΥ: πρόσθεν *s.—[u] πω Σ, οὗ ΧΔ et pr Π: Υ quid habeat non liquet.—[v] τὸν H.—[w] ἐκεῖνον ΞΥ.—[x] τοῦ Σ, τοῦτον corr ΓΡ.—[y] περαίνοντα pr Λ.—[z] τοῦ om ΔΠ.—[a] εἶναι καὶ ὀντινοῦν Ξ.—[b] τοτὲ Ξs.—[c] δοκεῖ Χ.—[d] αὐτὸ Λ.—[e] ἕτερον Ρ.—[f] alte-

προσλαβόντα] Bas. 1. 2. προσλαβοῦντα. Fisch.

οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι] Repetendum mente e prægressis οἴεσθαι, quod tamen durius deest, quum non in proximis præcesserit οἴοιτο, sed in verbis admodum remotis illis, Ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν etc. Vereor itaque, ne hoc οἴεσθαι exciderit; facile certe potuit inter illa σοὶ et ὦ Σώ. excidere. Heind.

εἰ σοί, ὦ ἑταῖρε] In his particula εἰ pendet a verbis post illatis τοῦτό μοι λέγε. An tibi videatur, amice, —, id mihi dic. Heind.

λόγον εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. λόγου. Fisch.

κατὰ μεῖζον ἔτι] Fortasse ἔτι τι, quanquam hoc non adeo est opus. Heind.

δοκῇ] Ald. Bas. 1. 2. δοκεῖ. Fisch.

δοξάζῃ] Additum vellem ἢ οὔ; Fisch.

§. 152. δρῶντας αὐτὰ] Malim ταῦτα. Heind.

τοτὲ μὲν εἰς[f] τὴν προσήκουσαν, τοτὲ δὲ εἰς ἄλλην τιθέντας συλλαβήν;

ΣΩ. Ταῦτα λέγω.

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐ τοίνυν ἀμνημονῶ, οὐδέ γέ πω ἡγοῦμαι ἐπίστασθαι τοὺς οὕτως[g] ἔχοντας.

ΣΩ. Τί οὖν; ὅταν ἐν τῷ τοιούτῳ καιρῷ Θεαίτητον
γράφων τις θῆτα καὶ εἶ[h] οἴηταί[i] τε δεῖν[j] γράφειν καὶ
γράψῃ,[k] καὶ αὖ Θεόδωρον ἐπιχειρῶν γράφειν ταῦ καὶ εἶ[l] I. 208.
οἴηταί[m] τε[n] δεῖν[o] γράφειν καὶ γράψῃ,[p] ἆρ' ἐπίστασθαι
φήσομεν αὐτὸν[q] τὴν πρώτην τῶν ὑμετέρων[r] ὀνομάτων συλλαβήν;

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἄρτι[s] ὡμολογήσαμεν τὸν οὕτως ἔχοντα μήπω εἰδέναι.

ΣΩ. Κωλύει οὖν τι[t] καὶ περὶ τὴν δευτέραν συλλαβὴν καὶ τρίτην καὶ τετάρτην[u] οὕτως ἔχειν τὸν αὐτόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν γε.

§. 153. ΣΩ. Ἆρ' οὖν τότε τὴν διὰ στοιχείου διέξοδον[v] ἔχων γράψει Θεαίτητον[w] μετὰ ὀρθῆς δόξης, ὅταν ἑξῆς γράφῃ;

ΘΕΑΙ. Δῆλον δή.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔτι[x] ἀνεπιστήμων ὤν, ὀρθὰ δὲ δοξάζων, ὡς φαμέν;

ΘΕΑΙ. Ναί.[y]

ΣΩ. Λόγον γε[z] ἔχων μετὰ ὀρθῆς δόξης. τὴν γὰρ[a] διὰ[b] II. i. 317.

rum εἰς om ΣΥ et pr Ξ.—[g] οὕτως ΣΥBCEFH : οὕτω ς.—[h] εἶ 𝔄ΔΠ : ε *ς.—[i] οἴηται corr Γ, οἴεται Λ : οἴεται *ς.—[j] δὴ Γ.—[k] γράφῃ ΓΞ et corr Δ : γράψει *ς.—[l] εἶ 𝔄ΔΠ, ε καὶ Γ.—[m] οἴηται ΓΠCH, οἴεται AB : οἴεται *ς.—[n] τε om F.—[o] δὴ Γ.—[p] γράψῃ ΓΞ et corr Δ : γράψει *ς.—[q] αὐτὸ ΣΥEF.—[r] ὑμετέρων 𝔄ΔΛΞΠBC : ἡμετέρων *ς.—[s] ἀρ' ὅτι Δ.—[t] τι om H.—[u] καὶ τετάρτην om pr Ξ.—[v] διέξοχον E.—[w] θεαίτητος Π.—[x] ὅτι H.—[y] ναὶ om Υ.—[z] δὲ Δ.—[a] γὰρ om ΣΥ.—[b] διὰ om ς.—

οἴηται—καὶ γράψῃ—καὶ—οἴηται—καὶ γράψῃ] Vulgo mendose οἴεται—γράψει—οἴεται—καὶ γράψει. Heind.

τῶν ὑμετέρων ὀνομ.] Sic rescripsi pro τ. ἡμετέρων ὀν. Heind.

§. 153. τὴν γὰρ διὰ] Ficinus vertit, *Et rationem habens cum opinione recta? nam discursum per elementum habens—:* ut Plato paullo ante dixit τὴν διὰ στοιχείου διέξοδον, et mox διὰ στοιχείου ὁδός. Etiam in Ald. Bas. 1. 2. post δόξης positum est signum interrogationis. Fisch.

II. i. 315. στοιχείων μετὰ[s] τῆς ἀληθοῦς δόξης ἕκαστον περαίνῃ τις, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς πρόσθε[t] που[u] ἐῤῥήθη.

ΘΕΑΙ. Ἐῤῥήθη γάρ.

ΣΩ. Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ ἁμάξης ἡμᾶς μὲν ὀρθὴν ἔχειν δόξαν, τὸν δὲ διὰ τῶν[v] ἑκατὸν[w] ἐκείνων δυνάμενον διελθεῖν αὐτῆς τὴν οὐσίαν, προσλαβόντα τοῦτο,[x] λόγον τε προσειληφέναι τῇ ἀληθεῖ δόξῃ καὶ ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικόν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἁμάξης οὐσίας γεγονέναι, διὰ στοιχείων τὸ ὅλον περάναντα.[y]

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Εἰ σοί, ὦ ἑταῖρε, δοκεῖ, καὶ ἀποδέχει τὴν διὰ τοῦ[z] στοιχείου διέξοδον περὶ ἑκάστου λόγον εἶναι, τὴν δὲ κατὰ συλλαβὰς ἢ καὶ κατὰ μεῖζον ἔτι ἀλογίαν, τοῦτό μοι λέγε, ἵν᾽ αὐτὸ ἐπισκοπῶμεν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ πάνυ ἀποδέχομαι.

ΣΩ. Πότερον ἡγούμενος ἐπιστήμονα εἶναι ὁντινοῦν[a] ὁτουοῦν, ὅταν τὸ αὐτὸ ὁτὲ[b] μὲν τοῦ αὐτοῦ δοκῇ[c] αὐτῷ[d] εἶναι, τοτὲ δὲ ἑτέρου,[e] ἢ καὶ ὅταν τοῦ αὐτοῦ τοτὲ μὲν ἕτερον, τοτὲ δὲ ἕτερον δοξάζῃ;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγε.

§. 152. ΣΩ. Εἶτα ἀμνημονεῖς ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει κατ᾽ ἀρχὰς σαυτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους δρῶντας αὐτά;

II. i. 316. ΘΕΑΙ. Ἆρα λέγεις τῆς αὐτῆς συλλαβῆς τοτὲ μὲν ἕτερον, τοτὲ δὲ ἕτερον ἡγουμένους γράμμα, καὶ τὸ αὐτὸ

κρινομένους H: ἀποκριναμένους *s.—[s] μετὰ om Σ et pr Ξ.—[t] πρόσθε Γ, ἔμπροσθεν ΞΣΥ: πρόσθεν *s.—[u] πω Σ, οὗ ΧΔ et pr Π: Υ quid habeat non liquet.—[v] τὸν H.—[w] ἐκεῖνον ΞΥ.—[x] τοῦ Σ, τούτου corr ΓF.—[y] περαίνοντα pr Λ.—[z] τοῦ om ΔΠ.—[a] εἶναι καὶ ὀντινοῦν Ξ.—[b] τοτὲ Ξs.—[c] δοκεῖ Χ.—[d] αὐτὸ Λ.—[e] ἕτερον F.—[f] alte-

προσλαβόντα] Bas. 1. 2. προσλαβοῦντα. Fisch.

οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι] Repetendum mente e prægressis οἴεσθαι, quod tamen durius deest, quum non in proximis præcesserit οἴοιτο, sed in verbis admodum remotis illis, Ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ᾽ ἂν etc. Vereor itaque, ne hoc οἴεσθαι exciderit; facile certe potuit inter illa σοὶ et ὦ Σώ. excidere. Heind.

εἰ σοί, ὦ ἑταῖρε] In his particula εἰ pendet a verbis post illatis τοῦτό μοι λέγε. *An tibi videatur, amice, —, id mihi dic.* Heind.

λόγον εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. λόγου. Fisch.

κατὰ μεῖζον ἔτι] Fortasse ἔτι τι, quanquam hoc non adeo est opus. Heind.

δοκῇ] Ald. Bas. 1. 2. δοκεῖ. Fisch.

δοξάζῃ] Additum vellem ἢ οὔ; Fisch.

§. 152. δρῶντας αὐτά] Malim ταῦτα. Heind.

τον τῶν μελῶν. αὕτη οὖν ἡ διάνοια ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι, ἢ τὸ λεγόμενον,[l] Μυσῶν τὸν[m] ἔσχατον;

§. 156. ΘΕΑΙ. Τί γάρ;

ΣΩ. Ἀλλ' ἐὰν δὴ[n] μὴ μόνον τὸν ἔχοντα ῥῖνα καὶ ὀφθαλμοὺς διανοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον, μή τι σὲ αὖ[o] μᾶλλον δοξάσω ἢ ἐμαυτὸν ἢ ὅσοι τοιοῦτοι;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐ πρότερόν γε, οἶμαι, Θεαίτητος ἐν ἐμοὶ δοξασθήσεται, πρὶν ἂν ἡ σιμότης αὕτη τῶν ἄλλων σιμοτή- II. i. 320.
των ὧν ἐγὼ ἑώρακα διάφορόν τι μνημεῖον παρ' ἐμοὶ ἐνσημηναμένη καταθῆται,[p] καὶ τἆλλα οὕτως ἐξ ὧν εἶ σύ,[q] ἢ ἐμέ, καὶ ἐὰν αὔριον ἀπαντήσω, ἀναμνήσει καὶ ποιήσει ὀρθὰ δοξάζειν περὶ σοῦ.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Περὶ τὴν διαφορότητα ἄρα καὶ ἡ ὀρθὴ δόξα ἂν εἴη[r] ἑκάστου πέρι.

ΘΕΑΙ. Φαίνεταί γε.

ΣΩ. Τὸ οὖν προσλαβεῖν λόγον τῇ ὀρθῇ δόξῃ τί ἂν ἔτι εἴη; εἰ μὲν γὰρ προσδοξάσαι λέγει[s] ἢ διαφέρει τι τῶν ἄλλων, πάνυ γελοία γίγνεται ἡ ἐπίταξις.[t]

[l] τῶν λεγομένων mei omnes.—[m] μυσῶν τε τὸν Γ.—[n] δὴ om F.—[o] οὖν H.—[p] κατάθηται ΔΠ.—[q] ὧν εἶ σὺ ἐμὲ Δ, ὧν εἰ σὺ ἐμὲ 𝔄, ὧν εἴσῃ ἐμὲ ΓΛΣΥBCEFH et corr Π, ὧν οἴσῃ ἐμὲ γρ Ξ.—[r] εἴη om Δ.—[s] λέγει om Δ.—[t] ἀπόταξις 𝔄Δ et pr Π.—[u] τού-

διανοεῖσθαι; ἢ] *Cogitem, vel* (*ut est in proverbio*) etc. Male autem in vulg. edit. τῶν λεγομένων pro τὸ λεγόμενον. Steph. qui sic in Not. 'Male in Ald. editione τῶν λεγομένων Μυσῶν ἔσχατον: quum τὸ λεγόμενον passim præfigatur iis quæ proverbialiter dicuntur.'

Μυσῶν τὸν ἔσχατον] Schol. Μυσῶν ἔσχατος, ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων. Μάγνης Ποαστρίᾳ· Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος. Καὶ Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ· Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος. Conf. Erasmi Adagg. p. 220. Heind.

§. 156. *τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθ.*] Qualem Theætetum describebat Theodorus §. 5. Heind.

ἐξ ὧν εἶ σύ, ἢ ἐμὲ] Imo ὃ, sc. τὸ διάφορον μνημεῖον. Sed nolim corrigi hoc ἢ negligentius positum, tanquam in præcedd. scripsisset: πρὶν ἂν ἡ σιμότης αὕτη ὡς διάφορός τις οὖσα ἐν ἐμοὶ ἐνσεσημασμένη ᾖ. Heind. Schl. legit ᾗ. Beck.

καὶ ἡ ὀρθὴ δόξα] *Etiam recta opinio*, non tantum λόγος ille, ὅν τις τῆς διαφορότητος ἑρμηνεία §. 155. Heind.

προσδοξ. λέγει] Ad λέγει subaudiendus est ex proxime prægressis verbis nominativus τοῦτο, τὸ προσλαβεῖν λόγον τῇ ὀρθῇ δόξῃ. Conf. §. 149. Nisi quis hoc λέγει referre malit ad eum, quem supra Socrates significavit §. 153. Ἴσως γὰρ οὐ τοῦτό τις αὐτὸν ὁριεῖται etc. Quæ tamen duriuscula est ratio. Heind.

πάνυ εὖ ἔχει τὸ[w] λέγεσθαι αὐτὰ ἄλογα, ὧν γε τὰ ἐναργέστατα[x] αὐτὰ[y] φωνὴν μόνον ἔχει,[z] λόγον δὲ οὐδ' ὁντινοῦν.

ΣΩ. Τουτὶ μὲν ἄρα, ὦ ἑταῖρε, κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης;

ΘΕΑΙ. Φαινόμεθα.

§. 143. ΣΩ. Τί δὲ δή;[a] τὸ μὴ γνωστὸν εἶναι τὸ στοιχεῖον, ἀλλὰ τὴν συλλαβὴν ἆρ' ὀρθῶς ἀποδεδέγμεθα;[b]

ΘΕΑΙ. Εἰκός γε.

II. i. 206. ΣΩ. Φέρε δή, τὴν συλλαβὴν πότερον λέγομεν[c] τὰ ἀμφότερα στοιχεῖα, καὶ ἐὰν πλείω ᾖ ἢ δύο, τὰ πάντα, ἢ μίαν τινὰ ἰδέαν γεγονυῖαν συντεθέντων αὐτῶν;

ΘΕΑΙ. Τὰ ἅπαντα[d] ἔμοιγε δοκοῦμεν.

ΣΩ. Ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν, σῖγμα[e] καὶ ὦ. ἀμφότερά ἐστιν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος. ἄλλο τι ὁ[f] γιγνώσκων αὐτὴν τὰ ἀμφότερα γιγνώσκει;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὸ σῖγμα[e] καὶ τὸ ὦ ἄρα γιγνώσκει.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ';[g] ἑκάτερον ἆρ'[h] ἀγνοεῖ, καὶ οὐδέτερον εἰδὼς ἀμφότερα γιγνώσκει;

ἔχει εὖ τὸ H: ἔχει τὸ εὖ *s.—[x] ἐνεργέστατα ℵΔΠ.—[y] αὐτὰ ΛΞΣΥΗ et pr B, ἑπτὰ C cum corr B et γρ Ξ, αὐτὰ τὰ ἑπτὰ ℵΔΠ, ἐστὰ αὐτὰ Γ: ἑπτὰ αὐτὰ *s.—[z] μόνον ἔχει ΓΔΠΒCEFH, ἔχει μόνον Λ: μόνην ἔχει *s.—[a] δὴ soli ΞΣs.—[b] ἀποδεδέγμεθα corr Γ, ἀποδεδείγμεθα (έ) E: ἀποδεδείγμεθα *s.—[c] λέγωμεν ℵΛΠ.—[d] ἅπαντα ℵΓΔΛΞΣΥΒFH: πάντα *s.—[e] σίγμα ΞΥ.—[f] τι ἢ ὁ rc Γ.—[g] δ' εἰ s.—[h] ἆρ' ΛΞΠΣΥΒCFH:

quadam pronuntiandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. Plato Theætet. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. κ. p. 813. 45." Heind.

π. ἔχει τὸ εὖ λέγ.] Particulam εὖ suo loco motam esse puto, et scribi debere, πάνυ εὖ ἔχει τὸ λέγεσθαι. vel, εὖ πάνυ ἔχει τὸ λέγεσθαι. Steph. Certe Ficinus quoque vertit, *Quocirca recte admodum absque ratione esse dicuntur*—. Nolim tamen tangi quidquam, quum non ignorem, nihil frequentius esse in libris veterum trajectionibus verborum, etiam duris nonnihilque obscuritatis orationi afferentibus: ut præclare Dorvillius docuit ad Charit. p. 320. Fisch.

π. εὖ ἔχει τὸ λέγ.] Vulgo π. ἔχει τὸ εὖ λέγ. in quibus voculam εὖ vitiose trajectam esse, nemo præter Fischerum negabit. Infra §. 154. Μανθάνω, καί μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν λόγον τὸ τοιοῦτο καλεῖν. Phædo p. 97. C. ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον. Quanquam vix opus erat exemplis in re adeo manifesta. Heind.

§. 143. ἀποδεδέγμεθα] Vulgo ἀποδεδείγμεθα, quod activa potestate nusquam usurpatur. Heind.

ἀμφ. ἐστιν—ὀνόματος] Frustra aliquis malebat ἃ ἀμφότ. ἐστιν, quo venusta structuræ simplicitas pervertitur. Vide, quæ scripsi ad §. 42. Heind.

τί δέ; ἑκάτερον] Ita Ald. et Bas. utraque. Vulgo Τί δ', εἰ ἑκ. unde possit conjectari: Τί δαί; ἑκάτ. etc. Voculam εἰ ex Ficino haud dubie intrusit Stepha-

ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφορότητα, ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη τοῦ II. i. 221.
καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης[b] λόγου. τὸ γὰρ γνῶναι
ἐπιστήμην που λαβεῖν[c] ἐστίν. ἢ γάρ; I. 210.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐρωτηθείς, ὡς ἔοικε, τί ἐστιν ἐπιστήμη, ἀποκρινεῖται ὅτι δόξα ὀρθὴ μετὰ ἐπιστήμης διαφορότητος. λόγου γὰρ πρόσληψις τοῦτ' ἂν εἴη κατ' ἐκεῖνον.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καὶ παντάπασί γε εὔηθες,[d] ζητούντων ἡμῶν ἐπιστήμην, δόξαν φάναι ὀρθὴν εἶναι μετ' ἐπιστήμης εἴτε διαφορότητος εἴτε ὁτουοῦν. οὔτε ἄρα αἴσθησις, ὦ Θεαίτητε, οὔτε δόξα ἀληθὴς οὔτε μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσγιγνόμενος ἐπιστήμη ἂν εἴη.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Ἦ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν, ὦ φίλε, περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν;

ΘΕΑΙ. Καὶ ναὶ μὰ Δί' ἔγωγε πλείω ἢ ὅσα εἶχον ἐν ἐμαυτῷ διὰ σὲ εἴρηκα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἅπαντα[e] ἡ μαιευτικὴ ἡμῖν[f] τέχνη ἀνεμιαῖά φησι γεγενῆσθαι καὶ[g] οὐκ ἄξια τροφῆς;

[a] τὸν ΣΥΗ.—[b] ἐπιστήμην *ς.—[c] προσλαβεῖν F.—[d] ἀληθὲς F.—[e] ἅπαντα ΓΛΣΥΒC

567. E. Ἦ μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα. Heusd. Optima sane lectio, si in libro Ms. compareret; nunc ex rejiculo illo conjecturarum est genere, quibus verbum aliquod in textum ibi intruditur, ubi probabilis ejusmodi omissionis causa nulla apparet. Nam quod verbum propter similis verbi viciniam excidisse putatur, merum id est Criticorum somnium. Equidem h. l. unice probo Heindorfii explicationem, in qua eleganter et exquisite ipsa locutio hæc λόγον προσλαβεῖν dicitur κελεύειν γνῶναι. Buttm.

εἰ τὸ λόγον] *Si illud* λόγον προσλαβεῖν *jubet nos cognitam habere, non opinari differentiam istam.* Heind.

ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη] I. e. εὐήθης ἂν εἴη ὁ κάλλιστος τῶν περὶ ἐπιστήμην λόγος. Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 131. Nam pervulgatum hoc loquendi genus, τὸ χρῆμα τοῦ λόγου pro ὁ λόγος, certatim ubivis illustrarunt eruditi. V. Spanhem. ad Callim. p. 201. et ad Aristoph. Nub. v. 2. ibidemque Bergler. Grævius ad Cic. in Verr. i. 14. aliique multi. Heind.

τῶν περὶ ἐπιστήμην] Bas. 2. ἐπιστήμης. Heind. γρ. ἐπιστήμης. Steph.

οὐκοῦν ἐρωτηθεὶς] Sc. ὁ περὶ ἐπιστήμην λόγος, nisi malis subaudire τις. Heind.

καὶ παντάπ. γε—εἴτε ὀτ.] Vide ne rectius tribuantur Theæteto. Nam si Socratis hæc esse Plato voluisset, addidisset iis, opinor, aliquam Theæteti affirmationem, Πάνυ μὲν οὖν vel hujusmodi aliquid. Heind.

ἢ οὖν ἔτι κ.] *Utrum igitur prægnantes adhuc sumus et parturimus aliquid de scientia, an omnia peperimus.* Vel, *Utrum igitur aliquis fœtus adhuc in nobis est de sc. et part. an om.* Steph.

ἡ μαιευτικὴ ἡμῖν τέχνη] Cf. §. 20. Heind.

οὐκ ἄξια τροφῆς] Imo καὶ οὐκ ἄξια, ut vertit Ficinus, *vana educationeque indigna.* Heind.

ΣΩ. Οὐκοῦν μέρη αὐτῆς οὐ δεῖ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι οὗ ἂν ᾖ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι. ἢ καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἕν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον πότερον ταὐτὸν καλεῖς ἢ ἕτερον ἑκάτερον;

ΘΕΑΙ. Ἔχω μὲν οὐδὲν σαφές, ὅτι δὲ κελεύεις προθύμως ἀποκρίνασθαι, παρακινδυνεύων λέγω ὅτι ἕτερον.

ΣΩ. Ἡ μὲν προθυμία, ὦ Θεαίτητε, ὀρθή· εἰ δὲ καὶ ἡ ἀπόκρισις, σκεπτέον.

ΘΕΑΙ. Δεῖ δέ γε δή.

ΣΩ. Οὐκοῦν διαφέροι ἂν τὸ ὅλον τοῦ παντός, ὡς ὁ νῦν λόγος;

ΘΕΑΙ. Ναί.

II. i. 308. §. 145. ΣΩ. Τί δαί[r] δή; τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ τι διαφέρει;[s] οἷον ἐπειδὰν λέγωμεν ἕν, δύο, τρία, τέτταρα, πέντε, ἕξ, καὶ ἐὰν δὶς τρία ἢ τρὶς[t] δύο ἢ τέτταρά τε καὶ δύο ἢ τρία καὶ δύο καὶ ἕν,[u] πότερον ἐν πᾶσι τούτοις τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Ταὐτόν.

ΣΩ. Ἆρ' ἄλλο τι ἢ ἕξ;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐφ' ἑκάστης λέξεως πάντα τὰ ἓξ εἰρήκαμεν;[v]

om Π, in mg ponit H.—[r] δαὶ ΓΛΒCH.—[s] διαφέροι Δ.—[t] δὶς Σ.—[u] ἓν ἢ πέντε καὶ

ἕτερον τῶν πάντ. μερῶν] *Diversum a cunctis partibus.* Heind.

ὅτι δὲ κελ.] *Quoniam tamen jubes me præsenti animo expedite respondere (ut rem audacius, periculi faciendi caussa, pronuntiem) aio alterum quiddam esse.* Παρακινδυνεύειν non incommode utroque modo exponi potest. Serran. *Quoniam tamen jubes me alacriter respondere, periculo me exponens aio, etc.* Steph.

δεῖ δέ γε δή] Voculam δὲ expungendam suspicor. Heind.

§. 145. οἷον ἐπ. λέγ. ἕν, δύο] I. e. *v. c. quando numerando (seu unum uni sæpius addendo) numerum senarium efficimus.* Heind.

[ἢ πέντε καὶ ἕν] Uncis hæc inclusa exhibuimus, quum absint ab Ald. et Bas. utraque, neque expressa sint a Ficino, sed de mera Cornarii conjectura a Stephano in contextum inducta. Ægre tamen his verbis carueris, quapropter sede sua demovere ea nolui. Heind.

πάντα τὰ ἓξ εἰρ.] Repone πάντα τι τὰ ἕξ. Atque pro εἰρήκαμεν scribendum

[redacted]